

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Cooper, James Fenimore.; oversatte fra
Originalsproget

Titel | Title:

Cooper's Samlede Skrifter.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 141-148

Udgivet år og sted | Publication time and place: Köbenhavn : S. Trier, 1831-1861

Fysiske størrelse | Physical extent:

29 bd.

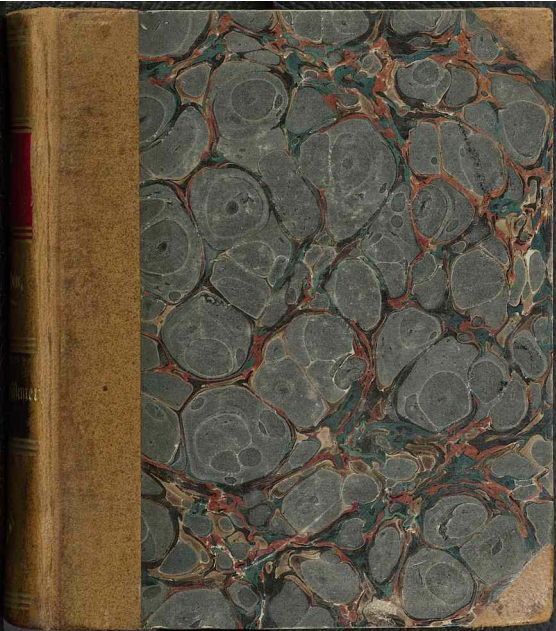
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58.- 49.

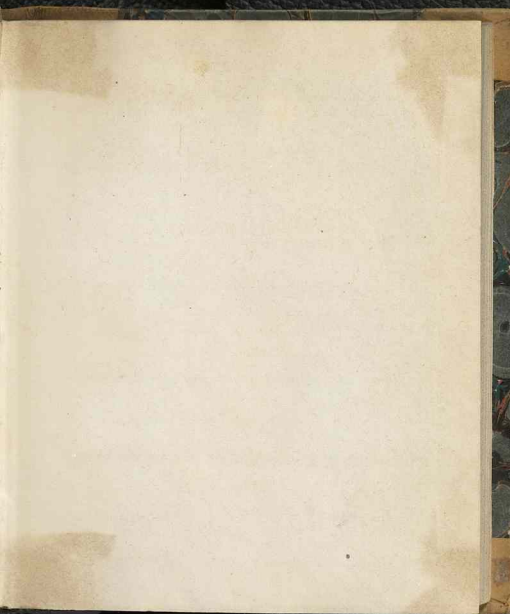
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

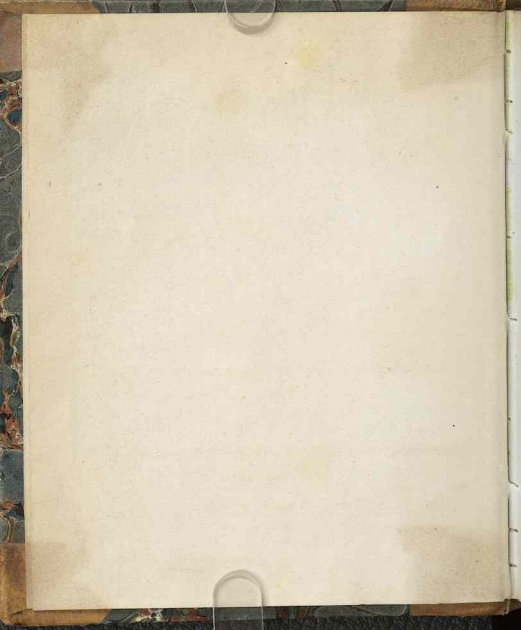

1 1 58 0 8 02070 5

+ Rex

Cooper's
Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Ethundredeogtogetsyrgetyvende til fireogfyrgetyvende Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1848.

Landmaalerassistenten.

En Roman

af

James Fenimore Cooper.

Oversat fra Engelsk

ved

C. Moltke.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

Berlagt af og trykt hos S. Trier.

1848.

Handwritten title in Gothic script, likely a book title or chapter heading.

Handwritten text, possibly a date or a reference.

Small handwritten mark or initial.

Handwritten text, possibly a name or a title.

Decorative separator line with a central ornament.

Handwritten text, possibly a name or a title.

Small handwritten mark or initial.

Handwritten text, possibly a name or a title.

Handwritten text, possibly a name or a title.

Forord.

Knuden er bleven strammet i de faa, korte Maaneder, der ere forløbne efter Udgivelsen af den første Deel af vort Haandskrift, og Blodsudgydelse har gjort den Plet endnu mørkere, som sattes paa Landet ved den vidt udbredte og dristige Forsegtelse af falske Grundsætninger. Det var Noget, som for længst maatte kunne forudses, og det er maaffee en Anledning til grundet Lykønskning, at de indtrusne Boldsomheder indskrænkede sig til Tabet af et enkelt Menneffeliv, uagtet der var og endnu er Udsigt til, at de kunne udarte til Borgerkrig. At visse Dele af Samfundet have opført sig ædelt under dette pludselige Udbrud af en lovløs og samvittighedsløs Forening om at plyndre, er unegteligt og bør mindes med Taknemlighed og fortjent Stoltthed; at Retsfø-

lelsen er bleven dybt saaret hos den langt større Deel af Landet, er ligesaa sandt; at Retfærdigheden er bleven vakt og nu taler i en myndig Tone til Forbryderne, er uimodsigeligt; men uagtet Alt dette indrommes og indrommes ikke aldeles uden Haab, gives der dog saa rimelige og stærke Grunde til Frygt, at ingen Forsatter, der er sit Fædrelands sande Lær tro, bør tabe dem et Dieblif af Sigte.

En i en vis Betydning ophøiet, eller i det mindste politisk mægtig Autoritet har erklæret, at arvelige Besiddelsesadkomster stride imod Institutionernes Aand! Men disse Besiddelsesadkomster vare til, førend Institutionerne dannedes, og en af Bestemmelserne i Institutionerne selv sikrer Opretholdelsen af de Kontrakter, hvorpaa Besiddelsesadkomsterne beroe. Det vilde have været langt klogere og mere overensstemmende med Sandheden, dersom de, der higede efter deres Næstes Gods, vare blevene gjorte bekendte med, at de ved deres Forsøg paa at fuldkaste og tilintetgjøre de nævnte Besiddelsesadkomster modsatte sig en høitidelig Grundbestemmelse i Loven og for saavidt ogsaa Institutionerne. Den Hovedvilsfarelse, som forkynnder den fordærvelige Grundsætning, at vor Regjering er en Regjering af Mennesker, istedetfor en Regjering af Grundsætninger, griber mere og mere om sig, og naar den Vilsfarelse først har faaet Overvekten i Gjer-

ningen, kunne de Beltænkende begræbe, ikke alene deres Fædrelands Friheder, men ogsaa dets Retfærdighed og Sædelighed, selv om det i Navnet staaer Menneffene frit for at gjøre hvad de lyste.

Alt som Littlepage's Haandskriftet strider frem, see vi det stemme mere og mere overens med den Tid, hvori vi leve. Der er imidlertid ubeladt een Generation, eftersom Mr. Malone Littlepage døde saa tidligt og kun efterlod een eneste Son. Denne Son anstaae det for sin Pligt at fuldstændiggjøre Rækken ved et Tillæg fra sin egen Pen. Uden dette Tillæg vilde vi ingen Forestilling kunne gjøre os om det nærværende Udseende af Djævletaaen, Lilaksbush, Ravnereben og Mooseridge, hvorimod vi nu muligen kunne erholde nogle Glimt af dem, der ikke alene ville være underholdende, men ogsaa belærende.

Der gives et Punkt, hvorom vi ønske at sige et Par Ord. Nogle af vore Læsere have fundet, at den første Mr. Littlepage, der skrev, nemlig Kornelius, har viist sig utilbørligt streng mod Folkekarakteren i New England. Vort Svar paa denne Betskyldning lyder saaledes: For det Første paatage vi os ligesaa lidet at staae til Ansvar for alle deres Anstuelser, hvis Skriver betros os til Gjennemsyn, som for alle de modsigende Karakterer, Indskydelser og Anstuelser, der

remstilles i en Skildring af opbigtede Personer af vor egen Skabelse. At Littlepagerne nærede New Yorkske Begreber og om Læserne saa vil, New Yorkske Fordomme, kan være sandt nok; men ved saadanne Skilbringer blive endog Fordomme Kjendsgjerninger, som ikke bør ganske forbigaaes. Dernæst har New England for længe siden foregrebet sin Hevn og ophøiet sig selv og nedsat sine Naboer paa en Maade, der, efter vor Formening, fuldkomment berettiger dem, der have lidt hollandsk Blod i deres Arer, til at yttre deres Tanker; saa Henseende. De, som ere saa rundhaandede til at give, bør ogsaa finde sig i at modtage Noget til Gjengjæld, og det saa meget mere, som de Stod, der ramme dem, ikke indeholde synderligt Umiddelbart eller Personligt. Vi for vor Part have ikke en Draabe hollandsk eller ny-engelsk Blod i vore Arer og optræde kun som Sekundant for en af Deeltagerne i denne Kamp. Have vi optegnet hvad Hollænderen siger om Jankeen, have vi ogsaa, og det uden særdeles Betænkning, optegnet hvad Jankeen siger om Hollænderen. Vi vide, at disse Følelser ere forsvundne; men vort Haandskrift har i saa Henseende kun holdt sig til den Tid, da de vare til og det med en Styrke, der var fuldkomment saa stor som den her skildrede.

Vi gaae lidt videre. Efter vor Formening maa de sal-

ste Grundsætninger, som findes blandt en stor Deel af de oplyste Klasser om Forholdet mellem Godseier og Forpagter, uledes fra de provindsielle Anstuelser hos dem, der have modtaget deres Indtryk i en Samfundstilstand, hvori saadanne Forhold ikke finde Sted. Faren fra Anti-Forpagtingsafgiwtslæren maa meest befrygtes af disse falske Grundsætninger, da de vilblede og afmægtige Bøfsener, der i hogstavelig Betydning ere dragne i Feldten, ikke ere sjerde Parten saa truende for Retten som de, der i moralsk Betydning have gjort det. Der er ikke et Gran mere Fornuft i det Argument, som siger, at der ingen Forpagtere bør være, end der vilde være i et, som sagde, at der ingen Eendeburde være blandt Haandværkerne, skjøndt det ikke vilde være let at finde Nogen, som vilde forsøgte denne Lære. Vi tør påaastaa, at dersom der gaves nogen Deel af Landet, hvor samtlige Haandværkere vare Mestere, vilde det blive en almindelig Mening iblandt dem, der befandt sig i en saadan Samfundstilstand, at det vilde være høist upassende og urepublikansk for en Mand at paatage sig Eendearbejde.

I saa Henseende ville vi kun tilføie et Ord. Samfundsstøtten maa baade have sit Hoved- og sit Fodstykke. Den er kun fuldkommen, naar hver enkelt Deel er heel og opfylder sin Bestemmelse. I New York have de store Godseiere længe

indtaget og indtage endnu i social Betydning Hovedstykkets Plads. Forudsat, at dette Hovedstykke sønderbrydes og styrtes ned, hvoraf vil da det Hovedstykke, der maa sættes i dets Sted, komme til at bestaae? Vi kjende Ingen, der har halvt saa gode Udsigter hertil, som Blobsugeren og Magerkarlen paa Landet! Vi opfordre dem, som nu strige paa Lehnsvæsen og Aristokrati, til at være forsigtige med hvad de gjøre. Istedetfor Kong Djelle, kunde de let faae en Kong Stork, der opsluger dem.

New York i November 1845.

Første Kapitel.

Min Fader var Kornelius Littlepage til Djaevletaaen i Grevskabet West Chester i Staten New York og min Moder Anneke Mordaunt fra Lilaksbush, et Sted, som længe har været bekendt under dette Navn og endnu ligger i Nærheden af Kingsbridge, men paa Den Manhattan og følgerigt i et af New Yorks Qvarterer, skjøndt over elleve Mile fra Byen. Jeg anseer det ikke for nødvendigt at sige Meget om mine Forfædre længere tilbage i Tiden; de vare tildeels af engelsk og tildeels af hollandsk Herkomst, hvilket ofte er Tilfældet med nogenslunde ansete Familier i Kolonien New York. Jeg kan temmelig tydeligt huske begge mine Bedstefædre, men kun den ene af mine Bedstemødre; thi min Mormoder var død længe førend mine Forældre bleve gifte.

Om min Bedstefader paa mødrene Side ved jeg imidlertid kun meget Lidet, da han døde medens jeg var

ganste ung og uden at jeg havde seet synderligt til ham. Han betalte Naturens store Gjeld i England, hvor han var taget over for at besøge en Slægtning, en vis Sir M. M. Bulstrode, der selv havde opholdt sig i Kolonierne og stod i stor Yndest hos Herman Mordaunt, som min Morfader i Almindelighed kaldtes i New York. Min Fader sagde ofte, at det maaskee var heldigt i een Henseende, at hans Svigerfader var død som han var, eftersom han uden Tvivl vilde have taget Kronens Parti i den Strid, som opstod kort efter, i hvilket Tilfælde det sandsynligviis vilde være gaaet med hans Godser, eller dem, som tilhørte min Moder og nu tilhøre mig, ligesom det gik med de Lancey'ernes, Philips'ernes, nogle af Van Cortlandt'ernes, Floyd'ernes, Jones'ernes og mange andre af de store Familiers, der forbleve tro, som det kaldtes, hvilket betydede Trostaa mod en Fyrste og ikke Trostaa mod deres Fødeland. Det er vanskeligt at sige, hvo der havde Ret i denne Strid, naar man tager Hensyn til den Tids Fordomme og Ansættelser, skjøndt alle Littlepagers som een Mand, hvilket kun vil sige min Bedstefader, min Fader og jeg selv, toge Landets Parti. Imidlertid maa det med Hensyn til de egennyttige Bevæggrunde bemærkes, at de fornuende Amerikanere, som modsatte sig Kronen, viste den største Uegennyttighed, eftersom Udsigterne til at blive overvundne vare meget truende for dem i lang Tid og Wisheden om Konfiskation, ikke at tale om Galgen, i saa Til-

fælde saa godtsom afgjort. Men min Farsfader var, som det kaldtes en Whig af den høie Kaste. Han udnævntes til Brigadeer i Milititsen i Maret 1776 og forrettede aktiv Tjeneste i det store Feldttog i det paafølgende Aar, da Bourgoyne toges til Fange, ligesom min Fader var Oberst-lieutenant i Linietropperne fra New York. I samme Regiment som min Fader stod ogsaa hans svorne Ven Major Dirck Van Volkenburgh, eller Follok, som han i Almindelighed kaldtes. Denne Major Follok var en gammel Vebersvend og opholdt sig fuldkomment saa meget i min Faders Huus som i sit eget, der laa paa den anden Side af Floden i Hockland. Min Moder havde ligesom min Fader en Veninde i Miss Mary Wallace, en ugift Dame, der ved Revolutionens Udbrud var noget over de Trediv. Miss Wallace befandt sig i meget gode Omstændigheder, men opholdt sig bestandigt paa Lilaksbush og havde aldrig noget andet Hjem, det skulde da være engang imellem i bort Huus i Byen.

Vi vare meget stolte af Brigaderen baade paa Grund af hans Rang og hans Fortjenester. Han havde havt Kommandoen paa et Tog imod Indianerne under Revolutionen, en Tjeneste, hvori han havde nogen Erfaring, da han flere Gange havde deeltaget i den førend den store Uafhængighedskamp. Det var paa et af disse tidligere Tog under den sidste Krig, at han først udmærkede sig, og han stod dengang under en Oberst Brom Follok, der

var Fader til Major Dird af samme Navn og næsten en ligesaa god Ven af min Bedstefader, som Sønnen var det af min Fader. Denne Oberst Brom kunde nok lide at slaae en Svir af og jeg har hørt sige, at medens han opholdt sig blandt Hollanderne ved Mohawk Floden, kunde han blive ved i otte Dage, med liden eller ingen Afbrydelse under Omstændigheder, som foranledigede megen Forsømmelse i militær Henseende. Enden paa det blev, at Stroispartiet af Indianere fra Kanada overfaldt hans Korps, og den gamle Oberst, der var saa modig som en Løve og saa drucken som en Lord — skjøndt jeg ikke skal kunne sige, hvorfor Lorder antages at være mere hengivne til Drif, end andre Mennesker — blev baade skudt og skalperet tidligt en Morgenstund paa Tilbageveien fra et nærliggende Værtshuus til det Fort, hvor han havde sit Standkvarteer. Min Bedstefader hevnede hans Død som en brav Kammerat, idet han adspalttede Angriberne til alle Verdens fire Hjørner og befriede sin Vens lemlæstede Lig, hvorfra Skælpen dog var tabt for stedse.

General Littlepage overlevede ikke Krigen, skjøndt han ikke havde den Lykke at falde paa Balpladsen og saaledes knytte sit Navn til sit Fædrelands Historie. I alle Krige, og især var dette Tilfældet i vor egen store Nationalkamp, lade flere Soldater deres Liv i Hospitalerne, end paa Balpladsen, skjøndt Blodsudgydelse synes at være en uundgaaelig Betingelse for det Slags Hæder, og en utafnem-

lig Efterfølgelse ender kun lidet de Tusinder, der gaae over til en anden Tilværelse som Offere for Besværligheder og Sygdomme i Leiren, medens den lovpriiser de Hundreder, der falde i Kampens Bulder. Og dog turde det være et Spørgsmaal, om der ikke hører mere sandt Mod til at trodse Døden, naar den nærmer sig i Sygdommens usynlige Skikkelse, end til at møde den, naar den viser sig aabenlyst i fuld Slagorden. Vel blev min Bedstefaders Udfærd med at forblive i Leiren iblandt flere Hundrede, der vare angrebne af Emaakopperne — den affhyelige Sygdom, hvorefter han selv døde — undertiden omtalt, men aldrig paa den Maade, hvorpaa en saa høi Officiers Død vilde være bleven det, dersom han var falden i et Slag. Jeg kunde see, at Major Folloff nærede en hæderlig Stolt-hed over sin Faders Død, uagtet Fienden havde fældet og skælperet ham medens han vendte tilbage fra et Svirelag, hvorimod min værdige Fader aldrig berørte Brigaderens Død, undtagen som en Begivenhed, man snarere maatte beklage, end man kunde være stolt af den. Jeg for min Part synes, at min Bedstefaders Endeligt var det hæderligste af de to, men som et saadant vil det aldrig blive betragtet enten af Historieffrieverne, eller af Landet. Til Historieffriever udfordres en Mand af sjelden Nidelighed, for at han skal kunne skrive imod en Fordom, og det er saa meget lettere at berømme en Daad, saaledes som den staar for Indbildningskraften og ikke som den virkelige

er bleven udsørt, at jeg tvivler paa, at vi kjende Sandheden af tiende Delen af de Bedrifter, hvoraf vi prale og bilde os ind at have Gre. Nu vel! Vi lære jo at troe, at den Tid vil komme, da alle Ting skulle sees i deres sande Farver og da Menneffer og Gjerninger skulle komme for Lyset saaledes som de virkelig vare og ikke saaledes som de ere blevne optegnede i Historien.

Jeg var selv for ung til at tage nogen synderlig Deel i Revolutionskrigen, skjøndt Tilfældet gjorde mig til et Dievidne ved nogle af dens vigtigste Begivenheder og det i den unge Alder af femten Aar. I mit tolvte Aar — den amerikanske Krig har stedse været og er endnu forunderligt tidligt moden — blev jeg sendt til Nassau Hall i Princeton for at nyde Undervisning og der blev jeg indtil jeg tilsidst fik en Grad, skjøndt ikke uden langvarige og barske Afbrydelser i mine Studeringer. Skjøndt jeg kom saa tidligt til Universitetet, tog jeg dog ikke Graden, førend jeg havde fyldt mit nittende Aar, da jeg maatte studere dobbelt saa lange i de urolige Tider for at blive Baccalaureus Artium, end det vilde have været nødvendigt i Fredens blidere Dage. Saaledes gjorde jeg et Brudstykke af et Feldttog med som Candidatus Philosophiæ og et andet i mit første Kusaar. Jeg siger det første, fordi jeg var nødt til at tilbringe to Aar i hver af de to høiere Klasser for at erstatte den spildte Tid. Et ungt Menneffe kan ikke ret vel paa engang være i

Feldten og høre Forelæsninger over Euclid og desuden var jeg saa ung, at et Aar mere eller mindre ikke havde stort at betyde.

Min vigtigste Deeltagelse i Revolutionskrigen foresaldt i Aaret 1777, eller i det Feldtteg, hvori Bourgoyne toges til Fange. Denne vigtige Aabendaad fuldførtes af en Styrke, som deels bestod af regulære Tropper og deels af Militser. Min Bedstefader kommanderede en Brigade, eller hvad der kaldtes en Brigade af de Sidsmænte, omtrent 600 Mand i det Høieste, hvorimod min Fader førte en regulær Batalion paa 160 Mand New Yorker Linietropper ind i de tydske Forstandninger paa den mindeværdige og blodige Dag, da disse bleve stormede, men hvor mange han førte ud igjen, har jeg aldrig hørt ham sige. Hvorledes det gik til, at jeg bivaanede disse vigtige Begivenheder, er snart fortalt.

Da Lilaksbush laa paa Den Manhattan og vor Familie hørte til Whiggerne, bleve vi fordrevne fra vor Boplig baade i Byen og paa Landet i samme Dieblik, som Sir William Howe besatte New York. I Begyndelsen nøiedes min Moder med at begive sig til Djæveltaalen, som kun laa et kort Stykke fra Fjendens Linier, men da Litlepagernes politiske Karakter var altfor velbekendt, til at dette kunde være et sikkert Tilflugtssted, begave min Bedstemoder og min Moder, stedse ledsagede af Miss Wallace, sig hsiere op imellem Bjergene, hvor de for den øvrige

Tid, Krigen varede, bosatte sig i Landsbyen Fieshsill paa en Gaard, der tilhørte Miss Wallace. Her troede de at være i Sikkerhed, da de vare 70 Mile fra Hovedstaden og heelt indenfor de amerikanske Linier. Da denne Flytning fandt Sted i Slutningen af Maret 1776 og efterat Uafhængigheden var bleven erklæret, ansaaes det for en afgjort Sag, at det beroede paa Krigens Udfald, om vi overhovedet nogensinde skulde vende tilbage til vort egentlige Hjem. Dengang var jeg Candidatus Philosophiæ og hjemme i de lange Ferier og under dette Besøg gjorde jeg mit Brudstykke af et Feldttog med, idet jeg ledsagede min Fader ved alle Bevægelserne af hans Regiment, medens Washington og Howe manøvrerede i Westchester. Da min Faders Bataillon tilfældigviis var posteret saaledes, at den befandt sig i Centrum af Slaget paa White Plains, kom jeg derved til at see adskillig strap Tjeneste ved den Leilighed, og jeg forlod ikke Armeen for at vende tilbage til mine Studeringer, førend efter de glimrende Fegtninger ved Trenton og Princeton, hvori vort Regiment tog Deel.

Det var en temmelig tidlig Begyndelse med Ting af det virkelige Liv for en Knos paa fjorten Aar. Men i den Krig bare Drengene paa min Alder ofte Mustetten; thi Kolonierne vare af et stort Omfang og kun tyndt befolkede. De, som lase om den amerikanske Revolutionskrig og betragte dens Feldttog og Slag i samme Lys, hvori

de betragte ældre og mere udviklede Nationers Kamp, kunne ikke danne sig noget rigtigt Begreb om de Besværligheder, hvormed vore Landsmand maatte kæmpe, eller om Fjendens Overlegenhed i alle Krigskunstens sædvanlige Elementer. Uden erfarne Officiere, med kun faa og flette Vaaben og ofte manglende Ammunition, maatte det tyndt befolkede Lands Bønder og andre fredelige Indbyggere gaae i Kamp mod Europas udvalgte Krigere og det oveniljød med Lidet eller Intet af hiin Krigens store Nerve, Penge, til at understøtte dem. Ikke desto mindre vare Amerikanerne, uden Bistand af fremmed Dygtighed eller Hjælp, ligesaa ofte seirrige som det Modsatte. Bunker Hill, Bennington, Saratoga, Bemis, Heights, Trenton, Princeton og Monmouth ere alle rent amerikanske Feldtslag, ikke at tale om adskillige andre, som stode længere Syd paa, og hvor ubetydelige med Hensyn til de Kampendes Antal de end kunne være i Sammenligning med Slagene i tidligere Tider, fortjener dog ethvert af dem en Plads i Historien og et Par af dem ere endog uden Lige, hvilket navnlig gjælder om Fægtningen ved Bunker Hill. Det klinger meget godt i en Rapport at have en talrig Liste over Fjendens Rakker; men selv om Antallet ikke er overdrevet, hvilket dog ofte ske, hvortil nytte vel Folk uden Vaaben og Ammunition og hyppigt uden anden militær Organisation, end en Mønsterrulle?

Jeg har sagt, at jeg gjorde næsten hele det Feldttog

med, hvori Bourgoyne toges til Fange. Det gik saaledes til. Tjenesten fra det forrige Aar havde for en stor Deel gjort mig led af Studeringerne og da jeg kom hjem igjen i Efteraarsferien, sendte min kjarlige Moder mig med Klædningsstykker og andre Fornødenheder til min Fader, som befandt sig ved Armeen i det Nordlige. Jeg kom til General Gates's Hovedquarteer otte Dage førend Træfningen ved Bhemis, Heights og blev hos min Fader til Kapitulationen tilendebragtes. Paa Grund af disse Omstændigheder blev jeg, skjøndt af Aar kun en Dreng, Dievidne til og i en vis Maade virksom Deeltager i to eller tre af de vigtigste Begivenheder i hele Krigen. Da jeg var stor af min Alder og havde et i Forhold til min Ungdom temmelig mandigt Udvortes, tog jeg mig ret godt ud som Frivillig og var, som jeg har Grund til at troe, temmelig yndet i Regimentet. I det sidste Slag havde jeg den Ære at forrette Tjeneste som Adjutant hos min Bedstefader, som sendte mig to eller tre Gange midt ind i Ilden med Befalinger og Rapporter. Paa den Maade gjorde jeg mig lidt bekjendt og det saa meget mere, da jeg i Grunden ikke var Andet, end en Skoledreng, som havde forladt sin alma mater i Ferierne.

Det var ganske naturligt, at en Dreng i denne Stilling maatte tiltrække sig nogen Opmarksomhed, og jeg blev ogsaa lagt Mærke til af Officierer, som under andre Omstændigheder neppe vilde have fundet det Umagen værd at

gaae et Skridt af deres Bei for at tale til mig. Little-pagerne vare, som jeg har Grund til at troe, vel ansete i Kolonien og det var ikke rimeligt, at deres Stilling i den ny Stat i mindste Maade vilde forvarres ved den Rolle, de nu spillede i Revolutionen. Jeg er langt fra at være vis paa, at General Littlepage ansaaes for en Hjørnepille i det Frihedens Tempel, som Armeen bestræbte sig for at opføre, men han nød megen Agtelse som Militær-officier og det indrømmedes almindeligt, at min Fader var en af de bedste Oberstlieutenanter i hele Hæren.

Jeg husker godt, at en Kapitain ved min Faders Regiment, der unegteligt var en mærkelig Personlighed paa hans Viis, gjorde et dybt Indtryk paa mig. Han var af hollandst Herkomst, hvilket var Tilfældet med en stor Deel af Officiererne, og hed Andries Coejmans, skjøndt han i Almindelighed var bekendt under Benævnelsen "Landmaalerassistenten" eller simpelthen "Assistenten." Det var et Held for ham, at dette var Tilfældet, thi ellers vilde Yankeerne i Leiren, der synes at have en Lidenskab for at udtale ethvert Ord saaledes, som det staves, og, naar dette er lykket dem, at forandre hele Sprogets Bogsstavering for at lempe denne efter visse Lyd af deres egen Opfindelse, have givet ham et aldeles uudtaleligt Navn. Assistenten var af en anseet hollandst Familie, som endog har givet et temmelig bekendt Sted ved Hudsonsfloden dets besynderlige Navn, men, som det i Koloniens gode gamle Dage

ikke sjældent var Tilfældet med de yngre Sønner af des-
 lige Familier, med hans Opdragelse var det ikke synderligt
 bevendt. Hans Formue havde engang været ganske anstæn-
 dig; dog da han, som han bestandigt paastod, førend sit
 treogtyvende Aar, var bleven snydt af en Yankee for Alt,
 hvad han eiede, havde han fra den Tid søgt at ernære
 sig som Landmaaler. Men Andries havde ingen Anlæg
 til Mathematik og efterat han i sin ny Stilling havde be-
 gaaet et Par ikke ringe Bommerter, dalede han uformær-
 ket ned til Assistent, i hvilken Egenkab han var kjendt af
 alle de dygtigere Mænd af hans Fag i Kolonien. Man
 siger, at ethvert Menneske er stillet til en eller anden Be-
 stilling, hvori han vilde kunne indlægge sig Vre, naar han
 kun vilde befatte sig med den. Saaledes gik det ogsaa
 med Andries Gojemans. Som Assistent nød han ubetin-
 get Agtelse. Saa simpel denne Stilling ogsaa var, gav
 den dog, ligesaa vel som enhver anden, Leilighed til at
 lægge fortrinlig Dygtighed for Dagen i forskjellige Gen-
 seender. For det Første udkrævede den Redelighed, en
 Egenkab, hvori Folk af denne Klasse ligesaa vel kunne
 have Mangler, som alle andre Mennesker. Sverken Kolo-
 nier eller Patenthavere, Godseiere eller Forpagtere, Kjøbere
 eller Sælgere behøvede at frygte for at blive uredeligt be-
 handlet, naar Andries Gojemans førte den forreste Ende
 af Kjeden, en Bestilling, hvortil han stedse blev brugt en-
 ten af den ene eller den anden Part. Dernæst var et svet

Die en stor Hjælp ved Dymaalingerne i Marken og da Andries, der havde erhvervet sig et Slags Instinkt i sit Kald, aldrig traf til Høire eller til Venstre, sparede derved baade Tid og Arbejde. Foruden disse Fordele havde „Assistenten“ erhvervet sig stor Færdighed i alle de underordnede Henseender ved hans Fag. Han var en dygtig Skovbygger i det Hele taget, var bleven en god Jæger og havde tillagt sig de fleste af de Baner, som i Almindelighed rodfæste sig hos en Wiand ved Udvælsen af de Idrætter, hvormed han havde givet sig af i mange Aar førend han traadte ind i Armeen. I Tidens Løb havde han taget Bestalling som Landmaaler, men brugte Folk med bedre Hoveder end hans eget til at forestaae Forretningerne, medens han selv blev ved at føre Kjeden.

Da Revolutionen brød ud, greb Andries, ligesom de fleste Wiand, der holdt med Kolonierne, til Vaaben og da det Regiment, hvori min Fader var Oberstlieutenant, blev oprettet, ansattes de, som kunde bringe et vist Antal Folk til dets Baner, i en Grad, som svarede til deres Fortjenester i saa Henseende. Andries havde indfundet sig med et Følge af Assisterter, Jægere, Snare sættere, Løbere, Reviisere o. s. v., i Alt omtrent fem og tyve haardføre, skjelle Skarpskytter. Deres Anfører blev selvfølgelig udnævnt til Lieutenant og da han var den Ældste af denne Grad i Korpsen, blev han kort efter forfremmet til Kapitain, en

Post, som han beklædte, da jeg gjorde hans Bekjendtskab, og høiere end hvilken han aldrig kom.

Revolutioner udmærke sig ikke, især naar de ere af en folkelig Karakter, ved, at de bringe dem frem, som have nydt en bedre Dannelse, eller paa anden Maade ere stilledes til deres ny Stillinger, med mindre det skeer paa Grund af Iver. Vel klassificerer Afbenyttelsen i Almindelighed Menneskene, idet den bringer deres Egenheder for Lyset, og Nødvendigheden byder snart at foretrække de Dygtigste; men vor egen store Nationalkamp gjorde dog dette sandsynligviis mindre, end nogen anden lignende Begivenhed i den nyere Tid, saa at en vis respektabel Middelmaadighed erholdt en Øphsielse, som den i Regelen var istand til at beholde indtil Slutningen af Krigen. Det er mærkeligt nok, at vor Krigshistorie ikke indeholder et eneste Exempel paa, at en ung Soldat ved sine Talenter har svunget sig op til en overordnet Post under hele Kampen. Grunden hertil kan, eller maa, rettere sagt, søges i Folkets Anskuelse og i den Omstændighed, at Tjenesten selv var af en saadan Bessaffenhed, at den udtravede større Klogskab og Indsigt, end Egenheder af en mere glimrende Natur, eller snarere den modnere Alder og Erfaring, end Ungdom og Fyrighed. Paa Grund af sin oprindelige Stilling stod Andries Coerjemans snarere over end under de fleste Subalternofficerer i Linietropperne fra de nordligere Kolonier, da han traadte ind i Armeen, endstjøndt

hans Dannelsse vistnok ikke kunde maale sig med hans Byrd; thi i de Tider vare Hollanderne i New York, med Undtagelse af ganske enkelte Exempler og nogle faa Familier, selv i Tilfælde, hvor det ikke skortede paa Penge, intet mindre end boglarde. I saa Henseende havde vore Naboer, Yankeerne, et stort Forspring for os. De satte Enhver i Skole og endstjøndt deres Dannelsse kunde være stympet nok, er det dog altid en Fordeel at være en Stympet iblandt aldeles Uvidende. Andries havde desuden ikke havt Lyst til at lære Noget og man kan let forestille sig, hvad en maadelig Dyrkning kan udrette paa en af Naturen ufrugtbar Jordbund. Han kunde rigtignok læse og skrive, men det var paa Regnekunsten, at han var strandet som Landmaaler. Jeg har ofte hørt ham sige, at „dersom man kunde maale Jord uden Tal, vilde han ikke vige for nogen Mand af Faget i hele Amerika, det skulde da være for „Hs. Excellence,“ der uden Tvivl ikke alene var den bedste, men tillige den ærligste Landmaaler, som Wienneseflægten nogensinde havde seet.“

Den Omstændighed, at Washington i sin tidlige Ungdom havde øvet Landmaalerkunsten en kort Tid, var en Anledning til megen Stoltthed hos Andries Goejemans. Han ansaae det for en Ære at være endog kun en Underordnet i en Stand, som talte en saadan Mand blandt sine Medlemmer. Jeg husker, at Capitain Goejemans en Dag medens vi laae for Yorktown, længe efterat vi havde

været sammen ved Saratoga, pegede paa Overgeneralen, idet denne red forbi vor Førstandsnings, og udbrød med Henrykkelse: „See der, Mordaunt, see, der rider Hs. Grel-lence! Det vilde være den lykkeligste Dag i mit Liv, dersom jeg kunde komme til at føre Rjeden, naar han op-maalte et Stykke Jord her i Eggen!“

Andries var mere eller mindre hollandsk i sin Udtale alt som han var mere eller mindre ivrig. Han talte i det Hele taget ret godt Engelsk, at sige Koloni-Engelsk, ikke det Skolerette, skjøndt han ikke havde en eneste Jan-keisme i sin Ordbog. Af det sidste Punkt gjorde han sig meget til, i det han satte en ustyldig Stoltthed i, at han undertiden brugte Platheder, en feilagtig Udtale eller lagde en forkeert Betydning i et Ord, en Synd, som han var lidt tilbøielig til at begaae og som han undskyldte med, at alle hans Feil vare ærlige New Yorker Feiltagelser og ikke noget „New Englands Kaudervælsk.“ Under de forskellige Besøg, jeg aflagde i Leiren, bleve Andries og jeg meget fortrolige, idet hans Eiendommeligheder tiltalte mig og min siensynlige Beundring uden Tvivl vakte hans Tal-nemlighed. Andries havde ofte været i Alden og førend Krigen endtes, lunde jeg rose mig af selv at have staaet ved hans Side i ikke færre end sex Træfninger, nemlig ved White Plains, Trenton, Princeton, Bhemis, Heights, Monmouth og Brandywine; thi jeg havde listet mig bort fra Skolen for at bivaare den sidstnævnte Kamp. Den

Omstændighed, at vort Regiment tjente baade under Washington og Gates, hidrørte fra den Førstes adle Egenstaber; thi da det saae ud til at ville blive til Alvor i det Nordlige, sendte han sin Medbeiler nogle af sine bedste Tropper til Forstærkning. Desuden bivaandede jeg hele Belæiringen af Yorktown. Dog, jeg vil ikke udbrede mig over mine egne krigeriske Fortjenester.

Nedens vi stode ved Saratoga, blev jeg opmærksom paa en Mand, som syntes at indgyde alle Anførerne i den amerikanske Leir Agtelse og at finde et villigt Øre hos dem, uagtet han tilsyneladende ikke beklædte nogen officiel Stilling. Han bar ikke Uniform, men kaldtes dog General, og havde langt mere Præg af en egte Soldat, end Gates, som førte Kommandoen. Han maa dengang have været imellem fyrgetiye og halvhundrede Aar og i Besiddelse af sin fulde Sjæls- og Legemskraft. Denne Mand var Philip Schuyler, der i vore Aarbøger med Rette er saa berømt for sin Visdom, Fædrelandskjærlighed, Redelighed og offentlige Fortjenester. Hans Forbindelse med det store nordlige Feldtog er altfor bekjendt, til at den behøver nærmere at udvikles her. Dets heldige Udfald skyldes maaskee mere hans Raad og Forberedelser, end nogen Andens Indflydelse, og han begynder allerede at indtage en Plads i Historien i Forbindelse med hine store Begivenheder, som har en forunderlig Lighed med den, han indtog, da de virkelig indtraf; med andre Ord: Han sees i Bag-

grunden af det store Nationalbillede, besteden og velvillig, men ledende og beherskende Alle ved sin uendelige Overlegenhed og Indflydelsen af sin Erfaring og Karakter. Gates* var kun en underordnet Personlighed ved de sande Begivenheder i hiint mærkelige Tidsrum. Schuyler var den styrende Mand, uagtet Folketfordommen havde tvunget ham til at trække sig tilbage fra den tilsyneladende Overkommando over Armeen. Bore skriftlige Beretninger udelede den Banskellighed, som bevirkede denne Uretfærdighed mod Schuyler, fra en Fordom, som herskede blandt den østlige Militæts, eller fra de Uheld, som ledsagede de tidligere Bevægelser under Feldttoget. Min Fader, som havde kjendt General Schuyler i Krigen 1756, da han var Bradstreets høire Haand, udledede derimod Stemningen fra en heelt anden Aarsag. Ifølge hans Mening om Fjernelles hidrørte den fra den Forskjellighed i Sædvaner og Anskuelser, som fandt Sted imellem Schuyler, en Gentleman fra New York, og Landmandene fra New England, der drog i Feldten 1777, gennemtrængte af alle de store Tanker om deres egen heist eiendommelige Samfundstilstand. Der har maaskee været Fordomme paa begge Sider, men det er let at see, hvilken Part det var, som visse størst Høihjertethed og

* Det er maaskee ikke af Veien i Forbigaaende at bemærke, at Horace Walpole i et af sine nyligt udgivne Breve taler om en Horatio Gates som sin Gudsføn. Walpole var født 1718 og Gates 1728.

Selvopoffrelse. Muligen var den Sidste uadstillelig fra Overlegenheden i Antal, da det ikke er nogen let Sag at overbevise en stor Menneffemasse om, at den kan have Uret og et enkelt Individ Ret. Det er den store Bildfarelse hos Demokratiet, at det troer, at Sandheden skal bevises ved en Ræsetælling, hvorimod Aristokratiet begaaer den modsatte Bommert ved at indbilde sig, at Fortrinlighed nedarves fra Mand til Mand og det ovenikjøbet ifølge Førstefødselsretten! Det er ikke let at sige, hvor man skal søge Sandheden her i Livet.

Hvad General Schuyler angaaer, troer jeg, at min Fader havde Ret i at udlede hans Uppopularitet alene af provindsielle Fordomme. Historiens Muse er den ærgjerrigste af alle Søstrene og troer ikke, at hun har opfyldt sin Pligt, naar ikke Alt det, hun siger og optegner, bliver sagt og optegnet med en dybsindig, filosofisk Mine, uagtet over Halvdelen af de største Begivenheder, som vedkomme menneffelige Interesser, maa udledes af Aarsager, som kun staae i liden Forbindelse med hvilkensomhelst Skikkelse af vor forreste Intelligents. Menneffene føle langt mere, end de rasonnere, og en Smule Følelse kan meget let fuldkaste en heel Deel Filosofi.

Jeg har sagt, at jeg tilbragte sex Aar i Princeton, i Navnet, om ikke i Gavnet, og tog Graden, da jeg var nitten Aar gammel. Dette skete samme Aar, som Cornwallis overgav sig, og jeg gjorde Tjeneste under Beleirin-

gen som yngste Fændrif i min Faders Bataillon. Jeg havde tillige den Glæde, thi det var det for mig, at blive ansat ved Kapitain Gojemans Kompagni, en Omstændighed, der befæstede det Venstskab, jeg havde fattet for denne besynderlige gamle Mand. Jeg siger gammel, thi dengang var Andries sine fulde Syvogtreds, sjøndt ligesaa kraftig og rask, som nogen Officier i Korpsen, og hvad det angik at kunne udholde Besværligheder, saa gjorde en Ovelse af fyrgetyve Mar, hvoraf han havde tilbragt de fleste i Slovenske, ham til vor Alles Mester.

Jeg elskede mine Forældre og Bedsteforældre ikke alene som Noget, der faldt af sig selv, men med oprigtig sønlig Kjærlighed; jeg holdt af Miss Mary Wallace, eller Tante Mary, som jeg var bleven vant til at kalde hende, fuldkomment saa meget paa Grund af hendes stille, blide, hjærlige Væsen, som af Bane; jeg holdt af Major Dirck Folck som et Slags arvelig Ven, som en fjern Slægtning og som den, der ved tusinde Leiligheder omhyggeligt havde vaaget over min Ungdom og Uerfarenhed, og jeg holdt af min Faders sorte Tjener, Jaap, saaledes som vi Alle holde af en tro Slave, hvor raa han ogsaa kan være, men Andries var den, som jeg holdt af, uden at vide hvorfor. Han var uvidende i høieste Grad og havde de pudsigste Begreber, man kan tænke sig, om denne Jord og og Alt det, den indeholder; var Intet mindre end stiv i sit Væsen, men ærlig og ligefrem; havde proppet sit Moral-

system saa fuldt af Fordomme, at der ikke syntes at være Plads i det til nogensomhelst anden Ting, og var desuden ikke i mindste Maade hengiven til det Slags hollandske Lystighed, som havde kostet den gamle Oberst Van Bal-
lenburgh Livet og hvortil der herskede en temmelig almindelig Tilbøielighed i Kolonien. Ikke desto mindre holdt jeg inderligt meget af denne Mand og da vi bleve opløste efter Freden eller i 1783, paa hvilken Tid jeg var stegen til Kapitain, stiftes jeg med Lærer i Dinene fra gamle Andries. Min Bedstefader, General Littlepage, var dengang allerede død, men da Regjeringen forfremmede de fleste af os een Grad ved at tillægge os en høiere Karakter, kom min Fader, der i det sidste Aar havde været Oberst for Regimentet, efter Armeens endelige Opøsning til at bære Titel af Brigadeer for hele sin øvrige Levetid. Det var omtrent Alt det, han erholdt for syv Aars farlig og besværlig Tjeneste, men Landet var fattigt og vi havde mere segtet for Grundsætninger, end i Haab om Belønning. Man maa indrømme, at Amerika burde være fuldt af Filosofi, eftersom saa meget af dets Belønnings- ja endog af dets Straffesystem er rent theoretisk og beregnet paa Indbildningskraften eller Aandens Egenskaber. Derfor er det, at vi maa kæmpe med vore Fjender paa et meget ulige Terrain. Engländeren har sin Ridder-, sin Baronet-, sin Pairsværdighed, sine Ordener, sine høiere Rangklasser, sin Marskalkstav og alle de andre

tilladelige Løkkemidler for vor fordærvede Natur, der saae ham til at slaaes, hvormod Amerikaneren kun anspejdes til Grens Maal af de abstrakte Hensyn: Dyd og Fædrelandskjerlighed. Men med Alt dette give vi dog ligesaa godt Bank. som vi selv saae dem, og det er dog egentligt Hovedsagen. Ved denne Leilighed maa jeg bemærke, at Andries Goejemans aldrig antog den tomme Titel af Major, som Kongressen var saa naadig at tilstaae ham 1783, men forlod Armeen som Kapitain uden Pension og uden nogen anden Ting, end sin Soldaterlod, for at opsoge en Niece, som han ernærede, og atter tage fat paa sin gamle Bestilling som „Assistent.“

Andet Kapitel.

Man vil have bemærket, at idet jeg fik Graden og hvad man kalder boglig Dannelse, opnaaede jeg den sidste ved Studeringer af en meget usammenhangende Bestaffenhed. Det kan ikke negtes, at det saae daarligt ud med Lærdommen iblandt os under Revolutionen og i de første tyve Aar efter denne. Viedens vi vare Kolonier, havde vi mange fortræffelige Lærere, som kom fra Europa, men

Forsyningen med disse ophørte for en stor Deel, da Uro-
lighederne begyndte, og fornyedes heller ikke strax efter
Freden. Jeg troer man vil indrømme, at de unge Men-
nesker begyndte at blive mindre godt dannede paa den Tid,
jeg sættes i Skole, end det havde været Tilfældet i de
foregaaende halvhundrede Aar, og at denne Mangel endnu
ikke er bleven afhjulpet. Hvad Landet vil gjøre i den
første Halvdeel af det nittende Aarhundrede, skulle vi endnu
først see.*

Min Forbindelse med Armeen bidrog betydeligt til
at vænne mig fra Hjemmet, skjøndt saa Ynglinger have
havt saa mange Fristelser til at vende tilbage til det fæ-
drene Land, som jeg. Der var for det Første min elskede
Moder og Bedstemoder, som Begge kjælede for mig som
for en eneste Søn. Dernæst havde Tante Mary en næsten
ligesaa stor Part i min Kjærlighed. Men jeg havde to
Søstre, hvoraf den ene var ældre og den anden yngre
end jeg. Den Ældste, som hed Anneke efter vor kjære
Moder, var endog sex Aar ældre, end jeg, og blev i Be-

* Læseren vil erindre, at Mr. Mordaunt Littlepage har
skrevet denne Beretning om sig selv og sin Tid omtrent
i Slutningen af det forrige, eller i Begyndelsen af
dette Aarhundrede. Siden den Tid have Kundskaber
og Dannelse unegteligt gjort Fremskridt paa Grund af
den amerikanske Grundsætning hellere at bibringe den store
Masse noget Lidet, end nogle få en heel Deel.

gyndelsen af Krigen givt med en Mand ved Navn Kettletas. Mr. Kettletas stod sig meget godt og gjorde hende fuldkomment lykkelig. De havde adskillige Børn og boede i Dutches, hvilket var en yderligere Grund for min Moder til at vælge denne Egn til sit midlertidige Opholdsted. Jeg betragtede Anneke eller Mrs. Kettletas omtrent i det samme Lys, hvori de fleste unge Wiennester betragte en venlig, qvindelig og agtværdig ældre Søster, men lille Katrinke eller Kate var min Yndling. Hun var fire Aar yngre, end jeg, og da jeg netop var to og tyve Aar gammel dengang Armeen opløstes, var hun naturligviis kun atten. Denne Søster var en lille heppende, smilende, urolig, lystig Person, da jeg tog Afsted med hende i 1781 for at træde ind i Regimentet som Fændrik, saa smuk og yndig som en Rosenknud og fuldkomment saa lovende. Jeg kan huske, at gamle Andries og jeg pleiede at tilbringe meget af vor Tid i Leiren med at tale om vore Yndlinger, han om sin Søsterdatter og jeg om min yngste Søster. Jeg vilde naturligviis aldrig give mig, men Kate og jeg skulde bue sammen, hun som min Huusholderesse og Veninde og jeg som hendes ældre Broder og Bestyrter. Livets største Gode for os Alle var Fred og Uafhængighed og naar de først vare opnaaede, var Ingen, i det mindste ikke i vort Regiment, saa lidet Patriot, at han mistvivlede om Fremtiden. Det var moersomt at lægge Værke til det Velbehag og den Naturlighed, hvor-

med den gamle Assistent gik ind paa disse barnagtige Planer. Hans Niece havde, som det syntes, mistet sine Forældre; hun var eneste Barn af en eneste Søster, som endda var hans Halvsøster, og var aldeles afhængig af ham for hver Bid Brød, hun puttede i sin Mund, men det gik hende dog bedre, end en saadan Understøttelse skulde synes at love, da en af hendes Moders Veninder havde taget sig af hende og efterat være bleven forarmet holdt Skole, hvorved hun fattes istand til at give hende en langt bedre Opdragelse, end hun kunde faaet ved sin Onkels Forsorg, selv om han havde besiddet Ban Renselaer'ernes eller Cordtland'ernes Rigdomme. Gamle Andries havde, som sagt, ikke sin Styrke i boglige Kundskaber og de, som ikke ere i Besiddelse af dette Gode, sætte sjældent tilbørlig Priis paa dets Fordele. Det gaar med Aandens Fuldkommenheder som med det ydre Væsens og Smagens; vi ere tilbøielige til at undervurdere dem, indtil vi blive noie bekendte med deres Gyde til ophøje og forædle. Men Andries's Søsterdatter havde været særdeles heldig med at være falden i de Hænder, hvori hun var falden, da Mrs. Stratton saalænge hun levede visste baade Gyde og Lyst til, hvad Underviisningen angik, at gjøre Alt for hende, hvad der dengang blev gjort for nogensomhelst ung Pige i New York. Men da denne omhyggelige Veninde døde 1783, nødtes Andries atter til at tage sig mere umiddelbart af sin Søsterdatter, som nu ikke havde nogen anden

Støtte, end ham. Vel vilde den unge Pige gjerne selv bidrage noget til sit Underhold, men hertil vilde den gamle Landmaalerassistent's Stoltthed og Kjærlighed ikke laane Dre.

„Hvad kan vel Pigen udrette?“ sagde Andries en Dag til mig i en betydningsfuld Tone, idet han gennemgik alle disse Omstændigheder. „Hun kan ikke gaa med Kjeden, skjøndt jeg troer, Morty, at Barnet baade har Hoved og Regnekunst nok til at kunne maale! Det vilde glæde Dem ind i Sjælen at læse de Beretninger, som den gamle Kone pleiede at sende mig om hendes Fremgang, skjøndt hun selv skrev en saa fortræffelig Haand, at jeg behøvede en heel Uge til at læse et af hendes Breve, det vil sige, ligesaa „ærede Ven“ til „ydmyge Tjenerinde,“ som De veed, at det hedder.“

„En fortræffelig Haand! Men jeg synes, Andries, at jo bedre Haanden er, desto lettere kan man læse Skriften.“

„Der tager De reent ud Feil. Naar en Mand selv ikke skriver Andet, end Kragetæer, er det ganske naturligt, at han ogsaa lettest kan læse Kragetæer. Men Mrs. Stratton var egenlindig og fandt tidt paa Noget, om en simpel Mand kunde have ondt ved at finde ud af igjen.“

„Har De da i Sinde at gjøre en Landmaaler af Deres Søsterdatter?“ spurgte jeg lidt spydigt.

„Hun har neppe Kræfter nok til at trække igjennem Skovene og Bestillingen passer heller ikke for hendes Kjøn, skjøndt jeg turde vove hende mod den ældste Regnemester i hele Provindsen.“

„De maa være saa god, Kapitain Andries, at huske paa, at vi nu kalde New York en Stat.“

„Ja, det er sandt, og jeg beder Staten om Forladelse. Nu vel, der vil blive Søgning nok efter Jord, naar Krigen først er rigtigt forbi, og der vil igjen blive Noget at fortjene med at føre Kjeden. Ved De vel, Morty, at der tales om at give vore Linietropper, baade Officierer og Menige, Jord, hvorved jeg atter bliver Grundeier, hvilket netop var det, hvormed jeg begyndte. De skal jo arve en Mængde Acres og bryder Dem sagtens ikke stort om at faae nogle faa hundrede til; men jeg tilstaaer, at det er en ganske behagelig Tanke for mig.“

„Har De da i Sinde at blive Landmand igjen?“

„Nei; jeg har aldrig passet for den Bestilling og den heller ikke for mig. Men jeg skulde troe, at en Mand gjerne kan opmaale sin egen Lod uden Fornærmelse for dem, der ere lærdere, end han. Dersom jeg faaer det Stykke Jord, man taler om, vil jeg stikke det af paa min egen Haand, og saa skulle vi faae at see, hvem der forstaaer at regne og hvem ikke! Om ogsaa andre Folk ikke ville stole paa mig, er det ingen Grund, hvorfor jeg ikke selv skulde gjøre det.“

Jeg vidste, at det smertede gamle Andries, at han var strandet paa den mere intellektuelle Deel af sin Dont, og undgik derfor at dvæle længere herved. For at hende hans Dymærksomhed paa andre Ting, begyndte jeg at udspørge ham noget næiere, end jeg hidtil havde gjort, om hans Søsterdatter og derved erfarede jeg da Meget, som var nyt for mig.

Assistentens Søsterdatter hed Duss Malbone, i det mindste kaldte han hende steds saaledes, men tilsidst opda- gede jeg, at Duss var et hollandsk Diminutiv af Ursula. Ursula havde intet Coejemans Blod i sine Arer, uagtet hun var Andries's Søsterdatter; thi den gamle Mrs. Coejemans havde nemlig været to Gange gift og hendes anden Mand var Fader til Duss's Moder. Bob Malbone, saaledes kaldte Assistenten altid den unge Piges Fader, var en Mand fra det Østlige af meget god Familie, men en letsindig Odeland, der, saavidt jeg kunde erfare, havde egtet den ældre Duss for hendes Formues Skyld, som han havde sat aldeles overstyr tilligemed det, han selv havde arvet, i de første ti Aar af deres Egtteskab og et Par Aar efter Pigebarnets Fødsel vare baade Faderen og Moderen døde med nogle faa Maaneders Mellemrum og i et heldigt Dieblis for dem selv, hvad jordiske Midler angik, uden at efterlade Andre, som kunde tage sig af den stakkels lille Duss, end hendes Halvbror, som dengang opholdt sig i Skovene, bestjeftiget med sine sædvanlige For-

retninger, og den ovennævnte Mrs. Stratton. Hun havde ligeledes en Halbroder, da Bob Malbone havde været to Gange gift, men han stod ved Armeen og maatte understøtte en nær qvindelig Slægtning med sin Lønning. Ved Assistentens og Mrs. Strattons Bistand og et enkelt Tilskud fra Halbroderen vare Midlerne til at klæde, føde og oplære den unge Pige blevene tilveiebragte, indtil hun havde fyldt sit attende Aar, da hendes Beskytterindes Død gjorde hende næsten aldeles afhængig af hendes Onkel. Vel bidrog Broderen nu Sit, som Andries indrømmede, men han formaaede ikke at gjøre Meget; thi da han selv kun var Kapitain, var hans tarvelige Lønning ifkun tilstrækkelig til hans egne Fornødenheder.

Jeg kunde let mærke, at Andries holdt mere af Duf, end af nogen anden Ting, eller noget andet Menneske. Naar han var bleven lidt blød om Hjertet, og høiere gik han aldrig i sine Udskielser, pleiede han at sladdre med mig om hende, indtil Taarerne stode ham i Dinene, og engang foreslog han mig ligefrem at egte hende.

„J ville netov passe for hinanden,“ tilføjede den gamle Mand i en rørt, men alvorslig Tone ved hiin minderværdige Leilighed, „og hvad Penge angaaer, saa veed jeg, at De kun bryder Dem lidt om dem og desuden faaer nok til en halv Snees. Jeg sværger Dem til, Kapitain Littlepage. — thi denne Samtale fandt Sted uogle saa Maaneder førend vi bleve opløste og efterat jeg

havde faaet Kompagni — „jeg sværger Dem til, Kapitain Littlepage, at Pigebarnet leer fra Morgen til Aften og vilde være den lystigste Deltammerat for en gammel Soldat, som nogensinde har lovet „at ære og adlyde.“ Probeer engang, min Gut, og see, om jeg narrer Dem.“

„Det kan maaskee være godt nok for en gammel Soldat, Ven Andries, men De maa huske paa, at jeg kun er en Dreng af Aar —“

„Ja af Aar, Morty, men gammel som Soldat — saa gammel som White Plains eller 76, hvilket jeg veed, da jeg har seet Dem i Ilden.“

„Lad saa være, men det er Manden, og ikke Soldaten, som skal givte sig, og jeg er endnu en meget ung Mand.“

„De kunde vælge slettere, tro kun mig, Mordaunt; thi Duss er Lystigheden selv og jeg har ofte talt til hende om Dem paa en Maade, som vilde gjøre Frieriet ligesaa let, som at føre en Kjede over Tarmen Flatts.“

Jeg forsikrede min Ven Andries, at jeg endnu ikke tænkte paa Givtermaal og syntes bedre om selsomme, tungsindige unge Fruentimmer, end om de muntre Piger. Den gamle Assistent fandt sig godmodigt i Afslaget, men gjen- tog dog sit Angreb i det mindste en halv Snees Gange førend Regimentet opløstes og vi tilsidst skiltes ad. Jeg siger tilsidst, men mener kun med Hensyn til vort Kammeratskab som Soldater og ikke til vort fremtidige Liv; thi jeg havde

besluttet selv at give Andries Beseftigelse, dersom der ikke tilbød sig noget Bedre for ham.

Ei heller savnede jeg ganske Midler til at være en Ven til Tjeneste paa den Maade, naar Lusten var tilstede. Min Bedstefader Herman Mordaunt havde testamenteret mig et betydeligt Gods i det nu saakaldte Grevskab Washington, en Deel af vort Gebeet, der ligger Nordost for Albany ikke langt fra Hampshire Grants, hvilket Gods jeg skulde tiltræde, naar jeg havde fyldt mit etogtyvende Aar. Denne Eiendom, der havde et Omfang af mange tusinde Acres, havde han førend min Fødsel selv tildeels besat med Fæstere og da disses Fæstebreve for største Delen vare udløbne, kunde Fæsterne opsiges naar det skulde være, og de ventede nu paa roligere Tider for at fornye deres Kontrakter. Hidtil havde Havnereden, det var Godssets Navn, kun forskaffet Familien lidet Andet, end Udgifter og Uleiligheder; men da Jorderne vare gode og Forbedringerne betydelige, var det nu paa Tiden at sørge for at erholde nogen Erstatning for vore Udlæg. Dette Gods var nu min fri Eiendom, da min Fader formeligen havde afstaaet dets Besiddelse til mig den Dag, da jeg var bleven myndig. Ved Eiden af dette Gods laae Godsset Mooseridge, som min Fader eiede i Fælledskab med sin Ven, Major, eller som han i Kraft af den efter Freden tilstaaede almindelige Forfremmelse kaldtes, Oberst Follost. Min Bedstefader, den første General Littlepage, og den

gamle Oberst Follof, han, som var bleven stød og skæperet i Begyndelsen af Krigen, havde oprindeligt taget Patent paa Mooseridge, men da Dirk Follof havde arvet Halvdelen af dette Sameie, overdrog min Bedstefader sin Part deraf til sin Søn, der ifølge Naturens Love alligevel snart vilde blive Eier deraf. Dette Gods var engang blevet opmaalt i store Lodder, men paa Grund af nogle uheldige Omstændigheder og Urolighederne Udbrud var det aldrig blevet befolket eller indeelt i Hølsgaarde. Det Gnefte, som Eiermændene derfor nogensinde havde haft af det, var det Privilegium at betale den aarlige Afgift deraf til Kronen, hvilken Afgift vel ikke var meget stor, men dog altid langt større, end det, Godset nogensinde havde givet af sig.

Medens jeg taler om Jorder og Forpagtningsforhold, kan jeg ligesaa gjerne slutte min Indledning. Min Farfader var ikke nær saa rig som min Fader, uagtet han var den Ældste, og havde en langt høiere militær Rang. Ikke desto mindre havde hans Eiendom, Djevletoen, en temmelig betydelig Værdi, men mere paa Grund af Jordernes Bestaenighed og Beliggenhed, end formedelsk Arealens Størrelse. Desuden havde han nogle faa tusinde Pund staaende ude paa Rente, da Statspapirer, Banker og Aktieselskaber dengang næsten vare ubekjendte iblandt os. Hans Midler vare imidlertid tilstrækkelige til hans Fornødenheder og det var en Glædesdag for ham, da han atter saae

sig istand til at flytte ind i sit eget Huus, efterat Sir Guy Carleton havde kaldt alle sine Detaschementer tilbage fra Westchester. Hvor afgjorte Whigger Morris'erne end vare, vendte de dog ikke tilbage til Morrisiana førend efter Rømningen, som gik for sig den 25de November 1783, og min Fader vendte heller ikke tilbage førend efter denne vigtige Begivenhed. Samme Aar, som min Farfader gjenfaae Djevletoen, fik han Smaakopperne i Leiren og døde.

Dyprigtigt talte vare vi Alle ved Fredens Slutning meget fattige, hvilket næsten var Tilfældet med Enhver i hele Landet, med Undtagelse af nogle faa Leverandører. Men det var ikke Leverandørerne til den amerikanske Armee, der vare blevne rige, de vare endnu værre farne, end de fleste Andre; det var kun de Faa, der havde forsynet Franskmændene med deres Fornødenheder, som havde faaet Elov i Betaling for deres Leverancer. Armeen selv blev oploft uden at faae nogen anden Belønning, end Løfter og Betaling i Papirspenge, som forværredes saa hurtigt, at Folk skyndte sig med at sætte deres suurt erhvervede Fortjeneste overstyr, for at den ikke ganske skulde tabe sin Værdi i deres Hænder. Jeg har i sildigere Aar hørt megen Tale om de berømte Newburgh Breve og om den Mangel paa Fædrelandskærlighed, som var Skyld i, at de bleve skrevne. Det var maaskee, i Betragtning af Landets fuldkomne Mangel paa Evne, ikke klogt at drøfte det Al-

ternativ, hvorom disse Breve unegteligt give et Bink, men: de indeholdt Intet hverken i Stil eller Mening, som ikke var aldeles naturligt under de daværende Forhold. Det var fuldkomment rigtigt, at Washington handlede, som han gjorde, under hiin Krijs, men det er høist sandsynligt, at endog Washington vilde have tænkt og handlet helt anderledes, dersom han ikke havde hørt Andet for Die, end den bittere Bevidsthed om sine tilsidesatte Fortjenester, Fattigdom og Forglemmelse. Med Hensyn til den unge Officier, som var den virkelige Forfatter af Brevene, da er det sandsynligt, at der aldrig vil blive viist Retfærdighed mod nogen Deel af hans Adfærd, undtagen den, som staaer i Forbindelse med hans elegante Sprog. De, som ikke lide, have godt ved at snakke om Fædrelandskjærlighed; men et Land er forpligtet til at være retfærdigt, førend det kan gjøre noget moralsk Krav paa en saa ubestemt Oproffelse for Mængdens Interesser. Fagre Ord koste kun lidet og jeg nærer ingen synderlig Agtelse for dem, som fornemmeligen vise deres Uegennyttighed i Talemaader. Dette anføres ikke som noget personligt Forsvar, da vort Regiment tilfældigviis ikke stod i Newburgh ved Opøsningen, og selv om det havde været der, troer jeg dog, at min Faders Indflydelse vilde have afholdt os fra at forene os med de Misforsiede, men jeg troer tilige, at baade hans og min Fædrelandskjærlighed vilde være blevne meget styrkede ved Bevidstheden om, at der gaves

saadanne Steder som Djævelstæen, Vilaksbush, Mooseridge og Ravnereden. Dog tilbage til Beretningen om vore Formuesomstændigheder.

Min Bedstefader Mordaunt havde, uagtet det anseelige Legat til mig, efterladt min Moder sin Hovedformue, som vilde have gjort hele Familien rig, naar Krigens Odelæggelser ikke havde været; thi Husene og Butikerne i Byen havde ingen betalende Leiere, da de for største Delen havde været tagne i Brug af Fjenden, og man havde ondt ved at faae sine Renter af dem, der opholdt sig indenfor de britiske Linier.

Det er, kort sagt, ikke let at gjøre Landets Tilstand i hine Tider begribelig for den, som kunskjender dets nærenende. Da en Hændelse, som ramte mig selv, efterat jeg var traadt ind i Armeen for at gjøre regelmæssig Tjeneste, indeholder et levende Billede af Tingenes daværende Tilstand, vil jeg meddele den og det saa meget hellere, som jeg derved faaer Leilighed til at gjøre Læseren bekendt med en gammel Ven af Familien, der tillige staar i nære Forbindelse med adskillige Begivenheder i mit eget Liv. Jeg har nævnt min Faders Slave, Jaaf, der omtrent var paa Alder med ham. Paa den Tid, jeg her omtaler, var Jaaf en midaldrende, graahaaret Neger med de fleste af de Feil og med alle de Dyder, der ere eiendommelige for Bæfener af hans Stilling og Afstamning. Min Moder nærede især en saa stor Tillid til hans Troskab, at hun paa-

flod, at han skulde følge med min Fader i Feldten, en Befaling, som Negeren adlød meget beredvilligt, ikke alene fordi han var en Ven af Eventyr, men tillige fordi han hadede Indianerne og min Faders første Feldttog gjaldt denne Deel af vore Tjender. Endstjøndt Jaaf var Tjener, havde han dog et Gevær og exercerede endog tillige med Folkene. Heldigviis var vort Liberi blaat med røde Dpflag og uden andre Zirater, hvorved det kom til at see ud, som om Jaaf havde Mundering paa; thi Krabatent vægrede sig haardnasket ved at bære nogen anden Maagts Farver, end den Families, til hvilken han hørte. Paa den Maade var Jaaf bleven en snurrig Blanding af Tjener og Soldat, idet han snart traadte op i den ene og snart i den anden Egenstabs og tillige ikke havde saa Lidet af Bondeskarlen ved sig; thi vore Slaver forrettede alt Slags Arbeide.

Min Moder havde betinget sig, at Jaaf skulde ledsage mig hvergang jeg blev sendt længere bort fra min Fader, da hun, hvad der var ganske naturligt, forudsatte, at jeg trængte meest til en tro Tjener, og Negeren var derfor bleven halvveis afstaaet til mig. Han syntes aabenbart godt om denne Forandring, baade fordi den medførte Forandring af Omgivelser og Udsigter til ny Eventyr og fordi den gav ham Anledning til at fortælle mange Begivenheder fra hans Ungdom, Begivenheder, der vare

blevne lugslidte som Fortællinger for hans gamle Herre, men endnu vare ny for hans unge.

Med den Leilighed, hvorom her er Tale, befandt Jaaf og jeg os paa Tilbageveien til Leiren fra en temmelig lang Udflugt, jeg havde foretaget efter Divisionsgeneralens Befaling. Paa samme Tid vare „Kontinentalpengene“ dalede ned til Ingenting eller saa godtsom Ingenting, efterat de længe havde staaet i en Kurs af hundrede Dollars for een. Jeg havde forsynet mig med nogle Sølvpenge, der havde været meget dyre, og en 30—40000 Dollars „Kontinentalpenge“ til Udgifter paa Reisen; men Sølvpengene vare brugte og Papirpengene svundne ind til 2 eller 3000 Dollars, der gik med til et Maaltid for Jaaf og mig selv, og desuagtet viste Gjæstgiverne sig ingenlunde beredvillige til at yde deres Tid og Mød for dem til nogen Priis. Denne Tomhed opstod i min Pung paa en Tid, da jeg endnu havde et Ridt af to Dage for mig, og i en Egn, hvor jeg ikke kjendte et Menneſke. Selve trængte vi til Aftensmad og Natteleie og vore Heste til Foder og Staldrum. Alt dette var vistnok ikke dyrt, men den fuldkomne Mangel paa Vædler gjorde selv den ubetydeligste Udgift umulig for Personer i vor Stilling. Til at appellere til Kroværternes Patriotisme havde Krigen været for længe; thi Patriotismen er en meget svindsofig Egenſkab ved det menneskelige Hjerte og, ligesom Medlidenheden, tilbøielig til at liste sig hen bagved et eller an-

det beqvemt Stjul, naar den skal baandhæves ved Pengeudgiuter. Den kan erstatte en Kapital under en Revolution eller en Krig i de første sex Maaneder maaskee, men bliver efter den Tids Forløb ligesaa værdiløs som Kontinentalpengene selv. En eneste Militæudsfrivning har udtømt Patriotismen hos Tusinder af saa uegennyttige Helte, som nogensinde have taget en Musket paa Nakken.

„Jaap,“ * sagde jeg til min Ledsager, idet vi nærmedes os den Landsby, hvor jeg agtede at tilbringe Natten, og Behageligheden af et varmt Maaltid i en bidende kold Aften begyndte at hjemløge min Indbildningskraft, „Jaap, hvor mange Penge har Du vel hos Dig?“

„Jeg, Vasser Wordaunt? Gud, det meget morsomt Spørgsmaal, Sah!“

„Jeg spørger Dig derom, fordi jeg ikke eier mere, end en York Shilling, som kun gjælder ni Pence i denne Deel af Verden.“

„Det, sandt at sige, meget lidt til to Gentlum og to stor, sulten Hest. Nigtigt meget lidt, Sah! Sid han var meer!“

„Ja, men jeg har nu engang ikke Mere. Jeg gav toshundrede Dollars for Middagsmad og Staldrum og Havre i Dag.“

* Dette Menneſke kaldes i Flæng Jaf eller Jop, da det York-Hollandſke er langt fra at være ſtrengt.

„Ja, Sah, men det sagtens i Konternental, Sah; ikke stort alligevel.“

„Det klinger stort i Munden, Jaap, men har ikke meget at betyde, naar det skal indenfor Lænderne, som Du seer. Ikke desto mindre maa vi have Noget at spise og drikke og vore Dyr Noget at æde, for Drikke kunne de vel faae uden Betaling.“

„Ja, Sah, det sandt nok, ha, ha, ha!“ — hvor den Neger dog var lattermild! — „Men Most fortræffelig god her i Egnen, unge Masser; netop hverken sød eller suur og dog stærk som Æsel.“

„Ja, Jaap, men hvorledes skulle vi faae noget af denne gode Most, hvorum Du taler?“

„Troer De, Sah, denne Egn hørt for meget tale om Patty Nism og Fædreland, Sah, i den sidste Tid?“

„Jeg er bange for, at Patty er bleven træt her, ligesom paa de fleste andre Steder.“

„Jeg maa bemærke, at Jaap stedse indbildte sig, at det skjønne Væsen, som han havde hørt blive saa stærkt ophøiet for dets Dyd og Ynde, var et vist ungt Fruentimmer af dette Navn, hvori hele Kongressen paa den Tid var ubeskriveligt forelsket.“

„Nu vel, Sah, saa ingen Haab uden vor Forstand. Lad mig være Masser i Aften og pas Dem paa gamle Jaap, naar Dem vil have god Aftensmad. Rid nu til,

Landmaalerassistenten, I D.

Masser Mordant og kræv ind som General Bittlepages Søn, og lad gamle Jaap sørge for Resten."

Da jeg ikke havde synderligt andet Valg, red jeg til og kunde snart ikke længere høre Hovslagene af Negerens Hest bagved mig. Jeg naaede Bærtshuset en Time førend Jaap og sad allerede ved et godt Aftensmaaltid, førend han indfandt sig som et Menneſke, der var sin egen Herre. Han havde lagt alle Ejendomsretter tilside og havde det uafhængigste Udseende af Verden. Hans Hest blev sat ind i Stalden ved Siden af min og jeg saae ham kort efter give sig ifærd med Levningerne af min Aftensmad, da de bleve baarne ud i Kjøkkenet.

En Reisende af mit Udvortes fik naturligtvis det bedste Bærelse og da jeg havde tilfredsstillet min Nysgerrighed, satte jeg mig til at gennemlæse nogle Dokumenter, der vedkom det Hver, der var mig paalagt. Ingen kunde have drømt om, at jeg kun havde en York Shilling i min Lomme; thi jeg saae ud, som om jeg kunde betale Alt det, jeg vilde have, da Bisheden om, at Barten tilsidst dog ikke vilde blive den Tabende, indgjød mig den tilhørlige Selvtillid. Jeg var netop bleven færdig med at gennemlæse Dokumenterne og tænkte paa, hvormed jeg skulde fordrive det Par Timer, der vare tilbage til Sengetid, da jeg hørte Jaap stemme sin Fiolin ude i Stjenkestuen. Han havde nemlig, som de fleste Negere, Dre for Musik og havde dyrket sit Talent saa længe, indtil han spillede lige-

saar godt, som Halvparten af de Landsbyspillemand, der fandtes.

Lyden af en Fiolin i en lille Landsby en kold Oktoberaften var vis paa at gjøre Lykke. Efter en halv Dimes Forløb kom den smilende Vartinde og indbød mig til Selskabet med den venlige Forsikkring, at jeg ikke skulde savne en Dandsferinde, da den smukkeste Pige der paa Stedet var kommen noget sildigt og endnu ikke var optagen. Da jeg kom ud i Skjenkestuen, modtoges jeg med en Mængde Klostrede Bux og Neininger, men med naturlig og velmeent Gjestfrihed. Jaaps Hilsninger vare særdeles studeerte og ganske saaledes beklagne, at de maatte afværge enhver Mistanke om, at vi nogensinde havde seet hinanden før.

Dandsen fortsattes over i to Timer med meget Liv, indtil Tiden erindrede Landsbypigerne om Nødvendigheden af at gaae hjem. Da Jaap bemærkede Kjendetegnene paa det forestaaende Opbrud, holdt han ærbødigt sin Hat ud mod mig, hvorpaa jeg gavmildt kastede min eneste Shilling i den paa en Maade, som maatte vække Opmærksomhed, og lod den derpaa gaae rundt iblandt Mandfolkene. Een gav en Shilling, To sloge sig sammen og ydede en halv Krone, Adskillige gave Sixpencer eller halvfemte Pencestykker og Kobberstillinger udgjorde Resten. For at sætte Kronen paa det Hæle, erklærede Vartinden, der var ret smuk og holdt af at dandse, offentligt, at Spillemanden

og hans Hest skulde have fri Fortæring til han reiste. Ved denne Jaaps Sindrigheid saae jeg mig næste Morgen i Besiddelse af syv Shillings og sex Pence i Solv, foruden min egen Shilling, samt Kobberpenge nok til at holde en Neger med Most for i otte Dage.

Jeg har ofte leet over Jaaps Paafund, skjøndt jeg ikke tillod ham at gjentage det. Da jeg kom forbi et Huus, som tilhørte en Mand af større Formue end sædvanligt, fremstillede jeg mig for dets Eier, uagtet han var mig aldeles fremmed, og fortalte ham min Historie. Uden at forlange anden Betryggelse end mit Ord, laante denne Herre mig fem Dollars i Solv, der vare tilstrækkelige til hvad jeg for Diebliffet brugte og som jeg haaber at jeg neppe behøver at sige bleve behørigen tilbagebetalt.

Det var en glad Time for mig, da jeg saae mig som karakteriseret Major, men i Virkeligheden en fri Mand med Tilladelse til at gaae hvorhen jeg lystede. Krigen havde frembudt saa faa Afverlinger og Eventyr, efterat Cornwallis havde kapituleret og medens Fredsunderhandlingerne stode paa, at jeg begyndte at blive fed af Tjenesten og nu, da Landet havde seiret, var beredvillig nok til at forlade den. Familien, det vil sige min Bedstemoder, Moder, Tante Mary og min yngste Søster flyttede tidsnok ind paa Djevletaaen til at kunne nyde godt af dets herlige Frugter i Efteraaret 1782 og tidligt det følgende Aar kunde min Moder vende tilbage til Lilasbush, efterat

Traktaten var understreven, men medens Engländerne endnu
 laa i Byen. Paa Grund af disse tidlige Bevægelser so-
 refandt min Fader og jeg, da vi forenede os med vore
 Slægtninge, Tingene i en bedre Tilstand, end det maaskee
 ellers vilde have været Tilfældet. Djevlelaaen var bleven
 tilplantet og havde havt den Fordeel at være bleven taget
 under Dyrkning om Foraaret, ligesom Haven ved Lilals-
 bush var bleven rensed og sat i god Stand ved min be-
 undringsværdige Moders modne og dannede Smag. Og hun
 var i Sandhed beundringsværdig i alle Livsforhold! Som
 en Dame med Følelse og Dannelse bibragte hun Alt det,
 hvormed hun kom i Berøring, eller som hun styrede, en
 Deel af hendes Ynde og Takt. Selv hendes livløse Om-
 givelser bære dette Præg af deres Forbindelse med en af
 hendes Kjønns bedste Egenskaber. Jeg husker, at Oberst
 Dird Follok en Dag, da vi havde besøgt Udenomsleilig-
 hederne, yttrede Noget for mig, der ganske passede til dette
 Træk i min Moders Karakter. „Man kan ikke see
 Mrs. Littlepages Kjølken, uagtet hun aldrig synes at be-
 træde det,“ sagde han, „uden at bemærke, at det bestyres
 af en Dame. Der gives mange Kjølkener, der ere lige-
 saa reenslige og ligesaa godt forsynede, men man skal ikke
 let finde et Kjølken, der vækker de samme fordeelagtige
 Tanter om Bordet og Huusholdningen.“
 Var denne Bemærkning sand med Hensyn til de mere
 underordnede Dele af Bygningen, var den det endnu mere,

naar den anvendtes paa de bedre Værelser. Der saae man min Moder i egen Person og omgivet af de Gjenstande, der vidne om Forsinelse, dog uden noget af den studeerte Overdaadighed, hvorom vi læse i ældre Lande. Førend Revolutionen havde vi en Mængde smukt Porcellæn og en en heel Deel massivt Sølvtoi, dog med Undtagelse af hele Bordservicer, i Amerika og min Moder havde arvet mere end sædvanligt af begge Dele; men Landet kjendte kun lidet til den huuslige Pragt, som nu er i Begreb med at indsnige sig iblandt os paa Grund af dets i det Uhyre forsøgede Handel.

Uagtet Landets Formuesomstandigheder havde lidt saaa betydeligt ved den syvaarige Borgerkrig, begyndte dog det unge og kraftige Folks Spændighed at raade Bød paa dette Onde. Vel oplivedes Handelen ikke ganske, ligesom de med den forbundne Interesser ikke fik det egentlige Fremstød, førend Konstitutionen var bleven antaget, hvorved Staterne erholdt en fælleds Toldforgivning, men ikke desto mindre frembragte et eneste Aar en aabenbar og høist gavnlig Forandring. Man havde nu en vis Sikkerhed for Afstribningerne og Landet sporede strax Folgerne deraf. Aaret 1784 var et Slags Hviletid for Nationen, skjøndt Republikens Knoller og Mussler begyndte at vise og røre sig længe førend det var forbi. Da var det, at dette Samfund, som Folk betragtede, først lærte den store Fordel at kjende, som det havde opnaaet ved selv at kunne vare

tage sit Tærv og betragte det som ikke underordnet noget i nogensomhelst anden Verdensdeel. Det var det store Udbytte af alle vore Møisommeligheder.

Credie Kapitel.

Lykkelige, lykkelige Vilaksbush! Aldrig kan jeg glemme den Henrykkelse, hvormed jeg stroifede omkring paa Dine Bakker og gjennem Dine Dale, og hvorledes jeg jublede af Fryd over at føle, at jeg atter var et Slags Herre paa de Steder, der havde været min Ungdoms Tumleplads. Først i Foraaret 1784 omslyngedes jeg af min Moders Arme og det ovenikjøbet efter en Skilsmisse af næsten to Aar. Kate lo og gråd og knugede mig ligesom hun vilde have gjort for fem Aar siden, uagtet hun nu var en elskværdig ung Pige paa nitten Aar. Tante Mary rakte mig Haanden, gav mig et Par Kys og smilede kjærligt til mig paa sin eiendommelige stille og blide Maade. Husket var i Dyrer; thi Jaap vendte tilbage med mig med sin uldne Varyl tæt isprængt med Graat og der var en heel Flok af smaa Djevletæer — det var nemlig hans Familienavn, uagtet Mrs. Jaap kaldte sig selv Mrs. Vi

lalsbush — Børn og Børnebørn, tilstede for at tage imod ham. Huset var, oprigtigt talt, ikke i den sømmeligste Orden i de første fire og tyve Timer.

Efter den Tids Forløb bestilte jeg min Hest, da jeg vilde ride over til Djævletaaen for at besøge min Bedstemoder, der havde modstaaet ethvert Forsøg paa at overtale hende til at opgive sin Huusholdning og slaae sig til Ro i Lilalsbush. Generalen, thi saaledes kaldte nu Alle min Fader, ledsagede mig ikke, da han havde været paa Djævletaaen et Par Dage iforveien; derimod fulgte min Søster med. Da Beiene vare blevne meget forsmte, foretog vi Reisen tilhest; thi Kate var en af de dristigste Rytterster, jeg har kjendt. Jaap havde imidlertid faaet Privilegium paa ikke at bestille Andet end det, han havde Lyst til, eller kunde maaskee rettere sagt ikke bruges til synderligt Andet, end til de ustadige Bestjefstigelser, hvortil han var bleven vant, og han blev derfor sendt afsted et Par Timer førend vi selv toge bort for at underrette Mrs Littlevage, eller „g a m e l g a m l e W i s s u s ,“ som Krabaten stedse kaldte min Bedstemoder, om, hvem hun kunde vente til Middag. Jeg har hørt sige, at der gives Lande, hvor Følle ere blevne saa forskruede, at de nærmeste Slagtninge ikke kunne tage sig en saadan Frihed. Sonnen vover ikke at spise af en Ret ved sin Faders Bord uden at iagttage den Ceremoni at bede om Tilladelse eller at være bleven opfordret dertil. Saavidt ere vi, Himlen være lovet, endnu

ikke komme i Amerika! Hvilken Fader eller Bedstefader vil ikke modtage sin Søn eller Sønnesøn med et Smil eller et Velkommen, han komme naar og hvorledes han vil? Er der ingen Plads eller ingen Forberedelser gjorte, dæles Manglerne af den hjertelige Modtagelse; eller naar ubetingede Umuligheder lægge sig i Veien og ikke blive overvundne ved Hjælp af en hurtig Opfindelsessevne, som de fleste deslige „Umuligheder“ i Regelen dog blive, siger man Sandheden rent ud og opsætter Fornoielsen til et beleiligere Dieblif. Det er ikke min Mening at ville gjøre en fremstreden Civilisation en plump og uvidende Bebreidelse, hvilket altfor ofte findes at være en Tilboielighed hos Uvidenhed og provindsielle Vaner; thi jeg veed meget vel, at de fleste Skikke i de meest udviklede Samfund grunde sig paa Fornuft og finde deres Retfærdiggjørelse i en dannet Forstand; men naar Alt kommer til Alt, har Moder Natur dog ogsaa sine Rettigheder, som ikke taale noget altfor dristigt Angreb, uden at et saadant medfører sin fortjente Straf.

Klokken var netop ni en smul Maimaaneds Morgen, da Kate Littlepage og jeg rede gennem Yderporten paa Lilaksbush og ud paa den gamle, velbekjendte Kongebro-Bei. Kongebroen! Det Navn er endnu tilbage ligesom Navnene paa Konge-Dronning- og Hertuginde-Grevskaberne, ikke at tale om den Mængde Prindsenaarne i andre af vore Stater, og jeg haaber, at de stedse ville be-

holde deres Plads som ligesaa mange Bartegn i vor Historie. Disse Navne ere nu det Eneste, der er blevet tilbage iblandt os af Monarkiet, og dog har jeg hundrede Gange hørt min Fader sige, at da han var ung, stod hans Grefsrugt for den britiske Throne kun tilbage for hans Grefsrugt for Kirken. I hvor kort en Tid er denne Fællelse dog bleven forandret hos en heel Nation, eller, om end ikke aldeles forandret, thi Mogle vedblive endnu at ære Monarkiet, saa dog betydeligt og uigjenkaldeligt svækket! Saaledes ere Tingene i denne Verden, forgængelige og ustadige i selve deres Natur, og de, som have Nieget at tabe ved saadanne Forandringer, vilde gjøre vel i at ihukomme denne Sandhed.

Vi holdt udenfor Kroen i Kingsbridge for at sige God Morgen til Bartinden, gamle Mrs. Light, der nu havde haft denne Kro i et halvt Aarhundrede og kjendt os og vore Forældre før os fra Børneaaarene. Denne snaksomme gamle Kone havde sine gode og mindre gode Sider, men Vanen havde givet hende et Slags Krav paa vor Opmærksomhed og jeg kunde ikke tage hendes Dør forbi, uden at stramme Toilen, om det ogsaa kun var for et Dieblif. Dette var ikke saasnart skeet, førend Bartinden i egen Person stod paa Dørtærskelen for at hilse paa os.

„Det drømte jeg, Mr. Mordaunt,“ udbrød den gamle Kone i samme Dieblif, hun fik mig at see, „det

Drømte jeg endnu for otte Dage siden! Det er dumt at ville negte det, Drømme gaar ofte i Opfyldelse!"

"Naa, og hvad har De da drømt denne gang, Mrs. Light?" spurgte jeg, vel vidende, at det vilde komme, og jo før vi fik det, desto bedre.

"I Fjor Efteraar drømte jeg, at Generalen var kommen hjem, og han var kommen hjem! Det Eneste, jeg veed, hvoraf den Drøm kunde komme, var et Rygte om, at han skulde komme hjem den Dag; men De veed selv, Mr. Mordaunt, eller Major Littlepage, som jeg hører, at jeg nu skal kalde Dem, men De veed selv, Mr. Mordaunt, hvor ofte Rygter ikke have Noget at betyde. Jeg regner ikke et Rygte for nogen stor Hjælp til en Drøm. Og saaledes drømte jeg da i forrige Uge, at De vilde komme hjem i denne, og her er De, det er vist nok!"

"Og det uden at noget fast Rygte hjalp Dem, min gode Madam?"

"Na, det var ingen stor Sag, maaskee nogle ubestemte Ord; men da jeg aldrig troer paa dem, naar jeg er vaagen, vilde det jo være taabeligt at antage, at et Menneſte skulde troe paa dem i Sovne. Ja, Jaap holdt en Minut her udenfor i Morges for at vande sin Hest, og fra det Dieblil forudsaa jeg, at min Drøm vilde gaar i Opfyldelse, uagtet jeg ikke verlede et eneste Ord med Morianen."

"Det er temmelig mærkeligt, Mrs. Light, da jeg

troede, at De altid varlede et Par Ord med Deres Gjæster."

"Ikke med de Sorte, Major, derved kan man let gjøre dem nærvise. Nærviished hos en Neger er en Ting, som jeg ikke kan udstaae, og derfor holder jeg dem altid tre Skridt fra Livet. Men hvilke Tider, jeg har oplevet, Major, siden De gif i Krig! Og hvilke Forandringer der er blevet! Vor Præst beder ikke længere for Kongen og Dronningen — ret som om der slet ikke var saadanne Folk til!"

"Maaskee ikke umiddelbart, men dog som for Medlemmer af Guds Kirke, vil jeg haabe. Nu bede vi alle for Kongressen."

"Naa, jeg haaber, det vil være til det Bedste! Jeg maa sige, Hr. Major, at Hs. Majestæts Officierer levede raskere og betalte i bedre Penge, end disse Kontinental-Gentlemen. Jeg har havt begge Slags her, hele Regimenter af dem, og det er det Skudsmaal, jeg maa give dem i al Ærlighed og Oprigtighed."

"De maa huske paa, at de vare rigere og havde flere Penge end vore Landsmand. Det er let for den Rige at vise sig rundhaandet."

"Ja, det veed jeg, Sir, og De burde ligeledes vide det og veed det ogsaa. Littlepage'rne ere og have altid været rige og de ere ogsaa rundhaandede. Gud velsigne Deres smilende, smukke Ansigter! Jeg har kjendt Deres Familie længe førend De selv kjendte den. Jeg har kjendt

Deres Oldefader, den gamle Kapitein Hugh Roger, og Deres Bedstefader, den gamle General, og nu kjender jeg den unge General og Dem! Naar, de blive ikke de Sidste af Slagten, det tør jeg nok sige, og jeg vil indstaae for, at der vil blive lykkelige og glade Hjerter iblandt Bayard'erne nu, da Krigen er forbi og den unge Major Littlepage er kommen tilbage!"

Dette gjorde Ende paa Samtalen, som jeg nu havde faaet nok af, og med et Blik rede Kate, og jeg videre. Men jeg var dog bleven forundret over den gamle Kones sidste Ord og især over den Tone, hvori de vare blevne udtrede. Navnet Bayard var velbekjendt iblandt os, da det tilhørte en Familie, hvoraf flere Grene vare bosatte i Mellemstaterne lige ned til Delaware, men jeg kjendte tilfældigviis ikke et eneste Individ af dem. Hvad kunde min Hjemkomst derfor have med en Bayards Smil eller sure Ansigt at bestille? Det var da naturligt nok, at jeg, efter at have grublet et Par Minuter derover, meddelte min Fedsagerinde mine Tanker om denne Sag.

"Hvad mon den gamle Kone meente, Kate," spurgte jeg pludseligt, "med at sige, at der nu vilde blive lykkelige og glade Hjerter iblandt Bayard'erne?"

"Den stakkels Mrs. Light er en stor Sladderbank, Mordaunt, og det er et stort Spørgsmaal, om hun selv forstaaer det Halve af det, hun siger. De eneste Bayard'er vi kjende, er Familien i Histoires, og med dem har

Du uden Tvivl hørt, at Moder længe har staaet paa en fortrolig Fod."

"Det har jeg slet ikke hørt Noget om, Barn. Det Eneste, jeg veed, er, at der ligger et Sted, ved Navn Hiddories, nogle Mile høiere oppe ved Floden og at det tilhører nogle af Bayard'erne; men jeg har aldrig hørt det mindste om nogen Fortrolighed. Jeg husker tværtimod at have hørt, at der engang var en Proces imellem min Bedstefader Mordaunt og en eller anden gammel Bayard, og jeg troede, at der herskede et Slags arveligt fremmed Forhold imellem os."

"Den Proces er aldeles glemt og Moder siger, at det Hele hidrørte fra en Misforstaaelse. Nu ere vi meget gode Venner."

"Det glæder mig sandeligt meget at høre det; thi siden vi nu have faaet Fred, saa lader os ogsaa beholde Fred, skjøndt gamle Fjender just ikke ere synderligt stikkede til at blive gode Venner."

"Men vi vare aldrig — det vil sige Bedstefader var aldrig Nogens Fjende og hele Sagen blev afgjort i Mindelighed kort forend han foretog den sørgelige Reise til Europa for at besøge Sir Harry Bulstrode. Nei, nei, Moder vil nok fortælle Dig, Mordaunt, at Littlepage'erne og Bayard'erne nu ere de allerbedste Venner."

Kate talte med saa meget Alvor, at jeg fik Lust til at see paa hende. Hendes Ansigt var blussende rødt og

jeg troer, at hun var sig denne Omstændighed hemmelig bevidst; thi hun vendte det bort fra mig, som om hun betragtede en Gjenstand i den modsatte Retning, og forhindrede mig derved fra at see ret meget af det.

„Det glæder mig ret at høre Alt dette,“ svarede jeg lidt tørt. „Da jeg er en Littlepage, vilde det have været underligt, om jeg ikke havde vidst det, dersom jeg tilfældigviis skulde støde paa en af disse Bayard'er. Indbefatter Fredslutningen alle dem, der bære dette Navn, eller kun dem fra Hiories?“

Kate smilede og behagede derpaa at fortælle mig, at jeg maatte betragte mig som en Ben af alle dem, der bære dette Navn.

„Og i Særdeleshed dem, der opholde sig paa Hiories.“

„Hvor mange kan der være af denne saa særdeles fredelige Slægt? En halv eller en hel Snees?“

„Kun fire, saa at den Opgave ikke vil være nogen synderligt tung Fordring paa Dine Følelser. Jeg haaber dog, at Dit Hjerte har Plads til fire Benner endnu?“

„Til Tusinde, dersom jeg kan finde dem. Jeg kan modtage saa mange Benner, Du vil, men har ikke Plads til Andre. Alle de andre Mischer ere besatte.“

„Besatte? Det haaber jeg er ikke sandt, Mordaunt. En Plads er i det mindste ledig.“

„Det er sandt; jeg glemte, at jeg maatte holde en

Plads aaben for den Broder, Du engang vil skjenke mig. Naar, nævn ham, naar Du vil; jeg skal være rede til at holde af ham, min Snut."

"Jeg vil aldrig udstede en saa svær Anviisning paa dine Følelser. Anneke har allerede skjenket Dig en Broder og det en saare fortræffelig Broder, og det bør være nok for en rimelig Mand."

"Ja, saaledes snalle, nu alle 3 unge Piger mellem femten og tyve Aar, men tilsidst pleie 3 dog at stifte Sind. So for Du derfor siger mig, hvem den unge Mand er, desto for kan jeg begynde at holde af ham. Er han en af disse Bayard'er, un chevalier sans peur et sans reproche?"

Kate havde altid en frisk Ansigtssfarve, men da jeg vendte mit spørgende Blik mod hende, skjødte mere af Ondskab, end fordi jeg ventede at erfare noget Nyt, saae jeg Roserne paa hendes Kinder udvide sig, indtil de skjulte hendes Tindinger. Hendes lille Hat, der klædte hende saa prægtigt, var ikke tilstrækkelig til at skjule denne Rødme og jeg begyndte nu virkelig at fatte Mistanke om, at jeg havde ramt en følsom Aare. Men min Søster var en kjel Pige og skjøndt det ikke var vanskeligt at faae hende til at stifte Farve, var det ingenslunde let at lue hende med et Blik.

"Jeg haaber, Mordant, at din ny Broder, dersom Du nogensinde faaer en saadan, vil være en agtværdig

„Mand, om end ikke fri for Dadel,” svarede hun. „Men gives der en Tom Bayard, saa har han ogsaa en Søster, Pris. Bayard.”

„Ja saa; det er noget ganske Nyt for mig! Om Mr. Thomas Bayard vil jeg ingen Spørgsmaale gjøre, da min Interese for ham, dersom jeg skal nære nogen, maa være aldeles ex officio, som man kunde sige, og en fuldkomment selvfølgelig Ting; men Du maa undskyldte, at jeg er lidt nysgjerrig med Hensyn til Miss Priscilla Bayard, en Dame, jeg, som Du veed, aldrig har seet.”

Mine Dine vare hele Tiden henvendte paa Kate og jeg bildte mig ind, at hun saae fornoiet ud, skjøndt hun tillige endnu var noget forvirret.

„Spørg hvorefter Du vil, Broder; Priscilla Bayard tør underkaste sig enhver Undersøgelse.”

„Hentydede da for det Første den gamle Sladderhant paa Miss Priscilla, da hun sagde, at der vilde blive lykkelige og glade Hjerter blandt Bayarderne?”

„Ja, jeg kan virkelig ikke svare for gamle Mrs. Lights Indbildninger. Giv Dine Spørgsmaale en anden Skikkelse.”

„Herster der megen Fortrolighed imellem Familierne paa Pilatsbush og Hicories?”

„Ja, vi holde særdeles meget af dem og jeg troer ogsaa, at de kunne lide os.”

Landmaalerassistenten, I D. 5

„Udstrækker denne Fortrolighed sig ogsaa til de unge Mennesker, eller er den alene indskrænket til de Gamle?“

„Det er noget personligt,“ svarede Kate, „da jeg er det eneste unge Menneske paa Lilaksbush, der kunde vedligeholde denne Fortrolighed; men da jeg ikke behøver at skamme mig over den, men tværtimod kan være stolt af den, vil jeg svare, at den indbefatter „enhver Alder og ethvert Køn, „kort sagt, Alle tilhobe, Dig selv undtagen.“

„Og Du kan lide den gamle Mr. Bayard?“

„Særlig godt.“

„Og den gamle Mrs. Bayard?“

„Det er en meget behagelig Dame og en fortræffelig Kone og Moder.“

„Og Du holder af Pris. Bayard?“

„Som af min Diesteen,“ sagde Pigebarnet med Eftertryk.

„Og af hendes Broder, Tom Bayard?“

„Saa meget som det kan passe sig for en ung Pige at holde af Broderen til en anden ung Pige, hvem hun indrømmer, at hun holder af som af sin Diesteen.“

Skjøndt det ikke var let, i det mindste ikke for mig, at faae Kate Littlepage til at tie, var det heller ikke let for hende at faae det forraderiske Blod til at staa stille. Medens hun gav disse Svar saa roligt, som om de ikke voldte hende den mindste Forlegenhed, klædte hendes Rødme hende saa overraskende godt, at hun næsten lignede min

Kjære Moder, saaledes som jeg ofte havde tænkt mig hende i hendes smukkeste Dage.

"I hvilken Forbindelse staaer da Alt dette med Glæden blandt Folket paa Histoires over min Tilbagekomst? Er Du Tom Bayards Forlovede og har Du ventet paa min Tilbagekomst for at give ham Din Haand?"

"Jeg er ikke Tom Bayards Forlovede og har ikke ventet paa Din Tilbagekomst for at give ham min Haand," svarede Kate roligt, "og hvad Mrs. Lights Sladder angaaer, saa forlanger Du vel ikke, at jeg skal forklare Dig den? Hun faaer sine Nyheder fra Tjenestefolk og Andre af denne Klasse og Du veed selv, hvor meget man kan stole paa det Slags Efterretninger. Men troer Du, Broder, at jeg har ventet paa Din Tilbagekomst for at meddele Dig en saadan Begivenhed, saa veed Du kun lidt af, hvor høit jeg elsker Dig."

Kate sagde dette med Følelse og jeg takkede hende med et Blik, men kunde ikke have sagt og sagde ikke et Ord, førend vi havde redet et Stykke Vej. Efter denne Pause fortsatte jeg Samtalen omtrent i dens oprindelige Aand.

"I saa Henseende, kjære Katrinke," sagde jeg, "haaber jeg, at vi forstaae hinanden. Hvad enten Du er gift eller ugift, vil Du stedse være mig dyrebar, og jeg tilstaaer, at det vilde smerte mig at være en af de Sidste, som erfarede Din Forlovelse, naar den engang finder Sted.

Men hvad nu denne Pris. Bayard angaaer, troer Du, at jeg vil komme til at holde af hende?"

"Om jeg gjør? Det vilde være et af de lykkeligste Diebliske i mit Liv, naar jeg hørte Dig tilstaae, at Du elskede hende."

Dette sagdes med meget Liv og paa en Maade, som viste, at det var min Søsters romme Alvor. Jeg blev noget overrasket, da jeg satte denne Følelse i Forbindelse med Gjestgiverindens Bemærkninger, og begyndte at faae en Mistanke om, at der kunde være Noget paa Tapetet, hvorefter det nok kunde være Umagen værd at komme til Kundskab. Men for at gjøre Opdagelser i den Retning var det nødvendigt, at jeg fortsatte Samtalen.

"Hvor gammel er Miss Bayard?" spurgte jeg.

"To Maanedre ældre end jeg; meget passende, ikke sandt?"

"Jeg har Intet imod Forstjellen; paa den er der Intet at sige. Er hun talentfuld?"

"Ikke synderligt. Du veed, at kun faa af de unge Piger, der ere blevne opdragne under Revolutionen have ret Meget at rose sig af i saa Henseende; men Priscilla bærer dog Prisen for de Fleste."

"Du mener naturligviis af hendes Klasse?"

"Ja vist; hun bærer Prisen for de fleste unge Piger af vore bedste Familier."

"Er hun elskværdig?"

„Som Anneke selv!“

Dette var meget sagt, da vor ældste Søster, som det saa ofte gaaer, var vor Families Mønster paa alle Dyder og hendes Sind stedse Renheden selv.

„Du giver hende et saa glimrende Studemaal, som kun faae unge Piger ville kunne retfærdiggjøre. Har hun Forstand og Kundskaber?“

„Nok til ofte at faae mig til at skamme mig over mig selv. Hun har en fortræffelig Figur, Wiordaunt, og jeg har ofte hørt Dig sige, at denne vilde faae stor Indflydelse paa Dit Valg af en Kone.“

„Det maa have været, da jeg var meget ung, mit Barn, og førend jeg gik til Hæren, hvor man tager mere Hensyn til de unge, end de gamle Fruentimmer. Men hvorfor en Kone? Er det allerede afgjort mellem de Gamle, at jeg skal frie til Pris. Bayard og er Du deelagtig i Planen?“

Kate lo af fuld Hals, men det forekom mig dog, som om hun følte sig truffen.

„Du svarer mig ikke, lille Søster, og maa derfor tillade mig at minde Dig om, at vi udtrykkeligt have aftalt stedse at være oprigtige mod hinanden. Ved nærværende Leilighed ønsker jeg nu i Særdeleshed at see hiin Traktats Bestemmelser opfyldte og spørger Dig derfor, om der er en saadan Plan i Værk?“

„Nei, ikke som en formeligt drøftet og overlagt Plan,

nei, bestemt ikke. Nei og tusinde Gange nei! Men jeg vil udsætte mig for at forstjertse en af mine kjæreste Forhaabninger, idet jeg siger, at Du ikke kunde glæde vor kjære Moder, Tante Mary og mig selv mere ved Noget, end ved at forelske Dig i Pris. Bayard. Vi elske hende Alle og ønske, at Du ogsaa maatte gjøre det, da vi vide, at Din Kjærlighed sandsynligviis vilde føre til en Forbindelse, der vilde være os kjæreste, end jeg kan sige det. Saa, nu kan Du ikke klage over Mangel paa Dygtighed; thi jeg har tidt nok hørt, at naar Benner yttre deres Onsker altfor uforsigtigt, kunne de let indtage en ung Mand netop imod den Person, som man gjerne vilde have ham til at beundre."

"Det er meget rimeligt, at det kan have sin Rigtighed hermed som en almindelig Regel betragtet; men for mit Vedkommende vil det hverken frembringe gode eller flette Virkninger. Dog hvorledes ere Bayarderne stemte i denne Sag?"

"Hvorledes skulde jeg vide det? Der er naturligviis aldrig blevet ymtet det Mindste herom til Noget af Familien og da Ingen af dem kjender Dig, er det umuligt vil sige ingen Hentydning — jeg mener — ganske vist ikke til mere end een af dem. Det kan nok være muligt, at nogle ubestemte Bemærkninger ere blevne gjorte til een — men —"

"Alf Dig selv og til Din Venindes Pris?"

„Aldrig.“ sagde Kate med Eftertryk. „En saadan Ting kunde aldrig komme paa Bane imellem os.“

„Saa maa det have været mellem de gamle Damer, sandsynligviis mellem begge Modrene.“

„Det troer jeg ikke; Mrs. Bayard er meget tilbageholdende og Moders strenge Sammelighedsfølelse vilde, som Du nok selv begriber, sikkert ikke tillade det.“

„Vien Generalen da skulde have tænkt paa at binde mig i min Fraværelse?“

„Nei, Fader belymrer sig kun meget lidet om saasdanne Ting. Han har lige siden sin Hjemkomst ikke bestiftet Andet, som han siger, end paa ny at gjøre Kur til Moder.“

„Da skulde Tante Mary dog vel aldrig have fundet Ord til en saadan Hentydning?“

„Jo vist! Den gode stakkels Tante Mary blander sig jo aldrig i andre Folks Sager. Ved Du vel, Mor-daunt, at Moder nyligt har fortalt mig hele hendes Historie og Grunden, hvorfor hun har afslaaet saa mange fordeelagtige Tilbud? Hun fortæller vist ogsaa Dig det, naar Du beder hende derom.“

„Generalen har allerede fortalt mig den hele Historie. Vien naar nu denne Sag er bleven omtalt for en af Bayarderne og Hentydningen fra vor Side hverken er kommen fra Fader, Moder eller Tante Mary og heller ikke er bleven meddeelt Mr. Bayard, hans Kone eller Datter paa den anden Side, saa have kun Du

og Tom kunnet føre denne Samtale og dette Punkt beder jeg Dig forklare med din sædvanlige Frimodighed."

Kate Littlepage blev blussende rød. Hun var gaaet i Fælden, skjøndt jeg allerede havde begyndt at ahne Sandheden, dengang hun stammede og vaklede medens hun berigtigede sit første Udsagn. Jeg tilstaaer, at Pigebarnets Forvirring forårsagede mig, da den gav hende et saa høist elskværdigt Udseende, og jeg var næsten ligesaa stolt af hende, som jeg elskede hende inderligt. Den kjære, kjære Kate! Lige fra hendes Barndom havde jeg bestandigt drillet hende saa smaat, men uden at jeg dog kan huske, at der nogensinde har været et ondt Ord, eller en uvenlig Følelse imellem os. Det menneskelige Die har aldrig haft noget skjønnere Skue, end det, min Søster afgav i denne Minut, og det frydede mig saa meget mere, som jeg var overtydet om, at hun ikke var ilde tilmode, uagtet hun saae saa forvirret ud. Hendes medfødte Oprigtighed, pigelige Undseelse og gamle Bane at være aabenhjertig imod mig kæmpede i hendes skønne Anslyn i Forening med Ønsket om stedse at vedblive at være det og dannede tilsammen et af de meest indtagende Malerier af quindelige Følelser, som jeg nogensinde har seet. Omfærd overvandt Kjærligheden til Oprigtighed og Kjærligheden for mig den falske Undseelse; Farven kom atter i Orden paa de Kinder, hvorfra den havde syntes at bryde frem som et Lyn, og vedblev kun at være stærk nok til at blive bemærket, og Kate

betragtede mig paa en Naade, der vidnede om hele den søsterlige Tillid og Omhed, hun følte.

„Det var ikke min Hensigt at meddele Dig en Omstændighed, Mordaunt, som jeg vidste vilde række Din inderligste Deeltagelse, da jeg havde troet, at Moder skulde have sparet mig den Forlegenhed at underrette Dig om den; men nu har jeg intet Valg mellem at betjene mig af en Tvetydighed, som jeg hader, og vor gamle vante Frimodighed.“

„Hvoraf Meningen altsaa er, kjære Søster, at Du er forlovet med Mr. Bayard.“

„Nei, saavidt er det endnu ikke kommet. Mr. Bayard har friet, men jeg har udsat mit Svar til Du har gjort hans Betjendtskab. Jeg vilde ikke binde mig, Mordaunt, førend Du havde billiget mit Valg.“

„Jeg paastjønner Din Opmærksomhed, Katrinke, og skal sikkert betale Dig den med samme Mynt. Du kan stole paa, at naar jeg engang faaer i Sinde at giøre mig, skal Du faae det at vide og blive tagen paa Raad med.“

„Der er Forffjel paa en ældre og eneste Broder og en ung Pige, der bør tage meget Hensyn til sine Venners Raad, naar hun træffer sit Valg.“

„Du vil ikke være nogen ung Pige, naar den Tid kommer, men en giort Kone, hvis Erfaring gjør hende befeiet til at give gode Raad. Men før at komme tilbage

til Tom, er han det Medlem af hans Familie, til hvem hiin Hentydning gjordes?"

"Ja han var, Mordaunt," svarede Kate sagte.

"Og Du var den, som gjorde den?"

"Ganske rigtigt; vi talte om Dig forleden Dag og jeg yttrede da det tillidsfulde Haab, at Du vilde betragte Priscilla med de samme Dine, hvormed hele vor øvrige Familie i Sandhed betragter hende. Det var det Hele."

"Og det var mere end nok, Barn, til at faae Tom Bayard til at hange sig, dersom han er en Elsker af det rette Slags."

"Hænge sig, Broder? Jeg indseer sandeligt ikke hverken!"

"Na, alene af det haandgribelige Mismod, som et saadant Dnsse ganske naturligt maatte indgyde den unge Dames Broder, eftersom han jo maatte indsee, at Du tænkte paa at forene de to Familier ved et andet Wiiddel, end ved at give ham Din Haand."

Kate smilede, men da hun hverken saar synderligt forvirret, eller i mindste Maade urolig ud, foranledigedes jeg til at troe, at Hr. Tom havde faaet en kraftigere Opmuntring, end hendes Dnsse om at giote mig med hendes Friers Søster kunde indeholde, og at min Wisbilligelse af den gode Herre vilde volde hende større Bekymring, end hun sandt for godt at tilstaae. Imidlertid rede vi et Stykke videre, uden at Noget af os yttrede Lyst til at

fortsatte Samtalen, indtil omsider jeg, som det sømmede sig mit Kjøn, begyndte.

„Naar skal jeg see dette Mønster af en ung Mand og dette Mønster af en ung Pige, Kate, eftersom jeg endeligt skal see dem?“

„Intet Mønster af en ung Mand; jeg er vis paa, at jeg ikke har kaldt ham saaledes. Tom Bayard er et godt Menneske, men intet Mønster.“

„At han ogsaa er et smukt Menneske, anseer jeg da for en afgjort Sag.“

„Han er ikke saa smuk som Du, hvis det kan smigre Din Forkængelighed.“

„Det burde det i det mindste, da det kommer fra Din Mund. Men Du har endnu ikke besvaret mit Spørgsmaal.“

„Sandt at sige, Mordaunt, troer jeg vi ville faae Tom Bayard og Pris. at see paa Djævelstaaen til Middag hos Bedstemoder. Hun skrev mig for et Par Dage siden, at hun havde indbudt dem, og haabede, at de vilde komme.“

„Saa er den gamle Dame altsaa med i Kompletet og vil giue mig bort, enten jeg saa vil eller ei? Jeg havde troet, at dette Besøg ikke var Andet, end et Indfald af mig selv.“

Kate smilede og sagde, at jeg kunde anstille mine egne Betragtninger i saa Henseende og selv dømme. Hvad Besøget angik, saa havde jeg kun begunstiget en af Andre

iagt Plan. Samtalen gik nu over til andre Gjenstande og dreiede sig, medens vi rede et Par Miles Dei, om Krigs- begivenhederne, uden at enten Bayarderne eller Egteskabs- materien oftere kom paa Bane.

Da vi vare en halv Miil fra „Hallsens“ Port og en Miil fra Huset, mødte vi Jaap, der vendte tilbage til Lilaksbush med noget Frugt til min Moder, efterat han havde udrettet sit Grinde som avant-courrier. Af Ra- tes Bemærkning havde jeg opdaget, at vi vare blevene skrift- ligt indbudne til at gjøre denne Udslugt, skjøndt den Ce- remoni at sende Negeren afsted med hans Grinde var bleven iagttaget af Grunde, der ikke vare synderligt na- turlige. Jeg sagde imidlertid Intet, da jeg havde besluttet at see og domme selv.

Vi gjorde naturligviis Holdt for at verle et Par Ord med den Sorte.

„Naa, Jaap, hvorledes tog „Hallsen“ sig ud efter en saa lang Fraværelse?“ spurgte jeg.

„Den seer, Sah, slet ick' saa godt ud som gammel Missus, som seer prægtig ud for saadan Dame! Dem gjør Mirakel med „Hallsen.“ Sah, skal man troe hvad ung Ne- ger sige. Men hvad troer Dem, Masser Mordy, dem sa'e i Kro, da mig holdt, Sah, bare for at vande gam- mel Dick?“

„Og faae et Kruus Most til gamle Jaap?“ Ved disse Ord fleggerlo den gamle Neger, men havde den Ufor-

skammethed hverken at indrømme eller tilstaae Besskyldningen, da hans Svaghed for en Kradsfer var altfor velbekendt. „Naa, hvad hørte Du da, medens Du fik Dig Dit sædranlige Kruus?“

„Wig kun fik halv Kruus dengang, Sah; gammel, gammel Missus aldrig glemme at gi'e mig hvad mig behøve; naa, Sah, mens gammel Dick drak, ny Krokone, som kom fra Connecticut, Dem veed, Sah, hun sa'e: „Hvor skal Dem hen, gammel farvet Gentleman?“ Det var dog høflig.“

„Hvortil Du svarede —?“

„Wig svare hende, Sah, og sa'e mig skuld' til Djævelstaa, hvorfra mig kom længe siden.“

„Hvorpaa hun gjorde en eller anden Bemærkning; naa, hvad var det? Du lader Miss Littlepage vente.“

„Gud velsigne hende, Sah! Wig skal vente paa Miss Katrinke, hun ikke vente paa mig. Hvorfor Dem snakke saa løierlig nu, Masser Mordy?“

„Bryd Dig bare ikke om det, Jaap; hvad sagde den ny Krokone fra Connecticut, da Du fortalte hende, at Du skulde til Djævelstaaen, hvorfra Du var kommen for længe siden?“

„Hvad hun sa'e, Masser Mordy, Sah? Hun sa'e stor Dumhed og gjorde mig vred. „Hvad give Dem saa fælt Navn?“ sa'e hun og gjorde Ansigt, som hun saae Spøgels'. „Dem mene Dibleton,“ sa'e hun; „saadan all' pæn' Fælk kalde „Hals!“ Har Dem hørt Wag' Sah?“

"D ja, jeg har hørt Niagen lige fra min Fødsel; thi man har nu allerede i tredive Aar forsøgt at forandre Navnet paa vort gamle Sted. Nogle kalde jo Helligate Hurlgate og derpaa kan man vente sig Alt. Ved Du ikke, Jaap, at en Yankee aldrig er fornøiet, undtagen naar han kan gjøre Forandringer? Den ene Halvdeel af sin Tid anvender han til at forandre Udtalen af sine egne Navne og den anden Halvdeel til at forandre vore. Men lad ham kalde Stedet hvad han vil; Du og jeg vilde holde paa Djævelstaaen."

"Det vil vi, Sah; aldrig gjøre Djævel Uret; det er gammelt Ord. Hvem som har Dine, kan jo see, hvor hans Taa har rødet op i Jerd?"

Med disse Ord rede Jaap den ene og jeg og min Søster den anden Bei og fortsatte den handelsesviis opstaaede Samtale.

"Det er dog besynderligt Broder, at Fremmede kunne være saa lystne efter at forandre Navnet paa Bedstemoders Dyholdsted," sagde Kate, efterat vi vare skiltes fra Negeren. "Det er jo rigtignok et plumpt Navn, men det er nu blevet brugt i langt over hundrede Aar og Tiden burde idetmindste berettigede det til at have Fred."

"Ja, kjære Søster, men Du kjender ikke en „Smule Lærdoms“ Duffer, Længsler, Bestræbelser og Uergjerrighed. Jeg har paa min korte Løbebane seet nok til at vide, at

der er vaalt en Mand iblandt os, som giver sig selv det fordringsfulde Navn „Forbedringsaanden“ og sandsynligviis vil kuldkafe vigtigere Ting, end Navnet paa vor gamle „Hals.“ Det er en Mand, der tiltager sig den agtværdige Egenskab af Frihedskjærlighed, under hvilken Maske den giver Ondskab, Misundelse, Griddthed, Rørbegjærlighed og alle vor Naturs laveste Lidenstaber Raaderum. Blandt Andet gjør den et provindsielt Krav paa en falsk Forfalskelse og smigrer, ved at sætte Bømmelse og Snærperi istedetfor Naturens Simpelhed og et dannet Væsen, en Pyntelighed i Tanken, der lettest opnaaes hos dem, som intet Begerb have om det virkeligt Dphoiede.”

Fjerde Kapitel.

I Buegangen udenfor Baaningshuset paa Djarls-taaen stode min kjære Bedstemoder og den agtbare Tom Bayard for at modtage os. Det første Blik sagde mig, at Sidsnævnte var en vakker Mand, og det næste gav mig den glædelige Overbeviisning, at han nu kun havde Die for Kate, hvilket glædede mig at vide, da jeg aldrig kunde med min gode Willie have givet den kjære Pige til nogen

Mand, som ikke fuldkomment paaffjønede hendes Værd og beundrede hendes Skjønhed. Med Hensyn til min kjære „gamle, gamle“ Bedstemoder, der for Resten ikke var saa gammel, da hun endnu ikke havde naaet de Halvfjerds, da var hendes Modtagelse, som jeg altid havde fundet den, varm, kjærlig og blid. Min Fader Generalen kaldte hun Corny, endog naar hun talte til ham i et Bærelse, der var fuldt af Fremmede, skjøndt jeg for den Sags Skyld ogsaa har hørt min Moder, der var langt mere Berdensdame og havde været meget blandt Folk, gjøre det samme, naar hun troede sig ene. Jeg har læst mere end een nærværende Bog, hvis Forfatter sagtens kun har kjendt Menneskene af Blade som hans egne og hvori der er blevet revet ned paa saadanne Fortroligheder, men jeg har i Almindelighed fundet, at de lykkeligste og i Grunden ogsaa meest dannede Familier, vare de, hvor det heed Jack og Tom, Bob og Dick og Bess og Di. Eders Louisa Adeline og Robert Auguster tilstaaer jeg oprigtigt, at jeg foragter med hele deres søgte Grønhedighed. Det er det Slags Folk, som vilde falde Djæveltaalen Dibbleton, Hellgate Hurlgate og sig selv polerede. Saadanne Dumheder kjendtes, Gud stee Lov, ikke paa Lilaksbush eller Halsen. Min Fader kaldtes Corny, min Moder Anneke, Katrinke Kate og jeg selv Mordy eller Mord, eller, naar man havde god Tid, Morddaunt.

Tom Bayard imødefom mine Hilsener frimodigt og

med en Gentlemans Lethed, skjøndt der var en saag Rødme paa hans Kind, som sagde mig: „Jeg onsker at faae Deres Søster.“ Men jeg kunde dog godt lide Fyrens Bæsen. Han trykkede ikke min Haand eller jeg efter at vinde min Fortrolighed i det første Dieblis, men besvarede mit Bul let og venligt, medens hans Smil syntes at opfordre til et nærmere og bedre Bekjendtskab.

Jeg har seet en Mand gaae tværs over en stor Sal for at give en ham aldeles fremmed Person, for hvem han skulde forestilles, Haanden og hele Tiden sætte et saa alvorligt Ansigt op, som om han bevidnede ham sin Deeltagelse i Anledning af hans Kones Død. Denne Bane at give Haanden med et bedrøvet Ansigt griber om sig iblandt os og er bleven indført fra nogle af vor Søsterskater; thi den er aabenbart ingen New Yorker Skik, undertagen blandt fortrolige Venner, og er, efter min Formening, en slet Skik, da den tilintetgjør det bedste Middel til at afmaale Følelserne og er navnlig upassende, naar man seer hinanden for første Gang. Men der gives desværre saa mange saadanne ny Skikke, at man ikke kan forudsige, hvor de ville standse. Indtil jeg havde fyldt mit fyrgetyvende Aar har jeg aldrig rakt Haanden til en Mand, som jeg saae for første Gang, med mindre det var under mit eget Tag og jeg udtrykkeligt vilde tilkjendegive, at han var velkommen. Det ansaaes for uanstændigt i mine

ynge Dage og jeg er ikke ganske vis paa, at det ikke endnu anses derfor.

I den lille gammeldags Sal, saaledes som min gode Bedstemoder i de sidste Aar havde ladet sig overtale til at kalde hvad der forhen kun hed den bedste Stue, foresandt vi Miss Priscilla Bayard, der af en Marsag, der ikke var bleven oplyst, ikke var kommen sin Veninde imøde i Buegangen. Det var i Sandhed en fortryllende Pige med deilige sorte Dine, glindsende Haar, en fin og fornem Skabning og en Ynde i sit Væsen, der røbede et noie Bekjendtskab med det bedste Selskab i Landet. Kate og Pris. omfavnede hinanden med en Varme og Inderlighed, der talte til Fordeel for dem Begge, og tillige med en fuldkommen Naturlighed. En affekteret Amerikanerinde er, i Forbigaaende sagt, en stor Sjeldenhed og naar jeg ser mine Landsmændinder ved Siden af Europæerinder, er Intet mig saa paafaldende, som Forskjellen imellem dem i saa Henseende; hine synes at være saa naturlige; disse ere saa kunstige!

Jeg selv modtoges af Miss Bayard paa en meget forekommende Maade, skjøndt jeg fandt, at den ikke var fri for at røbe Bevidstheden om, at hun i et ørkesløst Dieblis havde hørt sit Navn blive bragt i en noie Forbindelse med mig. Kate havde maaskee i et fortroligt Dieblis sagt Noget i denne Retning; eller ogsaa kunde jeg jo tage fejl.

Min Bedstemoder underrettede os snart om, at hele Selskabet skulde tilbringe Natten paa Djevletoen. Da vi vare vant til saadanne Planer, gjorde hverken Kate eller jeg den mindste Indvending og Bayarderne fandt sig med den fuldkomneste Villighed og Lydighed i Befalinger, hvormed heller ikke de, som jeg snart opdagede, vare ubekjendte. Da vi saaledes vare bragte sammen i et lille, og roligt Selskab og det ovenikjøbet paa Landet, gjorde vi store Fremffridt i Fortrolighed og da vi havde affpiist, eller omtrent Klokken fire, forekom det mig, som om jeg var en gammel Bekjendt af dem, der endnu saa nyligt havde været mig ganske fremmede, endog af Navn. Bayard og min Søster vare lige fra Begyndelsen i den bedste Stemning, og jeg var overbevist om, at deres Anliggende var en afgjort Sag for dem selv, men Miss Priscilla var i det første Par Timer lidt tvungen, som om hun følte en vis Forlegenhed. Det gik imidlertid over og længe før vi stode op fra Bordet, var hun fuldkomment sig selv og det en meget fortryllende sig selv, nødtes jeg til at indrømme. Jeg siger nødtes; thi trods Alt det, jeg har sagt, og en vis Portion sund Forstand, som jeg haaber at besidde, var det mig umuligt at blive den Mistillid qvit, som ledsagede Tanken om, at man ventede at see mig blive forelsket i denne unge Pige. Min stakkels Bedstemoder gjorde sit til at vedligeholde denne Følelse. Den Maade, hvorpaa hun saae fra den Ene til den Anden, og det glade Smil, der udbredte sig

over hendes Ansigt, naar hun saae, at Pris. og jeg talte utvungent med hinanden, overtydede mig fuldkomment om, at hun var med i Hemmeligheden og deeltog i det, jeg behagede at betragte som et Komplot.

Jeg havde hørt, at mine Forældres Givtermaal havde ligget min Bedstemoder stærkt paa Hjertet et Par Aar før Sagen blev bekendt og at hun bestandigt troede, at hun væsentligen havde befordret en Forening, der var bleven ligeaa lykkelig som hendes egen havde været. Grindringen eller Indbildningen om dette Held opmuntrede hende høist sandsynligt til ogsaa at tage Deel i den nærværende Plan og jeg har stedse troet, at hun fik os forsamlede ved denne Leilighed for at faae det store Projekt paa Glid.

I Aftenkjølningen foresloges en Spadsereetur omkring paa "Halsen;" thi Djevletoaen havde mange behagelige Fodstier, smukke Alléer og vide Udsigter. Vi fire begave os da afsted med Kate i Spidsen, da hun var bedst bekendt med "Lokaliteterne." Vi vare snart nede ved Sundet og paa et Sted, hvor Ebben havde efterladt en bred Sandbred og hvor Klipper omringede den indre Grandse med Fastlandet. Her kunde man bevæge sig ganske uhindret, da vi kunde gaae parviis eller alle fire i en Række, ligesom vi vilde, men da Miss Bayard syntes at være lidt sty og ligesom helst at ville holde sig i Nærheden af sin Veninde, opgav jeg min Hensigt at gaae ved Siden af hende og blev tilbage for at tale med hendes Broder.

Og det var mig heller ikke imod at faae saa tidligt Leilighed til at søle en Person, med hvem jeg sandsynligviis skulde træde i en saa nær Forbindelse, en Emule paa Tænderne. Efter nogle faa Minuters Forløb dreiede Samtalen sig om Revolutionen og den Maade, hvorpaa den sandsynligviis vilde indvirke paa Landets fremtidige Skjebne. Jeg vidste, at adskillige af min Ledsagers Slægtninge havde holdt med Kronen og mistet deres Godser ved Konfiskationsloven, men ogsaa, at andre ikke havde gjort det, og var tilbøielig til at antage, at Toms Familie hørte til den sidste Afdeling, eftersom hans Fader var bekjendt som en meget formuende, om ikke egentligt rig Mand. Det varede imidlertid ikke lange, førend jeg mærkede, at min ny Ven var en maadeholden Tory og at han hellere havde seet, at de Rettigheder, vi havde forseglet og som han beredvilligt indrømmede vare blevene krænkede, vare blevene afkrede, uden at de to Lande vare blevene adskilte. Da det ingen Hemmelighed kunde være, at Littlepagerne havde ført Vaaben mod Kronen og det i tre forskjellige Slægtled paa en og samme Tid, glædede jeg mig saa meget mere over den Dyrigtighed, hvormed Tom Bayard yttrede sine Anskuelser i disse Henseender, da den vidnede fordeelagtigt om hans Karakteres Sanddrubed og Retfærdighed.

„Forekommer det Dem ikke at være en nødvendig Følge af Afstanden mellem de to Lande,“ bemærkede jeg i Samtalens Løb, „at en Adskillelse maatte have fundet

Sted tidligere eller sildigere? To Lande, der adskilles af Verdenshavet, kunne umuligt længe have Hersker tilfældes. Selv om jeg indrømmer, at vor Adskillelse er kommen lidt for tidligt, en Omstændighed, som jeg dog vilde benegte under en alvorligere Drøftelse, er den et Onde, som hver Time bidrager til at formindste."

"Adskillelser i Familier ere stedse smertelige, Major Littlepage, og naar de ledsages af Uenigheder, ere de det dobbelt."

"Ganske rigtigt, men de finde ikke destomindre altid Sted, om ikke i den ene, saa i den anden Slægtfolge."

"Jeg troer," sagde Tom Bayard og saae ligesom bønfoldende paa mig, "at vi nok kunde have kommet ud af vore Forlegenheder uden at tilsiðesætte den Lydighed, vi skyldte Kongen."

"Ja, det har været Ustedsstienen for Tusinder og er dog i Sandhed den svageste Deel af den transatlantiske Side af Spørgsmaalet. Hvad nyter Lydighed mod Kongen, naar Parlamentet bruger sin Magt til at underordne Amerikas Englands Tarv? Der kan med Grund anføres Adskilligt til Fordeel for den kongelige Magt; det er jeg beredvillig til at indrømme, men kun saare Lidet til Fordeel for at gjøre det ene Folk det andet underdanigt. Denne saakaldte Trofskab gjør Menneskene blinde for Virkeligheden og sætter en indbildt istedetfor en sand Magt. Spørgsmaalet har været, om England skulde kunne give os Love

ved sit Parlament, hvori vi ikke vare repræsenterede; og ikke, om Georg den 3die skulde være vor Overherre, eller vi indføre Folkets Overherredomme.*

Bayard bukkede ret høfligt ved min Bemærkning og

- * Denne korte Samtale meddeles, fordi den findes i Mr. Mordaunt Littlepages Manuskript, men ikke fordi den nuværende Stemning i Landet staar i nogen Forbindelse med de fremsatte Ansættelser. Den amerikanske Nation er nu, som Helhed betragtet, saa frigjort fra den engelske politiske Indflydelse, som om denne aldrig havde været til. Frigjørelsen er i Sandhed altsor fuldstændig, idet Virkningen har medført en Tilbagevirkning, der i mange Henseender fører til den modsatte Bidsærelse, og vort tredie Manuskript vil saae Udskilligt at gøre med disse overdrevne Ansættelser. Men Mr. Mordaunt Littlepage synes at have bemærket et Glimt af de Grundsætninger, der laa ved den amerikanske Revolutions Rod, skjøndt Grundsætningen ikke synes at have været fuldkomment erkjendt nogetsteds paa den Tid. Kongen af England var oprindeligen ligesaa vel Konge af Amerika, som Konge af Irland og Skotland. Vel gaves der ikke noget amerikansk Flag, da Systemet udelukkede Kolonierne fra enhver Magt paa Havet. Dengang var enhver Koloni uafhængig af de andre, undtagen ved deres fælleds Lydighedspligt. Revolutionen af 1688 skaffede efterhaanden Parlamentet Overvekten og da Georg den 3die besteg Thronen, var denne Overvegt næsten bleven uomtvistelig. Amerika stod ikke i nogen egentlig Forbindelse med Parlamentet, som dengang kun repræ-

gik over til et andet Emne, men vi havde talt nok sammen til at overtøge mig om, at vore politiske Anskuelser kun vilde komme til at stemme saare lidt overens, hvor tæt Familiebaandet end knyttedes. De unge Piger kom hen til os, førend Samtalen endnu ganske havde taget en anden Vending, og jeg ærgrede mig lidt ved at see, at Kate deelte sin Beundrers Meninger i saa Henseende mere, end det, efter hvad jeg syntes, sømmede sig for en egte Littlepage. Men da det vilde have været mig selv kjært, om den Kvinde, jeg elskede, var enig med mig i Anskuelser, kunde jeg ikke bedømme min Søster baardt af den Grund. Paa den anden Side fandt jeg til min Forundring i Miss Priscilla en ivrig og, sandt at sige, noget blind Patriot, der fordømte England, Kongen og Parlamentet med en Barme, der kun kunde sammenlignes med den, hvormed hun forsvarede Alt. enhver Handling, Grundsatning, Foranstaltning og Politisk, der var rent amerikansk.

Jeg kan ikke sige, at jeg havde saa megen Overbærenhed med Miss Bayards Fædrelandskjærlighed, som jeg havde med min Søsters Statsferraderi. Det syntes at være temmelig naturligt, at Kate begyndte at betragte saadanne Ting med den Mands Dine, som hun havde besluttet

sentere England og Wales, og dette var en Tingenes Tilstand, som gjorde det ene Land afhængigt af det andet, en Underdanighed, som kun kunde vedvare saa længe den regjerende Part var for svag til at sørge for sig selv.

tet at egte; men det saae langt mere ud som List af hendes Beninde, at hun, der hørte til en Tory-Familie, saa uforbeholdent vedkjendte sig de samme Grundsætninger som en Mand, hvem hun endnu ikke kunde elske, da hun ikke havde seet ham før i Dag.

„Ikke sandt, Major Littlepage,“ udbrød denne elsteværdige Skabning — thi elsteværdig var hun uden al Modsigelse og qvindelig og fin og dannet, kært sagt, ganske som jeg kunde have ønsket hende, naar hun blot havde været lidt mindre Whig og noget mere Tory; thi hendes Dine tindrede og lignede, som om Alt det, hun sagde, kom fra hendes Hjertes Dyb. — „Ikke sandt, Major Littlepage, Amerika har tilendebragt denne Krig med uforgængelig Hæder og dets Historie vil endnu om tusinde Aar vække Beundring og Forbauselse hos Alle dem, som læse den?“

„Det vil tildeels beroe paa, hvorledes denne Historie vil blive fra nu af og indtil den Tid. Alle store Nationers ældre Historie vække vor Beundring og Deeltagelse, hvorimod mange mægtigere Bedrivter af et ubetydeligt Folk i Almindelighed blive glemte.“

„Men af denne Revolution kunde dog ethvert Folk være stolt!“

Da det vilde have været urigtigt at benægte dette, bukkede jeg og fjernede mig lidt fra de Andre under Paaskud af at ville søge efter Muslingskaller. Min Søster

nærmede sig mig snart og der opstod da følgende korte Samtale imellem os.

"Du finder, at Priscilla Bayard er en haardnakket Whig, Mordaunt," begyndte min varmt følsende Søster.

"Ja i høieste Grad, skjøndt jeg havde troet, at Bayarderne vare saa neutrale som muligt, ja maaskee endog hørte til det modsatte Parti."

"Ja, det gjælder ogsaa om de Fleste af dem, men ikke om Priscilla, der længe har været en afgjort Whig. Tom, f. Ex., er temmelig maadeholden i sine Anskuelser, hvorimod Forældrene ere, hvad Du kalder saa neutrale som muligt; men Priscilla har været Whig næsten ligesaa længe jeg har kjendt hende."

"Næsten ligesaa længe! Hun har altsaa før været Tory?"

"Nejpe, skjøndt hendes Anskuelser efterhaanden ere undergaaede en betydelig Forandring. Vi ere jo endnu Begge unge, og i den første Tid, unge Piger komme ud i Verden, følge de kun sjældent deres eget Hoved. Men i de sidste tre Aar, eller efter hendes syttende Aar, er Priscilla stedse bleven mere og mere Whig og mindre og mindre Tory. Finder Du hende ikke særdeles smuk?"

"Jo, særdeles og høist indtagende i Alt, hvad der hører til hendes Kjon, blid, qvindelig, dannet, elskværdig og dog en Whig."

"Jeg vidste nok, at Du vilde beundre hende," ud-

brød Kate triumferende, "og jeg oplever den Dag, da jeg seer mit kjæreste Dnsse opfyldt!"

"Det tvivler jeg ikke paa Barn, om det end ikke skeer ved at en Mr. Littlepage egter en Miss Bayard."

Jeg fik et Smil og en Nodmen for dette mit Indfald, men intet Tegn paa Underkastelse. Den egenstændige Pige rystede tværtimod paa Hovedet, indtil alle hendes fyldige Løkker kom i Bevægelse, medens hun stedse vedblev at smile. Vi forenede os nu med vore ledsagere og ved en af de blandt unge Mennesker af forskjelligt Køn saa sædvanlige Ombytninger spadserede vi snart igjen paa Sandet, Tom ved Siden af Kate og jeg ved Siden af Miss Bayard. Hvad de to Andre talte om, fik jeg aldrig at vide, skjøndt jeg nok troer man kan gjette det; men den unge Dame og jeg fortsatte Emnet om Revolutionen.

"Det har formodentligt forundret Dem, Major Littlepage," begyndte hun, "at høre mig yttre mig saa varmt til Fordeel for vort Fædreland, uagtet adskillige Grene af min Familie ere blevne haardt behandlede af den ny Regering?"

"De mener med Hensyn til Konfiskationerne? Jeg har aldrig forsvaret dem og vilde ønske, at de ikke havde fundet Sted; thi de falde tungest paa dem, der have været ganske uskadelige, medens vore virksomste Fjender ere undslupne. Men det er de sædvanlige Følger af en Borger-

krig og de vilde ogsaa have ramt os, dersom vi havde været de Tabende."

"Det har man sagt mig, men da intet Tab har ramt mine Nærmeste, har min offentlige Dyd været istand til at modstaae den private Kælelse. Min Broder er, som De maaskee har bemærket, mindre Amerikaner end jeg selv."

"Jeg har antaget ham for at høre til „de Neutrale“ og de helde, som jeg synes, stedse en lille Smule over til det tabende Parti."

"Men jeg haaber dog, at hans politiske Retning, der, saa ærligt meent den end er, dog er yderst feilagtig, ikke vil skade ham væsentligt i Deres gode Mening. Der besværes altfor meget paa den, til at den ikke skulde være mig magtpaaliggende, og da jeg er den eneste afgjorte Whig i Familien, har jeg troet at turde være at tale en indderligt elsket Broders Sag."

"Naa," sagde jeg ved mig selv, "det kan man kalde List, men jeg er dog heller ingen saadan Tosse, at jeg skulde lade mig bedaaere af en saa slet skjult List! Vokser staaer i det Pigebarn og ikke desto mindre synes det at være hendes Alver; hun betragter mig med en Søsters Ovrigtighed og Naturlighed, der endog føler mere end hun yttre, og er unegteligt en af de elskværdigste Skabninger, mine Dine nogeninde have mødt! Jeg maa ikke lade mig mærke med, at jeg er paa min Post, men sætte List mod List. Det skulde gaar loierligt til, om

jeg, der har kommanderet et Komvagni Soldater og indlagt mig en vis Ære derved, ikke skulde faae Bugt med en Pige paa tyve Aar, selv om hun var endnu smukkere og saae endnu ustyldigere ud, end denne Priscilla Bayard, hvilket for Resten ikke vilde være saa let.“

Læseren vil indsee, at jeg sagde dette ved mig selv, og det var snart sagt; thi man taler overordentligt hurtigt til sig selv; men det, jeg efter et Dieblits Betænkning sagde til min smukke Ledsagerinde, lød ganske anderledes i Sprog og Indhold.

„Jeg indseer ikke, at mit Domsomme kan være af nogen Vægt for Mr. Bayard, hvad enten det er for eller imod ham,“ svarede jeg, idet jeg, for saavidt jeg forstod mig paa sligt, lagde ligesaa megen Ustyldighed i Udtrykket, som den unge Dame selv havde lagt i sit smukke Ansigt. Noget, der gjorde mig megen Ære i min egen Indbildning. „hvorel jeg er langt fra at bedømme Nogen strengt, fordi han har en anden Mening end jeg om offentlige Sager. Spørgsmaalet var af en saare kilden Natur og de agtværdigste Mænd have været meest uenige i deres Dem om det.“

„De veed ikke, hvor meget De glæder mig ved disse Ord, Major Littlepage,“ svarede min Ledsagerinde med et af de sødeste Smil, en Kvinde nogensinde har skjenket en Mand. „De ville gjøre Tom fuldkomment lykkelig; thi jeg veed, hvor bange han har været for Dem i dette Punkt.“

Jeg svarede ikke strax; thi jeg troer jeg iagttog Traktene i hiint fortryllende Smil og rustede mig mod dets Indflydelse med en Mands Haardnakketbed, der har besluttet ikke at lade sig overrumple. Dette Smil forfulgte mig en heel Uge og det varede lange, førend jeg fuldkomment forstod det. Jeg blev imidlertid enig med mig selv om strax at stride til Sagen med Hensyn til Bayard og min Søster og ikke søle mig for ved middelbare Hentydninger.

"I hvilken Henseende kan min Dem være Deres Broder magtpaaliggende, Miss Bayard?" spurgte jeg, da jeg var bleven enig med mig selv. "For at forebygge Misforstaaelser tillader jeg mig at bede Dem forklare Dem lidt tydeligere."

"De kan neppe være uvidende om, hvad jeg mener, skulde jeg troe!" svarede Priscilla noget forundret. "Man behøver jo kun at betragte dette Par foran os for at indsee, hvorfor Deres Dem maa være af Bigtighed i det mindste for Herren."

"Det samme kunde man sige om os, Miss Bayard, saavidt mit uerfarne Die kan see. Det er et Par unge Menneſter, som gaae sammen; Herren synes, det tilstaaer jeg, at beundre Damen, og vi ere ogsaa et Par unge Menneſter, der gaae sammen og hvoraf Herren synes at beundre Damen, eller ogsaa gjør han sin Smag og Forstand Skam."

"Naa," sagde jeg ved mig selv, "det var Svar paa

Tiltale; lader os nu engang see, hvorledes hun finder sig i det."

Priscilla fandt sig meget godt deri og smilede og rødmede netop tilstrækkeligt til at see ud som den elskværdigste Skabning, mine Dine nogensinde havde betragtet. Hun rystede paa Hovedet, omtrent ligesom min Søster havde gjort, og benægtede Ligheden først ved sit Bæsen og derpaa med Læberne.

"Omstændighederne ere forskellige, Sir," svarede hun. "Vi ere fremmede for hinanden, hvorimod Kate og Tom Bayard have kjendt hinanden i flere Aar. Vi elske ikke hinanden, ikke det mindste, hvorvel vi ere tilbøielige til at fatte de bedste Tanker om hinanden paa Grund af vor Deeltagelse for Parret, der gaar foran os, og fordi jeg er Deres eneste Søsters fortrolige Veninde og De min fortrolige Venindes eneste Broder. Dermed," og nu talte hun med Eftertryk, "standser imidlertid vore Følelser for hinanden og ville aldrig overstige en vensskabelig Hengivenhed, der, som jeg haaber, vil opstaae af vore gjensidige Fortjenester og vor gjensidige Skarpsindighed; men det forholder sig ganske, ganske anderledes med Parret foran os;" her talte den bsielige Pige atter med Følelse, i det ethvert Tonefald i hendes Stemme vidnede om den meest levende Omhed. "De have længe næret Hengivenhed, ikke Beundring, som De kalder det, Major Littlepage, men Hengivenhed for hinanden, og Deres Dom om min Broder er

netop i dette Dieblis af største Vigtighed for ham. Jeg haaber, at jeg nu har været forstaaelig?"

"Guldkomment, og jeg vil være ligeaa tydelig. For det Første nedlægge vi høitidelig Indsigelse imod Alt det, De har sagt om det „andet Par," med Undtagelse af den Deeltagelse, vi hver især nære for Broderen eller Søsteren. Dernæst erklærer jeg, at Kate Littlepage er sin egen Herre hvad hendes Broder Mordaunt angaaer, og endeligen indrømmer jeg, at jeg ikke seer Noget i hendes Beiler, Thomas Bayard af Hickories, Esquire, hans Karakter, Familie, Formue, eller Stilling, som er under hendes Fortjenester eller Værdighed. Jeg haaber, at dette vil være tilstrækkeligt tilfredsstillende?"

"Ganske og aldeles og jeg takker Dem af mit Hjerter Inderste derfor. Jeg tilstaaer, at jeg nærede en vis Frygt paa Grund af Toms politiske Anskuelse, men da denne nu er fjernet, er der Intet tilbage, som kan vække mindste Uro."

"Men hvorledes har Nogen af Dem kunnet tillægge min Mening en saa stor Vægt, da Kate har en Fader, en Moder, en Bedstemoder, der Alle leve og Alle, saavidt jeg kan see, billige hendes Valg?"

"Ah, Mr. Littlepage, jeg seer, De ikke er vidende om Deres egen Vigtighed i Deres Familie. Jeg kjender den bedre, end De selv synes at kjende den. Fader, Moder, Bedstemoder og Søster tænke og tale ens om Mor-

daunt. Naar man hører Generalen fortælle om Krigen, skulde man troe, at det var ham, som havde kommanderet Kompagniet og Kapitain Littlepage Regimentet. Mrs. Littlepage henholder sig til Mordaunts Smag og Mordaunts Mening og Mordaunts Dom selv hvad Huusholdnings-sager og Linnedsyning angaaer. Kate raaber bestandigt paa: „saaledes siger min Broder“, eller „saaledes skriver min Broder,“ eller „saaledes bærer min Broder sig ad,“ og hvad nu den gamle Dame her paa „Taaen“ angaaer, saa vil hun knapt troe, at hendes Færstener og Kirsebær kunne blive modne, naar Mordaunt Littlepage, Sønnen af hendes egen Søn Korny Littlepage — hun kalder ham aldrig General — ikke var til og frembragte et evigt Solskin paa Jorden!“

Gaves der Mage til Pige? Og disse Ord sagdes derhos paa den roligste, blideste og meest dannede Maade. At den unge Dame besad Mand og Vittighed, var tydeligt nok, og jeg var et Dieblig tvivlraadig, om begge Dele ikke tillige vare forenede med den fulkomne Naturlighed og Ærlighed; men nogle paafølgende Bemærkninger og Hændelser vakte atter min oprindelige Mistillid.

„Det er en levende Skildring af Familievagheder, De der har udkastet, Mijs Bayard,“ svarede jeg, „og jeg skal ikke glemme den saa let. Det, der gjør den end mere livlig og træffende og sandsynligviis vil give den et endnu større Værd i Verdens Dine, er den Omstændighed, at Mordaunt

Littlepage kun lidet fortjener denne overordentlige Partisthed hos de Benner. De har nævnt."

"Det sidste Træk hører ikke til min Skildring, Major Littlepage, og jeg forkaster det. Hvad Verden angaaer, da vil den aldrig erfare noget om den. De og jeg ere ikke Verden og ville sandsynligviis heller ikke blive hinandens Verden, og jeg ønsker ret, at De vil lægge Mærke hertil, hvilket er Grunden til, at jeg er saa aabenhjertig imod Dem efter et saa kort Bekjendskab. Jeg forsikrer Dem, at Deres gode Mening er af største Vigtighed for Tom, da Deres Søster ikke vilde give sig med ham, dersom De paa nogen Maade nærede ufordeelagtige Tanker om ham."

"Men vil hun give sig med ham, naar jeg har gode Tanker om ham?"

"Det er et Spørgsmaal, som den paagjeldende Dame selv maa besvare. Og nu ville vi ikke tale mere om den Ting; thi nu er jeg religiøs, efterat jeg har forvissat mig om, at De intet politisk Fjendskab nærer mod Tom."

"Mandsfolk ere, efter hvad jeg troer, langt mindre tilbøjelige til at nære saadanne Følelser, efterat have udfegtet en ærlig Kamp, end naar de kun tale om dens Hovedpunkter. Deuden er den vindende Part som oftest den, der bærer mindst Nag, og Seiren vil gjøre os Bigger eftergivende. Jeg giver Dem mit Ord paa, at jeg ingen Indvendinger vil gjøre mod Deres Broder paa Grund af hans Ansættelser om Revolutionen. Min egen hjære Moder har selv

under hele Krigen været en halv Torv og Kate har, mærker jeg, inddrullet hele hendes Overbærenhed."

Et besynderligt og, som jeg syntes, smerteligt Smil foer hen over Priscilla Bayards søde Ansigt, da jeg gjorde denne Bemærkning; men da det forekom mig, at hun nu helst ganske vilde forlade dette Emne, dreiede jeg strax Samtalen hen paa andre Ting.

Kate og jeg forbleve adskillige Dage paa Djævletaaen, hvor Tom Bayard var en daglig Gæst, da Afstanden mellem „Halsen“ og Histoires ikke var ret stor. Jeg saa den unge Dame to Gange i denne Mellemtid, een Gang, da jeg i denne udtrykkelige Hensigt red over til hendes Faders Bopæl, og en anden Gang, da hun kom over for at besøge sin Veninde. Jeg tilstaaer, at jeg aldrig har været mere forlegen for at blive klog paa en Karakter, end paa denne unge Piges. Enten var hun overordentligt listig, eller ogsaa uskyldig og naturlig som et Barn. Det var let at see, at hendes Broder, min Søster, min Bedstemoder og som det forekom mig, ogsaa den unge Dames Forældre inderligt ønskede, at jeg skulde staae mig godt med Pris., som de Allesammen kaldte hende; men hendes egne Tanker i saa Henseende kunde jeg ikke udforske. Det vilde have været unaturligt ikke at have fundet Behag i at betragte hendes sjældne Skønhed, eller ikke at have beundret hendes overordentlige yndige og qvindelige Bæsen, der med Hensyn til Udvungenhed og Fatning var Alt, hvad man kunde ønske.

uden i mindste Maade at være frit eller paastrængende; og jeg betragtede hiin og beundrede dette selv i det Dieblit, jeg var meest tilbøielig til ikke at troe hende og til at ansee hendes Naturlighed for den fuldkomneste Kunst. Der gaves nogle Dieblikke, da jeg var tilbøielig til at ansee denne Miss Bayard for at være den meest fuldendte og behændige Skuespillerinde, som nogen af hendes Kjon, Alder og Stilling i Livet vel kunde være, uden ganske at falde, og andre, da hun forekom mig at være begavet med alle hendes Kjønns aandrigste og bedste Egenskaber.

Jeg behøver neppe at sige, at mit Hjerte, trods mine Benners siensynlige Onsker og den unge Dames store Fuldkommenheder, forblev helt under disse Omstændigheder. En Mand bliver ligesaalidet dødeligt forelsket, naar han troer, at der er noget Urigtigt paa færde, som han seer noget Urigtigt, naar han er dødeligt forelsket. Det har ofte undret mig, hvor hyppigt og fuldstændigt de Viseste blandt Dødelige ere enige om at skuffe sig selv. Naar Mistanken først er vaalt, er ethvert Vidnesbyrd oversflødigt, idet Fordømmelsen følger af sig selv som en logisk Slutning, skjøndt den kun støtter sig paa en rimelig Mistillid, hvorimod de uforsæsteligste Vidnesbyrd ikke paaagtes, hvor der er Tillid tilstede. Fruentimmerne ere især tilbøielige til mere at lade sig lede af deres Følelse, end af deres Fornuft, hvor Talen er om en Brøde. Det er vanskeligt at overbevise dem om Uværdigheden af dem, der tilhøre dem ved Følelsen, fordi

Følelsen i Almindelighed er stærkere, end alle mulige Fornuftgrunde. Hvor hange de f. Ex. ikke ved Præster, naar Mandfolkene koldere Hoveder og større Erfaring fordømme dem, og det alene fordi deres Indbildningskraft finder for godt at omgive dem med alle den Religions Ynder, som de ære og hvorpaa de stole! Det er en fløgtig Mand, som kan drage Skillelinien imellem det Sande og det Falske i saadanne Sager; men det er sandeligt ogsaa en svag Mand, som ikke agter paa fuldstændige og klare Beviser. Vel have vi Alle vore Synder og Feil, men der gives visse Kjendetegn paa Uværdighed, der ere useilbarlige og som aldrig bør ringeagtes, da de vidne om den Mangel paa Grundsætninger, som pletter den hele Karakter.

Femte Kapitel

Den Dag, jeg og min Søster forlode Djævletaaen, havde min Bedstemoder og jeg en Samtale, som nok fortjener at meddeles. Den forefaldt tidligt om Formiddagen førend Frokosten og førend nogen af de Andre havde indfundet sig; thi Tom Bayard og hans Søster vare nemlig atter komme

over for at sige os Farvel. Min Bedstemoder havde anmodet mig om at møde hende saa tidligt i en lille Buegang, som den sidste Tids Forbedringer havde søiet til den ene Ende af de gamle Bygninger og hvor vi da Begge indfandt os med største Punctlighed. Af en vis Vigtighed, der var udbredt over min gode Bedstemoders Ansigt, kunde jeg see, at hun havde vigtige Sager paa Hjertet, og jeg tog den Stol, hun satte hen til mig, med en vis Nysgjerrighed efter at erfare, hvad der vilde komme. Stolene stode ved Siden hinanden, eller dog næsten saaledes, men vendte hver sin Wei og vare stillede saa tæt sammen, at vi, da vi havde sat os, vendte Ansigtet imod hinanden. Min Bedstemoder havde sine Briller paa og saae vist paa mig gjennem dem, medens hun skilte Løkkerne ad paa min Vande saaledes som hun pleiede at gjøre medens jeg var en Dreng. Jeg saae Taarerne trille ned bagved Glasene og begyndte at frygte for, at jeg havde sagt eller gjort Noget, der havde saaret denne fortræffelige og kjærlige Sjæl.

„For Himlens Skyld, Bedstemoder, hvad betyder dette?“ udbrod jeg. „Har jeg gjort noget Galt?“

„Nei Barn, nei, tværtimod er og har Du steds været en god og lydig Son, ikke alene mod Dine Forældre, men ogsaa imod mig. Wien Du burde have heddet Hugh; det vil jeg paaistaae saa længe jeg lever. Det sagde jeg ogsaa til Din Fader, da Du var klevet født; men han var Mors dauntbesat dengang, som han da ogsaa noget nær har

været siden. Ikke fordi, at Mordaunt jo er et godt og anstændigt Navn, og man siger jo, at det er et adeligt Navn i England; men det er et Familienavn og Familienavne passe sig dog egentligt ikke til Døbenavne. Du skulde have heddet Hugh, dersom jeg havde maattet raade, og hvis ikke Hugh, saa Korny. Dog nu er det for sildigt, da Du engang hedder Mordaunt og maa leve og døe som Mordaunt. Har man nogensinde fortalt Dig, hvor særdeles meget Du ligner Din salig Bedstefader?"

"Moder har ofte sagt det; jeg har seet Taarerne trænge sig frem i hendes Dine, naar hun betragtede mig, og hun har ofte sagt, at mit Familienavn burde have været Mordaunt, saa meget ligner jeg hendes Fader."

"Hendes Fader! Ja, Anneke har sommetider de besynderligste Indfald af Verden! Der gives ingen bedre, ingen hjærligere Kone; jeg elsker Din Moder, Barn, fuldkomment saa høit, som om hun kunde være min egen, livsfødte Datter; men jeg maa tilstaae, at hun sætter sig de forunderligste Ting i Hovedet, som et Menneske vel kan finde paa. Du ligne Herman Mordaunt, Du, som er Din Bedstefader Littlepages udtrykte Billede og ikke ligner Herman Mordaunt mere, end Du ligner Kongen!"

Revolutionen var dengang og er endnu for ny, til at forebygge disse idelige Hentydninger paa Kongedømmet, uagtet min Bedstemoder ligesaa Kampens Begyndelse havde været saa ivrig en Whig, som Nogen i Kolonierne. Med

Hensyn til den omtalte Lighed har jeg stedse hørt, at jeg var en blandet Gjentagelse af begge Familier, som det saa ofte er Tilfældet, en Omstændighed, der sætter mine Slægtninge paa begge Sider istand til at udlede den Lighed, som behager dem meest. Det var saare bekvemt og kan, foruden den Omstændighed, at jeg var eneste Søn, have været en Grund, til, at jeg var saa yndet af Spindestiden i min Familie. Min gamle kjære Bedstemoder, som dengang var i sit ni og tressinstyvende Aar, var saa overbeviist om min Lighed med hendes afdøde Mand, den gamle General, som han nu kaldtes, at hun ikke vilde gaae videre i sine Meddelelser, førend hun havde tørret sine Dine og forundt sine Erindringer nok et langt og længelsfuldt Blif.

„O, disse Dine!“ mumlede hun, „Og denne Pande! Ja, og Munden og Næsen, ikke at tale om Smilet, der er saa ligt som den ene Draabe Vand den anden!“

Dette levnede rigtignok Mordauterne ikke Meget, da Hagen og Dreene omtrent var det Gæste, hvorpaa den lige Linie ikke gjorde Krav. Vel vare mine Dine blaa og den „gamle Generals“ havde været sorte som Kul, min Næse var græst og hans havde været en meget fremtrædende romersk, og hvad Munden angik, kan jeg kun sige, at min lignede min Næderes saa meget, som et Mandsskøt vel kunde ligne et Fruentimmers; det Sidste har jeg hørt min Fader sige tusinde Gange, dog lige meget; Alderdom, Kjærlig-

hed og Længsel fik min Bedstemoder til at see Tingene i et andet Lys.

„Naa Mordaunt,“ vedblev den gode gamle Dame omsider, „hvad synes Du om Din Søster Kates Valg? Mr. Bayard er en vakker ung Mand, ikke sandt?“

„Er det da et Valg, Bedstemoder? Har Kate allerede taget sin Beslutning?“

„Pyt!“ svarede min Bedstemoder og smilede ligesaa skjelmst, som om hun selv var sexten Aar. „Det er allerede gammelt; Fader samtykkede, Moder saae det gjerne, jeg billigede det, Søster Anneke var henrykt og Alting var saa jevnt og glat som Strandbredden ved Enden af „Halsen,“ kun manglede vi Dit Samtykke. „Det vilde ikke være oprigtigt af mig, Bedstemoder, at forlove mig, medens Mordaunt er borte og uden at han engang kjender min Veiler; derfor vil jeg ikke svare, førend jeg ogsaa har faaet hans Samtykke,“ sagde Kate. „Var det ikke smukt af hende, Barn? Alle din Faders Børn have Taft for det Sømmelige!“

„Det var det sandeligt og jeg skal ikke glemme det saa hastigt. Men dersom jeg nu havde misbilliget Valget, hvad saa, Bedstemoder?“

„Du burde aldrig gjøre ubehagelige Spørgemaal, Du stemme Dreng, skjøndt jeg er vis paa, at Kate i det mindste vilde have bedet Mr. Bayard at vente, til Du havde forandret Dine Tanker. Der kunde jo naturligviis ikke

have været Tale om ganske at opgive ham, og det vilde ogsaa have været urimeligt; men hun kunde have ventet nogle Maaneder eller saa, til Du havde forandret Dine Tanker, og det vilde jeg ogsaa have raadet hende til. Dog nu er Alt det unødvendigt, da Du har givet Dit Samtykke, og Kate er fuldkomment lykkelig. Det sidste Brev, fra Lilaksbush, som Jaap bragte, indeholdt et formeligt Samtykke fra Dine kjære Forældre — og hvilke Forældre Du har, Barn! — Kate har derfor i Dag skriftligt givet sit Ja og det i det smukkeste Brev, jeg har seet i lang Tid. Din egen Moder kunde ikke have gjort det bedre i sine unge Dage og Anneke Mordaunt kunde dog skrive ligesaa godt for sig, som hvilket som helst ung Fruentimmer, jeg har kjendt."

"Det glæder mig, at Alt er løbet godt af, og Ingen kan i Sandhed ønske det unge Par større Lykke, end jeg. Kate er en kjær, god Pige og jeg elsker hende saa høit, som en Broder kan elske en Søster."

"Er hun ikke? Og saa egte en Littlepage, som Noget! Jeg haaber hun vil blive lykkelig. Alle Egteskaberne i vor Familie have hidtil været det og det vilde dog være underligt, om dette skulde gøre en Undtagelse. Naa, Mordaunt, naar nu Kate er bleven givet, er Du den eneste, der er tilbage."

"Det er sandt, Bedstemoder, og Du maa være glad over, at der endnu er een af os tilbage, der kan komme

og see til Dig, uden at have en Flok Barnepiger og Børn i Hælene paa sig."

"Jeg! Jeg skulde være glad over det? Nei, Barn, det vilde smerte mig, dersom jeg et Dieblit kunde troe, at Du ikke vilde giwte Dig, saasnart det var fornøstigt, nu da Krigen er forbi. Børn ere nu engang min Diesteen og jeg har stedse anseet det for et Uheld, at Litlevagerne have hørt saa faa, navnlig Søner. Din Bedstefader, min General, var eneste Søn; Din Fader var eneste Søn og Du er eneste Søn, det vil sige naar Tiden er om dem, der have opnaaet den vorne Alder. Nei, Mordant, det er mit Hjertes varmeste Ønske at see Dig godt giwt og at bære Litlevager i tredje Led paa mine Arme. To Generationer af Eder har jeg allerede båret paa dem og jeg vil have levet de Saliges Liv, dersom det falder i min Lod at bære den tredje."

"Kjære, gode Bedstemoder! Hvad skal Alt dette sige?"

"Alt jeg ønsker, at Du vil giwte Dig nu, da Krigen er forbi, og at Din Fader, Din Moder og Din Søster ønske, at Du giwter Dig."

"Og at I Alle ønske, at jeg egter een og samme Person? Ikke sandt?"

Min Bedstemoder smilede, men tøvede med at svare, da hun, som jeg formodede, antog, at hun havde skyndt vel stærkt paa Sagen. Men det var ikke let for en Person

med hendes Sanddrubed og Ligefremhed at trække sig tilbage efter at være gaaet saa vidt, og hun besluttede sig ligesom ikke at fortie Noget for mig i denne Henseende.

"Jeg troer Du har Ret, Mordaunt," sagde hun efter en kort Pause. "Vi ønske Alle, at Du maatte forelske Dig saasnart som muligt, frie, saasnart Du er bleven forelsket, og givte Dig med Priscilla Bayard, saasnart hun har givet Dig sit Ja."

"Det er ærligt talt og det ligner Dig, Bedstemoder, og nu vide vi Begge, hvad der er paa Tapetet, og kunne tale usorbeholdent. Troer Du for det Første, at een Familienforbindelse af det Slags ikke er fuldkomment tilstrækkelig? Naar Kate egter Broderen, maa jeg da ikke have Lov til at oversee Søsterens Tillokkelser?"

"Priscilla Bayard er den elskværdigste Pige i Kensington York. Mordaunt Littlepage."

"Nu kalde vi denne Deel af Verden Staten York, kjæreste Bedstemoder. Jeg er langt fra at benegte Rigtigheden af det, Du siger; Priscilla Bayard er særdeles elskværdig."

"Jeg veed ikke, hvad Du kan ønske mere, end at faa en saadan Pige."

"Jeg vil ikke sige, at den Tid ikke kan komme, da jeg vilde være glad ved at erholde den unge Dames Samtykke til at blive min Kone; men Tiden er ikke kommen endnu. Dernæst betvivler jeg Hensigtsmæssigheden af, at

Ens Benner, naar det er deres Onske at see et vist Parti komme istand, tale altfor meget derom."

Min stakkels Bedstemoder saae saa forbauset ud som et Menneſke, der ganſte uſkyldigt er kommen til at anrette en Ulykke, og ſad og ſtirrede kjærligt paa mig med et Udtryk af barnlig Anger i ſit ærverdige Anſigt.

"Ikke deſto mindre havde jeg dog megen Deel i at bringe Dine egne kjære Forældres Forening iſtand," ſvarede hun omſider, "og den har været et af de lykkeligſte Egteſkaber, jeg nogensinde har ſeet."

Jeg havde ofte hørt lignende Hentydninger og flere Gange bemærket min Moders ſtille Smil, naar hun lyttede til dem, Smil, ſom syntes at modſige den Mening, ſom min Bedstemoders ſeilagtige Begreber om hendes egen Indflydſe havde foranlediget. Engang — jeg var da en Dreng — buſter jeg, at jeg ſpurgte min Moder om, hvorledes det egentligt hængte ſammen, hvortil hun ſvarede: "Jeg blev givet med Din Fader ved Hjælp af en Slagterdreng," hvilket Svar havde Hentydning til en meget tidlig Begivenhed i mine Forældres Liv. Men jeg vidſte altfor vel at hverken Kornelius Littlepage eller Anneſe Wordaunt havde været Folk, der lode ſig overtale til at indgaae Egteſkab, og beſlattede ufortøvet, at deres enſte Søn ſkulde viſe en lignende Uafhængighed. Jeg havde nær ſvaret min Bedstemoder i denne Retning og maaffee i et beſtemtere Sprog, end jeg pleiede at bruge mod denne dyrebare Slægt-

ning, dersom de to Pigeborn ikke i det samme vare komne ind i Buegangen og havde afbrudt vor hemmelige Samtale.

Priscilla Bayard gjorde, sandt at sige, denne Morgen et Indtryk paa mig som den orgaaende Sols Straaleglands. Begge de unge Piger havde det friske, tiltrækkende Udseende, der pleier at følge med et tidligt Morgentoilette og sandsynligviis gjør Damerne smukkere paa denne, end paa nogen anden Tid af Dagen. Min Søster var en høist fortryllende Pige, det maatte Enhver indrømme; men hendes Veninde var en afgjort Skønhed. Jeg tilstaaer, at det kostede mig Umage ikke at give efter paa Stedet og hviſte til min forventningsfulde Bedstemoder, at jeg vilde vise den unge Dame den tilbørlige Opmærksomhed og i et passende Dieblit tilbyde hende min Haand, da hun nærmede sig og blikte paa os utrungent nok til at gjøre hende fuldkomment yndig, men tillige med en Bestedenhed og Tilbageholdenhed, der vare uendeligt indtagende.

„Wierdaunt er i Begreb med at forlade mig for hele Sommeren, Miss Bayard,” sagde min Bedstemoder, der vilde benytte Leiligheden, „og jeg tog ham med herud for at tale lidt med ham, førend vi skilles. Kate haaber jeg at see ofte i den gode Årstid, men Wierdaunt seer jeg ikke før til Vinter.“

„Skal Mr. Littlepage gjøre en Reise?” spurgte den unge Dame netop med saamegen Deeltagelse, som den gode Tone krævede, men heller ikke mere; „thi Lilalsbush er jo

ikke længere borte, end at han kan ride herover i det mindste een Gang om Ugen for at spørge til Deres Befindende."

"Alt, han skal gjøre en lang, lang Reise og til en Egn, som jeg er bange for at tænke paa."

Nu saae Miss Bayard virkelig overrasket og temmeligt forbauset ud, og spurgte mig med sine skønne Dine, skjøndt hun Intet sagde med Læberne.

"Det er bedst jeg forklarer mig, for at Miss Bayard ikke skal troe, at jeg agter mig til China, hvorhen alle amerikanske Eventyrere nu synes at være opsatte paa at reise. Jeg forlader ikke Staten."

"Men da Staten er temmelig stor," svarede Priscilla, "kan en Bedstemoder nok synes, at hendes eneste Sønnesøn er langt borte, naar han befinder sig i den anden Ende af den. De besøge maaffee Niagara, Major Littlepage? Jeg har hørt tale om, at adskillige Herrer have paatænkt en saadan Udflugt, og det vilde glæde mig, om Briene vare saaledes, at Damer kunde være med af Partiet."

"Og De kunde have Mod til at deeltage i et saadant Parti?" spurgte min Bedstemoder, som med Begjærlighed greb Alt, endog det mindste, som kunde fremme hendes Dnsler.

Pris. Bayard syntes at frygte for, at hun var gaaet for vidt; thi hun rødmede høist fortryllende før hun svarede.

"Jeg veed ikke, Mrs. Littlepage, at der hører et saa overordentligt stort Mod dertil," sagde hun; "vel findes

der Indianere underveis og en uhyre Ørten mellem os og Maalet for Reisen; men jeg har hørt, at Damer have tilbøgelagt den uden Fare. Man hører saa meget Vidunderligt om Vandfaldet, at man kunde føle sig stærkt fristet til at vove Noget for at faae det at see."

Jeg seer med Forundring tilbage paa den korte Tid, der er forløben, naar jeg husker paa, hvorledes vi pleiede at betragte Vandfaldet ved Niagara i vor Ungdom. Endog en Reise til Europa ansaaes for mindre vovelig og betænkelig og Reiser til Europa vare dengang ikke, hvad de ere nu.*

"Intet kunde være mig kjærere," udbrød jeg galant til min stakkels Bedstemoders slet skjulte Glæde, "end at være Miss Bayards Beskytter paa en saadan Udflugt."

- * Læseren maa naturligviis stedse huske paa, at dette Manuskript nedstreges for næsten, om ikke for fulde syrgelige Aar siden. Endog dengang var en Reise til Niagara et betænkeligt Foretagende. Nu (1845) kan hele Afstanden fra Staden New York, eller imellem 450 og 500 (engl.) Mile tilbagelægges ved Dampkraft i 36 Timer! Det er et af Vidunderne af en Kæmpe i hans Barndom og burde gjøre fremmede Politikere forsigtige i deres Ytringer om at ordne denne Republiks Grændser for dens Borgere. Kan Fortiden være en Borgen for Fremtiden i den amerikanske Historie, saa lever det nu Mennesker, der ville faae Dampkraftens Udstrækning at see tværs over Fastlandet fra Atlanterhavet til Syd

„De tænker altsaa virkelig paa at foretage denne Reise, Major Littlepage?“

„Ikke i Aar, men jeg opbevarer Haabet til kommende Tider. For Diebliffet agter jeg mig til Ravnereden, et Sted, der ligger ikke fuldt halvbundrede Mile fra Albany.“

„Ravnereden! Det er et meget smukt Navn, skjondt jeg troer, Kate, at jeg vilde synes bedre om det, dersom det var Duereden, Finkereden, eller Gjerdesmuttereden. Hvad er denne Ravnerede for Noget, Mr. Littlepage?“

„Et Gods med et stort Fladerum, men endnu kun af ringe Værdi, hvad det saa kan blive med Tiden, og som engang eiedes af min Bedstefader Mordaunt, der testa-

havet, og Stjernerne og Striberne vaie ved begge Ender!* Over tusinde af de dertil fornødne firetusinde Mile ere allerede blevne fuldsorte og det, der staaer tilbage, er i Forhold til Midlerne ikke halvt saa stor en Anstrengelse som det, der alt er gjort. Her er maaskee Stedet at tilfoie, at Intet har styrket den nuværende Bestyrelse saa meget i dens Indlemmelsesplaner, som visse europæiske Negjeringers Trudsel om at indblande sig i dette Fastlands Anliggender. I et eller andet farligt Dieblif kan Amerika, naar det mindst ønskes, betale dem med samme Mynt.

Udg.

*) Den sidste Deel af denne Spaadom er allerede nu (1848) gaaet i Opfyldelse.

D. A.

menterede det til mig. Min Fader og Oberst Dird nie ligeledes et Guds, der støder op til det og som hedder Mooseridge. Jeg besøger dem begge, det ene som Gier og det andet som dets Gieres Besuldmægtigede. Det er paa Tiden, at vi see til vore Eiendomme, da Krigs-urolighederne næsten have bragt os til at glemme dem.

„Jeg hører der skal herske megen Virksomhed i det Indre med at bebygge de ny Landstrækninger,“ vedblev Priscilla med en Interesse for Sagen, som jeg havde lettere ved at bemærke, end ved at forklare, „og at mange Nybyggere strømme ind til os fra Staterne i Ny England. Ja, jeg har endog hørt, at Patronens store Besiddelser fyldes mere og mere med Mennesker og at Statens Hjerte snart vil være befolket.“

„De er fortroligere med deslige Sager, end unge Damer pleie at være, Miss Bayard, og jeg tænker det kommer af, at De er saa god en Whig, hvilket kun er et andet Navn for en Patriot.“

Pris. rødmede atter og syntes nu helst at ville tie, stjøndt jeg endnu stedse kunde bemærke en Iver for Sagen, der var aldeles uforklarlig for mig. Kate bemærkede det rimeligviis ogsaa; thi hun vedblev at tale om min Reise, endog efterat hendes Veninde var gaaet lidt tilside, og det som om hun vilde sige, at hun var færdig.

„Hvem er den saurrige gamle Mand, som jeg har hørt Dig tale om, Mordaunt,“ spurgte min Søster, „og

med hvem Du i den sidste Tid har staaet i Brevverling om hine Jorder?"

"Du mener formodentligt min forrige Krigskammerat „Landmaalerassistenten." Der stod en Kapitain Coeje-mans i vort Regiment, der kaldes saaledes, og som har sluttet Alford om at foretage de fornødne Opmaalinger, skjøndt han selv kun beklæder en Assistentens bestedne Post, da han ikke kan gjøre Beregninger."

"Hvorledes kan en simpel Assistent slutte Alford om at foretage en fuldstændig Opmaalning?" spurgte Tom Bayard, der var kommen til og havde hørt paa Samtalen. „Assistenterne ere i Almindelighed simple Dageliere og bære slet intet Ansvar."

"Det er sandt i det Hele taget, men min gamle Ben gjør en Undtagelse fra denne Regel. Han begyndte som Landmaaler, men da han ingen Sands havde for Sinus'er Kosinus'er og Tangenter, nødtes han til at nedsætte sine Fordringer til den bestednere Beskilling, han nu forestaaer. Men han har dog i lang Tid paataget sig saadanne Arbejder og tjener ret godt derved, idet han selv antager Landmaalerne, og Giermændene have den største Tillid til hans Opmaalinger. Desuden maa jeg sige Dem, at den, som gaaer med Kjede, ikke er det mindst vigtige Medlem af et Opmaalingselskab. Gamle Andries er Urligheden selv, og Enhver har Tillid til ham."

"Sagde De ikke, Major Littlepage, at hans rette

Navn var Coesjemanns? spurgte Priscilla med, som det forekom mig, vaatagen Ligeegyldighed.

„Det er Andries Coesjemanns og han er af god Familie, om just ikke egentligt af nogen høi Kaste. Men den gamle Wiand er en saa forhardet Skovbygger, at kun Fædrelandskjærlighed og hans Anstuelser som Whig kunde løkke ham ud i aaben Mark. Efterat have tjent med største Tapverhed under hele Krigen, er han vendt tilbage til sine Kjeder, og han har endnu mangen et godt Stykke Arbeide under Kjeden, skjøndt han har kjæmpet saalænge og saa ofte for Frihedens Sag.“

Priscilla syntes at betænke sig, ja det forekom mig endog, som om hendes Houdmen vorede, men tilsidst oplyste hun med forbausende Rolighed det Spørgsmaal, som aabenbart laa hende meest paa Sinde.

„Saae De nogensinde Assistentens Søsterdatter, Dus Malbone?“

Dette Spørgsmaal overraskede mig ikke lidet; thi skjøndt jeg aldrig havde seet Ursula, havde hendes Morbroder dog fortalt mig saa meget om denne sin Wyndling, at jeg næsten betragtede hende som en noie Bekjendt. Det vandede ofte, at man hører saa meget om visse Personer, at man tænker og taler om dem, som om man kjendte dem, og havde Miss Bayard spurgte mig om en af mine forrige Krigskammerater, vilde jeg slet ikke være bleven mere overrasket, end jeg nu blev ved at høre Dus Malbones bekjendte Navn nævnes.

„Hvor i al Verden har De hørt tale om denne Person?“ udbød jeg lidt ubetænksomt; thi Verden var jo stor nok til, at to unge Piger kunde gjøre hinandens Bekjendtskab uden mit Vidende, især da jeg aldrig havde seet den ene af dem og den anden først for fjorten Dage siden. „Gamle Andries talte stedse med mig om sin Søsterdatter, men jeg kunde ikke antage, at hun var en Bekjendt af en Dame af Deres Stilling.“

„Ikke desto mindre vare vi dog mere end Skolekamerater, thi vi vare og, haaber jeg, ere endnu meget, meget gode Venner. Jeg holder særdeles meget af Dus, skjøndt hun er noget egen paa sin Viis ligesom jeg har hørt, at hendes Onkel skal være det paa sin.“

„Det er høist besynderligt! Tillader De, at jeg gjør Dem et Spørgsmaal, som De maaskee vil finde underligt paa Grund af det, De nu fortalte mig, men Nysgjerrigheden overvinder Høfligheden! Er Dus Malbone en Dame, er hun en saadan Persons som Miss Bayards Lige og Omgangsveninde!“

„Det Spørgsmaal er maaskee ikke saa let besvaret, efter som hun i flere Henseender staaer langt over enhver ung Pige af mit Bekjendtskab. Hendes Familie har jeg altid hørt var meget god paa begge Sider; nu er den, frygter jeg, fattig, fattig indtil Armød.“ Her standsede Priscilla; hendes Nost skjalvede og jeg opdagede Taarer i hendes

Dine. „Stakkels Dus!“ vedblev hun, „Hun maatte
 leve meget af Fattigdom, endog medens hun gik i Skolen,
 hvor hun snarere betragtedes som et Tyende, end som Kost-
 gænger; men Ingen af os vovede at tilbyde hende den
 mindste Understøttelse. Jeg var endog bange for at bede
 hende modtage et Baand, som jeg ikke vilde tage i Betænk-
 ning at byde Kate eller hvilkensombest anden Veninde.
 Jeg har aldrig kjendt en mere høisindet Pige, end Ursula
 Malbone, skjøndt jeg ikke troer, at ret Mange forstaae
 hende.“

„Det er gamle Andries op ad Dage! Han var me-
 get fattig, det skal Gud vide, og jeg veed, at han har lidt
 formelig Mangel for at kunne opfylde sin Pligt mod denne
 Pige og tillige vise sig anstændig i sit Ydre som Kapitain
 i New Yorks Liniregiment; men Ingen, ikke engang min
 Fader kunde nogensinde faae ham til at laane saa meget
 som een eneste Dollar. Han vilde gjerne give, men kunde
 ikke modtage.“

„Det troer jeg gjerne, det ligner saa ganske Dus! Om
 hun ogsaa har sine Særheder, saa besidder hun derhos adle
 Egenskaber nok til at opveie tusinde Svagheder. Men derfor
 maa De ikke troe Andet, end at Ursula Malbone er en
 fortræffelig Skabning i alle Henseender, skjøndt hun uneg-
 teligt har sine Særheder.“

„Som hun vistnok har arvet efter Goejemans'erne,

da hendes Morbroder, Landmaalerassistenten, ogsaa har sine Særheder.

„Walbonerne have intet af Goejemans'ernes Blod i deres Arer,“ svarede den unge Dame hurtigt, „uagtet det er saa hæderligt, at Ingen behøver at skamme sig ved det. Dus Walbones Moder var kun en Haløsøster til Kapitain Goejemans; de havde kun Moder sammen.“

Jeg syntes Pris. saae lidt forvirret ud, og som om det fortrod hende, at hun havde sagt saa meget, da hun havde robet et saa fortroligt Bekjendtskab med Walbonernes Stamtavle; thi hun traadte tilbage, plukkede en Rose og gik, lugtende til Blomsten, som om hun ikke havde Lust til at tale mere om den Ting. Vor Samtale vilde forøvrigt ogsaa være bleven afbrudt paa en anden Maade, da vi nu kaldtes ind til Frokosten, og der blev da ikke talt mere om Assistenten og hans forunderlige Søsterdatter, Dus Walbone. Da Maaltidet var endt, kom vore Heste for Døren, og Kate og jeg toge Afsked, efterat Jaap, som sædvanligt, var tagen en Times Tid tidligere afsted med vort Tøi. Læseren maa ikke troe, at vi dengang bestandigt reiste tilhest; tværtimod, min Moder havde en smul Kaleshevogn, hvori hun pleiede at kjøre omkring paa Landet med en Kudsk, som red; min Fader havde en Phaeton og i Byen holdt vi en Kabriolet; thi ved Foreningen af de Mordauttske og Littlepageiske Eiendomme vare vi blevene formuende Folk og levede som saadanne. Wien for fem

og tyve. Alar siden holdt de unge Piger mere af Sadlen, end de gjøre nu, og da Kate, ligesom hendes Moder før hende, var en fortræffelig Rytterske, rede vi ofte ud sammen. Det var derfor vort fri Valg og ikke Nødvendigheden, som, maaskee noget understøtter af de flette Beie, foranledigede os til at ride saa ofte over til Djaefetaaen, naar vi vilde besøge vor Bedstemoder.

Jeg kysede den kjære gamle Kene kjærtligt ved Skilmissen, da jeg ikke skulde see hende mere den Sommer, og fik til Gjengjæld hendes Belsignelse. Et varmt, broderligt Haandtryk var nok til Tom Bayard, saa meget mere, som det var temmelig sikkert, at jeg vilde see ham at see paa Lilaksbush før jeg reiste. Idet jeg nærmede mig hans Søster, som meget venligt rakte mig Haanden, sagde jeg:

„Jeg haaber, at det er ikke sidste Gang jeg ser Dem, Miss Bayard, førend jeg reiser. De skylder min Søster et Besøg og jeg stoler paa, at denne Gjæld nok engang vil forskaffe mig Leilighed til at sige det ubehagelige Ord „Farvel.“

Det er ikke Maaden, hvorpaa man vinder en Dømes Hjerte, Mordant, udbrod Kate muntert. Der er kun femten Mile fra Din Faders Port til Hickories, som Du maa vide, og Du har en staaende Indbydelse til at formærke dets Dor med Din frigerste Skikkelse.

„Baade fra min Fader og min Broder,“ saldt Pris-

cilla) bende lidt hastigt i Ordet. „Det vil stedse glæde dem at see Major Littlepage.“

„Og hvorfor ikke fra Dig selv, Du Snerpe?“ tilføjede Kate, der syntes at have besluttet at vilde sætte sin Veninde i Forlegenhed. „Vi ere ikke saa aldeles fremmede for hinanden, at den lille Hosflighed skulde være upasfende.“

„Naar jeg selv faaer mit eget Huus, dersom det nogenfinde skulde skee,“ svarede Priscilla, som ikke vilde lade sig fange, „skal jeg vel vogte mig fer at forspilde mit Ry for Gjestfrihed ved ikke at indbefatte hele Familien Littlepage i mine Indbydelsfer. Men indtil den Tid maa Toms og Faders Indbydelse være nok.“

Den unge Pige saae hele Tiden forbausende elstvær dig ud og sandt sig i sine Omgivellers Smil med en Fatning, som viste mig, at hun helt vel vidste, hvad hun gjorde. Det er aldrig faldet mig vanskeligere at blive flog paa en ung Pige, og var jeg bleven en Maaned længere i hendes Nærhed, er det meget muligt, at den Interesse, som en saadan Uvisshed er skiftet til at vække, vilde have gjort mig forelsket til ey over begge Dreene. Men Forsynet havde bestemt det anderledes.

Paa Hjemveien betroede min Søster med tilbørlig Rødmien og Stammen mig den store Hemmelighed, at hun havde givet Tom Bayard sit Ja, men at de skulde ikke have

Bryllup, førend jeg var kommen tilbage fra det Nordlige, hvilket ventedes at ville skee til Efteraaret.

"Saa skal jeg altsaa miste Dig, Kate, næsten ligesaa snart som jeg finder Dig," sagde jeg lidt forknytt.

"Ikke miste mig, Broder; nei, nei, ikke miste mig, men finde mig mere end nogensinde. Jeg skal jo indlemmes i en Familie, hvor Du selv snart vil søge Dig en Kone."

"Om jeg nu ogsaa vilde, hvilket Haab kunde jeg da vel gjøre mig om et heldigt Udsald?"

"Det Spørgsmaal har Du ingen Ret til at gjøre. Havde jeg end nogen særdeles Grund til at antage, at Du vilde finde en gunstig Modtagelse, vil Du dog vel ikke ansee mig for troløs nok til at kunne forraade min Veninde? Unge Piger ere ikke saa lettsindige, som Du synes at ansee dem for, og ærlige Middel ere de eneste rigtige. Jeg har ingen anden Grund til at troe, at Du vil være heldig, end den Omstændighed, at Du er et valkert, smukt ungt Menneske af god Familie og Formue, opholder Dig tæt ved Histoires og er af passende Alder, Sindsstemning, Karakter o. s. v. o. s. v. Ere disse Grunde ikke tilstrækkelige til at opmuntre Dig til Standhaftighed, min tappr Major? Standhaftighed forudsætter en Begyndelse og jeg har endnu ikke begyndt. Jeg veed neppe, hvad jeg skal troe om Din Veninde, Barn; enten er hun den fuldkomne"

Naturlighed og Ufskyldighed, eller ogsaa den fuldkomneste Kunst."

"Kunst! Priscilla Bayard kunstlet! Mordaunt, Du har aldrig gjort et menneskeligt Bæsen større Uret. Et Barn kan ikke være sanddrucere og oprigtigere, end Toms Søster."

"Ja det er det netop; Toms Søster maa som saadan være fuldkommen; men Du maa huske paa, at der gives Børn, som ere saare listige. Det Eneste, jeg for Dieblilet kan sige, er, at jeg godt kan lide Tom og hans Forældre; men jeg veed ikke, hvad jeg skal troe om Din Veninde."

Kate blev lidt stødt og svarede mig derfor ikke, men hendes gode Humor vendte dog snart tilbage og Resten af Veien gik ret behageligt, uden at nogen af os berørte Bayarderne, skjøndt jeg er vis paa, at min Ledsfagerinde tænkte meget paa Tom af dette Navn, ligesom jeg i Sandhed ogsaa tænkte paa hans smukke og gaadefulde Søster.

I Kroen ved Kingsbridge havde vi nok en kort Tørn med den utrættelige Sladderhank, Bartinden.

"Det har vist været moersomt derovre paa „Taaen," i disse Dage," udbrod Mrs. Light, ligesom hun skaf Hovedet ud ad Døren, „meget moersomt og behageligt baade for den unge Herre og den unge Dame. Mr. Thomas Bayard og Miss Priscilla Bayard have været sammen med Dem, og gamle Fru Littlepage er henrykt. Ja „Taaen"

har altid været et glad Huus og glade Ansigter seer jeg i Dag! Ja, „Taaen“ har altid sendt glade og fornøiede Ansigter ud paa Veien og været et glad Hjem i de sidste hundrede Aar.”

Alt dette var visseligen den rene Sandhed. Jeg har steds hørt, at den gamle Bolig gjemte fornøiede Hjerter, og fornøiede Hjerter skabe glade Ansigter. Kates Ansigt var Gladen selv, medens hun sad i Sædlen og hørte paa Kjerlingen, og jeg har aldrig været en Suurmule. „Taaen har altid været et glad Huus.“ Det minder om gamle Tider, naar et Huus omtales saa fortroligt; thi der begynder at opstaa en Klasse blandt os, som er altfor fin til at indromme, at Nogen, det være sig et Mandfolk, et Fruentimmer eller Djævelen selv, nogensinde har haft et saa simpelt Lem som en Taa.

Sjette Kapitel.

Et Par Dage efter min Hjemkomst til Pilakabush foregik et af de Familiestykker, der ere saa hyppige i den yndige Juni Maaned paa Bredderne af den berlige gamle Hudson. Jeg kalder Bloden den gamle Hudson, da den

er ligesaa gammel som Tiberen, om Verden end ikke har
talt saa meget og saa længe om den. Om tusinde Aar
vil denne Strøm være bekendt over hele Jorden og Folk
ville tale om den, ligesom de nu tale om Donau eller Rhi-
nen. Der vil maaskee ikke blive perset ligesaa god Vin
paa dens Bredder som den, der perses paa den sidstnævntes
Skraaninger, men allerede nu drilles den baade i Qualitet
og Forstjellighed bedre. I dette Punkt ere alle oplyste
Reisende enige.

Paa Grønningen udenfor Lilaksbush staaer et mae-
statist Lindetræ ikke langt fra Baaningshuset og sølgelig
kun et kort Stykke fra Floden. Dette Træ var blevet
planter af min Bedstemoder Mordaunts Fader, hvem Ste-
det engang havde tilhørt, og det egnede sig fortræffeligt til,
at man kunde nyde Eftermiddagens Behageligheder i dets
Nærhed. I de varme Maaneder node vi ofte vor Des-
sert og vor Vin i Skyggen af det og efter deres Tilba-
gekoms fra Hæren pleiede General Littlepage og Oberst
Dirck Kelloek at begive sig derhen med deres Piber og røge
et Feldttog eller en Flaske bort, ligesom det nu kunde falde
sig. For den Sags Skyld havde ingen Balplads været
saa indhyllt af Røg, som det vilde have været Tilfældet
med det omtalte Lindetræ, dersom al den Damp, hvortil
det havde været Bidne, kunde være bleven sammentrængt.
Den nævnte Dags Eftermiddag var hele Familien
forsamlet under Træet i smaa Grupper, hvori Skygge elle

Lyst havde deelt den, uagtet et lille Bord med Frugter og Vin viste, at Diebliffets sædvanlige Bestjefsigelse ikke var bleven forjæmt. Vinene bestode af Madeira og Rødvin, disse Landets almindelige Drikkevarer, og Frugterne af Jordbær, Kirsebær, Appelsiner og Figen, hvilke trede sidstnævnte Slags naturligviis vare indførte. Det var lidet vel tidligt for os til at kunne faae Ananas fra Vestindien, en Frugt, der paa den rette Aarstid er saa almindelig, at den let kan faaes i Byen til en Pris af en Dollar for fire store Stykker. Dog Overflodigheden og endog Overdaadigheden paa de bedre amerikanske Borde er intet Nyt, idet Kjødspiser, Lelører og Frugter, som kun kjendes af meget rige og meget ødsle Folk i Europa, sættes frem paa den. Bar Anretningen kun ligesaa smagsfuld og Tilværelsen ligesaa god hos os, som begge Dele ere det f. Ex. i Frankrig, vilde Amerika være det sande Paradis for en Epikuræer, lad saa overfladiske Reisende nok saa meget paastaae det Modsatte. Jeg har været udenlands for ikke længe siden og taler af Erfaring.

Ingen sad ved Bordet, skjøndt Oberst Dirck, min Fader og jeg vare nær nok ved det til at kunne naae vort Glas, naar vi vilde. Min Moder var nærmest ved mig og det af den gode Grund, at jeg ikke regte, da Tante Mary og Kate havde valgt sig en Plads, hvor de vare fri for Tobaksrøgen. Ved Flodbredde laa en svær Jolle med et Par temmelig store Kufferter og en Mandsk, hvoraf

hine indeholdt mine og denne Jaaps Klæder. Negeren selv laa udstrakt i Græsset, omtrent midtvejs imellem Træet og Flodbredden, medens to eller tre af hans Børnebørn baltrede sig ved hans Fædder. I Tollen sad hans Søn, klar til paa første Vink at bruge Værerne.

Alle disse Anstalter tydede paa, at min Afreise til det Nordlige nærmede sig. Vinden var sydlig og adskillige Slupper af forskjelligt Udseende og Hurtighed kom frem omkring Pynterne og nærmede sig i hinandens Kjølvand i samme Orden, som enhver af dem havde været istand til at forlade Bolværket for at benytte Kulingen. Dengang havde Floden ikke tiende Parten af de Fartsier, den nu besidder, men dog nok til at danne en lille Flaade saa tæt ved Byen og i et Dieblis, naar baade Vind og Strøm vare gunstige. Dengang hørte de fleste af de Fartsier, der fare paa Hudson, hjemme høiere op ad Floden og bare kjendelige Mærker af vore hollandske Forfædres Smag. Saa udmærket de seilede for Vinden, saa lidet udrettede de med Modvind og brugte i Almindelighed otte til fjorten Dage til at strække med Strømmen ned fra Albany, naar Vinden stod helt sydligt. Ikke desto mindre tænkte kun Faa paa at tilbagelægge Veien mellem de to største Byer i Staten — York og Albany — uden at benytte sig af en af disse Slupper. Jeg ventede nu paa en af dem, „Ornen af Albany, Kapitain Bogert,“ der ifølge en tidligere truffen Aftale skulde lægge an ved Lilaksbush og tage mig ombord.

Det, der foranledigede mig til at reise med dette Fartoi, var den Omstændighed, at det havde et Slags Agterkahyt, der skjultes af et stort grønt Teppe, en Bequemmelighed, som ikke alle de Skibe, der dengang fore paa Floden, besadde; men efter det Tidsrum, hvorefter jeg skriver, er der rigtignok skeet store Forbedringer.

Den Tid, der gik hen med at vente paa Ornen, udfyldtes naturligviis mere eller mindre med Samtaler. Jaap, der skulde følge med mig til Rannereden, kjendte ethvert Fartoi paa Floden, saasnart han fik Se paa det, og vi soledet paa, at han vilde underrette os om, naar jeg skulde gaae ombord, skjøndt Sluppens egne Berægsninger itide maatte gjøre os opmærksomme paa Nødvendigheden af at tage Afsted.

„Jeg kunde have stor Lyst til at besøge den gamle Wers. Vander Heyden i Kinderhoof, Wierdaunt,“ sagde min Moder efter en af de hyppige Pauser, der afbrød Samtalen. „Hun er vor Slægtning og jeg holder meget af hende, saa meget mere som hun i min Huskommelse er knyttet til hin frygtelige Nat paa Floden, hvorom Du har hørt mig tale.“

Da min Moder havde udtalt, saa hun kjærligt hen paa Generalen, der besvarede dette Blik, ligesom han besvarede alle min Moders Blikke, med et lignende fuldt af mandig Omhed. Et mere enigt Par, end mine Forældre, har der aldrig været til. De forekom mig i Almindelig-

hed kun at have een Sjæl og opstod der en ubetydelig Meningsforskjel imellem dem, var Spørgsmaalet ikke om, hvem der skulde have Ret, men om, hvem der skulde give efter. Min Moder havde maaskee meest medfødt Mand, men paa den anden Side var Generalen en smuk, forstandig og almindeligt agtet Mand.

„Det vilde ikke være af Veien,“ sagde min Fader, „om Majoren besøgte salig Guerts Grav for at see, om Stenene ligge der endnu og Stedet er i den Orden, det bør være. Jeg har ikke været der siden 1768 og da saae det ud til om ikke lang Tid at kunne trænge til et venligt Die.“

Dette sagdes forsætlig med dæmpet Stemme, for at Tante Mary ikke skulde høre det, og da hun var lidt døv, opnaaedes Hensigten sandsynligviis ogsaa. Saaledes gik det imidlertid ikke Oberst Dyrk, der tog Piben ud af Munden og lyttede opmærksomt, som om Sagen ret var ham magtpaaliggende. Derpaa opstod der nok en Pause.

„Saa er der ogsaa Mylord Howe, Korny,“ bemærkede Obersten; „hvoreledes staaer det sig med hans Grav?“

„Na, den sørgede Kolonien for. Jeg troer de begravede ham i Hovedskibet i St. Peterskirken, og Alt er sikkert i Orden med ham. Men derimod er det bedst at see til den anden, Major.“

„Der er indtraadt store Forandringer i Albany siden vi vare der som unge Menneſter!“ bemærkede min Moder

tankefuldt. „Gyler'ne ere komne meget tilbage ved Revolutionen og Schuyler'ne derimod blevne større, end nogensinde. Stakkels Tante Schuyler, som Døden har forhindret fra at byde en Søn af os Velkommen!“

„Saadanne Forandringer medfører Tiden, min Ven, og vi bør være taknemlige for, at saa mange af os have overlevet en saa langvarig og blodig Krig.“

Jeg saa min Moders Læber bevæge sig og vidste, at hun opsendte en Takkebøn til den Magt, der havde beffjernet hendes Egtesælle og hendes Søn i Kampen.

„Du skriver dog saa ofte der er Leilighed, Mordaunt?“ sagde denne dyrebare Moder efter en Pause, der var længere, end sædvanligt. „Nu, da vi have Fred, tør jeg haabe at faae Dine Breve nogenlunde regelmæssigt.“

„Jeg hører, Kusine Anneke,“ thi saaledes kaldte Obersten stedse min Moder, naar vi vare alene, „jeg hører, Kusine Anneke, at man virkelig vil indrette Postgang tre Gange om Ugen mellem Albany og York! Det er umuligt at sige hvilke Frugter denne herlige Revolution vil bringe os!“

„Bringer den mig Breve tre Gange om Ugen fra mine Kjære,“ bemærkede min Moder, „vil min Fædreslandskjærlighed sandeligt blive betydeligt forøget. Men hvorledes skulde Brevene komme fra Ravnereden til de andre Dele af Kolonien — Staten, vilde jeg sige, Mordaunt?“

„J saa Henseende maa jeg stole paa Nybyggerne.

Jeg hører, at flere hundrede Yankeeer reise omkring i Sommer og søge Forpagtninger, og nogle af dem kan jeg bruge som Sendebud."

"Stol ikke for meget, eller paa for mange af dem," brummede Oberst Dird, der nærede det gamle hollandske Nag til vore østlige Brødre. "Hust paa, hvorledes de behandlede Schuyler."

"Ja," svarede min Fader og stoppede paa ny sin Pibe, "de kunde have viist mere Retfærdighed og mindre Fordom mod den kloge Filip, men Fordomme findes der overalt i Verden. Endog Washington havde sin Del af dem."

"Det er en stor Mand!" udbrød Oberst Dird med Eftertryk, og som om han var vis i sin Sag. "En meget stor Mand!"

"Ingen vil modsigge Dem deri, Oberst; men har De intet Grinde til Deres gamle Kammerat, Andries Gojsemanns? Han maa have været et Mars Tid i Moosesridge med sine Landmaalere og jeg indstaaer Dem for, at han har efterseet Grændserne, saa at Mordaunt strax kan reise igjen naar han er kommen til Patentet."

"Jeg vil dog ikke haabe, at Obersten har antaget en Yankee som Landmaaler, Korny," sagde han lidt urolig. "Kommer et af de Dyr først ind i Eggen, lister han snart det halve Areal ind i sit Landmaalerbestik! Jeg vil haabe, at gamle Andries har bedre Forstand!"

„Jeg indestaaer for, at han ligesaa vel forstaaer at passe paa, som at opmaale Arealet. Det er stor Skade, at Kapitainen ikke har Sands for Tal; thi hans Redelighed vilde gjøre hans Lykke. Men jeg har seet ham blive sat paa Prøve og det vilde ikke gaae. Han var en Uge om at afgjøre en Beregning over noget Ammunition, der var blevet sendt os fra Hovedkvarteret, og han kunde ikke komme det sande Resultat nærmere, end paa 25 Procent.“

„Hvad enten det nu kommer an paa Tal eller ikke,“ udbrod Oberst Dird med Bestemthed, „saa vil jeg hellere betroe Andries Gojemans, end nogen Skolemester i Ny England, at opmaale min Eiendom.“

„Hver Mand sin Lyst,“ sagde min Fader, idet han nippede til sin Madeira. „Jeg for min Deel vil være tilfreds med den Landmaaler, han har valgt, om det ogsaa er en Yankee; Andries er snu, om han ogsaa ikke er nogen Regnemester, og jeg er vis paa, han har antaget en paalidelig Mand. Da han har paataget sig Arbeidet med en rundelig Betaling, er han altfor ærlig til ikke at have skullet vælge en duelig Mand til Hovedarbeidet. Med Hensyn til alt det Andet stoler jeg saa ubetinget paa ham, som paa nogen Mand i Amerika.“

„Det var et sandt Ord og Mordaunt vil jo ligesledes holde Die med Tingen, da han har en saa stor Andeel i Godset. Der er en Ting, Major, som De ikke maa glemme. Femhundrede gode Acres skulle affættes til Søster

Anneke og andre femhundrede til vor smukke Kate her. Naar det er skeet, ville Generalen og jeg give hver af Pigeboerne Skjode."

"Tak, Dirck," sagde min Fader bevæget, "jeg vil ikke afflaae Jorden til Pigerne, der moaskee engang ville være glade ved at eie den."

"Det har ikke stort at sige nu, Korny, men kan maaaskee, som Du sagde, engang faae noget at betyde. Skulde vi ikke ogsaa gjøre gamle Andries en Foræring med en Lod?"

"Hjerteligt gjerne," udbrød min Fader hurtigt. "Et Par hundrede Acres vilde sikkre ham hans gode Udkomme for Resten af hans Dage. Jeg takker Dem for dette Bink, Dirck, og vi ville lade Mordaunt vælge Lodden og sende os Kortet over den, for at vi derefter kunne udsærdige Skjodet."

"De glemmer, General, at Assistenten har eller faaer sin Kapitainslod," vovede jeg at bemærke; "desuden vil han ikke have synderligt anden Fornøielse af Jorden, end at maale den. Jeg er næsten overbevist om, at den gamle Mand hellere vilde undvære sin Middagsmad, end hyppe en Rad Kartofler."

"Da Andries var hos os, havde han tre Slaver, en Mand, en Kone og deres Datter," svarede min Fader. "Han vilde ikke sælge dem for nogen Priis, sagde han, og jeg veed, at han har lidt formelig Nød af Mangel paa

Penge, men han var dog for stolt til at modtage nogle af sine Venner og for hjærlig findet til at stille sig ved sine Huus-slaver for at faae Penge. "De ere fødte Coejemans'er," sagde han stedse, "ligesaa godt som jeg selv, og de skulle ogsaa dse som Coejemans'er." Han har sikkert disse Folk hos sig i Mooseridge, hvor Du vil finde dem Alle leirede ved en Kilde, hvor de have plantet nogle Haveerter og andre Ting, dersom han havde et Stykke bart Land dertil. Han har Tilladelse til at fælde og pløie saa meget han lyfter."

"Det er mig en behagelig Efterretning, General," svarede jeg, "da den lover mig et Slags Hjem. Har Assistenten virkelig disse Folk hos sig og har bygget sine Hytter fornuftigt, er jeg vis paa at tilbringe ligesaa behagelige Timer med ham, som vi tilbragte sammen i Leiren. Jeg vil tage min Floite med; thi Miss Priscilla Bayard har givet mig Grund til at formode en saare sjelden Slabning i Dus, den Søsterdatter, som gamle Andries pleiede at tale saa meget om. Jeg er vis paa, at De huffer at have hørt Assistenten nævne en saadan Person; thi han holdt meget af at tale om hende."

"Guldkomment vel; Dus Malbone var engang et Slags staaende Skaal blandt de unge Officierer, skøndt det aldrig vilde lykkes dem at faae et Glimt af hende at see."

Idet jeg i samme Dieblis tilfældigviis dreiede Hovedet

det, bemærkede jeg, at min kjære Moders Dine vare fæstede paa mig, formodentligt af Nysgjerrighed over Hentydningen paa Toms Søster.

„Hvad kjender Priscilla Bayard til denne Assistent's Søsterdatter?“ spurgte hun, da hun opdagede, at hendes Blik havde vakt min Opmærksomhed.

„En hel Del, som det synes, da hun har fortalt mig, at de ere fortrolige Veninder, ja efter Miss Bayards Ord at dømme, fuldkomment saa fortrolige som Kate og hun selv.“

„Det kan neppe være Tilfældet,“ svarede min Moder med et let Smil, „da den væsentligste Grund maa mangle, eftersom denne Du vist ikke kan være Miss Bayards Lige.“

„Sligt kan man aldrig vide, Moder, førend man har haft Leilighed til at anstille en Sammenligning; men Miss Bayard har selv sagt, at Du er hende overlegen i mange Henseender. Hvad jeg veed, er, at hendes Onkel er min Overmand i visse Ting, navnlig i at gaae med Kjeden.“

„Vel, men neppe i Stand, Mordaunt.“

„Han var ældste Kapitain i Regimentet.“

„Det er sandt, men Revolutioner ere Revolutioner. Det, jeg mener, er, at Din Assistent neppe kan være en Gentleman.“

„Det er et Punkt, som ikke lader sig afgjøre i en Haandevending. Han er det, og han er det ikke. Gamle

Andries er af en agtet Familie, men har faaet en temmelig simpel Opdragelse. Folk, der staae langt tilbage for ham i Herkomst og Bæsen efter de almindelige Kastebegreber i Staterne i Ny England, ere langt hans Overmand i Kundskaber. Men uagtet vi maa indrømme hvor nødvendig en vis Grad af Dannelse nu er bleven, for at man kan være en Gentleman, troer jeg dog, at enhver Gentleman vil tilstaae, at mange hundrede af os have Diplomer i Lommen og dog kun meget ringe Krav paa at høre til denne Klasse. For tre eller fire hundrede Aar siden vilde jeg have sagt, at gamle Andries var en Gentleman, uagtet han havde maattet vide Boret med sine Tænder og tegne et Kors af Mangel paa en bedre Underskrift."

"Og han er hvad Du kalder Landmaalersassistent, Mordaunt!" udbød min Søster.

"Ligesaa vel som tidligere ældste Kapitain i Din Faders Regiment, Miss Littlepage. Dog lige meget, Andries og Du ere nu engang som de ere og jeg er glad ved at kunne omgaaes dem i Sommer. Men Jaap gjør sine Signaler og jeg maa forlade Eder. Ak, det er saa smukt her under dette Lindetræ og Hjemmet begynder at snoe sine Fibre omkring mit Hjerte; dog det bliver jo snart Efteraar og da haaber jeg at gjensee Eder Alle saaledes som jeg forlader Eder, lykkelige og glade i Byen."

Min dyrebare Moder havde Taarer i Øinene, da hun omfavnede mig, og det havde Kate med, der, uagtet

hun elskede Tom Bayard høiest, dog ogsaa elskede mig meget varmt. Tante Mary kyskede mig paa sin rolige, men kjærlige Maade og jeg verlede Haandtryk med Herrerne, der ledsagede mig ned til Baaden. Jeg kunde see, at min Fader var bevæget. Havde Krigen endnu vedvaret, vilde han ikke have ændset Skilsmisken stort, men i den kjedsommelige Fredstid syntes den ikke at komme ham rigtigt tilpas.

"Naa, glem nu ikke de to store Lodder til Anneke og Katrinke," sagde Oberst Dirc, da vi gik ned til Flodbredden. "Lad Andries vælge de to bedste Stykker Land, der ere vel forsynede med Vand og Skov, saa ville vi opkalde Lodderne efter Pigebørnene; ikke sandt, det var et godt Indfald, Korny?"

"Et fortræffeligt Indfald, min Ven. Hør, Mordaunt, kommer Du forbi Steder, der see ud som Grave, onsker jeg, at Du sætter Mærker ved dem, hvorpaa de kunne kjen-des. Dog fjerde Parten af et Aarhundrede eller mere gjør rigtignok mange Forandringer i Skovene og det er høist sandsynligt, at ingen saadanne Levninger ville findes."

"Fjerde Parten af et Aarhundrede i den amerikanske Skov," svarede jeg, "ligner omtrent det samme Tidsrum af en Komets Bane; det taber sig i dens Alders utallige Aar. Et eneste Træ kan undertiden overleve hele Folkesslag."

"Husk paa, Mordaunt, at jeg ingen Yankee vil have-

til Forpagtere paa mit Gods. Din Fader kan overlade dem sin halve Lød, men min Halvpart afftaaer jeg ikke."

"Da De ere lige gode om Eiendommen," svarede jeg, "vil en saadan Deling ikke være let. Imidlertid troer jeg dog, at jeg forstaaer Dem; jeg vil sælge Jorderne paa Mooseridge eller kontrahere om Salget af dem som Deres Befuldmægtigede, medens jeg følger min Bedstefader Mor-daunts Planer og bortforpagter dem, der ikke ere bortforpagtede, paa mit eget Gods. Dette vil i det mindste give Nybyggerne et Valg og de, som ikke ville have deres Jorder paa den ene Maade, kunne faae dem paa den anden."

Jeg verlede nu nok engang Haandtryk med Herrerne og gik i Baaden, hvorpaa vi røede fra Land. Jaap havde gjort denne Bevægelse i god Tid, saa at vi nødtes til at roe en Fjerdingvei ned ad Floden for at møde Sluppen. Skjøndt Vinden var fuldkomment god, kulede det dog ikke saa frisk, at Mr. Bogert fandt sig foranlediget til at dreie til, men hivede en Ende ud til os, som vi fik fat i og kom i god Behold med vor Bagage op paa Ormens Dæk.

Kapitain Bogert stod ved Røret og røgte Tobak, da han besvarede min Hilsen. Efterat have taget et Par Drag endnu, tog han Piben ud af Munden og spurgte, idet han med Røret pegede hen mod Gruppen paa Flodbredden, om jeg ønskede at sige "Farvel."

"Allponny" — saaledes pleiede Hollænderne i forrige Aarhundrede at udtale Navnet paa deres By — "ligger

et langt Stykke borte," sagde han, "og De har maaskee Lyst til at see Deres Benner nok engang."

Den Skil at vifte med Hatte og Lommerørklæder er noget ganske Almindeligt paa Hudsons Floden og jeg erklærede mig villig til at følge den som Noget, der faldt af sig selv*. Paa Grund heraf holdt Mr. Bogert bestandigt ind mod Land og jeg saae hele Familien forsamle sig paa en lav Klippe tæt ved Vandet for at give mig et Afkedsblik. I Baggrunden stode Djæveltaa'erne, en sort, ulden Gruppe, der indbefattede Mrs. Jaap og to Genera-

- * Saaledes vare Mr. Mordaunt Littlepages Begrebre i Begyndelsen af dette Aarhundrede og saaledes hans Følelser kort efter Freden 1783. Der gives Intet af den Natur, som fuldstændigere viser de i Landet med Hensyn til Skikke og materielle Ting foregaaende Forandringer, end Forstjellen imellem Reisemaaden i hine Dage og vore egne. Naar dengang en Slup skulde seile, eller en Passagerer gaae ombord, forsamledes hele Selskaber paa Bryggerne og vistede med Lørklæderne, som om de Tilbageblivende folte et længselsfuldt Dnske om at see deres Benner for sidste Gang. Nu komme og gaae bogstaveligt flere Tusinde hver Dag og tilbringe ligesaa mange Timer paa Hudsons Floden, som deres Bedstefædre tilbragte Dage, og Afskeden foregaaer i Almindelighed i Hjemmet. Det vilde være et dristigt Fruentimmer, som nu vovede sig til at vifte med et Lørklæde til et Dampskib paa Hudsons Floden.

tioner af hendes Efterkommere. De Hvide, det vil da sige min elskede Moder og Kate, gråd og de Sorte lo, skjøndt den gamle Dame gjemte sine Tænder omtrent ligesaa meget, som hun visste dem frem. Enhver Følelse frembringer næsten altid Latter hos Negeren, undtagen ved enkelte særdeles alvorlige Leiligheder.

Jeg troer, sandt at sige, at Mr. Bogert ikke var lidet stolt af sin Slups majestætiske Bevægelse, medens den feiede afsted langs med Flodbredden ikke langt fra Klipperne med sin Bom firet af til Styrbord og sit Laseilspiir suret ud om Bagbord. Topseilet var ligeledes sat til og Ornen kunde siges at bevæge sig i al sin Herlighed. Den løb derhos saa nær ind til Klipperne, som om den foragtede enhver Fare! Hine Dage vare ikke saa nøie regnende som de sildigere. Dengang brød en Albany Skipper sig ikke om at tabe et Par hundrede Fod af sin Kurs, hvorimod det nu ikke vilde være nogen let Sag at overtale en Liverpooler Koffardimand til at holde ligesaa meget af for at praie en Fremmed midt ude i Atlanterhavet; det skulde da være, at han gjerne vilde vide den Andens Længde.

Idet Sluppen gled forbi Klippen, fik jeg Buf og Bisten med Hatte og Tørklæder og gode Dnsker nok med til hele Reisen. Endog Jaap fik sin Part og selv fra Kates blide Stemme lød et „Farvel Jaap!“ i mine Øren. Afsted gik det med en majestætisk hollandsk Bevægelse, lang-

somt, men sikkert. Ti Minutter efter laa Lilaksbush bag ved os og jeg var atter ene i Verden for flere Maanedere.

Jeg havde nu Tid til at see mig om og undersøge hvem mine Rejsefæller vare. Foruden Skipperen bestod Besætningen af to Lodser, der begge vare hvide og af hollandsk Herkomst, en gammel rynket Neger, der havde tilbragt sit Liv paa Hudsons Floden som Matros, og to yngre Negere, hvoraf den Ene hædredes med Titel af Rødhytshovmester. Desuden var der en hel Del Passagerer, hvoraf nogle syntes at høre til de høiere Klasser. De vare af begge Køn, men Alle mig aldeles ubekjendte. Paa Dækket saaes sex eller otte kraftige, rolige, anstændigt udseende Arbeidsmænd, som aabenbart hørte til den agerdyrlende Klasse. Deres Pakker laa i en Bunke ved Foden af Masten og jeg undlod ikke at bemærke, at der var ligesaa mange Drex som Pakker.

Den amerikanske Dre! Den har gjort flere sande og varige Erobringer, end nogetsomhelst krigerisk Folks Sværd, men Erobringer, som have efterladt Civilisation, istedetfor Blodsudgydelse og Glendighed, i deres Spor. Over een Million Kvadratmile* ere blevene blottede for den jomfruelige Skovs Skygge for at aabne Solens Varme Udgang og Agerdyrkning og Overflod ere blevene udbredte der, hvor Skovens Dyr nyligt strøifede omkring og søges af den Vilde. Og det meste af dette er endda blevet ud-

* Nu over to Millioner.

rettet imellem den Dag, da jeg gik ombord i Ornen, og den, hvorpaa jeg skriver dette. Det korte Tidsrum af Hjerdedelen af et Aarhundrede har seet disse vidunderlige Forandringer blive frembragte og Grunden til dem alle er hiint skjønne, fortjenstfulde, beredvillige og virksomme Redskab, den amerikanske Dre!

Det vilde ikke være let at give Læseren et klart Begreb om, hvorledes unge Mænd og det af alle Klasser fra den ny Republiks ældre Dele strømmede ind i Skovene for at fælde dem og blotte Naturens Hemmeligheder, efter at Nationen havde reist sig efter Krigens Tryk for at nyde Fredens Frihed. Hiin Dags Historie i New York, hvilken Stat stod i Epidien for Forbedringens retfærdige Kamp og siden stedse saa berligt har forsvaret sin Plads, er endnu ikke bleven skrevet. Naar den er bleven behørigen optegnet, ville mange Navne blive reddede fra Forglemmelse, som have et større Krav paa Mindestøtter i Nischer i Nationalarens Tempel, end mange Andres, som kun have faaet Forsyringet for dem ved Hjælp af den større Lethed, hvormed den offentlige Mening ledes hen i glimrende Bedrivters Fodspor, end den gjøres modtagelig for menneskekjærlige og gavnlige Fortjenester.

Det var ikke almindeligt, at Nybyggere, saaledes som det er blevet Skik at kalde dem, der først tage ny Landstrækninger i Besiddelse og bosatte sig paa dem, reiste fra Kystegnene til det Indre anderledes, end over Land; kun nogle Faa drog fra Connecticut over New York og

derfra op ad Floden med Slupperne. Til dette Slags hørte de, jeg traf ombord i Ornen. Der var i Alt syv af dem, som gave sig i Samtale med mig paa den første Dag af vor Reise, og jeg blev lidt forundret over at opdage, at Jaap sandsynligviis var den Kilde, hvorfra de havde hentet deres Kundskab, og ved nærmere Uundersøgelse fandt jeg ogsaa, at det forholdt sig saaledes.

Nysgjerrigheden og Spørgelysten blandt Indbyggerne i Ny England ere blevne saa almindeligt indrømmede af dem, der have skrevet om den amerikanske Karakter, at jeg troer man kan være berettiget til at antage disse Eiendommeligheder for sande. Jeg har hørt dem blive forklarede paa forskjellige Maader og blandt Andet af deres Lust til at udvandre, hvilken medfører Nødvendigheden af at spørge til fraværende Venner. Det forekommer mig imidlertid at være en temmelig indskrænket Anskuelse af Aarsagen, hvilken jeg søger i den almindelige Uandsvirkelighed hos et Folk, som kun kjender lidet til mere pedantiske Samfundstilstandes Bedtægter. Den Skik at henstøde saa Meget under den offentlige Mening har derhos en stor Indflydelse paa alle Anskuelserne hos denne særegne Deel af den amerikanske Befolkning og synes at berettige til at anstille Uundersøgelser om Anliggender, som andetsteds beskyttes af Privatlivets hellige Tølse.

Lad nu dette være som det vil, saa var det lykket mine Dremænd at pumpe Alt det ud af Jaap, som han

vidste om Ravnereden og Mooseridge og om Bevæggrundene til min næværende Reise. Efterat have indhentet denne Underretning, tøvede de ikke med at fremstille sig for mig og gjøre nogle Spørgsmaale, der laa dem meest paa Hjertet. Jeg svarede naturligviis saa hensigtsmæssigt som muligt og allerede den første Dag opstod der et Slags Forretningsbekjendtskab imellem os, og da Reisen havde været nogle Dage, var omtrent Alt det, der kunde siges i en saadan Anledning, blevet sagt paa begge Sider, da vi naaede Albany.

Med Hensyn til Ravnereden havde min Bedstefader i sit Testamente tilkjendegivet, at han ønskede, at Lodderne skulde bortforpagtes, idet han mere havde havt mine Børns, end min Fordel for Die. Hans Onske var mig en Løb og jeg havde besluttet at udbyde samtlige, endnu ikke optagne Jorder paa dette Gods, eller over Trefjerdedelen af hele Patentet, til Forpagtning paa lignende Villkaar som de tidligere tilstaaede. Paa den anden Side var det derimod Hensigten at afhænde Lodderne paa Mooseridge til Eiendom. Disse Betingelser bekjendtgjordes for Drengene som mit første Forsøg paa at bebygge et nyt Land og tværtimod min Forventning opdagede jeg snart, at disse Folk havde større Lyst til at forpagte, end til at købe. Jeg agtede rigtignok at betinge mig en lille kontant Udbyling ved hvert Salg og derimod at afslutte Forpagtningskontrakter paa tre Menneskers Levetid mod en meget lav

Afgjort i bedste Fald, samt at bortforpagte de Lodder, som enten paa Grund af deres Beliggenhed eller Bonitet vare de ringeste, uden nogensomhelst Afgjort i de første Aar af Besiddelsestiden. Disse sidste Fordele og Leiligheden til at erholde Jord paa et passende Maaemaal imod en Afgjort, der ikke var høiere, end en Schilling pr. Acre, vare, som jeg snart opdagede, stærke Fristelser for dem, der havde Alt, hvad de eiede, med i deres Paller og derfor gjemte de saa Penge, de havde, for at kunne kjøbe Fornødenhederne til deres tilkommende Landhuusholdning.

Vi drøftede disse Ting i de otte Dage, vi vare ombord i Sluppen, og da vi fik Kirketaarnene i Albany i Sigte, havde Værendene besluttet at følge med mig til Reden. Hine Kirketaarne vare dengang to i Tallet, nemlig den engelske Kirkes, der laa i Udkanten af Byen op mod Balleen, og den hollandskes, som havde en bestednere Plads i Løvningen og neppe kunde sees at hæve sig op over Nabo-husenes vidste Tage, uagtet disse hverken vare særdeles høie eller imponerende.

Syvende Kapitel.

Jeg opholdt mig kort i Albany, som jeg forlod samme Dag, som jeg var kommen, efterat have sagt Værendene Landmaalerassistenten, I D.

Bested om Veien til Patentet. I hine Tider havde kun meget faa offentlige Befordringsmidler, og jeg var derfor nødt til leie en Fragtvogn, der skulde føre Jaap, mig selv og vort Gods til Ravnereden. Efter Krigens Besværlighed havde ligesom et tungt Vindstille leiret sig over Landet og kun een Tilbøielighed syntes at være ret levende og virksom. Til Held for mig bestod denne Tilbøielighed i at søge Jorder og bebygge dem, hvorpaa jeg alt i Albany fik et tilstrækkeligt Beviis, idet man neppe kunde træde ud i Hovedgaden, uden at støde paa flere eller færre af hine Eventyrere, der bare Pakke og Dre som Sindbilleder paa deres Haandtering. Ni af Ti vare fra de østlige eller Ny England-Staterne, som dengang vare meest befolkede, men ikke synderligt begunstigede med Hensyn til Jordbund og Klima.

Vi vare to Dage om at naae Ravnereden, en Eiendom, der havde tilhørt mig i adskillige Aar, men som jeg nu saae for første Gang. Min Bedstefader havde efterladt et Slags Forvalter paa Stedet, en Person ved Navn Jason Newcome, som var i Alder med min Fader Genetalen og engang i sin Tid havde været Skolelærer i Nærheden af Djævelstaaen. Denne Forvalter havde selv forpagtet betydelige Strækninger og var efter Sigende Besidder af de eneste Saugmøller af nogen Vigtighed paa Eiendommen. Der var blevet vedligeholdt en Brevverling med ham,

og under Krigen havde min Fader et Par Gange gjort det muligt at have en Sammenkomst med denne Varetager af hans og mit Færv. For mit eget Vedkommende skulde jeg nu see ham for første Gang. Vi kjendte kun hinanden af Rygtet og visse Begivenheder havde foranlediget mig til at underrette Mr. Newcome om, at jeg agtede at foretage en Forandring i Bestyrelsen af Eiendommen.

Enhver, som er fortrolig med Udseendet af hvad man i Amerika kalder „et nyt Land,“ veed ogsaa, at det ikke er synderligt indbydende. Ynderne af det Maleriske kunne ingen stor Glæde have af at betragte selv de smukkeste Naturomgivelser i et saadant Dieblis, idet det allerede udførte Arbejde i Almindelighed har bidraget meget til at fordærve Naturens Skønheder, uden endnu at have havt Tid til at erstatte Manglerne ved Kunstens Hjælp. Store Dynger af heelt eller halvt forbrændte Træstammer; Marker, der ere bedækkede med Træstubber; Gjerder af det plumpeste Slags og fulde af Brombarriis; saare simple Bygninger, øde Rydninger og alle andre Tegn paa en Tingenes Tilstand, hvori der føres en aabenbar, vedvarende Kamp mellem den umiddelbare Nødvendighed og den tilkommende Bequemmelighed, egne sig ikke til at tilfredsstille enten Haabet eller Swagen. Undertiden kan der jo rigtignok under særdeles heldige Omstændigheder findes en anden Tingenes Tilstand og det er ikke af Veien at gøre opmærksom herpaa, for at Læseren ikke skal danne sig en ensidig Forestil-

ling om denne Overgangsperiode i det amerikanske Liv. Naar Omsætningen i Landet er livlig og de ny Landstræ-
ningers Frembringelser blive efterspurgte, frembyder en Ny-
bygd ofte et Syn af Virksomhed, hvori Begyndelsen til
Velvære aabenbarer sig mellem Røgen fra de nys opbrudte
Agre og Grændseboerlivets Barskhed. Ingen af Dele
var imidlertid Tilfældet med Ravnereden, da jeg første Gang
besøgte Stedet, hvorimod det Sidste vel for en Deel fand-
tes der to eller tre Aar tidligere, eller efterat den store euro-
pæiske Krig havde gjort dens Hvede og Potasse efter-
spurgte.

Jeg foresandt ikke stort flere Kjendetegn paa Dyr-
ning imellem det Punkt, hvor jeg forlod den store nordlige
Landevei, og Patentets Grændser, end min Fader efter sin
Beskrivelse havde foresundet ved sit første Besøg, hvilket fandt
Sted fem og tyve Aar før mit. Vel fandtes der paa den
ommeldte Strækning en af Bjælker opført Kro; men man
kunde ikke faae Andet at drikke i den, end Rom, og intet
Andet at spise, end salt Kjøtt og Kartofler, den Dag jeg
tog ind i den for at holde Middag. Paa visse Aarstider
kunde der rigtignok have været dækket et lækkert Bord med
Bildd, Urfugle og Fisk, men at min Værtinde ikke deelte
denne Anskuelse, var klart af de Bemærkninger, hun gjorde,
medens jeg sad tilbords.

„De er meget heldig, Major Littlepage,“ sagde hun,
„at De ikke er kommen til os paa hvad jeg kalder vor

„Sultetid,“ og en stræffelig Tid er det, dersom man ellers tør sige sin Mening om den.”

„Sult er stedse en betænkelig Sag,“ svarede jeg; „men jeg troede ikke, at De nogensinde kunde komme i en saadan Forlegenhed i en saa rig og oversflodig Egn som denne?“

„Hvortil nytte Rigdom og Overslod, naar et Menneske ikke vil bestille Andet, end jage og fiske? Jeg veed de Dage, da der ikke har været en Mundfuld Mad her i Huset, undtagen en Snees Skovduer, en Kurv Foreller og maaffee et Dyr eller en Lax fra en af Søerne.“

„En Smule Brød vilde have været en velkommen Tilgiwt til saadant et Maaltid.“

„Na, Brød, det regner jeg for Ingenting. Vi have altid Brød og Kartofler nok, men jeg anseer en Familie for at være meget ilde faren, naar Huusmoderen kan see Bunden paa Flesketønden. Jeg vil have, at Børn skulle opfødes med godt, sundt Fless, istedetfor med Bildt. Bildt er godt nok som en Lækkerbidsten og det er Brød med, men Fless er Livsens Stav! For at have godt Fless maa man have god Mais og god Mais skal hyppes, og en Hakke er ingen Miedestang eller Bøsse. Nei, jeg vil opføde mine Børn med Fless med saa meget Brød og Smør til, som de lyste.“

Saaledes var den amerikanske Fattigdom bestaen i Aaret 1784. Brød, Smør og Kartofler ad libitum, men lidt Fless og ingen Tbee. Bildt i Overslodighed til sin Tid af Aaret; men den fattige Mand, som levede af Bildt,

antoges at føre et ligesaa ringe Huus, som Episkoppen i Byen, der giver sine Benner et Maaltid og nødsages til at gjøre Uudfyldninger, fordi der intet Bilt er paa Torvet. Nysgjerrig efter at høre Mere af denne Kone, fortsatte jeg Samtalen.

"Jeg har læst," vedblev jeg, "at der gives Lande, hvor de Fattige ikke faae noget Slags Kjød, ikke engang Bilt, i deres Mund fra Aarets Begyndelse til dets Ende, ja undertiden ikke engang Brød."

"Na, jeg er rigtignok ingen stor Ven af Brød, som jeg før sagde, og vilde vistnok ikke svise syndeligt af det, saa længe jeg kunde faae Flesk," svarede Konen med oienfylnlig Deeltagelse, "men jeg gad dog nødiat rent undvære det og Børnene ville især gjerne have et Stykke Smørrebrød. At leve af Kartesler alene, vilde jo være at leve som vilde Dyr."

"Da leve meget tamme Dyr deraf og det af den haarde Nødvendighed."

"Er der da nogen Lov, som forbyder dem at spise Brød og Kjød?"

"Ingen anden Lov end den, som forbyder Dem at tage hvad der hører Andre til."

"Du gode Jord!" — Dette er et meget almindeligt amerikansk Udtryk blandt Fruentimmerne. — "Du gode Jord! Hvorfor arbejde og høste de da ikke for at faa Noget at leve af?"

„Af den simple Grund, at de ingen Jord have, som de kunne pleie. Jorden tilhører ligeledes Andre.“

„Saa synes jeg de kunde leie, naar de ikke kunne kjøbe. Det er omtrent ligesaa godt at leie som at kjøbe, ja Nogle synes endog, at det er bedre. Hvorfor kjøbe de ikke Jord paa Aلتier og leve af den?“

„Fordi Jorden selv ikke er at faae. Hos os er der Jord i Oversflodighed; vi have mere, end vi behøve, eller komme til at behøve i flere hundrede Aar; det vilde maa-skee være bedre for vor Civilisation, om der var mindre af den; men i de Lande, hvorum jeg taler, er der flere Mennesker, end der er Jord.“

„Ja, Jord er en god Ting, det indrømmer jeg, og det er rigtigt, at den eies af Nogen, og dog gives der Folk, som hellere ville squatte,* end kjøbe eller leie. At squatte falder saa naturligt for dem.“

„Er der mange Squattere her i Egnen?“

Konen blev lidt forlegen og svarede mig ikke, førend hun havde taget sig Tid til at betænke sig paa, hvad hun skulde sige.

„Nogle kalde rigtignok os Squattere,“ lod det nødigt givne Svar, „men jeg gjør det ikke. Vi have kjøbt Stedet her af en Mand, som sagtens ingen Aldkomst havde,

* Den amerikanske Betydning af Ordet to squat er at ned sætte sig paa fremmed Grund uden Eierens Til-ladelse.
D. A.

men da vi ærligt og redeligt have kjøbt Stedet af ham, saa mener Mr. Tinkum" — saaledes heed hendes Mand — „at vi have Udkomst nok. Hvad siger De dertil, Major Littlepage?"

„Jeg kan kun sige, at af Intet kommer Intet, slet Intet. Naar den Mand, af hvem De kjøbte, Intet eiede, kunde han heller Intet sælge. Det Sted, som han sagde var hans, var ikke hans, og ved at købe det, kjøbte De Noget, som han ikke eiede."

„Naa, det er da ingen stor Ulykke, om han ogsaa ingen Ret havde, eftersom Tinkum kun gav en gammel Sadel, der ikke var to Dollars værd, og et Stykke Bidsel, som ingen Herremester kunde lave til Rette for et Muulæsel, for hele Retten. Et Aars Leie af Huset er sandt at sige dobbelt saa meget værd som det Altsammen, og nu have vi boet her i syv Aar. Mine fire yngste Børn ere alle fødte under dette velsignede Tag, saaledes som det er."

„I saa Tilfælde har De ikke Stort at beklage Dem over, naar den rette Eier af Jorden gjør Fordring paa den. De fik Stedet for godt Kjøb og maa ogsaa slippe det for godt Kjøb."

„Det er sandt nok; men jeg anseer os dog ikke rent ud for Equattere, eftersom vi have betalt Noget for Stedet. Man siger jo, at et gammelt Som, naar det er givet i Betaling paa behørig Maade, udgjør et Slags Udkomst

ved den høieste Ret i Staten. Jeg synes, at Lovene burde tage Hensyn til Fattigfolk."

"Ikke mere, end til de Rige. Lovene bør være lige for Alle og retfærdige, og de Fattige bør mindst ønske dem anderledes, da de ere sikke paa at tabe, naar en anden Grundsaaning bliver den gjældende. Vær overbevist om, min gode Kone, at den, der bestandigt fører de Fattiges Rettigheder i Munden, i Grunden er en Skurk og kun vil benytte sig deraf til sin egen Fordel; thi Intet tjener den Fattige bedre, end streng Retfærdighed. Ingen Klasse lider saa meget som den ved en Afvigelse fra Regelen, da de Rige have tusinde andre Midler til at opnaae deres Siemed, naar de først faae fri Hænder til at opstille en anden Herre end Retten."

"Ja, det kan nu gjerne være, men jeg kalder os ikke Squattere. Forresten skal der være en forstrækkelig Mængde Squattere her i Egnen og det paa Deres Jorder."

"Paa mine Jorder? Det gjør mig ondt at høre, da jeg vil ansee det for min Pligt at fordrive dem. Jeg veed meget vel, at den store Overflodighed, vi have her i Landet af Jord, dens forholdsviis ringe Vardi og den Afstand, hvori Eierne som oftest boe fra deres Godser, have bidraget til at gjøre Folket ligegyldigt for Eiendomsbesiddernes Rettigheder, og jeg er villig til at see Forholdene i det Lys, hvori de vise sig hos os, og ikke saaledes som de bestaae i ældre Lande; men Squattere vil jeg ikke taale."

"Naa, efter Alt, hvad jeg hører, vil De sagtens kalde gamle Andries, Landmaalerassistenten, en Squatter af første Klasse. Jeg hører, at den gamle Krabat er kommen tilbage fra Krigen saa glubst som en Panther og at han ikke er at faae i Tale som i gamle Dage."

"De er altsaa en gammel Bekjendt af Assistenten?"
 "Om jeg er? Tinkum og jeg have været vidt omkring i vore Dage og gamle Andries er en dygtig Karl i Skoven. Engang maalte han en anden Lod op for os, skjøndt det var da kun halvveis, kan jeg troe; for han viste sig som den største Skjelm førend han blev færdig dermed, og siden have vi ikke brudt os stort om ham."

"Assistenten en Skjelm! Andries Coejemans ingen redegelig Mand! De er den Første, Mrs. Tinkum, som jeg nogensinde har hørt drage hans Retsskaffenhed i Tvivl; den er saa ren som Guld."

"Ja, Guld er bleven en Sjeldenhed her i Landet siden Revolutionstiden. Vi vide Alle, paa hvilken Side Deres Familie var under Krigen, Major Littlepage; derfor skal det heller ingen Fornærmelse være mod Dem. Man holdt skarpt Udkil med Dem her, da De forlod Skolen; thi nogle sagde, at den gamle Herman Mordaunt havde bestemt i sit Testamente, at De skulde understøtte Kongen, og saa antog de fleste af Forpagterne, at de selv vilde faae alle Jorderne. De maa selv indsee, Major, at det er en rar Ting for en Forpagter at faae sin Gaard for In-

tet. Nogle bleve fortrivlet bedrøvede, da de fik at vide, at Littlevagerne holdt med Kolonierne."

"Jeg vil haabe, at der kun gives faa Skurke paa Godset Ravnereden, der kunde ønske slikt. Men fortæl mig noget nærmere om Deres Beskyldning mod Assistenten. For mine egne Rettigheder til Patentet er jeg ikke bange."

Konen havde den Frisighed eller Frimodighed at drage et dybt, beklagende Suf saa at sige lige for mine Dine. Dette Suf udtrykte hendes Beklagelse over, at jeg ikke havde taget Kronens Parti under Krigen, i hvilket Tilfælde jeg troer, at hun og Tinkum vilde have squattet paa en af de til Ravnereden hørende Lodder. Dog efterat have sukket, havde Værtinden Intet imod at svare.

"Hvad nu Assistenten angaaer, saa er det den rene Sandhed," sagde hun, "at Tinkum leiede ham til at trække en Linie imellen nogle Lodder, vi havde kjøbt, og nogle, som vare blevene kjøbt af en af vore Naboer. Det var lange før Krigen, medens Aldomster var sjeldnere, end de nu begynde at blive, da nogle af Godseierne boede paa den anden Side af Havet. Naa, hvad troer De saa, at den gamle Fyr gjorde, Major? Først spurgte han om vort Skjode og det viste vi ham, det var saa godt og lovformeligt som noget, der nogensinde er blevet skrevet, og det var opsat af en Fredsdommer. Derpaa begyndte han ganske alene paa Arbeidet og en smukkere Linie er aldrig bleven afstukket saa langt han kom med den, men det var kun

Halvveien. Jeg troede den vilde stifte evig Fred mellem os og vor Nabo, thi vi havde ligget i en evig Krig i hele tre Aar, sommetider med Knipler og sommetider med Drer og engang med Høleer. Men paa en eller anden Maade — hvorledes, veed jeg ikke — men paa en eller anden Maade opdagede gamle Andries, at den Mand, der havde givet os Skjøde, selv ikke havde havt Skjøde eller større Ret til Jorderne, end Pattedrisen, De seer derhenne ved Døren, og saa begyndte han at gjøre Mudder og vilde ikke føre Kjeden et eneste Skridt videre, eller ramme en eneste Pæl ned mere! Var det ikke urimeligt og egenlindigt af ham? Nei, man kan slet ikke stole paa Assistenten."

"Egenlindig i den retfærdige Sag, som den brave gamle Andries stedse er! Jeg elsker og ærer ham kun saa meget mere derfor!"

"Hvad, elsker og ærer De saadan en Karl som han? Da havde jeg rigtignok ventet noget ganske Andet af en Gentleman som De! Jeg kunde aldrig tænke, at Major Littlepage vilde ære en gammel, udsidt Assistent, en Mand, som aldrig har kunnet komme i Beiret, uagtet han havde baade Hænder og Fødder paa det allerbedste Trin af Lyfrens Stige! Jeg troer saamænd, at endog Tinkum vilde være kommen frem, dersom han var bleven født med en saadan Lykke."

"Andries har rigtignok været Kapitain i samme Regiment som jeg og var engang min Foresatte; men han

tjente for sit Fædrelands og ikke for sin egen Fordels Skyld. Har De nyligt seet ham?"

"Om vi have? Han kom her forbi for et Mars Tid siden med hele sit Selskab, uden Tvivl for at squatte paa Deres Jord. Foruden ham selv var der to Medhjælpere, Dus og den unge Malbone."

"Hvilken unge?" spurgte jeg med en Ivrigheid, der fik Ronen til at fæste sine nedslaaede, men skarpe, graa Dine vist paa mig."

"Den unge Malbone, sagde jeg, Dus's Broder og den unge Mand, som besørger alt gamle Andries's Regneri. De veed formodentligt ligesaa godt som jeg, at Assistenten ikke kan regne bedre, end en Wildgaas, og ikke halvt saa godt som en Krage. For den Sags Skuld har jeg seet Krager, som i Saaetiden kunde maale en Ager i halvt saa mange Sekunder, som en Landinspektør vilde behøve Minuter."

"Denne unge Malbone er altsaa Assistentens Søstersøn? Og det er ham, som besørger Opmaalinger?"

"Han besørger Regneriet derved, og er en Broder til gamle Andries's Søsterdatter. Jeg kjendte Gojemans'erne medens jeg var Pige og har kjendt Malbonerne længere, end jeg ønskede at kjende dem."

"Har De da Noget at udsætte paa Familien, siden De taler saaledes om dem?"

"Ikke Andet, end deres fortvivlede Stoltbed, som

gjør, at de bilde sig ind at være bedre, end alle Andre, og dog siger man, at baade Dus og de Alle ere ligesaa fattige som jeg selv."

"De tager maaffee feil af dem, gode Kone, Noget, jeg finder saa meget mere sandsynligt, som De synes at ansee Penge for at være Kilden til deres Stoltthed i samme Dieblis, som De siger, at de ingen have. Penge er Noget, hvoraf dannede Menneſker sjeldent gjøre sig til. Den Pengestolte er i Almindelighed pøbelagtig og uvidende."

Denne Forelæsning var sikkert spildt paa en saadan Tilhørerinde; men jeg var opirret og naar en Mand er opirret, er han sjeldent klog. Svaret viste, hvilken Virkning den havde gjort.

"Jeg siger ikke, at jeg veed, hvorledes det forholder sig, men naar det ikke er Stoltthed, hvad er det da, der gjør Dus Malbone saa forskjellig fra mine Døttre? Hun tænker ikke mere paa at ligne dem, der tumle sig paa Marken, ride paa bar Hest og løbe omkring til Naboerne, end De tænker paa at lave min Mad, nei hun gjør ikke."

Den stakkels Mrs. Tinkum, hun havde røbet en af den menneskelige Naturs almindeligste Svagheder, idet hun saaledes beskylde Assistentens Søsterdatter for Stoltthed, fordi hun opførte sig anderledes, end hun selv og Hendes. Hvor mange Menneſker i denne vor gode Republik bedømme ikke deres Nædmenneſker netop overensstemmende med denne

Grundsætning og lægge dem Et eller Andet til Last, fordi det synes at kaste en Skygge paa deres egen Udfærd! Jeg havde imidlertid vænnet mig til at høre Dus's Navn med en vis Drestagelse og vilde derfor gjerne erfare noget Mere.

„Miss Malbone rider altsaa ikke paa bar Hest?“ sagde jeg.

„Men hvor i al Verden falder De paa at kalde Pigebarnet Miss Malbone, Major? Der har ingen Miss Malbone været, siden hendes egen Moder døde.“

„Naa, Dus Malbone, vilde jeg sige, holder hun sig for god til at ride paa bar Hest?“

„Ja, det gjør hun; selv en Pude vilde neppe være fornem nok til hende, om ogsaa hendes egen Broder sad i Sæden.“

„Hendes egen Broder? Er denne unge Landmaaler da Dus's Broder?“

„Paa en Maade og paa en Maade ikke. De havde Fader, men ikke Moder sammen.“

„Nu forstaaer jeg det, jeg har aldrig hørt Assistenten tale om nogen Søstersøn, og den unge Mand er altsaa slet ikke beslægtet med ham; han er hans Søsterdatters Halvbroder.“

„Hvorfor kan denne Søsterdatter ikke opføre sig ligesom andre unge Piger? Det er det, jeg spørger om. Mine Pigebørn ere ikke saa stolte, som de gjerne kunde være, nei de ere ikke! Vil man laane en Ting ovre paa Neden, syv

Mile herfra hele Veien gjennem Skoven, behøver man bare at sige det til Poll og strax springer hun op paa en Stud, dersom der ingen Hest er ved Haanden, og farer afsted som en Hjort, uden Sadel og maastee ikke med Andet end en Grime. Min Poll er en Perle, fremfor alle unge Pi-ger, til at udrette et Grinde."

Imidlertid begyndte min Modbydelighed for Raahed at overvinde min Nysgjerrighed, og da jeg var bleven færdig med mit Maaltid af stegt Flest, ønskede jeg at gjøre Ende paa Samtalen. Jeg havde hørt nok om Andries og hans Omgivelser til at tilfredsstille min Nysgierhed, og Jaap ventede taalmodigt paa at komme til at afløse mig ved Bordet. Efterat have betalt min Regning, tog jeg en Fuglebøsse, hvormed man bestandigt reiste dengang, sagde Farvel til Mrs. Tinkum, befalede Negeren og Kudsten at komme bag efter med Bognen saasnart de vare færdige, og begav mig tilfods paa Veien til min Eiendom.

Kort efter var jeg udenfor Tinkums Rydninger og midt inde i Skoven. Aldkomsten til en stor, til Ravneredden grændsende Landstrækning var tilfældigviis endnu uafgjort, hvorfor Ingen hidtil for Alvor havde forsøgt at besætte sig paa den. En Mand havde squattet paa dette Sted for at søge sin Fordel ved at sælge Rom til dem, der kom og gik mellem mine egne Folk og det Indre af Landet, og Stedet havde skiftet Besiddere en halv Snese Gange ved bedrageriske, eller i det mindste ugyldige Salg

fra den ene Squatter til den anden. Omkring Huset der nu var en forfalden Bygning af Bjeller, havde Tiden udrettet en Deel af Nybyggerens Arbejde og ved hiin stærke, men farlige Tjeners, Jldens Hjælp givet den lille Rydning et vist Udseende af civiliseret Dyrkning. Men saasnart Vandringsmanden havde overfaret disse snevre Grændser, stod han inde i den jomfruelige Skov uden andre Spor af Mennesker omkring sig, end den lidet banede og lidet besørgede Wei. Landeveien skyldte ikke synderligt Menneskers Ansirengelser de Bequemmeligheder, den tilbød Vandringsmanden. Træerne vare rigtignok bleve fældede, men Rodderne ikke gravede op, og Tiden havde bidraget mere til at tilintgjøre dem, end Øren eller Spidskalken. Men Tiden havde udrettet en hel Del og Ujevnhederne begyndte at forsvinde under Hestehoven og Vognhjulet. Der havde forlænge siden dannet sig en taalelig god Sidessti og jeg fandt det ikke vanskeligt at gaa paa den, da den var lige bekvem for Mennesker og Tyr.

Amerikas jomfruelige Skov er i Almindelighed ikke det rette Sted for en sædvanlig Jæger. De Fugle, som kaldes Bildt, findes, med et Par Undtagelser, kun sjældent der og uagtet det er en velbekjendt Sag, at Grændseboerens Riffelfugle er den visse Død og at han skyder Hovedet af et Egern eller en vild Kalkun paa tredive til fyrgetyve Favne, maa man dog henvende sig til de ældre Dele af Landet, og navnlig til Jægerne blandt de bedre Klasser for at finde

Nogen, der kan skyde en Sneype, en Bekkasin, en Bagtel, en Urhone eller en Brokflugt i Flugten. Jeg ansaaes for en god Skytte paa Sletterne og Hederne og Kælledeerne paa Den Manhatten og imellem Landtungerne i Westchester, men her, hvor jeg var omgivet af Træer, der havde oplevet flere Aarhundreder, kunde jeg Intet udrette. Det vilde vistnok have været mig en let Sag at skyde en Skovstade, en Krage, eller vel endog en Ravn og maaskee en Dorn, naar jeg havde haft passende Hagl; men af det, man pleier at ansee for en Prydelse for en Jagttaske, saa jeg ikke en Hjer. Af Mangel paa noget Bedre begyndte jeg derfor, dersom en ung Mand paa tre, fire og tyve Aar tør udtrykke sig saaledes, at gruble over Pris Bayards Yndigheder og Tus Malbones Eærheder. I denne Stemning skreed jeg rask fremad og havde snart Mrs. Tinkum, Kroen med dens Rydninger og Vognen et langt Stykke bag ved mig.

Da jeg havde vandret saaledes en Times Tid, afbrødes Skovens Tausshed pludseligt af en Sang, der ikke kom fra Nogen af den bevingede Slægt, skjøndt Nattergalen selvsneype vilde have kunnet frembringe saa yndige Toner som disse, der kom fra en qvindelig Stemme. De dybe Toner forekom mig at være de fyldigste, rigeste og meest klagende, jeg nogensinde havde hørt, og jeg syntes, at de vare uforlignelige, indtil Melodien førte Sangerindens Stemme høiere i Veiret, hvor den syntes at være ligesaa godt hjemme.

Melodien forekom mig bekendt, men Ordene vare Strube-lyd og i et ubekendt Sprog. Fransk og Hollandsk vare dengang næsten de eneste fremmede Sprog, hvori man hørte Musik i vore Skove, og selv det Første var ingeniunde almindeligt. Men jeg kjendte lidt til begge disse Sprog og overtydede mig snart om, at de Ord, jeg havde hørt, ikke hørte til noget af dem. Omfider faldt det mig ind, at det var en indiansk Sang, ikke Musiken, men Ordene. Melodien var visseligen skotsk eller af det forandrede italienske Slags, som Tiden har tillagt Skotterne, og et Dieblisk troede jeg, at det var en ung Høilanderinde, som tæt ved mig sang en celtisk Vise fra sin Barndoms Land. Men ved at lytte nærmere efter overbeviste jeg mig om, at Ordene virkelig vare indianske og sandsynligviis hørte til Mohawksproget, eller et andet Tungemaal, som jeg ofte havde hørt tales.

Læseren er maasske nysgjerrig efter at faae at vide, hvorfra disse Lyd kom og hvorfor jeg ikke saae det Væsen, der fremkaldte en saa yndig Belklang. Det hidrørte fra, at Sangen kom fra en Tykning af unge Naaletræer, der stode i en gammel Lysning et kort Stykke fra Veien og som jeg antog gjemte en Hytte. Disse Naaletræer skjulte imidlertid Alt, hvad der maatte befinde sig inde imellem dem. Saa længe Sangen varede, var intet Træ i Skoven ubevægeligere, end jeg selv; men da den hørte op og jeg vilde til at trænge ind i Tykningen for at speide efter disse

Hemmeligheder, hørte jeg en Latter, der neppe var mindre melodisk, end selve Musikens Toner. Den var intet plump, larmende Udbrud af en ung Piges Overgivenhed, nei, den var ikke engang lydelig, men munter, sorgløs og vidnede om Skjelsmæthed, dersom den blotte Latter kan indeholde saa Meget, og i en vis Betydning var den ogsaa smittende. Den bragte mig til at standse for at lytte og førend nogen ny Drikt atter førte mig afsted, aabnede Naaletræernes Grene sig og en Mand traadte fra Tjfnningen ud paa Veien. Et eneste Diekast var nok for mig til at see, at den Fremmede var en Indianer.

Uagtet jeg vidste, at Andre vare meget nær ved, stude- fede jeg dog lidt ved dette pludselige Syn. Men saaledes forholdt det sig ikke med ham, der nærmede sig; han kunde ikke vide, at jeg befandt mig i Nærheden af ham, og dog røbede han ingenlunde Bevægelse, da hans kolde rolige Blik faldt paa mig. Idet han, uden at standse, gik fremad, kom han ud midt paa Veien, og da jeg uvilkaarligt vendte mig om for at fortsætte min Vandring, ikke vis paa, om det var klogt at være længere ene under saadanne Omgivelser, vendte den røde Mand med sine Diokasiner sig ligeledes, og jeg saa da, at vi, forunderligt nok, gik den samme Vej ved Siden af hinanden.

Paa denne Maade gik Indianeren og jeg, et Skridt fra hinanden midt i Skoven, et Par Minuter uden at tale. Jeg undlod at sige Noget, fordi jeg havde hørt, at Indi-

aneren har størst Høiagtelse for dem, som bedst forstaae at betvinge deres Nysgjerrighed, hvilket, som det lod, ogsaa gjorde sin Virkning paa min Ledsager. Omfærd udtalte den røde Mand i sit Folks dybe Strubetoner den paa Grændsen vedtagne Hilsen:

"Sa—a—go!"

Dette Ord, som engang har hørt til et eller andet indianst Tungemaal, antages overalt af den hvide Mand for Indianst og høist sandsynligt af Indianeren for Engelsk. Saaledes er der opkommet en heel Deel Ord mellem de to Mennekestammer, saasom „Wokkasin," „Pappooie," „Tomahaw," „Squaw," o. fl. „Sa—a—go" betyder „God Dag."

"Sa—a—go!" — besvarede jeg paa min Ledsagers høflige Hilsen.

Derpaa gik vi atter nogle Minuter, uden at Nogen af os talte. Jeg benyttede denne Leilighed til at betragte min røde Broder, hvilket faldt mig saa meget desto lettere, som han ikke saae een eneste Gang paa mig; hiint ene Blik havde været nok til at sige ham Alt, hvad han ønskede at vide. For det Første overtøvedes jeg snart om, at min Ledsager ikke drak, en sjelden Egenskab hos en Rødhud, som opholdt sig i Nærheden af de Hvide. Dette forekom, mig at være klart af hans Ansigt, Gang og hele Holdning foruden af den Omstændighed, at han hverken havde en Flaske, eller nogen anden Ting, der kunde indeholde Bræn-

deviin, med sig. Det, der huede mig mindst, var, at han var fuldstændigt bevæbnet med Kniv, Tomahawk og Riffel, samtlige af det bedste Slags. Han var imidlertid ikke malet og bar en almindelig Kattuns Skjorte, som dengang var hans Landsmænds sædvanlige Dragt i den varme Aars-tid. Ansigtet havde det hos den røde Kriger saa hyppige Udtryk af strengt Alvor, og da denne Mand var over de Halvtreds, begyndte hans Træk at vise de sædvanlige Kjendetegn paa udstaaede Besværligheder og Anstrengelser. Ikke desto mindre var han en kraftfuld og anselig rød Mand, som aabenbart var vant til at færdes meget blandt de Hvide. Jeg følte naturligviis ikke synderlig Uro, fordi jeg var stødt sammen med en saadan Person, uagtet vi vare aldeles begravede i Skoven, men som Soldat kunde jeg ikke bare mig for at tænke paa, hvor langt min Fuglebøsse nødvendigviis maatte staae tilbage for hans Riffel, dersom han faldt paa at gaae tilside og skyde paa mig bag et Træ for derpaa at plyndre mig. Ifølge Sagnet var saadant skeet før, skjøndt de røde Mænd i Amerika i Sammenligning med dem, der have fortrængt dem, maaskee det Hele taget have været de Redeligste af disse Tvende.

„Hvorledes har gammel Høvding det?“ spurgte Indianeren pludseligt, uden engang at slaae Dinene op fra Beien.

„Gammel Høvding? Viener Du Washington, min Ven?“

„Nei — mener gammel Hovding, ude her, paa Neden.
Mener Fader.“

„Min Fader! Kjender Du General Littlepage?“

„Ganske vist kjende ham. Din Fader — see,“ —
her rakte han sine to Pegefingre i Beiret — „netop saaledes, den ham, den Dig.“

„Det er besynderligt! Har Du da hørt, at jeg skulde komme hertil?“

„Hørt det med. — Altid tale om Hovding.“

„Er det længe siden Du saae min Fader?“

„Saae ham i Krigstid; aldrig hørt om gammel Silferslint?“

Jeg havde hørt Officiererne af vort Regiment tale om en Indianer af dette Navn, der havde tjent længe i Korpsen og gjort megen Nytte, navnlig i de to store nordlige Feldttog, men han havde tilfældigviis aldrig været ved Regimentet, efterat jeg var kommen til det, uagtet hans Navn og Bedrifter stode i Forbindelse med Begivenhederne fra 1776 og 1777.

„Ganske vist,“ svarede jeg og trykkede den røde Mand's Haand hjerteligt. „Jeg har ganske vist hørt Adskilligt om Dig og det Noget fra Tiden før Krigen. Var Du aldrig sammen med min Fader før Krigen?“

„Jo; var sammen med ham i gammel Krig. Dengang General lignede ung Mand, lignede Søn.“

„Under hvilket Navn var Du da bekjendt dengang, Dneida?“

„Nei, ikke Dneida; Dnondaga, ædru Stamme. Har mange Navne, sommetider et, sommetider et andet, blegt Ansigt siger „Eporløs,“ fordi han kan ikke finde hans Epor; Kriger kalder ham „Eusquesus.“

Ottende Kapitel.

Jeg kjendte nok til min Faders tidligere Hændelser til at vide, at den i forrige Kapitel omtalte Mand havde spillet en væsentlig Rolle i dem, og vidste, at han havde nydt hans ubetingede Tillid. Det var mig imidlertid ubekjendt, at Sittersflint og Eporløs vare en og samme Person, skjøndt jeg ved nærmere Eftertanke dunkelt erindrede, at jeg en gang tidligere havde hørt noget Lignende. I ethvert Tilfælde var jeg nu sammen med en Ben og fandt det ikke nødvendigt at tage mig i Agt. Dette var en stor Trøst i enhver Henseende, da man dog ikke kan have Lyst til at reise i Selskab med en Fremmed med den ogsaa nok saa svage Bevidsthed om, at han kan skyde En en Kugle for Panden den første Gang, man vender Dinene fra ham.

Susquesus nærmede sig Livets Aften. Havde han været en Hvid, vilde jeg have sagt, at han var i „en grøn Alderdom,“ men Udtrykket „rød Alderdom“ passede meget bedre paa ham. Hans Træk vare endnu særdeles smukke og Kinderne havde, uden at være synderligt fyldige, det hærdede, faste Udseende, som Kjød og Muskler faae ved at udsættes for alt Slags Veirigt. Hans Skikkelse var endnu ligesaa rank som i hans bedste Dage; thi en rød Mands Legeme giver sjældent i saa Henseende efter for noget andet Tryk, end det af en særdeles høi Alder, eller af Rom. Susquesus lod aldrig denne Fjende komme ind i sin Mund og folgeligt var hans legemlige Menneskes Fæstning sikker imod ethvert Angreb, undtagen Tidens. Den gamle Kri- ger og Løber bevægede sig endnu med indad vendte Tær og knikkende i Knæene let hen ad Jorden og da jeg kørte efter til Leilighed til at see ham forsøge sin Hurtighed, kunde jeg ikke undgaae at bemærke, at hans Sener syntes at anspændes af alle Kræfter og at enhver Bevægelse var utvungen.

En Tid lang talte Indianeren og jeg om den sidste Krig og de Begivenheder, hveri enhver af os havde deltaget. Dersom min egen Beskedenhed var ligesaa sner- synlig som Sikkerflints, havde jeg ingen Grund til at være misfornøiet med mig selv; thi den Maade, hvorpaa han omtalte Optrin, hvori jeg vidste, at han havde spillet en temmelig fremragende Rolle, var naturlig og aldeles fri for den Pralen, hvortil den røde Mand er saa tilbøielig,

især naar han vil ægge sine Fjender. Tilslidst gav jeg Samtalen en anden Vending ved pludseligt at sige:

„Du var ikke alene i den Tyrretyknings, Susquesus, hvorfra Du kom, da vi mødtes.“

„Nei vist ikke; var ikke alene. Mange Folk der.“
 „Har en Deel af Din Stamme sin Leir imellem hine Buske?“

En Skygge foer hen over min Ledsagers mørke Ansigt og jeg saae, at jeg havde fremsat et Spørgsmaal, som voldte ham Smerte. Han taug en kort Tid førend han svarede, og da han gjorde det, var det paa en Maade, som syntes sorgmodig.

„Susquesus har Stamme ikke længere. Forlod Onondago for tredive Sommer siden; kan ikke lide Mohawk.“

„Jeg husker at have hørt Noget derom af min Fader, som tillige sagde, at Grunden, hvorfor Du forlod Dit Folk, gjorde Dig Hre. Men Du havde Musik der i Tykningen.“

Ja; Pige sang; Pige gjerne synge, Kriger gjerne høre.“

„Men Sangen? I hvilket Sprog vare Ordene?“

„Onondago,“ svarede Indianeren med dampet Stemme.

„Jeg havde ikke forestilt mig, at de røde Menneffers Musik var saa smuk. Det er længe siden jeg hørte en Sang, der trængte saaledes ind i mit Hjerte, skøndt jeg ikke forstod Ordene.“

„Fugl, smul Fugl, synge som Gjerdesmutte.“

„Er der meget af den Musik i Din Familie, Sus-
quesus? Naar saa er, saa vil jeg ofte komme for at høre.“

„Hvorfor ikke komme? Ingen Torne paa Sti og Sti
fort. Vige synge, naar Du vil.“

„Saa bliver jeg sandelig Din Gæst med det Første.
Men hvor boer Du nu? Er Du Sikkerflint eller Spor-
løs i Dag? Jeg seer Du er bevæbnet, men ikke malet.“

„Dre meget dybt begravet nu. Ikke grave ham op
i meget lange Aar. Mohawk gjort Fred; Oneida gjort
Fred; Onondago gjort Fred, Alle begravet Dre.“

„Naa, saa meget desto bedre for os Landmænd.
Jeg er kommen for at sælge og forpagte mine Jorder
bort. Du kan maaskee sige mig, om der er mange unge
Mænd ude i Sommer for at søge Forpagtninger?“

„Skoven fuld. Saa mange som Skovduer. Hvor-
ledes Du sælge Jord?“

„Det kommer an paa hvor den er og hvor god den
er. Har Du Lyst til at købe, Sporløs?“

„Indianer cier al Jord, han behøver. Mig gjør
Wigwam hvor mig vil, og gjør ham, naar mig vil.“

„Jeg veed nok, at I Indianere gjøre Krav paa
denne Aet, og saa længe Landet er i sin nærværende Til-
stand, vil Ingen være istand til at negte Eder den. Men
Du kan ikke saae og høre saaledes som de fleste af Dine
Landsmænd gjøre i deres eget Land.“

„Ikke faaet Squaw, ikke faaet Pappoose (smaa Børn); lidt Korn nok til Susquesus. Ingen Stamme, ingen Squaw, ingen Pappoose.“

Dette sagdes med en dæmpet, tankesfuld Røst og med et Slags mandigt Tungslind, som rørte mig dybt. Den, der klager, vækker kun liden Deeltagelse, og den, der jamrer sig, er udsat for at miste vor Agtelse; men jeg kjender intet mere Grefrygt vækkende Syn end en Mand, som tilhyller sine Sorger med Selvbeherkelsens og Mandighedens Raabe.“

„Du har Venner, Susquesus,“ sagde jeg, „om Du ogsaa ikke har Kone og Børn.“

„Fader god Ven; haaber Søn ogsaa Ven. Bedstefader stor Ven engang; men ham gaaet langt bort, kommer aldrig mere igjen. Kjendt Moder, kjendt Fader; Alle gode.“

„Tag saa megen Jord, Du lyster, Sporløs; dybt den, sælg den, gjør med den hvad Du vil.“

Indianeren saae vist paa mig og jeg bemærkede et svagt Glædesmiil snige sig hen over hans vindsurede Ansigt. Det var imidlertid ikke let at overløste hans Aarvaagenhed over hans Følelser og det lysende Glimt forsvandt ligesom en Solstraale en Vinterdag. Den alvorligste hvide Mand vilde have grebet min Haand og sandsynligviis ladet en eller anden Yttring af Taknemlighed undslippe sig; men da det omtalte svage Spor af Bør-

gelse var borte, indeholdt min Fedsagers mørke Afsyn Intet, som i mindste Maade vidnede om blidere Følelser. Men han var ikke desto mindre altfor høflig og besad altfor meget af en Gentlemans medfødt Følelse, til ikke at svare Noget paa et Tilbud, der kom saa siensynligt og frivilligt fra Hjertet.

„Godt,“ sagde han efter en lang Pause. „Meget godt det; godt fra ung Kriger til gammel Kriger. Tak; Fugle nok, Fisk nok, Grønt nok nu, og ikke behøve Jord. Tid kommer maaskee, maa sagtens komme; kommer for alle røde Mand her omkring; maa derfor sagtens komme.“

„Hvilken Tid mener Du, Sporløs? Lad den komme, naar den vil; Du har en Ven i mig. Hvilken Tid mener Du, min gamle, tappre Sillersflint?“

Sporløs standsede, satte Kolben af sin Riffel mod Jorden og blev staaende en Minut i dybe Tanker, ubevægelig og stolt som en stjern Billedstøtte.

„Ja, Tid kommer nok,“ vedblev han. „En Tid gammel Kriger sad i Wigwam og fortalte ung Kriger om Skaly og Raadsforsamlingsbaal og Jagt og Krigssti; nu gjør han Røst og Rur.“

Det var ikke let at tage feil heraf, og jeg mindes aldrig at have fattet en saa levende Deltagelse for Noget efter et saa kort Bekjendtskab, som den, jeg nu begyndte at fatte for denne Onondago. Priscilla Bayard selv havde, hvor elskværdig, yndig, indtagende og kvinde-

lig hun ogsaa var, ikke fremkaldt en saa stærk og inderlig
 Følelse, som den, der vakktes hos mig for den gamle Sil-
 kerflint. Men jeg indsaar fuldkomment, at den maatte
 vises i Gjerningen og ikke i Ord. Jeg nøiedes altsaa for
 Dieblisset med efter de blege Ansigtets Skik at gribe og
 trykke Krigerens scensfulde Haand, hvorpaa vi gik videre,
 uden oftere at berøre en Gjenstand, der, som jeg med
 Sandhed kan sige, var ligesaa smertelig for mig som for
 min Ledsager.

„Jeg har hørt Dit Navn nævnes blandt deres, der
 vare paa Riden med min Fader, da han var en ung
 Mand, Eusquesus“, tog jeg til Orde, „og dengang de
 kanadiske Indianerne vilde brænde Huset.“

„Godt; Eusquesus der; ung hollandsk Høvding faldt
 dengang.“

„Meget rigtigt; hans Navn var Guert Ten Eyck,
 og min Fader og Moder og Din gamle Ven, Oberst
 Folsom, der, som Du nok husker, siden var Major i vort
 Regiment, elskte hans Minde den Dag i Dag, som en
 meget kjær Ven.“

„Elskte Minde, er det Alt nu?“ spurgte Indianeren
 og fæstede et af sine skarpe Blikke paa mig.

Jeg forstod Hentydningen, som gjaldt Tante Mary,
 hvem jeg havde hørt omtales som den unge Albanyers
 Forlovede, eller i det mindste Elskede.

„Ikke Alt; thi der er en Dame, der endnu sørger over Tabet af ham, som om hun havde været hans Enke.“

„Godt; Squaw ellers ikke sørge meget længe. Sommetider, ikke altid.“

„Hør engang, Sikkerflint, skulde Du ikke kjende noget til en Mand, der kaldes Assistenten? Han stod ligeledes i Regimentet og Du maa have seet ham under Krigen.“

„Ganske vist; kjende Assistent, kjendt ham paa Krigsski, kjendt ham naar Dre begravet. Kjendt Assistent før gammel fransk Krig. Levet i Skov med ham, en af Vore Assistent min Ven.“

„Det glæder mig at høre; thi han er ogsaa min Ven, og det vil være mig kjært at træde ind i Forbund som en Ven af Eder Begge.“

„Godt, Susquesus og ung Herremand, Ven af Assistent; godt!“

„Ja godt og det er et Forbund, som jeg ikke let vil glemme. Assistenten er saa ærlig som Dagen og saa paalidelig som hans eget Kompass, saa trofast som Du selv.“

„Bange for ham ogsaa gjøre Kost om ikke lang Tid,“ sagde Indianeren og robede tydeligt i sine Træden Sorg, jeg er overbevist om, at han følte.

Staffels gamle Andries! Havde han ikke hørt saa varme og trofaste Venner, som han havde i sin Fader, Oberst Dirk og mig selv, lunde dette desværre maa skee

nok være blevet Tilfældet. Den Omstændighed, at han havde tjent sit Fædreland under en Revolution, vilde kun nytte ham lidet, da dette Fædreland var for fattigt til at sørge for sine gamle Tjenere, og maaskee ikke engang vilde have gjort det, om det ogsaa havde haft Gode dertil*. Jeg siger dette uden at ville kaste Skygge paa Folket eller Regjeringen; thi det er ikke let at gøre det begribeligt for Nutiden, hvilket svært Tryk der med Hensyn til Penge

- * Dette maa ansees for et af de Snert, hvorfor Republikken er udsat, dels fordi den fortjener dem og dels fordi den er en Republik. Man hører saa meget om Republikernes Utafnemlighed, men meget Saa gøre sig den Uleilighed at undersøge, om Beskyldningen er sand eller Grunden til den, dersom den er det. Jeg anseer Beskyldningen for tildels at være sand og det af den isærfaldende Grund, at en paa Folkevilien støttet Regjering nødvendigviis ledes af Indflydelser og ikke behøver at være retfærdig for at være sikker. Dernæst er et Demokratisk steds underkastet Paavirkningen af den idelige Raaben paa Besparelse, hvilket er det største Onde næst efter det, at være udsat for Udsættelighed og Gidseligheden hos dem, der tage, fordi de have Magten. Men hvad Revolutionstidens Soldater angaaer, har Amerika, snarere ledet af en indvortes Drift, end af en rolig, begrundet Trang til at være retfærdigt, efter Mr. Mordaunt Lillespages Tid været saa rundhaandet med at forsørge dem, at en Mængde af dets Fjender og alle dets Venner have nydt Godt deraf.

Udg.

hvilede paa Landet i det første Aar Aar efter Freden. Det kom sig, ligesom et Barn kommer sig, efter en Sygdom, ved sin stærke Konstitution og sin Livskraft. Det kom sig, og et af de Midler, hvorved det kom sig, var, at det kastede sig paa Agerdyrkningen og greb til Seglen istedetfor til Sværdet. Dog videre i vor Samtale.

„Assistenten er en redelig Mand og ligner altfor mange af sine Lige,“ sagde jeg, „men han har Venner og hverken han eller Du, Sikkerflint, skulle nogensinde mod Eders Willie komme til at forrette Qvindearbejde, saalænge jeg har en ledig Led paa Ravnereiden.“

Indianeren robede atter sin Erkjendelse af mit Ven-skab for ham ved hiint forbigaaende Glimt i det mørke Ansigt, og atter forsvandt ethvert Spor af Bevægelse langsomt.

„Hvor længe siden seet ham?“ spurgte han mig pludseligt.

„Seet ham, Assistenten mener Du? Det er nu et Aar siden jeg saae ham; jeg har ikke seet ham siden vi skiltes, da Regimentet blev opløst.“

„Ikke mene Assistenten, mene ham,“ svarede han, pegende fremad, „Huus, Træ, Gaard, Jord, Rede.“

„Na, hvor længe det er siden jeg saae Patentet? Jeg har aldrig seet det; dette er mit første Besøg.“

„Det underligt! Hvorledes Dig en Jord, naar al-drig see ham.“

„Iblandt de blege Ansigter have vi saadanne Love, at Eiendommen gaaer over fra Forældrene til Børnene, og jeg har arvet den, jeg har her i Egnen, efter min Bedstefader, Herman Mordaunt.“

„Hvad er det, arve? Hvorledes Mænd have Jord, naar han ikke er paa den?“

„Vi besidde den, om vi end ikke virkeligen ere paa Stedet selv, ifølge vore Love og Afdømster; de blege Ansigter ordne alle disse Ting paa Papiir, Sifferflint.“

„Mon det godt? Hvorfor ikke lade Mænd tage Jord, hvor han vil, naar han trænger til ham? Jord nok. Mere Jord, end Følk. Nøt til Alle.“

„Den Omstændighed gjør vore Love rettfærdige; var der ikke Jord nok til Alle, kunde disse Indskrænkninger og Inddelinger synes at være uretfærdige og vilde ogsaa være det. Nu kan Enhver faae sig en Lod, naar han vil betale en meget billig Priis for den; Staten og Godseieren sælge og den, som ikke vil kjøbe af den Ene, kan kjøbe af den Anden.“

„Det sandt nok, men forstaaer ikke hvortil Papiir. Naar han vil blive paa Lod, lad ham blive; naar han vil gaae til andet Sted, lad en anden Mand komme. Hvortil nytter at betale for Lod?“

„For at faae Lod. Det er det, som vi kalde Eiendomsretten, uden hvilken Ingen vilde stræbe efter at faae Mere, end Klæder og Føde. Hvo vilde jage, naar den Første

den Bedste have Lov til at tage hans Vildt fra ham og faa det?"

"Forstaaer nok det; gaaer aldrig an, gaaer aldrig an. Forstaaer ikke hvorledes Jord ligne Hud, da Hud følger med Jæger og Kriger og Jord bliver hvor han er."

"Det er fordi I røde Mands Rigdomme indstrænke sig til rørligt Gods og til Eders Wigwamer saa længe I blive boende i dem. Forsaavidt agte I ligesaa vel Egenomsretten, som de blege Ansigter. Men Du maa indsee, at der er en stor Forskjel imellem Dit og mit Folk, imellem den røde Mand og den hvide Mand."

"Ganske vist Forskjel; den Ene stærk, den Anden søg; den Ene rig, den Anden fattig; den Ene stor, den Anden lille; den Ene ferdriver, den Anden maa gaa; den Ene faaet Alt, den Anden beholdt Ingenting; den Ene gaa i stor Hær, den Anden gaa Indianergang, halvhundrede Kriger maafte; derfor Ting saaledes."

"Men hvorfor kunne de blege Ansigter gaa i store Hære med Kanoner, Heste og Bajonetter, og den røde Mand ikke?"

"Fordi han ikke faaet dem; ikke faaet Kriger, ikke faaet Kanon, ikke faaet Bajonet, ikke faaet Nogenting."

"Du har nævnet Virkningen istedetfor Marsagen, Silkerflint, eller Marsagens Følger istedetfor Marsagen selv. Jeg haaber, at jeg skal gjøre mig forstaaelig for Dig. Hvor efter, saa skal jeg forklare mig. Du har omgaaets meget med hvide Mand, Susquesus, og kan troe hvad jeg siger."

Der gives gode og flette Mennesker blandt ethvert Folk. Farven gjør Intet til Sagen i saa Henseende, men derfor ere alle Folk ikke ens. Den hvide Mand er stærkere end den røde og har taget hans Land fra ham, fordi han veed meest."

"Ham selv ogsaa meest. Tæl Har, saa tæl Krigs-
sti; saa see."

"Sandt nok, de blege Ansigter ere de talrigste nu, men fordum vare de det ikke. Fortælle Eders Sagn Eder ikke om hvor saa Yengeeserne vare, da de første Gang kom over Saltsoen?"

"Kom i stor Kano, to, tre fulde, ikke flere."

"Hvorledes kunde to, tre Skibe fulde af hvide Mand blive stærke nok til at fordrive alle de røde Krigere fra Havet og bemægtige sig deres Land? Kan Du sige mig Grunden dertil?"

"Fordi han havde Ildvand med og rød Mand stor Mægt og drak."

"Selv dette Ildvand, der unegteligt er blevet en grusom Tilskikkelse for Indianerne, er en af Frugterne af den hvide Mands Kundskaber. Nei, Susquesus; Rødhuden er ligesaa tapper som det blege Ansigt, ligesaa redebøn til at forsvare sine Rettigheder og ligesaa legemsstærk, men han veed ikke saa meget. Han havde hverken Krudt eller Pistol, førend han fik dem af den hvide Mand, og ingen andre Hækker, Knive eller Tomahawker, end dem han selv

forfærdigede af Stene. Men alle de Kundskaber og Kunster, som den hvide Mand besidder og benytter til sin Fordel, hidrøre fra Eiendomsretten. Ingen vilde bygge sig en Wigwam for at gjøre Risler i den, naar han ikke vidste, at han kunde beholde den saalænge han vilde, sælge den, naar han lystede, og efterlade den til sin Søn, naar han selv skulde gaae til Nanderne's Land. Ved saaledes at opmuntre Menneskets Kjærlighed til sig selv er det blevet foranlediget til at gjøre saa meget. Og derfor onsker Faderen ogsaa ligesaa vel at give Sønnen det, han har lært, som det, han har kjøbt eller bygget, og saaledes blive Nationerne med Tiden mægtige, alt som de blive hvad vi kalde civiliserede. Uden Eiendomsretten kunde intet Folk blive civiliseret; thi intet Folk vilde anstrenge sine Kræfter, naar det ikke var Enhver tilladt at være Herre over det, han kunde erhverve, overensstemmende med de store og fælleds Love, der ere nødvendige for at ordne saadanne Forhold. Jeg haaber, at Du forstaaer min Mening. Erørlos?"

"Vistnok, ikke ligner Sporlos's Mollasin; min unge Dens Tunge efterlader Spor. Men troer Du store Mand siger, hvem skal have Jord, og hvem ikke?"

"Den store Mand har skabt Mennesket som det er og Jorden som den er, og bestemt ham til dens Herre. Var det ikke hans Villie, at Mennesket skulde gjøre, hvad det har gjort, vilde det ikke være blevet gjort. Forstfjellige Love og Tilbøieligheder vilde da frembringe forstfjellige

Virkninger. Naar Loven gjør alle Menneſker lige med Hensyn til Rettigheder, gjør den Alt, hvad man kan forlange af den. Men nu bestaaer denne Lighed ikke i at rive Altting ned til visse Tider, men i at agte visse store Grunde sætninger, der i sig selv ere retfærdigt, men som, naar de først ere opstillede, maa gaae deres egen Gang. Naar Eiendomsretten skal indføres, maa den indføres med Upar-tisthed efter en vis, almindeligt erkjendt Regel, og derpaa maa den være ufrænkkelig, det vil sige hellig."

"Forstaaer; ikke leve i Rydning for Ingenting. Betyder: ikke have Hoved, uden at have Jord."

"Det er i Grunden Meningen, Sikkerflint, sjøndt jeg vilde have udtrykt mig noget anderledes. Min Mening er, at de blege Ansigter vilde være ligesom de røde Mænd, naar de ingen Civilisation havde, og de vilde ingen Civilisation have, naar de ikke havde Ret til deres Jord. Ingen arbejder saa godt for en Anden, som han arbejder for sig selv. Det see vi hver Dag paa det tydeligste, naar vi see, at Dunſket om en god Betaling ikke kan faae Dagleieren til at udrette saa meget, naar han arbejder i Dagleie, som naar han arbejder paa Afford."

"Sandt nok," svarede Indianeren smilende; thi han lo sjældent, og derpaa gjentog han et almindeligt Mundt-bæld: "Dagleie er Dagleie og Afford er Afford. Det blegt Ansigts Religion, unge Høvding."

"Jeg ved ikke, om vor Religion har noget at se

stille dermed, men jeg indrømmer, at det er vor Skik, og det samme antager jeg er Tilfældet med alle Stammer og Farver. Naar en Mand skal anstrenge sig, maa han arbejde for sig selv, og det kan han ikke, naar han ikke nyder Frugterne af sit Arbejde. Derfor maa han have Eiendomsret til Jorden, hvad enten han har kjøbt eller leiet den, naar han skal bestræbe sig for at faae den til at frembringe Alt det, som Naturen har bestemt den til at frembringe. Paa denne Nødvendighed støtter Eiendomsretten sig; Fordelen er Civilisation og Tabet Uvidenhed, Fattigdom og Svaghed. Af denne Grund købe og sælge vi altsaa Jord, ligesom Klæder, Baaben og Glasperler."

"Troer, mig forstaaer. Store Mand altsaa sagt, maa have Jord?"

"Den Store Mand har sagt, at vi skulle have Fornødenheder og Dnsfer, som kun kunne tilfredsstilles eller opfyldes ved at vi have Jorder. For at have Jorder maa vi have Giere, og der kan ingen Giere gives, naar deres Rettigheder til deres Jorder ikke beskyttes. Naar de ikke vare til, vilde den hele Bygning styrte sammen om Drene paa os."

"Ja sagtens. Vi see det sommetider. Unge Hørding veed hvor ham er?"

"Ikke ganske, men jeg antager, at vi nærme os Ravneredens Jorder."

„Naa, underligt nok! Gie Jord, men ikke kjende ham. See, mærket Træ; der Din Jord begynde.“

„Taf, Sifferslint; en Fader kjender ikke sit Barn den første Gang han seer det. Om dette ogsaa er min Eiendom, maa Du erindre, at det er første Gang jeg besøger den.“

Under Samtalen havde Sporles ført mig fra Landeveien ind paa en Fodsti, der, som jeg siden opdagede, skjed en Gjenvei over nogle Bakker og sparede os henved to Mile. Paa Grund af denne Forandring i vor Kurs vilde Jaap ikke have kunnet indhente mig, om han ogsaa havde kjørt raslere, end han gjorde; men formedels Veiens Slethed kunde vi gaae hurtigere, end de trætte Og, der trak Bognen. Min Vejviser kjendte Veien fuldkomment og medens vi gik op ad en Bakke, gjorde han mig opmærksom paa Levningerne af et gammelt Baal tæt ved en Kilde som det Sted, hvor han pleiede at „ligge i Yeir“ naar han ønskede at opholde sig i Nærheden af, men ikke paa selve Røden.

„For megen Rom i Kro,“ sagde han. „Ikke god at bære tæt ved Rom.“

Det var en sjelden Afholdenhed hos en Indianer, men Susquesus var, som jeg stedse havde hørt, ogsaa en sjelden Indianer. Selv for en Onondago var han maaeholdende og selvfornegtende. Grunden, hvorfor han opholdt sig fjernt fra sin Stamme, var en Hemmelighed for

de Fleste, kjøndt jeg senere erfarede, at Assistenten og min Fader kjendte den. Gamle Andries paastod stedse, at den gjorde hans Ben Wee, men han vilde aldrig røbe den. Jeg saa, at den Sympathi, der fandt Sted imellem disse to, hver paa sin Viis saa eiendommelige Mænd, bekræftedes ved nogle Begivenheder fra deres yngre Aar, hvorom de vel undertiden lode enkelte, dunkle Ord falde, men uden nogensinde at aabenbare dem enten for mig, eller, saavidt jeg kunde mærke, for nogen Anden.

Kort efterat vi vare komne forbi Kilden, førte Eilfersflint mig ud i en Lysning paa en Heide, hvorfra man havde en viid Udsigt over det meste af den Del af min Besiddelse, som var bortforpagtet og bebygget. Her gjorde vi Holdt og satte os paa en Vindsælde, hvorpaa der ingen Mangel var i den Egn og paa den Tid, og jeg undersøgte nu Udsigten med al den Interesse, som Eiendomsretten pleier at frembringe hos os Alle. Jorden er i og for sig fløj, men jeg frygter dog fløjnest i deres Dine, der have størst Part i den.

Nagtet Eiendommen Ravnereden var bleven bebygget for over tredive Aar siden, førend jeg nu saa den for første Gang, viste der sig dog intet af hine Kjendtegn paa hurtige og kraftige Forbedringer, som vi have bemærket ved lignende Foretagender efter Revolutionen. Førend hiin store Begivenhed befolkedes Landet meget langsomt og hver enkelt Koloni syntes paa en Maade at ansee sig for en

færffilt Stat. Derfor fik vi i New York saa saa Indvandrere fra New England, hiin store Kube, der siden har udsendt saa mange Sværme og hvis Bier have udbredt deres Bindstibelighed og Klogt over en saa stor Deel af Republikken i vore Dage. Vi fra New York have vore Fordomme mod Yankeerne og have længe betragtet dem med mistroiske og ugunstige Bine. De have maasse gjort os Gjengjeld, men deres Nag har dog ikke været stærkt nok til at afholde dem fra at sætte sig i Besiddelse af vore Jorder. Naagtet jeg for min Person vistnok finder Adskilligt i Yankeernes Karakter, som jeg ikke holder af — mere dog maasse i deres Tone og Ydre, ind i det Væsentlige — finder jeg paa den anden Side meget hos dem, der indgyder mig Agtelse. Er den Civilisation, de bringe med, end ikke af nogen særdeles ophøiet Natur med Hensyn til Smag og Følelse, overgaaer den dog alle andre, af mig besøgte Lande, i sine almen fornuftige Bestemmelser og ved sin Omhu for det aandelige Væsen med Hensyn til Kundskabens første Bestanddele. Deres System har truffet flere Personer og af den dybe Uvidenheds Dynd, end noget somhelst andet Folks, og stillet et større Antal af Kandidater til aandelig Befordring. At saa saa af disse Kandidater naae synderligt høit og paa Kundskabens Stige, hidrører dels fra den Omstændighed, at deres Liv er saa rent praktisk, og muligen ogsaa derfra, at man, naagtet man har ydet Samfundsbygningens Grundvold saa megen

Dymærksomhed, dog kun har anvendt liden Kunst eller Omhu paa Bygningens høiere Dele. Ikke desto mindre have de Millioner Yankee, der udbrede sig over Landet, allerede havt og have fremdeles en saare gavnlig Indflydelse paa dets praktiske Kundskaber, Drivtighed og Forbedring og folgeligt paa dets Velvære. Have de ikke gjort Stort for dets Dannelselse, Smag og høiere Grundsætninger, saa er det fordi ingen Del af Jorden er fuldkommen. Jeg veed meget vel, at jeg her indrømmer dem mere, end min Fader vilde have indrømmet dem, og dobbelt saa Meget, som mine Bedstefædre vilde have været at formaae til. Men Fordommen begynder at tabe sig og Hollænderen og Yankeeen see, at det er muligt, at de kunne leve i Enighed og Kjærlighed sammen. Maaskee min Son endog bliver villig til at indrømme Mere. Men ikke desto mindre burde vore indvandrende Benner buske paa een Ting, der vilde gjøre dem til langt bebageligere Naboer og Omgangsfæller, nemlig: At den, som vandrer ud, bør agte deres Meninger og Sædvaner, blandt hvilke han nedsetter sig, da det ikke er nok til enhver Tings Fuldkommenhed under Himmelhøvelvingen, at den er kommen fra vor eget lille Stykke af Jorden. Endog Græskarposteierne i Mellemstaterne ere langt bedre, end de, man pleier at faae i Ny England. Dog tilbage til Ravnereden.

De tredive Aar, hvori mit Patent havde været besygtet, havde altsaa ikke udrettet meget for det med Hen-

syn til Kunstværker. Vel havde Tiden gjort Noget og det paa en Maade, der var lidt eiendommelig og maaske oftere sandtes paa den Tid, hvorefter jeg skriver, end nu. Bevoorningen paa Neden bestod, med Undtagelse af den paa nogle bakkede Jorder, for det meste af hvad vi med et amerikansk Udtryk kalde „rass Skov,“ eller med andre Ord: Træerne vare ikke perennerende, men etaarige og den meest Uindviiede i Skovvæsenet ved, at Rodderne af det sidste Slags forraadne i Fjerdedelen af den Tid, hvori Rodderne af hine holde sig, efterat Stammen er faldet. Som Følge heraf vare næsten alle Stubbene forsvundne fra Agrene, hvilket efter vore amerikanske Begreber gav Stedet Udseendet af et gammelt Land. Vel trivedes den jomfruelige Skov endnu i den umiddelbare Nærhed af disse ploviede, harvede og tromlede Marker og dannede en vild og høitidelig Baggrund i det Landskab, disse fremstillede. Vedsætningen var tilstrækkelig fjel og paaafaldende, men maaske ikke blide og behagelige Punkter. Fra den Hoi, hvor Indianeren havde ført mig hen, havde jeg en aaben Forgrund, der var besat med for det meste af Bjelker opførte Huse og Lader, og forstjønnetes af blomstrende Frugthaver, brede Enge eller Agre, paa hvilke Kornet vølgede for Sommervinden. To eller tre Veie snoede sig gjennem Nybygden og boiede med venlig Deltagelse til Siden for at besøge enhver Dør, og ved den sydlige Ende af den aabne Landstrækning laae en lille Flække, indeholdende

et Huus, som kun var lidet smagfuldt, men langt mere pralende, end nogen af dets Naboer; et andet, som var en Kro; en Krambod, en Smedie, en Skole og tre, fire andre Bygninger, foruden Lader, Stalde og Svinestier. Tæt ved Flakken, eller „Rede- Landsbyen,“ som Stedet kaldtes, laae Egnens Møller, nemlig en Meelmølle, en Saugmølle, en Valkemølle og en Oliemølle. De vare alle af middelmaadig Størrelse og gave sandsynligviis ogsaa kun middelmaadigt Udbytte. Det bedste Huus var ikke engang malet, skjøndt det fremviste adskillige ærgjerrige Forsøg i Bygningskunsten og havde ikke færre end fire Udgangsdøre, af hvilke det ikke var let at indsee, hvortil den ene skulde være, da den vendte ud i Luften fra andet Stofværk. En eller anden stor, men ufuldendt Plan af Eiermanden laae uden Tvivl til Grund for denne Opfindelse. Dog at leve i den fri Luft er en Særegenhed for en Deel af vort Folk.

Baggrunden i dette Maleri, der ikke manglede en vis landlig Skønhed, dannedes af de grændseløse Skove, der strakte sig mod Nord, Syd og Øst saa langt Diet kunde naae; Skove kronede Siderne og Toppene af alle de Bjerge, der vare at see, og Skove havede sig med deres Løvtoppe op fra Kløvterne og Dalene. Krigen havde i de sidste Aar forhindret alle Forsøg paa Rydning og hele den aabne Strækning bar det samme Præg af kunstløs Dyrkning, medens den uendelige Skov udbredte sig rundt omkring

ea dannede et Slags gaadefuldt Vde, som laa imellem dette ubekjendte og affides Folk og dets Medmennesker. Denne Skov var imidlertid ikke aldeles vild. Andre Nybygder vare i Begreb med at opstaae i dens Skjød; enkelte Reie bugtede sig i dens Tykninger og hist og her havde Jageren, Squatteren eller den røde Mand opført sin Hytte og boede i Orkenens dumpe, men ikke ubehagelige Overflødighed og Pragt.

Niende Kapitel.

„Dette er altsaa Ravnereden?“ udbrød jeg, efterat jeg havde betragtet Skuepladsen i nogle Minuter uden at tale. „Det Gods, som min Bedstefader har efterladt mig og hvor der engang forefaldt Begivenheder, som endnu omtales i min Famlie som nogle af de vigtigste i dens Historie Begivenheder, Eusquesus, hveri jo ogsaa Du deelto.“ Indianeren udstødte et svagt Udraab, men det er ikke rimeligt, at han forstod mig tilfulde. Hvad Mærkeligt var der vel ved et Overfald af Vilde, Beleiringen af et Huus, nogle dræbte Mennesker og nogle tagne Skalper,

at han skulde kunne have husket det i Fjerdedelen af et Aarhundrede?

„Jeg seer ikke Reden selv, Sikkerflint,“ tilføjede jeg, „det Huus, hvori min Bedstefader forðum boede.“

Onondagoen svarede ikke, men pegede med sin Finger imod Nordost med en tydelig og bestemt Bevægelse, saaledes som hans Landsmand have for Skif. Jeg kjendte Stedet af de Beskrivelser, jeg havde hørt, skjøndt det nu begyndte at smuldre hen og allerede var meget forfaldent. Naar en saadan Bygning opføres af grønt Tømmer, kan den vare en tredive til fyrgetyve Aar, ifølge Bessæffenheden af de Træer, hvoraf det tilbugges, og Maaden, hvorpaa det beskyttes mod Luften. I denne Afstand kunde jeg ikke see, om eller hvorvidt Tiden havde gjort sin sædvanlige Virkning, men troede dog at forstaae mig nok paa saadanne Ting, til ikke at turde vente mig noget synderligt hyggeligt Hjem i Reden. En Familie boede paa det gamle Sted og jeg havde seet nogle Ost, der vare blevene gjorte paa den dertil hørende meget smukke Avlsgaard. Der var en stor og tilsyneladende blomstrende Frugthave og Markerne saae godt ud, men Huset selv havde i denne Afstand et skummelt og mørkt Udseende og udmærkede sig kun ved sin Skikkelse og sine Skorstene fra ethvert andet Bjelkehuus.

Jeg overraskedes af Markernes stille, dremmeagtige, søndagsmæssige Udseende, vidt og fjernt. Med Undtagelse

af nogle halvsnøgne Børn, som saaes i Nærheden af de Boliger, der vare os nærmest, kunde jeg ikke opdage et menneskeligt Bæsen. Markerne vare livløse hvad Menneſter angik; derimod saaes mangen et godt Stykke Hornkvæg at græſe paa den.

"Jeg ſeer, at mine Fæstere ikke mangle Beſætning, Sikkerſlint," bemærkede jeg. "Der er en Mængde Dvæg her paa Græsgangen."

"Dig ſeer alle unge," ſvarede Onondagoen. "Krig gjort det. Slaget gamle til Soldat."

"Da denne Nybygd har undgaaet Plyndring, have Beboerne viſt lagt ſig noget til Bedſte ved at ſælge Fødevarer til Armeen. Da vi ſtødte ſammen med Burgoyne, huffer jeg godt, at alle Slags Lærneſmidler baade vare ſjældne og dyre."

"Ja viſt. Det Folk ſolgte til begge Sider, god Handel den. Mad til Yankee, Mad til Mengeſe."

"Det tvivler jeg ikke paa; thi Landmanden gjør ſig ikke mange Betænkeligheder, naar han kan faae en ordentlig Betaling, og om han ogsaa gjorde det, vilde dog Dvægghandlernes Samvittighed ſtaa imellem ham og Forraderiet. Men hvor mon alle de vorne Menneſter her paa Eggen ere henne? Jeg ſeer ikke et eneste Mandſolk, vidt eller fjernt."

"Ikke ſee ham? Der," ſvarede Indianeren, idet han

pegede hen mod Gaarden. „Squiren sagtens tændt Raadsforsamlingsbaal i Dag og holde Tale.“

„Du har Ret, der staae de rundt omkring Skolen. Men hvem mener Du med Squiren, der saa gjerne vil holde Taler?“

„Gammel Skolemester. Kommen fra Saltøen, stor Ven af Bedstefader.“

„Na, min Forvalter Mr. Newcome, rigtigt; jeg kunde nok tænke, at han var Konge her i Nybygden. Naa, Sikkerflint, lader es gaae og naar vi komme til Kroen, kunne vi faae at vide, hvad den store Raadsforsamling har at betyde. Tal ikke om mit Grinde; thi jeg har nok Lyst til at see lidt til, førend jeg selv taler.“

Indianeren stod op og gik foran ned ad Bassen, idet han fulgte en Fodsti, som det lod til, at han kjendte godt. Kort efter befandt vi os paa Landeveien og ikke langt fra Landsbyen. Da jeg havde lagt de fleste Klædningsstykker tilside, som det i Aaret 1784 var Mode for en Gentleman at bære, og iført mig en Jagtskjorte og Kamasher som en mere passende Dragt for Livet i Skovene, vilde Ingen, der ikke var indviet i Hemmeligheden, letteligen have tænkt sig Guds Fiers i den Person, der ankom tilfods saaledes klædt, bærende en Fuglebøsse og ledsaget af en Indianer. Jeg havde ikke sendt Underretning forud om min forestaaende Ankomst og underveis fik jeg Lyst til incognito at staa

mig et Indblik i Forholdene. Til den Ende var det nødvendigt at sige endnu et Par Ord til Indianeren.

„Susquesus,“ sagde jeg, da vi nærmede os Skolebygningen, der laa imellem os og Kroen, „jeg tænker Du har forstaaet mig. Du behøver ikke at fortælle Noget hvem jeg er. Spørger man Dig, kan Du sige, at jeg er Din Ven. Det er en Sandhed, som Du vil finde bekræftet saa længe Du lever.“

„Godt, unge Høvding faaet Dine, vil selv see med dem. Godt; Susquesus forstaae.“

Strax efter stode vi blandt Hoven udenfor Skoledøren. Indianeren var saa vel bekendt og indfandt sig saa hyppigt paa Neden, at hans Ankomst ingen Opmærksomhed vakte. En eller anden vigtig Sag syntes at være paa Tapetet; thi Samtalen var livlig, Ansigterne ivrige og man stak ofte Hovederne sammen. Da den offentlige Stemning var saa spændt, vare kun Faa tilbøielige til at lægge Mærke til mig, og jeg havde ikke staaet ret længe i Udkanten af Hoven, der kunde indeholde omtrent tresindstyve til halvfjerdsindstyve verne Mænd, foruden ligesaa mange unge Knøse, førend jeg hørte, at der blev spurgt om, hvem jeg var og om jeg var „stemmeberettiget.“ Min Nysgjerrighed var temmelig stor og jeg var allerede i Begreb med at udbede mig en Forklaring, da en Mand viste sig i Skoledøren og udviklede selv Sagen i en Tale. Denne Person havde et sammenstrumpet, lummerligt, men

fløgtigt Udseende, og var meget bedre klædt, end de fleste Andre, skjøndt hverken ziirlig eller engang pyntelig i sin Dragt. Han var graahaaret, mager og lille af Væxt og kunde være henved de Trede. Han talte paa en sindig, selvbehagelig Maade, som om han var meget drevnen i det Slags Forretninger, han nu havde for, men med en afgjort connecticutsk Betoning. Jeg siger connecticutsk i Mod-sætning til Udtalen i New-England i Almindelighed; thi uagtet de østlige Stater have mange Eiendommeligheder tilfældes i saa Henseende, kan et skarpt og øvet Øre dog skjelne en Rhode-Islander fra en Massachusettser og en Connecticuter fra dem Begge. Da Taleren aabnede sin Mund for at fjerne sin Ekraa forinden han aabnede den for at tale, mumlede de Andre og sagde: „Eys! der er Squiren; nu faae vi Noget at høre.“ Det var altsaa Mr. Jason Newcome, min Forvalter og den fornemste Mand i Nybygden.

„Medborgere,“ begyndte Mr. Newcome, „I ere i Dag forsamlede i en vigtig og jeg kan gjerne sige afgjørende Anledning, en Anledning, der er stiftet til at øve alle vore Aandsevner. Det tilkommer Eder at bestemme hvilken Troesbekjendelse, den Kirkebygning, I ere i Begreb med at opføre, skal tilhøre, og Eders Sjæles Fremtids Vel kan i een Forstand siges at berøe paa Eders Bestemmelse. Eders Raadslagninger ere stedse blevne aabnede med Bøn og I skulle nu tage en endelig Beslutning. Wieningsfors

skjelligheder have fundet og finde endnu Sted blandt Eder;
 men Meningsforskjelligheder finde Sted overalt. De høre
 til Friheden, hvis Betsignelser ikke kunne nydes uden fuld-
 stændige og fri Meningsforskjelligheder, og uden dem vilde
 der ingen religiøs Frihed være til. I kjende Alle den vig-
 tige Grund, vi have til snart at tage en Beslutning.
 Grundeieren kommer i Sommer og hele hans Familie bæn-
 ger fast ved en afgudslig Kirke, der er de fleste af Eder
 modbydelig. For altsaa at forebygge enhver Følge af hans
 Indblanding, bør vi strax bestemme os og ikke alene have
 Huset reist, men ogsaa bragt under Tag førend han kom-
 mer. Imellem os selv have vi imidlertid været noget
 uenige og det er en anden Sag. Ved de tidligere Afstem-
 ninger har der været sex og tyve Stemmer for Kongrega-
 tionalismen, fem og tyve for Presbyterianismen, fjorten
 for Methodismen, ni for Baptismen, tre for Universalis-
 men og een for Episkopalismen. Nu er Intet klarere, end
 at Majoriteten bør herske og at det er Minoritetens Pligt
 at adlyde. Min første Anskuelse som Moderator var den,
 at Kongregationalisterne havde seiret med en Majoritet af
 een Stemme; men da Nogle ikke vare enige med mig heri,
 var jeg villig til at tage mod Fornuft og tiltræde den
 Mening, at sex og tyve ikke er en Majoritet, men en Plu-
 ralitet som det kaldes. Da sex og tyve eller fem og tyve
 imidlertid er en Majoritet mod ni, tre, eller een, hvad en-
 ten disse Tal tages hvert for sig, eller alle tilsammen, saa

er Eders Komitee af den Formening, at Baptisterne, Universalisterne og Episkopalisterne ikke kunne komme i Betragtning, men at den Afstemning, der nu skal foretages, bør indskrænkes til de tre største Tal, det er til Kongregationalisterne, Presbyterianerne og Methodisterne. Enhver er berettiget til at stemme for hvilke han lyfter, forudsat, at han stemmer for en af disse tre. Jeg haaber at være bleven forstaaet og skal nu stille Spørgsmaalet, med mindre Noget maatte have Noget at bemærke."

"Mr. Moderator," raabte en firksaaren, kraftfuld Landmand inde fra Hoben, „kan man nu tale?"

"Noget gjerne, Sir; stille, Gentlemen, stille, Major Hosmer er oppe!"

Oppe vare vi Alle, dersom det kan kaldes at være oppe naar man staaer paa sine Been; men det var et parlamentarisk Udtryk og syntes at blive forstaaet.

"Mr. Moderator, jeg hører til Baptisterne og finder ikke Bestemmelsen retfærdig, da den nøder os Baptister til enten at stemme for en Troesbekjendelse, som vi ikke kunne lide, eller slet ikke at stemme."

"Men De indrømmer dog vel, at det er Majoriteten, som hersker?" afbrød Præsidenten ham.

"Ganske vist, deri er jeg enig; thi det er ogsaa en Deel af min Religion," svarede den gamle Landmand hjerterligt og med et Udtryk af fuldkommen Oprigtighed; „Majoriteten bør herre, men jeg seer ikke, at nogen Majori-

tet er mere til Fordeel for Kongregationalisterne, end for Baptisterne."

"Vi ville sætte det under Afstemning igjen, Major, for at overbevise Dem," sagde Mr. Newcome med tilsynende stor Uforbeholdenhed og Koldsindighed. "Gentlemen, de af Dem, der ere for, at Baptisterne ikke skulle tages med ved Afstemningen om Benævnelsen, behage at række Hænderne i Beiret!"

Da samtlige Tilstedeværende, der ikke vare Baptister, stemte bejaende, ræktes ni og tressindstyve Hænder i Beiret. Reierne afgaves paa samme Maade og Baptisterne fik deres egne ni Stemmer ligesom før. Major Hosmer indrømmede, at han var bleven overtydet, Skjøndt han saae ud som om han syntes, at det ikke hængte rigtigt sammen. Da Baptisterne vare den talrigste af de tre udelukkede Sekter, gjorde de to andre en Tyd af Nødvendighed og taug stille. De indsaae, at de vare i Minoriteten og Minoriteteten har, som det saae ofte gaaer i Amerika, kun meget faa Rettigheder.

"Det staaer nu tilbage, Gentlemen," begyndte Moderatoren, der var et Mønster paa Underdanighed mod den offentlige Stemme, "at stride til Afstemning imellem Kongregationalisterne, Presbyterianerne og Methodisterne. Jeg vil først stille Kongregationalisterne. De, som stemme for denne Sekt, den gamle Orden i Connecticut, ville behage at række Hænderne i Beiret."

Tonesældet i Stemmen, de tollende Udtryk i Diet og Ordene, „den gamle Orden i Connecticut,” aabenbærede mig strax Hemmeligheden af Moderatorens Dnsfer. I Begyndelsen saaes kun fire og tredive Hænder, men da Moderatoren havde talt disse, saae han sig om blandt Høken, indtil han omsider fik tre til i Beiret, hvorpaa han, ærligt nok, forkyndte, at der var syv og tredive Stemmer for Kongregationalisterne. Af de tretten, som hørte til de til Taushed bragte Sekter havde elleve altsaa sandsynligvis stemt med Moderatoren. Ved den dervaa foretagne Prøve med Presbyterianerne, erholdt disse deres egne Folks og to Baptisters Stemmer, tilsammen syv og tyve. Methodistene fik kun deres egne fjorten.

„Det er klart, Gentlemen,” sagde Moderatoren, „at Methodistene ingen Styrke vinde, og da de ikke engang have halvt saa mange Stemmer som Kongregationalisterne og langt færre, end Presbyterianerne, henstiller jeg det til deres egen, velbekjendte kristelige Ydmyghed, om de ikke bør trække sig tilbage?”

„Stil det under Afstemning, ligesom De gjorde ved os,” raabte en Baptist.

„Er det Deres Willie, Gentlemen? Da jeg seer, at det er det, vil jeg skride til Afstemning. De, som ere for, at Methodistene skulle trække sig tilbage, behage at række Hænderne i Beiret.”

Fire og tresindstyve Hænder ræstes i Beiret for og fjorten imod Tilbagetrækningen.

„Det er umuligt, at nogen Religion kan trives imod en saadan Majoritet,“ sagde Moderatoren med tilsyneladende Øyrtighed, „Skjøndt jeg beklager det; thi jeg vilde ønske, at vi kunde bygge Bedehuse for alle mulige Troesbekjendelser i Verden; men da vi nu ikke kunne det, maa vi tage Tingene som de ere og Methodisterne maa folgeligt trække sig tilbage. Gentlemen, Spørgsmaalet indskrænker sig nu alene til Kongregationalisterne og Presbyterianerne; der er ingen synderlig Forskjel paa dem og det er Jammerffade, at der er nogen. Er De færdige Gentlemen? Da Ingen svarer, vil jeg sætte Spørgsmaalet under Afstemning.“

Afstemningen foretoges og Udfaldet blev ni og tredive med ni og tredive, eller, som det kaldes, en Knude. Jeg kunde see, at Moderatoren følte sig stuffet, og troede, at han vilde gjøre Fordring paa nok en Stemme som Præsident, foruden den, han allerede havde afgivet; men jeg kjendte ikke min Mand rigtigt. Mr. Newcome undgik ethvert Skim af personlig Wyndighed; Majoriteter vare hans Kardinalregel og kun til Majoriteter vilde han overlade Afgjørelsen af en Ting. Skulde han regjere, maatte det være ved Hjælp af Majoriteter. Udsøvelsen af en saa tilfældig overdraget Wyndighed som en Præsidents kunde avle Nag og Misundelse; men den, som havde en Majoritet for sig,

var stedse vis paa at have Begten af de offentlige Sympathier paa sin Side.

Det gjør mig ondt at maatte sige, at saare misforstaaede Begreber om Majoriteternes Myndighed begynde at slaae Rodder iblandt os. Man hører det saa ofte fremsat som en politisk Grundsætning, at Majoriteten maa herste! Denne Grundsætning kan være uskyldig nok, naar den anvendes paa den rette Maade, hvilket ikke vil sige Andet, end at Majoriteten maa herste ved Ledningen af de Interesser, hvis Afgjørelse er henviist til Majoriteten; men Gud forbyde, at Majoriteterne nogensinde skulle komme til at herste i enhver mulig Henseende enten her i Republiken eller andetsteds! En saadan Tingenes Tilstand vilde snart blive utaalelig, idet den Regjering, som indrømmede dens Tilværelse, derved vilde blive til det mæst forhadte Tyranni, som har været set i Kristenheden i nyere Tider. Dette Lands Regjering bestaaer i Herredømmet af visse store, ugen- drivelige Grundsætninger, som i og for sig ere retfærdige og ere blevene opstillede i de forskjellige Forfatninger og i Kraft af hvilke visse underordnede Spørgsmaale til bestemte Tider henvisstes til lokale Majoriteter som Noget, der fulgte af sig selv, men hvilken Afgjørelsesmaades Hyppighed har foranlediget en Vildfarelse, der griber om sig paa en farlig Maade. Gud forbyde, siger jeg, at en rent personlig Majoritet skulde tiltage sig det Herredømme, som alene tilkommer Grundsætningerne.

Mr. Newcome undgik en Afgjorelse, der udgik fra Præsdictet, men han lod tre Gange stemme om og hver Gang viste der sig en Knude. Nu kunde jeg see, at han blev alvorligt urolig. En saadan Standhaftighed tilfjendegav, at de Tilstedeværende havde taget en Beslutning, som de vilde holde fast ved, da det ene Parti aabenbart var ligesaa stærkt som det andet. Omstændighederne gjorde det nødvendigt at bruge demokratisk Taktik og da Mr. Newcome besad megen Erfaring i saadanne Sager, faldt det ham ikke vanskeligt at komme tilrette med de enfoldige Menneffer, med hvilke han havde at bestille.

„J see, hvorledes det forholder sig, Medborgere. Almenheden har deelt sig og dannet to Partier. Fra nu af maa Sagen behandles som en Partisag og afgjøres efter Partigrundsætninger, skjøndt Majoriteten maa raade. Na. her engang, Nabo Willis, vil De ikke gaae hjem til mit Huus og bede min Kone lade Dem faae det sidste Bind af Statslovene? De indeholde maastee et Par Ord om denne Sag.“ Nabo Willis opfyldte Begjeringen og begav sig bort. Han var, som jeg siden erfarede, en ivrig Presbyterianer og stod, til Uheld for sine Troesbrødre, tilfældigvis saa tæt ligeoverfor Moderatoren, at han ikke kunde undgaae at falde ham i Dinene. Det faldt mig nu ind, at Squire Newcome vilde stille Sagen under Afstemning, men jeg kjendte ikke min Mand rigtigt. Det vilde have været en altfor plump List og han undgik omhyggeligt at begaae

en saadan Dumbhed. Der var Tid nok til at løbe paa, da Moderatoren vidste, at hans Kone vilde have ondt ved at finde en Bog, som han havde laant til en Dommer i en type Wille borte liggende Nybygd, og han tog derfor heller ikke i Betænkning at tale nogle Ord i Fortrolighed med et Par af sine Venner.

„For ikke at spille Tiden, Mr. Moderator“, sagde en af Squire Newcomes Haandlangere, „andrager jeg paa, at det er denne Forsamlings Mening, at et Kirkerementente ved Hjælp af et Presbyterium er antirepublikansk, uoverensstemmende med vore berømmelige Institutioner og stridende mod Menneskeslægtsens bedste Interesser. Jeg forelægger Spørgsmaalet for Almenheden uden Debat, da jeg kun ønsker at blive bekendt med mine Medborgeres ubildede Anskuelser om denne Sag.“

Spørgsmaalet blev tilbørligen understøttet og frilet og Udfaldet blev, at der var otte og tredive Stemmer imod og ni og tredive Stemmer, eller en Majoritet af een Stemme, for, at den presbyterianske Lære var urepublikansk. Det var et stort coup de maitre. Efterat det var blevet afgjort, at det stred mod Institutionerne at have et Presbyterium, var der allerede vundet meget for Indførelsen af en anden Menighed i Nybygden. Ingen Religion kan holde sig mod de politiske Anskuelser her i Landet, da Politiken dagligt sætter Folks Tanker og Kommer i Bevægelse.

Det er besynderligt nok, at uagtet alle Sekter ere enige i at sige, at den kristelige Religion kommer fra Gud og at dens Yardomme bør erkjendes som den uendelige Wiisdoms Love, kunne Menneskene dog være saa uforstandige eller formastelige at troe, at nogen, selv den sidste af dens Forskifter, kan svækkes eller bestyrkes ved dens Uoverensstemmelse eller Overensstemmelse med menneskelige Institutioners Bestemmelser. Man kunde ligesaa gjerne strax indrømme, at Kristendommen ikke er af guddommelig Oprindelse, eller opstille den endnu mere overdrevne Sætning, at det Samfund, som Gud selv har stiftet, kan forbedres ved Menneskets kortsynede og indskrænkede Indfald. Det kan imidlertid ikke negtes, at Kirken her, ligesom andetseds, tillempes efter Institutionerne, men Institutionerne ikke efter Kirken.

Efterat være kommen saa vidt, benyttede Moderatorens Fortrolige sin Fordeel.

„Mr. Moderator“, vedblev han, „da denne Sag ganske har faaet et Partipræg, er det aabenbart rigtigt, at det Parti, som har Majoriteten, ikke hindres i sine Foretagender ved Minoritetens Bevægelser. Presbyterianismen er bleven forkastet af denne Forsamling og dens Bønder staae i samme Lys som et overvundet Parti ved et Statsvalg. De kunne ikke have noget med Regjeringen at bestille. Jeg andrager derfor paa, at de, som ere imod Presbyterianismen, konstituere sig som Valgforsamling for

at udnævne en Komitee, der har at foreslaae Majoriteten en saadan Troessækt, saaledes som Ravnereðens Indbyggere ønske den. Jeg haaber, at Andragendet vil blive stillet uden Debat. Gjenstanden er af religios Natur og det er ulogt at vække Strid om Nogetsæmhæst, der staaer i Forbindelse med Religionen."

O vee, o vee! Hvor meget har Kristendommens Sag ikke lidt, hvor meget ere Guds Love, ja selv Moraliteten ikke blevene forurettede ved saadanne Dyfordringer, der ere beregnede paa at qvæle enhver Undersøgelse og paatrænge de Frygtsomme de Sædige og Rænkfuldes Planer? Verligheden er steds naturlig og frimodig, hvorimod Djævelen benytter sig af en foregiven Overbærenhed og tilsyneladende Indrømmelser for at tilsløre sine skjendige Hensigter.

Det hjælp imidlertid; thi naar en Folkeforsamling først er bleven bragt under Naget, er det ligesaa let at styre den, som et Skib, der lyster sit Roer, idet Strømmens Magt steds giver denne væsentlige Deel af Skibets yderligere Kraft. Andragendet blev altsaa understøttet og stillet og da der ikke reistes nogen Debat, hvilket jo var blevet fremstillet som ureligiøst, blev Udfaldet næagtigt det samme som ved det forrige Spørgsmaal, eller med andre Ord, der viste sig en Majoritet af een Stemme for at berøre saa godt som Halvdelen af Forsamlingen dens Frihed og det ligeledes ifølge den Grundsetning, at Majoriteten

ter berffe. Derpaa begav Valgforsamlingen sig til Skolesbygningen, hvor den udnævnte en Komitee af sex og tyve Personer, der skulde foreslaae Majoriteten en Treeseelt. Denne Komitee, der var saa anseelig ved sit gode Navn og besad saa megen Indflydelse ved sin Talrigbed, levede ikke lange med at sette sig i Virksombed. Saaledes som det sømmede sig dens moraliske Begt erklærerede den enstemmigt, at det kongregationalistiske Treessamsfund stemmede meest overens med Navneredens Indbyggernes Ønsker. Denne Erklæring modtoges med Afklamation og Valgforsamlingen hævdedes paa ubestemt Tid.

Nu kaldte Moderatoren aller hele Forsamlingen til Orden.

"Mr. Moderator", sagde den Fortrolige, "det er paa Tiden, at dette Samsfund tager en eller anden foreløbig Beslutning; det har længe nok været uroligt med Henblik til dets religiøse Hølelser, og en længere Udsættelse kan let lede til ubehagelige og vedvarende Uenigheder. Jeg foreslaaer derfor nu, at Forsamlingen er af den Ansættelse, at Navneredens Befolkning ønsker at see det nye Forsamlingshus, som er i Begreb med at opføres, blive indviet og udelukkende bestemt for den kongregationalistiske Kirkes Tjeneste, samt at en kongregationalistisk Kirke bliver organiseret og en kongregationalistisk Præst behørigen kaldet. Jeg haaber, at dette Forslag vil blive antaget i fuldkommen

Enighed og uden Debat, saaledes som det kommer sig for den høitidelige Forretning, hvormed vi ere beskæftigede."

Forslaget sættes under Afstemning og den forrige Majoritet af een Stemme erklærede sig til Fordeel for det. Netop som Hr. Moderatoren med blid Røst tilkjendegav dette Udfald, viste hans Sendebud sig blandt Mængden og skraalede: "Squire, Mrs. Newcome siger, at hun slet ikke kan finde Bogen, som hun troer, at De har laant ud!"

"Al ja, det har jeg ogsaa!" udbød den forbausede Øvrighedsperson. "Den befinder sig virkelig ikke her i Nuværende; men det kan da endeligt være det samme, efter som en upartisk Majoritet har afgjort Sagen. Medborgere, vi have behandlet det for Mennesket vigtigste Spørgsmaal, dets religiøse Tilstand, Regjering og Velvære. Enstemmighed er saare ønskelig i en saadan Sag, og da rimeligvis ingen vil modsætte sig Folkevillien, vil jeg nu sætte Spørgsmaalet under Afstemning for at opnaae hin Enstemmighed. De, som holde paa Kongregationalisterne, eller ønske denne Troesbekjendelse fremmet, behage at række Hænderne i Beiret."

Om trent Tredjedelen af Hænderne ræktes i Beiret og derpaa raabtes "Enstemmighed! Enstemmighed!" indtil den ene Haand kom i Beiret efter den anden, og jeg talte tre og halvfjerds. De øvrige Stemmegivende vedbleve at holde sig tilbage, men da der ikke foretoges Afstemning i modsat Retning, kunde Beslutningen siges at være meget afgjørende.

om ikke fuldkomment enstemmig. Moderatoren og to eller tre af hans Venner holdt nogle korte Taler, hvori de roste den Liberalitet, som en Deel af Borgerne havde viist, og ønskede Alle til Lykke, hverpaa Mødet hævedes.

Disse vare de Omstændigheder, som ledsagede den Congregationalistiske Kirkes Indførelse i Nybugden. Navnlig redet efter rent republikanske Grundsætninger, idet Spørgsmaalet var blevet antaget enstemmigt til Fordeel for denne Troesbekjendelse, saaledes at 52 Stemmer af 78 aabenbart vare imod den. Men de republikanske Grundsætninger blev behørigt haandhævede og Sagen var afgjort, idet Følket havde høitideligt erklæret, at det inderligen ønskede en Kirke, som det, egentligt talt, slet ikke ønskede.

Imidlertid førtes ingen Klager, i det mindste ikke paa Stedet. Mængden adspredte sig og da Mr. Newcome gik igjennem den, snarere med en Overvundens end med en Seirherres Mine, tildrog jeg mig for første Gang hans Opmærksomhed. Han iagttog mig skarpt og jeg bemærkede et vist Udtryk af Tvivl og Uro i hans Blik. Dog netop i samme Dieblis, og førend han fik Tid til at gjøre et Spørgsmaal, kom Jaap kjørende med Bognen, og Negeren var en gammel Bekjendt af ham, da han ofte havde været paa Neden og havde kjendt Squiren i over Fjerdeparten af et Aarhundrede. Dette forklarede Sagen, idet en vis blandet Lighed, som jeg skal have med begge min-

Forældre, sandsynligviis bidrog til bestyrke Sandheden end mere.

Mr. Newcome var overrasket, det læstes tydeligt paa hans Ansigt, men beholdt ikke desto mindre sin Fatning. Han nærmede sig, hilste paa mig og tilkjendegav strax, at han vidste hvem jeg var.

„Formodentligt Major Littlepage,“ sagde han. „Jeg kan see en stor Lighed imellem Dem og Generalen, da jeg har kjendt Deres Fader medens han var ung; og De ligner ogsaa Deres Moders Fader, Herman Mordaunt, noget. Hvornaar var Ankomsten, Major Littlepage?“

„For saa Minuter siden,“ svarede jeg undvigende. „Der seer De min Vogn og min Tjener og vi kommer lige fra Albany. Jeg er ret kommen i et beleiligt Dieblil, eftersom alle mine Fæstere netop nu maa være forsamlede her.“

„Ja vist, Sir, ja; de ere her næsten alle sammen. Vi have havt et lille Møde i Dag for saa at sige at tage Beslutning om vor Religion. Majoren kom formodentlig ikke hertil, førend Sagen var saa godt som afgjort?“

„De har fuldkomment Ret, Mr. Newcome; Sagen var saa godt som afgjort, da jeg kom.“

Squiren følte sig betydeligt lettet ved denne Yttring; thi hans Samvittighed havde sikkert foruroliget ham lidt i Anledning af hans Hentydning til mig og min Troes-

bekjendelse. For mit eget Bedkommende havde jeg aldeles Intet imod at være kommen saa tidligt under Veir med min Forvalters Charakter. Det var temmelig klart, at han i visse Henseender spillede sit eget Kort, og det kunde være nødvendigt for mig at paasee, at denne Lyst ikke udstrakte sig i andre Retninger. Vel havde jeg besluttet at sige ham op, men der var dog adskillige lange og indviklede Regnskaber, som først skulde berigtiges.

„Ja, Sir, Religionen er en Sag af største Vigtighed for Menneskets Velvære, og den er kun altfor længe bleven forsmet hos os. Hist henne seer De Tømmerværket til et Forsamlingshuus, det første, der er paabegyndt i denne Nybygd, og i Eftermiddag agte vi at reise dit. Alle Bindingerne ere færdige, Loftestængerne ere lagte under og vi behøve kun at kommandere: „let!“ De vil indse, Squire, at det var klogt at komme til et vist Punkt, for end vi toge Beslutning om Troesbekjendelsen. Indtil dette Punkt vilde naturligviis Enhver arbejde, som om han arbejdede for sin egen Tro, og vi have ogsaa seet Nyten af en saadan Fremgangsmaade; thi Tagspaanerne ere hængslede, Binduesrammerne færdige og Ruder satte i dem. Træværket til Stolene er hugget til og Altting klart til at sættes sammen, ja endog Vialingen og Sømmene ere betalte. Kort sagt, der er Intet tilbage, undtagen at rejse, polere og prædike.“

„Men hvorfor reiste De ikke Bygningen og polerede

den, som De kalder det, førend De foretog Afstemningen om Troesbekjendelsen, der, som jeg har seet, først foretoges nu?"

"Det vilde have været lidt for tidligt, Major, en lille Kjende vel tidligt. Giver man først en Mand en Haand, vil han undertiden ikke slippe den. Vi overlagde Sagen iblandt os og besluttede at afstemme, førend vi gik videre. Alting er faldet lykkeligt og vel ud og vi have enstemmigt besluttet at være Kongregationalister. Enstemmighed i Religionen er en velsignet Ting!"

"Frygter De ikke for, at Iveren vil kjoernes i Anordning af denne Sag, saa at man vil vægre sig ved at bidrage til at betale Sommermændene, Malerne og Præsten?"

"Lidt maaskee, men ikke meget; det vil ikke have stort at betyde, saavidt jeg kan indsee. Deres eget liberale Exempel, Major, har ikke været uden Indflydelse og vil naatvivleligt fremdeles gjøre sin Virkning."

"Mit Exempel, Sir? Jeg forstaaer Dem ikke, Mr. Newcome, da jeg aldrig har hørt tale om Kirken, førend jeg hørte de Hentydninger, De som Formand her i Mødet gjorde til den."

Squiren hostede og rømmede sig, tog en Extra-Skraa og søgte sig derpaa istand til at forsøge paa at svare.

"Jeg kalder det Deres Exempel, Sir, uagtet min Bemyndigelse til at handle, som jeg har handlet, hidrører fra Deres Fader, General Littlepage, og det endog før Re-

volutionen. I Krigstider, veed De jo, Major. kan man ikke tænke paa at bygge Forsamlingshuse, og derfor besluttede vi at udsætte Sagen til vi fik Fred. Nu have vi Fred og det lækker snart mod Enden med os selv og jeg syntes, at skulde Værket nogeninde foretages, saa at den nærværende Slægt kunde faae Nytte deraf, burde det foretages nu. Jeg havde haabet, at vi skulde have faaet Prædiken at høre i Huset førend Deres Ankomst og have overrakt Dem med det opmuntrende Syn af et gudsfrugtigt Folk paa Deres Eiendom. Her er Deres Faders Brev, hvorefter jeg oplæste en Sætning for Folket for en halv Time siden."

"Jeg haaber, at Indbyggerne her stedse have været gudsfrugtige, om de end ikke have haft et i dette Diocesis udtrykkeligt opført Huus. Med Deres Tilladelse vil jeg læse Brevet."

Dette Dokument var fra 1770, eller dateret fjorten Aar før Bygningen blev opført, eller fem Aar før Slaget ved Lexington stod. Jeg blev lidt forundret herover, men læste videre. Blandt Andet saae jeg, at min Fader havde givet et almindeligt Samtykke til at indrømme hans Fæstere 500 Dollars til Hjælp til Opførelsen af et Bedehuus, idet han havde forbeholdt sig som min Værge en Stemme ved Valget af Troesbekjendelsen. Jeg maa her tilføie, at jeg ved at undersøge Fæstebrevene bemærkede, at det fulde Beløb var ført til Udgift i Aaret 1770 og at

Pengene, eller det, der traadte i deres Sted, saasom Udbytte af Arbeide, Kreaturer, Smør, Ost o. s. v., havde befundet sig i Mr. Newcomes Hænder i hele Wellemtiden, upaatvivleligt til stor Fordeel for ham. Saaledes var Forvalteren paa Grund af sin seendragtige Anvendelse af min Faders Bestemmelse temmelig sikker paa at kunne faae Arbeidet istand, selv om nogle af Indbyggerne maatte vise sig gjenstridige som Følge af den nyligt tagne Beslutning.

„Og de saaledes indrømmede Penge ere blevene anvendte efter deres Bestemmelse?“ spurgte jeg, idet jeg tilbageleverede Brevet.

„Hver eneste Skilling er bleven det, Major, eller vil snart blive det. Naar det første kongregationalistiske Bedehuus paa Ravnereden er færdigt, kan De betragte det med den tilfredsstillende Bevidsthed, at Deres egne Penge have bidraget betydeligt til dets Fuldførelses gode Værk. Hvilken glad Følelse maa det ikke vække? Det maa være en stor Velsignelse for Godseiere at kunne tænke sig hvor mange af deres Penge der anvendes til deres Medmennekers Bedste.“

„For mig vilde det i Sandhed være det, da jeg paaade har hørt af min Fader og selv ogsaa af de til mig afslagne Regnskaber har seet, at ikke een eneste Dollar af Afgiften hidtil er kommen i Gierens Lomme, ja, at min Bedstefader har haft betydelige Udlæg foruden Omkostningerne ved Patentet.“

„Jeg negter det ikke, Major; jeg negter ikke. Det er meget sandsynligt. Men De vil indsee, hvad almindelige Forbedringer udkræve, og dhrr. Godseiere bør naturligvis vente deres Løn af kommende Slægter, ja Sir, af kommende Slægter. Da vil den Tid komme, da disse bortforpagtede Jorder ville svare Regning og De høste Frugterne af Deres Gævmildhed.“

Jeg bukkede, men svarede ikke. Imidlertid var Bogen ført hen til Kroen og Jaap var ifærd med at bære Kufferten og det øvrige Reisetøj ind. Indbyggerne havde faaet nys om, at deres Godseier var kommen, og nogle af de ældre Fæstere, som havde kjendt „Hermann Nordaunt,“ som de kaldte min Bedstefader, flokkede sig omkring mig paa en frimodig, hjertelig Maade, hvori Gæmmodighed blandede sig med Erbødighed. Jeg rakte Al dem, som kom, Haanden, og jeg kan med Sandhed sige, at jeg ikke den Dag tog Nogens Haand i min uden en Følelse af, at Forholdet mellem Jorddrot og Fæster kunde være saaledes, at det medførte venlige og tillidsfulde Følelser. Narnereden var ingenlunde nødvendig til min timelige Udkomme og jeg var virkelig tilbøielig nok til at slaae min Lid. om ikke til „kommende Slægter,“ saa dog til kommende Tider, med Hensyn til de Fordele, der kunde høstes af den. Jeg bød Mængden indenfor, bestilte en Bolle Punsch — thi dengang var Glasset en uadskillelig Ledfager af enhver Velkomsthilsen — og søgte at indbynde

mig hos mine nye Venner. En hel Del Fruentimmer, som jeg endnu ikke har omtalt, vare ligeledes tilstede, og jeg maatte finde mig i den Ceremoni at lade mig forestille for mange af Ravneredens Koner og Døttre. I det Hele taget var Sammenkomsten venstabelig og Modtagelsen varm.

Tiende Kapitel.

Forestillingsceremonien var endnu ikke halvt forbi, førend der høstes en tydelig Opfordring til at møde ved Løftestangerne. Dette kaldte hele Mængden bort, da et Reisegilde paa Landet er en altfor vigtig Begivenhed, til at den kan gaae uændset hen. Jeg benyttede Leiligheden til at give nogle Befalinger med Hensyn til min egen Behagelighed og begav mig derpaa til Arbeidets nuværende og Kongregationalismens fremtidige Stueplads.

Enhver Amerikaner, nogle enkelte forhærdede Kjøbstadboere undtagne, have seet en „Reisning.“ De fleste have seet flere hundrede og jeg for mit Vedkommende tør med Sikkerhed paastaae, at jeg allerede dengang havde seet

tusinde. I nærværende Tilfælde hørtes mange Glædes-
 uttringer blandt Landmændene fordi Sommerværket var
 fældet saa godt sammen. Jeg lykønskedes i saa Henseende
 af en godmodig gammel Rhode-Islander, der var Major
 ligesom jeg, idet han forsikrede mig, „at han ikke kunde
 faae Bladet af sin Kniv, og det var dog ingen urimeligt
 stor Kniv, ind i een eneste Fuge. Og hvad mere er,
 Squire“ — da den firfkaarne Landmand selv var Major,
 Alendt kun i Militien, vilde denne Titel ikke have været
 fornem nok til hans Jorddrot — og hvad mere er,
 Squire, man har fortalt mig, at ikke et eneste Stykke er
 blevet prøvet, førend vi selv søiede Bindingerne sammen
 i Eftermiddag! Nede i Landet har jeg aldrig seet noget
 Lignende, men heroppe bruge Sommermændene Vinkelmaa-
 let og Arbeidet gaaer prægtigt fra Haanden for dem der-
 ved.“ Denne Tale dreiede sig om et af de Midler, hver-
 ved de „nye Lande“ søgte at hamle op med de „gamle“,
 som jeg erfarede paa nærmere Forespørgsel.

Det er ligesaa godt jeg beskriver Stedets Udseende,
 da jeg kom hen til den Plads, som var bestemt til det
 ny Bedehuus. „Folkets“ store Masse havde netop stillet
 sig ved den første Binding for at løfte den i Beiret,
 medens nogle paalidelige Mand stode ved Endebjel-
 len, forsynede med Kæben, Bredorer og andre passende
 Redskaber til at holde disse vigtige Dele af Sommervær-
 ket paa deres Plads; thi paa disse Personers Forsigtighed

beroeede deres Liv og Lemmer, som skulde reise Bindingen. Da Bygningen var større end sædvanligt, forsøgedes Faren, og Nødvendigheden af at have Folk ved Haanden, man kunde stole paa, blev aabenbart saameget desto større. Polerereren raabte, at En skulde stille sig paa denne kildne Plads, da Arbeidet strax kunde gaae for sig, saasnart der var en Mand tilstede der, og medens den Ene nu betragtede den Anden for at see, hvem der vilde træde frem, hørtes pludseligt det Raab: „Assistenten! Assistenten! Der have vi vor Mand!-“

Ganske rigtigt kom gamle Andries Gojemans sund, rank, kraftfuld og med faste Skridt, skjøndt han allerede var ti Aar over de tre Sene. Min gamle Kammerat havde næsten afslagt ethvert Spor af sin forrige Stand som Kriger, skjøndt otte Aars Marscheren og Exerceren ikke lode sig udslette af en Mands Mine og Holdning paa et Aars Tid. Det eneste Kjendetegn paa Soldaten, jeg, med Undtagelse af hans Holdning, kunde opdage hos den forhenværende Kapitain, var den Maade, hvorpaa hans Hidsk var bunden. Andries bar sit eget Haar; det gjorde hans vante Beskæftigelse i Skoven nødvendigt; men det havde i lang Tid været bundet paa en vis militair Viis og den holdt han fast ved. Forøvrigt havde han ganske forvandlet sig til en Skovbygger. Han bar en Jagtskjorte ligesom jeg selv. Kamasker, Wokkasiner og en Hue af Skind, som Haarene vare tagne af. Denne Dragt var

imidlertid saa langt fra at svække det smukke Indtryk, som hans kraftige Alderdom gjorde, at den tværtimod tjente til at forege det. Andries Gojemans var ser Fod høi i sit halvfjerdsindstyvende Aar, holdt sig endnu lige saa rask som da han var tyve Aar gammel, og det var saa langt fra, at hans Legeme forraadte nogen af Alderdommens Virkninger paa det, at det endog syntes at være blevet udviklet og hardet ved det, det havde udstaaet. Hans Hoved var saa hvidt som Snee og hans Ansigt havde den rødbrune, kraftige Farve, der hidrører fra Sundhed og fra ideligt at leve i fri Luft. Ansigtet havde stedie været smukt, da de skjelle og mandige Træk vare gennemtrængte af et Udtryk af Ærlighed og Velvillie.

Assistenten kunde ikke have seet mig, førend han kom op paa Sommerværket. Da kunde man rigtignok ikke tage feil af Udtrykket i hans Ansigt, som røbede Glæde og venstabelig Deltagelse. Idet han skred hen over Bjelkerne som en Mand, der er vant til at bevæge sig blandt alle Slags Farer, greb han min Haand og gav den et Tryk, som vidnede om hans egne Mussels og Seners fortræffelige Tilstand. Jeg saae en Taare funkse i hans Øie; thi om jeg ogsaa havde været hans egen Søn, troer jeg ikke, at han kunde have elsket mig høiere.

„Mordaunt, min Gut, De er hjerteligt velkommen,” sagde min gamle Kammerat. „De er nok kommen paa Rappen af disse Godtsfolk, ligesom Ratten lister sig paa

Musene; men jeg havde faaet Budskab om Deres Marsch og var gaaet et Par Meil ned ad Veien for at møde Dem. Hvor eller hvorledes De er kommen forbi mig, er mere, end jeg kan sige; thi jeg har ikke seet Noget til Dem eller Deres Bogn."

"Og dog ere vi begge her, min fortræffelige gamle Ven, og jeg er inderligt glad over at see Dem igjen. Vil De følge med til Kroen, kunne vi tale mere usforstyrret sammen."

"Nok, nok for Diebliffet, min unge Kammerat. Arbeidet er gaaet lidt i Staa, fordi man har savnet mig; gaae ned fra Bjellerne, min Gut, og naar vi have faaet Bindingen op, er jeg til Deres Tjeneste i en Uge eller et helt Aar, om det saa skulde være."

Efterat have verket Diekast og gjentaget det varme og venstabelige Haandtryk, skiltes vi ad for Diebliffet, idet jeg gik ned fra Bjellerne og Assistenten strax gik hen til Foden af den vigtige Stolpe, eller til den Plads, som ingen Anden vilde indtage. Derpaa begyndtes uden videre Forhaling det alverlige Arbeide at reise en Binding. Denne Forretning er sjeldent aldeles fri for Fare og ved den nærværende Leilighed, hvor Mennekraften ikke ganske stod i Forhold til Sommerets Tyngde, var det dobbelt magtpaaliggende, at Enhver var paalidelig og forsigtig. Min Opmærksomhed henledtes først paa det forestaaende Arbeide og i nogle Minuter tænkte jeg ikke paa synderligt

Andet. Fruentimmerne havde nærmet sig det Sted, hvor deres Mænd, Brødre og Kjærestes anstrengte hver Muskel og Nerve, saa meget, som Forsigtigheden tillod det, og en dyb og angstelig Tausked hvilede over den hele Mængde, der var smykket med landlige Prydelser, sjøndt den just ikke udmærkede sig ved Smag eller Forfinelse. Imidlertid havde denne Klynge Fruentimmer dog ikke ret meget ved sig, som kunde kaldes plumpt eller uqvindeligt, om den end ikke, med Hensyn til det for Diet Tiltrækkende, havde meget af det, som nuemtider findes hos en lignende Høb. Vore Landmænds Hustruer og Døttre have i de sidste fem og tyve Aar gjort betydelige Fremsskridt i Udvortes og Klædedragt. Over Halvdelen af de ved denne Leilighed Fersamlede bære saakaldte Halvkjoler, en Dragt, der nu er næsten aldeles forsvunden, og de Puder, som saaes paa næsten alle de ved Gjerdeslavene bundne Heste, viste paa hvilken Maade de havde tilbagelagt Veien. Den Lids Bomuldstøier vare baade dyre og simple og der horte Penge til at sætte et Fruentimmer istand til at anskaffe sig en Dragt, som kunde være tiltrækkende selv for det mindste øvede Øie. Ikke desto mindre fandtes der mange smukke Piger i hiin Række angstelige Ansigter med sorte og blaa Dine, lyse, sorte og brune Haar og af alle de forskjellige Skikkelser og Farver, hvori den qvindelige Skjønhed viser sig hos de Unge.

Jeg smigrer mig med, at jeg saae ligesaa godt ud

som de fleste unge Mænd af min Alder og Stand, og at jeg ved en sædvanlig Leilighed ikke kunde have viist mig for hiin Klynge unge Piger, uden at have tiltrukket mig nogle af deres Diebst. Dette var imidlertid ikke Tilfældet da jeg gik ned fra Bjelkerne, som nu toge Alles Dine i Beslag. Paa disse og paa dem, der omgave dem, hviskede hvert Die og hvert forventningsfuldt Ansyn, mit eget ikke undtaget. Det var et Dieblis, fuldt af dyb Interesse for Alle og mest for dem, som kun kunde føle, men ikke handle.

Paa givne Kommando gjorde Mændene en samtidig Anstrengelse og løstede den øverste Del af Bindingen op fra Bjelkerne, hvorpaa den laa. Det var let at see, at Arbejderne, hvor stærke og villige de ogsaa vare, havde nok at løfte paa. Drengene stode imidlertid i Beredskab med korte Stykker Tømmer til at stilles endeviis ind under Bindingen og Mændene fik Tid til at puste. Jeg følte mig lidt skamfuld over ikke at have Noget at gjøre i et saadant Dieblis, men da jeg frygtede for at gjøre Skade istedetfor Gavn, holdt jeg mig assides og forblev kun Tilskuer.

„Nu, Fjellens“, sagde Voldereren, der havde stillet sig paa et Sted, hvorfra han kunde oversce Arbeidet, „ville vi gjøre os klare til nok et Tag. Alle Mænd paa engang, paa glider hun; ere I klare? — Hi-iv!“

Hive eller løfte gjorde de stærke Karle og det med

saa megen Forstand og god Villie, at de svære Bjælke bragtes i Veiret i Linie med deres Hoveder. Der standfede de, idet de ligesom før understøttedes af kortere Stykker Løstømmer.

Nu skulde Løstestangerne til at bruges. Det er altid den sværeste Deel af Arbeidet og Folkene toge derfor de fornødne Forholdsregler. Først førtes korte Stænger ind under Bindingen ved at stikke dem ind i Sammensætningen og nogle steg op paa Blokke for umiddelbart at bruge deres Kræfter.

„Ere I klare, Folkens?“ raabte Polerereren, „Det er vor sværeste Binding og vi tage fat paa den med friske Kræfter. Se vel efter Foden af hver Bjælke — Afstent, jeg stoler paa Dem — Deres Bjælke er Kongebjælken i hele Bygningen — svigter den, svigter det hele. Klar, Folkens — hi-iv — Alle Mand — hi-iv! — De gaar: hun; hi-iv — flere Stænger — hold fast, Gutter — hent nogle Støtter — hi-iv — ind med Eders Biler — saa, træk Veiret en Kjende, Folkens!“

Det var vissest paa Tide at trække Veiret; thi Anstrengelsen havde været frygteligt voldsom. Bindingen var imidlertid kommen i Veiret og stod nu, ligesom før baaren af Støtter, i en Vinkel af omtrent femten Grader med Bygningens Plan. Løstestangen skulde gøre Resten og de næste ti Grader, som skulde overvindes, vilde sandsynligviis udkræve de fleste Kræfter. Hidtil var Alt gaaet

godt og den eneste Ulempe var den Vished, man havde faaet om, at den tilstedeværende Kraft neppe var tilstrækkelig til at faae saa svære Bjeller op. Herpaa kunde der imidlertid ikke raades Bod, da enhver Tilstedeværende, der kunde gjøre Nytte, havde sin Plads, med Undtagelse af mig. En vakkert udseende, halvt gentil ung Mand, halvt klædt som Skovbygger, halvt som Kjøbstadboer, var traadt frem bag Rækken af Fruentimmerne og stegen op paa Bjelkerne, hvor han havde Plads ved en Væstestang. Den mindviiede Læser vil indsee, at de, som reise en Bygning, nødvendigen maae staae lige under det Stykke Tømmer de høre i Veiret, og at et Fald maa bringe dem i en frygtelig Falde. Undertiden falder Bindingen ned paa Arbejderne og Følgen er da saa godt som den visse Uldergang for dem, der rammes af Tømmeret. Trods det Farlige og Vanskelige i det nærværende Tilfælde herskede der dog Munterhed, og enkelte lystige Indfald hørtes paa Kongregationalisternes og den forrige Moderators Befordring.

„Hør engang, Squire“, sagde den opromte gamle Rhodæ-Islander, „giv nogle af de andre Troesbekjendelser lov til at komme ind engang imellem, saa skal De see, hvor Bindingen kommer i Veiret. Presbyterianismen holder sig halsstarrigt tilbage.“

„Jeg haaber, at Ingen troer,“ svarede Moderatoren, „at der ikke hersker Religionsfrihed i denne Nybygd. Ja

vist, ja vist, andre Troesbekjendere kunne altid afbenytte dette Huus, naar dets retmæssige Eiere ikke behøve det."

Ordene „retmæssige Eiere" vare uheldigt valgte; thi jo stærkere Netten er, desto nodigere hører den tabende Part tale om den. Ikke desto mindre viste Ingen Lust til at lusse sig bort, eller forlade Arbeidet, og to eller tre af de Dissentierende beynede sig paa Stedet ved Udsalg mod Moderatoren. Af Frygt for, at der skulde blive snakket for meget, gjentog Polerereren nu sin Opfordring til at passe Arbeidet.

„Lad os gribe an Alle paa engang, Folkens", tilsvarede han; „vi ere nu komne til det Værste og maa passe vor Dont som ærlige Gutter. Naar Enhver blot i een Minut gjør sit Bedste, vil det Sværeste være overstaet. Kan Du see den Støtte der henne ved Drengen, Tim Trimmer? Let Bindingen saa meget, at Tim kan faae Enden af Støtten ind under den, saa er Alting godt. See efter den nedre Ende af Støtten, Tim; er den fast og vel stoppet?"

Tim svarede ja; men to eller tre af Folkene gik hen og undersøgte den, og efterat have gjort nogle Forandringer, forsikrede de ligeledes Polerereren, at den ikke kunde vige. Derpaa holdtes en kort Tale, hvori Enhver formanedes til at gjøre sit Bedste og navnlig til at passe paa hvad han havde under Hænder. Derpaa reiste Man-

dene Løftestangerne i Beiret og stillede sig paa deres Plads. En taus Forventning opstod.

Hidtil havde endnu intet Tegn, ingen Mine, intet Blik tilkjendegivet, at man ventede, at jeg vilde stille mig i Rækkerne. Jeg tilstaaer, at jeg følte en vis Lyst dertil; thi hvo kan staae og see paa, at hans Medmennesker anspænde hver Muskel, uden at hans Deltagelse vækkes? Men Grindringen om min militaire Rang og private Stilling havde ikke alene sit Krav, men ogsaa sine særegne Følelser. Jeg nærmede mig Tømmerværket et Par Skridt, men traadte ikke op paa det.

„Klar, Følsens“, raabte Pøsereren, „for sidste Gang. Alle Mænd paa engang efter Kommando — nu er det Tid — hi-iv — hi-iv — hi-iv!“

De stakkels Fyre hivede og det var kun altfor klart, at de vakkede under det ubyre Tryk af de svære Bjælker. Jeg traadte ind under Bindingen lige paa Midten, eller paa det farligste Sted, og tog fat paa en Løftestang.

„Hurra!“ raabte Pøsereren — „Der have vi vor unge Herremand! Hi-iv, Alle Mænd, hi-iv!“

Vi hivede af alle Kræfter og reiste Bindingen nogle Fod ovenover de forrige Støtter, men dog ikke saa meget, at den jo endnu var et Par Tommer fra de næste. Nu opfordrede tyve Stemmer Alle til at passe paa, thi Enhver iidsaae Vigtigheden af endog blot en Drengs Kræfter. Pøsereren styrkede frem som en Mænd for at hjælpe os

og Tim, som troede, at hans Stiver kunde staae alene uden Understøttelse, ilede hen til en Løstestang. Men paa Grund af denne Feiltagelse vreg Stiveren lidt til Side og gjorde ingen Nytte. Jeg stod saaledes, at jeg kunde bemærke denne farlige Omstændighed, og følte, at den Begt, jeg var, mere og mere forvandlede sig til Bly. Heraf begreb jeg, at vor Kraft segnede under Trykket af den uhyre Binding.

"Hi-iv, Følkens, have I Eders Liv kjært — hi-iv!" raabte Polererens som et Menneske, der kæmper med Døden.

Klangen af hans Stemme lød som Fortvivlelsens Røst i mine Dren. Havde een eneste Dreng forladt os i dette Dieblis, og der stod en heel Snees af dem paa Bjelkerne, vilde den hele Viasse Tømmer være styrtet ned over os. Man taler nok om at storme et Batteri, men mon det kan siges at sætte et Menneskes Nerver paa en saadan Prøve som den Stilling, hvori vi befandt os? Een eneste Mussels Giren efter blandt hele denne anspændte, løstende Høb vilde have været vor visse Undergang. Der forløb tyve radsomme, frygtelige Sekunder, og netop som jeg havde opgivet alt Haab, soer et ungt Fruentimmer ud af den blege, angstelige Gruppe, der betragtede os med en Rædsel og Fortvivlelse, som lettere lader sig tænke end beskrive, og greb Stiveren, som hun stillede op ved Siden af Stolpen. Der manglede kun en Tømme i, at den kunde finde Støtte, men hverledes skulde denne Tømme

vindes? Nu hævede jeg min Stemme og opfordrede de segnende Mand til at hive. De adløde og jeg saae den modige Pige med sikkert Die og fast Haand netop stille Stiveren der, hvor den behøvedes. Alle de, som stode ved den Ende af Bindingen, følte sieblikkeligt Løttelsen og trak sig forsigtigt tilbage, den Ene efter den Anden, indtil ingen Andre end de, som holdt den anden Ende i Beiret, vare tilbage. Vi ilede nu hen for at hjælpe disse og fik snart en Mængde Stivere satte til, hvorpaa Alle gik til- side og betragtede aandeløse og stiltiende den Fare, de vare undgaarde. For mit eget Vedkommende fornam jeg en underlig Taknemmelighed mod Gud for denne Frelse.

Denne Tildragelse gjorde et dybt Indtryk. Enhver kjendte den Fare, hvorfor han havde været udsat, og den Udslæggelse, der kunde have ramt Nybygden. Jeg havde set et Glimt af det sjældne Væsen, hvis Bestemtbed, For- stand og Mandsnærværelse havde gjort saa meget for os Alle, og hun forekom mig at være den vndigste Skabning i landet hendes Kjon, hvorpaa mine Dine nogensinde havde hvilet. Navnlig var hendes Skikkelse fuldkommen, idet den netop holdt Middelveien mellem qvindelig Kiinhed og kraftig Sundhed, eller netop havde saa meget af den sidste, som kunde tilstedes uden mindste Afstyngning af Plumphyed, og det Lidet, jeg saae af et Ansigt, som næsten tilhylledes af Løkker, som med Rette kunde kaldes gyldne, forekom mig at stemme beundringsværdigt overens med hendes

Legemsskikkelse. Ei heller indeholdt den Gjerning, hun havde udført, noget Karleagtigt eller Upassende, som i mindste Maade kunde svække det qvindelige Udtryk i hendes Udvaltes. Den havde været bestemt, gavnlig og i en Henseende menneskekjærlig, men en Dreng kunde have udrettet det samme hvad legemlige Kræfter angik. Handlingen udkrævede snarere Koldblodighed, Forstandighed og Mod, end mandlig Styrke.

Det er nok muligt, at min Indbildningskraft, i Bevidstheden om den Fare, hvori vi Alle vare stedte, kan have forhoiet Indtrykket af det skjønne Væsen, der kom ligesom et Sendebud fra oven for at frelse os. Men selv medens jeg stod og pustede efter Anstrengelser, hvortil jeg visseligen selv aldrig har oplevet Wiagen, udmattet, næsten aandeløs og saagodt som ude af Stand til at holde mig paa Benene, saae min Sjæls Die intet Andet, end den smidige Stikkelse, de elastiske, hurtige Fjed, de gyldne Fletninger, de af Spændingen glødende Kinder og af Bestemthed sammenpressede, fortryllende Læber og den hele Mine, Stilling og Handling, som tilhøbe betegnedes af hendes Kjønns Selvopoffrelse, Snarraadighed og Elskværdighed. Da min Puls begyndte at gaar mere regelmæssig og mit Hjerte ophørte at banke, saae jeg mig om efter hiint salsomme Syn, men bemærkede Ingen, som i mindste Maade kunde gjøre Krav paa Slægtsskab med det. Fruentimmerne vare krobne sammen ligesom en forskrækket Hønsesflok og raabte, strakte Hæ-

derne i Veiret og gave deres Skræl Lust i alle de for deres Kjon og Klasse almindelige Gebærder. „Synet“ befandt sig bestemt ikke blandt denne Gruppe, men var forsvundet ligesaa pludseligt, som det havde viist sig.

Imidlertid var Assistenten nu traadt frem og overtog Kommandoen. Jeg kunde see, at han var bevæget — rørt vilde maaskee være et rigtigere Udtryk — men han var desuagtet sindig og myndig. Han adlodes derhos paa en Maade, som det glædede mig at bemærke. Værelserens Befalinger havde ikke gjort det Indtryk som de gamle Andries nu udstedte, og jeg følte i Sandhed selv den samme Lust til at efterkomme dem, som jeg vilde have følt for atten Aaener siden, da han stod paa høire Fløi af vort Regiment som dets ældste Kapitain.

Tommermanden overlod Assistenten Kommandoen uden at knurre. Endog Squire Newcome indsaar aabenbart, at Andries var den Mand, som bedre end han selv forstod at indvirke paa Nybyggerne. Kort sagt, Alle lyttede, Alle syntes at være tilfredse og Alle adløde. Ei heller tog min gamle Ven sin Tilflugt til de Løkkemidler, der ere saa almindelige i Amerika, naar man vil have Folk paa Landet til at lystre. I Byerne og hvor Mennesker skulle adlyde i Masse veed man ligesaa godt som paa noget andet Sted i Verden, hvad en Befalendes Myndighed vil gøre; men i det Indre og især blandt Mennesker med Ny-Englands Eæder og Skikke, have kun meget Faa Anseelse

nos til at sige: „John, gør det“, eller „John, gør hiint“, men der hedder det: „Na, Johnny, vær saa god at gøre det“, eller „Johnny, synes Du ikke, at det er bedst Du gør det?“ Assistenten kjendte ikke noget til dette mystiske Brøvl, men kaldte enhver Ting ved dens rette Navn, og naar han behøvede en Spade, forlangte han ikke en Halst. Som Følge heraf blev han adlydt, da Wyndigbed er lige saa uundværlig for Menneskene ved tusinde Leiligheder, som nogen anden Egenskab.

Alt var nu snart i Orden igjen, efterat Følleme vare blevene opstillede lidt anderledes end før. I denne Forandring var Assistenten Skyld, da han forstod sig paa den praktiske Mechanik, bedre maaſkee, end en Mathematiker af første Klasse. Da Kommandoen til at hive var bleven givet, gif Bindingen i Veiret, som om den bar af en uimodstaelig Magt. Dette var en Følge af, at gamle Andries var saa vant til at kommandere, hvilket ikke alene gjorde, at Enhver løftede af alle Kræfter, men tillige, at Alle løftede paa engang. Naar en Binding løst staaer lodret, er det en let Sag at støtte den, og derfor tilkjendegaves, at det sværeste Stykke Arbejde var overhaaret. De andre Bindinger vare langt lettere, og naar een løst var reist, havde Widler, som havde manglet ved den første, tilstede til at hjælpe til ved Reisingen af de øvrige.

„Kongregationalisterne stummede Fløden“, udbrød den gamle Rhode-Islander leende, da Bindingen var afstiret.

„ved Hjælp af Assistenten og nok Gen, som jeg ikke vil nævne. Men vor Tour kommer ogsaa nok; for Ravnereden er et Sted, hvor Folk ikke lade sig nøie med een Religion. Det Land er ilde faren som kun har een Religion; thi saa bliver Præsterne døde og Skolemesterne dørste.“

„Det kan De være vis paa“, svarede Assistenten, som aabenbart lavede sig til at forlade Stilladset. „Ravnereden vil med Tiden faae ligesaa mange Religioner, som der findes misfernoiede Gemytter paa den, og de vil komme til at behøve mange Rejsninger og endnu flere Præster.“

„Vil De forlade os, Assistent? Der er flere Stolper at holde og flere Bindinger at reise.“

„Det Børste er overstaaet og I have Kræfter nok, foruden mig, til det, der er tilbage. Jeg maa sørge for Herremanden. Gaaer til Eders Arbejde, Folk, og hvis I kunne, saa husk paa, at i dette Huus skulle I dyrke et Baser, som hverken er kongregationalistisk, eller presbyterianisk, eller noget af Alt det, hvormed I tvistes i Eders Indbildskab. Equire Newcome kan føre Eder an hvad Lærdommen angaaer og Sommermanden meget vel overtage Kommandoen for den øvrige Deel af Dagen.“

Jeg forundredes over den Nøilighed, hvormed min gamle Ven udtalte Anskuelser, som det ikke var synderligt rimeligt vilde finde Indgang blandt en saadan Forsamling,

og over den Erbsødighed, hvormed hans Ord bleve hørt. Men Andries indgjød, som jeg siden erfarede, Agtelse og Grund af sin vel bekjendte Redelighed og hans Ansættelse sig Begt, fordi han sædvanligen sagde: „Kom, Gutter!“ og ikke gav sine Befalinger med de Ord: „Gaa, Gutter!“ Saaledes havde han ogsaa baaret sig ad ved Herren, hvor han i sin lille Kreds var bekjendt som: den, der steds var rede til at føre an i egen Person. Dernæst var Andries en Mand af den strengeste Sanddrubed og naar en saadan Mand besidder moralsk Mod til at følge sine medfædte Drister, i Forbindelse med den fornødne Forsigtighed til at holde sig indenfor den almindelige Klogskabs Grændser, erhverver han sig uformærkt en betydelig Indflydelse paa dem, med hvem han bringes i Berøring. Folk undlade aldrig at agte saadanne Egenskaber, hvor lidet de end selv for deres eget Bedkommende lægge dem for Dagen.

„Kom, Morty, min gamle Dreng“, sagde Assistenten, saasnart vi vare komne bort fra Mængden, „jeg vil være Deres Beiviser og føre Dem hen til et Tag, hvorunder De vil være Herre.“

„De mener dog vel aldrig Reden?“

„Jo, den og ingen anden. Det gamle Huus ser, ligesom vi gamle Soldater, noget forrustent ud og er medtaget af Tjenesten, men det er ganske hyggeligt og jeg har ladet det sætte i Orden til Dem. Deres Bedstefaders Bohave er der endnu og Frank Malbone, Dus og jeg

selv have gjort det til vort Hovedkvarter, medens vi have opholdt os her paa Egnen. De veed, at jeg havde Deres Tilladelse dertil."

"Ja, og til at bruge alt Andet, som hører mig til. Men jeg havde troet, at De havde bygget Dem et Huus i Skoven ved Mooseridge."

"Det har jeg ogsaa; undertiden opholde vi os paa det ene og undertiden paa det andet Sted; mine Negere befinde sig ved Blokhuset, men Frank, Dus og jeg ere gaaede herover for at byde Dem velkommen her til Egnen."

"Jeg har en Kudst og min egen Neger her; lad mig gaae til Kroen og sige dem, at de skulle gjøre sig færdige til at tage os med."

"Mordaunt, De og jeg have været vant til at bruge vore Been. Soldaten marscherer og kontramarscherer uden at have nogen Bogn at kjøre paa; dem overlader han til Bagagen og Trainkudstene."

"Alfsted da, gamle Andries, jeg vil være Deres Kammerat, enten det saa er tilfods eller tilhest. Det kan kun være tre eller fire Mile og Jaap kan komme bagefter med Kufferterne efter sin egen Magelighed."

"Et Par Ord til Regeren var Alt, hvad der behøvedes, skjøndt Sammenkomsten mellem ham og Assistenten var som mellem et Par gamle Venner. Jaap havde gjort hele Krigen med ved Regimentet, snart som min Faders Oppasser, snart med Musketten paa Nakken, snart som

Stykkudst og i Slutningen af sin Løbebane som min Livstjener. Han betragtede sig derfor som et Slags Krigsmand og havde ogsaa ved mange Leiligheder vist sig som en meget god Soldat.

„Endnu et Par Ord, førend vi gaae, Assistent“, sagde jeg, da gamle Andries og Jaap vare færdige med at hilse paa hinanden; - jeg traf den Indianer, som De pleiede at kalde Sikkerslint, i Skoven og jeg vilde gjerne have ham med.“

„Han er gaaet isorveien for at melde Deres Ankomst,“ svarede min Ven. „Jeg saa ham for en halv Time siden gaae op ad Veien i rask Trav. Han maa nu være paa Reden.“

Nu var der intet videre tilbage at sige, og vi gik, efterladende Indbyggerne ivrigt beskjæftigede med at faae Resten af Tømmerværket reist. Jeg havde Leilighed til at bemærke, at min Ankomst vakte langt mindre Opmærksomhed, end den vilde have gjort, dersom Bedebuset ikke havde været min Medbeiler til den almindelige Nysgjerrighed; thi det var en ligesaa stor Nyhed som et fremmed Ansigt. Skjøndt fødte i et kristent Land og opdraget i de kristelige Lærdomme, havde meget Faa af dem, som opholdt sig paa Godset Ravnereiden og vare under det fem og tyvende Aar nogensinde seet en Bygning, der var helliget til den kristelige Gudsdyrkelse. Saadanne Bygninger vare i Sandhed sjældne i Aaret 1784 i det Indre af Staten

New-York. Albany havde kun to, saavidt jeg veed; Hovedstaden havde maaskee en halv Snees og de fleste af de større Landsbyer havde i det mindste een, men med Undtagelse af de gamle Distrikter og af en enkelt hist og her ved Niehaw-Floden, kunde den ny Stat ikke rose sig af, at ret mange af „hine taase, mod Himlen pegende Fingre“ havde sig op blandt Træerne, som ligesaa mange Paamindere om den fremtidige Verden og Livets store Naal. Alle de, som ikke før havde seet en Kirke, nærede naturligtviis det meest levende Nisse om at danne sig en Forestilling om den her opførtes Udseende og Forhold, og da Assistenten og jeg gik forbi Fruentimmerne, hørte jeg adskillige smukke Piger yttre deres Utaalmodighed efter at faae noget at see af det forventede Epir, hvorimod de neppe værdigede mig et Niekast.

„Naa, min gamle Ven, her marschere vi da atter paa en offentlig Landevei“, bemærkede jeg, „dog ikke i den Hensigt at leire os ligeoverfor en Fjende.“

„Det vil jeg ikke haabe“, svarede Andries tørt, „skjøndt det er ikke Alt Guld, som glimrer. Vi have kæmpet en haard Kamp, Major Littlepage; jeg haaber den vil føre til et godt Udfald.“

Jeg blev lidt forundret over denne Bemærkning; men Andries var aldrig meget sangvinisk i sine Forventninger om hvad der kunde blive godt. Som en ægte Hollander nærede han især en stærk Mistillid til Indvandringen fra

de østlige Stater, som jeg ofte hørte kam sige aldrig kunde blive til nogen jand Nytte.

„Det giver sig nok i Enden, Assistent“, svarede jeg „og vi ville bøsse Lønnen for vore Visdommeligheder og Farer. Men hvorledes gaaer det Dem paa Mooseridge, og hvem er det, De har til Landmaaler?“

„Paa Mooseridge gaaer det godt nok, Merdaunt; thi der, der findes endnu ikke een eneste Sjæl, som kan forstyrre En. Vi have optaget et Kort over titusinde Acres, indeelt i Lodder paa hundrede Acres, som jeg for paaftaae ere blevne maalte saa redeligt og omhyggeligt som hvilkesomhelst andre titusinde Acres i Staten. Derpaa begyndte vi med Eiendommen her, og De kan begynde at bortforpagte Deres Faders Jorder, naar De selv vil.“

„Og den Frank Malbone, De skrev om, har forstaaet Opmaalingen?“

„Han udregnede mine Opmaalinger og det paa det Noiagtigste, det vil jeg indestaae for. Denne Frank Malbone er en Broder til Dus, det vil sige en Halvbroder; thi han er ikke mit Sødsfendebarn. Dus er, som De veed, kun min Halvsøsters Datter, men hun er min Søls datter hvad Kjærlighed angaaer. Frank selv er en god Fyr og skjøndt det er hans første Landmaalerarbeide, kan man dog stole ligesaa trygt paa ham, som paa noget Viennesse her i Verden.“

„Lige meget, om ogsaa nogle Smaafeil skulde være ind-

løbne, Andries; Jorden er ingen Edelsteen her tillands; der er nok til os Alle og endda en god Slump tilovers. Det vilde være en anden Sag, dersom der var Wiangel paa den; men saaledes som Forholdene nu ere, saa lad kun Forpagteren eller Kjøberen faae godt Maal. Opmaalingen af raa Jord kan ikke afstedkomme synderligt Tab eller Fordeel, hvorimod Opmaalinger mellem gamle Eiendomme let medføre Fortrædeligheder."

"Og Processer," faldt Assistenten mig i Ordet, idet han nikkede med Hovedet. "Oprigtigt talt, Mordaunt, vil jeg hellere paatage mig et Stykke Arbeid i en hollandsk Nybygd for halv Priis, end affikke en Linie mellem to Yankeer for det dobbelte. Blandt Hollænderne tænde Eierne deres Pibe og røge medens man arbejder; men Yankeerne søge bestandigt at knibe et lille Stykke af hist og lægge et lille Stykke til her, saa at det er Alt, at en Wand med god Samvittighed kan upartiff affætte en Linie imellem dem."

Da jeg vidste, at denne hans Fordom var Assistentens svage Side, gav jeg Samtalen en ny Retning ved at føre den hen paa politiske Begivenheder, som jeg vidste var et af hans Yndlingsemner. Da vi havde gaaet en Times Tid og fordybet os i saadanne Gjenstande, befandt jeg mig pludseligt ganske tæt ved mit eget Huus. Nær ved tog Bygningen sig smukkere og anseligere ud, end oppe fra Høien, og jeg bemærkede, at Frugthaverne og

Engene, som omgave den, vare fri for Træstubbe og andre Diet stødende Gjenstande og i god Orden. Ikke desto mindre havde Stedet i sit Ydre et vist fængselsagtigt Udseende, da der hverken var Vinduer eller nogen anden Åbning, end Døren. Da vi kom hen til denne, der snarere var en Port, end en sædvanlig Indgang, standsede vi et Dieblig for at see os om. Vedens vi stode der og betragtede Markerne, smuttede en Skikkelse gennem Abnningen, og Eikersflint stod ved Siden af mig; men neppe havde han stillet sig der, førend Tonerne af den samme fyldige, bløde, qvindelige Stemme, som jeg havde hørt strømme ud fra Grantykningen, hørvede sig fra den anden Afdeling af Skoven, syngende nogle indianske Ord til en skønt Melodi. Fra dette Dieblig glemte jeg mine Marker og mine Frugthaver, Assistenten og Eikersflint, og kunde kun tænke paa den mærkelige Omstændighed, at en indiansk Pige kunde have et saadant Kjendskab til vor Musik. Indianeren selv syntes at være fortryllet; thi han rørte sig ikke af Stedet, førend Sangen eller Versene vare udt. Gamle Andries smilede, ventede indtil den sidste Tone var forstummet og udtalte da Ordet „Dus“ med Eftertryk og tilfjendegav mig ved Tegn, at jeg skulde gaae ind i Huset med ham.

Ellevte Kapitel.

„Dus!“ gjentog jeg ved mig selv; „det er altsaa Dus, og ikke nogen Indianerinde; Assistentens Dus, Priscilla Bayards Dus, og Sikkerflints „Drossel!“

Andries maatte tildeels have hørt hvad jeg sagde, thi han standsede lige ved Gaarden, hvortil Porten gik ind, og sagde:

„Ja, det er min Søsterdatter Dus. Pigebarnet er ligesom en Spottefugl og opfanger ethvert Tungemaal og ethvert Folks Sange. Hun er brav i det Hollandske og er nær ved at smelte mit Hjerte, Mordaunt, naar hun aabner sin Strube for at synge en af vore tungsindige hollandske Viser; og hun kan ogsaa godt med det Engelske, som om hun ikke forstod noget andet Sprog.“

„Men hiin Sang var indianst; i det mindste vare Ordene mohawkske eller oneidaske.“

„Onendagosse — der er liden eller ingen Forstjel paa dem. Ja, De har Ret; Ordene ere indianstke og Musikken skal være skotsk. Men den kommer hverfra den vil, saa gaaer den En lige til Hjertet, min Gut.“

„Hvorledes kommer Dus — hvorledes kommer Miss Ursula — det vil sige Deres Søsterdatter, til at ferstaae en indianst Dialekt?“

„Fortalte jeg Dem ikke, at Dus er en sand Spotte-

fugl og at hun efterligner Alt, hvad hun hører? Ja, Du kunde blive en ligesaa god Landmaaler som hendes Broder efter en Uges Ovelse. Jeg har jo fortalt Dem, at jeg opholdt mig meget blandt Stammerne førend Krigen, og Du var dengang hos mig. Paa den Maade lærte hun Sproget og hvad hun engang har lært, glemmes hun aldrig. Du er halvt vild, fordi hun har levet saa meget i Skovene, og De maa være lidt over mod hende, men det er et fortræffeligt Pigebarn og mit Hjertes sande Stoltthed."

"Siig mig blot een Ting, førend vi gaae ind; er der ellers Noget, som synger Indianer her? Har Siffers flint ingen Fruentimmer med?"

"Nei, den Karl befatter sig ikke med Squaw'er. Og hvad det angaaer, om ellers Noget synger Indianer, saa kan jeg kun si, at jeg aldrig har hørt tale om en saadan Person."

"Men De fortalte mig, at De var gaaet ned ad Veien i Formiddags for at møde mig; var De alene?"

"Nei, paa ingen Maade, vi gif Allesammen, Siffers flint, Du, Frank og jeg. Jeg syntes, at man skyldte sin Herremand, Mordaunt, at byde ham hjerteligt velkommen, skjøndt Du var lidt gjenstridig og sagde, at enten det var en Herremand eller ei, var det ikke passende for en ung Pige at gaae en ung Mand imøde, og havde det ikke været Dem, min Gut, vilde jeg have sagt det samme; men med Dem kunde jeg ikke lege Fremmed, som med en Land-

stryger af Yanker. Jeg vilde gaae Dem imøde med hele Familien, men jeg vil ikke negte, at Dus nødtigt vilde have været med."

"Men Dus var jo med! Det er høist besynderligt, at vi ikke mødtes!"

"Nu, De taler om det, troer jeg, at en List af det snedige Pigebarn er Skyld i det Altsammen. De maae nemlig vide, Mordaunt, at da vi vare komne et Stykke ned ad Veien, overtalte hun os til at gaae ind i Grantykningen for at faae os en Mundfuld Mad, og jeg troer, at den snedige Her netop gjorde det, for at De kunde gaae forbi og hun frelse sin qvindelige Bærdighed."

"Og fra denne Grantykning kom Sillersflint ud, ligesom Dus, som De kalder hende, eller Miss Ursula Malbone, som jeg burde have sagt, havde sunget den samme Sang, vi nyligt hørte?"

"Var De nær nok til at bemærke Alt dette, og vi forfeilede Dem alligevel? Tøsen sang den samme Bise, ja, du husker jeg det, og en sød, god Bise er det. Kalde hende Miss Ursula Malbone? Hvorfor kan De ikke kalde hende Dus, ligesaa vel som Frank og jeg?"

"Af den simple Grund, at De er hendes Morbroder og Frank hendes Broder, hvorimod jeg er hende fuldkomne fremmed."

"Sniksnak, Morty, det er Snerperi. For det Første er jeg kun hendes Halvonskel og Frank kun hendes Halv-

broder, hvorimod jeg er vis paa, at De bliver hendes hele Ven. Og dernæst er De ikke fremmed for nogen af Familien, for jeg har talt saa meget om Dem, baade til Knøsen og til Pigebarnet, at de Begge næsten holde ligesaa meget af Dem som jeg selv."

Stakkels ligefremme, enfoldige Andries! Hvilken ubegribelig Følelse vakte han ikke hos mig ved at indvie mig i den Hemmelighed, at jeg var i Begreb med at træffe sammen med Wiennester, som i det sidste Mars Tid havde hørt hans partiske Fortællinger om mig. Det er saa vanstueligt at svare til saaledes vakte Forventninger og jeg maa tilstaae, at jeg begyndte at føle mig lidt forlegen med Hensyn til denne Dns. Sangen havde gjenlydt i mine Øren lige fra det Dieblif, jeg havde hørt den, og nu, da den bragtes i Forbindelse med Priscilla Bayards Ursula Malbone, stod denne for min Indbildningskraft som en meget farlig Person. Jeg kunde imidlertid ikke trække mig tilbage, om jeg ogsaa havde villet, og ved et Tegn fik jeg Assistenten til at gaae videre. Det unge Fruentimmer skulde jeg dog engang møde, og jo før det var gjort, desto bedre.

Redehuset, som mit bestedne Dyboldssted kaldtes, havde i sin Tid været et Slags Fæstning eller "Garnison", der var bleven opført paa de tre Eider af en aflang Fierkant og hvis Vinduer og Døre alle vendte ud til Gaarden. Paa den fjerde Side saaes Værningerne af Stormpelt

eller Palisader, som man dog for det meste havde ladet raadne bort, fordi Bygningerne laa paa Skraanten af en lav Bakke, som i sig selv dannede en fuldkommen Skranke mod Dværgets Indtrængen og et ikke ubetydeligt Værn mod Angreb af Mennesker.

Redehusets Indre var langt mere indbydende end dets Ydre. Vinduerne gave Gaarden et Udseende af Liv og Munterhed, som strax forvandlede det, som ellers kun vilde have været en i Skikkelse af en Bygning sammenhobet Stabel Bjælker, til et beboeligt og beboet Opholdssted. Den ene Side af denne Gaard var imidlertid langt pynteligere og saae langt hyggeligere ud, end den anden, og derhen førte gamle Andries mig nu. Jeg vidste, at min Bedstefader Mordaunt havde ladet nogle Værelser i denne Bygning forsyne med Bohave til hans eget særlige Brug og at disse Gjenstande ikke senere vare blevne flyttede eller solgte. Det forundrede mig derfor ikke, at jeg ved at betræde Huset befandt mig i Værelser, som, om de end ingenlunde kunde siges at vare glimrende eller rigt meublerede, dog vare meget anstændigt udstyrede med de fleste af de Gjenstande, som ansees for at være nødvendige for en vis Maade at leve paa.

„Vi finde nok Dus herinde,“ bemærkede Assistenten, det han aabnede en Dør og bad mig gaar foran. „Gaa ind og giv Pigebarnet Haanden, Mordaunt; hun kender Dem allerede lige tilbunds.“

Jeg gik da ind og saae mig kun nogle Skridt fra den smukke guldslokkede Pige, jeg havde seet ved Reisingen, hende, som havde forhindret Bindingen fra at styrte ned paa os ved en Mandenærvarrelse og Hurtighed, der røbede ligesaa meget Mod som Forstand. Hun var i den samme Dragt, som da jeg første Gang havde seet hende, men For skjellen mellem hendes Stilling og Bestjæftigelse gav hendes Bæsen et ganske andet Præg. Ursula Malbone sad nu ganske roligt og sømmede et af sine grove, brogede Tørklæder, som hendes Nierbroders Fattigdom nødte, eller i det mindste foranledigede ham til at bruge og hvorefter jeg havde seet et i hans Haand for en Minut siden. Da jeg traadte ind, reiste hun sig op og besvarede mit Blik alvorligt, men ikke frastødende, med en dyb Næien. Ingen af os talte, men vi hilste paa hinanden som Mennesker, der ikke behøve at forestilles for hinanden for gjensidigen at vide hvem de ere.

„Naa,“ udbrød Andries med sin skarpeste hollandske Udtale, „dette hersens passer sig ikke mellem to saa gamle Venner. Kom hid, min Pige, og ræk Wordaunt Littlepage, der er et Slags Søn af mig. Haanden.“

Du adlød og jeg haade den Fornsielse et Dieblid at holde hendes fløielsbløde Haand i min. Jeg fornem en Glæde, som jeg ikke kan beskrive, ved at Haanden var saa blød, eftersom denne Omstandighed overtydede mig om, at hun endnu ikke havde været nødt til at befatte sig med de

grove Arbeider, som ikke passe sig for et dannet Fruentimmer. Jeg vidste, at Andries havde nogle Slaver, rigtig nok hans eneste Eiendom, med Undtagelse af hans Kompas, hans Kjeder og nogle saa Baaben og plumpe Agerdyrkningsredskaber, og disse Slaver vare, saa gamle og udslidte de end maatte være, sandsynligviis Midlet til at fritage Søsterdatteren for at forrette Tyndegjerning.

Skjøndt jeg havde faaet Ursula Malbones Haand, havde jeg dog ikke kunnet opfange hendes Blik. Hun vendte ikke Ansigtet bort og paatog sig heller ikke nogen Kulde, men hun var ikke rigtigt vel tilpas. Jeg saae let, at det vilde have været hende kjærere, om hendes Morbroder havde indstrænket sig til Bul og Steien. Da jeg aldrig havde seet den unge Pige før og ikke paa nogen Maade kunde have fornærmet hende, udledede jeg det Hele fra falsk Undseelse og den Forlegenhed, der var naturlig for en Person, som saae sig bragt i en Stilling, der var saa forskjellig fra den, hvori hun saa nyligt havde befundet sig. Jeg bøiede mig ned over Haanden, gav den maaskee et sagte Tryk for at opmuntre hende og slap den derpaa.

„Naa, Du, har Du ikke en Kop The at byde Herremanden i hans eget Huus?“ spurgte Andries, fuldkomment tilfreds med det tilsyneladende venstabelige Forhold, han havde tilveiebragt imellem os. „Majoren har havt en lang Marsch af i Fredstider at være og kan vist trænge til en lille Forfriskning.“

"De kalder mig Major, Assistent, uagtet De ikke selv vil modtage denne Titel."

"Ja, det er der god Grund til. De kan blive General og bliver det muligviis førend Deres tredivte Aar; men jeg er en gammel Mand og kommer aldrig til at bære nogen anden Uniform end den, jeg har taget paa igjen. Jeg begyndte min Bane i dette Korps, Morty, og vil ende den paa det samme Trin, hvormed jeg begyndte."

"Jeg troede, at De oprindeligen havde været Lunde-maaler og atter tog fat paa Kjeden, fordi De ingen rigtig Lyst havde til Tal. Det synes jeg, at De selv har forfalt."

"Ja, det er rigtigt. Tal og jeg have ikke kunnet forliges, og jeg holder ligesaa lidt af dem nu i mit halvhjend-sindstøvende, som jeg holdt af dem i mit syttende Aar. Men Frank Malbone, Tus's Broder, han kan magte dem og han arbejder sig ligesaa rask gjennem en Sum, som Deres Fader vilde have ført en Bataillon gjennem et Vot. At gaae med Kjeden, det kan jeg lide; det giver Betsjeltigelse nok for Forstanden; men en Assistent's Hovedegenskab er Redelighed. Man siger, at Tal ikke kunne lyve, Mor-daunt; men det er ikke Tilfældet med Kjeden; undertiden lyver den ganske forstrækkeligt."

"Hvor er Mr. Francis Malbone? Det vil glæde mig at gjøre hans Bekjendtskab."

"Frank blev tilbage for at hjælpe dem med at rejse

Kirken Det er en stærk Karl, ligesom De selv, og han kan tage et ordentligt Tag; men han har ingen Herremandsværdighed at opretholde, stakkels Fyr."

Jeg hørte et sagte Suk fra Dus og dreiede uvilkaarligt Hovedet; thi hun var beskjæftiget lige bagved min Stol. Som om hun skammede sig over sin Svaghed, rødmede den kjække Vige og for første Gang hørte jeg nu hendes Stemme, med Undtagelse af de tvende Gange, jeg havde hørt den indianske Sang. Jeg siger hørte hendes Stemme; thi det var en minderværdig Begivenhed. En behagelig Stemme er hos begge Kjøen en af Naturens meest indtagende Gaver, men Ursula Malbones blide Toner vare Alt, hvad det meest kræse Øre kunde have forlangt, idet de, skjøndt fyldige, hyppige og melodiske, dog netop havde det Omfang, som tilfredsstiller Smagen bedst og indgiver Bished om en qvindelig Natur og et dannet Væsen. Jeg affkver en høi, skrigende Fruentimmerstemme mere, end en buldrende Mandsstemme, og ligesom forogter dem, der fremmumle Ordene, for at det skal lade som om de besidde en Forfinelse, der modsigts af selve Handlingen. En tydelig, klar, men dannet Udtale er uundgaeligt nødvendig for ethvert Mandfolk eller Fruentimmer af Verden, da enhver anden gjør ham eller hende plump og affkieret.

"Jeg havde haabet," sagde Dus, "at den farlige Bygning vilde være bleven reist og affstivet og at jeg skulde have seet Frank om et Par Minuter. Forresten undrede

det mig at see Dem' arbeide saa tappert for Presbyteria-
nerne, Morbroder."

"Jeg kunde gjengjelde Komplimenten ved at sige, at
det forundrede mig at see Dig gjøre det samme, Miss
Dus. Desuden er jo Treetsbetsjendelsen kongregationalistisk
og ikke presbyteriansk, og det Gne er Dig omtrent ligesaa
kjært som det Andet."

"Den Emule, jeg gjorde, gjorde jeg for Dem og
Frank og — Mr. Littlepage og Alle dem, som stode under
Bindingen."

"Ja, Miss Ursula," bemærkede jeg, "vi bør i Sand-
hed Alle være, og jeg haaber ogsaa, at vi Alle ere Dem
inderligt taknemmelige for Deres betimelige Bistand. Der
hiin Bjelke styrtet ned, vilde Mange af os være bleven
dræbte og endnu flere lemlæstede."

"Det var just ikke nogen synderligt qvindelig Gjer-
ning," svarede den unge Pige med et, som det syntes mig,
lidt bittert Smil, "men i Skoven værner man sig til at
gjøre Nytte."

"Holder De da ikke af at leve i Skoven," rodede
jeg at spørge.

"Jo jeg gjør. Jeg lever gjerne, hvor det skal være,
naar det kun er i Nærheden af min Morbroder Assisten-
ten og Frank. De ere Alt for mig, efterat min fortræf-
lige Beskytterinde og Veilederinde ikke længere er til, og

deres Hjem er mit Hjem, deres Glæde min Glæde, deres Lykke min Lykke."

Dette kunde maaskee synes mistænkeligt og følsomt, men det var det ikke; det kom tværtimod uvilkaarligt og fra Hjertet. Af Andries's glade Blik saa jeg, at han forstod sin Søsterdatter og fuldkomment vidste, hvor godt han kunde stole paa den Talendes Sanddrøhed. Hvad den unge Pige selv angik, da før hun sammen i samme Dieblis, Ordene vare komne over hendes Læber, som om hun undsaar sig ved at have aabenbaret Høiesser, der burde være forblevne gjemte i hendes Barm. For ikke at saare hende gav jeg Samtalen en anden Retning.

"Mr. Newcome synes at forstaae sig godt paa at behandle den store Hob," bemærkede jeg. "Han vidste saa behændigt at give sine sex og tyve Kongregationalister Skin af at være Majoriteten af den hele Forsamling, uagtet de i Virkeligheden kun udgjorde en Trediedel af de Tilstedeværende.

"Lad Jason Newcome om det!" udbrød Andries. "Han kjenner Wienneskene, siger han, og han kan virkelig marschere og kontramarschere saaledes med disse Wiennesker, at han hele Tiden faaer dem til at troe, at de netop gjøre det, de selv ville. Det er en Kunst, Major, det er en Kunst."

"Det siger jeg med, og en Kunst, som det var værd at besidde, naar den kan udøves med Ære."

„Ja, deri stikker Knuden! Udøvet bliver den, men før Gren vil jeg ikke indestaae. Undertiden bliver jeg vred og undertiden maa jeg lee, naar jeg seer, hvorledes Jason faaer Folkene til at styre sig selv og hvorledes han lader dem gjøre høire og venstre om og formere og bryde Linie efter deres egen Kommando! Hans Excellence vilde neppe have kunnet udrettet mere med os, efterat Baronem*) havde dresseret os.“

„Der hører dog et vist Talent til at skaffe sig saa megen Indflydelse paa sine Medmenneker.“

„Det er et Talent, som De vilde flamme Dem ved at benytte, Mordaunt Littlepage, om De saa besad det i Læseviis. Ingen kan benytte et saadant Talent, uden at begynde med at lyve og bedrage, og De maa have forandret Dem betydeligt, Major, dersom De er den Overste i Deres Klasse i en saadan Skole.“

„Det gjør mig ondt at høre, Assistent, at De ikke har bedre Tanker om min Forvalter; jeg maa tage mig lidt af Sagen, naar det forholder sig saaledes.“

„De vil finde ham lovmæssig nok; thi han sværger ved Loven og lever af Loven. Vær kun ikke bange for

*) Alenbart en Hentydning til en tysk Officier, Baron Steuben, som indførte den preussiske Exercits i den amerikanske Armee. Udg.

Deres Dalsere, min Gut, de ere sikke nok, dersom ikke Loven har slugt dem."

Da Andries blev mere og mere hollandsk, vidste jeg, at han blev mere og mere varm, og fandt det derfor bedst at udsætte de fornødne Undersøgelser til et roligere Dieblisk. Denne Eiendommelighed har jeg ofte bemærket hos dem, som kun ufuldkomment tale Engelsk eller med et andet Tungemaal's Tønesald; thi i de Diebliske, da den naturlige Følelse mindst tvetydigt haandhæver sin Magt over dem, falde de tilbage til det, der kommer Naturen nærmest.

Jeg begyndte nu at udsverge Assistenten om den Tilstand, hvori han havde fundet Redebuset og Gaarden, hverover jeg havde givet ham fuld Raadighed ved et Brev til Forvalteren. Beboerne gjorde meget beskedne Fordringer og havde ladet sig noies med at benytte Kjøkkenet og Følkekamrene lige siden min Bedstefaders Død. hvilket de ogsaa havde gjort længe førend denne Begivenhed. Paa Grund af dette Naadehold og deres fuldkomne Redelighed var Intet forkommet og de fleste Gjenstande vare i god Stand. Hvad Gaarden angik, da havde den trivedes efter „skjot Dig selv" Princivet. Frugthaverne vare naturligvis vorede til, og om Markerne ogsaa ikke vare blevne forbedrede ved fornuftig Dyrfning, vare de dog ikke blevne udpiinte ved altfor stor Gridshed efter Afgrøde. I disse Henseender var der Intet at klage over. Andries syntes vel, at det kunde have været bedre; men han syntes tillige

at det var everordentligt heldigt, at det ikke var værre. Medens vi talte herom, gik Dus ganske stille, men med sindig Virksomhed omkring i Stuen og dækkede Thebordet med egen Haand. Da vi indbødes til at sætte os ved det — dengang satte Enhver sig ved et Thebord, med mindre Selskabet var for talrigt til at Alle kunde faa Plads — overraskedes jeg ved at finde Alt saa fuldkomment pynteligt og nogle Gjenstande endog pragtfulde. Kaffene, Knivene o. s. v. vare af det bedste Slags, men Balleken var formeligt besat med et Stel gammeldags Sølvtoi, af det Slags, som man brugte da The først kom i Mode, lidet af Omfang, men rigt udarbejdet. Skafterne paa Steerne forestillede Stilken af Theplanten og hvert af dem havde et Skjoldmærke, men paa de fire forskellige til Servicen hørende Kar var anbragt et fuldstændigt Baabenskjold. Jeg betragtede Skjoldmærket med en ubestemt, men forundret Formodning om at finde mit eget; dog det var ganske fremmed for mig. Idet jeg tog Flødekanden, kunde jeg ikke mindes noget Baaben, som lignede det, der var udgravet paa dem.

„Det undrer mig at see dette Sølvtoi her,“ bemærkede jeg; „thi uagtet min Bedstefader havde en heel Del deraf for en Mand med hans Formue, troede jeg dog ikke at han havde havt nok til at kunne været saa sødel med, som man skulde formode deraf, at han har efterladt sig noget her. Og det er ovenikjøbet Familiesølvtoi, me

Baabnet er hverken Mordaunternes eller Littlepagernes. For jeg spørge, hvem det tilhører?"

"Walbonerne," svarede Assistenten. "Tingene ere Dus's."

"Og De kunde tilssie, Morbroder, at de ere hendes hele Eiendom," tilssiede den unge Pige hurtigt.

"Jeg føler mig meget æret ved at turde bruge dem, Miss Ursula," bemærkede jeg, "thi det er et saare smukt Stel."

"Nødvendighed og ikke Forsængelighed have bragt dem for Lyset i Dag. Den eneste Ihepotte, som var her i Huset og hørte Dem til, slog jeg i Stykker i Morges og havde haabet, at Frank skulde have bragt en anden med istedetfor den; men han kommer ikke. Af Skeer har vi ingen kunnet finde her i Huset og vi bruge bestandigt disse, og da Ihepotten var uundværlig, troede jeg, at jeg ligesaa gjerne kunde vise min Rigdom paa engang. Men det er første Gang, at disse Ting ere blevne brugte i mange Aar."

I Dus's Stemme laae der, trods hendes Dnske og Bestræbelse for at tale uden Forlegenhed, en klagende Tone, som jeg fandt overordentligt rørende. Medens Faa af os dele den heldige Plumpbeds Hoveren, naar den jubler over sin kun altfor ofte ufortjente Lykke, er det saa naturligt at sympathisere med Modgangen og de Følelser, den efterlader, naar den knytter sig til den Ustyldiges, den Dydiges og

den Dannedes Skjebne. Dette Stel Sølvtsi var Alt, hvad Ursula Malbone havde beholdt af jordist Gods og som betegnede hendes Families tidligere Stilling, og hun elskede det upaatvivleligt ikke med nogen lav Følelse af bitter Stolthed, men som et sørgeligt Wiinde om en Stilling, hvorom alle hendes Anskuelse, Tilbøieligheder og Ungdomsvaner ideligt erindrede hende, at hun egentligt hørte hen. Fra dette Synspunkt betragtet var Følelsen ligesaa hæderlig og berettiget til Agtelse, som den i modsat Fald vilde have været uærdig og forægtelig.

En stor Deel grove Bildfarelser og en heel Del Snak begynde at gjøre sig gjældende iblandt os med Hensyn til de Egenstaber, som betegne en Gentleman og en Dame. Den Tid er forsvunden, og jeg haaber for siges, da Fødsels Tilfældigheder gave et saadant Krav, skjøndt Fødsels Tilfældigheder ere meget skikkede til at erstatte Egenstaber, som virkeligt danne Standen. Jeg for mit Bedkommende troer ikke paa nogen af de to Yderligheders Overdrivelser, som holde saa haardnakket fast paa deres Theorier i saa Henseende, eller at en Gentleman ikke udelukkende kan dannes ved Fødslen paa den ene Side og at Bibelens strenge Moralitet paa den anden Side ingenlunde er uundværlig for Standen. En Mand kan være en meget fuldkommen Gentleman, skjøndt ingenlunde fuldkommen som Menneske eller Kristen, og han kan være en meget god Kristen, skjøndt meget lidet af en Gentleman.

Vel er der en Overeensstemmelse mellem en Kristens og en Gentlemans Sæder med Hensyn til Resultatet, men ogsaa kun med Hensyn til Resultatet og ikke med Hensyn til Bevæggrunde. Alt Kristendommen kun staaer i en liden nødvendig Overeensstemmelse med en Gentlemanns Charakter, kan sees af den Omstændighed, at medens den førstes Lære byder os at vende den anden Kind til den, som staaer os, byder en Gentlemans Vædsfølelse ham — ikke at vaske Fornærmelsen af med Fornærmerens Blod — men at vise, at han, før han taaler Fornærmelsen, er rede til at vove sit Liv *).

Dog, jeg gjentager det, der gives ingen nødvendig

*) Mr. Mordaunt Littlepage synes at have faaet fat paa den eneste rimelige Undskyldning for en Skik, som opstod i hine Tider, da Misbrug kun kunde afhjælpes ved den stærke Arm, men som i vore Dage udarter til Chikane og Uundersundighed. Den Duellant, som ved „Dvælske“ er bleven „den visse Død for en Spurv“ og derpaa forseiler sin Mand, indvier, istedetfor at godtgjøre sin Ridderlighed, kun Verden i den Hemmelighed, at hans Nerver ikke svare til hans Færdighed. Der ligger noget saa Uagtverdigt, som der vel kan være ved en saa raabelig Skik, i den Englandsers Udsærd, som raabte til sin Modstander, der var færdig: „At dersom han vilde støde paa ham, skulde han vende sin Pistol en anden Vej.“

Forbindelse imellem en Kristen og en Gentleman, skjøndt den Sidste, naar han tillige er det Første, opnaaer den høieste Grad af Humanitet. En Kristen gjør ofte, som Følge af sin Opdragelse og sine Sædvaner, Ting, som en Gentleman forkaster, medens det er vist, at en Gentleman ofte begaaer utvivlsomme Synder. En Gentlemans Moral afskyer snarere Gemenhed og lave Laster, end den strengt holder Guds Love i Hæd, hvorimod den Kristnes Moral uundgaeligt forhøies eller nedtrykkes ved Paavirkningen af de i hans Stilling i Samsundet gjældende Anstuelser. Jeg paastaar ikke, „at de ti Bud ikke ere blevene givne for at efterleves af Standspersoner,“ thi deres Forpligtelser ere almindelige, men alene, at en Gentlemans Egenskaber ere de bedste, et Menneske kan have, som ikke understøttes af Gud, hvorimod en Kristens Fortjenester udspringe umiddelbart fra hans Naade.

Ikke desto mindre indeholder en Gentlemans sande Charakter noget saare Afgjørdt. Foruden de store Mundpærligheder med Hensyn til Smag, Bæsen og Anstuelser, som grunde sig paa Forstand og Oplysning, og alle de liberale Egenskaber, som betegne hans Klasse, kan han ikke nedlade sig til nogensomhelst Lavhed. Han er sandtru af Afgjørelse mod sig selv og ikke af Lydighed mod Guds Villie; gavmild med sine Penge, fordi Rundhaandethed er et Hovredtræk i hans Baner, men ikke for at efterligne Kristi Selopoffrelse; ophøiet over Bagtaalelse og Dretuderens

Paster, mere fordi de ere lave og sølle hans Navns Stolt-
hed, end fordi det er ham forbudt at bære falsk Vidness-
byrd imod sin Næste. Det er en stor Bilsfarelse at sam-
menblande disse to Charakterer, hvoraf den ene kun er en
menneskelig Forstjænnelse af en syndig Verdens Veie, hvor-
imod den anden i høi Grad nærmer sig Formaalet for den
menneskelige Tilværelse. Den sidste Charakter ærer jeg,
medens jeg villigen tilstaaer, at jeg aldrig er stødt paa
den første, uden at have følt, hvor tomt og frastødende
Samfundet vilde blive uden den, med mindre det tomme
Rum kunde udfyldes med det store Væsen, hvoraf en
Gentleman dog, naar Alt kommer til Alt, kun er en Skygge.

Ursula Malbone tabte Intet i min Agtelse ved at
røbe sin Bevægelse, idet hun omtalte hiin Reliquie af gam-
melt Familiefølvtøi. Jeg var imidlertid glad over, at hun
kunde beholde det; thi uagtet hun paa ingen Maade var
klædt anderledes, end det passede sig for hendes simple
Stilling som hendes Morbroders Huusholderesse, var hendes
Dragt dog saa pyntelig og smagfuld, som man kun sjæl-
dent seer det i de afsidtes Egne her i Landet. Læseren
maa være lidt overbærende med mine Svagheder, naar jeg
standser for at sige et Par Ord i denne Anledning. Ur-
sula havde hverken bevaret den Klædedragt, som bruges af
dem, der høre til hendes Røn eller Stilling i Verden,
eller ganske antaget den, som er almindelig for den Klasse
Piger, hvortil hun nu tilsyneladende hørte. Det var mig

paafaldende, at nogle af de ældre Dragter af det simpleste Enit og det hensigtsmæssigste Stof netop vare blevene indrettede til Brug for hende nu, og yndigt klædelige vare de for en Pige med hendes Ansigt og fuldkomne Legemsstillelse. Dengang herskede der, som Enhver veed, blandt alle Samfundsklasser — og hvad enten vi have et Kongerige eller en Republik, findes og vil der altid findes Klasser her i Landet, som en Følge af Civilisationen, en Sandhed, som Enhver erkjender med Hensyn til dem, der staa nedensfor ham, om hans Blik end er mindre skarpt med Hensyn til dem, der staa ovenover ham — Enhver veed, at der ved Slutningen af den amerikanske Krig over hele den kristne Verden herskede en stor Forskjellighed i Klædedragt blandt Klasierne, som nu er i stærkt Aftagende eller allerede ganske er forsvunden. Du havde Ursula netop bevaret nok af sin Klædes Dragt til at give at forstaae, at hun virkelig hørte til den, uden at Udmærkelsen derfor blev stødende. Ja selve Præget af det, hun havde bevaret, fortalte tilstrækkeligt hendes Oprindelses Historie, eftersom det snarere var en skjult, end en overdreven Efterligning af det, hvortil hun havde været vant, saaledes som det vilde have været Tilfældet med en blot Efteraber. Jeg kan kun tilføie, at hun derved blev høist fortryllende.

„Emag paa disse Rager,“ sagde gamle Andries, som uden mindste Hensigt gjerne vilde udbære enhver af sin Søsterdatters Fortjenester; „Dus har bagt dem, og jeg tør

paastaar, at Madame Washington selv ikke kunde have lavet dem bedre."

"Dersom Mrs. Washington nogensinde har bestjefstiget sig med slikt," svarede jeg, "vilde hun her blive bleg af Misundelse." Jeg har aldrig smagt bedre Kager af det Slags."

"Af det Slags, lagde De meget rigtigt til, Mr. Littlespage," bemærkede den unge Pige beskedent; "min Beskytterinde og Veninde gav mig en god Dvells i denne Kunst, men Bestanddelene ere ikke at faae her saaledes som i hendes Huus."

"Hvilket, da det var en Kostskole for unge Damer, uden Tvivl var usædvanligt godt forsynet med de til gode Kager fornødne Bestanddele og Kundskaber."

Du lo og hendes Patter var paafaldende fuld af en overgiven, men dæmpet Velklang.

"De unge Damer bestyldes for mange Svagheder, hvori de ere aldeles uskyldige," svarede hun. "Kager vare næsten en forbuden Frugt i Skolen og vi lærte kun at bage dem af Medlidenhed med Wiandsfolkernes Gæner."

"Gders tilkommende Egtemænds, min Pige!" raabte Assistenten, idet han reiste sig for at gaae.

"Vore Fædres, Brødres og Onklers," svarede hans Søsterdatter med Eftertryk paa det sidste Ord.

"Jeg troer, Wiis Ursula," sagde jeg, da Andries havde forladt os, "at jeg er kommen til at kaste et Blik bag Koulisserne med Hensyn til Deres fordums Skole, eftersom

jeg har gjort et noget eiendommeligt Bekjendtskab med en af Deres gamle Skolekammerater."

Hun svarede ikke, men fæstede sine blaa, fortryllende Dine paa mig saaledes, at de paa engang gjorde hundrede Spørgsmaale, og jeg kunde see, at de vare fyldte med Taarer, som Hentydningerne paa hendes Skole havde frembragt.

"Jeg mener Priscilla Bayard, som synes at være eller at have været en meget god Veninde af Dem," tilføjede jeg, da jeg bemærkede, at Dus ikke syntes at være opslagt til at tale.

"Pris. Bayard!" lod Ursula nu undslippe sig, fuld af Forundring. "Og hun et noget eiendommeligt Bekjendtskab!"

"Jeg har talt uforlignigt, for ikke at sige som en Taabe. Jeg er visseligen ikke berettiget til at sige mere, end at vore Familier staae paa en meget fortrolig Fod med hinanden og at denne Fortrolighed har sine særegne Grunde. Jeg beder Dem kun at læse saaledes, som jeg har rettet Feilen."

"Jeg indseer ikke, at Rettelsen gjør nogen synderlig Forandring, og De maa tillade mig at sige, at det har bedrøvet, inderligt bedrøvet mig at høre det."

Det var besynderligt! At Dus meente hvad hun sagde, var tydeligt af hendes Ansigt, som havde mistet al sin Farve og forraadte en Bevægelse, som næsten var paa-

faldende. Skal jeg tilstaae, hvilken jammerlig, indbildst
 Nar jeg var et Dieblif? Sandheden maa siges og jeg vil
 tilstaae den. Den Tanke, som foer igjennem mit Hoved,
 var denne: Det smerter Ursula Walbone, at den eneste
 Mand, hun har seet i et helt Nar og som muligen kunde
 gjøre et vist Indtryk paa en Person af hendes Dydragelse
 og Tilsieligheder, er forlovet med en Anden! Under al-
 mindelige Forhold vilde Yttringen af dette overilede For-
 trin, hun gav mig, have oprørt mig, men Dus's Følelser,
 Handlinger og Ord vare altfor naturlige til at gjøre noget
 andet Indtryk paa mig, end den dybeste Deeltagelses.
 Jeg har stedse regnet det mægtige Herredomme, som denne
 Pige saa hurtigt vandt over mit Hjerte, fra den Storm
 af Følelser, som vakttes i mit Hjerte i dette selsomme Die-
 blif. Forelskelse ved det første Dicklast kan synes latterlig,
 men er undertiden egte. At en Lidenffab kan vækkes ved
 et Blik, et Smil, eller hvilketombest andet af de hemme-
 lige Midler, hvormed Naturen har forsynet os, derom er
 jeg overbevist, skjøndt dens Varighed maa beroe paa Egen-
 skaber af en mere ophøiet og vedvarende Indflydelse. Det
 er Indbildningskraften, som først vækkes; Hjertet faaer først
 senere og umærkeligere sin Andeel.

Min Forblindelse varede imidlertid ikke længe. Om
 Ursula Walbone indsaae den Misforstaaelse, hvorfor hun
 var udsat, kan jeg ikke sige, men jeg troer det ikke, da
 hun var altfor uskyldig til at befrygte noget Ondt, eller

om hun erkjendte nogen anden Nødvendighed af at forklare sig, er endnu stedse en Hemmelighed for mig; men forklare sig gjorde hun. Hvor snildt og med hvor meget af den quindelige Takt, som lærte hende at skjule sin Venindes Hemmelighed, hun gjorde det, vil erfares af dem, hvem Sagen er magtpaaliggende nok, til at de fremdeles ville skjænke den Opmærksomhed.

Tolvte Kapitel.

„Jeg bør ikke lade Dem forblive i nogen Uvisshed om min Mening, Mr. Littlepage,“ tog Ursula efter en kort Pause til Orde. „Priscilla Bayard er mig inderligt kjær og fortjener hele Deres Kjærlighed og Beundring —“

„Beundring, hvis De vil, og saa megen De vil, men endnu finder i Sandhed Kjærlighed ikke Sted mellem Miss Bayard og mig.“

Dus's Ansigt opklaredes oiensynligt. Da hun selv var saa sanddru, troede hun ogsaa strax mine Ord, og jeg kunde tydeligt see, at hun i høi Grad befriedes for en

eller anden uforklarlig Frygt. Dog smilede hun lidt skjelmst og maaſtee lidt bedrøvet, idet hun ſagde:

„Endnu“, er et meget tvetydigt Udtryk af Dem, naar Talen er om en ung Dame ſom Priscilla Bayard. Det kan naar det ſkal være forvandle ſig til „nu“ med ligesaa ſtor Sikkerhed i modsat Retning.“

„Jeg vil ikke negte det. Miſs Bayard er et fortryllende Vaſen, men jeg veed ikke, hvorledes det gaaer til, der ſynes at være en Skjebne i diſſe Ting. Det eiendommelige Forhold, hvortil jeg hentydede og hentydede aaleit, beſtaaer hverken i mere eller mindre, end at min yngſte Søſter er forlovet med hendes Broder. Da denne Forlovelse ikke er nogen Hemmelighed, vil jeg heller ikke lægge Skjul paa den.“

„Og en ſaadan Forlovelse kan jo netop lede til en lignende mellem Dem ſelv og Priscilla!“ udbrød Du, aabenbart ikke uden Uro.

„Ja eller Nei, alt efterſom de Paagjeldende tilfødigviis betragte ſaadanne Ting. For viſſe Temperamenter kunde den blive en Anledning dertil, for andre derimod ikke.“

„Min Interesſe for Sagen,“ vedblev Du, „hidrører alene derfra, at jeg veed, at en Anden har beilet til Miſs Bayard, og jeg vil oprigtigt tilſtaaе, at jegønſter ham alt muligt Held. De forekom mig at være en meget

frøgtelig Medbeiler, og De er det ikke mindre, efterat jeg har faaet at vide, at Deres Familier ville blive besvoglede."

"Vær ubekymret, hvad mig angaaer; thi jeg er ligesaa hjertefrisk, som jeg var den første Dag, da jeg saae den unge Dame."

Et Glimt af Indsigt — et høist indtryksfuldt Glimt — foer over den unge Piges Ansigt og afløstes af et sørgmodigt, skjøndt, som det endnu forekom mig, ikke utilfreds Smil.

"Det er Ting, som man gjør bedst i ikke at tale for meget om," tilføiede Dus efter en Pause. "Mit Køn har sine særegne Rettigheder", som intet Fruentimmer bør lade være uandsede. — Det var heldigt for Dem, Mr. Littlepage, at De fandt alle Deres Forpagtere samlede, saaledes, at De kunde overskue dem med et eneste Blik."

"Jeg var heldig i een Henseende og fik en saare behagelig Modtagelse, en Modtagelse, som jeg gjerne vilde reise hundrede Mile til for at nyde den nok engang"

"Synes De da saa godt om Rejsninger, eller holder De vireksligt i den Grad af at sættes i Sprængning, at De kunde ønske at komme under en Fælde, ligesom en af de stakkels Kaniner, som min Morkbroder undertiden fanger?"

"Jeg tænkte hverken paa Rejsningen eller Bindingen, skjøndt Deres Mod og Nærvarrelse nok kunde befaste begge Dele i min Hukommelse," — Dus slog Dinene ned og Rødmen steg hende op i Tindingerne — "men jeg

tænkte paa en vis Sang, en indianst Sang til en stotst Melodi, som jeg hørte nogle faa Mile fra Rydningerne og som var den egentlige Indledning til de mange smukke Ting, man kan faae at høre og see i denne affides Krog af Verden."

"Og som slet ikke er saa affides, at Smigeren jo kan bane sig Vej til den, mærker jeg. Det er ret behageligt at høre Ens Sange rose, selv om de ere indianst, men det er ikke halvt saa behageligt, som at høre Noget om Priscilla Bayard. Vil De virkelig fortrylle mit Dre, saa tal om hende."

"Hengivenbeden synes at være gjensidig; thi jeg kan forsikre, at Miss Bayard yttrede den samme Deeltagelse for Dem."

"For mig! Priscilla erindrer sig altsaa en stakkels Slabning som mig i dens Bantværing fra Verden! Maa-fee erindrer hun mig saa meget mere, fordi jeg er bantværlig. Jeg haaber, at hun ikke troer, ikke kan troe, at jeg beklager min Stilling; thi det vilde jeg neppe kunne tilgive hende."

"Jeg troer heller ikke hun gjør det; jeg veed, at hun tillægger Dem mere end almindelige Fortrin."

"Det er underligt, at Priscilla Bayard kunde tale til Dem om mig! Jeg har selv været lidt ubetænksom, Mr. Littlepage, og har sagt saa meget, at jeg begynder at indsee Nødvendigheden af at sige noget Mere. Jeg har

en vis Undskyldning for ikke at føle mig fremmed ligeoverfor Dem, eftersom Morbroder har Deres Navn paa Læberne idetmindste hundrede Gange om Dagen. Igaar talte han om Dem tolv Gange i een Time."

"Den fortræffelige gamle Andries! Det er mit Livs Stoltbed, at en saa håderlig Mand ynder mig, og nu den Forklaring, som jeg, ifølge Deres egen Tilstaaelse er berettiget til at erholde som hans Ven."

Du smilede, lidt skjelmst forekom det mig, men enten det nu var skjelmst eller ikke, saa gjorde derte Smil hende overordentligt yndig. Hun tøvede et Dieblit som En, der tænker noie efter, ja boiede endog sit Hoved under den pünlige aandelige Anstrengelse og antog derpaa atter sin sædvanlige Stilling og talte:

"Det er altid bedst at være oprigtig," sagde hun, "og det kan ikke skade, men maaskee gavne at være tydelig mod Dem. De glemmer vel ikke, Mr. Littlepage, at jeg forestiller mig at tale med min Morbroders bedste Ven?"

"Jeg er altfor stolt af denne Udmærkelse til nogen sinde at kunne glemme den, og mindst i Deres Nærværelse."

"Godt da, jeg vil være oprigtig. Priscilla Bayard var i otte Aar min bedste og nærmeste Veninde. Bort indbyrdes Vennskab begyndte, da vi ikke vare andet end Børn, og vorede med Marene og Forstanden. Omtrent et

Nar før Krigens Slutning fandt min Broder Frank, der nu opholder sig her som min Niorbroders Landmaaler, Leilighed til at forlade sit Regiment og besøge mig meget ofte, ja hans Kompagni blev sendt til Albany, hvor han kunde see mig saa tidt han vilde. At see mig var det samme som at see Priscilla; thi vi vare uadskillelige, og at see Priscilla var, i det mindste for stakkels Frank, det samme som at elske hende. Han gjorde mig til sin Fortrolige og min Uro var ikke Andet, end naturlig Betyrning for, at han havde faaet en saa magtig Medveiler som De."

Et Lysbav aabnede sig for mig ved denne korte Forklaring, skjendt jeg ikke kunde andet end undres over den Enfold, eller Characterstyrke, som foranledigede denne paaafaldende Fortrolighed. Da jeg var bleven bedre bekendt med Dus, blev det Hele mig klart nok, men i hiint Dødsblik var det mig paaafaldende.

"Vær De kun rolig, hvad mig angaaer, Miss Malbone —"

"Hvorfor kalder De mig ikke ligesaa godt strax Dus? Om otte Dage gjør De det dog alligevel, ligesom Alle her, og det er bedst at begynde vort Bekendtskab saaledes, som jeg er vis paa, at det vil ende sig. Niorbroder kalder mig Dus, Frank kalder mig Dus, de fleste af Nybyggerne kalde mig Dus lige i mine Dine, og selv vore Sorte kalde mig Miss Dus. De vil dog vist ikke være sær?"

„Jeg vilde med Glæde tage mig den Frihed at kalde Dem Ursula, men Dus synes jeg ikke om.“

„Ikke? Jeg er bleven saa vant til at kaldes Dus af alle mine Venner, at ethvert andet Navn klinger fremmed i mit Øre. Synes De ikke, at Dus er et smukt Diminutiv?“

„Jeg syntes det vistnok ikke, skøndt alt Eligt heroer paa Omstændighederne. Dus Malbone klang smukt nok i Priscilla Bayards Mund, men jeg frygter for, at det ikke vil tage sig saa godt ud i min.“

„Gjør som De vil, men kald mig ikke Miss Ursula eller Miss Malbone. Forhen vilde det have været mig ubehageligt ikke at være bleven tiltalt saaledes af en Mandsperson; men nu lyder det ligesom Spot, da jeg veed, at jeg ikke er Andet, end en fattig Assistent's Veninde og Huusholderske.“

„Og dog er det ikke saa meget upassende at tiltale Gierinden af dette Solvtsøi, den Dame, der sidder ved dette Bord, i denne Stue, som Miss Ursula.“

„Solvtsøiets Historie kender De og Bordet og Bærelset hører Dem til. Nei, Mr. Littlepage, vi ere fattige, meget meget fattige Allesammen, Morbroder, Frank og jeg; Ingen af os har Noget.“

„Frank idetmindste burde dog have Noget,“ svarede jeg; „De siger jo, at han stod i Armeen.“

„Han blev tilsidst Kapitain, men hvad fik han der-

for? Ingen af os klager over Landet, hverken Morbroder, min Broder, eller jeg; thi vi vide, at det er fattigt ligesom vi selv, og at dets Fattigdom er af samme Natur som vor. Jeg var længe en Byrde for mine Venner og der var Gjeld at betale. Harde jeg vidst det, skulde det aldrig være skeet. Nu kan jeg kun gjengjelde dem, som have opfyldt disse Forpligtelser, ved at følge med dem i Orkenen. Det er stræffeligt for et Fruentimmer at være i Gjeld."

"Men De er dog bleven her i Huset? De har dog vel ikke været i Hytten paa Mooseridge?"

"Jeg har fulgt Morbroder, hvorhen han gik, og følger ham saa længe vi begge leve. Intet skal nogensinde adskille os mere. Hans Ar udkræve dette og til min Kjærlighed kommer Taknemlighed. Frank kunde maaskee gjøre noget Bedre, end arbejde for den Smule, han fortjener. Men han vil ikke forlade os. De Fattige elske hinanden saa inderligt."

"Men jeg har bedet Deres Morbroder benytte dette Huus, og jeg troede, at han for Deres Skyld vilde have modtaget Tilbudet."

"Hvorledes kunde han det, naar han skulde føre Kjæden tyve Mile herfra? Vi have undertiden opholdt os her nogle Dage ad Gangen; men Arbeidet skulde gøres og det maa gøres paa selve Stedet."

"Naturligviis stjælede De kun Deres Venner Glæ-

den af Deres Selvfab og saae dem lidt tilgode, naar De kom hjem efter en trættende Dagsgjerning.

Dus slog sine Øie ned og smilede; derpaa saae hun bedrøvet ud og hendes Underlæbe dirrede sagte; endelig viste der sig et Smil, som ikke var ganske uden Skalkagtighed. Jeg iagttoog disse Kjendetegn paa afverlende Følelser med en Deeltagelse, som jeg ikke kan beskrive; thi Udtrykket af en dydig og oprigtig Bervælgelse i et elst værdigt Fruentimmeransigt er et af de sjældneste Syn i Naturen.

„Jeg kan gaae med Kjeden,“ sagde den unge Pige, da hendes Bervælgelse havde lagt sig.

„At De kan gaae med Kjeden, Ursula — Dus, eller hvad jeg skal kalde Dem —“

„Kald mig Dus; det holder jeg meest af.“

„At De kan gaae med Kjeden, er vistnok fuldkomment sandt; men De vil dog vel ikke dermed sige, at De har gjort det?“

Dus rødmede, men hun saae mig lige i Øinene, idet hun nikkede bekræftende, og smilede saa sødt, som nogen Kvinde nogensinde har smilet.

„For Færnsielse, for at kunne sige, at De har gjort det, for Epog!“

„For at hjælpe Morbroder og min Broder, som ikke havde Raad til at leie en Karl til.“

„Gode Gud! Wiis Djalbone — Ursula — Dus —“

„Det sidste er det rette Navn for en Assistentinde,“ svarede den unge Pige smilende og idet hun greb min Haand ved en uvillkaarlig Bevægelse af hendes Deeltagelse for den Røstelse, som jeg aabenbart følte; „men hvorfor vil De ansee den Smule Anstrengelse for noget saa Forfærdeligt, naar den baade er sund og ærlig? De tænker Dem Deres Søster nedt til at forrette hvad der forekommer Dem som Karlearbeide.“

Du slap min Haand næsten ligesaa hurtigt som hun havde berørt den, og hun gjorde det med en svag Skjalven, som om hun gjøs over sin egen Forrovenhed.

„Hvad der er Karlearbeide og ifkun Karlearbeide.“

„Og dog kan et Fruentimmer gjøre det, og, som Morbroder kan fortælle Dem, gjøre det godt. Det Gnefte, jeg frygtede for i den Maaned, jeg arbeidede, var, at mine Kræfter ikke vilde tillade mig at udrette saa meget som Morbroder og min Broder, og at jeg saaledes skulde formindste den Nytte, de kunde gjøre Dem dagligen. De lode mig blive paa tørt Land, saa at jeg ikke fik vaade Fødder, og Deres Skove ere saa fri for Opspring som en Frugthave. Det nytter ikke at ville skjule det og det vilde dog være kommet Dem tidligere eller sildigere for Dre. Og derhos er alt Folgsmaal piinligt for mig og aldrig mere, end naar jeg herer og seer Dem behandle Deres lønnede Tjener som Deres Ligemand.“

„Lad mig for Guds Skyld ikke høre mere herom,

Miss Malbone; gamle Andries bedømte mig rigtigt, naar han vilde holde det skjult for mig; thi jeg vilde ikke have tilladt det et Dieblif længere."

"Og hvorledes vilde De have forhindret det, Major Littlepage? Min Morbroder har paataget sig denne Forretning for saa og saa meget om Dagen mod at skaffe Landmaaler og Arbeidsfolk. Den stakkels gode Frank, han hører idetmindste ikke til Arbeidsfolkene, og hvad Morbroder angaaer, da har han længe sat en ærlig Stolthed i at være den bedste Assistent i Landet; hvorfor skulde hans Søsterdatter da gjøre sig Betænkeligheder ved at dele hans velfortjente gode Navn?"

"Men De, Miss Malbone — kjæreste Dus — De, som har faaet en saadan Opdragelse, som er en født Dame, en Veninde af Priscilla Bayard, en Søster til Frank, De befinder Dem ikke i Deres rette Sphære, naar De er saaledes beskjeftiget."

"Det er ikke let at sige. hvilken der er et Fruentimmers rette Sphære. Jeg indrømmer, at den i Almindelighed bør være i den huuslige Kreds og under det huuslige Tag; men det maa Omstændighederne raade for. Man hører tale om Hustruer, som ledsage deres Mand i Felten, og om Nonner, der forlade deres Klostre for at pleie de Syge og Saarede; det forekommer mig derfor ikke at være saa galt af en ung Pige at hjælpe en Slægtning,

saaledes som jeg har hjulpet mine, naar der ikke er andet
Balg, end det, eller at lide Mangel."

"Naadige Forsyn! Og Andries har ladet mig være
uvidende om Alt dette? Han vidste, at min Pung vilde
staae ham aaben og hvorledes kunde De lide Mangel midt
i den Overflodighed, som hersker her i denne Nybygd, der,
ifølge Assistentens Brev til mig, kun ligger femten til
tyve Mile fra Deres Hytte?"

"Fødemidler var der nok af, det tilstaaer jeg, men
naar det kom an paa, enten at tigge eller at arbejde, valgte
vi det Sidste. Morbroder forsøgte at bruge den gamle
Neger Kilian en Dags Tid; men De veed selv, hvor van-
stelig det er at faae et af disse Menneſker til at forstaae en Ting,
som er en Smule indviklet, og derfor tilbød jeg min Tjeneste. Jeg
er ikke saa dum, haaber jeg," — Pigebarnet smilede lidt stolt
ved disse Ord — "og De har intet Begreb om, hvor
flink og rask tilbeens jeg er og til let Arbejde som dette,
förend De har sat mig paa Pröve. Husk paa, at det at
gaae med Kjeden ikke er det samme som at fælde Træer
eller stable Bjælker, og heller ikke er det ubetinget uogindeligt."

"Og heller ikke det samme som at reise Kirker,"
svarede jeg, thi det var ikke muligt at modstaae Smitten
af hendes Munterhed, „ved hvilken Gjerning jeg har væ-
ret Dievidne til Deres Dygtighed. Men der skal gøres
Ende paa Alt dette. Det staaer lykkeligviis i min Magt
at tilbyde Mr. Malbone en saadan Stilling og Lön, som

strax vil gjøre det muligt for ham at indsætte sin Søster som Herskerinde i dette Huus og under et Tag, som i det mindste er anstændigt."

"Gud velsigne Dem for det," udbrød Dus og gjorde en Bevægelse for atter at gribe min Haand, men standsede dog tidsnok til at gjøre den dybe Rødme, som siebliffligt udgjød sig over hendes Ansigt, næsten overflødig. "Gud velsigne Dem for det! Frank vil gjerne gjøre Alt, hvad der passer sig for ham, og han kan gjøre Alt, hvad en Gentleman kan indlade sig paa. Jeg er en stor Byrde for den stakkels Fyr; thi kunde han forlade mig, vilde mange Veie staae ham aabne. Men jeg kan ikke forlade Mio:broder og Frank vil ikke forlade mig. Han forstaaer sig ikke paa Mio:broder."

"Frank maa være et ædelt Wienneske, og jeg ærer ham for hans Hengivenhed for en saadan Søster. Det gjør mig kun saa meget mere længselsfuld efter at iværksætte mine Planer."

"Der, som jeg haaber, ere af en saadan Bessaffenhed, at det ikke er upassende, at hans Søster erfarer dem?"

Dette sagdes med et saadant Udtryk af inderlig Deeltagelse i de søde, blaa Dine og med saa lidet afalmindelig Nysgjerrighed, at det ganske fortryllede mig.

"Nei, det er i Sandhed ikke," svarede jeg hurtigt nok, endog for en ung Mand, som paavirkedes af saa megen sand og kraftig naturlig Følelse, - og jeg stal strax

meddele Dem dem. Vi have længe været utilfredse med vor Forvalter her paa Godsset og jeg havde besluttet at tilbyde Deres Nørbroder hans Plads. Men vi vilde da have havt den samme Banffelighed at overvinde som ved at gjøre ham til en paalidelig Landmaaler, nemlig hans Mangel paa Færdighed i Regning. Denne Banffelighed er nu ikke tilstede med Hensyn til Deres Broder og hele Familien, baade Assistenten og alle de Andre, ville være tjente med, at Frank saaer Pladsen."

"De kalder ham Frank!" udbrød Tus smilende og siensynlig henrykt over det hun havde hørt. "Det er et godt Bærel; men opbøier De mig til Søster af en Forvalter, veed jeg ikke, om jeg ikke bør gjøre Paastand paa i det mindste at kaldes Ursula, om ikke Miss Malbone."

Jeg vidste neppe, hvad jeg skulde dømme om denne unge Pige; der var saa megen Munterhed, ja endog Lyffighed tilstede i Forening med et Udtryk af saa dyb en Kælelse, som jeg nogensinde har seet afpræge sig i et menneskeligt Ansyn. Hendes Broders Udsigter havde gjort hende oprømt, skjøndt hun endnu saae ud, som om hun længtes efter at høre mere.

"De kan paastaae hvilken af Delene, De vil; thi inden en Time skal Franks Navn staae i den ny Fuldmagt. Mr. Newcome har allerede skriftligt faaet et Bink om, hvad der vil skee, og foregiver at være meget glad

over at blive fri for en hel Del Uleilighed, som ikke betaler sig."

"Jeg er bange for, at Lønnen kun er lille, siden han er saa glad ved at faae sin Afsted."

"Jeg siger ikke, at han er glad, men kun, at han foregiver at være det, og hos visse Folk er dette to meget forffjellige Ting. Hvad Lønnen angaaer, saa er den vist nok ikke meget stor, men dog altid tilstræffelig til at forebygge, at Franks Søster gaaer med Kjeden, og til at lade hende anvende sine Talenter og sin Bindstibeligbed i deres rette Sphære. For det Første skulle alle Forpagningskontrafterne paa Godset fornyes og da de udgjøre et hundrede Stykker og Forpagterne skulle bære alle Omkostningerne, vil Deres Broder derved strax faae en betydelig Sum til sin Raadighed. De aarlige Sportler ville vel ikke beløbe sig til saa syndeligt meget, men dog altid til over et hundrede Dollars paa Grund af de Betingelser, hvorpaa Jorderne skulle bortforpagtes. Afbenyttelsen af Huset og Gaarden her havde jeg havt i Sinde at tilbyde Deres Nørbroder og vil derfor nu af samme Grund tilbyde Frank den."

"Med dette Hus og denne Gaard ville vi jo være rige," udbroød Dus og klappede i Hænderne af Glæde. "Jeg vil oprette en Skole for Pigebørn af de bedre Klasser og Ingen vil da være oversflødig, Ingen gaae ledig. Viberinger jeg Deres Forpagters Døttre nogle af Begre-

berne om deres Kjsn og Stilling, kommer De, Mr. Littlepage, til at høste Frugterne deraf. Det vil dog være en lille Belønning for al Deres Godhed."

"Jeg ønsker Ingen af dem af Deres Kjsn og af den rette Alder, som høre mig til, en bedre Lærerinde. Bibring dem Deres eget Hjertes Barme, Deres egen opoffrende Følelse, Deres egen Sanddrubed og Frimodighed, og jeg vil komme og opslaae min Bolig paa mit Guds som det Sted, der kommer Paradiset nærmest."

Dus saae, som det forekom mig, lidt urolig ud, som om hun frygtede for, at hun havde sagt for meget, eller maaskee, at jeg sagde for meget. Hun stod op, takkede mig hurtigt, men paa en meget dannet Maade, og gav sig til at tage af Bordet ligesaa ivrig, som om hun havde været et Tjenestetjende.

Saaledes endte min første Samtale med Ursula Malbone, hende, med hvem jeg siden havde saa mange og saa forskellige Samtaler. Da jeg stod op for at søge efter Assistenten, fikte det med en Følelse af Deeltagelse for hans Søsterdatter, der var ligeiaa inderlig, som den var kommen voldselig. Jeg vil ikke negte at hendes Ekjsnshed havde bidraget sit dertil — det Modsatte vilde have været unaturligt — men det var mindre hendes overordentlige Ekjsnshed, og Ursula Malbone kunde ansees for en af de Smukkeste af hendes Kjsn — men det var mindre hendes overordentlige Ekjsnshed, som tiltalte mig, end hen-

des Ligeftremhed, Sanddrubed og Dyrigtighed, der vare faa inderligt forenede med hendes Kjønns Følelser og Fiinbed. Hun havde vistnok foretaget sig Ting, som, naar jeg kun havde hørt tale om dem, vilde have forekommet mig endog dristige og ubesindige, og som nu maaskee ogsaa ville forekomme Læseren saaledes; men det vilde være at gjøre Dus Uret. Ingen Handling, intet Ord af hende, ikke engang at hun greb min Haand, forekom mig dengang i mindste Maade ubesindigt, idet hele Bevægelsen fuldkomment retfærdiggjordes af den inderlige Følelse, som kun bragte hende til at tænke paa hendes Broder. Naturen og Forholdene havde i Forening gjort hendes Charakter til det, den var, og jeg tilstaaer, at jeg ikke ønskede, at hun i nogen Henseende skulde være anderledes, end jeg fandt hende.

Alt tale om en Sammenligning mellem Pris. Bayard og Ursula Malbone! Begge vare smukke, det kan ikke negtes, men Ursula var dog den Smukkeste; Begge besadde Delikatesse, Følelse, Dyd og Alt, hvad der hører til et velepdraget ungt Fruentimmer; men Dus havde en selvstændig Charakter, Grundsætninger og en Villiekraft, som gjorde hende til den Første blandt Titusinde. Jeg troer ikke at jeg kunde siges at være formeligt forelsket i hende, da jeg forlod Værellet, thi jeg vil nødigt synes at være saa let modtagelig for Indtryk; men jeg vil tilstaae, at ingen Kvinde nogensinde før havde interesseret mig en

Tiendedeel saa meget, om jeg end havde kjendt og muligens beundret hende i et helt Aar.

I Gaarden fandt jeg Andries, som maalte sine Kjeder. Dette gjorde han fra Tid til anden og saa samvittighedsfuldt, som om han veiede Guld. Det lod ikke til, at den gamle Mand havde nogen Forestilling om den lange tæte-a-tæte, jeg havde havt med hans Søsterdatter; thi hans første Ord viste tværtimod, at han troede at jeg havde været alene.

"Jeg beder Dem undskyld, min Gut," sagde han med Tømmestokken i Munden medens han talte. "Jeg beder Dem undskyld; men dette Arbejde er aldeles nødvendigt. Jeg vil nødigt, at nogen af Deres Yankee Nybyggere bagefter skal skraale over Assistentens Dypmaalinger. Lad dem komme om hundrede eller tusinde Aar, om de ville, og maale Jorden; gamle Andries's Dypmaalinger skulle nok slaae deres Prøve."

"Kompassets Variation vil frembringe en vis Forskel i de to Dypmaalinger, min Ven, med mindre Landsmaalerne ere bedre end man i Almindelighed finder dem."

Den gamle Mand slap Tømmestokken og Kjeden og saae paa mig med et modfaldent Blik. "Det er sandt," sagde han med Eftertryk. "De har truffet Sømmet paa Hovedet, Nordaunt; den Variation er en reen Djævel at blive flog paa. Jeg har probeert den baade paa den ene og paa den anden Maade, men kan hverken saae Hoved

eller Hale ud af den! Jeg indseer slet ikke hvad den skal til."

"Hvad synes Deres smukke Medhjælperesse Tus derom? Tus, den smukke Landmaalerassistent? Miss Malbone vil berøve Dem Deres gamle, surt erhvervede Tilnavn."

"Saa har da Tus ogsaa fortalt Dem det Hele! Et Fruentimmer kan heller aldrig tie med Noget. Nei, Naturen har gjort dem snaksomme og Pavegsien vil sladre."

"Et Fruentimmer holder imidlertid af Variation; har De raadsført Dem med Tus om hiin Bamselighed?"

"Nei, nei, min Gut; jeg sagde Ingenting til Tus og det gjør mig ondt, at hun har talt til Dem om den lille Historie med Kjeden. Det var haardt mod min Villie, at Pigebarnet gif een eneste Favn med den, Mordant, og kunde det gøres om, skulde hun ikke komme til at røre ved den; men det vilde dog have glædet Dem i Deres Hjerte at see, hvor smukt hun stille sig ved sit Arbeid og hvor rask og vaalidelig hun var, hvor nøiagtigt hun afsatte Værkstofften og hvor sikkert hendes Die var. Naturen har skabt det Pigebarn til Landmaalerassistent."

"Og Landmaalerassistent har hun været og Landmaalerassistent bliver hun ved at være indtil hun kaster sit Garn om en eller anden stakkels Fyr og binder ham for Livstid. Andries, det er en Engel og intet Fruentimmer, De har hos Dem."

De fleste Menneſker i Assistentens Stilling vilde være

blevne urolige ved at høre saadanne Ord af en ung Mand under de Omstændigheder, som fandt Sted her. Men Andries Goerjemans havde aldrig næret Mistillid til No-gen, som besad hans sædvanlige Tillid, og jeg tvivler paa, at han nogensinde har næret Tvivl med Hensyn til mig i nogen Henseende, snarere en Følge af hans, end af min Charakter. Istedetfor at ytre Uro eller Mishag, vendte han sig om til mig, med Ansigtet straalende af den Kjærlighed, han følte for sin Søsterdatter, og sagde:

„Vigen er en fortræffelig Pige, Mordaunt, en sjelden Skabning; Det vilde have glædet Dem i Deres Hjerter at see hende gaae med Kjeden! Deres Pung har ikke tabt ved den Maaned, hun arbejdede, skjøndt De ikke maa troe, at jeg har regnet hende for en sør Karl; nei, hun er kun ansat til halv Priis, da Fruentimmerarbejde dog altid er Fruentimmerarbejde; men jeg er overbevist om, at vi fik mere gjort i den Maaned, end vi kunde have faaet gjort med nogen Karl, der var at faae at leie i denne Del af Verden, ja, det er jeg.“

Hvor forunderligt lød ikke Alt dette for mig! Debitet for Arbejde, udført af Ursula Malbone, og debiteret for halv Priis; vi ere Skabninger af Baner og Slaver af Ansuelser, der komme, vi vide ikke hverfra. Jeg havde indsuget min Stands Begreber paa den stiltiende, indsmigrende Maade, hvorpaa enhver Charakter dannes, og Intet uden formelig Nød vilde have bevæget mig til at

modtage Pengegodtgjærelse af Nogen for nogen personlig Tjeneste. Jeg stod ikke i nogen offentlig Stilling og efter vedtagne Skikke sømmede det sig ikke for en Gentleman at modtage Penge for personligt Arbejde udenfor en saadan Stillings Omraade; en vilkaarlig Regel, men som de Fleste af os følge med ubetinget Lydighed. Den Tanke, at Tus var bleven betalt af mig for virkeligt Arbejde, var mig yderst ubehagelig og først efter moden Overveelse kom jeg til den rette Anskuelse af den hele Sag og regnede den unge Pige en Handling, der ubetinget gjorde hende saa megen Gode, til Gode. Jeg ønsker ikke at fremstille mig selv som bedre, klogere eller fornuftigere, end jeg var, og jeg troer, at saa unge Mand af min Alder og Stand vilde med synderlig Glæde have hørt, at den Pige, de folte sig tilbøielige til at elske, havde været saaledes beskæftiget; men jeg troer ogsaa, at Saa, efter nærmere Overlæg, vilde have undladt at komme til samme Resultat, hvortil jeg selv kom.

Samtalen med Andries Gojemans afbrødes ved, at Frank Malbone pludseligt traadte ind i Gaarden. Dette var min første Sammenkomst med min unge Landmaaler, og Assistenten forestillede os for hinanden paa sin sædvanlige hjertelige og frimodige Maade. Efter en Minuts Forløb vare vi bekendte og den gamle Mand spurgte, hvorledes det var gaaet Nybyggerne med at faae Bedes huset reist.

„Jeg blev der til de begyndte at slaae Lægterne paa.“ svarede den unge Malbone muntert, „og derpaa gif jeg. Festen skal endes med et Bal, hører jeg, men jeg længtes altfer meget efter at høre, hvorledes min Søster var kommen hjem — til Heden, burde jeg have sagt — til at jeg kunde blive. Nu have vi intet andet Hjem, Mr. Littlepage, end Hytten i Skoven og det Tag, Deres Gjestfrihed tilbyder os.“

„Krigskammerater, Sir, og Krigskammerater i en saadan Sag bør ikke gjøre sig større Betænkkeligheder ved at modtage, end ved at tilbyde en saadan Gjestfrihed, som De kalder det. Det glæder mig imidlertid, at De har berørt denne Sag, da jeg derved faaer Leilighed til at komme med et Forslag, som jeg har tænkt paa og som, dersom det antages, vil gjøre mig til Deres Gjest og lige-
saa godt kan fremsættes nu som om otte Dage.“

Baade Andries og Frank gjorde store Vine, men jeg førte dem hen til en Bæk paa den aabne Side af Gaarden og bad dem tage Plads, medens jeg forklarede mig. Men det vil ikke være af Brien at sige et Ord om denne Bæk. Den stod paa Randen af en lav Række Klipper paa den Side af Gaarden, der havde været befastet med Palisader, medens Franskmændene vare i Besiddelse af Kanada, af hvilke nogle Levninger vare at see. Her havde Tus, min smukke Assistent — saa forstalte man mig førend vi forlode Stedet — med Dvindens In-

stinkt for det Yndige og Skjonne, for det meste med egne Hænder indrettet en Løvhytte, plantet en af vor Himmels regns hurtigt voksende Ranke og ladet en Bænk anbringe underneden den. Fra Stedet hørdes en behagelig Udsigt over vidtudsstrakte Enge og en fjern Bakkerække i den jomfruelige Skov. Andries fortalte mig, at hans Søsterdatter havde tilbragt mange af sine Fritimer i Løvhytten, efterat Ranken ved den fremrykkende Aarstid havde givet Bænken Skygge.

Efterat have sat mig mellem Assistenten og Malbone, meddelte jeg, at det var min Hensigt at gjøre den Sidste til min Forvalter. For desto lettere at formaae ham til at tage mod Pladsen tilbød jeg ham Nyttens og Brugens af Redehuset og Redegaarden, idet jeg alene forbeholdt mig et Par min Bedstefader afbenyttede Bærelser, og det kun for mine aarlige Besøg paa Eiendommen. Da Gaarden var stor og Jorden af fortrinlig Besskaffenhed, vilde den være mere end tilstrækkelig til en tarvelig Families Udkomme og endog ved Salget af dens Produkter forskaffe Midler til at kjøbe saadanne fremmede Gjenstande, som maatte være nødvendige. Jeg forelagde, kort sagt, Tilhørerne min Plan, som ikke udvidedes lidet formodt mit bemælelige Duffe at gjøre Ursula Livet behageligt, uden at yttre et Ord om min Bevæggrund.

Læseren maa ikke troe, at jeg viste nogen overordentligt stor Gævmildhed heri. Man maa ikke glemme, at i

1784 var Jord kun af ringe Værdi i Staten New-York, ligesom den endnu er det ved Miami, Ohio, Mississipp og andre Floder i det Indre. Eiendomsbesidderne vare langt fra at betragte deres Besiddelser som Wiidler til Udkomme for Diebliffet, men ernærede snarere deres Nybygder end Nybygderne ernærede dem, idet de ventede Lønnen for deres Uleilighed og udlagte Penge af Fremtiden og (Efterslagten *).

Det er vel overflødigt at sige, at mit Forslag modtoges med Glæde. Gamle Andries trykkede min Haand og jeg fattede dette Haandtryk ligesaa godt, som om han havde talt med Patrick Henrys Betsalenhed. Frank Mals bone var rørt og alle Parter fuldkomment tilfredse. Landmaaleren havde naturligtviis sit Feltblækhorn hos sig og jeg havde Fuldmagten i min Lomme, fuldkomment færdig

*) Eiendommen Renselaertwist strækker sig 48 engelske Mile fra Ost til Vest og 24 fra Nord til Syd. Den ligger i Hjertet af New-York og har tre Kjøbstæder indenfor sine Grændser. Albany tæller næsten, om ikke fuldt 40000 Sjæle og Troy hened 28000. Da dog fortalte den forrige Eier i sin sidste Samtale med Forfatteren saa Maander før han døde, at hans Bedstefader var den første Eier, som havde havt nogen væsentlig Fordeel af Godsset, og hans Fader den Første, der havde havt nogen egentlig Indtægt af det. Selve Herregaarden med dens Jorder og Møller afgave i lang Tid Familiens eneste Indtægt.

til at Assistentens Navn kunde indføres i den, dersom han vilde modtage Forvalterposten. Malbones Navn blev skrevet i dets Sted, jeg skrev under, Assistenten var Bitterlighedsvidne og vi forlode Banken, idet Frank Malbone nu var midlertidig Herre i det Huus, hvori vi befandt os, og hans Søster naturligtvis dets fortryllende Beherskerinde. Det var et herligt Dieblil for mig, da jeg saae Dus kaste sig i sin Broders Kavn og græde ved hans Bryst, medens han meddeelte hende den glædelige Tidende.

Trettende Kapitel.

En Maaned gik hastigt. I dette Mellemrum blev Frank Malbone behørigen indsat i sin nye Bestilling og Andries havde ladet sig formaae til at standse med sine Operationer med Kjeden, indtil dette nødvendige Arbeide var tilendebragt. Og et Arbeide var det; thi da samtlige af min Bedstefader afsluttede Forpagtningskontrakter vare udløbne, vare Forpagterne blevene hensiddende ved Gaardene paa Opsigelse, idet de fra Klar til andet havde

truffet mundtlig Overenskomst med Mr. Newcome, der var bemyndiget til at gaae saa vidt og ikke videre.

Kun sjeldent oppebar en Godscier dengang, som jeg allerede har bemærket, nogen Indtagt af sine Jorder i de første Aar af sin Besiddelsestid. Hovedtingen var at formaae Nybyggere til at nedsætte sig paa Godsset; thi hvor der ikke var nogen stor Konurrence, maatte der bringes Offere for at opnaae dette foreløbige Diemed. Ifølge denne Grundsætning havde min Bedstefader næsten overalt bortforpagtet sine raa Jorder mod en høist ubetydelig Afgift med Undtagelse af enkelte særdeles fordelagtige Gaarde, og i de fleste Tilfælde havde Nybyggeren haft Brugen af Gaarden, uden at svare nogensombest Afgift i flere Aar. Han svarede Skatterne, som ligeledes vare høist ubetydelige og væsentligen skulde anvendes til Diemed, der kom den nærmeste Omegn til Nytte, saasom til Anlæggelsen af Landeveie, Broer, Gjerder og deslige, samt til Retfærdighedens Haandbævelse. Godscieren ventedes at ville stille sig i Epidfen for enhver Subskription, der var eller ventedes at blive til Fordeel for Godsset, og de saa hundrede Dollars. to eller tre i det høieste, som min Jordebog udviste, forbruges blandt Gaardene paa Neden. Det var en Kjendsgjerning, at Gieren af dette Gods endnu ikke havde været istand til at oppebære en eneste Skilling af det til sin egen private Fordeel; thi vel havde det staaet i hans Magt hvert Aar at samle

sig Lidt i dette Viemed, men dette ansaaes ikke for at være klogt og det var folgeligen ikke Skik med Hensyn til de saaledes beliggende Godser førend Revolutionen, skjøndt der vel kan have været Exempler paa det Modsatte, naar Eieren var særdeles gjerrig eller særdeles trængende. Vore New-Yorkske Godseiere fra den Tid hørte sjældent til den Klasse, som trængte til Penge. Odselbed havde kun været lidet bekjendt i Provindsen og kunde endnu ikke være bleven det i Staten, og folgeligen mistede kun Faa deres Godser paa Grund af for store Udgifter, om end Nogle mistede dem Grund af slet Bestyrelse. Den Leg „at skifte Sæde," eller at fortrænge en Mand fra hans Eiendom for selv at sætte sig i Besiddelse af den, øvedes kun lidt førend Revolutionen og Samfundet betragtede stedse den, som trængte sig ind i en Familieeiendom, med Kulde, med mindre han havde erhvervet sig den ved en ærlig Handel og mod en passende Kjøbesum. Juridiske Spekulationer vare dengang næsten ubekjendte og den, som blev rig, antoges at blive det ved mandige, aabenlyst gjorte Anstrengelser og ikke ved et fordærveligt Lovtrækkeries sorte Rånker.

Vi for vort Vedkommende havde hidtil ikke havt en eneste Skillings Indtægt af Eiendommen Ravnredet. Alt det, som var blevet oppebaaret, og mere til, var blevet udgivet paa selve Stedet, men nu var den Tid kommen, da det ikke var mere end billigt og retfærdigt, at Gaars-

dene gave os nogen Løn for vore Udlæg og vor Omsorg for dem.

Ellere tusinde Acres vare udstykkede mellem ikke fuldt ethundrede Forpagtere. Indtil den første Dag i førstkommande April Maaned kunde disse blive ved deres Gaarde i Kraft af de mundtlige Overenskomster, men efter den Dag bleve nye Forpagtningskontrakter nødvendige. Den amerikanske Gudsøier pleier ikke at være streng i sine Forordringer, ja han kan ikke engang være det af den simple Grund, at der gives langt mere Jord, end der gives Mennesker; men det er ikke Landets Skik, idet en letsinndig Overbærenhed er Standens Skjodesond, en Overbærenhed, der tilstedes en Opbeobning af Restancer, som, naar Betalingsdagen kommer, let kan avle ondt Blod og Misforhold. Det er en uomtvistelig moralsk Sandhed, at Menneskene, hvilke deres siekliffelige Følelser end kunne være, sjeldent ere taknemlige mod en Regjering, som tillader dem frit at give deres Laster Teilen. De søge stedse at kaste en Del af Skylden for deres egne Misgjerning over paa dem, som skulde have styret dem. Det samme er Tilfældet med Gjæld; thi hvor meget man end tigger om Henstand for Diebliffet, antage dog paaløbne Renter et meget fjendtligt Udseende, naar de vise sig i en samlet Sum paa en Tid, da det ikke er beileligt at dække Beløbet. Dersom de, der have befundet sig i en saadan Stilling, vilde betænke, at der gives et sidste Regnskab, som ethvert

Menneske vil blive opfordret til at berigtige med Reslancer og Alt, vilde Erfaringen fra deres jordiske Anliggender foreholde dem en Lære, som maatte blive uendeligt nyttig. Det er en Lykke for os Alle uden Undtagelse, at der gives en Mægler, som vil hjælpe os med denne Opgave.

Den Tid var nu kommen, da Ravnereden kunde ventes at ville give Noget af sig. Ledede af Kortene og vor egen Lokalkundskab, samt betydeligt understøttede af Assistentens Erfaring, tilbragte Frank Malone og jeg fulde fjorten Dage med at inddele Gaardene i visse Klasser, idet vi ansatte den laveste til een Shilling, den næste til atten Pence og en halv Snees Gaarde eller saa til to Shillings. Udfaldet blev, at vi ansatte 6000 Acres til een Shilling i aarlig Afgift, 3800 til atten Pence pr. Acre og 1200 Acres til to Shillings. Det Hele udgjorde en Jordebogsindtægt af 14,100 Shillings, eller lidt over 1742 Dollars om Aaret. Dette tog sig ret godt ud for Aaret 1784, og det var foruden Redegaarden, Jason Newcomes Møller og Skovgrund, som han hidtil havde brugt for Intet, eller dog kun mod en saare ringe Afgift, samt alle de udvirkede Jorder.

Jeg maa tilstaae, at jeg blev meget fornøiet over Udfaldet af vore Beregninger. Før end den Tid havde jeg ingen Indtægter havt af Ravnereden, men kun havt mit Udkomme ved den anden Eiendom, jeg havde arvet efter min Bedstefader. Paa Papiret bleve mine Indtægter nu

mere end fordobblede; thi jeg oppebar dengang kun ellevehundrede om Aaret (jeg mener Dollars, ikke Pund Sterling) af min anden Eiendom. Vel indbefattede denne en heel Del Byggegrunde inde i Byen, som aldeles Intet gave af sig, men som dog lovede at blive meget værdifulde engang i Tiden, ligesom Ravnereiden selv. Dengang saae de fleste Ting i Amerika, ligesom nu, hen til Fremtiden, skjøndt jeg troer, at Nydelsens Tid snart vil komme. Min Eiendom i Byen er for lange siden bleven meget værdifuld og giver en temmelig god Indtægt.

Saa snart vi vare færdige med vor Plan for Bortfæstningen, opfordrede Frank Kæsterne til, ti og ti ad Gangen, at give Nøde paa Neden for at faae deres nye Fæstebreve. Vi havde redet om paa Godsset og talt med dem og jeg havde foreløbigt gjort dem bekendte med mine Hensigter, saa at der ikke var meget tilbage at omhandle. Alle Lodderne bleve igjen bortfæstede paa tre Mennessers Levetid og efter min egen Plan, uden at Nogen gjorde Indvendinger mod Afgiøften, hvilken man enstemmigt indrømmede ikke blot var billig, men lav. Hvorledes det før havde været, var endnu i frisk Minde, og der herskede almindelig Tilfredshed den Dag, da det sidste Fæstebrev blev underskrevet. Jeg tænkte paa at gjøre et Gilde og samle hele Nybygden til en munter og venkabelig Sammenkomst; men den gamle Andries lastede koldt Vand paa denne Plan.

"Det lod sig høre, Mordaunt," sagde han, „dersom

De kun havde med stikkelige Mænd fra New-York eller Mellemstaterne at gjøre, men over Halvdelen af disse Folk ere fra de østlige Stater, hvor der i det Hele taget ikke er saadant Noget som Herremænd og Fæstlere, forstaaer De; og der findes ikke en Mand blandt dem Alle, som ikke spekulerer paa engang, med Rette eller Urette, at blive Gier af sin Lod. De holde paa deres Værdighed, som om hver Mand i det mindste var Oberst, og de takke Dem ikke for et Gilde, ved hvilket de kun vilde synes at spille anden Fiolin."

Skjøndt jeg vidste, at Assistenten havde sine gamle hollandske Fordomme mod vore østlige Brødre, vidste jeg ogsaa, at der var en god Del Sandhed i hvad han sagde. Hos Frank Malbone, som var født i Rhode-Island, fandt jeg de samme Begreber, og jeg var tilbøjelig til at agte hans Meninger. Frank Malbone var en Gentleman, og Mænd af denne Klasse ere ophøiede over lav Skinsyge; men Frank maatte bedre forstaae at rurdere deres Følelser, blandt hvilke han var født og opdragen, end jeg kunde gjøre det. Jeg opgav folgeligt at gjøre Gilde.

Der stod tilbage at træffe en ny Overenskomst og en endelig Bestemmelse med Mr. Jason Newcome, som uden Sammenligning var den anseeligste Mand paa Havnereden og som syntes i sin Person at samle alle Nybygdens Forretninger. Han var Dyrighed, Inspecteur, Diaconus, eller hvad det kaldes efter den kongregationalistiske Plan, Møller,

Kjøbmand, Notarius, Gjestgiver under en Andens Navn og Generalraadgiver for hele Egnen. Alting syntes at gaae igjennem hans Hænder, eller rettere, Alting kom i dem, skjøndt rigtignok Lidet kom ud igjen. Han var en af disse rige Slugballe, som paa et lavt Trin i Samfundet alene leve for at dynge op — i mine Dine den foragteligste Charakter paa Jorden, da denne Dydyngeen ikke har et af de lovlige Formaal for Die, som redelig Flid og Stræbsomhed sætte sig. Saalænge der var en Mand i hans Nærhed, hvem han antog for rigere end sig selv, vilde Mr. Newcome have været ulykkelig, skjøndt han ikke vidste, hvad han skulde giøre med de Giendele, han allerede havde erhvervet sig. Jeg ved ikke, om man meest skal foragte eller ynke saadanne Charakterer, da de, medens de ere og maae være medbydelige for enhver retsindig og ædelmodig Mand, bære i deres eget Brøst den Orm, der aldrig dør, men som fortærer deres egne Livstræfter.

Tilsyneladende havde Mr. Newcome taget sin Afstedigelse fra Forvaltertjenesten godt op, og fra det Dieblif, han havde Marsag til at troe, at den vilde blive tagen fra ham, lod han som om han ønskede at opgive den. Paa Grund heraf gif det i al Venflabelighed og der blev ikke hørt nogen Klage fra hans Side; tværtimod mødte han Frank Malbone tilsyneladende med den største Hjertelighed og, efter det Ydre at dømme, gif vi ligesaa godvilligt til denne Sag, som til Afslutningen af de andre Kontrakter. Mr.

Newcome handlede aldrig ligefremt; fra Barnsbeen af var han kun vant at gaae Krogveie.

„Jeg seer, Mr. Newcome,“ sagde jeg, saasnart vi havde sat os til Arbeidet, „at De fik Mølleloden og Brugen af femhundrede Acres Skovland af min Bedstes fader paa tre Mennefters Levetid og, naar disse vare forbi, for fulde een og tyve Aar mod en nominel Afgift. Møllerne skulde holdes vedlige og leveres Gieren tilbage ved Leietidens Udløb.“

„Ja, Major Littlepage, jeg tilstaaer, at saaledes var Kontrakten, skjøndt den har været haard for mig. Krigen kom paa“ — denne Mand havde saaet hvad man kalder en lard Opdragelse, men pleiede at bruge en slet Grammatik — „Krigen kom paa og med den haarde Tider, og jeg veed ikke, om Majoren maatte være tilbøielig til at tage Omstændighederne i Betragtning, dersom vi afslutte en ny Kontrakt.“

„Krigen kan ikke have skadet Dem synderligt, da alle Kornsorter stode i høi Priis, og jeg skulde mene at det, at store Armeer vare i Nærheden, som kunde forbruge Alt, hvad De havde at sælge, og det til høie Priser, mere end opveiede den Skade, det isvrigt kan have ført med sig. De har, Mr. Newcome, nydt Fordelen af to Krige, den fra 1775 og en Del af den fra 1756.“

Da min Fæster fandt, at jeg havde tænkt over Gjens

standen og var forberedt paa at svare ham, taug han. Efter et Øyhold vendte han sig til mere positive Ting.

„Jeg forudsætter, Majoren gaaer ud fra det Princip, at en gammel Fæster har en lovlig Ret til at erholde nyt Fæste? Man har sagt mig, at De har indrømmet dette næsten i alle Deres Handler.“

„Da er De feil underrettet, Sir. Jeg er ikke saa svag at indrømme en Ret, som udtrykkelig modsiges af Ordene i Fæstebrevet, hvilket naturligviis bør være og er Fæsterens eneste Adkomst. Deres lovlige Interesse i Eiendommen ophører ganske om saa Dage fra denne Time.“

„J—a—a, j—a—a, Sir, jeg veed det nok,“ sagde Squiren, idet han lænede sig tilbage i Stolen indtil hans Legeme var i en Vinkel af omtrent tressindstyve eller halvfjerdsindstyve Grader med Gulvet. „jeg veed det nok, efter Vilkaarene; men mellem Mand og Mand bør der være Noget, der er mere bindende.“

„Jeg kjender ikke Noget, Mr. Newcome, som er mere bindende i et Fæstebrev, end Vilkaarene.“

„B—e—lll“ — hvor denne Mand kunde sige „v—e—lll“, naar han ønskede at narre en Medskabning, og med hvilken jesuitisk Betoning udtalte han dette Ord! — „v—e—lll“ — det er alt, eftersom Folk tænker. Et Vilkaar kan være haardt og efter min Mening burde det da gjælde for Intet. Jeg er mod alle haarde Vilkaar.“

„Hør, Ben Jason,“ udbrod Assistenten, der var

en gammel Bekjendt af Mr. Newcome og fuldkomment syntes at forstaae hans Charakter, .bør, Ben Jaion, giver De uventede Fordelse tilbage, naar det hender sig, at der bliver gjort mere efter Deres Kontrakter, end der var paatænkt?"

"Det nytter kun lidt at strides med Dem, Assistent, om saadanne Ting; thi vi ville aldria tænke ens," svarede Squiren og lænede sig endnu mere tilbage i Stolen. "De er bvad jeg kalder egen i Deres Begreber, og vi ville aldrig samstemme."

"Dog er der god Mening i Assistentens Svørgemaal," tilføiede jeg. "Naar De ikke bar i Sinde at svare „Ja“, fatter jeg ikke, hvorledes De kan anvende Deres Grundsatning med nogen Villighed. Dog lad det nu gaae, som det vil; men hvorfor er der fastsat Vilkaar, naar de ikke skulle holdes?"

"Nu v—e—lll, i mine Tanker ligner et Vilkaar i et Fæstebrev overmaade meget et Bandleb paa et Kort. Det er ikke noget særdeles; men som Bandleb tage sig godt ud paa et Kort, saaledes klæder det vel at læse Vilkaar i et Fæstebrev. Godseierne holde af dem og Fæsterne ere ikke nsteregnende."

"Jeg haaber i alt Fald, at De neppe mener det alvorligt, Mr. Newcome, men kun finder Behag i ser egen Morsskab at øve Deres Bid mod os. Der findes ikke saa

særegne Vilkaar i Deres Fæstebrev, at det skulde være en Samvittighedsdag at tage en Beslutning om dets Punkter."

"Der ligger dog det deri, Major, at De faaer hele Eiendommen tilbage, naar De bebager at fordre det."

"Fordre det! — den hele Eiendom har været min eller min Forgangers lige siden den blev tilstaaet os af Kronen. Alle Deres Rettigheder hidrøret fra Deres Fæstebrev, og naar det udløber, udløbe ogsaa Deres Rettigheder."

"Ikke efter min Mening, Major, ikke efter min Mening. De vil erindre, at jeg byggede Møllerne paa egen Bekostning."

"Jeg veed nok, Sir, at De byggede Møllerne paa, hvad De kalder egen Bekostning. Det vil sige: De drog selv Fordelen af en naturlig Mølleplads, brugte vort Tømmer og øvrige Materialier, byggede Møllerne saaledes, som de ere, sørgede for at faae Erstatning ved at drive dem i et Tidsrum af Fjerdedelen af et Aarhundrede mod en rent nominel Afgift, havde saa mange Træstammer, som Dem lystede, til Saugene, og nød isøvrigt de Privilegier, som et af de meest liberale Fæstebreve, der nogensinde er givet, tilstod Dem."

"Ja, Sir, men det stod i Kontrakten, som jeg sluttede med Deres Bedstefader. Dengang jeg nedsatte mig her, kom vi overens om, at jeg efter Forgodtbefindende maatte sælde Træer og naturligviis bruge Grundens Ma-

terialer til at bygge med. De seer, Major, at Deres Bedstefader særdeles gjerne saa, at der blev bygget Møller, og saa gjorde han Betingelserne derefter. De vil finde hver eneste Stavelse derom i Fæstebrevet."

"Ganske vist, Mr. Newcome, og De vil ogsaa finde en Paragraf i samme Fæstebrev, efter hvilken Deres Brug af Eiendommen ophører om saa Dage."

"Nu v—e—ll, paa den Maade forstaaer jeg ikke Fæstebreve. Det var vist aldrig Meningen, at en Mand skulde bygge Møller og tage al Ret til dem efter fem og tyve Aars Forløb."

"Det vil komme an paa den Kontrakt, som engang er oprettet. Nogle Personer bygge Møller og Huse og have aldeles ingen Ret til dem. De blive betalte for deres Arbeide, naar de bygge."

"Ja, ja! De mener Tømrere og Møllebyggere; men jeg taler ikke om saadanne Personer. Jeg taler om Folk, der ere ærlige og stræbsomme og have strengt Arbeide og som anvende Flid og Tid paa at skabe en Nybygd, og ikke om de Haandværkere, der ere leiede Arbeidere. De erholde naturligviis Betaling for hvad de gjøre, og dermed er det forbi."

"Jeg veed ikke af, at alle ærlige Folk have strengt Arbeide, og endnu mindre, at alle Folk, der have strengt Arbeide, ere ærlige Folk. Jeg ønsker først og fremmest, Mr. Newcome, at blive forstaaet. Ord ville ikke for-

skaffe nogen Indrømmelse fra mig. Dog er jeg fuldkomment enig med Dem deri, at naar en Mand er betalt for hans Arbejde, er det, som De siger, dermed forbi. Efter hvad De selv har tilstaaet, vil De nu, om tre og tyve Dage fra dette Dieblif at regne, være betalt for Alt, hvad De har gjort paa min Eiendom, og efter Deres egne Ord maa Deres Forbindelse med denne Eiendom have en Ende."

"Det kan ikke være Majorens Mening, at De vil berøve mig hele min sure Fortjeneste."

"Mr. Newcome, berøve er et haardt Ord, som jeg maa udbede mig ikke oftere bliver brugt mellem Dem og mig. Det er ikke min Mening, at røve fra Dem eller at lade Dem røve fra mig. Den Paastand, at De ikke er og ikke var bekendt med Betingelserne for dette Faste, kommer for sildigt for Dagen nu, efterat De har havt Besiddelsen i en Fjerdedeel af et Aarhundrede. De veed meget vel, at min Bedstefader ikke vilde sælge, men kun bortfaste. Dersom det var Deres Dnske at kjøbe, hvorfor gif De da ikke til et andet Sted og skaffede Dem Jord til Eiendom? Rundt omkring Dem var der og er der endnu Tusinder af Acres tilsalg. Som Befuldmagtiget for min Fader og Oberst Folloff har jeg selv Land at sælge paa Mooseridge, som ikke ligger tyve Mil fra Dem, og det, efter hvad jeg hører, oveniljøbet fortrinlige Møllegrunde."

„Ja, Major, men ikke saa meget efter min Smag, som denne, hvilken jeg gjerne vilde beholde.“

„Men jeg vil ogsaa gjerne beholde den og da det er min, troer jeg almindelig Billighed taler for, at jeg har den bedste Ret.“

„Jeg ønsker netop, at denne Sag bliver afgjort efter Billighed. Jeg veed vel, Major, at jeg har Loven mod mig — det vil sige, Nogle mene det, men Andre troe det ikke, nu da vi have haft en Revolution — men, lad det gaae med Loven, som det vil, der er Noget, som jeg kalder Ret mellem Mand og Mand.“

„Ganske vist! Og Loven er skreven for at haandhave den. Det er Ret, at jeg nsiagtigt gjør hvad min Bedstefader for fem og tyve Aar siden bestemte at gjøre for mig med Hensyn til disse Møller, og det er Ret, at De gjør, hvad De bestemte at gjøre for Dem selv.“

„Det har jeg gjort. Jeg skulde bygge Møllerne efter en vis Form og paa en vis Maade, og jeg gjorde det. Jeg vil opfordre hver Dødelig til at sige Andet. Saugmøllerne skare løs paa Stammerne inden to Maanedes efterat jeg havde saaet Fæstet, og vi begyndte at male inden fire Maanedes.“

„Jeg betvivler ikke, Sir, at De var virksom og dristig, skjøndt jeg uforbeholdent vil tilstaae, at kyndige Dommere sige mig, at ingen af Møllerne nu er meget værd.“

„Det er paa Grund af Fæstebrevet,“ sagde Mr.

Newcome maaffee lidt mere hastigt end flogt. „Kunde jeg vide, naar det vilde udløbe? Deres Bedstefader tilstod mig det paa tre Menneskers Levetid og et og tyve Aar derefter, og jeg gjorde Alt, hvad en Mand kunde gjøre, for at det skulde vare saa længe som jeg selv; men her staaer jeg i mine bedste Aar og i Fare for at tabe min Eiendom.“

Jeg kjendte fuldkomment alle Sagens Omstændigheder og havde fra Begyndelsen af besluttet at behandle Mr. Newcome ædelmodigt. I sin Graadighed efter Binding havde han sat de tre Levealdere paa tre Børn, skjøndt min Bedstefader havde raadet ham at sætte i det mindste et paa sig selv; men nei! Mr. Newcome havde bedre Tro til et Barns Liv, end til en Mands, og tre eller fire Aar efterat Fæstebrevet var underskrevet, havde hans et og tyve Aar begyndt at løbe og vare nu næsten ude. Endogsaa under denne vistnok uforudsete Tingenes Stilling havde Fæstet været meget fordeelagtigt for Fæsteren og om en af Levealderne havde vedvaret et Aarhundrede, vilde Godseieren forgjæves derfor have ventet nogen Indrømmelse. Godseierne søge ikke og vente heller ikke saadan Gunst, ja de fleste Godsherrer vilde skamme sig ved at modtage den; ikke desto mindre var jeg tilbøielig til at tage Omstændighederne i Betragtning og oversee, at Møllerne og alle de andre Bygninger paa Eiendommen vare skjodesløst byggede, og var villig til at bortforpagte Skovland, Jordlodder, Bygninger og andre Privilegier for et yderligere

Tidsrum af et og tyve Aar for omtrent en Trediedeel af de Penge, som Mr. Newcome selv vilde have fordret, havde han, istedetfor mig, havt Bortforpagtningen. Da jeg ikke længer vilde drøfte Sagen med en Mand, som efter sin Natur ikke var istand til at see mere end den ene Side af Tingene, skar jeg Knuden kort over ved uden videre Ophold at meddele ham mine Vilkaar.

Squiren var, uagtet al hans forstilte og falske Følelse, saa glad ved at lære mit Naadehold at kjende, at han ikke kunde Andet, end aabent udtrykke sine Følelser, Noget, som han ikke vilde have gjort, havde han ikke havt den moralske Overbeviisning, at jeg ikke vilde svigte mit Ord. Jeg folte dog Nødvendigheden af at forklare mig nærmere.

„Førend jeg giver Dem, Mr. Newcome, dette nye Fæste,“ sagde jeg, idet jeg holdt det underskrevne Document i Haanden, „ønsker jeg at blive forstaaet. Det er ikke blevet givet Dem, som om De havde nogensomhelst Ret dertil udenfor den Forekommenhed, som en liberal Godeeier altid viser en taaleligt god Fæster, og som alene bestaaer i under lige Vilkaar at foretrække ham fremfor Andre. Hvad det tidlige Tab af Deres tre Levaldere angaaer, da var det Deres egen Skyld. Vare de Børn, som De valgte, eller kun et af dem, blevne voksne, kunde det have levet i firfindstyve Aar, og da vilde mit Sommerland være blevet

bart, uden at dets virkelige Eier havde høstet nogen Fordeel deraf. Den eneste Marsag, jeg nu har til at tilbyde saadanne Vilkaar, er den Edelmødighed, som sædvanligt findes hos Godsherrer; hvad der indrømmes, indrømmes ikke som nogen Ret, men som en gævmild Handling."

Dette var i min Fæsters Dine den meest ubegribelige af alle Bevæggrunde. Da han selv var en gjerrig og smudsig Beregner, var han ikke vant til at fæste Lid til Nogens Edelmødighed, og af den tvivlende og mistroiske Maade, hvorpaa han modtog Papiret, formodede jeg strax, at han var bange for, at der stak Noget under, at jeg igjen vilde antage ham. En Skjelm er altid mistroisk og han forraader sin Charakter for en redelig Mand ligesaa ofte derved, som ved nogen anden Svig. Jeg vilde dog ikke rette min egen Udfærd efter Jason Newcomes Lavhed, og Fæstet blev ham tilstaaet.

Her kan jeg ikke tilbageholde en Bemærkning. Det samme Velvillighedsprincip, der gjælder i andre Livsforhold, og som skaber et saa stærk moralsk Baand mellem Varter, der have Foreningspunkter i fælleds Interesser, at det afføder Forrettigheder og andre lignende Privilegier, bør vistnok ogsaa gjælde i Forholdet mellem Godseier og Fæster. Jeg er langt fra at kalde dette i Tvivl og jeg troer i det Hele, at af alle disse Arter af Forhold bør det omhandlede regnes til de meest bindende og hellige. Dog maa Fæsterens rent moralske Rettigheder afhænge af

en streng Overholdelse af alle Godsherrens Rettigheder, saavel de legale som de moralske, og den Mand, der falder den ene eller den anden af disse i Tvivl, taber visseligen enhver Ret til at erholde andre Fordringer indrømmede, end dem, som Lovens Begstav giver ham. Den Gode, som vil give nyt Fæstebrev til et Individ, der paa en eller anden Maade, directe eller indirecte stræber efter at undergrave hans Rettigheder, begaaer den Svaghed, at bevæbne en Fjende med den Kniv, hvormed han selv vil blive angreben, og den Feil, at give Magt til en Mand, der, under en uegte Frihedens Maske, søger at kuldkaste de eneste Bestingelser, paa hvilke et civiliseret Samfund kan bestaae. Naar Godsherrerne ville give Exempel paa saadan Svaghed, maae de selv tilskrive sig Følgerne.

Jeg blev fri for Mr. Newcome ved at tilstaae ham Fæstet, da han kun med alle sine Indvendinger havde havt for Die at faae Afgivten sat lavere; thi han var meget for snu til selv at troe paa Sandheden af sin egen Lære om Ret og Uret. Samme Dag kom mine Drenge tilbage til Heden; de havde imidlertid seet paa forskellige Stykker Land, som vare tilfals og for hvilke de, med Hensyn til Veliggenhed, Beskaffenhed eller Bilskaar, havde fundet, at de, jeg havde at tilbyde, vare at foretrække. De opmaalte Lodder paa Woosferidge vare ifte

afhændede, og jeg tilbød at sælge dem til disse Udvandrere. Prisen var kun een Dollar for en Acre med ti Aars Kredit; Afgiften skulde erlægges aarlig. Man skulde nu have troet, at denne lave Priis vilde have lokket Folk til at foreskrække at købe Jorden istedetfor at leie den; men Alle som een Mand fandt de, at det svarede bedre Regning at faae Fæste paa tre Levealdere, saaledes at de vare fri for at betale Afgift de første fem Aar og mod nominelle Afgifter for den øvrige Tid, end at betale syv Dollars om Aaret og en Sum af hundrede Dollars, naar Krediten udløb. *) Denne Omstændighed betegner i og for sig, hvor usie

*) Den Omstændighed, som Mr. Littlepage her anfører, burde aldrig glemmes, og det saa meget mindre, som den fuldkomment oplyser Bestaffenheden af de Paaastande, der nu fremhæves om Udpræstninger efter Fæstekontrakter. Ingen i New York har nogensinde havt nødig at tage Jord i Fæste, af den Grund, at han ikke havde havt Leilighed til at faae det tilkjøbt, da der aldrig har været nogen Tid, hvor ikke Land aabenlyst er bleven opbudt til salg til Cie indenfor Statens Grændser, og det endogsaa Land, som i ingen Henseende stod tilbage for det, der blev bortfæstet. I saa Tilfælde ere to tilgrændsende Eiendomme blevene bortfæstede, og hvor dette havde været Tilfældet vilde Landmanden altid have fundet Jord tilkjøbt, naar han havde villet gjøre en halv Dags Reise. Guds Scierens Fordele af det bortfæstede Guds have sædvanlig ligget i saa lang Udsigt, at Størstedelen af Eierne langt have foretrukket at sælge paa engang, frem-

disse Mennesker beregnede deres Midler, og den Indflydelse, deres Beslutninger kunde have paa deres Fordeel. De valgte heller ikke altid det Urigtige. Hvo, der kan erindre det Opving, som Landet tog kort efter Freden 1783, og de Priser, som de, der havde nedsat sig paa uordyrket Land, erholdt for deres Hvede, Afke og Flesk (ofte tre Dollars for en Skjeppe af det Første, tre hundrede Dollars for en Ton af det Andet og otte eller ti Dollars for et Centner af det Sidste), vil ogsaa kunne forstaae, at en Landmand, der besad nyt Land, erholdt overordentlige Fordele af det nye, hidtil ubenyttede Jordsmon, som han saaledes havde Brugen af. Han vilde ganske vist have været i en bedre Stilling, dersom han havde været Eier af Jorden ved Kjølets Udløb, ligesom den Kjøbmand, der bygger et Skib og som ved dets første Beiragtning indvinder, hvad det har kostet at bygge, vilde have været rigere, naar han havde vundet hvad to Skibe koste, istedetfor et; men han har dog gjort sine Sager godt, og man maa ikke glemme, at den Mand, som begynder med en Dre og lidt nødvendigt Bohave, er i samme Stilling som en simpel Dagleier. Hans Midlers Forsøgelse ved Brugen af Jorden er netop den Omstændighed, som bringer ham

for at vente paa hvad der først seent engang i Tiden vilde komme dem tilgode.

Udgiveren.

istand til at have sig op over sin ringe Stilling og at drage Fordeel af Jordbundens Dyrkning. Ved Slutningen af det foregaaende Aarhundrede og i Begyndelsen af det nærværende var Landet i en saadan Stilling, at hvert Slag af Dren gav umiddelbar Fordeel, og selve Arbeidet, som anvendtes paa at rудde Træerne bort, bragte ved Salget af den indvundne Afse en saa rigelig Vinding, at den loffede endogsaa Spekulanter til at lægge sig efter denne Bessjæftigelse. Det vil engang være en interessant Gjenstand for Undersøgelse at bringe paa det Nene, hvorledes i den Periode saa meget blev gjort, som der vides at være gjort, for at forvandle den vilde Natur til en Have, og jeg vil for Efterverdenens Skyld her korteligt omtale en af de Maader, som dengang var meget i Brug, og hvor paa Velstand, om ikke Rigdom, kunde erhverves.

Det var en Sommers Arbeide for en dygtig Drenmand at fælde, hugge, brænde, rense og besaae ti Acres Skovland. Afsen tilvirkede han selv. Til den vanskelige Deel af Arbeidet, som til Hugningen, søgte han Hjælp hos Naboerne og betalte dem ved igjen at gjøre dem lignende Tjenester. Et Spand Dren var ofte tilstrækkeligt for to eller tre Jordlodder og „Hugsthjælpen“ har givet Anledning til et almindelig Udtryk iblandt os, nemlig hvad der i Kongressen kaldes „Blokrulning“, en Fremgangsmaade, hvorved, som velbekjendt, en Afdeling Medlem-

mer ifølge Gjensidigheds Principet understøtte en anden Afdelings Plan.

Nu kunde ti Acres Skovland, som husedes for første Gang, meget godt give hundrede og halvtredsindehve Bushels sælgelig Hvede, hvilket paa Albany Marked vilde indbringe tre hundrede Dollars. De vilde ogsaa kunne yde en Ton Potasse, som kunde sælges i det mindste for to hundrede Dollars, altsaa fem hundrede Dollars for et eneste Aars Arbeide. Fradrages nu alle Udgifterne ved Bygning, Redskaber, Landmaaling, Transport, Levnetsmidler o. s. v., vil rigeligen Halvdelen af disse Penge blive tilovers som reen Gevinst, og det er dog gode Renter for den, der, førend han erholdt sin Jordlod, ikke var Andet, end Dagleier og fornøiet med at arbeide for otte eller ti Dollars om Maaneden.

Dette er et kort, men sandt historisk Omrids af den Maade, hvorpaa Tusinde af der Landmænd, der nu beboe New-York, bavede sig, og det viser, at om Nybyggeren i en uopdyrket Egn end moder Arbeide og Savn, saa bringe disse stundom ogsaa hurtigt Lønnen med sig. I de sidste Tider søger man de aabne Strækninger og bruger Plougen paa gammelt Grønsvær; men jeg svørger, om de ikke hellere vilde foretrække den jomfruelige Skov saaledes som den fandtes i 1790 og med Datidens Priser, for at pløie Marker, der ligne Haver, og avle Hvede til 37½ Cents

pr. Bushel, uden at have nogen Afke at sælge og ikke faae mere, end to Dollars for et Centner Kjøst.

Fjortende Kapitel.

Imidlertid saae jeg Ursula Malbone dagligt og til alle Tider paa Dagen; thi som Beboere af det samme Hus mødtes vi bestandigt og saaes og talte mangfoldige Gange med hinanden. Havde Dus været den mest fuldendte Kokette, der var til, kunde hendes øvede Snildhed ikke have udfundet heldigere Midler til at vække min Interesse, end denne forunderlige Pige virkelig brugte, og det uden at hun i mindste Maade havde til Hensigt at bevirke noget Saadant. Det var netop Naturlighed, fuldkommen Kunstløshed, som dannede en af hendes Charakters herligste og meest tiltrækkende Sider og forhoiede hendes Livlighed og Skjønhed saa meget. I hine Tider brugte Fruentimmerne, naar de havde huslige Forretninger, „kort Kjøle og Skjort“, som man kaldte det, et Slags Livree, som endog saa Damer ofte vare iførte om Morgenen. I 1784 var der en langt større Rangsfølge i Teiletet,

end der er nu, og Forskjellen mellem Morgen- og Aften-
 paafladningen var langt betydeligere, end for nærværende Tid.
 Saasnart Ursula Malbone virkelig var kommen til at fore-
 staae sin Broders Huus, begyndte hun roligt og uden
 mindste Larmen, men virksomt og med Interesse at op-
 fylde de Pligter, som hendes nye Stilling paalagde hende.
 Hun forekom mig i høj Grad at besidde den særegne For-
 tjeneste at varetage Enkelthederne af sin huslige Dont
 paa en stille, besæden Maade, medens de dog bleve udførte
 punktiligt og til deres fuldkomne Tilfredshed, som vare
 Gjenstand for hendes Omserg. Jeg hører ikke til dem,
 der strige paa Huslighed og som troe, at en Kvinde,
 for at være en god Hustru, maa udase sig ved strengt Ar-
 bejde og besidde en Koffepiges eller en Vaskerones Færdigheder;
 men det er unegteligt meget rigtigt, at hun med Indsigt
 kan beklæde Forsædet i Familien og føre passende Tilsyn
 med Udgivterne. Allervigtigst er det dog, at hun forstaaer
 at styre, uden at det bliver seet eller hørt.

En dannet Mand's Kone bør være en dannet Kvinde;
 hun maa passe til at være hans Ledsagerinde, maa være
 istand til at blande sin Smag med hans egen, udveksle
 Ideer og isvrigt være hans Fælle i en aandelig Forstand.
 Disse ere de højere Fornødenheder og en Gentleman mod-
 tager de mindre vigtige Egenskaber som ligesaa mange Gr-
 trafordele, naar de holdes indenfor passende Grændser,
 men som bestemte Mangler, naar de komme i Strid med

eller paa nogen Maade skade den Qvindes Væsen, Temperament eller aandelige Forædling, som hun har valgt til at være sin Kone og ikke til at være sin Tjener. Nogle Dffere kunne blive nødvendige, hvor der findes Dannelsen uden tilstrækkelige Midler; men selv i saadant Fald er det dog egentligt sjældent, at den virkelig begavede Kone ikke skulde bevares fra at synke ned til at blive et Husdyende. Hvad Kvaterners Skrigen paa saadanne Egenskaber angaaer, da kommer det sædvanligviis fra dem, hvis Hjem ikkun ere Steder, hvor der kan faaes „Kost og Logis“.

Den Klogskab, hvormed Du skilte sig ved Alst. hvad der var at gjøre i hendes nye Stilling, medens hun undgik hvad der var upassende og ikke paa sit rette Sted, indtog mig næsten ligesaa meget som hendes Mand, Charakter og Elskønhed. Negerne gjorde det ganske unødvendigt for hende at nedlade sig til simpelt Arbejde, og med hvilken nydelig qvindelig Duellighed udførte hun ikke de Pligter, som hendes Stilling egentlig paalagde hende! Hun var altid munter og sang ofte, dog ikke støiende, paa Malles pigernes Viis, naar hun troede, at Ingen hørte hende, og da var det blide, klagende Sange, som syntes at gjenskalde Minder fra andre Dage. Altid munter, siger dog lidt for meget; thi stundom var Du alvorlig. Jeg fandt hende tre eller fire Gange i Taarer; men jeg vovede ikke at spørge om Aarsagen. Der var desuden neppe Tid der-

til; thi saasnart hun blev mig vaer, tørrede hun strax sine Dine og modtog mig smilende.

Jeg behøver neppe at fortælle, at for mig henrandt Tiden behageligt og forbausende hurtigt. Assistenten forblev paa Reden efter min Befaling; thi han vilde ikke give efter for Benner, og jeg mindes ikke at have tilbragt en fornøieligere Maaned end denne. Jeg gjorde et meget udbredt Bekjendtskab blandt mine Fæstere og fandt, at Mange af dem vare saa ligefremme, redelige, arbeidsomme Landmænd, som man vel kunde ønske sig at træffe sammen med. Især var min Kollega Majoren en hjertelig gammel Karl og han besøgte mig ofte, da han levede paa den Lød, der grændsede til min egen. Han brummede lidt over den Sekt, som havde faaet det nye "Forsamlingshus" i Besiddelse, men gjorde det paa en Maade, der viste, at der kun var liden Galde i hans Sind.

"Jeg kan ikke rigtigt forstaae dette Majoritetsvæsen," sagde den gamle Fyr en Dag, da vi talte om denne Gjenstand, "skjøndt jeg meget godt veed, at Newcome altid mager det saa, at han faaer den, — lad saa Folk tænke hvad de vil. Jeg har været Vidne til, at Squiren har drevet det til at faae omtrent Fjerdedelen af alle de Tilstedeværende til at blive en Majoritet, og jeg maae tilstaae, at han gjør det paa en pokers mild Maade, skjøndt jeg frygter for, at det hverken er efter Loven eller Evangeliet."

„I Menigheds Spørgsmaalet styrede han rigtignok Sagerne saaledes, at en Pluralitet af een sif Udseende af at være en meget smuk Majoritet over Alle!“

„Ja, der er Enoninger og Bendinger i disse Ting, som gaar over min Forstand, skjøndt jeg antog, at Alt gik rigtigt til. Jeg gjør til syvende og sidst ikke stort Bæsen af, hvor en Mand beder til Gud, naar han kun beder, eller hvo der prædiker, naar han kun hører efter.“

Jeg troer at denne Liberalitet — dersom det er et passende Ord — i Religionsager er i Tiltagende hos os, skjøndt Liberalitet vel kun er et andet Udtryk for Egegylgylldighed. Hvad os Episcopale angaar, da undrer jeg mig over, at der er blevet Nogle tilbage i Landet, skjøndt vi nu ere i stærk Tiltagende. Der stode vi, en Kirke, som ferdreer episkopal Bestyrelse, især Konfirmation, i et Aarhundrede uden Biskop og ude af Stand til at foretage kirkelige Handlinger, som erklæredes for væsentlige, og det alene af den Grund, at det ikke stemmede med Norderlandets Politik at tilstaae os egne Prælater, eller, om endog kun leilighedsviis, at sende os en fra England! Hvor usle vise sig ofte de menneskelige Udveie, naar de prøves paa Fornuftens Vægt! En Guds Kirke, der er grundet paa visse aandelige Væsentligheder, som den negter en Del af Folket for at forsone verdslige Interesser! Det er dog ikke alene Kirken i England eller den engelske Regjering, der med Rette er udsat for slige Bestyldninger; thi noget lige

saar Slet og Modstridende befter ved den kirkelige Indflydelse, som ethvert andet System i Kristenheden udøver, naar Staten er bunden til Religionen ved menneskelige Foranstaltninger. Misgrebet bestaar deri at man knytter hvad der bærer Verden til sammen med hvad der bærer Gud til.

Åh, åh! Naar Du løser dette farlige Baand, staaer da Sagen meget bedre? Hvorledes seer det ud hos os? Fremstaaer der ikke allevegne Sekter og Skjager af Sekter, indtil Præsterne ikke mere kapres om, hvor der skal hjælpe til at danne fleest Kristne, men hvor der skal samle fleest Sekterere i sin Faaresti? Hvad Folkene selv angaaer, da tage de, endog efter at de — alt for ofte egenmægtigt — have stiftet Kirker, først deres egen Smag, Fjendskab og Forkjærlighed i Betragtning, istedetfor at tage Hensyn til Kirkerne, og de opkaste sig selv til et Slags religiøse Vælgere, som direkte skulle repræsenteres ved Kristi Efterfølgere paa Jorden og i deres Regjering. Halvdelen af et Eogn vil, naar den handelsesviis komme i Minoriteten, under en lidenskabelig Opbrusning flygte over til en anden Wienighed. En stor Deel af vort Folk begynder virkelig at behandle denne Sag, som om de vilde "laane deres Kræfter" til Guddommen og besytte ham i dette eller hint Tempel, alt eftersom det maatte stemme bedst med Diebliffets Følelse eller Interesse.*)

*) Naar Mr. Littlepage skrev saaledes for tredive eller

Men jeg skriver ikke Prædikener og vil vende tilbage til Reden og mine Venner. En eller to Dage efterat Mr. Newcome havde modtaget sit nye Brev, vare Assistenten, Frank, Tus og jeg samlede i den lille Lørbytte, hvorfra man havde Udsigt til det flade Land, og vi saar da Sikkerflint vandre med Indianerskridt paa en Wei, der kom ud fra Skoven og som vi vidste førte til Moseridge. Onondagoen førte som sædvanlig sin Jagtriffel med sig og bar paa sin Ryg et stort Bunt af Noget, som vi formodede at være Jagtbytte, skjøndt vi formedelst Afstanden ikke tydeligt kunde skjelne, hvad det var. I en halv Minut forsvandt han bag en fremspringende Klippe, idet han hurtigt nærmede sig Bygningerne.

„Min Ven Sporløs har i usædvanligt lang Tid ikke været hos os,“ bemærkede Uriula, da hun vendte Hovedet, efterat hun havde fulgt Indianerens Bevægelser, saalænge som han forblev synlig, men han kommer tilbage, beløst med Noget, der er godt for os.“

fyrgetyve Aar siden; hvorledes vilde han da have skrevet nutildags, da vi overalt i de offentlige Blade have læst vide og brede Forhandlinger om, at dette eller hint sefkeriske Regimente stod bedst i Samklang med en republikansk Regjeringsform! Hvad der gjør denne Paastand ligesaa absurd, som den er anmassende, er den Omstændighed, at den kommer fra dem, som altid have raabt høiest paa en Forening af Kirke og Stat.

Udgiveren.

„Jeg troer, at han i den senere Tid for det meste har været hos Deres Onkel,“ svarede jeg, idet jeg fulgte Dus's skjøne Dine med mine egne, — den fornsieligste Betsjæftigelse, som jeg kunde udfinde i denne fjerne Del af Verden. „Jeg har skrevet det til min Fader, og det vil glæde ham at faae Efterretninger om sin gamle Ven.“

„Han er, som De siger, ofte sammen med min Onkel, hvem han er i høi Grad hengiven. See! der kommer han, og det med en saadan Byrde paa sine Skuldre, som en Indianer ikke holder af at bære, skjøndt selv en Hovding nedlader sig til at bære Jagtbytte.“

Da Dus hørte op at tale, kastede Sifferslint et stort Bundt Skovduer, vist to eller tre Dusin Fugle, ned ved hendes Fødder og gik rolig tilside som En, der har gjort sin Deel af Arbeidet og nu overlader Qvinderne at gjøre det Dvrige.

„Tak skal Du have, Sporløs,“ sagde den smukke Husmoder, „mange Tak! Det er deilige Fugle og saa fede som Smør. Vi skal faae dem plukkede og saa til-lave dem paa alle mulige Maader.“

„Alle Unger — lige flyvefærdige — tage ham hver En i Heden,“ svarede Indianeren.

„Hederne maae da være fulde, og jeg kunde have lyst til at see dem,“ sagde jeg, da jeg mindedes at have hørt saakommelige Historier om den Mangde af Duer, som ofte fandtes i deres „Hvilesteder“, saaledes som

de Leire, de bygge i Skovene, hyppigt kaldes. „Kunne vi ikke Allesammen besøge dette Hvilested?“

„Det lader sig gjøre,“ svarede Assistenten, „det lader sig gjøre, og det var paa Tiden, at vi bevagede os i den Retning, dersom mere Land skal opmaales, og disse Fugle ere komne fra den Høi, som jeg formodede. Det tegnede til, at der i Aar vilde blive en Mængde Duer paa Mooseridge.“

„Netop,“ svarede Sifferslint, „Million, Tusinde, Hundrede — flere endnu. Aldrig seet flere; seet aldrig saa mange. Store Mand glemme ikke fattig Injin; give ham snart Hjort — snart Løv — snart Due — Overflød for hver Mand. Tænke kun saa.“

„Ja, Sifferslint — tænke kun saa, og der er sandelig nok for os Alle og mange tilovers. Gud er god imod os; men ofte forstaae vi ikke at bruge hans Gødhed,“ svarede Assistenten, som havde betragtet Fuglene. „Smukkere Dueunger træffer man sjældent og jeg vilde ret hjerterensgjerne endnu see et Hvilested, førend jeg selv lægger mig til Hvile.“

„Hvad Reisen til Hvilestedet angaaer,“ sagde jeg, „da er den bestemt til i Morgen. Men en Mand, Assistent, der er vendt tilbage fra en Krig, som den sidste, har under Freden ikke Marsag til at tale om sit Endeligt. De er gammel af Aar, men ung paa Sjæl og Legeme.“

„Begge Dele næsten opslidte — næsten opslidte! Det er godt nok at fortælle en gammel Nar det Modsatte; men jeg veed det bedre. Syn Gange Ti er Støvets Nar, og jeg har fyldt mine Dages Tal. Gud veed bedst, naar det er hans Villie at kalde mig bort; men lad det komme naar det vil, jeg dør nu lykkelig i Sammenligning med, hvad jeg skulde have gjort for en Maaned siden.“

„De forundrer mig, kjære Ben! Hvad har bevirket denne Omstiftning af Følelser? Det kan ikke ligge i nogen væsentlig Forandring hos Dem selv.“

„Forandringen ligger i Udsigterne for Dus. Nu, da Frank har faaet en god Plads, vil min Pige ikke blive forladt.“

„Forladt! Dus — Ursula — Miss Malbone forladt! Det skulde aldrig skee, Andries, enten der var en Frank eller ingen Frank.“

„Jeg haaber ikke — jeg haaber ikke, min Gut — men Pigen begunder at græde, og vi ville ikke mere tale herom. Hør Susquesus, min gamle Ben, kan Du være vor Beviser til dette Hvilested?“

„Hvorfor ikke det? bred Sti — aaben hele Bei — jevn som Flod.“

„Nu vel da, vi ville Alle tage derhen i Morgen. Min nye Medhjælper er i Nærheden og det er høi Tid, at Frank og jeg gaae igjen til Skovene.“

Jeg hørte, at disse Foranstaltninger bleve trufne,

uagtet mine Dine fulgte Tus, som hurtigt havde reist sig fra sit Sæde og var ileet ind i Huset for at skjule den Bevægelse, som hun ikke formaaede at undertrykke. Et Dieblisk derefter saae jeg hende staae smilende ved Vinduet i hendes eget Bærelse, skjøndt Skyen ikke endnu ganske var forsvunden.

Tidligt den næste Morgen forlod hele Selskabet Reden for at drage til Hytten ved Mooseridge og til Duehvilstedet. Tus og den sorte Tjenestepige reiste tilbest, da der ved Reden ikke var Mangel paa Besætning, og jeg fik nu at vide, at min Bedstefader for fem og tyve Aar siden havde, blandt mangfoldige andre Gjenstande, efterladt nogle Kruentimmersadler der. Vi Andre gik tilføds, men vi havde ikke mindre end tre Lastdyr til at transportere vore Fødemidler, Instrumenter. Klæder o. s. v. Hver Mand var bevæbnet, hvilket i de Tider var Noget, der næsten fulgte af sig selv. Skjøndt jeg istedetfor en Riffel kun bar en dobbeltlobet Kuglebøsse. Susquesus var vor Veiviser.

Det varede snart en Time inden vi naaede de sidste Gaarde paa min Eiendom, og da traadte vi ind i Urskoven. Dengang fandtes i et nyt Distrikt, som en Følge af den sidste Krig, der havde bragt Landets Colonisering, som alt Andet, til en dødsigende Tilstand, kun saa af disse adspredt liggende, forstædsagtige aabne Pletter, som nu omringe en Egn, der befinder sig i Overgangstilstanden. Da den sidste velindhegnede og ret veldyrkede Gaard laa

bag ved os, kom vi tværtimod strax ind i den uendelige Skov og toge fuldstændigt Afshed med næsten ethvert Spor af civiliseret Liv, ligesom naar man i Frankrig forlader en By og kommer ud paa Markerne. Der var rigtignok en Sti, som fulgte en Linie af brændte Træer; men den var neppe banet og ligesaa svær at finde ud af som en slet Haandsskrift. Dog var det for dem, der vare vant til Skovene, ikke meget vanskeligt at følge den, og Sus-quesus vilde med Letthed have fundet Vej, selv om der ikke havde været nogen Sti. Assistenten vandrede ogsaa frem med den største Noiaagtighed og Bestemthed, da hans sæd- vanlige Bessjæftigelse at drage lige Linier mellem Træerne havde givet hans Dine en Sikkerhed, der næsten lignede det Slags Instinkt, som den Sporløse lagde for Dagen i slige Sager.

Det var en behagelig lille Reise og den dybe Skov lod os ikke mærke den hede Marstid. Vi vare fire Timer om at naae til Foden af det lille Bjerg, paa hvilket Fug- lene havde bygget deres Neder, og der gjorde vi Holdt for at indtage nogle Forfriskninger.

I Skovene spilder man kun liden Tid paa Maaltiderne og vi vare snart klare til at bestige Høien. Hestene bleve tilbage hos de Sorte, og Dus ledsagede os tilfods. Da vi forlode Kilden, ved hvilken vi havde gjort Holdt, tilbød jeg hende min Arm, for at hun saaledes lettere kunde be-

stige Høien; men hun afflog den og morede sig tilsynes ladende meget over, at den var bleven hende tilbuddt.

„Hvad! jeg, en Assistentinde!“ sagde hun leende, „jeg, som ærligen har gaaet Frank træt, og som endog har bragt min Onkel til at føle sig træt, skjøndt han aldrig vilde tilstaae det — jeg skulde modtage en Arm for at hjælpe mig op ad en Høi! De glemmer, Major Littlepage, at jeg har tilbragt de første ti Aar af mit Liv i en Skov, og at et Mars Dvælske har bragt alle mine gamle Baner tilbage og igjen gjort mig til Skovpige.“

„Jeg veed neppe, hvad der er at gjøre med Dem,“ sagde jeg, idet jeg benyttede den Omstændighed, at vi ikke kunde blive hørte af vore Rejsesæller, som alle vare forud til at ytre mere, end jeg vilde have sagt; „thi De synes at passe for enhver Stilling, som handelsessviis bliver Deres Lod: snart troer jeg, at De er en Datter af en af mine egne Fæstere, snart, at De er en eller anden gammel Borgherres Arving.“

Du lo atter og rødmede. Hun talte ikke mere medens vi steg op af Høien men det varede heller ikke længe, og vi naaede snart Toppen. Du var saa langt fra at have min Hjalps behov, at hun virkelig lod mig blive den Bageste, og hun hjalp sig selv saaledes frem, at hun kom til at gaac ved Siden af Sporløs, som anførte Troppen. Im nu dette blev gjort for at vise, hvor fuldkomment hun var Skovpige, eller om mine Ord havde

vaft saadanne Følelser, som ere istand til at give en Kvinde Styrke, det er mere end jeg, endogsaa nu, formaaer at sige, skjøndt jeg dengang nærede en Formodning om, at disse sidste Følelser havde fuldkomment saa meget at gjøre med denne sjældne Livfuldhed, som de første. Dog var jeg ikke meget tilbage, og da vort Selskab vel var kommet op til Hvilestedet, gik Sporløs, Dus og jeg Alle tæt ved hinanden.

Jeg veed neppe, hvorledes man skal beskrive dette mærkelige Optrin. Da vi nærmede os det Øverste af Høien, begyndte vi at see Skorduer slagre mellem Grenene over vore Hoveder, ligesom man møder enkelte Mennesker paa Veiene, der føre til en stor Byes Forstæder. Vi havde vist seet en tusinde Fugle titte frem mellem Træerne, før end vi fik Die paa selve Hvilestedet. Antallet voksede, som vi kom nærmere, og nu blev Skoven levende. Der var en uophørlig Slagren, og ofte opstræmmedes Sværme, altsom de gik frem. Vor Vandring frembragte en Bevægelse i den levende Masse, som virkeligt var forvirrende. Hvert Træ var bogstaveligt bedækket med Neder og mange bare paa deres Grene Tusinder af disse skrøbelige Baaninger, som overskyggedes af Løvet. De berørte ofte hinanden og en vidunderlig Orden herskede blandt disse Hundreder og Tusinder af Familier, som her vare samlede. Der var en Lugt som i et Hønschuus, og Unger, der netop vare beffjædrede nok til at være en kort Flugt, slagrede i ti-

tusindeviis rundt omkring os i alle Retninger. Hertil maa endnu føies de Gamle, som søgte at beskjærme Ungelen og styre den, saa den kunde undgaae Fare. Skjøndt Fuglene fløi op som vi nærmede os, og Skoven rundtom syntes levende med Duer, frembragte vor Nærværelse dog ingen almindelig Bevægelse, og enhver af den fjedrede Brimmel syntes at være altfor meget beskjeftiget med sine egne Anliggender til at bryde sig stort om et fremmed Selskabs Besøg, uagtet det bestod af en Slægt, der sædvanligen er saa forfærdelig for dens egen. Masserne bevægede sig foran os ganske paa samme Maade som en Trængsel af menneskelige Væsenes giver efter for et Tryk eller en Fare paa et vist Punkt, og det tomme Rum, der foraaarsagedes ved Gjen- nemgangen, blev igjen opfyldt af Masserne bagved, ligesom Oceanets Bølger flyde ind i Buren, der stjaeres af Kjølen.

De Fleste af os bleve grebne af Forbauselse, og jeg kan kun sammenligne den Virkning, som dette overordentlige Røre frembragte hos mig, med hvad en Mand maa føle, der pludseligt seer sig hensat i en bevæget Menne- skesbrimmel. Den unaturligt ringe Opmærksomhed, som Fuglene skjenkede vore Personer, forhiøiede meget Virkningen, og jeg havde en Følelse, som om der herskede en overnaturlig Magt paa dette Sted. Det var sælsomt at befinde sig blandt en Skare af den besjædrede Slægt, som neppe viste, at den var sig vor Nærværelse bevidst. Duerne syntes at være

en Verden for sig og altfor beffjefstigede med deres egne Anliggender til at kunne henvende Opmærksomheden paa Gjenstande, der laae neden under dem.

I flere Minuter talte Ingen af os. Forbauselse lod til at holde vore Tunger bundne, og tause, hensunkne i og opfyldte af Beundring over Skaberens Værker. bevægede vi os langsomt frem i den slagrende Trængsel. De uorhørlige Vingeslag opfyldte Luften, og det var ikke let at høre hinandens Stemmer, naar vi talte. Heller ikke vare Fuglene isvrigt tause. Skovduen er ikke en støiende Skabning, men en Villien, samlet paa Toppen af een Træ og indskrænket til et Rum, som var mindre end en Kvadratmil, lod ikke Skoven hvile i dens sædvanlige høitidelige Stilhed. Da vi gik videre frem, bød jeg igjen næsten ubevidst Dus Armen, og hun modtog den, ligesom jeg havde rakt den, næsten uden at tænke derpaa. Saaledes forenede fulgte vi den alvorfulde Onondago, alt som han bevægede sig dybere og dybere frem til Midten af den flyvende Brimmel.

I dette Dieblis mødte os et Phenomen, som jeg viligt tilstaaer bragte Blodet til at strømme til mit Hjerte. Dus klyngede sig til mig, som Qvinden vil klynge sig til Manden, naar han besidder hendes Tillid og hun føler, at hun er for svag til at staa ene. Begge hendes Hænder hvilede paa min Arm, og jeg følte, at hun ubevidst trykkede sig tættere til mig paa en Maade, som hun om-

hyggelig vilde have undgaact, naar hun havde været sig selv fuldkomment magtig. Alligevel kan jeg ikke sige, at Dus var forstræffet. Hendes Farve var stærkere, hendes fortryllende Dine vare opfyldte af en Forundring, som ikke var fri for Nysgjerrighed, men hendes Mine var modig, uagtet Dette Dyrtrin egnede sig til at sætte den modigste Mands Nerver paa Prove. Ikkun Sikkerflint og Assistenten vare fuldkomment rolige; thi de havde før besøgt Stedueres Hvilesteder og vidste, hvad der var at vente. For dem vare Skovens Underværker ikke længer nye. De stode begge støttede til deres Rifler og smilede ved vor siensynlige Forsbauelse. Jeg tager feil; Indianeren smilede ikke engang; thi at lægge sine Følelser paa en saadan Maade for Dagen, vilde for ham have været noget Uædvanligt; men han ligesom fertraadte en vis skjult Bevidsthed om, at dette Dyrtrin maatte være forbausende for os. Jeg vil søge at forklare, hvad det var, der i saa høi Grad forsøgede den første Virkning af vort Besøg.

Som vi stode og beundrede det overordentlige Skue rundt om os, hørte vi en Larm have sig gennem den almindelige Flyven, som jeg ene kan sammenligne med den, der maa frembringes ved at Tusinder af Heste trampe paa en haard Bei. Denne Larm lød først fra det Kjerne men den voredede snart i Nærhed og Styrke, til den kom rullende hen over os blandt Trærnes Toppe som et Jordensfrald. Luften formørkedes pludseligt og vi stode i et dunkelt Tus-

mørke. I samme Nu syntes alle Duerne i vor Nærhed, som havde været paa deres Fæder, at styrte ud af dem, og Rummet umiddelbart over vore Hoveder blev paa engang opfyldt med Fugle. Selve Chaos kunde neppe have frembudt større Forvirring eller et større Dyrer. Nu lode Fuglene aldeles ikke til at bryde sig om vor Nærværelse; muligviis kunde de heller ikke see os paa Grund af deres egen Mængde; thi de fløi ind mellem Tus og mig, sloge os med deres Vinger og syntes undertiden at ville begrave os i Laviner af Skovduer. Tilslidst fangede vi hver en Due med Hænderne, medens Assistenten og Indianeren toge flere og lode een Fange gaar, ligesom en anden blev tagen. Med et Ord, vi syntes at befinde os i en Dueverden. Denne Del af Skuespillet havde vel været en Minut, da Rummet omkring os pludseligt klaredes, idet Fuglene fløi op mellem Trærnes Grene og forsvandt under Løvet. Alt dette blev foranlediget ved, at Hunnerne, som havde været ude i en Afstand af i det mindste nogle og tyve Mile fra dette Sted for at æde, kom tilbage og nu lagde sig paa Fæderne istedetfor Hannerne, hvilke sidste igjen, da Touren var kommen til dem, fløi ud for at søge deres Maaltid.

Jeg har senere moret mig med at gjøre et Slags Overslag over Antallet af de Fugle, som vendte tilbage til Hvilestedet i dette for os saa mindeværdige Dieblif. En saadan Beregning maa naturligviis være meget ubes

stemt, skjøndt man kan erholde visse Elementer ved at anslaae en Floks Talrigighed efter Flugtens bekjendte Hurtighed, og jeg erindrer, at Frank Malbone og jeg antog, at en Million Fugle maatte dengang være komne tilbage og ligesaa mange fløine ud. Da Skoduen er en meget slugen Fugl, fremstiller det Svørgsmaal, hvor der findes Føde for saa mange Munde, sig ganske naturligt; men naar man betænker de amerikanske Skoves vide Udstrækning, er denne Bæmskelighed med det samme imødegaaet. Selv om den Koloni, som vi besøgte, indeholdt mange Millioner Fugle og regner man baade Unge og Gamle, tvivler jeg ikke derpaa, saa fandtes der dog sandsynligviis et frugtbaerende Træ for hver inden en Times Flugt fra selve Stedet.

Det er efter en saadan Maalestok, at Naturen arbejder i Urskovene. Jeg har til forskjellige Tider og paa forskjellige Steder seet Insekter flyve omkring i Luften, indtil de dannede smaae Skyer — et Syn, som Enhver ofte maa have været Vidne til — og det samme Skue, som disse Insekter frembyde i det Mindre, gjentog sig for os med Skoduerne paa Hvilestedet ved Moosieridge. Vi tilbragte en Time i Fuglenes By og gjenfandt efterhaanden Brugen af vor Tunge og vore andre Evner, alt som vi blev vant til vor Stilling. Du blev snart saa rolig, som man vel kunde være under den Bevægelse, der saa naturligt fremkaldes hos Enhver paa et saadant Sted, og vi studerede de smukke Dyrs Levemaade med en Glæde, der blev

end større for mig ved at studere den i hendes Selskab. Da Timen var forløben, forlede vi Høien, og vor Bortgang valte ikke mere Opmærksomhed blandt denne utallige Dueskare, end vort Komme.

„Det er et Beviis paa, at Antallet kan forandre vor Natur,“ sagde Tus, medens vi stige ned ad det lille Bjerg. Her have vi næsten været i Berøring med Duer, som ikke vilde have taalt, at vi vare komne dem nær paa hundrede Fod, naar de havde været i sædvanlige Flokke eller som enkelte Fugle. Mon det ligger i, at Viangden giver dem Mod?“

„Enarere Tillid. Saaledes gaaer det ogsaa med Menneffene, der, naar de ere i Skarer, vise en Ligegyldighed, som de sjeldent besidde, naar de ere ene. De Synere, Forstyrrelser eller endog Farer, som ville tildrage sig al vor Opmærksomhed naar vi ere i Selskab med Faa, foreskomme os ofte ligegyldige, naar vi befinde os midt i en Menneffemasses Larm.“

„Hvad forstaaes da ved en vanist Skræl i en Hær?“

„Det er en Følge af den samme Lov, der gjør, at et Menneffe er underkastet Paavirkning af det, der sætter hans Omgivelser i Bevægelse. Er Stedet fremadgaaende, gaae vi fremad; er det tilbagegaaende, løbe vi som Faar. Ere vi bestræftigede med os selv som et Hele, foragte vi ubetydelige Forstyrrelser, ganske som disse Skorduer have gjort i det Tilfælde, hvori vi nyligt vare. Store For-

samlinger af Dyr, hvad enten de ere Menneſter eller ikke, synes at være viſſe almindelige Love underkastede, ſom for- høie det Heles Magt over de Handlinger og Følelſer, der udgaae fra nogle Faa af Mængden."

"Efter den Regel maa vor nye republikanſke Regjeringsform være meget ſtærk, ſkjøndt jeg har hørt Wiange udtale Frygt for, at den i Grunden ſlet ikke vil blive nogen Regjering."

"Vied mindre der for vor Skyld ſkeer et Mirakel, vil den i nogle Henſeender blive den ſtærkeſte Regjering paa Jorden og i andre Henſeender den ſvageſte. Den er ſkjøndt et ſelvbeflyttende Princip, ſom ikke kjendes af andre Systemer, efterſom Folket maa gjøre Opſtand mod ſig ſelv for at kuldkaſte den; men paa den anden Side vil den mangle en ſtadig og faſt Retsvyleies virkſomme og oplyvende Princip, da der ikke vil gives nogen uafhængig Magt, hvis Pligt og hvis Interesſe det vil være at ſee den haand- hævet. Den viſeſte Mand, ſom jeg nogensinde har kjendt, har ſpaaet, at det er dette Punkt, der vil ſturte vort Syſtem, da det gjør Borgerens Stilling, Perſon og Eiendom uſikker, og ſølgelig Institutionerne forhadte for dem, ſom engang have havt dem kjære."

"Jeg troer ikke, at der er nogen ſaadan Fare," ſagde Tus livligt.

"Enhver Ting kan blive farlig, ſom Menneſket ſtyrer. Der gives hos os dem, der prædike Menneſkeſlægtenſ mulige

Fuldkommenhed og forsvare den store Bilsfarelse, at Menneskene ere saaledes, som vi vide at de ere, alene fordi de have været slet regjerede. Man kan, efter min ringe Mening, ikke udbrede en farligere Theori."

"De mener altsaa, at det er en falsk Theori?"

"Derom kan der ikke være nogen Tvivl: Regjeringerne ere oftere bleve fordærvede af Menneskene, end Menneskene af Regjeringerne, skjøndt disse sidste vistnok have en betydelig Indflydelse paa Charakteren. Den bedste Regjering, som vi kjende Noget til, er Universets, og det alene fordi den fremgaaer af en enkelt Villie, en Villie, som er uden Fadel."

"De despotiske Regjeringer siges dog at være de aller-
værste paa Jorden?"

"De ere gode eller slette, alt eftersom de blive bestyrede. Nødvendigheden af at opretholde slige Regjeringer ved Evang gjør, at de ofte undertrykke; men at regjeres af Mængden turde blive endog et større Despoti, end at regjeres af en Enkelt, eftersom Folket altid paa en eller anden Maade vil hjælpe den Undertrykte mod en Despot, men sjældent eller aldrig mod sig selv. De saae, at disse Duer tabte deres Instinkt under den Impuls, som Mængden gav. Gud bevare mig stedse for Mængdens Tyrani!"

"Men Enhver siger, at vort System er beundringsværdigt og det bedste i Verden. Og saa det, at regjeres af en Despot, er at regjeres af et Menneske."

• En af Mængdens Virkninger er, at man afstrækkes fra at sige Sandheden, naar man befinder sig i Opposition til store Majoriteter. Hvad Selvregjering angaaer, da vare Kolonierne altid friere end Moderlandet, og vi gaae nu kun videre fremad paa vor gamle Vej, idet vi sætte Trostaa mod Confederationen istedetfor Trostaa mod Kongen. Forskjellen er ikke materiel nok til hurtigt at kunne frembringe Forandringer. Vi maae vente til de nye Principer, der findes i vort nuværende System, faae Tid til at bewirke grundige Forandringer, førend vi kunne begynde at faae Bished om, hvor meget bedre vi i Grunden have det, end vore Naboer. *)

-
- *) Paa den Tid, Mr. Mordaunt Littlepage her omtaler, var det langt mindre end nutildags Moden at høre Institutionerne til Skyerne. Dengang skrev og talte man aabenlyst imod dem, medens for nærværende Tid kun faa vove at udpege Feil, som enhver dannet Mand veed og erkjender at være Mangler. Da Jackson for faa Aar siden fik Sæde i White-House, var det Mode i Europa at forudsige, at vi havde hævet en Soldat til Magten og at Bajonettregimentet var forhaanden. Enhver dannet Amerikaner vidste, at dette var noget Snaf. Naar Bajonettens Herredømme, dersom det forøvrigt nogensinde kommer til at herske hos os, vil indtræde, kan forudsiges efter Storrellsen af de Misbrug, hvori Folket gjør sig skyldig; thi imod disse er Magten

Du og jeg vedbleve at samtale om denne Gjenstand, indtil hun igjen satte sig i Sæden. Jeg glædede mig over hendes gode Forstand og Dannelse, som hun mere havde lagt for Dagen ved sine udboldende Spørgsmaal, end ved nogen positiv Kundskab om saadanne Gjenstande, der sædvanligt kun have meget lidt Tiltrækkende for unge Damer. Men Du besad en livlig Aand og en hurtig Fatterne, som erstattede Mangel af hvad der med Hensyn til disse Gjenstande kunde være mangelfuldt ved hendes Opdragelse, og jeg mindes ingensinde at have ført en politisk Samtale, som har været mere tilfredsstillende for mig. Men jeg maa dog tilstaae, at det vel er muligt, at de gyldne Løkker, som slagtede om et Ansigt, der netop var saa rødmostet, som det kunde passe sig for hendes Ynde og Kiinbed, de friske Læber, de glimrende Tænder og de aandsfulde, men dog milde blaa Dine kunne have

det eneste Hjælpemiddel. Enhver, der ønsker at bevare den Frihed, som dette Land hidtil har nydt, skulde nu betragte de folkelige Bestræbelser med Mistillid, saasom, naar denne er forsvunden, de uundgaelige Følger snart ville vise sig; thi det er et Princip, der flåber sig til Menneskets fordærvede Natur, at det misbruger alle sine Rettigheder, endog dem, der ere knyttede til selve Religionen. Bevise Historien Noget, bevise den dette.

Udgiveren.

bidraget til at forboie den Viisdom, som jeg fandt saa mærkværdig.

Femtende Kapitel.

Assistentens Hytte eller Hytter vare saavel i det Indre som Ydre langt hyggeligere, end jeg havde ventet. De vare tre i Tallet: een var indrettet til Kjøkken og til Bolig for de mandlige Slaver; en anden var særlig bygget for Ursulas Bequemmelighed og for den sorte Slavinde, og den tredie for Mandfolkene. Spisestuen laa ved Kjøkkenet, og alle disse Bygninger, som nu havde staaet et helt Aar, vare opførte af Bjælker og bedækkede med Bark. De vare simple og raa, som deslige Huse pleie at være; men den, som var bestemt for Dus, stod dog med Hensyn til sin indre og ydre Indretning saa høit over de andre, at den var Vidne om en Qvindes Mærkværdighed og Indflydelse. En kort Beskrivelse af dette Sted vil maaskee interessere Læseren.

Man havde naturligviis fundet en Kilde som det Første, der maa tages i Betragtning ved Valget af en

Byggeplads. Kilden havde sit Udspring fra Siden af en Ekran, og fra dennes Fod udstrakte Landet sig mere end en Miil som en Ekraaplan, der var tæt besat med nogle af de ædlest Elme, Bøge, Balbirker og sorte Birker, som jeg nogensinde har seet. Assistenten havde strax forskiftet mig, at denne Plet var den meest værdifulde af alle Strækninger paa Mooseridge. Han havde valgt den, fordi den laa i Midten og var i en sjelden Grad fri for Understov. Desuden var der intet stillestaaende Vand i dens Nærhed. I andre Henseender lignede den ethvert andet Punkt i den uhyre Skov, da den var mørk, skyggefuld og omringet af en prægtig og riig Plantevæxt.

Her havde Assistenten bygget sine Hytter, som vare lave, solide Bygninger af Fyrrebjelker; de havde et malerisk Udseende og manglede, alt efter deres forskellige Diemed, ikke en vis raa Bequemmelighed og Hygge. Disse Baaninger vare uregelmæssigt beliggende, skjøndt saaledes, at Kilden laa indenfor deres Omraade. Kjøllenet og Episestuen laa nærmest ved Vandet og ikke langt fra disse var Mandfolkernes Bolig, medens den mindre Bygning, som Frank Malbone spøgende kaldte „Haremet“ laa lidt afslides paa en lav Høining, men dog kun i en Afstand af mindre end halvtredstundstuve Færne fra Andries's egen Bolig. Man havde ved Haandkraft sauet Brædder til Hytternes Gulve og Døre, skjøndt ingen af disse Bygninger, med Undtagelse af „Haremet“, havde Vinduer med Glasruder. Dette sidste

havde to saadanne Vinduer, og Frank havde ogsaa sørget for at forsyne sin Søsters Bolig med simple, men stærke Vinduesskodder.

Paa Forsvarsanstalter mod en Fjende tænkte man ikke mere indenfor New Yorks Grændser. Blokhuse og andre befæstede Boliger havde været nødvendige, saalænge de Franske besadde Canada; men efter denne Kolonies Erobring havde kun Faa anseet slige Forholdsregler for nødvendige, indtil Revolutionskrigen engang endnu bragte en grusom Fjende til Grændse-Nybygderne, Grændsen for Civilisationen, om ikke for Territoriet. Da denne Krig var endt, bortfaldt den sidste Anledning til at være saaledes forberedt paa Forsvar, og Assistenten havde ikke været betænkt paa at møde voldelige Overfald dengang han op slog sin Bolig her.

Bed et Angreb vilde ikke desto mindre hver Hytte have været en temmelig stærk Post, da Bjellerne vare skudfri og endnu sunde og faste. Palisader tænkte man nu ikke paa, ligesaa lidt som der gaves nogen skjult Forbindelse mellem Hytterne. Kort sagt, den Sikkerhed, som disse Bygninger ydede, var en Folge af de solide Materialer og af den Byggemaade, som dengang brugtes og endnu bruges overalt i Slovene; thi mod vilde Dyr var man fuldkomment beskyttet, og for andre Slags Fjender frygtede man ikke længere. Bed Hytterne var der hverken indhegnede Pladser af noget som helst Slags eller mere frit Land, end en Plet af benved

en halv Aeres Udstrækning, paa hvilken man havde fældet de smaa Fyrretræer, som havde afgivet Bjelkerne, hvoraf Hytterne vare byggede. Nogle faa Urter vare blevene plantede paa det meest aabne Sted; men man havde ikke opført noget Hegn da det var unødvendigt. Hytterne stode fuldkomment overskuggede af Skoven, da Fyrreterne vare fældede paa en Hoi, der laae i en Afstand af hundrede Fodne. Men hvor liden end denne Plet var, frembragte den dog almindelige Urter i tilstrækkelig Mængde til dermed at forsyne et tarveligt Bord.

Saaledes saae det Sted ud, som dengang var bekjendt i hele Egnen under Navn af „Assistentens Hytter.“ Det har beholdt dette Navn, og Hytterne staae der endnu, da Omstændighederne have gjort dem minderværdige i mit Livs Historie og bevæget mig til at sørge for, at de blive bevarede, i det mindste saalange jeg lever. Eftersom Stedet havde været beboet en stor Deel af Foraaret og Sommeren, fandtes flere andre Spor af Menneskers Nærværelse; men i det Hele var dette Opholdssted Præget af en dyb Afsondring i Skoven. Det laa ogsaa begravet i denne, fulde femten Mile borte fra det nærmeste, os be kjendte, beboede Sted og i saa mange Henseender fjernet fra de Bequemmeligheder, den Hjælp og de ydre Forbindelser, som det civiliserede Liv medfører. Disse afslådes beliggende Boliger ere dog, selv for nærværende Tid, ingenlunde ualmindelige i Staten, og det er rimeligt, at enkelte saa-

danne ville findes gjennem bele dette Aarhundrede. Vel er det sandt, at de vestlige, midterste, sydlige, sydvestlige, nordvestlige og nordøstlige Egne af New York, hvilke alle ganske eller dog næsten laa i Naturstanden paa den Tid, som jeg skriver om, ere godt eller nærved at være fuldt bebyggede; men der er en bjergfuld Egn i det mellem-nordlige New York, som vistnok vil forblive i sin vilde Tilstand et helt Aarhundrede eller maaskee længere. Jeg har for ganske nyligt reist gjennem dette vilde Distrikt og har fundet det malerisk og vel egnet for Jægere, da det har Overflod paa Dyr, Fiske og Skovfugle, men ikke er i den Grad egnet for Mennestenes almindelige Fornødenheder, at det snart skulde blive efterspurgt af Landmanden til saadan Brug, som han pleier at have for Die. Der- som denne Del af Landet ikke falder i Hænderne paa løsløse Squattere og forstjellige andre Plyndrere, — en Fare, for hvilken et Land af saa stor Udstrækning altid er noget udsat, — vil det blive et meget behageligt Tilflugtssted for Jagtelkere, som vist altså snart vil miste deres Jagtrevier i Statens øvrige Dele.

Jeg havde ført Nogle af mine Heste, der bleve brugte som Lastdyr, over fra Neden, og da disse vare sendte tilbage af Mangel paa Foder, forblev Negeren ved Hytterne for at gaae os Alle tilhaande og tillige som et Slags Jæger. En Westchester Neger er ganske vist Skytte, naar hvis det træffer sig, at hans Herre eier en Strimmel Jord;

thi man frugter ikke for at betroe vore New York Slaver Raaben. Men da Jaap paa en Maade havde været Soldat, havde han Lev til at brænde saa meget Krudt af som han lystede. Ved en af sine krigeriske Bedrifter var den gamle Evend kommen i Besiddelse af en ypperlig Fuglebøsse, som jeg stedse formodede han havde taget fra en falden engelsk Officier, og dette Raaben bar han ufravigelig hos sig som en Trepå. Dog vare Vestchesterjagten og Skovjagten meget forskellige Grene af den samme Kunst, og Jaap hørte til den første Skole, som brugte Spærbunde og Støvere. Jagten bestod i at jage op og skyde ned, og Fuglen blev altid skudt i Flugten. Jeg blev meget snart opmærksom paa denne Forskel ved at høre en Samtale mellem Negeren og Indianeren, som fandt Sted saa Minuter efter vor Ankomst, og jeg skal nu gjengive en Del af samme.

Jaap og Sifferflint vare meget gamle Bekjendte og næsten Venner. De havde været med ved visse mærkelige Begivenheder, som havde fundet Sted paa Moosericdages Grund nogen Tid førend min Fødsel, og havde ofte truffet hinanden og gjort Tjeneste sammen som Kammerater under den sidste Krig. Den bekjendte Antipathi mellem de røde og de sorte Mænds Racer herskede ikke mellem dem, skøndt Negeren betragtede Indianeren med noget af den Stoltbed, hvormed Tjenestefolk kunde være fristede til at betragte Skovens omstreifende Bilde, medens Onondageen

ikke kunde lade være at see ned paa min Svend som en af de frieste Frie naturligen maatte være tilbøielig til at betragte en Mand, der var tilfreds med at leve i Afhængighed. Disse Følelser bleve snarere formildede end udryddede ved deres Venskab, og de kom ofte frem under deres daglige Omgang.

Vi havde taget en Kurv fuld af Ducunger med os fra Hvilestedet, og Jaap havde udtømt dens Indhold paa Jorden tæt ved Kjøkkenet for, inden Fuglene kunde overgives i Koffens Hænder, at begynde den nødvendige Forretning at plukke dem og gjøre dem rene. Onsdagen tog ganske roligt Sæde paa en Træstamme i Nærheden og sad og saae paa sin Kammerats Arbejde, men holdt det under sin Værdighed i egen Person at indlade sig paa saadan Qvindegjerning, nu da han hverken var i en Sendelse eller paa Krigstien. Nødvendigheden kunde alene bevæge ham til at hjælpe med ved nogen huslig Forretning, og jeg troer ikke, at han vilde have tilbudt sin Hjælp, selv om han havde seet Dus's smukke Hænder plukke disse Duer. Det vilde være forekommet ham ganske i sin Orden, at en Equaw forrettede Equawsgjerning, medens en Krieger hentad i sin værdige Orkesløshed. Ordnet og forstandig Virksomhed er Civilisationens Ledfager, og de Fornødenheder, som den skaber, kunne ene fyldestgøres ved deres vedholdene Flid, som leve af, at de ere til.

„Hør, gammel Sus,“ udbrød Negeren, idet han ry-

stede den sidste af de døde Fugle ud af Kurven, — „hør nu, Injin jeg troer Du mener, dem er Bildt!“

„Hvad Du kalde ham?“ spurgte Onondagoen, og fæstede sine Bine skarpt paa Negeren.

„Jeg kalder dem ikke en Døit Bildt, Rødhud Dem er heller ikke Utøi, men dem er dog ikke Bildt. Jeg tænker Du veed, Sus, at Bildt er Bildt?“

„Bildt, Bildt, — godt. Det sandt — hvem sige nei?“

„Ja det er let nok at sige en Ting, men det er ikke saa let at forstaae. Kan nogen Injin i York-Stat nu sige, hvorfor Skovdue ikke er Bildt?“

„Skovdue Bildt, godt Bildt. Smage prægtig — mange Gange have Lyst til flere.“

„Nu troer jeg, Sporløs,“ — Jaap holdt af at gjenneumløbe hele Forraadet af Onondagoens Navne, — „nu troer jeg, Sporløs, Du tænker tam Due er ligesaa god som vild?“

„Ikke vide — aldrig swift tam — tro ham ogsaa god.“

„Nu vel, Du troer meget feil. Tam Due daarlig Vare; men ingen Due er Bildt. Intet er Bildt, Sifferflint, som en Hund ikke vil opspore eller støve efter. Wasser Mordaunt havde ingen Hund paa Bush eller Taaen, som vilde opspore en Due, og han havde dog Hunde nok paa begge Steder.“

„Spore Dyr, hvad?“

„Jeg veed ikke. Maaskee han vilde, maaskee han ikke vilde. Vi have ingen Dyr i Westchester, som vi kunde jage Hundene efter, saa intet Menneske kan sige det. Mindes Du den Dag Sus, da vi, for mange Aar siden, gjorde det af med Rødhuderne her med Masser Corny og Masser Ten Eyck og gammel Masser Herman Mor-daunt og Miss Anneke og Miss Mary; og Din Ben Zumper? Du husker det, hvad Onondago?“

„Vist — ikke glemme. . . njin aldrig glemme. Glemme ikke Ben — glemme ikke Fjende.“

Taap brast nu paa Niegernes Bliss i en Sloggerlatter, og hans naturlige Lystighed brød saa ubetvingeligt frem, som om han var underkastet et Slags aandelig Rildren. Hans Svar viste, af hvilket Slags hans Munterhed var.

„Du husker nok denne Ky, Snap, Sporløs? Han blev selv snappet, fordi han havde for god Hukommelse. Det er godt at have Hukommelse, naar der er sagt Dig, at Du skal udrette Noget; men undertiden er det slemt nok at have Hukommelse. Meget slemt at have saa god Hukommelse, at han ikke kan glemme nogle imaa Kap.“

„Ikke sandt“, svarede Onondagoen lidt mut, skjøndt meget lidt; thi uagtet han og Taap dagligen vare af forskjellig Mening, skjændtes de dog aldrig. — „Ikke sandt, saaledes. Kap slem for Kyg.“

„Det er, fordi Du er en Rødhud — en farvet Mand

vilde ikke bryde sig mere om ham, end om denne Due-unge. Bliver snart vant til ham, og derefter er han Ingenting at tale om "

Sikkerflint svarede Intet; men saa ud, som om han ynkede sin Vens Stilling. Uvidenhed og Ydmyghed.

"Hvad tænker Du om denne Verden, Susqueius?" spurgte Negeren pludselig, idet han kastede en Due, som han havde plukket, i en Spand og tog en anden. "Hvorledes mener Du hvide Mand bliver til — hvorledes mener Du røde Mand bliver til — hvorledes farvet Gentleman bliver til, hvad?"

"Stor Mand sige saa — da Alle blive til. Fylde Injin med Bled — det gjøre ham rød — fylde Neger med Blæk — det gjøre ham sort — blege Ansigt, bleg, fordi han leve i Solen, og Farven tørre ud."

Du lo Jaap saa heit, at han lokkede alle Assistentens tre Negere til Døren, og af lutter Sympatbi istemmede de ogsaa en Skoggerlatter, skøndt de ikke kunde vide, hvoraf Jaap lo Ja, disse Negere kunne være meget besklageligsværdige som Slaver; men vist er det, at ingen anden Klasse i Amerika leer saa ofte eller saa let eller halvt saa hjerteligt.

"Hør, Injin, begyndte Jaap igjen, saasnart han havde leet nok for denne Gang, "hør Injin, troer Du Jord rund eller Jord flad?"

„Hvad mene Du? Jord oppe og nede — ikke rund, ikke flad.“

„Det ikke, hvad jeg mener. Baade oppe og nede i een Forstand; men ikke oppe og nede i en anden. Nu sige baade Masser Mordaunt og Masser Corny, at Jord er rund som et Æble, og at han staaer paa een Led om Dagen og paa en anden om Natten. Hvad tænker Du nu om det, Injin?“

Spørsløs lyttede alvorligt til, men yttrede hverken om han bifaldt det eller var af en anden Mening. Jeg vidste, at han havde Mæltse baade for min Fader og mig; men det var for meget at forlange af ham, at han skulde troe, at Jorden var rund; heller ikke kunde han forstaae, at man kunde dreies omkring, saaledes som Jaap vaashed.

„Sætte, det være saa.“ bemærkede han, efter at have overveiet Sagen en Stund. „Sætte, det være saa, da Mand staae paa Hovedet? Mand staae paa Foden; ikke staae paa Hovedet.“

„Verden dreier rundt, Injin; det er Grunden, hvorfor Du staaer paa Hovedet til een Tid, paa Fædderne til en anden.“

„Hvo fortælle det Sagn, Jaap? Hørte ham aldrig før.“

„Masser Corny har fortalt mig det for længe siden da jeg var lille Dreng. Spørg Masser Mordaunt en gang, og han vil fortælle Dig den samme Historie. Alle sige det, undtagen Masser Dirk Folloff, og han sagde en

Dag til mig: „Det er sandt, Jaap, at Bogen siger det — og Din Masser Corny troer ham; men jeg vil see Jorden dreie rundt, førend jeg troer det.“ Det siger Oberst Fellox, Sporløs; Du veed ham meget brav Mand.“

„God — brav Mand, Oberst — tapper Kriger — tro Ven; fæste Lid til Alt, hvad han siger, naar han vide det; men vide ikke alle Ting; General vide mere — Major ung — men vide meer.“

Maaskee burde jeg af Bessedenhed tage i Betænkning at fortælle, hvad min gode Ven Susquejus's Partisthed bragte ham til at sige; men jeg ønsker at være nøiagtig og gjengive Alt, hvad der foregik ved denne Leilighed. Jaap kunde Intet indvende mod Indianerens Betragtning; thi han havde sine to Herrer altfor kjære og hang for meget ved dem til ikke fuldkomment at indrømme, at de vidste mere end Oberst Fellox, hvilket, i Forbigaaende sagt, ikke var en meget overdreven Anmasselse.

„Ja, han god nok,“ svarede den Sorte, „men han veed ikke halvt saa Meget, som Masser Corny eller Masser Mordaunt. Han siger Verden ikke er rund; jeg troer han er rund.“

„Hvad Assistent sige?“ spurgte Indianeren pludseligt, som om han havde besluttet, at hans egen Mening skulde rette sig efter, hvad en Mand, som han holdt saa meget af, antog. „Assistent aldrig lyve.“

„Det gjør heller ikke hverken Masser Corny eller

„Wasser Mordauut,“ udraabte Jaap lidt stødt. „Wener Du, Sporløs, at Nogen af mine Herrer lyver!“

Det var en Bestydning, som Susquesus aldrig havde hørt til Hensigt at gjøre, skjøndt hans store Fortrolighed og Tillid til gamle Andries naturligen havde bragt ham til at stille det Spørgsmaal, han havde gjort.

„Ikke sige, Nogen af dem lyve,“ svarede Onondagoen, „men mange tvælsøftede Tunger rundt omkring og maaske høre saa og tænke saa. Assistent tilstoppe Øre; aldrig høre efter bugtet Tunge.“

„Godt, der kommer Assistenten selv, Sus; nu skal Du, just efter Ønske, høre, hvad den gammel Mand siger. Det er meget sandt, Assistenten er en brav Mand, og jeg har selv Lyst til at faae hans Mening at vide, da det ikke er saa let, Sporløs, at forstaae, hvorledes et dødeligt Varsen kan staae opreist, med Hovedet nedad.“

„Hvad „dødeligt Varsen betyde“, hvad?“

„Det betyder Dødelighed — Injin, Du, Dødelighed, — Jeg, Dødelighed, Wasser Corny, Dødelighed, — Wasser Mordauut, Dødelighed — Miss Anneke, Dødelighed — Alle, Dødelighed, men ikke Alle det samme Slags Dødelighed! — Forstaaer nu, Sus?“

Indianeren rystede paa Hovedet og saae forundret ud; men da Assistenten i samme Dieblisk kom til, blev denne Gren af Samtalen ikke længer fortsat. Efterat de havde veriset nogle Ord om Duerne, tog Jaap ikke i Be-

tænkning at holde det Løfte, han havde givet sin røde Ven, ved pludseligt at spørge Assistenten om Hovedgjenstanden for deres Samtale.

„De veed, hvorledes det staaer sig med Injin. Masser Assistent,“ sagde Jaap, „de er altid stakkels sletopdragne Skabninger og veed Ingentina, uden hvad de kan talke Handelsen for. Her er nu Sikkerslint; han kan paa ingen Maade troe, at denne Verden er rund, og at den ogsaa dreier rundt, og derfor har han ønsket, at jeg spurgte Dem, hvad De siger om denne Sag.“

Assistenten havde ikke nydt nogen Lærd Opdragelse. Hvad der saa kan siges om Levden og om de mange, saare mange lærde Hollændere, som det har sendt ud i Verden, saa have dog kun faa af dem naaet Amerika. Bore Brødre fra de østlige Kolonier, nu Stater, have længe, som et Hele betragtet, været bekjendte for den forlænge Ting at besidde „lidt Lærdom“; men jeg kan ikke sige, at Hollænderne i New-York, ligeledes som et Hele betragtet, løb Fare for noget saadant. Sandt at sige var det ikke meget let at være mere tilgavnens uridende med Hensyn til enhver Ting, der berørte nogen Videnskab, end Massen af de uopdragne Hollændere fra New York i Aaret efter Christi Fødsel St Tusinde Syv Hundrede og Fire og Firsindstyve. Stillingen i Livet gjorde kun liden Forskjel i saa Henseende, med mindre Bedkommende kunde regnes til denne Stammes gamle Koloni-Adel eller der, som en Undtagelse,

sandtes en Familie, der i sit Skjød vilde opdrage eller havde opdraget en Evangelists Tjener. Fordømmen hos disse Folk strakte sig saa vidt, at de havde Mistillid til de engelske Skoler, og saa tillode deres Børn at besøge dem, medens deres egne Skoler sædvanligt stode paa et meget lavt Trin. Det er sandt, at disse Ansuelser vege for Tidens Indflydelse, men det skete meget langsomt, og man kunde med fuldkommen Sikkerhed antage, at Enhver i Kolonien af lav hollandsk Herkomst virkelig ikke havde modtaget Opdragelse, med Undtagelse af et enkelt Individ af de boiere Samfundsklasser, eller af En, som havde været særligt begunstiget ved Forbindelser og Omstændigheder. Den overfladiske Kundskab, som vore østlige Naboer besadde i saa rigeligt Maal, syntes New-York Hollanderen at betragte med særegent Misbag, og han foragtede at have Kundskab, naar den ikke var udmærket grundig. Dog gaves der nogle Saa, som ingenlunde manglede en saadan. I disse enkeltstaaende Tilfælde havde en utrættelig Opmærksomhed paa Begivenhederne og en grundig Bedømmelse af Partierne frembragt nogle saa Mand, som alene behøvede en Skueplads, hvor disse Gænskaber kunde komme til Anvendelse, for at bevirke, at deres Kundskaber paabøde den dybe Agtelse, som de Lærde ville indgøde, hvor de saa besinde sig. Hvad de vilde tilegne sig, tilegnede de sig fuldkomment, skjøndt det sjældent blev fremvist blot for at stilles til Skue.

Gamle Andries hørte dog ikke til den nysnævnte Klasse: han hørte til Regelen og ikke til Undtagelserne. Han havde vistnok i Samtaler hørt Hentydninger til alle Videnskabens mere almindelige Sandheder, eller seet dem paa Bogsiderne, men han optog dem ikke som sine egne virkelige Meninger; thi han var ikke tilstrækkeligt fortrolig med de forskjellige Materier til saaledes at erkjende disse Sandheder, at de kunde blive Et med hans Tanker.

„Du veed, Jaap,“ svarede Assistenten, „at man siger, at begge Dele ere sande. Ethvert Menneſke vil fortælle Dig, at det forholder sig saaledes, og alle de Folk, som jeg har seet, holde paa denne Mening.“

„Tænke ham sand, Assistent?“ spurgte Onondagoen lidt hastigt.

„Jeg mener, det maa saa være, Sifferflint, siden Alle sige det. De blege Ansigter veed Du, læse mange Bøger og ere meget visere end røde Mand.“

„Hvorledes lade Mand staae paa Hoved, hvad?“

Assistenten saae snart over den ene Skulder og snart over den anden, og i den Tro, at der ikke var Andre tilstede end de Tvende, han havde foran sig, var han formodentlig lidt mere meddelsom end det ellers vilde have været Tilfældet. Den ærlige gamle Mand gik nærmere til, som En, der staaer i Begreb med at meddele en Hemmelighed, og kom med Svaret.

„For at være oprigtig mod Dig, Sifferflint,“ svarede han, „saa er det et Spørgsmaal, som ikke let lader sig besvare. Alle sige, at det er saa, og derfor mener jeg, at det maa være saa; men jeg har ofte spurgt mig selv: naar denne Verden virkelig dreier rundt saa at hvad der vendte op om Dagen, vender nedad om Natten, hvor kan det da være, gamle Assistent, at Du ikke ruller ud af Sengen? Der er Ting i Naturen, Sporløs, som ere ubegribelige, ganske ubegribelige!“

Indianeren hørte efter med Alvor, og det syntes at tilfredsstille hans Videbegjerlighed angaaende denne Materie at erfare, at der var Ting i Verden, som ikke kunde beskrives. Det forekom mig, at Assistenten forandrede Samtalen lidt pludseligt i Betragtning af disse meget ubegribelige Ting i Naturen; thi det er vist, at han begyndte paa et nyt Emne, som maatte trænge hans Tilhøreres Tanker andetsteds hen, hvad enten de saa stode paa deres Hoveder eller paa deres Hale.

„Ikke sandt? Du og Onondagoan vare begge nærværende ved Injin Overfaldet, som fandt Sted i denne Egn før end Revolutionen, under den gamle franske Krig? Jeg mener dengang, da en vis Traverse, en Landmaaler, og en meget god Landmaaler var han, blev myrdet med alle sine Assisterter og Drenge?“

„Sandt som Evangeliet, Masser Andreas,“ svarede Negeren og saae alvorligt op, medens han rystede paa Ho-

vedet; — „jeg var her, og Sus med. Det var første Gang vi to afsnaldede Krudt sammen. De franske Injins vare ude i Skarer og de ihjelslogte Master Traverse og hele hans Selskab og efterlode ikke en halv Skalp paa et eneste Hoved. Ja, Sar, det husker jeg, som om det var skeet i Gaar.“

„Og hvad blev der gjort med Eugene? I begravede dem vist“

„Ja vist — Pete, Master Ten Guds Tjener, blev lagt i et Hul nærved Master Cornys Hytte, som maa være i den Retning en fire eller fem Mile herfra, medens Mester Landmaaleren og hans Mand bleve begravede ved en Kilde omtrent dist hen ad. Er det rigtigt, Injin?“

Onondagoan rystede paa Hovedet og pegede henad, hvor de omtalte Steder virkelig vare beliggende, hvorved det viste sig, at Teap havde taget betydeligt feil af Retningen. Jeg havde hørt tale om visse Begivenheder, hvori min Fader som ung Mand havde været Deltager og hvorved ogsaa min Moder tildels havde spillet en Rolle; men jeg var ikke tilstrækkeligt bekendt med disse Hændelser til fuldeligt at kunne forstaae det Følgende af Samtalen. Det syntes, som om Assistenten kun kjendte disse Begivenheder efter Andres Fortælling og at han ikke havde været tilstede ved de Tildragelser, der knyttede sig til dem; men han søgte stærk Lust til at besøge Døernes Grave. Og dog havde han ikke engang endnu besøgt den myrdede Land-

maaler Traverses Hytte; thi da det Arbeide, han nu havde for, gik ud paa Enkeltbeder og bestod i at dele de større Lodder, som vare blevene afstufne før Revolutionen, i mindre Lodder, der skulde sælges, havde det endnu ikke ført ham fra Midtrunktet, hvor han havde begyndt. Man ventede ikke, at hans nye Underassistent kunde komme til os, førend om een eller to Dage, og efterat Assistenten havde talt nogle Dieblkke med sine Kammerater, yttrede han, at han vilde gaae ud næste Morgen for at opsege alle Gravene i den Hensigt at faae passende Viindetegn anbragte paa dem.

Denne Dags Aften var stille og skøn. Ved Solens Nedgang afslagde jeg et Besøg hos Tus og fandt hende alene i, hvad hun for Eysøg kaldte, sit „Harems“. Dagsligstue. Heldigviis var der ingen Stumme, som kunde melde min Ankomst, da den sædvanlige sorte Berogter, hvoraf der gaves een, endnu var bestjefstiget i Kjøkkenet. Jeg blev medtaget uden Forlegenhed og efter at jeg havde taget Sæde paa Dørtærskelen, sad jeg og samtalede, medens Husets Dame, som havde sin Plads paa en lav Stol inde i Værelset, brugte Maalen. En kort Tid talte vi om Duerne og om vor Reise i Skoven, og derefter gik Samtalen umærkeligt over til vor nærværende Stilling, til Fortiden og Fremtiden. Jeg havde gjort en Bemærkning om Assistentens Beslutning at besøge Gravene, og ved dette

Punkt skal jeg begynde at fortælle, hvad der blev sagt, som det blev sagt.

„Jeg har snarere hørt Hentydninger til disse sørgelige Begivenheder, end deres Historie,“ tilføjede jeg. „Al en eller anden Marsag holder ingen af mine Forældre af at tale derom, skjøndt Grunden hertil ikke er mig bekjendt.“

„Deres Historie er vel bekjendt paa Ravnereden,“ svarede Tus, „og er ofte bleven fortalt der, i det mindste som vidunderlige Hændelser sædvanligt fortælles i Nybyggerne paa Landet. Jeg tænker et Gran Sandhed er blandet med et Vund falske Tilsetninger.“

„Jeg indseer ingen Grund, hvorfor man skulde give en falsk Fremstilling af en saadan Sag.“

„Der er ingen anden Grund dertil, end den almindelige Kjærlighed til det Vidunderlige, som driver de fleste Mennesker til at ville have det indført i en Fortælling, selv om det ikke kommer derind paa lovlig Maade. Landsbyssladderer lader sig ikke nøie med Tingene som den er. Den vil endeligt øve sin matte Indbildningskraft ved Opdigtning. Men i dette Tilfælde er der dog efter Alt, hvad jeg har kunnet erfare, brugt mere Sandhed og mindre Digt end sædvanlig.“

Vi talte derefter om Hovedtrækkene i Historien, saaledes som enhver af os havde hørt den, og fandt, at vore Fortællinger stemmede overens i det Væsentlige. Ved at gjøre denne Sammenligning fandt jeg dog, at jeg var mere

tilføielig til at dvæle ved Tildragelsens Rådsejlsstræk, medens Du siint og næsten umærkeligt, men dog utvivlsomt hændroges til det Edlere og hvad der mere stod i Forbindelse med Følelserne.

„Deres Beretning ligner meget min, og begge maa i Hovedsagen være sande, da De har Deres fra samme Hovedpersoner,“ sagde Du; „men vore Naboer omtale visse Punkter, der staae i Forbindelse med Kjærlighed og Ægteskab, som De har forbigaaet med Tausshed.“

„Lad mig da høre dem,“ udbrod jeg, „thi jeg har aldrig haft mere Mod til at tale om Kjærlighed og Ægteskab,“ tilføiede jeg, læggende stærk Vægt paa det sidste Ord, „end i dette Dieblis.“

Pigen studsede, rødmede, pressede Læberne sammen og sad et Dieblis taus. Jeg kunde see, at hendes Haand skjalv; men hun var altfor vant til at befinde sig i ualmindelige Stillinger til let at tabe Herredømmet over sig selv. Det var næsten Skumring, og det er troligt, at det Mørke, hvori hun sad i den af høie Træer overfyldte Hytte, understøttede hendes Bestræbelser for at lade som om hun var rolig. Men jeg havde talt varmt og, som jeg snart indsaae, paa en Maade, der fordrede Forklaring, skjøndt det for Dieblisset ganske havde været uden Henligt og neppe med Bevidsthed om, hvad jeg gjorde. Jeg besluttede ikke at træde tilbage, men at gaae videre, og ved at handle saaledes, adlød jeg kun en Drift, som

var bleven for mægtig til længere at kunne undertrykkes. Men jeg valgte dog ikke selve dette Dieblis til at udtale mig for hende og vilde hellere oppebie Tingenes naturlige Gang. Efter den omtalte korte Taushed blev Samtalen imidlertid fortsat.

„Jeg mente ikke Andet,“ sagde Dus, idet hun optog Samtalens Traad, „end det Sagn, som fortælles blandt Fæsterne om, at Deres Forældre bleve forenede som en Følge af den Maade, hvorpaa Deres Fader forsvarede Herman Mordaunts Hus, hans Datter derunder indbefattet, — skjøndt Herman Mordaunt selv foretrak en vis engelsk Lord som Svigersøn, og — men jeg bør ikke gjentage mere af denne dumme Historie.“

„Lad mig høre det Altsammen, skjøndt det er mine egne Forældres Kjerlighedshistorie.“

„Jeg tør sige, at det ikke er sandt; thi disse almindelige Beretninger om private Følelser og private Handlinger ere aldrig sande. Min Fortælling tilføier, at Miss Mordaunt først blev fængslet af den unge Lords glimrende Egenstaber, skjøndt hun tilsidst langt foretrak General Pittlepage, og at hendes Ægteskab har været meget lykkeligt.“

„Deres Beretning har da ikke ladet min Moder vedersfares Ret og er i mange Henseende feilagtig. Min unge Lord var kun en Baronets Arving, og jeg veed fra min kjære Bedstemoder, at min Moders Tilboielighed til min Fader begyndte, da hun ikke var andet end et Barn, og

var en Følge af, at han hevne en Fornærmelse, som en anden Dreng havde viist hende."

"Det glæder mig!" udbrød Dus med saa stærkt Eftertryk, at hendes alvorlige Tone overraskede mig. "Qvindens anden Kjærlighed forekommer mig altid paa urette Sted. Der er en anden Kilde til min Beretning, som fortæller om en Dame, der mistede sin Forlovede den Nat, da Ravnereden blev angreben, og som siden, hans Minde tro, stedse har levet ugift. Den Del af Fortællingen har jeg altid elsket!"

"Hed hun Wallac?" spurgte jeg ivrigt.

"Ja, Mary Wallace — og jeg har stedse æret Navnet, siden jeg hørte disse Omstændigheder. I mine Dine, Mr. Littlepage, kan der ikke gives et Billede, der indgyder mere Agtelse, end Qvinden, som bliver sin første Kjærlighed tro under alle Omstiftelser, i Døden, som i Livet."

"Heller ikke i mine, elskede Ursula!" udbrød jeg — men jeg vil ikke gjøre mig selv til Nar ved at prøve paa at gjengive, hvad jeg derpaa sagde. Sagen var, at Dus i de sidste faa Uger saaledes havde slynget sig om mit Hjerte, at ethvert Forsøg fra min Side paa at vinde det ud af dette Net, vilde have været frugtesløst, om jeg end selv havde ønsket det. Men jeg havde overveiet Tingene og saae ingen Grund til at ønske mig fri for at beherskes af Ursula Malbone. For mig var hun Alt, hvad en Mand

kunde ønske sig, og jeg betragtede ikke hendes Fattigdom som nogen Hindring for vor Forening. Hendes Familie og Opdragelse vare fuldkomment lige med min egen, og naar man først var paa det Rene med disse meget vigtige Hensyn, havde jeg Formue nok for os Begge. Det var en væsentlig Betingelse, at vi maatte have de Sæder, Mø-
 ninger og, om man vil, Fordomme tilfældeds, som den samme Stilling i Samfundet medfører; men forøvrigt burde, efter min Anskuelse af Sagen, verdslige Hensyn være uden Indflydelse.

Med saadanne Tanker og ledet af en ædel og mandig Lidenskabs stærke Magt, udgjød jeg da min hele Sjæl for Dus. Jeg tør sige, jeg talte et helt Kvarteer, uden at jeg blev afbrudt en eneste Gang eller ønskede at høre hendes Stemme; thi jeg følte den Ydmyghed, der siges, at være en sand Kjærligheds uadskillelige Ledfager, og frygtede for, at Svaret ikke skulde blive saaledes, som jeg kunde ønske at høre det. Trods det tiltagende Mørke kunde jeg see, at Dus var dybt bevæget, og jeg maa tilstaae, at denne Omstændighed opfyldte mig med levende Haab. Saaledes opmuntret, var det naturligt, at min Frygt tabte sig i Dunst om at erholde større Visshed, og jeg bønfaledt nu om at høre et Svar. Hun taug et Dieblis og svarede mig derpaa med følgende Ord, som bleve udtalte med en Skjelven og Følelse, der gavede dem tifold Bægt.

„For denne uventede og, som jeg troer, oprigtige

Erklæring" — saaledes begyndte det dyrebare Væsen —
 "takker jeg Dem, Mr. Littervage, af mit inderste Hjerte.
 I en saadan Erklæring, der udgaaer fra Dem til mig,
 ligger der en Egefremmed, en Aabenhjertighed og en sand
 Edelmødighed, som jeg aldrig vil kunne glemme. Men
 jeg er ikke min egen Herre — jeg skylder en Anden Tro-
 skab — min Kjerlighed er bunden til min Troskab; og
 jeg kan ikke modtage Tilbud, der i Sandhed ere saa uegen-
 nyttige, saa ædle, at de fordrer det mest aabne Svar —"

Jeg hørte ikke mere; thi jeg sprang op fra Gulvet,
 hvor jeg havde befundet mig i en Stilling, der var nær
 ved at være knælende, styrtede ud af Hytten og flygtede
 ind i Skoven.

Sextende Kapitel.

Den første halve Time efterat jeg havde forladt
 Ursula Malbones Hytte, havde jeg bogstaveligt ikke Bevidst-
 hed om, at jeg gik, eller hvad jeg vilde gjøre, og jeg hu-
 sser ikke Andet, end at jeg kom ganske tæt forhi Ononda-
 goen, som lod til gjerne at have villet tale til mig; men
 jeg undgik ham snarere af et Slags Instinkt, end efter

nogen Plan. Det var først Trætheden, der rigtigt bragte mig til mig selv igjen. Jeg havde gaaet Mile og atter Mile og fordybet mig mere og mere i denne vilde Skov, uden at have noget Maal og uden endog at vide, i hvilken Retning jeg gik. Natten kastede sine Skygger over Jorden, og tankeløs vandrede jeg frem i det Mørke, som Natten og Skoven i Forening frembragte. Jeg havde trættet mig ved at gaae hurtigt over Skovens ujævne Jordsbund og kastede mig tilsidst paa en omslyrtet Træstamme for at tage nogen Hvile.

Først havde jeg ikke Tanke og Følelse for Andet, end den uvelkomne Omstændighed, at Dus havde givet sit Ord til en Anden. Harde jeg elsket Priscilla Bayard, kunde en saadan Tilstaaelse ikke have forbauset mig i den Grad; thi hun levede i Verden, mødtes af Mand af passende Opdragelse, Stilling og Tænkemaade, og om hende kunde man vel anlage, at hun var bleven paavirket af den Opmærksomhed og Sympathi, som pleie at vække Gjenfærlighed i Qvindens Bryst. Med Dus var det en ganske anden Sag; hun var gaaer fra Skoven til Skolen og vendt tilbage fra Skolen til Skoven. Hendes Broder kunde vel som Soldat have haft en eller anden Ven, der havde beundret Ursula, og hvis Beundring havde valet hendes ungdommelige Sympathier; men det var dog kun en fjern Mulighed, og jeg forblev i en trykkende Uvisshed om min Medbeilers Charakter og Stilling.

„I alt Fald maa han være fattig,“ sagde jeg til mig selv, saasnart jeg var istand til at tænke roligt over Sagen; „thi ellers vilde han aldrig have tilstedet Dus at blive i denne Hytte eller lade hende tilbringe sin Ungdom mellem Landmaalerassistenter og de andre raa Grændseboere. Naar jeg ikke kan vinde hendes Kjærlighed, kan jeg i det mindste bidrage til hendes Lykke med den Formue, som et kjærligt Forsyn har skjenket mig, og sætte hende istand til engang at gifte sig.“ Et Dieblif troede jeg, at min egen Sorg vilde blive mindre, naar jeg blot kunde see Dus gift og lykkelig. Men denne Følelse varede ikke længe, skjøndt Ønsket om at see hende lykkelig blev urokket, selv efterat jeg kom til fuld Vished om, at der maatte hengaae lang Tid, inden jeg med Håtning kunde være Vidne til et saadant Syn. Det første rolige Dieblif, den første oplivende Følelse, som blev mig til Del, havde sit Udspring fra den Forvisning, at Forsynet havde sat mig istand til at kunne hjælpe Ursula til at blive forenet med den Mand, hun havde valgt. Denne Tanke var mig for en liden Stund en sand Glæde, og jeg grublede i hele Timer over, hvorledes jeg skulde udføre den. Jeg tænkte endnu derpaa, da jeg kastede mig paa det omstyrtede Træ og af Træthed faldt i en urolig Søvn, som varede flere Timer og under hvilken jeg mere eller mindre tabte Grindringen om hvad der var skeet. Jeg havde valgt en

Plads paa Træets Grene, som endnu vare behængte med Løv, og mit Leie var ikke umageligt.

Da jeg vaagnede gryede det ad Dag, saaledes som Daglyset gjennemtrænger Skoven, førend Solen er staaet op. I Førstningen følte jeg mig stiv og sm af mit haarde Leie, men da jeg havde forandret Stilling og reist mig, gik det snart over, og jeg følte mig forfrisket og rolig. Men til min store Forundring fandt jeg, at der var kastet et let lille Teppe over mig af det Slags, som Skovbyggerne bruge om Sommeren, og det havde rimeligviis, mere end jeg dengang vidste, bidraget til at holde mig varm. Denne Omstændighed foruroligede mig først, da det var klart, at Teppeet ikke kunde være kommet der uden ved en Haand; men et Diebligs Eftertanke overbeviste mig om, at det maatte være en Ven, der under disse Omstændigheder havde kastet det over mig. Jeg sprang da op, gik langs med Træets Stamme, indtil jeg var fri for dets Grene, og saae mig omkring efter denne hemmelige Ven som jeg længtes efter at opdage.

Stedet lignede ethvert andet i den ensomme Skov. Der fandtes de sædvanlige Rækker af stolte Stammer, det løvrige Dække, de mørke Skygger, de lange Perspektiver, den brune og ujevne Jordbund og den uendelige Skovs fugtige Kjølighed. Fra en Høi, ganske nær ved mig, udvældede en smuk Kilde, og da jeg saae notere til for at gaae derhen og benytte Vandet, var Hemmeligheden med

Leppet paa eengang løst. Mine Dine traf Onondagoens Stikkelie, ubevægelig som et af Træerne, der omgave ham, lænende sig paa sin Riffel og, som det lod, betragtede en Gjenstand, der laae ved hans Fødder. I et Nu var jeg ved hans Side og opdagede da, at han stod ved en mennesselig Benrad! Det var en salsom og forfærdelig Gjenstand at træffe paa midt i den dybe Skov! I Amerikas jomfruelige Urskove var der saa saa Mennesser, og man traf dem der saa sjældent, at det naturligviis var mere roystende paa dette Sted at finde et saadant Minde om et Mennesses Nærværelse, end Tilfældet vilde have været, om man var stødt paa det midt i folkerige Districter. Indianeren betragtede Benene saa opmærksomt, at han endnu ikke hørte eller flet ikke andsede mit Komme. Førend han slog Dinene op, berørte jeg ham med Fingeren, og glad over at have et Paaskud til at undgaae en Forklaring over min egen Dødsfærsel, greb jeg med Begjerlighed den Leilighed, som dette usædvanlige Syn fremsød, til at tale om andre Ting.

„Det har været en voldsom Død, Sikkerslint,“ sagde jeg, „ellers vilde man ikke have ladet Liget ligge ubegravet. Manden er bleven dræbt i en eller anden Strid med de røde Krigere.“

„Blev begravet,“ svarede Indianeren, uden at røbe den mindste Forundring over min Berøring eller Lyden af min Stemme. „Der, see Grav? Jord fylle bort, og

Ben komme frem. Intet Andet. Vilde han begravet, thi selv hjalp begrave."

"Værd Du da Noget om denne ulovkelige Mand og om Mordagen til hans Død?"

"Vist; vide Alt om ham. Dræbt i gamle franske Krig. Fader her, og Oberst Folloff; ogsaa Jaap. Huron dræbe dem Alle; siden vi slaae Huron. Ja, det nu gammel Historie!"

"Jeg har hørt Noget derom! Det maa da være det Sted, hvor en vis Traverser, en Landmaaler blev overfalden af Fjenden og slaet ihjel med sine Assistentter og Dremand. Min Fader og hans Venner fandt Ligene og begravede dem saa godt de kunde."

"Ja vist; netop. Skjøndt daarligt begrave, han ellers aldrig komme ud af Jorden. Dette Landmaalerens Ben, kjende dem godt: fik engang Ben brække. Der, De see Mærke."

"Skulle vi grave en ny Grav, Susquesus, og igjen jorde Benene?"

"Bedst ikke nu. Assistent vil gjøre det, være her snart. Gaaet noget Andet tænke paa nu. Dem eie alt Land her omkring, saa ikke nodig haste."

"Jeg formoder, at min Fader og Oberst Folloff eie det. Disse Mand bleve dræbte paa Godsset, medens de opmaalte de store Lodder. Jeg troer at have hørt, at de langt fra

havde fuldendt deres Arbejde paa denne Del af Patentet, som blev forladt paa Grund af de urolige Tider."

"Rigtig. Hvo eie da Mølle her?"

"Der er ingen Mølle i vor Nærhed, Susquesus; der kan ikke være nogen Mølle, da der aldrig har været solgt eller bortfæstet en Aken af Ridge-Eiendommen."

"Kan være — dog Mølle — heller ikke langt borte. Kende Mølle, naar høre ham. Sang tale høit."

"Du hører vist ikke nogen Møllesang nu, min Ven? Jeg kan ingen høre."

"Nu ikke høre, det sandt; men høre ham i Nat. Dre godt om Natten — høre langt."

"Deri har Du Ret, Susquesus, og Du mente i Nat fra dette Sted at høre Lyden af en Saugmølle gennem den stille og tunge Luft?"

"Ja — kjende godt; tydelig nok høre ham. Ikke Mølle borte. Ad den Kant; finde ham der"

Det var endnu mere forbausende, end Opdagelsen af Benraden. I min Lomme havde jeg et løst Udkast til et Kort over hele Patentet, og ved at undersøge det fandt jeg, at der var ansat en Møllestrøm ganske tæt ved det Sted, hvor vi stode. Dertil kom, at Skovens Udseende og Landets Dannelsse talte for, at der kunde være en Mølle i Nærheden. Der var Graner i Mængde og Hsiene begyndte at hæve sig næsten til Bjerge.

Jeg havde ikke nydt Noget, og den lange Vandring

havde givet mig en stærk Appetit; jeg var derfor i det mindste i een Henseende ikke bedrøvet over at tree, at vi befandt os i Nærheden af menneskelige Boliger. Dersom der boede Mennesker i denne Skov, maatte det være Squattere; men for min Person følte jeg ikke megen Frygt ved Tanken om at møde slige Folk, især da jeg for Diebliffet alene kom i den Hensigt at bede om at faae Noget at spise. Det kan ikke negtes, at Opsyrelsen af en Mølle tydede paa en bestemt Optræden, og lidt Eftertanke vilde have sagt mig, at dens Beboere ikke kunde blive fornsiede ved pludseligt at modtage Besøg af den, der repræsenterede Jordens Giere. Men paa den anden Side vare vi flere Mile borte fra Hytterne, og hverken Sikkerflint eller jeg havde en Krumme Brød hos os. Vi vare begge to hungrige, og skjøndt Onondagoen ikke lod til at bryde sig om denne Følelse, kunde jeg, der var vant til mindre Selvfornegtelse, ikke dele denne Ligegyldighed med ham. Dertil kom, at jeg af al Magt ønskede at komme til Bished om, hvorledes det hang sammen med denne hemmelighedsfulde Mølle, og jeg var desuden betagen af en feberagtig Længsel efter at sætte mig i en ny bevæget Sindsstemning, der kunde tjene som Modvægt til den, hvori min skuffede Kjærlighed endnu bestandigt holdt mig.

Dersom jeg ikke havde været saa vel bekendt med min Ledsagers Charakteer og med de overordentligt skarpe Sandser, som en Indianer besidder, havde jeg vist taget i

Betænkning at foretage denne Vandring, som ellers maatte synes en Daarskab. Men der havde desuden dengang dannet sig saadanne nye Forhold, der maatte give Sikkerflints Gisning noget Hold, naar man fersøvrigt kunde kalde hans bestemte Kjendskab en Gisning. New York gjorde oprindeligt Fordring paa en Del af Connecticuts østlige Grændse; men store Skarer af Nybyggere, som for største Delen kom fra den tilgrændsende Koloni New-Hampshire, vare satte over Strømmen og disse Versoner havde allerede før Revolutionen ved deres Stilling og Mængde vundet Betydning. Under denne Kamp havde disse dristige Bjergboere i det Hele taget viist sig gunstigt stemte for Kolonien, men saasnart Noget kunde tyde paa, at man havde til Hensigt at ordne deres Krav, skjulte de ikke, at de vare tilbøielige til at erklære sig neutrals. De vare med et Ord gode Patrioter, naar de fik Lov til at raade over deres Besiddelser som de vilde, men ikke saa gode, at de vilde underkaste sig en lovlig og regelbunden Bestyrrelse. Henad Krigens Slutning vare denne selvskabte Kolonies Ledere mere end mistænkte for at coquettere med de engelske Autoriteter, — ikke som om de foretrak Kronens eller noget andet Regimente for deres eget, men kun fordi Tiderne vare gunstige til paa saadan Maade at benytte Neutraliteten som et Middel til at sikke sig Besiddelsen af de Jorder, hvortil de, mildest talt, naar Sagen skulde afgjøres ad den ligefremme Vej, kun havde meget tvivlsomme

Udkomster. Denne Vanskelighed blev ingenlunde hævet ved Freden af 83; men disse Grevskaber, som dengang vare lige bekendte under Navnet Vermont og Hampshire Grants, udgjorde i een Forstand et Folk for sig selv, som endnu ikke anerkjendte Confederationens Herredømme, og de tiltraadte heller ikke Unionen under Constitutionen af 1789, førend alle de andre Kolonier havde gjort det og den sidste Gnist af Opposition mod det nye System var slukket.

Det er en Grundregel saavel i den moralske som physiske Natur, at Lige frembringer Lige. Retten harder sig altid under Begivenhedernes Gang og Fædrenes Synsder hjemføge Børnene endog i tredje og fjerde Led med deres sørgelige Følger. Det var umuligt, at et Grevsel paa en saadan Uretfærdighed heldigt kunde gennemføres i det Store, uden at frembringe vildledte Efterlignere i det Mindre, saaledes som det bedre passede sig til Enkeltmands rovbegjerlige Hensigter. Det er rimeligt, at der fra Vermont er trængt to Squattere og i andre Henseender lovløse Folk ind paa vore ubeboede Grunde for hver Een, der er kommen fra nogen Anden af de tilgrændsende Stater, Alt beregnet i Forhold til deres hele Antal. Jeg vidste, at Grevskabet Charlotte, som Washington dengang bed, var særdeles udsat for Indfald af denne Natur, og jeg var ikke meget forundret over at have Udsigt til at træffe paa Frugter af den Sæd, som saa rigeligt var udstroet langs med de Grønne Bjerger. Hvad der saa end kunde møde, var jeg bestemt paa snarest

muligt at skaffe mig Visshed i denne Sag i den dobbelte Hensigt baade at tilfredsstille min Hunger og min Nysgjerrighed. Indianeren forholdt sig passiv og rettede sig, som om det var en Selvfølge, ganske efter min Beslutning.

„Eftersom Du mener, Sikkerflint, at der ligger en Mølle Bøsten for os,“ bemærkede jeg, efterat jeg havde overveiet Sagen, „vil jeg opsoge den, naar Du vil gjøre mig Selskab. Jeg formoder, at Du troer at kunne finde den, da Du veed, i hvilken Retning den ligger.“

„Vist — let nok finde ham. Først finde Strøm — saa finde Mølle. Faaet Dre — faaet Die — ikke vanskeligt at finde ham. Snart høre Saug.“

Jeg taug og gav min Ledsager et Tegn til, at han skulde begynde at gaae. Susquesus var en Mand, der handlede mere end han talte, og i en Minut førte han mig til et Sted i Skoven, der saae ud til at indeslutte Leiet for den Strøm, som vi vidste maatte være i Nærheden, da den var aflagt paa Kortet.

Den Art Instinkt, som Sporløs besad, satte ham istand til snart at finde denne lille Flod. Den var fuld af Vand og havde et frit Løb, — en Omstændighed, som Indianeren strax udlagde som et Tegn paa, at Møllen maatte være ovenfor os, da Dæmningen vilde have standset Vandets Løb, naar vi havde været ovenfor den. Min Ledsager fulgte nu Strømmen og gik lige saa taus og hurtig

som han vilde vandret ad Etien, der førte til hans Wigwam, naar denne havde ligget i Nærheden.

Vi havde ikke gaaet fem Minuter paa Flodbredde, førend Sporløs gjorde Holdt og stod ubevægelig som En, der møder en uventet Hindring. Jeg var nysgjerrig efter at vide Grunden, hvorfor han standsede, og var hurtigt ved hans Side.

„Nu snart see Mølle,“ sagde Susquesus, som Svar paa min Forespørgsel. „Tømmer i Mængde kommer ned med Strømmen saa hurtigt, som ønske ham.“

Og ganske rigtigt saa jeg Planker komme flydende med Strømmen ned ad Floden, og det meget hurtigere, end den der havde Interesse for Eiendommen, kunde ønske, med mindre han var vis paa at erholde sin Andel af hvad der indkom ved Salget. Disse Planker kom ikke som Flaader eller i Stabler, men enkeltviis eller to eller tre samlede, som om der var truffet en eller anden Foranstaltning til at standse dem længere nede, førend de naaede en Sandbanke, et Bandede eller en rivende Strømning. Alt dette lignede paa et Haar en regelmæssig, ordnet Tømmerhandel, hvis Varer kunde bringes tilsalgs paa Markederne i Byerne ved Hudson. Den lille Strøm, som vi stode ved, faldt ud i den store Flod, og naar vore Hyses Frembringelser først vare komne i denne sidste, vilde der ikke være nogen materiel, naturlig Hindring for at føre dem ud over hele den beboede Jordklode.

„Dette seer virkelig ud som et Saugbrug, Sikkerflint,“ sagde jeg, saasnart jeg havde faaet Bished om, at mine Die ikke skuffede mig. „Hvor der gjøres Planter, maa der være Mennesker i Nærheden. Ordentligt tilskaaet Tømmer voxer ikke i Urstoven, skjøndt maaskee Stoffet, hvoraf det er dannet, gjør det.“

„Mølle gjøre ham. Kjendte Mølle, naar hørt ham tale høit nok. Blegt Ansigt bygge Mølle, men rød Mand faaet Dre at høre med.“

Alt dette var sandt nok, og der stod nu tilbage at faae Bished om, hvad der vilde komme ud af det. Jeg maa bekjende, at da jeg saae disse Planter komme flydende ned ad den lille Flod og følge dens Snoninger, følte jeg en Gysen, som om der efter dette Syn maatte møde mig en eller anden vigtig Begivenhed. Jeg vidste at disse lovløse Tømmerstjærere havde et daarligt Rygte i Landet og at de almindeligt bleve ansete for et Slags Plynderer, der ikke toge i Betænkning at forsvare sig selv og deres Stilling ved Hjælp af saadanne voldsomme og lumste Handlinger, som de mente, at Omstændighederne retfærdiggjorde. Et af de Under, som vise sig der, hvor Forbrydelsen gennemtrænger Masser, er, at Mængden formaaer at give den en Glæde og tilsyneladende Fortjeneste, der undergraver Samfundets Støtter, medens i den Uvidendes Dine Løgn bliver til Sandhed, og det Onde i Almindelighed sættes over det Gode. Naar Samfund begaae Uret, kommer

den tilbage over dem selv i Skikkelse af en Fordærvelse, der ikke tøver med at bringe den fortjente Straf, og det er en af de Maader, hvorpaa Rejsfærdigheden, under Guds Forsyn, gjør sig gjældende.

Men der var kun kort Tid til at overveie og gjøre Gieninger; thi da vi igjen fortsatte vor Vandring, kom vi ved den næste Boining, som Floden gjorde, til et Sted, hvor Strømmen løb lige ud, og vi fik nu Die paa et halvt Dusin Mænd og Knsø, der stode og arbeidede i Bandet. De samlede Plankerne i Bunker paa to eller tre Stykker og skjød dem ud i Strømningen paa saadanne Steder, hvor de bedst kunde drive ned ad Floden. Bøme, der vare forenede med Kjeder, holdt de sammenblandede Stabler i et Slags Basin nedenfor nogle lave Klipper, og paa Randen af disse stod selve den forventede Mølle. Her sandtes saaledes et eiensynligt Beviis for, at Squattere dreve deres Arbeide planmæssigt, idet de plyndrede de Skove, som vare betroede min Forsorg, for deres meest værdifulde Træer og trodsede Alt, hvad der lignede Lov og Ret. Omstændighederne gjorde Fordring paa den største Fasthed, forenet med den yderste Forsigtighed. Jeg var gaaet saa vidt, at min Stoltthed ikke kunde taale, at jeg traal mig tilbage, selv om ikke Følelsen af, hvad jeg skyldte min Fader og Oberst Folloch, havde be- styrket mig i at gaae fremad.

Maaskee kunde Læseren ønske at vide, om jeg i al

den Tid havde glemt at tænke paa Dus. Skjøndt det Afslag, som min Kjærlighed mødte, havde bragt mine Følelser i en saadan Gjæring, at jeg mere end ellers var tilbøielig til gaae ind paa et voveligt og vildt Eventyr, var hun dog aldrig ganske ude af mine Tanker. Naar jeg var Intet for Ursula Malbone, brød jeg mig kun lidt om, hvad der ellers blev af mig. Denne Følelse var den herskende, og senere har jeg ofte tænkt, at Susquesus havde en Anelse om, hvad der foregik i mit Indre, og forstod, hvorfor jeg med et Slags Fortvivlelse styrtede mig i Faren. Vi stode dog endnu fuldkomment skjulte, og Indianerne benyttede denne Omstændighed til at holde en Raadslagning, førend vi gave os i disse Menneffers Bold, som vistnok vilde sige sig selv, at det var fordelagtigere for dem at gjøre det af med os, end at tillade os nogensinde igjen at see vore Venner. Det var aldeles ikke noget Hensyn til sig selv, der tilskyndede Sikkerflint hertil; men han handlede kun saaledes, fordi han ønskede at gaae frem som det sømmede sig en erfaren Kriger, der befandt sig paa en meget vanskeligt Krigssti.

„Tanke De veed,“ sagde Sikkerflint, „dem ikke gode Mænd — Barmount Squatter — I mene eie Land — de mene eie Land. Føre Riffel og gjøre, som dem lyst. Bedst have Die med ham.“

„Jeg troer jeg forstaaer Dig. Susquesus, og jeg vil

derfor være paa min Post. Har Du aldrig før seet nogen af disse Mænd?"

"Troer have seet. Maa møde alle Slags Mænd, naar han gaae paa kryds og tværs i Skoven. Stor Squatter, den gamle Mand, ham der. Kalde sig Tusind-acre — sig han altid eie tusind Acre, naar han have lyst at finde ham."

"Den Herre maa være vel forsynet med Godser! Et tusinde Acres udgjøre en meget net Eiendom for en Vandrer, især naar han nyder den Forret at føre den med sig paa sine Reiser. Jeg tænker, Du mener den Mand der med de graa Haar — han, som er halvt kladt i Dyreskind."

"Ja, det gammel Tusindacre — aldrig mangle Land — tage ham, hvor han finde ham. Han sig være født ved stor salt Sø, og fra Dreng af reist mod nedgaaende Sol. Altid hjælpe sig — det Hampsbire Grant Mand. Men, Major, hvorfor han ikke faaet Ret, ligesaa vel som De?"

"Fordi vore Love ikke give ham nogen Ret, medens de give den uindskrænkede Eier en fuldkommen Ret. Det Samfund, hvori vi leve, fordrer, at man skal agte hinandens Eiendom, og dette er ikke hans Eiendom, men min — eller rettere sagt min Faders og Oberst Follofs Eiendom."

"Da vedst ikke sig det. Ikke nodig at fortælle Alt.

Ikke Deres Land, sige ikke Deres Land. Naar han troe Dem Speider, maaskee han skyde Dem. Blege Ansigt skyde Speider, rød Mand mene Speider brav Kammerat."

"Man kan kun skyde Speidere i Krigstid; men Du troer dog vel ikke, hvad enten vi nu have Krig eller Fred, at disse Menneſter ville drive Sagen til det Yderſte? De maae dog frygte Loven."

"Lov! — Hvad Lov for ham? — Aldrig ſee Lov — ikke nærme ſig Lov; ikke kjende ham."

"Jeg vil dog prøve det; thi nu drives jeg ligesaa meget af Hunger, ſom af Nyſgjerrighed og Interesſe. Men Du har ikke nodigt, Sifferſlint, at udsatte Dig for Noget; bliv ſtaaende bagved og vent paa Udfaldet. Naar man holder mig tilbage, kan Du melde det til Aſſiſtenten, ſom nok vil vide, hvor han ſkal ſøge mig. Bliv Du ſtaaende her og lad mig gaae alene. Farvel."

Sifferſlint lod ſig ikke ſaaledes affardige. Han ſagde Intet; men ſaaſnart jeg begyndte at bevæge mig, gik han, ſom ſædvanlig, roligt i Forveien og ſtyrede ſin Gang mod Squatterne. Der var fire Mand, ſom ſtod og arbeidede i Floden, foruden to ſtarke Drengene og den gamle Formand, der, ſom jeg ſenere erfarede, var vidt beſkjendt under Dges navnet „Tuſindacres“. Den Sidſte ſtod paa det tørre Land og formentede udentvivl, at hans Alder og den lange Tid, han han havde tjent Lovløſhedens Sag og arbeidet

paa at tilintetgjøre Samfundsordenen, berettigede ham til denne Fordel. Den Onde har ligesaa vel som det Ofsentlige sine Forrettigheder.

Da jeg kom til at træde paa en tør Gren, gav denne knagende Lyd vore Værter det første Vink om dette uventede Besøg. Indianeren var ikke raskere til at forklare og bemærke den velbekjendte Lyd, end den gamle Squatter, som med Tankens Hurtighed dreiede Hovedet og med Et saae Onondagoen en halv Snees Skridt fra det Sted, hvor han selv stod. Jeg fulgte tæt bagefter Indianeren. Det lod ikke til, at dette Syn overraskede Tusindacres, eller at dette Besøg var ham uvelkomment. Han kjendte Sporløs, som var det Navn, han gav Susquesus, og skjøndt det var Indianerens første Besøg paa dette hans Opholdstied, havde de dog ofte tidligere mødt hinanden paa lignende Maade og bestandigt uden foregaaende Varsel. Det var derfor saa langt fra, at Squatteren visste sig ubehageligt berørt ved dette Møde, at han tværtimod hilsede Susquesus med et Emil, som udtrykte en venlig Modtagelse, men hvori der tillige laa en vis lurende Snubed.

„Naa, det er kun Dig, Sporløs,“ udbrød Tusindacres eller Tusindacres, som jeg herefter skal skrive Navnet, — „jeg mente, at det maaskee havde været en Sherif. Du veed, at slige Dyr ogsaa undertiden komme ud i Skoven, skjøndt de ikke altid komme tilbage igjen. Hvorledes fandt Du os paa dette skjulte Sted, Onondago?“

„Høre Nølle i Nat. Saug faaet høi Stemme.
Sulten — komme for at faae Noget at spise.“

„Godt, Du har gjort klogt i saa Henseende; thi vi have aldrig været bedre forsynede med Fødevarer. Vi have ligesaa fuldt op af Duer, som af Land, og saavidt er det da endnu ikke kommet med Loven, at den skulde forbyde En at tage Duer, om det ogsaa er paa anden Mands Marker. Jeg maa holde Saugen bedre smurt om Natten, Skjøndt jeg, naar Alt kommer til Alt, troer, at det var Tænderne, som Du hørte skjære, og at Du ikke kunde høre Bladet skrige?“

„Høre ham begge — sigge Dig, Saug faaet høi Stemme.“

„Ja der er Mening i det. Kom, vi ville gaae denne Vej op til Huset og se, hvad Wiis Tusindacres kan give Dig. Frokosten maa være færdig paa denne Tid og Du og Din Ven der bagved Dig ere velkomne, naar I ville tage det, som vi have det. Medens vi gaae, — vedblev Squatteren, medens han førte os frem ad den omtalte Sti —, medens vi gaae, kan Du fortælle mig hvad Nyt, Du veed. Her er fortvivlet ensomt og de Gf-terretninger, som vi faae, bringe Drengene hjem med sig, naar de have slaadet Sommer ned i den store Flod. For Diebliffet have vi fortvivlet gode Udsigter, og jeg haaber at høre, at Tingene staae saa godt i Albany, at Sommer snart

vil indbringe Noget. Det er paa høie Tid, at ærligt Hr. beide haster sin Løn."

"Veed ikke — aldrig sælge Sommer" — svarede Indianeren — "aldrig købe ham. Bryde mig ikke om Sommer. Krudt billig, nu da Krigsstien endt. Tænke Du synes, det godt."

"Nu vel, Sporløs, jeg maa tilstaae, at jeg tænker mere paa Sommer end paa Krudt, skjøndt Krudt ogsaa er nyttigt. Ja, ja, paa sin Viis er Krudt en nyttig Ting. Baade Dyr- og Bjørneljød ere en sund, billig Føde. Jeg har ogsaa spist Wildkatte. Krudt kan bruges paa mange Maader. Hvem er din Ven, Sporløs?"

"Gammel ung Ven — kjende hans Fader. Denne Sommer leve i Skov, som vi. Skyde Dyr som Jæger."

"Han er velkommen, han er hjerteligt velkommen! Alt er velkomment paa disse Steder, undtagen Godscieren. Du kjender mig, Sporløs — Du er vel bekendt med den gamle Tusindacres, og mellem gamle Venner ere faa Ord bedst. Vien fortæl mig, Onondago, har Du i Sommer seet Noget til Assistenten og hans lovløse Landmaalere her i Skovene? Drengene kom hjem og fortalte, at de havde hørt, at han i denne Sommer drev sit gamle Uvæsen her et Sted i Nærheden!"

"Bist, see ham. Gammel Ven, Assistent. Leve med ham før gammel fransk Krig — holde af at leve med

ham, naar han. Sige Dig, Tusindacres, god Mand, Assistent. Hvad Uvæsen drive han?"

Indianeren talte lidt alvorligt, thi han holdt for meget af Andries til ikke at føle en vis Harm over at høre ham omtales uden Agtelse; men disse Mænd vare altfor vante til i daglig Tale at sige deres Mening rent ud, til at de for Alvor skulde tage Ubetydeligheder ilde op, og denne forbigående Sky afbrød ikke paa nogen alvorlig Maade Samtalens venlige Solstin.

"Hvad Uvæsen Assistenten driver, Sporløs?" svarede Squatteren. "Et rædsomt Uvæsen med de fordømte Kjeder! Var der ingen Kjeder og Assisterter, kunde der ikke gives Landmaalere, og var der ingen Landmaalere, kunde der ikke være andre Grændser for Gaardene, end Risten, og det er den bedste Lovgiver og Advokat, som man har opfundet. Savne Indianerne Landmaalere, Sporløs?"

"Mene nei. Vil tilstaae, slet at maale Land," svarede den samvittighedsfulde Onondago, som ikke vilde fornegte sine egne Grundsetninger, skjøndt han foragtede og fordømte den Mand, som nu hævdede dem. "Aldrig see noget Godt komme af at maale Land."

"Ja, jeg vidste, Du var af det ægte Injinblod!" udbød Tusindacres hoverende, "og det er det, som gjør, at vi Squattere og I Rødhuder ere saa gode Venner. Men arbejder Assistenten her i Nærheden, Sporløs?"

„Ja, han opmaale General Littlepages Jord. Hvem Din Herremand?“

„Na, det skulde jeg mene er den samme General Littlepage, og Alle ere enige om at kalde ham en fortvovlet Skjelm.“

Jeg forbausedes ved at høre min hadrede og baderlige Fader saaledes omtale, og følte stærk Lyst til at tugte denne Fornærmelse, men et Diekast af Indianeren bragte mig derfra. Jeg var dengang ung og jeg skulde endnu lære, at man sjelden lider Uret, uden tillige at blive bagvasket. Nu veed jeg, at det er almindelig Skik at sætte falske Rygter i Omløb om Herremændene og navnlig om deres Adkomster, og medens denne Skik har sin Oprindelse fra den fjendtlige Stilling, som Eventyrere bestandigt ville indtage paa de større Eiendomme i vort Land, der har en saa tynd og omvandrende Befolkning, understøttes den af Misundelsen, denne almindelige og lave Lidenkab. Lad en Mand den Dag i Dag reise gennem New York og laane Dre til det Sprog, som de misfornøiede Skrighalse føre i Kroerne, og han skulde ikke troe, at der inden dets Grændser gives Noget, der lignede en retmæssig Adkomst for Eieren af et Gods af nogenlunde Størrelse, eller en slet Adkomst for den, der har en Gaard i Besiddelse. Der gives hos os visse høirostede Talere, der høre til en Samfundsklasse, hvori Formuesomstandighederne og de borgerlige Vilkaar stille sig næsten ens for Alle, og som ikke ere istand til at see, end mindre til at bedømme de store Forskjelligheder, som Sæderne,

Meningerne og Opdragelsen afføde, men føre alle moraliske Modsatninger tilbage til Daler og Skilling. Disse Menesker ligge altid i Strid med Alt, hvad der staaer over dem, og for dem er det at stride det samme som at bage vasse. De forene sig med de Misfornøiede — af hvilke der altid maa gives nogle, især naar Folk tvinges til at betale deres Gjeld — og dersom det træffer sig, at der findes en Godseier i Nabolauget, er det en af deres første Handlinger at angribe hans Adkomst med Løgn og Bagtalelse. Det synes, som om denne Regel ikke taaler nogen Undtagelse, og man tager sin Tilflugt til dette Kneb saavel mod de ældste Godser i Staten, som mod dem, der ere udlagte i den allernyeste Tid. Man forandrer blot Løgnen efter de særlige Omstændigheder; den bruges ligesaa fuldt mod de Adkomster, som de gamle Familier Van Rensjelaer, Livingston, Berkman Van Cortlandt, de Lancey, Schuyler og andre kunne fremvise, som mod de hundsrede nye Navne, der efter Revolutionen ere opstaaede i de saakaldte vestlige Grevskaber. Det er en Løgn af Løgnens Fader, som lempes den efter Omstændighederne og dem, som skulle troe den. Alle ere enige om at kalde den Mand „en stor Kjeltring,“ der eier Land, som de selv ønske at komme i Besiddelse af, uden at sætte sig i den ubehagelige Forlegenhed at forskaffe sig det for Betaling.

Jeg havde dog saa megen Selvbeherstelse, at jeg ikke besvarede dette uretfærdige Angreb paa min ærlige, elskede,

ædle Fader, men overlod hans Forsvar til Sifferflints venstabelige Følelser og prøvede Redelighed.

„Ikke saa,“ svarede Indianeren alvorligt, „Stor Løgn — det sige klostet Tunge — kjende General — tjene med ham — kjende ham. God Kriger — ærlig Mand — det Løgn. Sige ham saa i Ansigt.“

„Godt, godt — jeg veed det ikke,“ svarede Mr. Tusindacres drælende. Hvor slige Skurke bruge „godt“ og „jeg veed det ikke,“ naar de gribes i deres Bagtalelser og mødes Ansigt til Ansigt, saaledes som Indianeren nu mødte Squatteren! „Godt, godt, jeg veed det ikke, og gjentager blot, hvad jeg har hørt sige. Men her ere vi ved Huset, og jeg seer af Røgen, at gamle Prudence og hendes Pigeborn have rappet sig i Dag, og vi ville snart faae noget Godt for Tanden.“

Mr. Tusindacres standsede nu paa et dertil passende Sted ved Flodbredden og begyndte at vaske Ansigtet og Hænderne — en Forretning, som han ikke tidligere havde udført den Dag.

Ende paa første Deel.

Cooper's
Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Ethundredeogsemogsyrgetyvende til otteogsyrgetyvende Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1851.

THE
JOURNAL OF
THE
ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE

Volume 12, Part 1, 1902

Published by the Royal Society

London: The Royal Society, 1902

1902

Landmaalerassistenten.

En Roman

af

James Fenimore Cooper.

Oversat fra Engelsk

ved

P. Moltke.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1851.

Journal of the American Medical Association

Vol. 10

No. 1

January 1, 1917

1917

Published Weekly

1917

1917

1917

1917

1917

1917

Første Kapitel.

Medens Squatteren saaledes var ifærd med at gjøre sig istand, førend han indtog sin Frokost, havde jeg et Dieblit Velilighed til at see mig om. Vi vare nu komne op til Møllen og fandt der en aaben, halvryddet Plads, der havde en Udstrækning af omtrent tressindstyve Acres og viste Spor af en simpel og raa Dykning. Der fandtes en Mængde Stubbe og Rødder, og Hegnene vare af Bjælker, hvoraf man kunde slutte, at dette Sted først nyligt var taget i Besiddelse. Senere fik jeg ogsaa at vide, at det kun var fire Aar siden, at Tusindacres med sin Familie af haabefulde Sønner og Døttre, i det Hele mere end tyve Sjæle, havde squattet paa dette Sted. Det var en herlig Mølleplads, og Naturen havde næsten gjort Alt, hvad der behøvedes; men selve Møllen var saa simpel og formløs, som en saadan Bygning kun kunde være. Alt tydede paa, at Familien anvendte meget liden Tid paa

Agerdyrkning, og der var ikke dyrket mere Land, end de behøvede til at leve af, medens Alt, hvad der kun lignede Sommer, var „forbedret“ til det Yderste. En Mængde prægtige Graner vare fældede, og man saa overalt en Overflodighed af Planter og Bræder. Endel af de første skulde sendes til Markedet for at tilfredsstille Diebliffets Fornødenheder, navnlig med Hensyn til Urtefræmmervarer; men Meningen var egentlig at vente til den lille Strøm steg efter Regntiden for da at sende hele Beskoldningen ud i Hudson, denne fælleds Nare, og hente den store Belønning for Sommerens og Foraarets Arbeide.

Jeg bemærkede ogsaa, at Familien maatte have formeret sig ved Ægteskaber, da den ikke beboede mindre end fem Hytter, som nyligen vare opførte af Bjelker og havde noget saa hyggeligt og Trofast ved sig, som man ikke kunde vente at træffe der, hvor Retten var saa mislig. Alt dette tydede efter min Formening paa, at det ikke var deres Plan at opgive dette Sted saa snart. Sandsynligviis vare nogle af de ældste af Sønnerne og Døttrene gifte, og Patriarken sad vist allerede omringet af en ny fremspirende Slægt af Squattere. Man saa nogle af de unge Mænd drive om ved de forskjellige Hytter, og Møllen udsendte den eiendommelige, skjærende og gnidende Lyd, som selv i den dybe Skov saa tydeligt havde tildraget sig Eusquesus's Opmærksomhed.

„Gaa ind, Sporløs,“ sagde Tusindacres paa en

frimodig, hjertelig Maade, der viste, at hvad der kom let, ogsaa gik let, - gaa ind. Ven; jeg ved ikke Deres Navn, men det gjør ikke Noget til Sagen, hvor der er nok for Alle og et Velkommen ovenikøbet. Her er den gamle Kone, rede og villig til at tjene Der og lige saa smilende som en Tøs paa femten Aar."

Den sidste Del af hans Tale maatte man dog ikke tage lige efter Ordene. „Miss Tuindacres", saaledes som Squatteren stundom nok saa fornemt kaldte sin Egtemage eller sit Afkomms Moder, var langt fra at modtage os med Smil eller Velkommen. Det var en gammel, graasiet Kone med fremstaaende, skarpe Ansigtstræk. Om-
sorg for hendes Børn optog næsten alle hendes Tanker, og hendes Omhed strakte sig ikke meget videre, end til dem. Hun havde været Moder til fjorten Børn, hvoraf tolv endnu levede, og de vare alle fødte midt under Vanstelig-
heder og Savn og i den forladte Ensomhed, der følger med et stjaalet Dybholdsted i Urskoven. Et halvt Dusin sædvanlige Væsen af hendes Kjønn vilde have mistet deres Helbred og tabt deres Sjelsro ved at gennemgaae, hvad denne ene Kvinde havde udstaaet; men hun levede dog og var den samme udholdende, arbejdsomme, selvfor-
negtende og taalmodige Skabning, som hun havde været ligesaa de Dage, da hun stod i sin Ungdoms og Eljens-
heds Blomster. Havde Nogen set den gamle Prudence, som jeg nu saa hende, gusten, mager, med slappe Kinder,

hule, glandsløse Dine og indfalden Mund, kunde han have antaget disse Ord for Spot; men der fandtes ikke desto mindre hos denne Kvinde Levninger af en stor Stjøn-
hed, og jeg fik siden at vide, at hun engang var bleven regnet blandt de Skønneste af de Skjønne i hendes hjergrige Fødeland. Under min Samværen med hendes Familie viste hun sig bestandigt ængstelig, mistroisk og vagtsom og havde stærk Lighed med et Moderdyr, der vaager over Ungernes Belfard. Hendes Hilsen til os var hverken hjertelig eller ubjertelig, da det for en Amerikaner er noget saa ganske Naturligt at dele sit Maaltid med en Fremmed, at han hverken siger eller tænker meget ved at vise en saadan Gjæstfrihed.

Skjøndt Tusindacres havde en saa stor Familie, var den Hytte, hvori han boede, dog ikke oversfyldt. Det lod til, at de yngre Børn, der havde en Alder af fire til tolv Aar, vare paa maa og saa fordelte omkring i Nybygdens Boliger og søgte deres Føde, hvor der var en tom Plads, næsten lige som Grise, der styrte hen til Truget, hvor de kunne finde en Plads. Citerat Prudence havde blæst Signalet i en Muslingskal, begyndte Spisningen samtidigt over hele Nybygden. Jeg var altfor sulten til at spille nogen Tid paa Samtale, og saasnart jeg kunde finde Leilighed dertil, gav jeg mig af Hjertens Lyst ifærd med den grove Føde. Mit Exempel blev efterfulgt af Alle ved vort Bord, da det kun er de Forfinede og Dannede,

der pleie at samtale, medens de holde Maaltid. Dyret har formegen Overvægt hos Squatterne til, at de skulde være en Undtagelse fra Reglen.

Den almindelige Hunger blev omsider stillet, og jeg kunde see, at de, som sadde ved Bordet, nu begyndte at betragte mig med mere Nysgjerrighed, end de først havde lagt for Dagen. Skjøndt jeg var lidt urolig med Hensyn til min Paaklædning, var der dog egentlig Intet ved samme, der kunde vække Mistanke. I de Dage vare Samfundsklasserne betydeligt adskilte ved Klædedragten og Ingen prøvede paa at bære en Gentlemans Dragt, uden at have nogen Ret til denne Titel; men i Skovene var det dog Skik og Brug at lægge Alt tilside, der ligenede Pynt, og jeg bar den allerede omtalte Jagtskjorte som Overklædning. De Gjenstande, der lettest kunde forraade min Livsstilling, befandt sig under denne heldige Bedækning og kunde ikke bemærkes. Vort Selskab var ikke talrigt og foruden Forældrene og de to Gjester, bestod det kun af en ung Mand og en ung Pige paa omtrent to og tyve og sexten Aar, hvilke Moderen kaldte Zephaniah og Lowiny, hvilket sidste Navn var en af de meget hyppige amerikanske Fordreielser af et eller andet Navn, laant af en Bog, — rimeligviis Lavinia*). Disse

*) Folkedialekten i Ny-England er lige saa forskjellig fra Sproget i den øvrige Deel af Republiken, som Sproget

to unge Personer opførte sig meget bestedent ved Bordet, da gamle Tusindacres og hans Kone, uagtet deres lovløse Liv, med Hensyn til Ting af denne Natur havde vedligeholdt en stor Del af den gammeldags puritanske Husholdt blandt deres Afkom. Jeg forbausedes over denne forunderlige Modsatning mellem den Opmærksomhed, som Alle i Nybygden pleiede at lægge for Dagen med Hensyn til saadanne ydre Former, og den Visshed, som enhver af dem maatte have om, at de, som de levede, dagligt forbrøde sig ikke alene mod Landets Love, men ogsaa mod den almindelige medfødte Overbeviisning om, hvad der er Ret. I denne Henseende forefandt jeg her Noget, som man ofte møder i Livet: Levninger af gamle Sæder og

i mange engelske Grevskaber er det fra det Londonste. En af Eiendommelighederne ved den forstnævnte Dialekt bestaaer i, at a i Enden af et Ord udtales som y, saasom: America, Ameriky; Utica, Utify; Ithaca, Ithaky. Lavinia vilde derfor rimeligviis blive udtalt som Lavinnny, Lavynny eller Lowinnny. Da man der kjendeligt sætter en Vre i smukke Navne, have disse Fordreielser noget Komisk for et dannet Ore. Den øvrige Deel af Nationen er ganske fri for denne Særegenhed. Fremmede antage ofte Ny-Englandismer for Amerikanismer, da Folket i den forstnævnte Landsdel ved sin kraftige Natur og fremragende Dygtighed udøver en Indflydelse, som ikke staaer i Forhold til dets Antal. Udgiveren.

Grundsetninger, der, efter at det Væsentlige, som har fremkaldt dem, er forsvundet, endnu holde sig i Form af Skikke.

„Har Du spurgt disse Folk om Assistenten?“ sagde Prudence pludseligt, saasnart Knivene og Gasserne ikke længere vare i Brug, og medens vi endnu sadde ved Bordet. „Jeg nærer en Frygt for denne Mand, som jeg aldrig har følt for nogen Anden.“

„Vær Du aldrig bange for Assistenten, Kone,“ svarede hendes Husbond, „Han har faaet Arbejde for denne Sommer, uden at han kommer os nær. Efter de sidste Efterretninger havde denne unge Littlepage, hvem den gamle Kjeltring af Fader har sendt herop, faaet ham ud paa sin Eiendom, og der regner jeg, at han vil kunne holde ham, til det kolde Veir begynder. Lad mig bare faae alt det Sommer, som vi have fældet, vel berfra og solgt, og jeg skal kun bryde mig lidt om Assistenten eller hans Herre.“

„Det er rask talt, Aaron; men husk blot, hvor ofte vi have squattet, og hvor ofte vi have været nødt til at flytte. Naar jeg siger dette, tænker jeg, at det kun er Benner, som høre derpaa.“

„Frygt ikke for Nogen her, Kone. — Sporløs er en gammel Bekjendt, og han har lige saa lidt Smag for de Aldomster, Loven giver, som Nogen af os, og hans Ven er vor Ven.“ Jeg maa tilstaae, at jeg blev noget

uhvælgelig tilmode ved denne Bemærkning; men da Squatteren vedblev at tale, var der ikke Leilighed til at sige Noget, selv om jeg havde havt Lyst dertil. „Hvad Flytten angaaer,“ fortsatte Manden, „da har jeg kun flyttet to Gange, uden at faae mine Forbedringer betalte, og det kalder jeg godt sluppet for en Mand, der ikke har squattet mindre end sytten Gange. Naar det Værste indtræffer, saa ere vi unge nok til at faae vor attende Bolig op. Redder jeg bare Sommeret, bryder jeg mig kun lidt om alle Littlepager i Verden; Møllen er ikke synderligt bevendt undtagen Værket, og det har gjort hele Reisen fra Barmount, som det er, og er vant til at flytte. Det kan gaae videre.“

„Ja, men Sommeret, Aaron! Vandet staaer nu lavt, og Du kan ikke faae det til Markedet, førend Floderne stige, og det vil ikke skee i de første tre Maaneder. Tænk, hvor mange Dages Arbeide det Sommer har kostet Dig og os Alle, og hvilken Ynk det vilde være om vi skulde miste det!“

„Ja, men vi ville ikke miste det, Kone,“ svarede Tusindacres med sammenpressede Læber og knyttede Hænder, som viste, hvor heftigt han selv følte for Giendom, skjøndt den var uredeligt erhvervet. „Min Svend og mit Arbeide stille i dette Sommer, og de ere i alt Fald ligesaa gode som Træsæft. Hvad en Mand spæder for, har han Ret til.“

Man maa indrømme, at det var en temmelig løs

Moral, eftersom en Mand kan svæde ved at borttage Næstens Gods; men en Del af Menneffeslægten er temmelig tilbøielig til at føle og opfatte Grundsætninger, der ikke ere meget sundere, end denne den gamle Tusindacres's.

„Ja,“ svarede Konen, „jeg er vist ikke den, der sønfter at see Dig og Drengene tabe Frugterne af Eders Arbeide. I have redeligt slidt og slæbt for dette Tømmers, saaledes som jeg endnu aldrig har seet Menneffene arbejde, og det vilde være haardt,“ sagde hun, idet hun fæstede sine Bine paa mig, „nu da de have fældet Træerne, slæbt dem til Viollen og sauget Planterne, da at see en anden Mand træde til og fordre Alt, hvad de eie. Det kunde aldrig være retfærdigt og strider mod al Ret baade i Barmount og York. Det er vel ingen stor Forsælsse, unge Mand, at spørge om Deres Navn?“

„Ikke den mindste,“ svarede jeg med en Selvbeherfskelse, som jeg kunde see glædede Onondagoen. „Mit Navn er Mordaunt.“

„Mordaunt!“ gjentog Konen hurtigt. „Veed vi ikke Noget om dette Navn? — Er det et Vennenavn for os Barmouatere? Hvad, Aaron, Du maa vide det?“

„Nei jeg maa ikke; thi jeg har aldrig hørt dette Navn før. Saa lange det ikke er Littlepage, bryder jeg mig ikke derom.“

Jeg følte mig lettet ved dette Svar; thi jeg maa tilstaae, at Tanken om at falde i disse lovløse Menneffers

Vold var mig langt fra behagelig. Fra Tusindacres af og ned til den tyttenaarige Knøs, holdt de Alle deres sej Fod, og man skulde ikke let finde en stærkere, mere bredskuldret og senefuld Slægt. Der kunde aldeles ikke være Tale om at gjøre dem Modstand. Jeg var ganske vaabenløs; Indianeren var vel bedre forsynet, men paa Iværhjelperne i denne ene Hytte laae der ikke mindre end fire Rifler, og jeg kunde ikke tvivle om, at enhver af Familiens mandlige Medlemmer havde sit eget Vaaben. For Mænd af denne Skole var Riflen den første Nødvendighed, da den baade tjente til at skaffe dem Føden og til at beskytte dem mod deres Fjender.

Prudence drog nu et langt Sul og reiste sig fra Bordet for igjen at tage fat paa sin buelige Dont. Lowiny fulgte i ydmyg Tæuehed hendes Bevægelser, og vi Mænd gik hen til Hyttens Dør, hvorfra jeg paa ny kunde betragte Bestoffenheden af de Forbedringer, som Tusindacres saa høiligen priste, og Størrelsen af de Plyn-dringer, som Oberst Kollock og min Fader havde været udsatte for. Disse sidste vare ingenslunde ubetydelige og bleve senere af kundige Dommere anslaaede til et Beløb af fulde tusinde Dollars. Disse tusinde Dollars gik naturligviis aldeles tabte, da der ikke kunde være Tanke om at faae Pengeerstatning af saadanne Folk som Tusindacres og hans Sønner. Dette Slags Mennesker holde meget af at sige „jeg borger Dem for“ og „jeg forbinder mig

til" at gjøre Dette eller Hint; men denne Borgen for og Forpligten til ere begge lige værdiløse. De, som mindst see sig istand til at opfylde deres Forpligtelser, ere gjerne meest rundhaandede med slige Løfter.

"Det er et vækkert Sted," sagde Tusindacres, hvis virkelige Navn var Aaron Tømmermand. "Det er et vækkert Sted, Mr. Mordaunt, og det maatte skjære En i Hjertet, naar man skulde opgive det paa en Mands Bydende, som aldrig har seet det. Har De nogen Kundskab til Lovene?"

"Meget liden og ikke mere, end vi Alle faae paa vor Vandring gjennem Livet."

"De er ikke kommen vidt paa den Reise, unge Mand; det kan Enhver see paa Deres Ansigt. Og man kan høre paa Deres Tale, at De just ikke saa ganske har levet under de samme Forhold, som vi her ude i Skoven, og derfor har jeg et Slags Formodning om, at De har lært mere i Skolen end Folk i Almindelighed. Det kan man nok see, skjøndt Ens egen Værdom ikke har Stort at betyde."

Naar Aaron mente, at den Naade, hvorpaa jeg ndtrykte mig, min Udtale og Betoning af Ordene vare en Følge af min Skolegang, kunde det synes at være en naturlig Tanke; men det er sjældent, at der tilbyder sig Leilighed til at tilegne sig den rette og nøiagtige Sprogfærdighed, undtagen medens man som Barn lever i Familiens Skjød. Hvad Almueskolerne i New York angaaer,

da forplante de snarere Feil i saa Henseende, end de rette dem, og et af de vigtigste Skridt til deres Forbedring vilde være, at der blev draget Omsorg for, at der lærtes nsiagtigt, saavel hvorledes Ordene skulle lyde, som hvad de betyde. Under det nuværende System bliver en skadelig Slendrian ved forsætlig Belæring og Exempler snarere befastet end rettet.

„Min Underviisning i Skolen“, svarede jeg, som jeg mener, temmelig beskedent, „har været lidt bedre end den almindelige, men den har dog ikke været god nok, som De seer, til at holde mig borte fra Skovene.“

Det kan Altsammen være Tilbøielighed. Nogle Menneffer have et naturligt Hang til Urskovene, og det vilde være at stamppe imod Braaden og næsten unyttigt at prøve paa at gjøre Koloni-Menneffer af dem. Skulde De handelsesviis vide, hvad, efter Rimelighed, Tømmer vil komme til at staae i til dette Efteraar?“

„Alt er i Stigen efter Freden, og man tør vente, at Tømmer, ligesom alle andre Varer, vil begynde at komme i Priis.“

„Ja, det er paa Tiden. Under hele Krigen var en Plante ikke synderligt mere værd end en Strimmel Bark, med mindre det traf sig, at der stod en Armee i Nabolaget. Visse sidste otte Aar have været en streng Tid for os Saugbrugere, og mere end een Gang har jeg været fristet til at opgive Haandværket og som roligere Folk gaae hen

og sætte mig ned paa et eller andet flovøst Sted; men jeg tænkte som saa, at da det dog engang skulde have sin Ende med Jorden, maatte Krigen vist iserveien komme til Ende."

"Det var en sikker Beregning. Medens Krigen stod paa, maa det rigtignok have været mørke Tider for Dem, og jeg kan ikke forstaae, hvorledes De har kunnet slaae Dem igjennem, saalange den varede."

"Slet nok, thi endt der altid kan falde Noget af lige saavel i Krigstider som i Fredstider. Engang fik Fjenden Fingre i et Forraad af Levnetsmidler, saasom Fless, Meel og New England Rom, der tilhørte Congressen, og han lagde Beslag paa alle Trædyr fjern og nær for at bortføre sit Flov, og min Slæde og mine Heste maatte assistere med de Andre. Godt, vi gik med, og jeg fik saa smukt et Læs som De nogensinde har seet paa en Tømmer-slæde, hvad jeg kalder et udvalgt Læs, og det ovenikjøbet et, der var fuldkomment efter min Smag, da jeg læssede det paa med mine egne Hænder. Det var i en Skovs egn, som De nok kan tænke, da jeg ellers ikke havde været der, og da jeg kjendte alle Biveiene, passede jeg mit Enit og dreiede ud af Linien uden at blive seet og kjørte lige op til mit Hjem, som om jeg havde været nede at gjøre Indkjøb i den nærmeste Nybygd. Det var den fordelagtigste Reise, jeg nogensinde har gjort, og, hvad mere er, den var kort."

Samle Tusindacres begyndte nu at lee, og hans Fatter var saa hjertelig og naturlig, som om hans Samvittighed aldrig havde kjendt til Betænklichkeiten. Jeg troer, at det var en af hans Yndlingsbistorier; thi i den korte Tid, vor Samtale vedvarede, hørte jeg ikke mindre end tre Hentydninger paa den Bedrift, hvorom den dreiede sig. Da denne Anekdote blev fortalt, bemærkede jeg det første Smil paa Jerphaniahs Ansigt, og det var ikke undgaaet min Opmærksomhed, at denne Ungling, der var saa smuk en Typus for landligt grovt, men kraftfulde og mandige Leæmsformer, som man kun kunde ønske at see, bestandigt havde fulgt mig med Øinene paa en Maade, der var mig noget mistænklig.

„Det var en heldig Reise for Dem,“ bemærkede jeg, da Maron havde hørt op at lee, „med mindre De folte Dem forpligtet til at give Varerne tilbage til de continen-tale Embedemand.“

„Ikke en Døit! Jeg vil gjerne indrømme, at Congressen var fattig nok, men den var rigere, end jeg dengang var eller nogensinde vil blive. Naar Friedom engang er kommen over i andre Hænder, følger Reiten med, og der er dem, som sige, at disse hersens Jorder, der komme fra Kongen, burde nu gaae over til Folket, saaledes som det maatte træffe sig, at Enhver havde dem nødig. Jeg er vis paa, at der er noget Fornuftigt og Rigtigt i den

Tanke, og det skulde ikke undre mig, om det engang ogsaa kom til at holde Stik efter Loven."

O vee, o vee over den stakkels menneskelige Natur! En Mand begaaer sjældent en Uret, uden at han over sin Skarpsindighed ved at opvinde Uldskyldninger derfor. Naar hans Sjæl saaledes bliver fordærvet ved hans Lidenstaber, og nærmest ved Gidsfthed, undlader han aldrig at foredigte sig nye Grundsatninger, der tale for hans Planer, og lægger en Færdighed i at opfinde dem for Tiden, som, naar han tjente den gode Sag, vilde gjøre ham til en Velsignelse for Menneskeslægten, istedetfor til en Forbandelse. Men Lasten er saa virksom, medens Dyden er saa tilbøilig til at forholde sig rolig, at den førstes utrættelige Bestræbelser i den evige Strid mellem dem saa ofte tynde mere i Nægtsskaalen, end det, der vindes ved den sidste Sandhed og naturlige Magt. Saalænge Loven repræsenterer en Persons Myndighed, vil personlig Stolthed og Nidjærhed anspore til stadig Marsvaagenhed; men naar Loven repræsenterer Samfundet, medfører dette en delst Ansvarlighed, som ifkun ved utaaletlige Misbrug kan bringes til at reise sig for at hævde sin Anseelse. Denne Slutning er kun et yderligere Beviis paa, at, naar det gælder om at styre de sædvanlige Forhold i Livet, pleie Mennesker at være stærkere end Grundsatninger.

"Har De nogensinde havt Leilighed til for en Dom-

stol at prøve Deres Adkomst til Besiddelse mod en Eier, som støttede sin Ret paa et Skjøde?" Spurgte jeg, efterat jeg et Dieblisk havde overtankt den Sandhed, som jeg netop nyligt har udviklet.

Tusindacres rystede paa Hovedet, saae et Dieblisk ned og betænkte sig lidt, inden han gav mig følgende Svar.

"Ja," sagde han. Vi ville Alle gjerne have Retten paa vor Side, naar vi kunne, og nogle Folk af samme Slags, som jeg, overtalte mig engang til at bevise min Ret mod en ordentlig Gods-eier. Saa traadte jeg da for Skranken med ham; men han slog mig, Mr. Mordaunt, som om jeg havde været en Kylling, og han Høgen, der holdt mig i Klærne. De skulde aldrig igjen saae mig lokket til at kaste mig i Lovens Kloer, skjøndt det var længe før den gamle franske Krig, at det hændtes mig. Jeg vil aldrig mere have Tillid til Loven. Det kan maaskee gaae an for dem, som ere rige og ikke bryde sig om, enten de vinde eller tabe; men Rettergang er en forbandet daarlig Sag for dem, som ikke først og fremmest have Penge til at betale Processen."

"Og naar nu Mr. Littlepage opdagede, at De var her, og vilde være tilbøielig til i Mindelighed at tillægge Sagen med Dem, hvilke Betingelser vilde De da antage?"

"O, jeg har aldrig Noget imod at slaae en Handel af. Handel er Livets Aand, og naar jeg saae, at General Littlepage havde nogen Ret, som jeg formoder, at

han har, skulde jeg ikke gaae ham haardt paa Klingen. Bilde han gaae roligt frem og ikke gjøre Spektakler derover, men overlade Sagens Afgjorelse til Mand, og det til Mand af det rette Slags, skulde jeg ikke være vanskelig; thi jeg hører til dem, der hade Retstrætter, og er altid rede til at gjøre, hvad Ret og Billigt er, og han vilde finde mig ligesaa let at komme overens med, som han nogensinde har fundet en Mand paa sin Eiendom at være det.”

„Men paa hvilke Betingelser? De har ikke nævnt mig Betingelserne.”

„Hvad Betingelserne angaaer, da vilde jeg paa ingen Maade være ham haard. Ingen skal kunne sige, at gamle Tusindacres søgte at drive det Yderste ud, naar det gjaldt hans egen Fordel. Det ligger ikke i min Natur, som kun vil, hvad Ret og Billigt er. De seer nu, Mordaunt, hvorledes Sagerne staae mellem denne Littlepage og mig. Efter hvad man siger mig, har han en Ret paa Papiret, og jeg har faaet Besiddelsen, som altid udgjør Squatterens Adkomst, og den er ikke ilde, hvor der findes Graner i Overflodighed og et Willested nær ved en Handelsplads!”

Vid disse Ord standsede Tusindacres igjen for at lee, thi hans Latter lod saa hjerteligt og i en saadan Bastone, at det var vanskeligt for ham at lee og tale i samme Mandedrat. Men saasnart det lod sig gjøre, glemte han ikke at fortsætte Samtalen.

„Nei, ingen Mand, som forstaaer sig paa Skovene,

vil modsfige disse Fordelse,“ tilføiede Squatteren, “og jeg nyder nu godt af dem allesammen. Nu vel, General Littlepage, som de kalde ham her ude, har en Papirret, og jeg har faaet Besiddelsen. Jeg indrømmer, at han har Domstolene paa sin Side; men her ere disse mine Forbedringer — tre og tressindstyve saa store Acres, som man kan finde dem i hele Charlotte eller Washington (saaledes som Grevskabet nu kaldes efter hvad jeg bærer), paa hvilke alle Træerne ere faldede og bragte til Vælle.”

„Men General Littlepage vil neppe ansee det for en Forbedring, at hans Land bliver rensat for Granerne. De veed, Tusindacres, ligesaa godt som jeg, at man i Almindelighed antager, at Grantræ i høi Grad forøger Jordernes Værdi i denne Egn, da Hudson gjør det saa let, at faae det ført til Markedet.”

„Herre Gud! Troer De ikke, unge Mand, at jeg havde overveiet Alt det, da jeg slog min Bolig op her? De kan ikke lære gamle Knokler, hvor det er bedst at gjøre det første Hug med en Øre. Nu har jeg et hundrede og tyve tusinde Fod Tømmer af saa smukt Træ, som nogensinde er blevet stablet eller flaadet, dels nede i Naen, paa Veien til Hudson, dels indenfor Bommene nede ved Møllen og dels hist i Møllegaarden, og her er endnu faldede og indbragte Stammer, hveraf der kan gøres mere, end lige saa meget. Af Deres Tale har jeg et Slags Formodning om, at De fjender denne Littlepage, og da

jeg holder af at tale rent ud, som det sammer sig mellem Mand og Mand, vil jeg nu fortælle Dem, hvad jeg vil gjøre, saa at De kan fortælle ham det, ifald I skulde mødes og denne Ting komme paa Bane mellem Eder, som det stundom gaar i Samtalens Løb, skjøndt man i Grunden ikke bryder sig stort om Sagen; og saa kan De sige til denne General, at gamle Tuindacres ikke er nogen urimelig Mand, men er villig til at ordne Sagen paa disse Betingelser; men han vil ikke slaae et Sandskorn af. Naar Generalen vil lade mig føre alt Tømreret i Fred til Markedet og høste Sæden, som Drengene med deres egne Hænder have lagt i Jorden, og medtage Molleværket og tage Husenes Døre og Vinduer af, og hver Emule Jern, som findes der, saa samtykker jeg villigt i at forlade dette Sted saa tidligt paa Foraaret, at den Mand, som han giver Besiddelsen, kan i god Tid faae Naarsæden lagt og Haven gravet. Der har De mine Betingelser, og jeg vil i intet Tilfælde slaae Noget af paa en eneste af dem. Men det vil jeg gjøre for Fredens Skyld; thi jeg elsker, siger min Kone, Fred og Ro, saa høit, som Noget kan.“

Jeg vilde netop til at svare paa denne betegnende Meddelelse, — fuldkomment betegnende hvad Følelser, ensidig Retsbevidsthed, Grundsatninger og Syreg angaar — da Zerbaniah, Equatterens høie Søn, pludseligt lagde sin Haand paa Faderens Arm og førte ham tilside. Denne

unge Mand havde paa en noget paaafaldende Maade betragtet min Person under hele Samtalen ved Hyttedøren. Jeg var først tilbøielig til at forklare mig denne Opmærksomhed af den naturlige Nysgjerrighed, som unge Mennesker ofte vise, naar de træffe sammen med En, om hvem det kan antages, at han har haft Leilighed til at lære de nyeste Moder i Klæder og Manerer. Amerikanske Bønder lægge altid denne Følelse for Dagen, og det var ikke urimeligt at antage, at denne unge Squatter var paaavirket deraf. Men det viste sig snart, at jeg havde taget fuldkomment feil af min Mand, og skjøndt hverken han eller hans Søster Lewiny havde vendt deres Bine fra min Person, varede det ikke længe, førend jeg opdagede, at de havde været beherskede af fuldkomment modsatte Følelser.

Saa snart Tusindacres havde talt et Dieblisk affides med sin Søn, gav den gamle Squatters Miner mig den første Oplysning om min Feiltagelse. Jeg bemærkede, at han pludseligt vendte sig om og begyndte at maale mit Ydre med et skelende, men skarpt Blik. Saa var han igjen lutter Dre for, hvad hans Søn sagde, og derpaa kom igjen Røden til mig at blive betragtet. Dette Oprin kunde naturligviis kun vare kort, og jeg følte mig snart leitet ved igjen at staae Ansigt til Ansigt med den Mand, som jeg nu maatte ansee for en Fjende.

„Hør, unge Mand,“ sagde Tusindacres, da han

var vendt tilbage og havde stillet sig ligeover for mig, „min Søn der, Zeph, har fattet en Mistanke til Dem, som ordentligt maa bringes paa det Nene mellem os, førend vi stilles. Jeg holder af at gaae ligefrem tilværks, som jeg allerede har fortalt Dem mere end een Gang, og foragter af Hjertens Grund al Undersundighed. Zeph siger mig, at han har et Slags Mistanke om, at De netop er denne Littlepages Søn og er sendt herhen for at udspeide os og faae at vide, hvorledes Sagerne staae, førend De udfører Deres flette Hensigter. Forholder det sig saa eller ikke?”

„Hvad Grund har Zeph til saadan Mistanke?“ svarede jeg med saa megen Rolighed, som jeg kunde tilkæmpe mig. „Han er mig fuldkomment fremmed, og jeg troer ikke, vi nogensinde have seet hinanden før.“

„Det indrømmer han selv; men man kan stundom see Ting, som just ikke staae lige for Ens Dine. Min Søn gaaer og kommer ofte mellem Ravnereiden og her, skjøndt jeg antager at han kun følger sin egen Lyst, naar han gjør saa. Han har for en Tid siden arbeidet omtrent i to Maanedes i den Del af Landet, og jeg bruger ham til engang imellem at staae en lille Handel af med Squire Newcome.“

„De kjender saaledes Mr. Jason Newcome eller Squire Newcome, som De kalder ham?”

„Jeg haaber, jeg kalder ham, som ret er,” svarede

den gamle Mand heftigt. „Han er en Squire og maa kaldes en Squire. Giv Djævelen hvad hans er, det er min Grundsætning. Denne Sommer har Sephaniah været en rum Tid nede ved Ravnereden paa Arbeide, og da han seer saa meget til Nedefolkene, siger jeg ham, at han har faaet Die paa en Pige, men han vil ikke tilstaae det; men ude har han været, og han fortæller mig, at denne Littlepages Søn blev ventet til Nybygden paa den Tid, han gik derfra.“

„Saa De kjender Squire Newcome?“ sagde jeg, idet jeg mere vedblev at drøle ved denne Forestilling, alt som dens enkelte Punkter fremstillede sig for mig, end jeg fulgte Squatteren i hans Tankespring. „og han er Dem saa vel bekendt, at De handler med ham?“

„Ja, jeg kan sige vel bekendt. Squiren tog alt det Sommer, som jeg sældede tidligt paa Foraaret, og han flaaede det og solgte det for egen Regning; han betalte os med Urteframvarer, Fruentimmertoi og Rom. Jeg hører, at han havde en god Profit derpaa, og han spidser nu sin Næse paa det, der nu ligger i Naen; men jeg troer dog, at jeg vil sende Drengene affied med det. Men hvad kommer det Sagen ved? Har De ikke sagt mig, unge Mand, at Deres Navn er Mordaunt?“

„Jo, og jeg har ikke sagt Andet end Sandhed.“

„Og hvad er Deres Fornavn? Naar Alt kommer til Alt, gamle Mo'er,“ sagde han, idet han vendte sig

om mod den bekymrede Hustru og Moder, som havde nærmet sig for at høre til og rimeligviis var gjort bekendt med den Mistanke, hendes Søn havde fattet, — „naar Alt kommer til Alt, har Drengen vist taget feil, og denne unge Mand er maaskee lige saa uskyldig som en af vort eget Kjød og Blod.“

„Mordant er mit Fornavn“ svarede jeg, foragtende at stusse ham længer, „og Littlepage“ — Indianeren holdt pludseligt sin Haand for min Mund og standsede enhver Yttring.

Men det var for sildigt til at Onondagoen kunde opnaae sin gode Hensigt, da Squatteren strax fattede Alt, hvad jeg vilde have sagt. Prudence gik bort, og jeg hørte snart, at hun kaldte ved Navn paa alle sine yngre Børn for at samle dem om sin Person, ligesom Hønen samler Kyllingerne under sine Ringer. Tusindacres tog Sagen anderledes. Hans Udseende blev mørkt, og han hvisttede et Ord til Lewiny, der, som det forekom mig, med nølende Skridt og med Dine, som ikke altid saae ud i den Retning, hun styrede sin Gang, forlod os for at udføre en eller anden Befaling.

„Jeg seer, hvorledes det har sig — jeg seer hvorledes det har sig,“ udbød Squatteren med en saadan kvalt Forbittrelse i Stemme og Mine, som om han havde været en fornærmet Uskyldig. — „Der er kommet en Speider iblandt os, og Krigstiden staaer i for frisk Minde til,

at vi ikke skulde vide, hvorledes man skal gaae frem mod sige Folk. Unge Mand, hvad er Deres Grinde her under mit Tag og paa dette Sted, som jeg har ordyrket?"

"Mit Grinde, som De kalder det, Tusindacres, er at see efter den Eiendom, som er betroet til min Omsorg. Jeg er en Søn af General Littlepage, den ene af dette Steds Giere, og Fuldmægtig for dem begge."

"Naa, saa De er Fuldmægtig!" udbrød Squatteren, der antog mig for en Procuratorfuldmægtig, et Slags Røfener, for hvilke han ifølge sin Livsstilling maatte nære Modbydelighed. "Ja jeg skal give Dem Fuldmægtig! Ifald Deres Fader Generalen troer, at Aaron Tusindacres er den Mand, der lader en Fjende komme ind paa hans Enemærker og selv staaer stille med Hænderne i Lommen, saa tager han feil. Gønt dem, Lowiny, gønt Drengene, og lad os see, om vi ikke kunne skaffe denne unge Generalfuldmægtig Logis."

Nu stode Tingene tydeligt nok; Fjendtlighederne vare i en vis Forstand begyndte og for min egen Sikkerheds Skyld blev det mig nu af Bigtighed at passie paa. Jeg vidste, at Indianeren var berøbet og, fast bestemt paa saavidt muligt at forsvare min Person, besluttede jeg at betjene mig af hans Vaaben, dersom det maatte blive nødvendigt; men da jeg udstrakte Armen og vendte mig om mod det Sted, hvor Susquesus nyligt havde staaet,

for at tage hans Riffel, opdagede jeg, at han var for-
 frunden.

Andet Kapitel.

Der stod jeg, ene og ubevæbnet, midt imellem sex kampe-
 store Mand; thi Lowiny var bleven sendt afsted for at
 forsamle sine Brødre, et Grinde, hvorved Prudence havde
 hjulpet hende ved at blæse et særegent Signal i sin Mus-
 lingskal, og jeg var ligesaa udfikket til at gjøre Modstand
 som et Barn i sin Moders Arme. Da en frugtesløs
 Kamp vilde have været ligesaa vanærende som unyttig,
 besluttede jeg at underkaste mig, i det mindste for en Tid,
 eller saa længe som Underkastelsen ikke medførte Skam og
 var bedre, end Modstand. Imidlertid syntes man dog
 ikke at være tilbøielig til strax at lægge voldsom Haand
 paa, og der stod jeg da et Par Minuter, efterat jeg
 havde savnet Sifferflint, omringet af Squatterens hele
 Yngel, Unge og Gamle, Mandfolk og Fruentimmer, hvoraf
 nogle saae trodsige, andre forlegne, men alle ivrige ud.
 Hvad mig selv angik, vil jeg oprigtigt tilstaae, at mine

Fornemmelser ingensunde vare behagelige; thi jeg vidste, at jeg befandt mig i Philisternes Hænder dybt inde i en tyk Skov og over tyve Mile fra den nærmeste Bybygd; de Benner, der vare mig nærmest, vare Assistenten og hans Folk og de vare i det mindste to Mile borte fra mig og aldeles uvidende om min Stilling og hvad jeg trængte til. En Straale af Haab smilede imidlertid til mig gennem Onondagoens sandsynlige Bistand.

Det faldt mig ikke et Dieblit ind, at ansee min Faders og Assistentens gamle og prøvede Ben for falsk; dertil stod hans ærlige Navn altfor fast, og snart faldt det mig ind, at han, forudseende, at han selv rimeligvis vilde blive holdt tilbage, ifald han blev, var forsvunden i den Hensigt at aabenbare den Forlegenhed, hvori jeg var stedt, og hente Folk til min Udsætning. En lignende Tanke opstod formodentligt næsten i samme Dieblit hos Tusindacres; thi idet han saa sig om, spurgte han pludseligt:

„Hvor blev Rødhuden af? Det Utoi har luset sig bort, saa sandt jeg er en ærlig Mand! Nathaniel, Moses og Daniel, tag Eders Rifler og afsted med Eder paa Farten efter ham. Bring ham tilbage med helt Skind, om I kan, og kan I ikke, saa gjør en Indianer mere eller mindre heller ikke videre til Eagen her i Skoven.“

Jeg fik snart Leilighed til at bemærke, at Tusindacres's patriarkalske Regjering havde et vist bestemt og

hurtigt Præg. Nogle saa Ord af hans Mund udrettede store Ting, saaledes som det nu viste sig; thi ikke fuldt to Minuter efterat Aaron havde udstedt sin Befaling, forlode hine Oldtidens Profeters og Lovgiveres Navneskiftere, Nathaniel, Moses og Daniel, Lysningen i forskellige Retninger, hver med en vældig, lang, amerikansk Jagtriffel i Haanden. Dette Vaaben, der i Kraft er saa forskjellig fra den korte Soldaterriffel, der er bleven bekjendt i den nyere Tids Krige, befandt sig vistnok i farlige Hænder; thi enhver af disse unge Mænd var fra sine Drengenaar bleven fortrolig med sin Riffel, og Krudt, Brændevin og en Smule Bly udgjorde næsten alle de Gjenstande, hvortil de gave Penge ud for deres Kornsælsses Skyld. Jeg skjælvede for Susquesus, skjøndt jeg vidste, at han maatte forudsee en Førfølgelse og var saa øvet i at bringe sine Førfølgere paa Vildspor, at han derved havde erhvervet sig Navnet Sporløs. Men ikke desto mindre var Sandsynligheden imod ham, og Erfaringen har viist, at den hvide Mænd overgaaer Indianeren i dennes eiendommelige Konstgreb, naar han har havt Leilighed til at lære dem. Jeg kunde imidlertid ikke gjøre Mere, end opsende en taus Bøn for min Vens Frelse.

„Før Fyren berind!“ tilføiede den gamle Tusindacres barik, saasnart han saa, at de tre af hans Sønner vare borte, medens der endnu vare nok tilbage til at iværksætte denne, eller hvilkensomhelst anden Befaling, det

maatte behage ham at udstede. „Før ham herind i Stuen og lad os holde Ret over ham, siden han er en saa stor Ven af Retten. Er det Ret, han vil have, saa lad ham faae den. Fuldmægtig er han? Det gad jeg see paa! Hvad har en Fuldmægtig at bestille med mig og Mine her ude i Skoven?“

Medens disse Ord bleve talte, gik denne Squatter og Fader til Squattere foran ind i sin egen Hytte, hvor han satte sig med en myndig Mine og lod Fruentimmerne og de yngre Mandfolk af hans Yngel opstille sig i en Kreds bag hans Stol. Da jeg indsaae det Taabelige i at gjøre Modstand, fulgte jeg, paa et Bink af Zephaniah, bagefter, hvorpaa de tre unge Mand som et Slags Bagt toge Plads nærmest ved Døren. Paa denne Maade dannede vi et Slags Ret, i hvilken den Gamle gav Forhørsdommerens og jeg den Tiltaltes Rolle.

„Altsaa Fuldmægtig er De!“ mumlede Tusindacres, hvis Forbittrelse imod mig syntes at være mere ophidset paa Grund af min formentlige, end paa Grund af min sande Egenskab. „Stille her for Retten, Dreng! Vi ville give denne Fyr saa megen Ret, som han kan bære, siden han hører til Retten. Alting skal gaae ordentligt til. Tobit.“ sagde han til sin ældste Søn, en kolossal Stikkelse paa omtrent sex og tyve Aar; „Du har været oftere for Retten, end nogen af os, og kan derfor sige os Besset. Hvad var det, de først gjorde ved Dig, den-

gang de havde fat paa Dig i Hampsbire, da Du og den anden unge Mand vare gaaede fra Nybyggerne i Bar-mount for at see efter Faar? I fik jo en Slump af Kreaturerne sanket sammen, skjøndt Du blev snydt og bedragen for hele Din sure Fortjeneste, førend Du kom tilbage til Bjergene. De handlede med Dig efter Loven, sagde man, hvad skete der da først?

„Jeg blev stillet for Squiren,“ svarede Tobit Tundacres, som han ofte kaldtes; „han hørte Sagen, spurgte mig, hvad jeg havde at sige til mit Forivar, og dimitterede mig derpaa, som de kaldte det; dermed gif jeg i Fængsel indtil Sagen kom for, og Resten, skulde jeg mene, kjender Du ligesaa godt som jeg.“

Jeg antog det for givet, at „Resten“ var intet mindre end en bebagelig Grindring, hvorfor Tobit ikke engang holdt af at tale derom; thi i hine Dage kunde Faaretyve meget let faae fyrgetyve mindre end et ved Ragen, et Slags Straf, der passede saare godt til Forbrydelsen. Der opstaaer nutildags et Slags saakaldte Philanthroper iblandt os, som i deres Iver for at forskjele og forbedre Slynge-lerne snart ville vælte Straffen for Forbrydelseerne over paa den skikkelige Deel af Samfundet til særlig Fordel for deres Elever. Allerede er det lykket nogle af disse Personer at faae alle vore Rage nedrevne og derved at tilintetgjøre den billigste og bedste Straf, der nogensinde er bleven opfundet eller anvendt for et vist Slags For-

brydelser. Om en Menneſkealder ville vore Børn erfare Følgerne af denne misforſtaaede Menneſkejærlighed. Lad ſaa de, ſom have Hønſegaarde, Svineſtier, Frugthaver og lignende Friſtelſer til Smaatyverier, ſee ſig vel for; thi jeg ſkulde tage ſtorligen feil, om Uſikkerheden af deres rørlige Gode ikke vil afgive den uimodſigeligſte Kommenſat til dette Hovedmisgreb. En Kog vil, naar den bruges med Fornuft, hidrage mere til at forbedre et beſt Diſtrikt, end hundrede Fængſler med deres tyve og tredive Dages Arreſt*). Kjender jeg mig ſelv ret, er Forbryderens Forbedring mig ſaa magtpaaliggende ſom det kan beſtaa med Samfundets Bedſte; men Hovedſædmedet med enhver Straf i Samfundet, nemlig dettes egen Sikkerhed, burde aldrig opoffres for dette kun underordnede Henſyn. Gjør ſørſt Gien, Perſonen og Eiendommen ſaa ſikre ſom

*) Mr. Mor-daunt Littlepage ſkriver her med profetiſt Noisagtighed. Smaatyverier af dette Slags ere blevne ſaa almindelige, at ſaa tænke paa at tyv til Rettens Hjælp for at erholde Erſtatning. Iſtedetfor at paabyde den hurtige og gavnlige Straf, der anvendtes af vore Fædre, er Loven ligesaa fuld af Kringeltroge og Forhalinger i de mindre, ſom i de mere vigtige Sager, og der behøves ofte flere Aar til blot at bringe en Tyv for Retten, naar han kun har Penge til at honorere en ſkarpſindig Sagfører.

muligt, saa kan man anstille saa mange philantropiske Experimenter som man lyfter.

Det smerter mig at see, hvorvidt Tilboieligheden til at spare strækker sig ved Haandhævelsen af amerikansk Retfærdighed i Almindelighed. Under en Regjeringsform som vor er det mere end ørkestøst, thi det er aldeles unyttigt, at forsøge paa at tilfredsstille Indbildningskraften ved at stille Regjeringens Magt til Skue ved Optøge og Pragt. Saadanne Ting kunne upaatvivleligt have deres Nytte og bør ikke letfindigen fordømmes, førend man har havt Leilighed til nærmere at iagttage deres Virkninger, skjøndt de, hvad enten de ere nyttige eller ikke, aldrig kunne lykkes her. Men disse vore Samfund have det i deres Magt at give Verden et langt mere glimrende Exempel paa menneskelig Fremsynethed og kjærlig Omhu ved en hurtig, nøiagtig og veloverveiet Retspleie baade i civile og criminelle Sager. Med hvilken Stoltthed kunde Amerikaneren ikke tage til Gjenmæle, naar der spottedes over vor Executivmagts Simpelt og Ubetydeligheden af de nationale Udgifter til blotte Repræsentationsanliggender, naar han kun kunde sige: „Ja, vi ødsle Intet paa Skinnen, men gaa til vore Domstole og Retspleien i vort Land, der, naar Alt kommer til Alt, ere enhver god Regjerings Hovedstiemed. See, hvor rigeligt vi bevilge Udgifter for at erhverve os de ypperste Talenter; see, med hvilken Gævmildhed vi ansætte Dommere i Over-

flodighed for at forebygge, at de overanstreges, og undgaae ødelæggende Forsinkelser for de tvistende Parter; gaa derpaa hen til de criminelle Domstole og betragt der først Lovens fuldkomne Retfærdighed, dernæst det ombyggelige Bælg af Rævningerne, den fuldstændige Upartiskhed ved hele Retspleien og endeligen, naar Retfærdigheden kræver det, Straffens hurtige, useilbare og næsten forkædende Majestæt." Dog, vi ville vende tilbage til hvad der kommer Sandheden en hel Del nærmere.

"Ja, ja," svarede Tusindacres, "det nytter ikke at pirre Følelserne ved at tale derom", — hvormed han meente Tobits Lidelser ved Ragen — "et Bink er ligesaa godt som en lang Beskrivelse. Du blev altsaa stillet for en Dommer og han dimitterede Dig til Fængslet; men først spurgte han Dig jo om, hvad Du havde at sige til Dit Forsvar? Det var ikke mere end billigt, og jeg agter ogsaa at udføre det Hele her efter Loven. Nu vel, unge Fuldmægtig, hvad har De da at sige til Deres Forsvar?"

Det faldt mig ind, at det ene som jeg var i Hænderne paa Mennesker, der vare ligesom et Slags Fredløse, vilde være bedst, at jeg rensede mig for enhver Beskyldning, der i det mindste ikke var fortjent.

"Først," svarede jeg, "vil jeg opklare en Bildfarelse, hvori De er falden, Tusindacres; thi hvad enten vi skulle være Venner eller Fjender, er det altid bedst at være paa

det Nene med Kjendsgjerninger. Jeg er ikke Fuldmægtig i den Forstand. De antager, jeg er ikke Sagfører.”

Jeg kunde see, at den hele Yngel af Squattere, Prudence derunder indbefattet, blev betydeligt formildet ved denne Erklæring. Hvad Lowiny angik, saa udtrykte hendes smukke, sunde Ansigt endog Stoltbed og Glæde, og det forekom mig, som om jeg hørte denne Pige halvt undertrykke et Udraab som: „Jeg vidste nok, han var ikke Sagfører!“ Hos Tobit forsvandt, i det mindste for en Tid, det skulende Blik, der var fuldt af nistrængede Rætte. Kort sagt, hiin Yttring frembragte aabenbart en Forandring til det Bedre.

„Ikke Sagfører!“ udbrod Tusindacres. „Men De sagde jo selv, at De var Fuldmægtig?“

„Det er meget rigtigt. Jeg sagde Dem, at jeg var en Søn af General Littlepage og at jeg var Fuldmægtig for ham og Oberst Follock, den anden Medbesidder af dette Gods, hvormed jeg mente, at jeg havde deres Fuldmagt til at overdrage Jorder og udføre andre Forretninger i deres Navn.“

Herved tabte jeg næsten ligesaa meget Terrain som jeg nyligt havde vundet; men da det var den bogstavelige Sandhed, var jeg fast bestemt paa hverken at skjule eller søge at omgaar den.

„Na Herre Gud,“ mumlede Lowiny, „hvorfør kunde han dog ikke tie stille dermed?“

Et bebreidende Blik fra Prudence irettesatte Pigen, og hun forblev taus i nogen Tid.

„Naa, saa det er en Fuldmagt!“ sagde Squatteren. „Godt, det er ikke stort bedre, end at være en rigtig Sagfører. Dernæst er De en Søn af denne hersens General Littlepage, og det er noget nær det samme som at være Manden selv. Ifald min ældste Dreng Tobit faldt i Hænderne paa visse Folk, som jeg gjerne kunde nævne, er jeg sikker paa, at det vilde gaae ham ligesaa galt, som om det kunde være mig selv. Jeg veed, at Nogle gjøre Forskjel mellem Forældre og Børn, men Andre gjøre det ikke. Hvad var det, De sagde om, at denne General kun er Medbesidder af dette Gods? Hvor tør han vove at kalde sig dets Eier, naar han kun er Medbesidder deraf?“

Kæseren maa ikke undres over disse ubetydelige Feiltagelser af Tusindacres; thi de, hvis Retsregel er den siebliffelige Fordel, falde i Rovgjerrighedens Ivrighed meget hyppigt i dette Slags Wildfarelse, idet de i det ene Øieblik lade haant om det, som de i det næste vilde holde i Hævd og Gre. Jeg er vis paa, at ifald den gamle Squatter havde havt Fæstebrev paa den Jord, han havde bemægtiget sig, vilde han siebliffeligt have betragtet en „Medbesidders“ Egenskaber og Rettigheder som staaende i Forbindelse med to af Landets vigtigste Interesser.

Men nu traf det sig saaledes, at det var "hans Tyr, som stangede vor Stud."

"Hvor tør han vove at kalde sig Eier af Grundene, naar han ikke er Andet, end Medbesidder, siger jeg?" gjentog Tusindacres med stigende Eftertryk, da han mærkede, at jeg ikke ufortøvet svarede.

"De har misforstået mig. Jeg sagde ikke, at min Fader kun var Medbesidder af denne Eiendom, men at han og Oberst Follod eie den i Fælledskab, idet enhver af dem har sin Ret til enhver Acre og ikke eier den ene Halvdel medens den Anden eier den anden Halvdel, hvilket er det, som Loven kalder Medbesiddere-, skjøndt de strengt taget ere Selveiere."

"Jeg gad dog vide, Tobit, om han ikke, naar Alt kommer til Alt, alligevel er Fuldmægtig saaledes som vi forstaae det?"

"Det seer stærkt ud til det, Fader," svarede den Førstefødte, som med Føie kunde kaldes Arving efter Loven til alle sin Stamherres Squatter-Tilboieligheder og Lidenstaber. "Om han ogsaa ikke ligefrem er Fuldmægtig, saa ligner han dog saadan en mere, end noget andet Menneffe, jeg har seet i hele mit Liv."

"Han skal finde Mand for sig! Retten og jeg have ligget i Haar og Skjæg med hinanden lige siden den første Dag, jeg kom til Barmount eller Hampshire. Naar Retten har mig i sine Klør, er det intet Under, om

den gaaer af med Seiren; men faaer jeg Retten eller en af dens Drabanter i mine, er det min Skyld, om Retten ikke kommer daarligt fra det. Nu vel, vi have hørt den unge Mands Historie, Tobit. Jeg har spurgt ham om, hvad han havde at sige til sit Forsvar, og han har givet os sin Forklaring og sagt os, at han er sin Faders Son og at Generalen er et Slags stor Besidder, istedetfor at være Godsseier, hvilket ikke er stort Andet, end hvad vi selv ere, og det er paa den høie Tid, at jeg dimitterer ham i Arrest. Du fik vist noget Skriftligt for hvad de gjorde ved Dig, Tobit?"

"Ja vel, Dommeren gav Sberiffens Betjent et "Dimittimus", og i Kraft deraf dimitterede de mig i Fængsel."

"Ja, jeg kjender godt alle deres Kneb og Contrakterier! Jeg har haft Sager for mangen en Dommer i mine Dage og faaet mangen en Fyr, der allerede troede at have rundet førend vi vel havde begyndt, afviist med sin Klage! At faae Klageren afviist, er den gjenneste Vej til at slippe fra Retten efter hvad jeg kjender til den, skjøndt det undertiden kan være uanselig nok! Førend jeg dimitterer denne unge Mand, vil ogsaa jeg give noget Skriftligt for det. Luk engang den Skuffe op, Prudence —"

"Jeg vilde gjerne berigtige en Bildfarelse, førend De gaaer videre," afbrød jeg ham. "Jeg siger Dem nok engang, at jeg ikke er Sagsfører i nogen som helst Betydning

af Ordet. Jeg er Soldat, har kommanderet et Kompagni i General Pittlepages eget Regiment og tjent i Hæren, medens jeg kun var en Dreng af Aar. Jeg har seet baade Burgoyne og Cornwallis overgive sig og deres Tropper strække Sevar.“

„Gode Gud, hvem skulde have troet det!“ udbød den medlidende Lowiny. „Og han er saa ung, at man neppe skulde troe, at Binden nogensinde har blæst paa ham!“

Min Optraeden i denne nye Egenkab var ikke fri for at gjøre et vist Indtryk. Det var en Ting, som var efter hele Familiens Smag og Noget, som de maaskee bedre forstode at vurdere, end hvilkenombest anden Handling eller Gjerning. Der laa noget frigerist i Tusindacres's Ansigt og Mine, og jeg tog ikke feil i min Formodning om, at han vilde have lidt Medfølelse for en Soldat. Han saae vist paa mig, og hvad enten han i mine Træk opdagede Tegn paa Sandheden af mit Udsagn eller ikke, saae jeg dog, at han strax blev mildere stemt.

„Har De været ude imod Burgoyne?“ udbød den gamle Karl. „Kan jeg troe, hvad De siger? Jeg har selv været ude imod Burgoyne med Tobit og Moses og Nathaniel og Jedidiah, kort sagt med bror eneste mandlig Skabning i Familien, der var stor nok til at lade og styde. De Dage regner jeg til mine bedste, skjøndt de kom sildigt og først efterat Alderdommen havde begyndt at

vise sig hos mig. Hvorledes kan De bevise, at De var ude imod Burgoyne og Cornwallis?"

Jeg vidste, at der ofte findes en forunderlig Tilfætning af saakaldt Fædrelandskjærlighed sammenblandet med den mest forbærkede Lumpenbed i almindelige Sager, og faae, at jeg havde berørt en Streng, som maaskee kunde vække endog disse raa og i høieste Grad egentjærlige Menneskers Sympathier. Saadanne Menneskers Fædrelandskjærlighed er egentligt kun en Udvidelse af Egenkærligheden, eftersom de sætte Priis paa Ting, fordi de tilhøre dem selv, eller de i een Forstand tilhøre Tingene. De tage Parti med sig selv, men aldrig med Grundsatninger. Kun den Fædrelandskjærlighed er ren, som holder Landet paa Sandhedens, Ærens og Retfærdighedens Bane, og Ingen tør i sin Iver for sin Nation, ligesaa lidt som i sin Iver for sig selv, forglemme Retsloven.

"Saaledes som jeg staaer her kan jeg vistnok ikke bevise, at jeg var ude imod Burgoyne," svarede jeg. „men staf mig blot en Letlighed, og jeg skal fuldstændigt overtyde Dem derom."

"Hvilket Regiment havde høre Fløi, Hazens eller Brookes's, dengang vi løb Storm mod Tydskerne? Siig mig det, og De skal snart faae at vide, om jeg tror Dem eller ikke."

"Det kan jeg ikke sige Dem, da jeg befandt mig ved vor egen Bataillon, og Krudtrøgen tillod os ikke at see saa langt. Jeg veed ikke, om noget af de Regimenter,

De nyligt nævnede, paa den Dag netop havde hiin Plads, skjøndt jeg troer, at begge toge varm Del i Kampen."

"Han var der ikke," dravede Tobit i sin mest misfornøiede Tone, medens det Had, han nærede, bragte ham til at vise Tænder næsten ligesom en Hund.

"Han var der!" udbrød Lowiny bestemt; "jeg veed han var der!"

Et Smæk af Prudence lærte Pigen Taushedens Fortjeneste; men Mandfolkene vare altfor ivrige til at ændse en saa eiendommelig og frugtesløs Afbrydelse som denne.

"Jeg seer, hvorledes det forholder sig," tilføjede Tusindacres, "jeg maa dog dimittere Fyren. Men da det dog kan være muligt, at han har været ude imod Burgoyne, vil jeg dimittere ham uden noget Skriftligt, og han skal heller ikke bindes. Før Fangen bort, Tobit, og indespær ham i Forraadsbuset. Naar Dine Brødre ere komne tilbage fra deres Jagt efter Indianeren, ville vi tage Beslutning om, hvad der skal gøres med ham."

Tusindacres gav sine Befalinger med Værdighed, og de bleve opfyldte efter Bogstaven. Jeg gjorde ikke Modstand, da det kun vilde have ledet til et Slagsmaal, som vilde have paaført mig Skammen af et Nederlag, ikke at tale om personlig BOLD. Tobit brugte heller ingen saadan, men lod sig nøie med at give mig et Tegn til at følge ham, hvilket jeg gjorde, hvorpaa hans to Brødre

fulgte bagefter mig. Jeg vil tilstaae, at Tanken om, at flygte opstod hos mig paa Veien til mit Fængsel, og at jeg ogsaa vilde have forsøgt paa at iværksætte den, naar jeg ikke havde været overbevist om, at jeg med saa mange Forsølgere i Hælene paa mig vilde være bleven indhentet, og en alvorlig Tugtelse da vilde være bleven mig til Del. I det Hele taget fandt jeg det bedst at finde mig i min Skjebne for det Første og stole paa Forsynet hvad Fremtiden angik. Indvendinger og Bønner forbød min Stolt-
hed mig at anvende; det var endnu ikke kommet saa vidt med mig, at jeg kunde faae mig til at tigge en Squatter om Naade.

Det Fængsel, hvorhen Tusindacres havde „dimitteret“ mig, var et Forraadshus af Bjælker, der vare stærke nok til at modstaae Indbrud, fra hvem de saa end maatte hidrøre, og det var ligesaa rimeligt, at de kunde blive forøvede af Familiens egne Medlemmer som af Fremmede. Paa Grund af sin Bestemmelse var Bygningen ikke ilde stiftet til Fængsel. Bjælkerne afgave naturligviis tilstrækkelig Sikkerhed mod Forsøg paa Indbrud af en Fange, der var berøvet ethvert Redskab, og Taget bestod af det samme Materiale som Væggene. Der fandtes ingen Binduer, og Luft og Lys strømmede ind gjennem Sprækkerne mellem Bjælkerne, som havde aabne Mellemrum imellem sig; den eneste kunstige Abning var Døren, som var forfærdiget af svære Planker og var tilbørligen sikret ved tunge Hængsler og

stærke Slaaer og Laase. Bygningen var derhos temmelig stor, i det mindste tove Fod lang, og den ene Ende af den havde, skjøndt den nu var tom, været bestemt og brugt til Opbevaringssted for den Sædart, som vi Amerikane fortrinsviis kalde Korn (Mais). I denne Bygning traadte jeg ind, efterat den store Kniv, som de fleste Skovbyggere pleie at bære hos sig, var tagen ud af min Lomme, og der anstilledes nu en Ransøgning paa min Person efter ethvert som helst andet Redskab, der kunde have befordret min Flugt.

Dengang havde Amerika ingen Papirpenge ligesaa Hudsons Bugten til Cap Horn. Guld og Sølv vare de eneste Repræsentativer og mine Lommer vare rigeligt forsynede med begge Dele i Skikkelse af hele og halve Dollars og hele, halve og fjerdedels Dollars. Imidlertid fratog man mig ikke et eneste Stykke Mynt, da disse Squattere ikke vare Røvere i Ordets sædvanlige Betydning, men kun vildledte Borgere, der tilvendte sig Andres Eiendoms til egen Brug i Overensstemmelse med visse store under deres eget eiendommelige Forhold til den øvrige Menneskeslægt opstaaede Moralsprinciper, deres umiddelbare Fornødenheder og deres Begyemmelighed. Jeg er vis paa, at ethvert Medlem af Familien Tusindacres vilde have foragtet den Tanke, at han eller hun var en gemeen Tyv, og gjorde omtrent de samme Distinctioner i Præmisserne som Drake, Morgan, Wood, Rogers og

Andre af denne Skole opstillede imellem dem selv og de sædvanlige hverdags Sørøvere i det syttende Aarhundrede, kjendt med langt mindre Grund. Men Røvere vare disse Squattere ikke, undtagen paa een Maade, og i denne Henseende havde de sig næsten op til hæderlige Kjenders Værdighed paa Grund af den Maalestok, hvorefter de dreve deres Forretninger.

Ikke saasnart var jeg indespærret, førend jeg begyndte at undersøge mit Fængsel og de det omgivende Gjenstande. Ingen af Delene var forbunden med Vanskeligheder, da Aabningerne mellem Bjellerne tilstodede fri Udsigt til alle Sider. Forraadshuset var, formodentligt for at man desbedre kunde holde Die med dets Indbøld, opført lige midt i Nybygden, saa at Møllerne, Hytterne, Staldene og de andre Uehuse omgave det ligesom en lille Landsby. Denne Omstændighed, som gjorde en Undvigelse dobbelt vanskelig, begunstigede derimod i høi Grad min Recognition, og jeg vil nu beskrive Udfaldet af mine Jagtagelser. Min Fremtræden, Erklæringen om hvem jeg var og min paafølgende Fængsling vare naturligtvis Omstændigheder, som maatte gjøre en vis Opøgt blandt Squatterens Familie. Alle Konerne havde flokket sig omkring Prudence tæt ved Døren til hendes Hytte og de yngre Piger sølte sig trukne hen til dette Sted, ligesom Watersiens Bestanddele jo vides at adlyde Slægtstafets Lov. Mandsoffene havde, med Undtagelse af en Dreng paa

otte eller ti Aar, forsamlet sig i Nærheden af Møllen, hvor Tuindacres tilsyneladende raadsløg med Tobit og Resten af Broderskabet, af hvilket Ingen efter min For-
 mening var berettiget til at kaldes en Engel. Alle syntes med spændt Opmærksomhed at lytte til de forskjellige Talere, medens Qvinderne ofte saae hen til deres mandlige Beskjæftede med bekymrede Blikke. Ja mange af dem saae endog hen i den Retning, medens de laante Øre til Prudences Viisdom.

Den omtalte Dreng havde indtaget en magelig amerikansk Stilling paa en Træblok i Nærheden af mit Fængsel, saaledes at han kunde see begge Sider af det uden at skifte Plads, og den Maade, hvorpaa han holdt sine Dine fæstede paa Forraadsbuset, overtydede mig snart om, at han var udsat som et Slaas Skildvagt. Saaledes var mit Fængsel tilstrækkeligt sikret, da ingen, om ogsaa nok saa stærk Mand vilde uden Hjælp og uden Redskaber have kunnet bane sig en Udgang gjennem Bjelkerne.

Efterat jeg saaledes havde skaffet mig et Overblik over Tingene, havde jeg Tid nok til at overveje min Stilling og de sandsynlige Følger af min Fængsling. For mit Liv nærede jeg ingen synderlig Frygt, ikke engang saa megen, som jeg burde have følt under disse Omstændigheder; thi det faldt mig ikke ind, at jeg befandt mig i nogen videre Fare i saa Henseende. Den amerikanske Charakteer er i det Hele taget ikke blodtørstig,

og Ny-Engländernes er det maasske endnu mindre, end de øvrige Amerikaneres. Ikke desto mindre var Stivsindet hos Mændene fra den Kant af Landet, naar det gjaldt en Eiendomssag, bleven til et Drdsprog, og jeg kom til den Overbeviisning, at jeg, om muligt, vilde blive holdt tilbage indtil alt det skaarne Tømmer kunde blive bragt til Markedet og afhændet, som det eneste Middel til at høste Frugten af det anvendte Arbeide. Muligheden beroede paa Sikkerflint's Undvigelse eller Anholdelse. Blev Indianeren greben, vilde Tusindaeres og hans Familie være saa trygge som nogensinde i deres Orken; undkom han derimod, kunde jeg vente at høre fra mine Venner i Løbet af Dagen. Ved en Requisition til Squire Newcome, der var en Dyrighedsperson, kunde mine Forpagtere ventes at ville gjøre en Anstrengelse for min Skyld, og den eneste Grund til Frygt vilde da være Følgerne af Kampen. Squatterne vare undertiden farlige, naar de bleve ophidsede og med våbnet Haand understøttede hinanden for at værne om hvad de ansaae for deres surt erhvervede Rettigheder. Der er ingen Ende paa Menneskenes Forblindelse i saadanne Henseende, idet Egennytten synes ganske at gvale deres Retsbevidsthed, og jeg har ofte stødt paa Tilfælde, hvori de Paagjældende, som fra Begyndelsen af vare uretmæssige Besiddere og fra et moralsk Synspunkt Røvere, tilsidst have bildt sig ind, at deres senere Arbeider, skjøndt ethvert nyt Hug med Dren

kun var en yderligere Forurettelse, paa en Maade belligede Besiddelser, fer hvis Forsvar de vare villige til at lade deres Liv. Det er næsten overslødigt at tilføie, at saadanne Personer kun tage Hensyn til sig selv, uden i mindste Maade at ændse Andres Rettigheder; men man maa spørge om, hvor Frugterne af hele den religiøse Underviisning i Landet da skulle søges, naar saa løse Anstuelser og saa grove Indgreb i Eiendommen træffes overalt iblandt os. Tingen er, at der gives en saadan Overslødighed af Jord og at saa ubyre Landstrækninger ligge forsømte og tilsyneladende glemte af deres Eiere, at de Trængende ere tilbøielige til at antage, at Eigegyldigheden berettiger til Bemægtigelsen af saadanne uafbenyttede Eiendomme; og have de først begyndt at anvende deres Arbeidskraft paa dem, vilde de sig snart ind, at den giver dem en moralsk og juridisk Ret til Jorden; skjøndt ethvert nyt Skridt til den saakaldte Forbedring af en Rydning i Lovens og den ubildede Fornufts Dine kun er et yderligere Skridt fremad paa Forurettelsens Bane.

Wiedens jeg anstillede disse og lignende Betragtninger, blev jeg, idet jeg tittede ud mellem Sprækkerne i mit Fængsel for at forvisse mig om, hvorledes det stod til udenfor, overrasket ved at see en Mand tilhest ride ind i Rydningen fra den østlige Kant, tilsyneladende ganske som om han var hjemme der, skjøndt ikke saa meget som en Fodsti kunde tjene ham til Veiledning. Da denne Mand

havde et Par almindelige Saddelposer paa Hesten, antog jeg ham først for en af hine Udøvere af den lægende Kunst, som man ideligt træffer i Nybyggerne, hvor de bane sig Vej mellem Træstubbe og Bjælker. Sumre og Skove som det Godes eller det Ondes Tjenere, jeg skal ikke sige hvilket. I Almindelighed ere Familier som Tusindacres's deres egne Læger; men der kan dog indtræffe et Tilfælde, som gjør den graduerede Doctors Bitsdom fornøden, og jeg var netop bleven enig med mig selv om, at denne maatte være en saadan, da jeg, efterat den Fremmede var kommen nærmere, til min Forbauselse saae, at han ikke var nogen Anden, end min forrige Forvalter, Mr. Jason Newcome og Ravnereðens moraliske og pbysske Factotum!

Da Afstanden mellem den Mølle, som Squire Newcome havde forpagtet af mig, og den, som Tusindacres havde anlagt paa Mooseridges Grund, ikke kunde være mindre end fem og tyve engelske Mile, var denne Gjæsts Ankomst saa tidligt paa Dagen et sikkert Beviis paa, at han havde forladt sit eget Hus længe før Daggry. og det havde formodentligt været ham beleiligt at komme forbi Gaardene og Husene paa Ravnereðen i en Nattens eller Morgenens Time, da Mørket kunde skjule hans Bevægelser under det Grinde, hvori han var reist hjemmefra. Naar han indrettede sin Afreise med den samme Forsigtighed, var det klart, at han atter kunde naae sit Hjem under

Sfjerm af den anden Ende af den samme Kappe. Dette Besøg var, kort sagt, aabenbart af en saadan Natur, at Verden i Almindelighed ikke skulde gjøres delagtig i dets Hensigt.

Samtalerne mellem Medlemmerne af Tusindacres's Familie ophørte saasnart Squire Newcome kom i Sigte, skjøndt det uforandrede Bæsen, hvormed hans Komme bemærkedes, tydeligt nok viste, at det pludselige Syn af denne særegne Gjest hverken vakte Uro eller Forundring. Skjøndt Squatterne maatte ønske, at deres „Bo“ forblev en Hemmelighed og det saa meget mere som Freden satte Godseierne istand til at holde Die med deres Jorder, yttrede Ingen den mindste Belymring ved at see den nærmeste Dyrighedsperson indfinde sig i deres Rydning. Af Mændenes, Fruentimmernes og Børnenes Bæsen kunde enhver see, at Squire Newcome ikke var nogen Fremmed og at hans Nærværelse ikke foruroligede dem. Selv den tidlige Tid, han havde valgt til sit Besøg, var sandsynligvis den, hvortil de vare vante, idet den unge Yngels hurtige Forstand lod dem indsee Grunden hertil ligesaa godt som de Ældre. Kort sagt, Gjesten blev snarere betragtet som en Ven, end som en Fjende.

Efterat Newcome var kommen i Sigte, varede det noget, førend han naaede Landsbyen, hvis de uordentligt liggende Bygninger kunde kaldes saaledes, og da han steg af, var det udenfor Døren til en Stald, hvorhen en af

Drengene nu kom løbende for at tage mod hans Hest. Da Dyret var kommet i Hus, gif Squatteren ben til det Sted, hvor Tusindacres og de ældre Søner vare blevene staaende for at modtage ham, tæt ved Wiellen. Den Maade, hvorpaa samtlige Bedkommende rustede hinandens Hænder, og Hjerteligheden i Hilsenerne overhovedet, i hvilke Prudence og hendes Døttre snart toge Del, syntes mig at vidne om noget mere, end Venskab; thi det havde en stor Lighed med Fortrolighed.

Jason Newcome opholdt sig otte til ti Minuter blandt Familiegruppen og jeg kunde næsten tanke mig de foreskrevne Forespørgsler om „Folkene“, „den almindelige Sundheds-tilstand“ og „Tiderne“, førend Dyrighedspersonen og Squatteren afsondrede sig fra Resten af Selskabet og gif tilside som Mand, der havde vigtige Sager at drøfte og det under Forhold, som maatte fritage dem for at have Tilhørere.

Credie Kapitel.

Tusindacres og Dommeren vare gaaede lige hen til Forraads-huset, og da Skildvagtens Bjelke afgav et beqvemt Sæde,

blev denne Bestillingsmand affsediget, hvorpaa hine Dannes mænd indtog hans Plads med Ryggen mod mit Fængsel. Om denne Anbringelse af deres Personer var en dybt lagt Plan af Squatteren, veed jeg ikke, men Grunden til den være nu hvilken den vil, saa sattes jeg derved istand til at høre saa godt som det Hele af den paafølgende Samtale. Det vil gjøre det betydeligt lettere for Læseren at forstaae de Begivenheder, jeg er i Begreb med at optegne, naar jeg meddeler de Ord, der faldt imellem min forrige Forvalter og et Menneſte, der aabenbart var hans Fortrolige i visse Sager, om ikke i Alt, hvad der vedrørte mine Interesser i denne Afkrog af Verden. Hvad det angaaer, at jeg lyttede, da tager jeg ikke i Betænkning at tilstaae det, eftersom Forholdene vilde have berettiget mig til at tage mig de største Friheder mod enhver af Samfundets sædvanmæssige Forpligtelser, naar jeg havde seet mig istand dertil. Jeg befandt mig imellem Kjeltringer, som havde mig i deres Magt, og jeg var ikke forpligtet til at være saa særdeles samvittighedsfuld, i det mindste ikke med Hensyn til den rent conventionelle Sømmelighed.

„Som jeg sagde Dem, Tusindacres,“ vedblev Newcome med et Menneſtes Fortrolighed, der nsie kjender sin Kammerat, „den unge Mand befinder sig her i Eggen og temmelig nær ved Dem for Tiden,“ — jeg var ham langt nærmere, end Squiren i dette Dieblit drømte om.

— „Ja, han er ude i Skovene med Assistenten og hans Folk for at see efter denne Eiendom, og opmaaler, saavidt jeg veed, Agerjorder et Par Mile her fra dette Sted.“

„Hvor mange ere de?“ spurgte Squatteren nysgjerrigt. „Ere de ikke flere, end de pleie at være, vil det gaae dem galt, ifald de skulde falde over min Rydning.“

„Maaskee og maaskee ikke; det kan man aldrig vide. Landmaalingen er et Arbeide, som fører en Mand snart hist snart herhen; man kan aldrig vide, hvorhen en Linie kan føre ham i Skoven. Det er Grunden, hvorfor jeg har holdt Fyren udenfor min egen Skovled; thi imellem os sagt, Tusindacres — og et Par Naboer som vi kunne jo nok tale et Ord i Fortrolighed med hinanden? — der staaer nogle fortviolet svære Graner paa de ikke bortfropagtede Bakker baade Norden og Osten for min Lod. Undertiden kan det være godt at have Grændselinier og undertiden ikke, veed De.“

„Vokker i Bold med alle Grændselinier i et frit Land, siger jeg, Squire,“ svarede Tusindacres, som, idet han udtalte denne eiendommelige Betsignelse, saae ud, som om han snarere burde have heddet Titusindacres; „de ere en Opfindelse af Djævelen. Jeg boede i syv hele Aar i Staten Vermont, de gamle Hampshire Grants, veed De, som nærmeste Nabo imellem to Familier, den ene Norden og den anden Sønden for mig, og vi fældede

væk hele Tiden saa meget vi lystede, uden at der faldt et ondt Ord eller saa meget som en sur Mine imellem os."

"Jeg skulde næsten troe, Ben Aron, at I alle Tre have havt lige gode Adkomster," bemærkede Squiren med et listigt Blik paa sin Kammerat. "Og i saa Fald vilde det jo have været rent stil taabeligt at klamres."

"Ja, jeg tilstaaer, at vore Adkomster omtrent vare de samme: Besiddelse og frie Drer. Det var Godseierne i Kolonien York, det gik ud over. Hvad er nu Deres oprigtige Mening om Loven i saa Henseende, Squire Newcome? Jeg veed, at De har Kundskaber, ja, Nogle sige, at De er boglærd, skjøndt den Lærdom sagtens ikke er bedre, end enhver anden, naar man først har faaet den tillivs — men hvad er Deres Mening om Besiddelse? Vil den staae sig efter et og tyve Aar uden noget Skriftligt eller ikke? Nogle sige ja og Andre nei."

"Nei den vil ikke. Loven er tydelig; der maa være en Skygge af Adkomst, ellers er Besiddelsen ikke en Døit værd, ikke saa meget som Bundfaldet i en Meeltønde."

"Jeg har hørt Andre sige det Modsatte, og der er ogsaa Grunde, hvorfor Besiddelsen altid burde være den bedste Adkomst. Ved Besiddelse forstaaer jeg imidlertid ikke, at man hænger et Par Sadelposer op paa et Træ, som det undertiden skeer, men at man gaaer ærligt og ligefrem ind paa en Grund og sælger Træer, og bygger

Diøller og Huse og Lader og tilhugger og kanter og sauger af alle Livsens Kræfter. Det er det, som jeg selv altid gjør, og det er det, som jeg kalder en Besiddelse, der burde gjælde efter Loven, ja, og efter Evangeliet med, for jeg bærer ikke til dem, der trodse Religionen."

"Deri gjør De vel; hav bestandig Evangeliet paa Deres Side i hvad De saa gjør. Nabo Tusindacres. Bore puritanske Stammefædre droge ikke over Verdenshavet og ud imod Orkenenens Rædsler, eller landede paa Klippen ved Plymouth og underkastede sig større Lidelser, end et Menneſte ret vel kan udholde, for slet Ingenting."

"Naa, efter mit Begreb have „Orkenens Rædsler," som De kalder dem, ikke stort at betyde, skjøndt jeg let kan forestille mig, at en Fart over Verdenshavet nok kan sætte et Menneſtes Taalmodighed og Udholdenhed paa Prøve. Jeg har aldrig kunnet finde mig i Vandet. Man siger jo, at der ikke sees et eneste Træ paa hele Veien imellem Amerika og England? Driptommer har jeg nok hørt, at man sommetider kan møde, men ikke een eneste staaende Skabning af et Træ fra Massachusetts Bay til Londons By!"

"Det er Altsammen Vand og derfor er der kun saa saa Træer, Tusindacres; men lad os komme lidt nærmere til Sagen. Som jeg sagde Dem, Hvalpen er her og vil brumme ligesaa høit som den gamle Bjørn selv, ifald han hører noget om alle de Planker. De har faaet ned i

Bugten, ikke at tale om de Stabler her oppe, som De endnu ikke har begyndt at sætte i Bandet."

"Lad ham brumme," sagde den gamle Squatter og kastede et surt Blik til mit Fængsel; "det vil gaa med ham ligesom med saa mange andre Skabninger, som jeg har stødt paa, at han gjør værre, end han bider."

"Det vil jeg ikke sige, Nabo Tusindacres, det vil jeg paa ingen Maade sige. Major Littlepage er en Mand af Mod og Bestemthed, hvilket sees deraf, at han har taget Forvaltertjenesten, som jeg har havt saa længe, fra mig og givet den til en ung Fyr, som ikke har nogen anden Adkomst, end at han er en taalelig Landmaaler, men som ikke har været længere end et Aar i Nybygden."

"Givet den til en Landmaaler? Er det en af Assistentens maalende Djævla?"

"Ja netop; det er den samme unge Fyr, som har været hos Assistenten i det sidste Aars Tid eller saa og affstukket Linier og opmaalt Jord her paa Godset."

"Den gamle Assistent gjorde bedst i at passe sig selv! Det er nu tredje Gang, han er kommen mig i Veien i sit Liv, og han bliver saa fortviolet gammel; jeg er bange for at han ikke lever længe!"

Jeg kunde nu see, at Squire Newcome blev urolig. Skjøndt han var Squatterens Medskyldige i, hvad man i et nyt Land kun er altfor tilbøielig til at betragte som

en tilgivelig Forseelse, nemlig i at stjæle Tømmer, syntes dog det at true et Menneskes Liv ikke at stemme overens med Maalestøffen for hans Lumpenheder. Han kunde nok see igjennem Fingre med Tyveri af Tømmer, naar han kunde kjøbe det Stjaalne til tilstrækkeligt lave Priser og saa længe Faren for at blive opdaget holdtes indenfor rimelige Grændser; men han vilde nødig befatte sig med Noget, som ikke i Nødsfald tilstedede et nogenlunde sikkert Tilbage tog. Menneskene blive for det meste til hvad — ikke deres Love — men disses Haandbævelse gjør dem til. I de Lande, hvor den er hurtig, vis og tilstrækkeligt streng, ere Forbrydelser væsentligt en Frugt af Friheden og Nødvendigheden; men der kan gives en saadan Samfundstilstand, at Retsfærdigheden bliver foragtet paa Grund af dens Afmagt og Menneskene forbrøde sig imod den alene for at trodse den. Vi have længe lidt af den store Ulempe at have levet under Love, som for en stor Del bleve givne for ganske andre Forhold. Ifølge Privatretten var det i England kun en Eiendomskrænkelse at fælde et Træ; thi Træer bleve sjældent eller aldrig stjaalne og Loven vilde ikke anvende Straffen for en Forbrydelse paa den simple Forseelse at afhugge en Gren i en Skov. Hos os derimod ere ganske nye Klasser af Forbrydelser opstaaede under vore nye Forhold, og en Del af den Masse Skovtyverier, der saa længe ere gaaede i Svang iblandt os, hidrører fuldt saa meget fra Lovenes misforstaaede Mild-

hed, som fra den Omstændighed, at dette særegne Slags Eiendom er saa ubevogtet. Mangen et Menneske begaaer en Eiendomsfrankelse af det groveste Slags, men gyser ved Tanken om at begaae den mindste Forbrudelse. Dette var Tilfældet med Newcome. Han besad en vis juridisk Uerlighed, som satte ham istand til i en vis Grad at bevare Skinnet. Vel saae han igjennem Fingre med den ulovlige Skovhugst, idet han kjøbte de tilsaugede Planker, men han tog sig tillige vel iagt for ikke at komme i nogen saadan umiddelbar Forbindelse med den strengt lovsstridige Del af Foretagendet, at han derved kunde paadrage sig Lovens Straf. Havde Skovtyveri været en criminel Forbrydelse, vilde han ofte være bleven betragtet som Medskyldig; men ved private Retstrankelser kjender Loven ikke til en saadan Meddelagtighed. Købet af de tilsaugede Planker var derhos, naar det skete med den tilbørlige Forsigtighed, ikke, tallet være den juridiske Spidsefindighed, en Sag, der fra det criminelle Synspunkt var forbunden med personlig Fare, og tilskedede endog saa mange Udveje, at Eiendoms spørgsmaalet blev temmelig aabent, naar Planterne først rigtigt vare komne i hans Besiddelse. Hensigten med hans Komme til Tusindacres's Rydning var, som Læseren sandsynligviis allerede vil have formodet, at føre sig sin formentlige Nærhed til Rutte og skræmme Squatteren til et Salg paa saadanne Betin-

gelfer, at Kjøberen vilde tjene endnu mere derved, end ellers. Men til Uheld for denne håderlige Plans lykkelige Udfald, var min Nærhed saa meget større, end endog Squire Newcome formodede, at den satte det i Fare netop ved, at der var for meget af den Ting, som skulde bevirke det attraaede Resultat. Lidet anede den håderlige Dyrighedsperson, at jeg hele Tiden kun befandt mig tyve Fod fra ham og hørte Alt, hvad der foregik.

"Assistenten er henved de Halvfjerds," svarede Newcome efter et Dieblis at have grublet over Betydningen af sin Ledsagers sidste Bemærkning. -Ja, henved de Halvfjerds, maa jeg antage efter det, jeg har hørt og veed om Manden. Det er en temmelig høi Alder, men Folk blive ofte flere Aar ældre. De maa selv være omtrent lige saa gammel. Tusindaares?"

.Tre og halvfjerds paa Dag og Time, Squire, ja paa Dag og Time. Regner De efter gammel Stil, troer jeg, at jeg er en Maanedes Tid eller saa ældre. Men jeg er ikke som Assistenten. Ingen skal sige om mig, at jeg nogensinde har været en Ggn til Plage. Ingen Mand kan sige mig paa, at jeg nogensinde har flyttet hans Grændsestjæl. Ingen kan nævne den Dag, da jeg har mødt for Retten for at vidne i en saa ubetydelig Sag som om Længden eller Bredden af en Jordlod og yppe Riv mellem Naboer. Nei, Squire Newcome, jeg

holder paa mit gode Navn og Rygte, som kan taale at sammenlignes med hvilkenombest Skovbyggers, jeg har stødt paa. Og hvad jeg siger om mig selv, kan jeg ogsaa sige om mine Sønner og Døttre, ligesom Tobit til Samson og fra Nab til Jeruthy. Vi ere hvad jeg kalder en rimelig og omgængelig Slægt, der passe os selv og lade Andre være med Fred. Her er jeg nu i mit fire og halvfjerdsindtyvende Aar og Fader til tolv levende Børn og mangen en god Gang har jeg squattet i mine Dage, men aldrig paa Jord, som anden Mand havde i sin Besiddelse, og jeg gaaer videre i mine Begreber om Besiddelse, end de fleste Andre; thi jeg kalder det Besiddelse at have sagt aabenlyst og i Vidners Paahør, at en Mand agter at squatte paa et vist bestemt Sted førend næste Pleietid eller Høst. Nei, jeg ærer Besiddelsen, som burde være den eneste lovlige Eiendomsadkomst i et frit Land. Trænger en Mand til en Rydning eller har Lyst til at gjøre sig en, saa lad ham see sig om, siger jeg, og squatte efter bedste Beregning; og er han bleven kjed af Stedet og har Lyst til at flytte, saa lad ham sælge sine Forbedringer, isald han kan finde en Kjøber, og hvis ikke, saa kan han jo gaae fra dem og efterlade dem gjeldsfrie til sin Eftermand."

Jason Newcome, Esq. — Dyrighedspersonerne i Amerika holde med overordentlig Eeighed fast paa denne

Titel, skjøndt de ikke have nogen større Ret til denne, end til enhver anden — Jason Newcome Esq.)* gik

*) For at forstaae hvad Mr. Littlepage siger om „Esquire“, turde maaskee et forklarende Ord være nødvendigt. Udtrykket „Esquire“ (Bæbner) er, som enhver velunderrettet Person veed, en Wrestitel, der kommer næst efter Riddertitelen. Paa det europæiske Fastland indeholder Benævnelsen „ecuyer“ Begrebet om Adelskab, saaledes som dette der forstaaes, hvilket ikke vil sige stort andet, end det gamle engelske gentry, eller Ret til adeligt Ejendomme og Baaben. Ifølge den engelske Lov ere visse Personer fødte Esquiers, medens andre have denne Rang ex officio, og til disse sidste hører enhver Færdssdommer, som ifølge Lovgivningen bærer Titel af „Esquire“ saa længe han beklæder sit Embede. Denne Regel gjaldt ogsaa i Kolonierne, og de amerikanske Færdssdommere vare maaskee retsligen ligesaa vel Esquiers som de engelske. Men alle Wrestitler bleve affastede og det er en besynderlig Modsigelse at paastaane, at det Overordnede er faldet bort, men det Underordnede bestaaer. Værdigheden som Esquire kan ligesaa lidt have juridisk Gyldighed i Amerika som Niderværdigheden. I een Forstand er rigtignok ingen af dem adelig; men i den omfattende Betydning, hvorefter alle Forsatninger blive fortolkede og bør fortolkes, høre begge Dele ind under den forbudne Kategori, jvfr. de forenede Staters Forsatning 7de Artikel, 9de Afsnit og 1ste Artikel, 10de Afsnit. Men Banen er ikke desto mindre saa meget

rimeligviis ikke saa vidt i sine Begreber om Squatternes Retsigheder og Besiddelsens bellige Charakter, som hans Ven Tusindacres. Newcome var særdeles egennyttig, men derhos overordentligt forsigtig. Jeg veed ikke om Udrykket et opvakt Hoved kunde i dets mest omfattende Betydning passende anvendes paa ham. thi i den Forstand antaer jeg, at det indbefatter Hurtighed og Forstand nok til at gøre hvad der er Ret; men han var fuldkomment berettiget til at kaldes et „forslagent Hoved.“ Kort sagt, Mr. Newcome kjendte sig selv og sit Forhold til det Samfund, hvori han levede, altfor godt til at begaae nogen egentlig alvorlig Feil ved umiddelbart at afvige fra sine Pligter. Skøndt han ideliat gjorde sig skyldig i smaa Pligtforsømmelser, som, naar det skulde være, kunde berede ham alvorlige Forlegenheder. Ikke desto mindre var det let nok at see, at han ikke fandt Behag i Tusindacres's Betydninger til Enden paa min fortræffelige Vens, Assistentens Dage, og heller ikke kan jeg sige, at de vakte

stærkere, end den skrevne Lov, at ikke blot enhver Fædsdommer, men ogsaa enhver Sagfører troer sig særligen berettiget til at kaldes „Esquire“. Det er neppe nødvendigt at tilføie, at ifølge Skik og Brug gives denne Benævnelse overalt, hvor der engelske Sprog tales, af Høflighed til enhver, som betragtes som en Gentleman. Dette er ogsaa den eneste sande amerikanske Betydning af Ordet.

Udgiveren.

nogen synderlig Uro hos mig; thi uagtet jeg vidste, hvor fortvivlede disse Squattere undertiden kunde blive, havde jeg dog en Formodning om, at denne gamle Karl vilde gøre værre, end han vilde bide, saaledes som han netop havde yttret om mig selv.

Det vilde neppe lønne Umagen, om jeg ogsaa vilde forsøge paa at opiegne, hvad der dernæst foregik imellem vore to Samtalende, skjøndt det var et ganske morsomt Exempel paa snedig Underfundighed fra den ene Side for at skræmme Squatteren til at stille sig ved sine Planter for en lav Pris, og paa tvær Tryghed fra den anden. Denne Tryghed hidrørte fra den Omstændighed, at Tusindacres netop i dette Dieblis holdt mig fangen i sit Forraadsbus.

Det var aabenbart ingen let Sag at slutte en Handel under saadanne Forhold. Efter megen Snakken frem og tilbage afbrødes Underhandlingen, uden at Noget var blevet afgjort, ved at Dommeren sagde:

„Nu vel, Tusindacres, gid De ikke maa komme til at fortryde det, men jeg er bange for det.“

„Tabet bliver i saa Fald mit og Drengenes,“ var Squatterens Svar. „Jeg veed, at jeg kan faae Planterne ned i Bugten og for den Sags Skyld ud i Floeden, førend den unge Littlepage kan gjøre mig nogen Skade; men der er dog een Omstændighed, som maastee endnu kunde bringe mig til at forandre min Beslutning —“

Her standsede Squatteren, og Newcome, som var staaet op, vendte sig pludseligt om, begjerlig efter at benytte den Tvivl, som han bemærkede tyngede paa den Anden.

„Jeg tænkte nok, De vilde betænke Dem,“ sagde han; „thi det er udenfor al Tvivl, at isald Major Littlepage erfarer Deres Opholdssted, rykker han Dem op med Rode, ligesom Stormen oprykker det faldende Træ.“

„Nei, Squire, min Beslutning staaer fast,“ svarede Tusindacres koldblodigt. „Jeg vil sælge og det hellere, end gjerne, men ikke paa de Billaar, De har foreslaaet. For to Pund otte Shillings pr. tusinde Fod Plankemaal kan De tage hele Klatten med Affald og det Hele, og endda være fri for at svare Pladsleie.“

„For meget, Tusindacres, altfor meget, for meget, naar De betænker hvad jeg vover. Jeg er ikke engang vis paa at beholde Sommeret, selv om jeg faaer det ud i Floden; thi en Executionsforretning er en farlig Sag i Loven, maa De vide. Et Pund sexten Shillings, hvoraf en Trediepart er Pladsleie, er det Høieste, jeg kan byde.“

„Saa bliver der Intet af Handelen. De har vel sagtens ikke større Lyst, end De pleier, Squire, til at blive seet i mine Nybygder.“

„Vist ikke, vist ikke,“ svarede Newcome hastigt. „Det er jeg dog vel ikke udsat for? De har sagtens ingen Fremmede hos Dem?“

„Det vil jeg ikke indestaae for. Jeg seer nogle af Drengene komme ud fra Skoven histnede og jeg synes, at de have en Hjerde med sig. Ja, ganske rigtigt, og det er ingen Anden, end Onondagoen Susquesus. Den Tyr er taus, ligesom de fleste Rødhuder, men De maa selv bedst vide, om De ønsker at blive seet af ham, eller ikke. Jeg hører han er en god Ven af Assistenten.“

Det var siensynligt, at Dommeren strax erklærede sig benegtende. Med en hel Del anstændigt Hastværk listede han sig omkring en Sommerstabel, og jeg saae ikke mere til ham, førend jeg i lang Graastand sånede et Glimt af ham i Udkanten af Skoven paa det Punkt, hvorfra han for to Timer siden var kommen ind i Rydningen og hvor han nu modtog sin Hest af den yngste af Tusindacres's Sønner, der til hans Begyngselighed havde ført Dyret hen til dette Sted. Mr. Newcome var ikke saasnart atter kommen i Besiddelse af sin Hest, førend han satte sig op og red ind i Tylningen af Skoven. Saa behændigt blev dette Tilbage tog iværksat, at intet Menneske med almindelige Jagttagelsesevner kunde have opdaget det, med mindre hans Opmærksomhed var iforveien bleven benledet paa Bevægelsen.

Hvad der ved Afskeden foregik imellem Tusindacres og hans Gæst, fik jeg aldrig at vide, men de maae have været nogle Minuter ene med hinanden. Da den Førstnævnte atter viste sig, kom han frem bagved Bjelkerne og

hele hans Dymærksomhed var tilsyneladende fæstet paa det Selskab, der nærmede sig og som bestod af hans Sønner og Susquesus. Disse raske og øvede Mennesker havde virkelig indhentet og fanget Onondagoen og førte ham nu, fangen og ubevæbnet, midt imellem sig for at modtage deres Faders Befalinger. Trods det, jeg kjendte til denne Mand og hans Charakter, laa der dog noget Grefrygt Bællende i den Maade, hvorpaa han nu oppebiede sine Sønners og deres Fanges Komme. Vant til at udsøve et næsten uindskrænket Herredomme over sin egen Familie, havde den gamle Mand tilegnet sig noget af Myndighedens Værdighed, og hvad hans Efterkommere angik, havde de. Unge og Gamle, Mandfolk og Fruentimmer, ja Prudence selv ikke engang undtagen, kun vundet saare lidet i Frihed ved at bortkaste den regelmæssige og anerkjendte Lovs Baand for at leve under deres Patriarks Scepter. I denne Henseende kunde de sammenlignes med Masserne, som i deres blinde Higen efter Frihed utaalmødigen bortkaste Samfundets lovmæssige og gavnlige Tvang for at underkaste sig Demagogernes vilkaarlige, egennyttige og stedse uretfærdige Bud. Den Forstjæl, der kunde være imellem de to Regjeringer, var til Fordel for Squatterens, der besad Naturens Følelser for sit eget Kjød og Blod og derfor ofte viste sig overbærende.

Det er saa vanstelig at læse en Indianeres Stem-

ning af hans Væsen, at jeg ikke ventede at komme til Kundskab om Onondagoens Sindstilstand ved Hjælp af Udtrykket i hans Målyn, idet han nærmede sig. I sit Ydre var denne Mand ligesaa rolig og ubevæget, som om han kom i et venstabeligt Besøg. Hans Forfølgere havde bundet ham af Frygt for, at han skulde slippe fra dem i en af de Tøfninger, de skulde igjennem underveis; men Baandene syntes ikke at volde ham nogen Betyrning, enten i legemlig eller aandelig Henseende. Gamle Tusindacres saae streng ud; men han var altfor fortrolig med den indianiske Charakter, kjendte altfor godt det indianiske Sinds uforsønlige Natur og trofaste Hukommelse, der ligesaa lidt glemte Velgjerninger som Fornærmelser, til at han letindigen skulde have forsøgt den Spænding, der naturligvis maatte være opstaaet imellem ham og hans Fange.

„Sporløs,“ sagde han med Rolighed, „Du er en gammel Kriger og maa vide, at man i urolige Tider selv maa sørge for sin Sikkerhed. Det fornoier mig, at Drenge ikke have været nødt til at gjøre Dig Fortræd, men det kunde aldrig have gaaet an at have ladet Dig bringe Assistenten og hans Folk Budskab om, hvad der er hendet her i Formiddags. Hvor længe jeg kommer til at beholde Dig, er mere, end jeg selv veed, men Du skal blive godt behandlet saalænge Du opfører Dig ordentligt. Jeg veed, hvad en Rødhuds Ord er, og maastee lader jeg Dig, naar jeg har betænkt mig lidt, gaae frit omkring i Ryd-

ningen, naar Du vil give mig dit Ord paa ikke at løbe bort. Jeg vil betænke mig derpaa og skal sige Dig Besked i Morgen; men i Dag maa jeg gjemme Dig inde i Forraadshuset hos den unge Fyr, som Du kom hertil med."

Tusindacres forlangte derpaa af sine Sønner en Forklaring om, hvorledes de havde bemægtiget sig deres Fange, hvilket det er uforfødt at meddele her, da jeg faaer Leilighed til at gjengive det med Indianerens egne Ord. Saasnart han var bleven tilfredsstillet i denne Henseende, blev Døren til mit Fængsel aabnet og Omendaguen traadte ind ubunden og uden at røbe mindste Skygge af Fortrydelse eller gjøre mindste Modstand. Alt skete paa en fuldkomment slutmæssig Maade, idet den nye Fange ikke saasnart var „dimitteret“, førend Døren blev lukket i Laas, og et af de yngre Pigeboern blev denne gang tilbage som Skildvagt i Nærheden af Bygningen. Jeg tøvede et Øieblik for at være vis paa, at vi vare ene, og derpaa aabnede jeg Samtalen med min Ven.

„Det gjør mig meget ondt at see Dig her, Sifferflint,“ begyndte jeg; „thi jeg havde haabet, at Dit Kjenndskab til Skovene og Ovelse i Sporene vilde have sat Dig istand til at sluffe Dine Forfølgere og underrette vore Venner om min Fængsling. Det er en sorgelig Skuffelse for mig, da jeg var saa vis paa, at Du vilde have ladet Assistenten vide, hvor jeg er.“

„Hvorfor tænke anderledes nu? Maaskee, fordi Injin Fange, han ikke kan hjælpe ham selv?“

„Du vil dog vel ikke sige dermed, at Du er her med Din frie Willie?“

„Jo ganske vist. Hvis ikke havt Lust til at komme, ikke var kommen. Troer Dem Tusindacres's Dreng fange Susquesus i Skov, om han ikke vil? Ganske vist Vinter komme og Sommer komme. Ganske vist graa Haar komme lidt. Ganske vist Sporløs bleven gammel efterhaanden, men hans Mokka sin endnu ikke efterlade Spor.“

„Da jeg ikke forstaaer, hvorfor Du først vilde flygte og derpaa er vendt tilbage, maa jeg bede Dig forklare Dig. Lad mig vide Alt, hvad der er foregaaet, Sikkerflint, hvorledes det foregik og hvorfor det foregik. Fortæl det paa Din egen Maade, men fortæl det fuldstændigt.“

„Ganske vist; hvorfor ikke fortælle? Ikke slemt, Alt godt — Noget ypperligt. Aldrig havt bedre Lykke.“

„Du svander min Nysgjerrighed, Sikkerflint; fortæl mig den hele Historie paa engang og lige fra det Dieblif, da Du slap bort og indtil Du kom her tilbage igjen.“

Derpaa tilfaste Sikkerflint mig et betydningsfuldt Blik, trak sin Pibe frem fra sit Belte, sloppede og tændte den og begyndte at røge med en Rolighed, som ikke let lod sig forstyrre; men saasnart Indianeren havde forvissat sig om, at Piben var i behørig Orden, begyndte han ganske langsomt paa sin Beretning.

„Nu høre, jeg fortælle,“ sagde han. „Løb bort, fordi ikke godt at blive her og være Fange; det hører for.“

„Men Du er jo dog fangen, ligesaa vel som jeg selv, og det, ifølge Dine egne Ord, fangen med Din egen frie Willie.“

„Ganste vist; aldrig været Fange, aldrig blive Fange, naar ikke havt Lyst. Maaskee skudt, hvem kan gjøre for det? Men i Skov Injin aldrig Fange, undtagen doven eller drucken. Kom gjøre meget mange Fange.“

„Alt det kan jeg begribe; men fortæl mig Historien. Hvorfor løb Du først bort?“

„Maaskee ikke vilde have Assistent vide hvor, hvad? Troer Tusindacre lade Dem gaae medens Planter i Strøm? Naar Planter gaae, han gaae, ikke før. Blive hel Sommer; Lyst til at blive i Forraadsbus hel Sommer, hvad?“

„Nei vist ikke. Du forlod mig altsaa for at underrette vore Benner om, hvor jeg var, for at de kunde finde paa Midler til at befrie mig. Alt dette forstaaer jeg; hvad saa?“

„Saa afsted til Skov. Løt nok at slippe bort, naar Tusindacre ikke ser. Naa, gif omtrent to Mile; ikke efterlade Spor — Fugl gjøre ligesaa meget i Lust. Hvad troer mig møde, hvad?“

„Det er det, Du skal fortælle mig.“

„Møde Jaap — ja — møde Neger. Saae efter unge Herre — alle Menneſter urolig og ikke vide, hvor

ung Høvding være. En saae hist, en Anden her, Alle saae sig om, Jaap saae netop der."

"Og Du fortalte Jaap hele Historien og sendte ham tilbage til Hytterne med den!"

"Ganske vist — netop saaledes. Godt gjettet den gang. Hvad troer De mig saa gjøre? Fik Lyst at komme tilbage og hjælpe ungt blegt Ansigt Ben; saa tænke blive Fange een Gang. Gjerne vide hvad ham synes om være Fange een Gang. Ikke saa slemt som han troer. Squatter ikke streng Herre mod Fange.

"Men hvorledes gif Alt dette til og hvorledes førte Du de unge Mand paa Bilspej?"

"Ingen vanskelig Sag det. Alt, han behøver, er at vide hvorledes. Da Jaap havde faaet sit Grinde, gjorde Spor tydeligt nok for Squaw at finde det. Gaae til en Kilde — sidde ned og gemme Riffel, saa ikke behøve skyde, og lod Squatters Dreng fange mig ved hvad de kalde Overrumpling; ja, blegt Ansigt overrumple rød Mand dengang! Vis paa, ham prale deraf, godt!"

Dette var altsaa den simple Forklaring af det Hele! Susquesus havde listet sig bort for at underrette mine Venner om min Stilling; han havde truffet Jaap eller Jaaf der søgte efter sin forsvundne Herre, og havde, efterat have meddelt Negeren alle Omstændighederne, listigen ladet sig fange igjen, idet han omhyggeligen havde undgaaet en Kamp, og var bleven ført tilbage og indeslættet

i Selskab med mig. Der behøvedes ingen videre Forklaring for at udvikle Fordelene af Alt dette. Idet han havde talt med Negeren, som forlængst var fortrolig med Indianerens eiendommelige Engelsk, vilde Assistenten blive underrettet om det Hele; ved at have ladet sig fange havde Sikkerflint bragt Squatterne til at troe, at vor Fængsling og deres Opholdssted vare forblevne Hemmeligheder, medens jeg, idet han atter var bleven forenet med mig, i Nødsfald kunde stole paa en af min Faders og Assistentens mest prøvede Benneres Nærværelse, Raad og Bistand.

Dette forte Omrids af hans Tankegang godtgjorde den overordentlige Skarpsindighed hos Onondagoen, som havde overveiet ethvert Hensyn til sin Stilling uden at forglemme et eneste.

Jeg var ligesaa henrykt over Sikkerflints Snildhed, som jeg var rørt over hans Troskab. I Løbet af vor Samtale gav han mig at forstaae, at min Forsvinden og Fraværelse i en hel Nat havde vaakt en stor Forstrækkelse i Hytterne og at Alle, dengang han saa heldigt havde truffet Jaav, havde været ude for at søge efter mig og ham selv.

„Vige ogsaa ude!“ — tilføiede Onondagoen betydningsfuldt; „sagtens god Grund dertil.“

Dette forbausede mig lidt; thi jeg havde en ubestemt Mistanke om, at Susquesus havde været en ubemærket Tagttager af min Sammenkomst med Ursula Malbene og

var ved den Maade, hvorpaa jeg var ilst ud fra hendes Hytte, bleven foranlediget til at følge bagefter mig, saaledes som jeg har fortalt det. Læseren maa ikke troe, at mine sidste Hændelser havde forjaget Dem af mine Tanker; tværtimod, jeg tænkte uafsladeligt paa hende, og Bevidstheden om, at hun søgte saa megen Deltagelse for mig, at hun strøifede omkring i Skoven for at søge efter mig, bidrog ikke til at svække Stadigheden eller Inderligheden af mine Betragtninger. Ikke desto mindre kunde jo almindelig Mennefskjærlighed gjerne bevæge et Bæsen med hendes Kraft og Virksomhed til et saadant Skridt, og jeg havde jo hendes egen Erklæring for, at hun var bunden til en Anden!

Efterat have hørt Indianerens hele Beretning, raadførte jeg mig med ham om, hvorledes vi fremdeles skulde forholde os. Han var af den Formening, at vi burde oppebie hvad vore Benner maatte foretage sig, da vi i Løbet af den tilstundende Nat, eller i det mindste næste Dag sikkert paa en eller anden Maade vilde høre fra dem. Hvilken Fremgangsmaade Assistenten vilde vælge, kunde ingen af os gjette, men vi vare begge overbeviste om, at han ikke vilde forholde sig rolig, saa længe to saa trofaste Benner som vi befandt sig i Fængsel. Min største Betyrning var den, at han strax vilde bruge Magt; thi gamle Andries havde et heftigt Sind, skjøndt han var i høieste Grad retfærdig, og han havde været vant til at

lugte Krudt lige fra Ungdommen af. Vilde han derimod
 tpe til Lovens Bistand og henvende sig til Mr. Newcome
 om Arresfordrer mod mine Bogtere som Mænd, der havde
 gjort sig skyldige i ulovlig Vold, et Skridt, som det fores-
 kom mig, at Frank Malbone vilde tilraade, hvad kunde
 jeg da ikke vente mig af denne Dyrighedsperson med
 Hensyn til Evigagtighed, Forhaling og hemmelige Rænker?
 I dette Tilfælde vilde der blive Tid nok til at sende mig
 til et andet Skjulested, og Skoven maatte indeholde hun-
 drede saadanne, der vare tilgængelige for mine nye Herrer,
 medens deres Ben Newcome neppe vilde undlade i Tide
 at underrette dem om Nødvendigheden af et saadant Skridt.
 Menneſker, der handle i Overensstemmelse med Retfær-
 dighedens Regler, opfylde Lovens Bud og udøve Dyd,
 kunne maaskee være forsømmelige nok til ikke at sende
 Underretning om en saadan truende Fare; thi saadanne
 Personer ere kun altfor tilskielige til at stole paa deres
 egen Characteurs Redelighed og slaae bele deres Tid til
 Forsynets Love; men Skurke, der vide, at de ikke kunne
 gjøre Regning paa saadan Bistand, stole i det Væsentlige
 paa sig selv, idet de bylde den samme velbekjendte Grund-
 sætning som Frederik den Store, der ansaae det for en
 sikker Regel at forudsætte, „at Forsynet i Almindelighed
 var paa de stærkeste Batailloners Side.“ Jeg var derfor
 overbevist om, at Squire Newcome vilde underrette sine

Benner i Rydningen om Alt det, der sammensvor sig imod dem, saasnart han selv havde faaet det at vide.

Squatterne viste sig ikke uvenlige imod os Fanger hvad vor Behandling i Almindelighed angik. Vistnok havde jeg al Grund til at beklage mig over den særegne Forurettelse, de havde tilføiet mig, men forøvrigt vare de hele Dagen igjennem temmelig forekommende og høflige. Vor Kost var som deres egen; Lowiny bragte os ikke mindre end fem forskjellige Gange frisk Vand og denne unges Pige var saa opmærksom for mine formentlige Fornødenheder, at hun endog bragte mig alle de Bøger, der fandtes i Familiens samtlige Bogsamlinger. De vare imidlertid kun tre i Tallet — et Brudstykke af en Bibel, „Pillegrimmens Vandring“ og en Almanak, der var fire Aar gammel.

Fjerde Kapitel.

Saaledes gik denne lange og kjedsommelige Dag. Jeg kunde gjøre og gjorde mig Bevægelse ved at gaae frem og tilbage i mit Fængsel, men Indianeren rørte sig kun sjeldent fra det Dieblig af han var kommen ind til mig. Hvad Squatteren selv angik, saa nærmede han sig

ikke mere Forraadsbuset, men jeg laa ham et Par Gange i Dagens Løb hemmeligt raadslaae med sine ældre Sønner, formodentligt om min Skjebne. I saadanne Dieblikke var deres Bæsen alvorligt og undertiden fandt jeg det endog truende.

Man havde sørget for vort Natteleie ved at kaste et tilstrækkeligt Antal Halmknipper ind til os i vort Fængsel, og min Medfange og jeg selv havde hver en ganske bekvem Seng. En Soldat burde jo desuden ikke være bange for at sove paa Halm og hvad Susquesus angik, saa forlangte han ikke Andet, end Plads nok til at strække sig paa, selv om det kun havde været paa en Klippe. Indianeren holder af Magelighed og tager den, hvor han finder den; men det er virkelig forbausende at see, hvor vidt hans Udholdenhed kan gaar, naar det bliver nødvendigt for ham at sætte den paa Prøve.

Først paa Natten sov jeg trygt, hvilket jeg ogsaa troer var Tilfældet med Indianeren. Jeg maa tilstaae, at jeg følte en vis ubyggelig Mistillid, som i Begyndelsen afholdt mig fra at sove, men snart overvandt Trætheden den Frygt, en saadan Følelse kunde have vakt. Jeg vidste ikke, om Tusindacres og hans Sønner ikke kunde falde paa at bortføre Indianeren og mig i Nattens Mørke, som det bedste Middel til at beskytte dem mod Følgerne af deres tidligere Plyndringer og sikke dem Besiddelsen af dem, de havde paatænkt for Fremtiden. Vi befandt

os ganske i deres Magt og, saa vidt Squatteren vidste, vilde Hemmeligheden af vort Besøg doe med os med Undtagelse af den Kundskab, som hans eget Kjød og Blod besad derom. Men uagtet disse Tanker fore mig om i Hovedet og forvoldte mig lidt Uro, vare de dog ikke levende og fremragende nok til, efterat jeg først var falden i Søvn, at forhindre mig fra at sove uafbrudt til Kloffen tre, eller omtrent en Time før Daggry.

Jeg er ikke vis paa, om nogen ydre Aarsag valte mig af min Søvn; men jeg husker godt, at jeg laa paa mit Halmleie og grublede i nogen Tid, halvt vaagen, halvt sovende, indtil jeg troede at høre Dus hviiste mig med sin muskalske Røst mit Navn i mit Øre. Dette Blandværk varede en liden Stund, indtil jeg, efterat jeg efterhaanden var kommen fuldkomment til Bevidsthed, langsomt overtlydede mig om, at en eller anden Person virkelig kaldte paa mig og det ved Navn et Par Fod fra mine Øren. Jeg kunde ikke tage fejl; det forholdt sig saaledes og Stemmen var et Fruentimmers. Jeg sprang derfor op og spurgte:

„Hvem er det? I Himlens Navn, kan det virkelig være Wiiss Malbone — Dus?“

„Mit Navn er Lowiny,“ svarede min Gjest, „og jeg er en Datter af Tusindacres. Men tal ikke saa høit; thi en af Drengene holder Vagt ved den anden Ende af

Forraadshuset, og De kan let vække ham, isald De ikke tager Dem i Agt."

"Lowiny, er det Dem, gode Pige? Ikke nok med, at De sørger for os om Dagen, tænker De ogsaa paa os om Natten!"

Jeg syntes, at den unge Pige blev forlegen; thi hun mærkede nok, at hun havde overskredet Grændserne for sit Kjøn's Bedtægter og Tilbageholdenhed en Smule. Det er i Sandhed sjældent, at en Moder og navnlig en amerikansk Moder nogensinde synker saa dybt, at hun aldeles glemmer sit Kjøn i Henseende til Følelser og Charakter, og endnu sjældnere, at hun glemmer at bibringe sin Datter, hvad der sømmer sig for Qvinden. Gamle Prudence var, trods det Liv hun førte, og de mange Anledninger til Fordærvelse og Udskielser, der omgave hende, forbleven sine medfødte Instinkter tro og havde lært sine Døttre mange af de smaa Pænbeder, som i saa høi Grad smykkte Qvinden.

Lowiny var langt fra at være ubehagelig af Person og havde desuden den Fordel at være og at see ung ud. Foruden disse Udmærkelser for hendes Kjøn, havde hun ra Begyndelsen af viist en Deltagelse for min Eljebne, som ikke var undgaaet min Dymærksomhed, og nu befandt hun sig her i et Grinde, hvis Diemed upaatvivleligt var vort Bedste. Min Bemærkning satte hende imidlertid i Forlegenhed og det varede lidt, førend hun ganske blev

Herre over denne Følelse. Saasnart dette var skeet, talte hun atter.

„Jeg tænkte ikke Noget ved at bringe Dem og Indianeren en Smule Vand,“ sagde hun og lagde Eftertryk paa det udbævede Ord, „og havde heller ikke gjort det, om vi havde haft Ol eller Ahornmost istedet. Men alt vort Ol er sluppet og Fader siger, at han ikke vil have mere Most lavet, da vi behøve al Ahornsaften til Sukker. Jeg vil haabe, at De har faaet Aftensmad nok, Mr. Littlepage; men har De ikke, saa har jeg bragt Dem og Rødhuden en Kande Mælk og et Fad Melbudsding; han kan jo spise, naar De er færdig, veed De.“

Jeg takkede min godmodige Beninde og modtog hendes Gave gennem et Hul, som hun viste mig. Naden blev siden at være meget velkommen, da senere indtraadte Omstændigheder vare Skyld i, at vor regelmæssige Frokost blev glemt en Tid lang. Jeg vilde gjerne af Vigen erfare, hvad hendes Slægtninge havde sagt eller tænkt med Hensyn til min fremtidige Stjebne, men sølte en næsten uovervindelig Ulyst til at trænge mig ind i hvad der var et Slags Familiehemmelighed ved ligesom at spørge hende derom. Heldigviis fjernede Lowinys meddelende og venstabelige Stemning snart enhver Nødvendighed af et saadant Skridt; thi efterat hun havde opnaaet sit Hovedsiemed, tøvede hun, aabenbart i den Hensigt at sladdre lidt.

„Jeg vilde ønske, at Fader ikke længere vilde være Squatter,“ sagde Pigen med et Alvor, som viste, at hun mente hvad hun sagde. „Det er skrækkeligt bestandigt at kæmpe mod Loven.“

„Det vilde være langt bedre, ifald han vilde benvende sig til en eller anden Godseier og forpagte eller købe sig en Gaard. Jord er der nok af her i Landet og Ingen behøver at savne lorlig Adkomst til sine bundrede Acres, naar han blot er ædruelig og flittig.“

„Fader drikker aldrig, undtagen den 4de Juli*), og Drengene ere ogsaa Allesammen ret ædruelige saaledes som unge Mennesser nuomstunder ere. Moder har vist ligesaa godt tusinde Gange som een sagt til Fader, Mr. Littlepage, at hun vilde ønske, at han vilde lade være at squatte og faae sig noget Skriftligt for et Stykke Jord. Men Fader siger nei; han er ikke skabt for det Skrevne, siger han, og det Skrevne ikke for ham. Han er fortvivlet uenig med sig selv om, hvad han skal gjøre med Dem, efterat han har faaet Dem i sin Magt.“

„Yttrede Mr. Newcome ikke nogen Mening om den Ting, medens han var her?—

„Squire Newcome? Fader mælede ikke et Ord til ham om, at han nogensinde havde seet Dem. Han er

*) Uarsdagen for den nordamerikanske Uafhængigheds-erklæring. D. A.

altfor klog til at give sig i Squire Newcomes BOLD, efter som han da vilde blive nødt til at sælge sit Tømmer saa meget desto billigere. Hvad mener De, Mr. Littlepage, om vor Ret til Plankerne, siden vi have fældet og flået og sauet Stammerne med vore egne Hænder? Gjør det ikke en Forstjæl?"

"Hvad mener De om Deres Ret til en Kjøle, som en anden Pige havde styet af et Stykke Kattun, hun tog i Deres Dragliste, medens De vendte Ryggen til, og som hun tog med sig og skar til og sømmede og syede med sine egne Hænder?"

"Hun vilde aldrig have nogen Ret til mit Kattun, om hun saa havde skåret det nok saa meget til. Men Planker blive gjort af Træer."

"Og Træer have ligesaa vel Giere, som Kattun. Fældningen og Slåningen og Sæugningen kan i og for sig ikke give Nogen Ret til en anden Mands Træstammer."

"Ja, jeg frygtede nok for det," svarede Lewiny og sukede saa dybt, at det kunde høres. "I den gamle Bibel, jeg laante Dem, staaer der Noget, som jeg har læst omtrent paa samme Maade, men Tobit og de fleste af Drengene sige, at det ikke har den Betydning. De sige, at der slet ikke staaer Noget om Tømmer i Bibelen."

"Men hvad siger Deres Moder derom?"

"Na, Moder taler slet ikke om det. Hun vilde

gjerne, at Fader skulde forpagte eller kjøbe; men De veed nok, hvorledes det gaaer med Fruentimmer, Mr. Little's page; naar deres Benner handle, er det ganske det samme som en Lov for dem at forsøge paa at synes, at de handle rigtigt. Moder siger aldrig Noget til os om Lovligheden af Faders Handlemaade, skjøndt hun ofte ønsker, at han havde noget Skriftligt for den. Moder vil have Fader til at forsøge paa at faae noget Skriftligt af Dem, nu da De er her og i hans Hænder. Vilde De give os noget Skriftligt, ifald vi vilde love at give Dem Noget i Forpagtningsafgift?"

"Om jeg ogsaa gjorde det, vilde det dog ikke due noget, med mindre jeg var fri og iblandt Benner. Kontrakter og Adkomster fra Menneſker, der, som De kalder det, ere .i Hænderne" paa dem, der have taget dem tilfange, ere ugylldige."

"Det gjør mig ondt," svarede Lowiny med nok et Suk, "ikke som om jeg vilde, at De skulde tvinges til Noget, men jeg tænkte, at dersom De blot vilde samtykke i at give Fader noget Skriftligt for denne Rydning, saa var der nu en saa god Leilighed dertil, at det vilde være Synd at forsumme den. Men kan det ikke skee, saa kan det ikke skee, og det nytter ikke at beklage sig. Fader mener han kan beholde Dem indtil Blandet stiger til Efteraaret og Drengene have faaet alt Tømmeret flaaet ned til Albany; derefter vil han ikke være saa nøie-

regnende med at beholde Dem og vil maaskee lade Dem gaar."

"Beholde mig indtil Vandet stiger! Men det vil jo ikke skee i de første tre Maanedere!"

"Na, Mr. Littlepage, tre Maanedere synes mig ikke at være en saa fortviolet lang Tid, naar et Menneske befinder sig blandt Venner. Vi skulde nok behandle Dem saa godt, som vi kunne, det kan De stole paa; jeg indstaaer for, at De ikke skal komme til at savne Noget, som vi formaae at give Dem."

"Det er jeg vis paa, fortræffelige Pige; men det vilde gjøre mig særdeles ondt at uleilige Deres Familie med et saa langt Besøg. Hvad Planterne angaar, da er jeg ikke bemyndiget til at afstaae Gudsdienernes Rettigheder til dem, da min Fuldmagt kun gaaer ud paa at sælge Jordlodder til virkelige Nybyggere."

"Det gjør mig ondt at høre," svarede Lowiny i en blid Tone, som fuldkomment stadfæstede hendes Ord; "thi Fader og Drengene ere virkelig stræffelige angaaende Alt, hvad der vedkommer Fordelen af deres Arbeide. De sige, at deres Kjød og Blod stikke i disse Planter, og at det skal koste Kjød og Blod førend de lade Planterne fare. Jeg gyser ved at høre dem tale saaledes! Jeg er ikke en Smule bange af mig og da jeg i Fjor Vinter skød Bjørnen, der var efter de gamle Sviin, sagde Moder, at jeg bar mig ligesaa godt ad dermed, som om det havde

været hende selv, og Moder har fældet fire Bjørne og henved tyve Ulve i sine Dage. Ja, Moder sagde, at jeg opførte mig som hendes egen Datter, og at hun nu satte dobbelt saa stor Priis paa mig som før."

"De er en kjet og derhos en fortræffelig Pige, Lowiny, derom har jeg ikke mindste Tvivl. Hvad der saa end bliver af mig, skal jeg aldrig glemme Deres Godhed saa længe jeg lever. Det vil imidlertid være en meget alvorlig Sag for Deres Benner at forsøge paa at holde mig tilbage her i tre eller fire Maaneder, da mine ganske sikkert ville søge efter mig, og da bliver denne Rydning funden. Jeg behøver ikke at sige Dem, hvad Følgen vil blive."

"Hvad kan — hvad vil Fader og Drengene gjøre? Jeg kan ikke taale at tænke derpaa; o, de ville ikke have Hjerte til at søge at tage Dem af Dage."

"Det vil jeg ikke haabe, hverken for deres egen eller for det amerikanske Navns Wres Skyld. Vi ere ingen Nation, som er hengiven til saadanne Stimandsgjerninger, og det skulde i Sandhed smerte mig at erfare, at vi have gjort et saa langt Skridt fremad mod andre Landes Forbrydelser. Men der er vist ogsaa kun liden Fare derfor, min gode Lowiny."

"Det haaber jeg med," svarede Pigen med dæmpet, skjælvende Stemme, "skjøndt Tobit undertiden kan være barsk nok af sig. Han gjør Fader værre, end han vilde

være, ifald han fik Lov til at raade sig selv; det veed jeg. Dog nu maa jeg gaae. Det er næsten lys Dag, og jeg hører dem røre sig i Tobits Hus. Det vilde komme mig dyrt at staae, dersom nogen af dem fik at vide, at jeg havde været ude af min Seng og talt med Dem."

Med disse Ord forsvandt den unge Pige og førend jeg kunde finde en Nabning for gjennem den at iagttage hendes Bevægelser, var hun borte. Susquesus reiste sig nogle Minuter senere, men hentydede aldrig med et eneste Ord paa hendes hemmelige Besøg. I denne Henseende iagttog han den samvittighedsfuldeste Delikatesse, idet han aldrig med et Bink, et Blik eller et Smil gav mig at forstaae, at han i mindste Maade havde været vidende om hendes Tilstedeværelse.

Dagen kom som sædvanligt, men traf ikke Squatterne i deres Senge. De viste sig ved Daggrøn, og de fleste af dem vare ved deres Arbeide, førend Solens klare Lys udbredte sig over Skoven. De fleste af Mandfolkene gik ned til Floden og beskjeftigede sig, som vi antog — thi vi kunde ikke see dem — i Vandet med deres Dimsstene, Planterne. Gamle Tusindacres foretrak imidlertid at forblive i Nærheden af sin Bolig og beholdt to eller tre velvorne Knose hos sig, idet han formodentligt tog Hensyn til Vigtigheden for hele hans Slægt af, at der blev passet godt paa hans Fanger. Medens den gamle Squatter drev omkring ved sin Mølle, iblandt sine Svinn

eller vandrede gjennem sin Kartoffelager, kunde jeg af hans takkefulde Bæsen see, at han var høist uenig med sig selv om, hvorledes han skulde forholde sig, og at han var meget urolig. Hvor længe denne hans uklare Sindssætning vilde have varet og hvortil den vilde have ledet, er vanskeligt at sige, ifald den ikke var bleven pludseligt afbrudt ved en Hændelse af en høist uventet Natur, som opfordrede til en hurtigere Beslutning og Virksomhed. Jeg vil beskrive denne Begivenhed lidt udførligt.

Dagen var skreden betydeligt frem og med Undtagelse af Tusindacres og den lille Vige, som da bevogtede Forraadshuset, vare Alle besjæftigede. Endog Susquesus havde taget et Stykke Birketræ og forsøgte med en tungsindig Mine, der forekom mig at bebude den halvt civiliserede røde Mands fremtidige Liv, at forfærdige en Kof ved Hjælp af en Stump af en Kniv, han havde fundet i Laden, medens jeg paa et Blad i min Lommebog tegnede Møllen og et Bjergparti, der tjente den til Baggrund. Tusindacres nærmede sig for første Gang denne Morgen vort Fængsel og talte til mig. Hans Ansyn var strengt, men jeg kunde alligevel see, at han var urolig. Som jeg siden erfarede, havde Tobit forebeldt ham Nødvendigheden af at dræbe mig og Indianeren som det eneste rimelige Middel til at frelse Sommeret.

„Unge Mand,“ sagde Tusindacres, „De har listet Dem paa mig og Mine som en Tyv om Natten og burde

vente Dem en Tyos Stjebne. Hvor i al Verden kan De troe, at Folk skulde give Slip paa deres surt erhvervede Fortjeneste uden at kæmpe for den! De frister mig mere, end jeg kan udholde!-

Jeg følte det frygtelige Indhold af disse Ord, men den menneskelige Natur oprørtes ved Tanken om at lade sig skræmme til Underkastelse eller Betingelser, der vare min Charakter og forrige Stand uværdige. Netop som jeg var i Begreb med at give et med denne Følelse aldeles overensstemmende Svar, opdagede jeg, idet jeg saae igjennem Sprækkerne i mit Fængsel for at fæste mit Blik paa min gamle Tyrann, at Assistenten gik lige hen mod Forraadshuset og allerede havde nærmet sig os paa hundrede Skridt. Den Maade, hvorpaa jeg stirrede paa dette Syn, tiltrak sig Squatterens Opmærksomhed i den Grad, at han vendte sig om og saae den urentede Gæst, som nærmede sig. I næste Minut stod Andries ved Siden af ham.

„Skal jeg træffe Dem her, Tusindacres?“ udbrød Assistenten. „Det er en god Slump Nar siden vi to mødtes, og det gjør mig ondt, at vi skulle træffes i en saadan Anledning som denne.“

„De har selv søgt Mødet, Assistent. Jeg har hverken indbudt Dem eller ønsket Deres Selskab.“

„Jeg troer Dem af mit ganske Hjerte. Nei, nei; De ønsker Dem hverken Kjeder eller Assisterter, hverken

Landmaalere eller Kompasser, hverken Jordlodder eller Giermand. De og jeg behøve ikke først nu at gjøre hinandens Bekjendtskab, Tusindacres, efterat vi have kjendt hinanden i halvhundrede Aar."

"Ja, vi have kjendt hinanden i halvhundrede Aar, og da disse Aar ikke have kunnet gjøre os enige om nogen eneste Ting, havde det været bedre, om vi havde holde os fra hinanden. istedetfor nu at komme sammen."

"Jeg er kommen efter min Dreng, Squatter, min herlige Dreng, som De ulovligen har arresteret og gjort tilfange, trods al Lov og Retfærdighed. Giv mig Mordaunt Littlepage tilbage, saa skal De snart blive mit Selskab qvit."

"Og hvoraf veed De, at jeg nogensinde har seet Deres Mordaunt Littlepage? Hvad har jeg med Deres Dreng at skaffe, siden De søger ham hos mig? Gaa Deres Vej, gaa deres Vej, gamle Assistent, og lad mig og Mine være i Fred. Verden er stor nok for os begge, siger jeg Dem, og hvorfor vil De Deres egen Ulykke ved at sætte Dem op imod en Slægt, der er kommen af Aaron og Prudence Sommermand?"

"Jeg bryder mig hverken om Dem eller Deres Slægt," svarede gamle Andries alvorlig. "De har vovet at arrestere min Ven imod Lov og Ret, og jeg kommer for at fordre hans Frihed eller advare Dem for Følgerne."

"Gaa ikke for vidt, Assistent, gaa ikke for vidt. Der er fortvirlede Karle her i denne Rydning, der ikke lade sig fordrive fra deres retmæssige Fortjeneste af No-gen, der fører Kjede eller stiller Kompasser. Gaa Deres Bei, siger jeg Dem, og lad os bjerge den Høst, der er avlet ved vor egen Soaning og Plantning."

"De vil bjerge den, De vil bjerge den, Tusind-acres — De og Deres. De har saaret Binden og De vil høste Hvirvelvinden, saaledes som min Søsterdatter, Dus Malbone, saa ofte har forelæst for mig i den sidste Tid. De vil bjerge hele Deres Høst med Klinte og Alt, det vil De, og det snarere, end De troer."

"Gid jeg aldrig havde seet det Mennekses Ansigt! Gaa Deres Bei, siger jeg Dem, Assistent, og lad mig være i Fred med min surt erhvervede Fortjeneste."

"Fortjeneste! Kalder De det Fortjeneste at forhugge og plyndre en Andens Jord og danne hans Træer til Bjælker og sauge hans Bjælker til Planker og sælge hans Planker til Spekulanter, uden at gjøre den retmæssige Eier Regnskab for Udbytten? Kalder De et saadant Tyveri retmæssig Fortjeneste."

"Selv Tyv, gamle Landmaaler! Giver ikke Ansig-tets Ered, lange og mange Dages Slid, smme Knokler og en sulten Mave en Mand Ret til Frugten af hans Arbeide."

"Det har altid været Deres Feil, Tusindacres;

det er netop det Punkt, hvor De har snublet, Mand. De begynder med Deres Moral som det Udgangspunkt, der er mest beqvemt for Dem og Deres plyndrende Mandskab, istedetfor at gaae tilbage til Deres Herres og Mesters Love. Læs, hvad Himlens og Jordens almægtige Gud sagde til Moses, og De vil see, at De ikke har vendt Blade nok. De kan sælde og De kan hugge, De kan slæbe og De kan sauge fra Daggrø og til Dagens Ende, og De vil dog ikke være Retten nærmere, end De er det i dette Dieblif. Den Mand, der begynder sin Reise med Ansigtet i en forkert Retning, gamle Tusindacres, vil aldrig naae dens Ende, om han saa reiser til Sveden strømmer som Vand ned ad hans Krop..

Jeg bemærkede Skyerne samle sig i Squatterens Ansigt, og forudsaae den paafølgende Storm. To heftige Sind havde mødtes, og adskilte som de vare i Anskuelser og Sædvaner ved den uhyre Kluft, der adskiller Grundsætninger fra Nyttighedsbelysning, Ret fra Uret, Redelighed fra Uredelighed og den høimodige Opoffrelse af Personligheden for at opretholde en ædel Mands Renhed fra den Hyldning af Personligheden, der forvirrer og overskygger al Retsbevidsthed, var det umuligt, at de kunde stilles ad uden et Sammenstød. Ude af Stand til at besvare Assistentens Beviisførelse, tvædede Squatteren til Styrtens Beviisgrund. Han greb min gamle Ven i Struben og gjorde en voldsom Anstrengelse for at kaste ham til Jor-

den. Jeg maa lade denne voldsomme og flette Mand vederfares den Retfærdighed at sige, at jeg ikke troer, at han i dette Dieblif ønskede at faae Hjælp; men saasnart Kampen begyndte, led Mustingskallen, og det var let at forudsige, at det ikke vilde vare mange Minuter, førend Tusindacres's Sønner vilde ile ham til Undsætning. Jeg vilde have givet en Berden til at have været istand til at sprænge mit Fængsel og styrte ud for at staae min trofaste gamle Ven bi. Susquesus følte sikkert en levende Deltagelse for det, der foregik, men han forblev saa ubevægelig og tilsyneladende ligesaa ubevæget som en Klippe.

Saa gammel som Andries Goesjemans ogsaa var — og man vil erindre, at ogsaa han havde seet sin halvfjerde Snes — var han dog ikke den Mand, der ustraffet led sig gribe i Struben. Tusindacres mødte et lignende Anfald, og der opstod en Kamp, der var forbausende heftig og vel vedligeholdt, naar hensees til, at begge de Kampende havde naaet de sædvanlige Grændser for et Menneffes Levetid. Squatteren vandt en ubetydelig Fordel ved sit pludselige og kraftige Anfald, men Assistenten var endnu en Mand af vældig Begemskraft. I hans Ungdom havde Faa kunnet maale sig med ham, og Tusindacres fik snart Grund til at erkjende, at han havde mødt sin Overmand. Et eneste Dieblif veg Assistenten; derpaa samlede han sig sammen, gjorde en fortvivlet Anstrengelse, og hans Modstander kastedes til Jorden med

en Voldsomhed, som for en kort Tid berøvede ham Bevidstheden, medens gamle Andries holdt sig rank som en af de i Nærheden staaende Graner, rød i Ansigtet, truende og barskere at skue, end jeg kunde mindes nogen sinde at have seet ham, ikke engang paa Balpladsen.

Istedetfor at forfølge sin Fordel rørte Assistenten ikke en Fod, efterat han havde kaste sin Modstander til Jorden, men blev staaende rank, stolt og alvorlig. Han havde Grund til at troe, at Ingen havde været Vidne til hans Mandighed, men jeg kunde see, at den Gamle fornam en Soldats Følelse ved sin Scen. I dette Dieblif aabenbarede jeg ham først min Nærværelse.

„Fly, fly til Skoven, Assistent, icald De har Deres Liv kjært!“ raabte jeg til ham gjennem Sprækkerne. „Hiin Musling skal vil om to eller tre Minuter bringe Dem hele Squatterryngelen paa Halsen; de unge Mænd ere tæt herved i Strømmen nedenfor Møllen ved deres Arbeide med Bjelkerne og behøve kun at klavre op ad Bredden.“

„Gud vær: lovet! Mordaunt, min Dreng, De er altsaa hel og holden! Jeg vil aabne Døren til Deres Fængsel og vi ville flygte sammen.“

Viine Forestillinger vare frugtesløse. Andries gik hen til Døren til Forraadshuset og søgte at sprænge den. Dette var imidlertid ikke nogen let Sag; thi da den aabnede sig ud efter, var den stænget med en Jernstang og lukket med

en stærk Laas. Assistenten vilde ikke laane Dre til mine Forestillinger, men saae sig om efter et eller andet Redskab, ved hvis Hjælp han enten kunde bryde Laasen eller vriste Stabelen ud. Da Møllen ikke laa ret langt borte, ilede han afsted i den Retning for at søge hvad han manglede, efterladende mig i Fortvivlelse over hans haardnakkede Venstreb. Forestillinger vare imidlertid unyttige og jeg var nødt til taus at oppebie Udfaldet.

Assistenten var endnu en meget raff Mand. Naturen, tidlig Dvælse, et ædrueligt Levnet og en god Helbred havde gjort meget for ham. Det varede derfor kun et Dieblis førend jeg saae ham inde i Møllen, søgende efter Kobenet. Dette fandt han snart og var allerede paa Tilbageveien til Forraadshuset for at anvende denne mægtige Løstestang, da Tobit kom tilsyne, fulgt af alle sine Brødre, der fore op ad Flodbredden som et Kobbel Hunde i ivrig Forfølgelse. Jeg raabte atter til min Ven, at han skulde flygte, men han nærmede sig stadigt mit Fængsel med det eneste Formaal at befrie mig for Die. I al denne Tid laa Tusindacres uden Bevidsthed, da han i sit Fald havdt stødt Hovedet mod en Kant af Bygningen. Assistenten var saa opiat paa sit Forhavende, at han skjøndt han maatte have seet hiin Flok af unge Mænd, ikke færre end sex i Tallet, et Par vorne Knose derunder indbefattede, som hurtigt nærmede sig ham, ikke skjenkede dem den ringeste Opmærksomhed; men medens han be-

stræbte sig for at tvinge Kobenet ind imellem Dørstolpen og Haspen, bleve hans Arme grebne bagfra, og han var nu fangen.

Assistenten indsaae ikke saasnart det Unyttige i at gjøre Modstand, førend han ophørte dermed. Som jeg siden erfarede af ham, havde han besluttet at dele mit Fængsel med mig, ifald det ikke lykkedes ham at befrie mig. Tobit var den Første, som lagde Haand paa Assistenten, og saa rask gik Alting for sig — thi tilfældigviis havde denne Mand Nøglen — at Døren blev lukket op, aabnet og gamle Andries stødt ind i Buret næsten i en Haandevending. Bevægelsens Hurtighed understøttedes utvivlsomt af den fredelige Stemning, som netop i dette Dieblis var den fremherskende hos Assistenten.

Ikke saasnart var den nye Fange bragt i Sikkerhed, førend Tusindacres's Sønner løstede deres Fader op og bare ham hen til hans Bolig, som kun laa nogle faa Skridt borte. Unge og Gamle af ethvert Køn og enhver Alder samlede sig i denne Bygning, og i en hel Time syntes vi at være glemte. Skildvagten, en af Tobits Sønner, forlod sin Post, og selv Lowiny, som hele Morgen havde viist sig i Nærheden af Forraadsbuset, syntes ganske at have glemt sin Deltagelse for os. Jeg havde imidlertid altfor travlt med min gamle Ven og altfor mange Spørgsmaal at gjøre og besvare til videre at ændse denne

Forsømmelse, som desuden var naturlig nok under de forhaandenværende Omstændigheder.

„Hvor det glæder mig, at De ikke befinder Dem i Hænderne paa hiin Flok Ulve, min gamle Ven!“ udbrød jeg, efterat Andries og jeg havde verlet de første Hilsener og atter og atter trykket hinandens Hænder. „De ere istand til enhver Voldsgerning, og jeg var bange for, at Synet af deres Fader, som laa bevidstløs paa Jorden, skulde have opbidset dem til en sieblikkelig Voldsomhed. De have nu faaet Betænkningstid og heldigviis var jeg Bidne til hvad der foregik.

„Frygt aldrig for gamle Tusindacres,“ sagde Assistenten opremt. „Han er seig og blev kun en Smule bedrevet, fordi han troede at være en bedre Mand, end han er. Om en halv Time er han ligesaa rask som før. Men, Mierdaunt, hvorledes kom De hertil, og hvorfor vandrede De omkring i Skoven om Natten med Sporløs, der er en fornuftig Rødhud, og burde have givet Dem et bedre Exempel.“

„Jeg var saa bed og kunde ikke falde i Søvn og drev derfor ud i Skoven, hvor jeg soer vild. Heldigviis havde Sporløs holdt Die med mig og blev i min Nærhed hele Tiden. Jeg blev nødt til at tage mig en Lur i Toppen af et omfaldet Træ, og da jeg vaagnede om Morgenen, førte Onondagoen mig herhid for at skaffe

mig Noget at spise, da jeg var saa hungrig som en for-
sulten Ulv."

"Vidste Susquesus da af, at Squattere havde nedsat
sig her paa Eiendommen?" spurgte Andries noget for-
undret og, som det forekom mig, lidt strengt.

"Nei, men han hørte Wißen sauge i Mattens
Stilbed, og vi fulgte Retningen af Lyden og kom ufor-
modet til denne Nybygd. Saasnart Tusindacres fik at
vide, hvem jeg var, indespærrede han mig her, og hvad
Susquesus angaaer, da har Jaap sikkert bragt Dem det
Budskab, som det var ham paalagt at meddele Dem.

"Altsammen meget sandt, min Dreng, Altsammen
meget sandt, skøndt jeg dog ikke kan begribe, hvorfor
De vilde forlade os paa den Maade, De gjorde, og det
efterat have haft en lang Samtale med Tus. Vigebarnet
er tungsindigt, Mordaunt, det er klart nok, men jeg kan
ikke faae en Stavelse, der ligner en fornuftig Forklaring,
ud af hende, og jeg maa derfor bede Dem om at fortælle
mig Historien, min Dreng. Jeg prøvede paa at faae
Sandheden ud af Tus paa den halve Bei hertil; men
et Vigebarn er ligesaa taust som —"

"Dus!" afbrød jeg ham — "Paa den halve Bei
bertil? De mener dog vel aldrig dermed, at Dus er
fulgt med Dem?"

"Tus, tys — vær forsigtig. De taler for høit.
Jeg vilde nødtigt, at disse Kjeltringer af Squattere skulde

vide, at Pigen er dem saa nær, men her er hun nu engang, eller, hvad der omtrent er det samme, hist inde i Skoven som Tilskuere og, som jeg frygter, bekymret over at see, at ogsaa jeg er fangen."

"Men, Assistent, hvor kunde De dog saaledes udsatte Deres Søsterdatter, saaledes bringe hende lige i Kløerne paa disse Skurke?"

"Nei, Mordaunt, nei, der er ingen Fare for, at hun skulde blive fornærmet eller deslige. Om saadanne Ting kan man læse i Bøger, men Qvinden bliver æret og ikke fornærmet i Amerika. Ikke een af Tusindacres's Slyngler vilde saare Pigens Hæder med et upassende Ord, om han ogsaa kunde, hvilket ingen af dem kan, da Ingen, undtagen vi selv, veed af, at Pigen er fulgt med mig. Med vilde hun og det nyttede ikke at sige hende nei. Du er en god Skabning, Mordaunt, og et lydigt Pigebarn, men det er ligesaa let at faae en Flod til at løbe opad, som at holde hende tilbage, naar hun elsker."

"Er det hendes Character?" tænkte jeg. "Saa er der kun liden Udsigt til, at hun nogensinde bliver min, eftersom hendes Kjarlighed maa være fulgt med hendes Løfte." Ikke desto mindre var min Deltagelse for den høihjertede Pige ligesaa levende, som om jeg havde hørt hendes Ord og hun skulde bleven min om nogle faa Uger. Tanken om, at hun i dette Dieblis ventede ude i Skoven paa sin Morbroders Tilbagekomst, var en Qual for mig,

men jeg havde Selvbeherkselse nok til at udsvørge Assistenten, indtil jeg havde erfaret følgende Omstændigheder af ham:

Taap havde meget nsiagtigt overbragt Susquesus's Budskab til dem, til hvem Indianeren havde sendt det. Da Andries havde modtaget denne Underretning og saaet at vide, hvorledes jeg var bleven fængslet, sammenkaldte han en Raadsforsamling, bestaaende af ham selv, Dus og Frank Malbone. Dette skete den foregaaende Dags Eftermiddag og samme Aften begav Malbone sig til Ravnereden for at udtage Arrestordre mod Tusindacres og hans Bande, samt for at skaffe sig Bistand til at paa-gribe dem Alle for derpaa at føre dem til Fængslet i Sandy Hill. Da ingen Anden end Mr. Newcome kunde udstede Arrestordren, indsaar jeg let, at Sendebudet vilde blive opholdt temmelig længe, eftersom Dommeren vilde behøve en stor Del af den nærværende Dag for at naae sit Hjem; men denne Omstændighed fandt jeg det dog bedst for Dieblisset at fortie for min Ven.

Tidligt om Morgenens havde Assistenten, Dus og Taap forladt Hytterne og vare gaaede den nærmeste Vej til det Sted, hvor Tusindacres's Rydning, efter Indianereas Beskrivelse, skulde ligge. Ved Hjælp af et Kom-pas og deres store Kortrolighed med Skovene havde de ikke haft synderligt vanskeligt ved at naae det Sted, hvor Onondagoen og Negeren havde mødt hinanden, hvorimod

Resten af Veien havde været et fuldkomment terra incognito for Eventyrerne. Efter nogen Søgen opdagede de imidlertid, da de nærmede sig Udkanten af Skoven, et Glimt af Lysningen i Rydningen, omtrent ligesom naar man opdager en Ø i Oceanet. Man valgte sig et gunstigt Sted med et godt Skjul, hvorfra Assistenten spejdede næsten en Time, førend han forlod det. Efter nogen Tids Forløb besluttede han sig til den Fremgangsmaade, han havde brugt, og paalagde sin Søsterdatter at iagttage hans Bevægelser og forene sig med sin Broder, ifald han selv skulde blive holdt tilbage af Squatteren. Jeg følte mig en Smule trøstet ved at vide, at Jaap var hos hende, da jeg kjendte hans Trofskab altfor godt, til at jeg kunde antage, at han nogensinde vilde forlade Dus; men mit Fængsel blev mig dobbelt saa ubehageligt som før, efterat jeg havde modtaget disse Efterretninger af Assistenten.

Femte Kapitel.

Dus var altsaa i min Nærhed, ja, hun kunde maa-
 skee see Forraadshuset! Men det var Kjærlighed til hendes
 Morbroder, ikke Deltagelse for mig, som havde bragt hende

herbid. Jeg kunde imidlertid ære hendes Hengivenhed for hendes gamle Bessytter og det Mod og den Bestemthed, hun havde lagt for Dagen for hans Skyld, i samme Dieblis som jeg nærede den dybeste Overbeviisning om, at jeg ingen Indflydelse havde paa hendes Stridt.

„Pigen vilde med,“ vedblev Assistenten, efterat han havde endt sin Fortælling, „og naar De kjender Dus, saa veed De ogsaa, at hun ikke lader sig sige nei, naar hun elsker. Ak, min Gud! Hvilken Kone vilde hun ikke blive for den Mand, der fortjente hende! O, her er et lille Brev, som det kjære Baser har skrevet til en af Tusindacres's Dreng, der flere Gange har været nede hos os, skjøndt jeg mindst drømte om, at den gamle squattende Slynge af Fader opholdt sig her paa vor Eiendom. Nu vel, Zephaniah, som Knøsen hedder, har tilbragt en rum Tid paa Røden med at arbejde paa Marken og undertiden for os, og sandt at sige Mordaunt, saa troer jeg næsten, at Knægten har et godt Die til Dus og vilde være glad ved at faae hende til Kone.“

„Hvad! Zephaniah Tusindacres, eller hvad hans gemene Navn nu er — han skulde have et godt Die til Ursula Malbone — han skulde tænke paa at faae hende til Kone — han skulde fordriste sig til at elske et saa fuldkomment Baser!“

„Naa, naa,“ udbrod gamle Andries og saae forbauset paa mig. „hvorfor skulde Drengen ikke kunne føle

ligesaa vel som enhver Anden, fordi han er en Squatter? Squattere have Følelse, om de end ikke kunne rose sig af nogen stor Redelighed. Og hvad Redeligheden angaaer. Wordaunt. saa er der en stor Forskjel mellem Tusindacres og hans Dreng. Drengene ere blevne opdragne i den Tro, at der ikke er nogen stor Uret i at boe og bygge paa anden Mands Grund, hvorimod den gamle Slynge, deres Fader, opdroges, eller dog troer, at han opdroges i Gudsfrygts sande sanctum sanctorum blandt Puritanerne, og at Jorden ikke har deres Lige i Religiositet; det kan De være vis paa. Spørg gamle Naron om hans Sjæl, og han vil sige, at det er en bedre Sjæl, end en hollandsk Sjæl, og at den slet ikke vil brænde, saa fri er den for alt Jordist. Ja, ja, saaledes tænke de Alle i hans Hjemstavn. Deres Gudsfrugt er saa ren, at ikke engang Synden kan gjøre dem nogen synderlig Skade."

Jeg kjendte Assistentens provindsielle Fordomme altfor godt til at ville indlade mig paa en theologisk Kontrovers med ham i dette Dieblis, skjøndt jeg maa lade den gamle Mand vederfares den Retfærdighed at indrømme, at hans Anskuelse om Puritanernes Selvforgudelse ikke var aldeles uden Grund. Jeg fik ikke Leilighed til at overtyde mig derom, men det vilde ikke have forundret mig, isald jeg havde opdaget, at Tusindacres og hele hans Yngel saae ned paa os New Yorkere som en særligen falden og syndefuld Slægt, der befandt sig paa den brede Wei til For-

dærvelfe, skjøndt den opmuntredes og indbødes til at betræde en anden Vej ved Synet af et os saa nært, udlaaret Folk, der fulgte den snevre og smalle Sti, der fører til Himlen. Denne Sammenblanding af Gud og Mammon er ingenlunde noget Usædvanligt iblandt os, skjøndt Squatterne sandsynligviis vilde have indrømmet, at de haade fleiet lidt ud og paa ingen Maade vare saa gode, som deres Forfædre engang havde været. Der er maastee Intet, som klæber saa fast ved et Individ eller et Samfund, som Følelsen af dets eget Værd. Ligesom „kommende Begivenheder kaste deres Skygge forud,“ saaledes efterlader denne Følelse sig sine Skygger bagved sig, længe efterat den Materie, der kan have frembragt dem, er rykket fremad eller bleven opløst i Dunster. Dog jeg maa vende tilbage til Zephaniah og Brevet.

„Og De siger, Assistent, at Ursula virkelig har skrevet en Billet, et Brev til dette unge Menneske?“ spurgte jeg, saasnart jeg kunde samle Fatning nok til at fremsætte et saa oprørende Spørgsmaal.

„Ja ganske vist; her er det og et meget pænt Brev at see til er det, Mordant. Du gjør Alting saa smukt og som et net ungt Fruentimmer, at det er en Fornøjelse at overbringe et af hendes Breve. Men see, der kommer Tyren nu vil jeg kalde paa ham og give ham det.“

Assistenten holdt Ord og Zephaniah stod kort efter tæt ved Forraadshuset.

„Nu, Zeph, De maa dog tilstaae,“ vedblev den gamle Mand, „at vi ikke, medens De opholdt Dem hos os, indspærrede Dem som et vildt Dyr eller en Kjeltring, der har befattet sig med Ting, der ikke høre ham til. Det er For skjellen paa Behandlingsmaaden; dog lige meget, her er et Brev til Dem og gid De maa have Fornøjelse af det. Jeg veed ikke et Ord af hvad der staaer i det, men jeg er vis paa, at De vil finde, at det er et godt Brev! Det kommer fra En, der vil give Dem et godt Raad, og De vil ingen Skade have af at følge det. Dus skriver smukke Breve og med en Haand, der næsten er ligesaa tydelig og smuk som hans Excellences, om end ikke fuldt saa stor. Men hendes egen Haand er heller ikke saa stor som hans Excellences, skjøndt hans Excellences just ikke var saa overmaade svar.“

Jeg kunde neppe troe mine Sandser! Ursula Malbone havde virkelig skrevet et Brev til en Søn af Squatteren Tusindacres og denne Søn var hendes erklærede Beundrer! Kortæret af Skinsyge og tusinde Følelser, der hidtil havde været fremmede for mig, stirrede jeg med den bitterste Misundelse paa det lykkelige Væsen, der blev saa sølsomt båret med denne Meddelelse fra Dus. Skjøndt den unge Squatter, oprigtigt talt, var en velvoren, kjon Karl, forekom han mig dog at være Plumvbedens og Simpelhedens levende Billede. Man vil let indsee, at Zephaniah ikke var ganske fri for nogle meget grundede Beskyldninger

af det sidste Slags; men i det Hele taget vilde de fleste unge Piger af hans Klasse have været meget veltilfredse med ham i disse Henseender. Ursula Malbone hørte imidlertid aldeles ikke til hans Klasse. Skjøndt hendes Formuesomstændigheder vare smaa, var hun en Dame baade af Dydragelse og af Fødsel, og hvilke Følelser kunde vel hun og hendes salsomme Beundrer have tilfælleds? Jeg havde hørt sige, at Fruentimmer ligesaa ofte lade sig indtage af det Ydre som Mandfolk; men i dette Tilfælde var det Ydre plumpt og ingenlunde usædvanligt. Endvidere skulde nogle Fruentimmer ikke kunne leve uden at beundres, og jeg havde jo kun kjendt Dus i nogle faa Uger og derfor maaskee ikke gennemskuet Hemmeligheden af hendes sande Charakter. Sin første Dydragelse havde hun desuden faaet i Skoven, og vi vende i visse Henseender ofte tilbage til vore første Tilbøieligheder med en uforklarlig Inderlighed og Hengivenhed. Denne besynderlige unge Pige kunde muligen gennem Fremtidens Perspektiv have foremalet sig større Lykke og Nydelse imellem hemmelige Rydninger, Skove og Kløfter, end blandt Menneſkenes Boliger. Der gaves, kort sagt, ikke en Tanke, som ikke krydsede min Hjerne i dette Dieblif af den heftigste Skinsyge og dybeste Ulyksalighed. Jeg var saa elendig som en Hund.

Hvad Zephaniah, den af Ursula Malbone begunstigede Yngling angik, da modtog han, som jeg syntes, sit Brev

med en leitet Forundring og drev hen omkring et Hjørne af Bygningen for at have den Fornøielse at læse det i Enrum. Dette bragte ham nærmere hen til det Sted, hvor jeg befandt mig; thi jeg havde med en Modbydelighed, jeg ikke kunde overvinde, trukket mig tilbage fra det Optrin, der nyligt havde fundet Sted.

At aabne et Brev, uagtet det var lagt sammen af Ursula Malbones fine Hænder, og at læse det, var, som Zephaniah nu opdagede, to høist forskjellige Ting. Den unge Mands Skolekundskaber vare høist indskrænkede, og efter et Par Forsøg fandt han det umuligt at komme ud af det. Skjøndt han holdt Brevet aabnet i sin Haand, var det dog endnu stedse en forseglet Bog for ham. Zephaniah kunde, naar han stavede sig ganske langsomt frem, nok læse Skrift, men saa maatte det ikke være en god Haand. Ligesom Nogle ikke kunne forstaae rent Engelsk, saaledes fandt han det langt vanskeligere at læse de smukke, rene Træk, han her havde for Die, end om det havde været en af hans Søstres Kragetæer. Idet han saae sig om efter Bistand, faldt hans Bine tilfældigviis paa mine, som med en Rats Opmærksomhed iagttog hans Bevægelser gjennem Sprækkerne mellem Bjelkerne og i en Afstand af kun tre Fod fra hans eget Ansigt. Hvad Indianeren angik, da lagde han, tilsyneladende, ikke mere Mærke til det, der foregik, end et Par Gliskende lagde Mærke til Tiden under en hemmelig Sammenkomst, skjøndt

jeg siden fik Grund til at troe, at Intet var undgaaet hans Opmærksomhed. Andries opholdt sig i en afslået Del af Fængslet og betragtede Rydningen og Møllerne med en Interesse, som for Diebliffet gjorde ham døv og blind for alt Andet. Om disse Omstændigheder forvissede Zephaniah sig ved at titte ind gennem Åbningen mellem Bjellerne, og sagde derpaa, idet han nærmede sig mig fra Siden af, med dæmpet Stemme:

„Jeg veed ikke, hvorledes det er, men sandt at sige, Major Littlepage, saa ere York Lærdom og Barmount Lærdom saa forskjellige, at jeg ikke finder det slet saa nemt at læse dette Brev, som jeg kunde ønske det.“

Paa dette Blik tog jeg Skrivelsen og oplæste den ganske sagte; thi dette lagde Zephaniah med en fin Følelse, der for saavidt gjorde ham Gre, mig meget paa Hjertet. Da Læseren maaskee er ligesaa nysgjerrig som jeg var efter at saa at vide, hvad Ursula Malbone vel kunde have at meddele Zephaniah Tusindacres i denne Form, vil jeg fuldstændigt meddele Indholdet af denne sølsomme Epistel. Den var behørigen adresseret til „Mr. Zephaniah Sommermand, Mooseridge“, og vilde i den Henseende kunne have gaaet for en ganske almindelig Meddelelse. Det Indvendige lød derimod saaledes:

„Sir!

„Da De saa ofte har sagt, at De nærer Godhed for mig, sætter jeg nu Oprigtigheden af disse Deres

Forsikringer paa Prøve. Min kjære Morbroder gaar til Deres Fader, hvem jeg kun kjender af Rygtet, for at forlange, at han skal frigive Major Littlepage, der, som vi høre, holdes fangen af Deres Familie imod al Lov og Ret. Da min Morbroder Assistentens Grinde muligen kunde være Tusindacres ubehageligt og det kunde komme til en Ordverling imellem dem, fordrer jeg af Deres Venstab, at De vil bestræbe Dem for at vedligeholde Freden, og navnlig, ifald Noget maatte forhindre min Morbroder fra at vende tilbage, at De vil opsoge mig i Skoven — jeg følger nemlig med Assistenten til Randen af Deres Rydning — og lade mig det vide. De vil finde mig der, ledsaget af en af Negerne, og vi kunne let mødes, naar De vil gaae over Marken i østlig Retning, da jeg saa skal sende Negeren afsted for at opsoge Dem og bringe Dem til mig."

"Foruden det, jeg ovenfor har sagt, Jerphaniah, maa jeg ogsaa indstændigen bede Dem om at tage Dem af Major Littlepage. Skulde der bændes denne Gentleman noget Ondt, vil det blive hele Deres Families Ulykke. Leven har lange Arme og de række ligesaa langt i Orkenen som i Nybyggderne. Et menneskeligt Væsens Person er noget ganske Andet, end nogle faa Aeres Skov, og General Littlepage vil tænke langt mere paa sin ædle Søn, end paa alle de Bjeller, der ere blevene fældede og slaadede bort. Derfor paalægger jeg Dem atter og atter ind,

stændigt at vise denne Gentleman Belvillie, ikke blot saa sandt De ønsker at vinde min Agtelse, men ogsaa saa sandt De ønsker at bevare Deres Sjælefred. Jeg kjender lidt til de Omstændigheder, der have bragt Mr. Littlepage i Deres Hænder, og kan aldrig mere blive glad igjen, ifald noget Alvorligt skulde tilstøde ham. Husk vel paa dette, Zephaniah, og lad det indvirke paa Deres egen Opførsel. Jeg skylder mig selv og Dem at tilføie, at det Svar, jeg gav Dem paa Ravnereiden om Aftenen efter Rejsningen, maa forblive mit Svar, nu og altid; men har De virkelig den Godhed for mig, som De dengang forsikrede mig om, vil De gjøre Alt, hvad der staaer i Deres Magt for at tjene Major Littlepage, der er en gammel Ven af min Morbroder og hvis Sikkerhed paa Grund af Omstændigheder, som De fuldkomment vilde forstaae, dersom de bleve Dem meddelte, er uundgaaeligt nødvendig for min Sindro i Fremtiden.

„Deres Veninde

„Ursula Malbone.“

Hvilken besynderlig Pige var ikke denne Dus! Jeg antager, at det er overflødigt at sige, at jeg stammede mig dybt over min forrige Skinsyge, som nu forekom mig ligesaa taabelig og urimelig, som den for et Dieblis siden var forekommen mig grundet og rimelig. Vor Herre være med den Stakkel, der er et Offer for denne ulyksalige Lidenstabs! Den, der under Livets daglige Forhold

er skinsyg paa Omstændigheder, gjør sig i Almindelighed til Nar ved at see tusinde Ting, der kun ere til i hans egen Hjerne; men den, hvis Skinsyge ansvores af Kjærlighed, maa være noget Mere end et Menneſke, naar Djævelen ikke ſkal faae Klor i hans Sjæl. Jeg kan ikke anføre noget bedre Exempel paa den Svaghed, ſom denne Videnskab foranlediger, end det, jeg nyligt har tilſtaaet om, at jeg antog det for muligt, at Ursula Malbone kunde elſke Zephaniah Tusindacres, eller hvad han nu egentligt hed. Jeg har ſiden rykket mig ſelv i Haaret af Raſeri over min Daarſkab, naar jeg kom til at tænke paa hiin Svaghed.

„Hun ſkriver et fortvivlet Brev!“ udbrød den unge Squatter og ſtrakke ſin ſvære Krop ſom En, der af lutter Spænding har miſtet Herredømmet over ſine Bevægelſer. „Jeg troer ikke, Major, at der findes hendes Nage i hele York, enten ſom Stat eller ſom Koloni betragtet. Jeg holder frygteligt meget af hende!“

Det var umuligt at bære ſig for at ſmile ved dette Udbrud af Hengivenhed, og heller ikke vilde jeg i det Hele taget have undret mig over den Uergjerrighed, det antydede, iald det unge Menneſke kun havde ſtaaet paa et lidt høiere Trin i Samfundet. Udenfor de ſtore Byer og med en enkelt Undtagelſe af en eller anden afſondret Familie findes der, ikke engang nu, ikke nogen ſynderlig Klaffeſorſkjel blandt vore øſtlige Brødre. Den ſtore

Lighed i Raar og Opdragelse, der i Regelen hersker blandt hele Landbefolkningen i Ny England, har, medens den har stiftet saa meget Godt for Folkets store Masse, medført den uundgaaelige Følge, at Maalestokken for Dannelsen er bleven lavere blandt de Faa saavel med Hensyn til erhvervede Fuldkommenheder, som med Hensyn til Standsbegreber, og Intet er almindeligere i disse Egne, end at høre tale om Ægtefælder, som ellers vilde være blevene ansete for upassende alene paa Grund af Forstjellen mellem de Paagjældendes Sædvaner og Livsanskuelser. Saaledes kunde Zephaniah uden at gjøre saa megen Vold paa sine egne, som der vilde være blevet gjort paa vore Begreber om det Passende, tragte efter Ursula Malbones Haand, da hun ikke omgaves af noget af de ydre og lavere Kjendetegn paa hendes sande Charakter. Jeg kunde derfor ikke Andet, end føle en vis Ugtelse for den unge Mand's Smag, og det saa meget mere, som jeg ikke længere forfulgtes af det ynkkelige Blændværk af hans mulige Seir.

„Da De har saa megen Godhed for Dem,“ sagde jeg, „haaber jeg ogsaa, at De vil efterkomme hendes Ønsker.“

„Hvormed kan jeg tjene Dem, Major? Jeg kan forstaa Dem, at jeg ret af Hjertens Grund ønsker at gjøre hvad Ursula forlanger af mig, naar jeg blot vidste hvorledes.“

„De kan aabne Døren til vort Fængsel og lade os slippe ud i Skoven, hvor vi nok skulle vogte os for paa ny at lade os fange, det kan De stole paa. Gjer os denne Tjeneste, og jeg vil overlade Dem halvhundrede Acres Land, hvorpaa De kan nedsatte Dem og blive en skikkelig Mand. Husk paa, at det er ganske anstændigt at eie halvhundrede Acres god Jord.“

Zephaniah grublede over mit fristende Tilbud, og jeg kunde see, at han vaklede, men hans Beslutning faldt dog ikke ud efter mit Ønske. Han rystede paa Hovedet, saae vist hen mod Skoven, hvor han formodede, at Dus da var og muligen iagttog hans Bevægelser, men han kunde ikke give efter.

„Naar en Fader ikke kan stole paa sin egen Søn, hvem i al Verden skulde han da stole paa?“ spurgte den unge Squatter.

„Ingen bør understøttes i at gjøre Uret, og Deres Fader har ingen Ret til at indesværre os Tre her i denne Bygning saaledes som han har gjort. Denne Gjerning er imod Loven og for Loven vil han tidligt eller sildigt komme til at staa til Ansvar for den.“

„Na, hvad Loven angaaer, den bryder han sig kun lidt om. Vi have hele vort Liv igjennem været imod Loven og Loven imod os. Naar et Menneske skal til at nappes med Nævnninger og Bidner og Prokuratorer og Generalfiskaler og stjødsløse Sagsøgere, er det ikke saa

farlig en Sag at byde Loven Braaden her tillands. Det kan nok være, at der gives Lande, hvor Loven gjælder Noget, men her i Eggen og i hele Barmount kjære vi os ikke stort om Loven, undtagen det er en Sag mellem Mand og Mand og Modparten holder paa sine Rettigheder som en Bulbider. Saa, vil jeg indrømme, er det Noget at have Loven paa sin Side, men i en Sag om et Eiendomsindgreb har det ikke Stort at betyde."

"Men dette ender maaskee ikke med en Sag om et Eiendomsindgreb. Deres Fader — men det er sandt, er Tusindacres kommen slemt til Skade?"

"Det er ikke Noget at tale om," svarede Sønnen roligt og stirrede endnu nedse hen mod Skoven. "Han blev lidt forstumlet i Hovedet, men det gaaer snart over, og han er vant til saadanne Skrup. Fader er fortvivlet haard i Hovedet og han kan taale ligesaa mange Hammerslag der, som nogen Mand, jeg har seet. Tobit er ogsaa seig i de Dele, og han behøver det ogsaa, for han faaer altid Knubs i Panden og omkring Dinene."

"Men for atter at tale om Deres Fader, hvorledes synes han at være slemt imod os?"

"Ikke videre venstabeligt, kan jeg fortælle Dem! Den Gamle er betydeligt arrig, og naar det er Tilfældet, vil han have sin Billie trods alle Gouverneurer og Dommere i Landet."

„Troer De han tænker paa at tilføie os Fanger noget egentligt Ondt?“

„En Mand tænker ikke synderligt, antager jeg, naar han har faaet et saadant Klaps paa Skallen. Han føler snarere et plagende Syn, end han tænker derpaa, og naar Følelsen er vaagnet, kommer det omtrent paa Et ud, hvem der har Ret og hvem der har Uret. Det Banskeligste ved Deres Sag er at faae det i Orden med Plankerne dernede i Bugten. Bandet er lavt og det Meste, der kan gøres med dem førend November, er at flaade dem ned til næste Strømsfald, og derover kunne vi ikke faae dem, førend vi have mere Vand. Det er uoveligst at holde en Mand som Dem og Assistenten med ligesom i Fængsel i to, tre eller fire Maaneder, og heller ikke gaaer det an at lade Dem slippe, da De saa vilde kalde Loven til Hjælp imod os. Men beholde vi Dem, vil der blive anstillet Ransagning og udsat en Belønning. Nu vide en hel Del af Færsterne Besset om denne Rydning, og den menneskelige Natur holder ikke Stand imod en Belønning. Det veed den Gamle meget godt, og det er det, han er mest bange for. Der er næsten Ingenting, som vi daarligere kunne holde Stand imod, end en god og hurtig Belønning.“

Jeg haade morede mig og opbyggedes ved Zephaniahs Naturlighed og Oprigtighed og havde gjerne fortsat Samtalen, var Lowiny ikke kommen trippende hen til os og

havde kaldt sin Broder bort til et Møde af Familien, da den gamle Squatter nu var kommen saa meget til sig selv, at han kunde holde Raad med sine Sønner. Broderen forlod mig strax, men den unge Pige nølede ved mit Hjerne af Forraadsbuset, som om hun nødigt vilde gaae.

„Jeg haaber, at Melbuddingen var sed og god,“ sagde Lowiny med et frygtsomt Blik paa Sprækken.

„Den var fortræffelig, min gode Pige, og jeg takker Dem ret meget for den. Har De meget travlt nu? Kan De blive her et Dieblis, medens jeg beder Dem om Noget?“

„Na, for Tiden har jeg Ingenting at bestille inde i Huset, da Fader har kaldt Drengene sammen omkring sig. Naar han gjør det, gaaer endog Moder.“

„Det fornoier mig; thi jeg anseer Dem for saa venlig og god, at jeg nok tør betro mig til Dem i en temmelig vigtig Sag; tør jeg ikke, gode Lowiny?“

„Altsaa kan en Squatters Datter dog være god i en stor Godseiers Dine!“

„Ganske vist, ja endog fortræffelig, og jeg er meget tilbøielig til at troe, at De er en af det Slags.“ Lowiny saae henrykt ud, og da saa meget af det, jeg sagde, var fortjent, kostede dette Emigreri mig mindre Oervindelse, end det ellers vilde have været Tilfældet.

„Ja, det veed jeg De er, og De er ganske uskiftet

for denne Levemaade. Men jeg maa strax meddele Dem mine Ønsker, da vor Tid maaskee kun bliver meget kort."

"Gjør det," sagde den unge Pige og saae ivrigt op i Beiret, idet Dydens og oprigtige Tølelsers sande Kjendtegn, en svag Rødmen, udbredte sig over hendes Ansigt, "gjør det; thi jeg døer af Bængsel efter at høre Dem, og jeg veed iforveien, at jeg vil gjøre Alt, hvad De beder mig om. Jeg veed ikke, hvorledes det er, men sommetider, naar Fader og Moder beder mig om en Ting, er jeg tilmode, som om jeg ikke kunde det; men nu er det slet ikke saaledes med mig."

"Mine Anmodninger komme ikke ofte nok for at trætte Dem. Lov mig for det Første at bevare min Hemmelighed."

"Det skal jeg," svarede Lowiny rask og med Eftertryk. "Ingen dødelig Sjæl skal faae Noget at vide derom, og jeg skal ikke engang tale derom i Søvne, som jeg sommetider gjør, ifald jeg kan undgaae det."

"Assistenten har en Søsterdatter, som er ham meget kjær og som besvarer hans Kjærlighed. Hendes Navn er —"

"Dus Malbone," afbrød Pigen mig med et svagt Smil. "Zeph har fortalt mig Altting om hende, for Zeph og jeg ere gode Venner; han fortæller mig Altting og jeg fortæller ham Altting. De kan ikke troe hvilken Trøst det er at have En, hvem man kan fortælle sine Hemmeligheder; — naa, hvad saa mere om Dus?"

„Hun er her.“

„Her! Jeg seer ikke Noget til hende,“ sagde hun og saae sig hurtigt og, som det forekom mig, lidt urolig om; „Zeph siger, at hun er saa frygteligt smuk!“

„Det ansees hun for, troer jeg, skjøndt det er langt fra, at hun er den Eneste af det Slags; der er ingen Mangel paa smukke Piger i Amerika. Idet jeg sagde, at hun var her, mente jeg ikke, at hun var her, her i Forraadshuset, men der, hist ude i Skoven. Hun fulgte sin Morbroder til Randen af Rydningen — see Dem om, mere mod Vst. Seer De den ferte Stub paa Kornmarken bagved Deres Faders Hus?“

„Ja, den er tydelig nok at see; gid jeg kunde see Albany ligesaa tydeligt.“

„Naa, see saa lidt til Benstre af Stubben, saa seer De et stort Kastanietræ i Udkanten af Skoven bagved den; det Kastanietræ, jeg mener, ligesom strækker sin Krone fra Skoven ind i Rydningen.“

„Godt, Kastanietræet seer jeg ogsaa og kjender det godt. Der er en Kilde tæt ved dets Rod.“

„Ved Foden af dette Kastanietræ forlod Assistenten sin Søsterdatter, og hun er upaatvivleligt nu et eller andet Sted der i Nærheden. Turde De vove Dem saa langt bort, uden at gaae den lige Vej derhen, og overbringe et Budskab eller et Brev?“

„Ja det tør jeg godt! Vi Piger strøise jo omkring

paa Lodderne saa meget vi lyst, og nu er der jo desuden Bår ude i Skoven. Jeg vil løbe hen efter en Kurv, saa kan De skrive Deres Brev saa længe. Gud, der er Ingen, der tænker noget ved, at jeg gaaer ud for at plukke Bår; jeg vil saa fortrivlet gjerne see denne Dus! Troer De hun vil have Jeph?"

"De unge Pigers Sind er saa upaalideligt, at jeg ikke tør have nogen Mening derom. Bår det En af mit eget Kjøn og han havde sagt mig sine Duffer, troer jeg nok, at jeg kunde sige Dem det med nogenlunde Bestemthed."

Pigebarnet lo; derpaa syntes hun at blive lidt forvirret og saa rødmede hun atter. Hvor Kjønnets tillærte, nei medfødt Følelse dog viser sig som fladderagtig Dyrigtighed for at forraade en Kvinde!

"Nu vel," raabte hun, idet hun løb hen efter Kurven, "efter min Formening er en ung Piges Sind ligesaa paalideligt og ligesaa meget at stole paa som nogen levende dødelig Skabnings!"

Hu skulde jeg da til at skrive en Billet til Dus. Skrivematerialierne leverede min Lommebog. Jeg rev et Blad ud af den og gik hen til Assistenten for at meddele ham, hvad jeg var i Begreb med at gjøre, og spørge ham, om han havde noget særligt Budskab at sende.

"Send den kjære Pige min Velsignelse, Mordant. Siig hende, at den gamle Assistent beder Gud velsigne hende; det er Alt. Resten kan De selv sige."

Jeg sagde Resten. For det Første sendte jeg Søsterdatteren Niorbroderens Betsignelse. Derpaa forklarede jeg med saa faa Ord som muligt vor Stilling og gav den et saa gunstigt Udseende, som min Samvittighed vilde tillade mig det. Efter disse Forklaringer besvor jeg Ursula om at vende tilbage til sin Broder, og ikke atter vove sig saa langt bort fra hans Beskyttelse. Om Slutningen af Billetten har jeg ikke Meget at sige. Jeg var kort, men gav Tus at forstaae, at mine Følelser for hende vare ligesaa levende som nogensinde, og jeg troer, at det var udtrykt med den Kraft, som Lidenksaben giver. Min Billet var færdig netop da Lowiny kom for at hente den. Hun bragte os en Kande Mælk som et Slags Undskyldning for, at hun var vendt tilbage til Laden, fik Billetten i Bytte og skyndte sig afsted hen til Markerne. Idet hun gik forbi en af Hytterne, hørte jeg hende raabe til en af sine Søstre, at hun gik ud for at plukke Brombær til Fangerne.

Jeg iagttog den raske Viges Skridt med inderlig Deltagelse. Assistenten havde kun sovet lidt siden min Forsvinden og indbente nu det Forsømte, og hvad Indianeren angik, da udgjorde Spisen og Soven en Hovedbeskjæftigelse for ham, ligesom for alle hans Landsmand, undtagen paa Jagten, eller paa Krigstien.

Lowiny nærmede sig en Lod, som Bussene ganske havde taget i Besiddelse. Her forsvandt hun snart og

plukkede Bær underveis med sine flinke Fingre, som om hun indsaae Nødvendigheden af at kunne ved sin Hjemkomst fremvise nogle Frugter. Saasnart Vigen var forfunden mellem Bussene, holdt jeg mine Dine fæstede paa Nabningerne i Skoven i Nærheden af Kastanietræet og ventede angsteligt paa det Dieblik, da jeg atter skulde see hendes Stikkelse vise sig ved dette. Min Opmærksomhed forstærkedes, idet jeg saae et Glimt af Dus; det var kun et Glimt, kun en slagrende Fruentimmerkjole, der svævede hen mellem Træerne; men da det var for tidligt til, at det kunde være Lowiny, vidste jeg, at det maatte være Dus. Dette var opmuntrende, da det kun efterlod liden Grund til at tvivle om, at mit Sendebud vilde finde Sjensstanden for sin Søgen. En halv Time efterat Lowiny var gaaet ind igjennem Bussene, saae jeg hende tydeligt tæt ved Foden af Kastanietræet. Vigen standsede et Dieblik ligesom for at speide og skred derpaa pludseligt ind i Skoven, hvor jeg ikke tvivlede paa, at hun og Dus havde en Sammenkomst. En hel Time gik, uden at jeg saae mere til Lowiny.

Imidlertid indfandt Zephaniah sig atter ved Forraadsbuset. Dennegang kom han ledsaget af to af sine Brødre og havde Nøglen i Haanden. Først troede jeg, at jeg skulde føres hen for Tusindacres's opboiede Tribunal, men jeg tog feil. De unge Mænd stode ikke saasnart ved Døren til vort Fængsel, førend Zephania raabte til Onondagoen,

at han skulde komme hen til den, da han havde Noget at sige ham.

„Det maa være kjedeligt for en Rødhud at være indespærret som et Sviin førend det skal slagtes,“ sagde Ynglingen, hentende sine Billeder fra bekendte Gjenstande, „og jeg antager, Du vil være ret glad ved at komme ud og gaae omkring som en anden fri og fornuftig Slabning. Hvad siger Du, Injin, er det Dit Dnske?“

„Ganske vist,“ svarede Sifferflint roligt. „Stor Del hellere være ude, end være inde her.“

„Det mente jeg med. Nu vel, den Gamle siger, at Du kan komme ud mod Løfter, hvis Du vil give dem. Saa er Du Herre over Dine Bevægelser, seer Du.“

„Hvad vil han mig skulle gjøre? Hvad vil han mig skulle sige, hvad?“

„Ikke synderligt, isald Du blot har Lyst dertil. For det Første skal Du give Dit Ord paa ikke at løbe bort, men blive i Rydningen og vende tilbage og melde Dig, naar der bliver blæst tre korte Stød i Muslingskallen. Er Du enig heri, Sus?“

„Ganske vist, ikke løbe bort; komme tilbage, naar han kalde — det betyde blive hvor han kan høre Musling.“

„Naa, det et altsaa en Aftale. Dernæst maa Du love ikke at lufte omkring ved Møllen og Udbusene for at see, hvad Du kan finde, men at holde Dig borte fra alle Bygningerne, undtagen Forraadshuset og Baaningerne. Er Du enig heri?“

„Godt! Ikke svært at gjøre det!“

„Naa, dernæst maa Du ikke bringe Baaben herind i Nybygden og ikke bringe Fangerne Andet, end Budskab og Føde. Vil Du love det?“

„Ganske vist; villig nok til at gjøre det med.“

„Og paa ingen optænkkelig Maade føre Krig med nogen af os, førend Dit Gresord er udløbet og Du igjen er Din egen Herre. Hvad siger Du dertil, Sporløs?“

„Alt godt; enig i gjøre det Alt.“

„Godt, det er omtrent Alt, hvad den Gamle forlanger; men Moder har et Par Betingelser, som hun vil, at jeg skal gjøre. Skulde det Værste hænde og Folkene her i Nybygden komme til at slaas med Folk udenfor den, maa Du love ikke at tage Skalper af Fruentimmer eller Børn, eller af nogen Mand, som Du ikke sælder i aaben Kamp. Den gamle Kone vil indrømme Dig Skalperne af de Mænd, der falde i Kampen, men synes, at det er imod Fornuften at tage dem af dem, der ikke ere komne af Dage paa den Maade.“

„Godt; har Iet ikke Lyst at tage nogen Skalp,“ sagde Indianeren med en Bevægelse, han ikke ganske kunde behereske. „Faaet ingen Stamme, faaet ingen unge Mand; hvad Nytte Skalp til? Ingen ændse hvor mange Skalp Susquesus tage — hvor mange han efterlade. Alt det glemt for lange siden.“

„Ja, det er Din Sag, ikke min. Men da Du har samtykket i alle Punkterne, kan Du gaae ud og skjotte Dig selv. Høst paa, tre korte, skarpe Stød i Muslingstallen ere Signalet for Dig til at vende tilbage og melde Dig.“

Ifølge dette sælsomme Kartel blev Susquesus sat i Frihed. Jeg hørte paa den hele Overenskomst med Forbauselse, skjøndt det af de høie kontraherende Parters Væsen var let at see, at Overenskomsten ikke indeholdt Noget, der var nyt for dem. Jeg havde hørt, at enhver blot nogenlunde anseet Indianers Ord i alle saadanne Tilfælde holdtes for helligt, og da Susquesus ganske roligt gik ud af sit Fængsel, kunde jeg ikke lade være at spørge mig selv om, hvor mange Magter og Potentater der vel fandtes i Christenheden, som under lignende, for deres Interesser ligesaa vigtige Omstændigheder vilde sætte en saadan Tillid til deres Eigemænd? Nysgjerrig efter at erfare, hvad mine nuværende Herrer tænkte om Sagen, benyttede jeg Leiligheden til at spørge dem derom.

„De giver Indianeren Friheden paa hans Vres.“

ord," sagde jeg til Zephaniah; „vil De negte os hvide Mænd den samme Forret?"

„En Injin er en Injin; han har sin Natur og vi vor. Der blev talt noget om ogsaa at lade Dem slippe ud, Major, men den Gamle vilde intet høre derom. „Han kjendte Menneſkene," sagde han. „og vidste, at det ikke kunde gaae an." Løslader man en hvid Mand, anstrenger han sin Hjerne for at finde et Hul, hvorigjens nem han kan krybe ud imod Aftalen; om han saa skulde gaae tilbage til Verdens Skabelse, finder han det nok. Majoren vilde sige: Jeg blev indespærret imod Loven, og nu, da jeg er kommen ud, vil jeg blive ude imod mit Løfte, eller saadant noget, og da vi nu have ham vis, er det bedst, at vi beholde ham! Det var Meningen af den Gamles Tanker, Major, og De vil selv ligesaa godt som en af os kunne indsee, hvor rimeligt det er, at han forandrer dem."

Det nyttede ikke at gjøre Indvendinger mod denne Logik, som jeg i mit stille Sind maatte indrømme støttede sig paa Kjendsgjerninger, og jeg androg derfor ikke videre paa min Løsladelse. Det syntes imidlertid, som om Tusindacres selv halvtveis var tilbøielig til at indrømme Assistenten en lignende Begunstigelse som den, han havde indrømmet Indianeren. Dette var mig paafaldende efter det voldsomme Sammenstød, der havde fundet Sted imellem dem; men enhver Livsstilling har sine særegne Gres-

begreber, som Folk sætte en Stoltthed i ikke alene at skaffe Agtelse, men ogsaa selv at agte.

„Fader tænkte paa ogsaa at modtage Deres Gresord, Assistent,“ tilbødte Zephaniah, „og vilde ogsaa have gjort det, ifald De ikke i de sidste Aaringer havde opholdt Dem saa meget i Nybygderne, at han ikke ganske tør stole paa Dem. En Mand, der tilbringer saa meget af sin Tid med at trække Grændselinier, troer sig maaskee berettiget til selv at overskrive dem.“

„Deres Fader kan tænke hvad han lyster,“ svarede Andries koldt. „Han faaer ikke noget Gresord af mig og jeg trænger ikke til nogen Gunst af ham. Vi staae paa Krigsfod, unge Mand, og lad ham vogte sig selv og sine Planter det bedste han kan.“

„Ja,“ svarede Zephaniah, idet han strakte sig og talte med Fyrighed, skjøndt han meget godt vidste, at han talte med Dus's Morbroder og derved kunde skade sit Forhold til sin Herskerinde. „ja, Assistent, kommer det dertil, gjør enhver bedst i at passe sig selv. Vi ere en talrig Flok af stærke Mænd og lade os ikke skræmme af en Stevningsmand eller fordrive fra vore Jorder af et Stykke Pergament. Først maa hele Flokke af Panthere overfalde os, førend vi vige en Tomme.“

„Gaa væk, gaa væk, taabelige unge Knøs; De er Deres Faders Søn, og det er Alt, hvad man behøver at sige om Dem. Jeg tager ikke imod Gunstbeviisninger af

af Squattere, der er en Yngel, som jeg afstyer og for-
agter."

Jeg blev lidt forundret over at høre dette Svær og bemærke denne bestige Yttring af den gamle Assistent, der i Almindelighed var koldblodig og stedsø hoflig. Men ved nærmere Eftertanke indsaae jeg, at han ikke havde saa ganske Uret. En Udverling af Hofligheder imellem os og vore Herrer kunde synes at give disse et vist Knap paa os, hvorimod vi ved at holde os til den nøgne Ret beholdt enhver Fordel over dem, i det mindste i moralsk Betydning. Da Zephaniab og hans Brødre havde faaet dette Afslag af Andries, forlode de os, men Susquesus nolede i Nærheden af Foraads huset, aabenbart bedre tilmode nu, da han var udenfor det, end han havde været, medens han var inde i det. Han havde Intet at bestille, og hans Orkesløshed var Indianerens, denne Stamme, der har en saa frygtelig Energi, naar Energi er nødvendig, men saa hyppigen er magelig, naar den ikke ansvores af Nød, Fornøielse, Krig, eller egen Fordel.

Saaledes flode Tingene indtil vi nogen Tid efter den ovenfor beskrevne Sammenkomst fik Besøg af et andet Selskab med Tobit i Spidsen. Denne Mand kom for at føre Assistenten og mig til Tusindacres's Hytte, hvor alle Familiens Mandfolk vare forsamlede, og hvor vi, som det nu syntes, skulde underkastes ligesom et Forhør, der kunde faae væsentlig Indflydelse paa vor Skjebne enten

til det Gode eller til det Onde. Jeg raadsførte mig med Andries om, hvorvidt vi skulde gaae ind paa en saadan Foranstaltning, men mærkede, at Andries var rede til at møde Squatterslægten Ansigt til Ansigt og sige den sin Mening naar og hvor det skulde være. Da jeg saae min Ven saaledes stemt, gjorde jeg selv ingen videre Indsendinger, men forlod Forraadshuset i Selskab med ham, vel bevogtede af fire unge Mænd, der alle vare bevæbnede og førte os hen til Rejsfærdighedens Sæde i dette vilde og patriarkalske Samfund.

Sjette Kapitel.

Tusindacres havde ikke aldeles tilslødesat Lovens Former, skjøndt han havde saa meget imod dens Mænd. Udenfor Døren til hans Bolig fandt vi et Slags Ret forsamlet med ham selv i Midten af den, medens den største Stue ikke indeholdt Andre, end Prudence og et Par af hendes Døttre. Blandt de sidste var til min Forundring Lowiny; thi jeg havde ikke seet hende vende tilbage fra Skoven, skjøndt mine Dine ikke havde været

ret længe vendte bort fra den Retning, i hvilken jeg havde haabet at opdage et Glimt af Dus.

Tobit førte os Fanger ind i Huset, hvor han opstillede os tæt ved Døren og vendte selv Ansigtet mod sin Fader, en Foranstaltning, der gjorde det overflødigt at passe videre nøie paa os, da det eneste Middel til at flygte bestod i at styrte os igjennem Trængslen udenfor, en Ting, der i Gjærningen var uudsærlig. Men Assistenten syntes ikke at være nogen Tanke om Flugt. Han traadte ind i denne Kreds af kæmpestærke unge Mænd med fuldkommen Egegylldighed, og jeg husker, at det slog mig, at hans Ansigt havde det samme Udtryk, som jeg ofte havde seet det antage, naar vort Regiment stod opstillet til en eller anden alvorlig Tjeneste. I saadanne Diebliske kunde gamle Andries synes stor, idet Værdighed, Myndighed og Koldblødighed hos ham blandede sig med urokkeligt Mod.

Da vi vare komne ind, tog Assistenten og jeg Plads tæt ved Døren, medens Tusindacres satte sig paa en Stol ude paa Grønningen midt iblandt sine Sønner, som alle stode op. Da denne Indretning blev truffen under en alvorlig Tausshed, var Virkningen af den ikke ganske uden Indtryk og gav det Hele et vist Anstrøg af Justits. Jeg blev opmærksom paa den angstelige Røsgjerrighed, der aabenbarede sig, navnlig paa Fruentimmernes Ansigter; thi den Beslutning, Tusindacres nu var i Begreb med at tage, vilde for dem have samme Gylldighed, som en Dom

af Salomon selv. Bante til at betragte Alt fra deres egen Fordels Synspunkt, tvivlede jeg ikke paa, at Alle af denne halvt barbariske Slægt bildte sig ind at være bekladte med en vis hemmelig, naturlig Ret til deres ulovlige Bestjefstiggelse, idet de ikke vidste, at de i det Dieblif, de indskrænkede deres Berettigelse til denne Maalestok, satte den paa lige Fod med hele den øvrige Menneskeslægts. Naturen skjenker ikke et Individ udelukkende Noget, undtagen dets Individualitet og det, der hører til dets Person og personlige Egenskaber; alt Andet maa det ifølge Naturens Lov dele med Resten af dets Slægt. En paa oprindelig Besiddelse beroende Adkomst gjør ingen Undtagelse fra denne Regel, da det kun er menneskelig Overenskomst, der giver den Gyldighed og Hjemmel, uden hvilke den ikke vilde være nogen Adkomst. Men i Hemmeligheder som disse var ingen af Tuindacres's Familie nogensinde trængt ind, skøndt Samvittighedens stille, sagte Stemme, Rettens Lysglimt, dog undertiden kunde spores selv blandt den Forvirring af sociale Grundsatninger, hvortil deres Egenhjørighed havde taget sin Tilflugt.

Vi leve i en Tidsalder, som vi kalde Fremfrittenes, og indbilde os, at Mennesket paa sin Skjebnes store Sti stadigen mere og mere nærmer sig Noget, som vi ere tilbøielige til at forestille os som udgjørende Fuldkommenheden. Jeg skal visseligen ikke formaae mig til at sige, hvad der er den guddommelige Hensigt med vor

Arts fremtidige Bestemmelse her paa Jorden; men Aar og Erfaring maa, ifald jeg ikke har levet forgjeves, have lært mig, hvor lidet der virkelig er nyt af vore forrøste Forbedringer, og at, dersom vi besidde Grundsætninger, der have Uforkrænkelighedens Stempel, ere de saadanne, der ere de ærværdigste, fordi de have bestaaet Tidens alvorligste Prøvelser.

Jeg veed ikke, om den lange Pause, der fulgte efter vor Ankomst, var en Følge af den Hensigt at forstærke Indtrykket af dette sælsomme Optrin, eller om Tusindacres virkelig ønskede at vinde Tid for at samle sine Tanker og modne sine Planer. Een Ting var mig paafaldende; trods de Voldsomheder, der nyligt havde fundet Sted imellem Assistenten og ham, var der intet Spor af Nag tilbage i den gamle Skovbyggers hærdede og rynkede Ansigt; thi han var altfor vant til saadanne Udbrud af Forbittrelse til at mindes dem ret længe. I Alt, hvad der blev sagt, og i Alt, hvad der foregik i Løbet af denne for mig saa minderværdige Dag, kunde jeg ikke spore mindste Skæmme hos Squatteren paa Grund af det voldsomme personlige Sammenstød, han for saa kort Tid siden havde haft med min Ven. De havde været oppe at brydes og han var bleven kastet til Jorden; dermed var den Sag forbi.

Den Tausched, som indtraadte efterat vi havde taget Plads, maa have været flere Minuter. Med Henlign til mig selv saar jeg, at jeg kun var en underordnet Person

ved dette Møde, idet gamle Andries ganske havde fortrængt mig i Vigtighed i Squatternes Dømmelse. Til ham vare de vant og derhos vante til at betragte ham som et Slags fjendtlig Magt. idet netop hans Virksomhed stod i Strid med Hovedgrundførelsen for deres daglige Liv. Den Mand, som opmaalte Jord, og den, som bemægtigede sig den uden Opmaalning, vare baade i moralsk og fysisk Henseende ligefrem hinanden modsatte Kræfter og kunde ikke antages at betragte hinanden med de venstabeligste Bine. Derfor blev Assistenten ogsaa en Gjenstand af større Vigtighed for Squatterne, end den ene af Grundeirernes Søn og begge disses Befuldmægtigede. Hvad den gamle Mand selv angik, da kunde jeg see, at han saa meget hollandsk ud, hvilket tydede paa en til Halsstarrighed grændsende haardnakket Bestemthed, urokelig Fastholden ved det, han ansaae for Ret, og en stærk Modbydelighed for hans nuværende Naboer, om ikke for Andet, saa fordi de vare komne Ofter fra, en Folkestamme, som han baade mistroede og agtede, ikke kunde lide og dog hemmeligt ærede for mangen en Egenkab, som baade var god og gavnlig.

For den næste Slægtfølge vil den Følelse, der engang var saa levende mellem Hollændernes Efterkommere iblandt os og de Folk af engelsk Blod, som kom fra de sørlige Stater, næsten ikke være Andet, end et historisk Emne. Jeg seer, at min Fader i det Haandskrift, han har efterladt mig, har, ligesom jeg selv, gjort forskjellige Hentydning-

ger til denne Sag. Det er mit Ønske ikke at blive misforstaaet i denne Henseende. Jeg har kun omtalt hin Følelse som en uomtvistelig Kjendsgjerning, men, som jeg haaber, uden nogen utilbørlig Meningsfanatisme. Mr. Cornelius Littlepage og hans Søn kunne muligt, sig selv ubevidst, have ladet sig paavirke af de gamle Fordomme i Kolonierne, men jeg har samvittighedsfuldt bestræbt mig for at undgaae dem. Har nogen af os imidlertid tilskyndende været altfor streng, haaber jeg i alt Fald, at Læseren vil erindre, hvor meget der i de sidste halvandet hundrede Aar er blevet fremsat for Verden fra Yankeens Side om dette Fjendskab og hvor lidet fra Hollanderens, og vil indrømme en Mand, der er stolt af den Smule hollandske Blod, hveras han tilfældigviis er i Besiddelse, den Forret at fremvise i det mindste een af Phaserne af hans egen Side af Historien. Dog det er paa Tiden at vende tilbage til Optrinnet i Hytten.

„Assistent,“ begyndte Tusindacres, efterat den omtalte Pause havde været flere Minuter, og talte med en Værdighed, der kun kunde have sin Oprindelse fra Inderligheden af hans Følelser. „Assistent. De har været en Fjende med mig og Mine siden den første Dag, vi mødtes. De er vor Fjende paa Grund af Deres afførlige Forretning, og dog har De den Dumdriftighed selv at give Dem i mine Hænder!“

„Jeg er en Fjende af enhver Skurk, Tusindacres,

og bryder mig ikke om, hvem der veed det," svarede gamle Andries alvorligt; „det er min Haandtering ligesaa vel som at føre Kjeder, og det maa gjerne spørges baade fjært og nær. Hvad det angaaer, at jeg er Deres Kjende ifølge min Forretning, saa kan jeg sige det samme om Dem, da der hverken vilde være Brug for Landmaalere eller Assistenten, ifald alle Menneſſer vilde hjælpe sig selv til Jord, saaledes som De har gjort hele Deres Liv igjennem, uden at sige saa meget som „med Forlov“ til Eiermanden.“

„Det er nu blevet til Alvor imellem os, Assistent,“ yttrede Squatteren, „men da De nu er i min Bold, er jeg rede og villig til at drøfte Sagen nærmere med Dem i Haab om, at vi endnu kunne skilles ad som Venner, og at denne vil blive den sidste af vore Stridigheder. Vi begynde begge at blive gamle, Assistent, og de, som ere deres Endeligt saa nær, burde undertiden tænke paa det. Jeg er ikke fra en hollandſt Koloni, men fra en Del af Verden, hvor Menneſſene frygte Gud og gjøre sig visse Tanker om et tilkommende Liv.“

Den Snak har intetſteds hjemme, Tusindacres,“ udbrod Andries utaalmodigt. Ikke fordi, at Religionen jo er en god Ting og en Ting, som bør æres og dyrkes, men den hører ikke hjemme i et Squatter-Land og allermindst i en Squatters Mund. Kan De sige mig een Ting, Tusindacres, og det er, hvorfor I Yankeeer bede saa meget og ved hvert andet Ord anraabe Gud om at

velsigne Eder, og slaae Eders Dine op og see saa fromme ud om Søndagen og derpaa gaae hen og squatte paa en Hollanders Jord om Mandagen? Jeg er en gammel Mand og har levet længe og seet meget og haaber, at jeg forstaaer noget af det, jeg har seet og oplevet, men det kan jeg ikke forstaae! Yankee Religion og Hollander Religion kunne ikke være af den samme Bibel."

"Det troer jeg heller ikke, det troer jeg heller ikke, Assistent, og jeg vil ovenikøbet ikke engang haabe det. Jeg ønsker ikke at blive retfærdiggjort paa samme Maade som De, eller at have en Religion som Deres. Det, som er forud bestemt, vil gaae i Opfyldelse, see hvad der vil, det holder jeg paa. Men for at lade Religionen være ganske udenfor den Sag, der er imellem os —

"Ja, det gjør De vel i," brummede Assistenten; thi Religionen har i Sandhed kun saare lidt med den at bestille."

"Jeg siger," svarede Tusindacres i en høiere Tone, som om han var fast besluttet paa at skaffe sig Ordet, „lad os gjemme Religionen til Sabbathens Dag og andre passende Leiligheder, saa vil jeg tale med Dem om denne Sag efter Fornuftens Lov og ikke alene sige, hvad jeg selv har at anføre, men ogsaa høre Deres Grunde saaledes som Ret er mellem Mand og Mand."

"Jeg tilstaaer, Assistent, at jeg længes meget efter at erfare, hvad Tusindacres har at sige til Forsvar for

sin Adfærd," fandt jeg det nu bedst at yttre, "og haaber De gjør mig den Tjeneste at være en taalmodig Tilhører. Jeg seer gjerne, at De svarer; thi jeg kjender Ingen, hvem jeg hellere vilde betro en retfærdig Sag, end Dem. Bliv ved, Tusindacres; min gamle Ven hører."

Andries søiede sig efter mit saaledes tydeligt udtalte Ønske, skøndt ikke uden forskellige Tegn paa Uro, der viste sig paa hans ærlige Ansigt, og en hel Del dæmpet Knurren om "Yankee Snedighed og Hellighed der er iført Ulvskæder," med hvilket sidste Udtryk Assistenten vilde betegne Kaarets medfødt Klædebon, men tabte sig i en Forvirring af Billeder, der ingenlunde er sjelden blandt Folk af hans Stand og Herkomst. Efter en Pause veds blev Squatteren.

"Bed Drostelsen af denne Sag, unge Mand, agter jeg at begynde med Tingenes Begyndelse, da jeg indrømmer, at ifald De lægger nogen Vægt paa Adkomster, kongelige Afslaaelser og saadanne Ting, saa have mine Rettigheder her ikke stort at betyde. Men begynder man med Begyndelsen, bliver Sagen ganske anderledes. De indrømmer formodentligt, at Herren skabte Himlen og Jorden og skabte Mennesket til at være Herre over den sidste?."

"Hvad vil det sige?" svarede Assistenten ivrigt. "Hvad vil det sige, gamle Tusindacres? Herren har jo ogsaa skabt den Orn, der flyver hist oppe langt ovenover Deres

Hoved; men derfor er det ikke sagt, at De skal dræbe den, eller den dræbe Dem."

"Tag imod Fornuft, Assistent, og lad mig tale ud: saa er jeg villig til at høre Dem. Jeg begynder med Begyndelsen, dengang Wiennesket først blev sat i Besiddelse af Jorden for at pløje og grave og sælde Træer til Bjælker og skjære Planter, Alt efter dets Fornødenheder og Tilbsiæligheder. Nu var Adam Fader til Alle, og til ham og hans Afkom blev Jordens Besiddelse givet af Ham, hvis Afkomst er bedre, end alle Kongers og Gouverneurers og Forsamlingers i hele den bekjendte Verden. Adam levede sin Tid og efterlod sit Afkom alle Ting, og saaledes har det været fra Fader til Søn lige ned til vore egne Dage og vor egen Slægt i Overensstemmelse med Guds Lov, skjøndt ikke i Overensstemmelse med Wienneskenes Love."

"Men selv om Alt det, De der siger, Squatter, forholder sig rigtigt, hvorledes kan det da gjøre Deres Ret her bedre, end noget andet Wienneskes?" spurgte Andries haanligt.

"Seer De. Assistent, Fornuften siger os jo, hvor et Wienneskes Ret begynder. Jorden blev, som jeg sagde Dem, givet Wiennesket til dets Afbenyttelse. Dengang De og jeg bleve fødte, bleve nogle Dele af Jorden afbenyttede, andre ikke. Naar vi ere blevene gamle nok til at bruge vore Hænder til Arbeide, behøve vi Jord, og

derfor nedsatte jeg mig her i Skoven, hvor Ingen havde nedsat sig førend jeg. Efter min Formening er nu denne Herrens Adkomst den bedste af alle Adkomster*).

„De har altsaa faaet Deres Adkomst og Deres Jord fra Herren,“ svarede Assistenten. „Men De vil dog vel ikke sætte Dem i Besiddelse af al den Jord, der endnu ikke er befolket, og jeg gad vide, hvorledes De vil afstikke Grændsen mellem Dem og Deres nærmeste Nabo. Siden De nu engang er her i Skoven, hvor stor en Strækning vil De da beholde til Deres egen fromme Afbenyttelse

*) For at Læseren ikke skal troe, at Mr. Mordaunt Littlepage her til ingen Nytte gjentager en egennyttig, uvidende og gemen Rovers taabelige Ytringer, maa det tilføies, at Lærdomme, der i moralsk og logisk Henseende ere af samme Natur som disse, skjøndt de afverle i Forhold til Omstændighederne og det, de skulle faststille, ideligen udtales i Blade, der i Staten New York erklære sig mod Erlæggelse af Forpagtningsafgift, og Mennesker have forseglet disse Grundsætninger, endog til Blodsudgydelse. Naar vi komme til vort tredje Haandstift, der handler om Nutidens Bevægelser, ville vi forelægge Læseren nogle af disse sælsomme Lærdomme, og vi nære kun liden Tvivl om, at de, som oprindeligen have udbredt dem, neppe ville beundre deres egne Theorier, naar de see dem indførte i en Bog, der indeholder de gammeldags Begreber om Ret og Uretlighed.
Udgiveren.

og hvor meget vil De efterlade til dem, der komme bag efter Dem?"

"Enhver tager saa meget, som han behøver, Assistent, og beholder det, hvortil han har sat sig i Besiddelse."

"Men hvad er Fornødenhed og hvad er Besiddelse? See Dem om, Tusindacres, og sig mig, hvor meget De kunde have Lyst til at gjøre Fordring paa af dette Sted ifølge Deres Adkomst fra Herren."

"Hvor meget? Saa meget, som jeg behøver — nok til at føde mig og Mine — og nok til Planter og til at bestjefte Drengene. Det vilde for en Del beroe paa Omstændighederne; jeg kan til een Tid trænge til mere, end til en anden, alt som Drengene vore til og Familien tillager i Antal."

"Nok til Planter, hvor længe? Og nok til at bestjefte Drengene, hvor længe? En Dag, en Uge, en Menneskealder eller en Mængde Menneskealder? Det maa De først sige mig, Tusindacres, førend jeg troer paa Deres Adkomst."

"Var ikke urimelig — var ikke urimelig med Deres Spørgsmaal, Assistent, saa skal jeg svare paa dem alle og det paa en Maade, som vil tilfredsstille Dem og enhver fornuftig Mand. Hvor længe jeg behøver Planterne? Saa længe jeg har Brug for dem. Hvor længe jeg behøver at bestjefte Drengene? Til de blive kjede af Pladsen og faae Lyst til andet Arbeide. Naar en Mand

er tjed af sin Bopæl, saa vælger han sig en anden og sælger naturligviis sine Forbedringer til den, der giver ham mest for dem."

"Saa De vil sælge Deres Forbedringer? Hvad, sælge Herrens Aldkomst, gamle Tusindacres? Stille Dem ved Himlens Gave for noget usfelt Sølv og Guld?"

"De forstaaer ikke Aaron," sagde Prudence, som saae, at Assistenten var nær ved at gaae af med Seiren, og som stedse var rede til at komme sin Stamme til Undsætning, naar det gjordes nødvendigt, hvad enten det skulde være med Ord, med Tænder og Negle, eller med Riflen. "De forstaaer aldeles ikke Aaron, Assistent. Hans Mening er, at Herren har skabt Jorden for sine Skabninger; at den, der trænger til Jord, har Ret til at tage saa meget deraf, som han behøver, og bruge det saa længe han vil og, naar han er færdig dermed, at stille sig ved sine Forbedringer for den Priis, han kan faae for dem."

"Det er det netop," udbroød Squatteren med en lydelig Rønnen som en Mand, der mærker, at han faaer Hjælp; "det er min Mening og for den vil jeg leve og for den vil jeg døe."

"At De har levet for den, veed jeg meget godt, Tusindacres, og nu, da De er bleven gammel, vil De rimeligviis ogsaa døe for den. Men hvad det angaaer at forstaae den, saa forstaaer De ikke Dem selv. De har nu squattet saa fuldstændigt her, at De har bygget Dem

en Mølle. Stig mig da nu hvor megen Jord De besidder, for at vore Jorder, naar jeg kommer og squatter ved Siden af Dem, ikke skulle krydse hinanden. Jeg gjør et simpelt Spørgsmaal og venter et ligefremt, tydeligt Svar. Viis mig Grændserne for Deres Enemarkter og siig mig paa hvor meget af Verden De gjør Fordring og paa hvor meget De ikke gjør Fordring."

"Jeg har jo saa godt som allerede besvaret det Spørgsmaal, Assistent. Min Tro er, at en Mand har Lov til at besidde det, han behøver, og behøve det, han besidder."

"Gud hjælpe da den Mand, der skal føre Kjeder mellem Dem og Deres Naboer. Tusindacres; en Mands Fornodenbeder i Dag kunne være forstjellige fra hans Fornodenbeder i Morgen og i Morgen fra dem i Overmorgen og saa fremdeles til Dagens Ende! Ifølge Deres Lære vilde Intet være ordnet, men Alt staae imellem - elleve og fem."

"Jeg troer ikke, at jeg bliver rigtigt forstaaet efter Alt det, der er blevet sagt," svarede Squatteren. "To Mænd drage ud i Livet paa en og samme Tid og begge trænge til Jordlodder. Nu vel, de have Orkenen for sig, eller ogsaa er det maaskee ikke Altsammen Orken, skjøndt det engang var det. Den Ene foretrakker at kjøbe Fordringer og gjør det; den Anden derimod drager videre frem, langt bort fra Menneffenes Dine. Begge have de

Ret og kunne beholde deres Besiddelser, siger jeg, til Dagens Ende, det vil sige under Forudsætning af, at Ret er stærkere, end Magt."

"Godt, godt," svarede Assistenten lidt spydigt; men sæt nu, at den ene af Deres Mænd ikke vil købe forbedringer, men følge bagefter den Anden og ligeledes ned sætte sig i Drkenen?"

"Lad ham det, siger jeg; det er hans Ret og Herrens Lov."

"Men sæt nu, at begge Deres unge Mænd have Lyst til den samme Plet i Drkenen?"

"Den, der kommer først til Mølle, faaer først malet; det er min Grundsaetning. Lad den Raskeste beholde Jorden. Besiddelsen er Alt ved Afgjørelsen af Udkomst til Jord."

"Nu vel, for at fæie Dem, Tusindacres, ville vi lade den Gne gaac foran den Anden og først erhverve sig sin Besiddelse; hvor meget skal han da tage?"

"Saa meget som han behøver, har jeg jo allerede sagt."

"Ja, men naar nu hans langsommere Ven indhenter ham og ligeledes har sine Fornødenheder og har Lyst til at bosætte sig ved Siden af sin gamle Nabo, hvor skal saa Skjellet imellem dem findes?"

"Lad dem enes om det! Det maatte være et Par stræffelige Naboer, som ikke kunde enes om en saa ringe

Ting, - sagde Tobit, der begyndte at blive kjed af Disputen.

"Tobit har Ret," tilføiede Faderen, "lad dem enes om deres Grandsfjæl og afsætte det efter Diemaal. Pokker i Bولد med alle Kjeder og Kompasser, siger jeg! De ere en Dpfindelse af Djævelen for at sætte ondt Blod mellem Naboer og vedligeholde Uenighed, istedetfor at vor Bibel byder os at leve i Fred med alle Mennesker."

"Ja, ja, jeg forstaaer det Altsammen," svarede Assistenten lidt haanligt. "En Yankee Bibel er en beqvem Bog. Den indeholder Hjemmel for alle Slags Lærdomme og Gudsdyrkelse og Benner og Prædikener og saa fremdeles. Den er hvad jeg kalder en saa fort videre Bibel, Diordaunt, og kan læses baade forlands og baglands; alle Kapitlerne kunne gøres til et, og ethvert Vers kan gøres til et Kapitel. Snart er St. Lukas St. Paulus og St. Johannes snart St. Matheus. Jeg har hørt Gders Præster udlægge den, men ikke to af dem have udlagt den ens. Nyheder ere Ny Englands Religion og Nyheder i Stikkelse af anden Mands Jord dets elskværdige Børns Tro! O ja, jeg har seet en Yankee Bibel! Men det afgjør ikke Sagen mellem vore to Squattere, som begge ville have en og samme Bakke til Skorbugt; hvem af dem skal nu have den?"

"Den, som kom først, har jeg jo sagt Dem, Assistent, og eet Ord er saa godt som tusinde. Har den,

der kom først, fæstet sine Dine paa Bassen og sagt til sig selv, „den Bakke er min,“ saa er den hans.“

„Naa, det er en hurtig Eiendoms erhvervelse! Var det den Maade, hvorpaa De erhvervede Dem Deres Eiendom paa Godset Mooseridge, Tusindacres?“

„Ja ganske vist; jeg behøver ingen bedre Udkomst. Jeg kom her først og tog Jorden i Besiddelse og vil fremdeles tage den i Besiddelse, alt som jeg trænger til den. Det nytter ikke at stille Noget under Stol; thi jeg vil tale rent ud af Posen, om ogsaa Godseierens Søn er tilstede.“

„Ja, De taler høit nok og tydeligt nok, og det skulde ikke undre mig, om De engang selv blev tagen i Besiddelse for Deres Ueilighed. Der er imidlertid een Vanskelighed, som jeg vil anføre til Deres Overveieelse, Tusindacres. De siger, at De sætter Dem i Besiddelse af en Skovlod ved at see paa den —“

„Det behøves ikke engang at see paa den,“ svarede Squatteren, begjerlig efter at udvide sine Rettigheders Omraade. „Det er nok, at en Mand trænger til Lodden og at han kommer eller sender en Anden for at sikke sig den. Besiddelse er Alt, og jeg kalder det Besiddelse at trænge til en Plads og foretage et eller andet Slags Arbeide i en rimelig Afstand fra den. Det giver Ret til at hugge og rydde, og naar en Rydning er begyndt,

er det en Forbedring, og Alle indrømme, at Forbedringer
baade kunne kjøbes og sælges."

"Godt, nu forstaae vi hinanden. Men det var den
lille Vanskelighed, jeg vilde omtale. En vis General
Littlepage og en vis Oberst Follock fik Lyst til dette Sted
længe førend den gamle franske Krig, og foruden at de
fik Lyst til Stedet og sendte Andre hen for at see paa
det, købte de for det Første Indianerne ud, og dernæst
købte de det af Kongen, som dengang eiede al den Jord
i Landet, som ikke eiedes af Andre. Derpaa sendte de
Landmaalere, som skulde afsætte Skjellene, og disse samme
Landmaalere gik langs med Floden her, hvilket jeg veed
af deres Maalebøger; siden bleve flere Landmaalere sendte
berop for at dele Eiendommen i store Lodder, og nu ere
endnu flere komne for at dele den i smaa Lodder, og
Generalen og Obersten have i mange Aar svaret Skatter
og Afgifter af Godset for at vise, at de have ligesaa stor
Lyst til det, som De selv har. De have beændet det i
over Fjerdeparten af et Aarhundrede og udøvet Eiendoms-
ret over det i al denne Tid, og havt stor Lyst til det i
denne Fjerdepart af et Aarhundrede og have det sandt
at sige endnu."

Paa denne Forklaring fulgte en lang Pause, under
hvilken de forskjellige Medlemmer af Familien saae paa
hinanden ligesom for at søge Bistand indbyrdes. Den
Tanke, at Spørgsmaalet havde en anden Side, end den,

hvorfra de hidtil havde været vant til at betragte det, var dem saa ny, at de bleve lidt forvirrede ved denne uventede Omstændighed. Det er en af de største Ulemper, hvoraaf Beboeren af et indskrænket District lider i Alt, hvad der vedkommer hans personlige Anskuelser og Tilbøieligheder og for en stor Del hans Grundsætninger. Det er dette, som betegner den sande Provindzialist med hans indskrænkede Anskuelser, nedarvede Begreber og rodfæstede Sympathier og Antipathier. Naar man seer sig om og bemærker, hvor Faa der paa Grund af Erfaring og Verdenskundskab ere besejdede til overbøvedet at udtale Anskuelser, falder man let i Forundring ved at finde, hvor Mange der alligevel gjøre det. Jeg tvivler ikke paa, at Familien Tusindacres jo var ligesaa tilfreds med sin Landsbymoral, som Paley nogensinde har været det med sin Moralphilosofhi, eller Newton med sine mathematiske Beviisforeller.

„Det undrer mig ikke, at De kaldes Tusindacres, Aaron Sommermand,“ vedblev Assistenten, forfølgende sin Jorde; „thi med en saadan Aldomst til Deres Besiddelser kunde De ligesaa gjerne kaldes Titusindacres! Ja, det undrer mig, at De endda har været saa maadholden, medens Deres Dine opsatte Deres Aldomsdocumenter; thi det var jo ligesaa let at sætte Dem i Besiddelse af et helt Jordegods, som af en enkelt Bondegård.“

Men Tusindacres havde nu besluttet ikke at fortsætte Samtalen længere, og medens det var let at see, at

heftige Lidenſkaber brændte inden i ham. Syntes han at ville gjøre en brat Ende paa en Forhandling, hvoraſt han ſikkert havde ventet ſig et ganſke andet Udfald. Kun med Nød og neppe undertrykkede han den Vulkan, der raſede inden i ham; men det lykkedes ham dog for ſaavidt, at han kunde befale Tobit atter at indeſpærre Fangen.

„Bort med ham, Dreng, før ham tilbage til Forraadshuſet,“ ſagde den gamle Squatter, idet han ſtod op og gik lidt tilſide for at lade Andries komme forbi, ſom om han var bange for at vove ſig for nær; „han var født til Tjener for de Rige og han vil døe ſom deres Tjener. Kjeder ere gode nok til ham, og jegønſter ham ingen ſtorre Ulykke, end at han maa gaae med Kjeder Reſten af ſine Dage.“

„D, De er en ægte Søn af Friheden,“ raabte Aſſiſtenten, idet han roligt vendte tilbage til ſit Fængſel, „en ægte Søn af Friheden efter Deres egne falſke Begreber. De har Lyst til enhver Ting paa Deres egen Maade og til at faae enhver Ting i Deres egen Lomme. Herrens Lov er en Lov for Tuſindacres, men ingen Lov for Cornelius Littlepage eller Dirck Kolloff!-“

Eljondt min gamle Ben førtes til ſit Fængſel, gjordes dog intet Forsøg paa at fjerne mig; tværtimod, Prudence fulgte ſin Mand udenfor, ledsaget af bele ſin unge Yngel, og før et Dieblif enſaae jeg mig for glemt og forladt. En Bevægelse i et Hjørne af Stuen ledede

imidlertid min Opmærksomhed derhen, og jeg bemærkede da Lowiny. staaende paa Taaspidserne og med Fingeren paa Læben, Tauskedens Tegn, gjøre ivrige Gebærder for at betyde mig, at jeg skulde gaae ind i en lille Gang, der ved Hjalp af en Stige stod i Forbindelse med Huttens Loft. Mine Koffasiner vare mig nu til megen Nytte. Uden at tøve for at overvære Følgerne eller seer mig om, adlød jeg hendes Vink og tral Døren til efter mig. Der var et lille Vindue i det Slags Gang, hvori jeg nu befandt mig med den unge Pige, og min første Tanke var at trænge mig igjennem det, da det hverken havde Ruder eller Syrosser, men Lowiny greb mig i Armene.

„Vor Herre bevare's!“ hviskede Pigen; „De vil blive seet og greben eller skudt! Gaa for Guds Skyld ikke den Vej ud nu. Her er et Kjelderhul og der er Lemmen — gaa derned og vent til De hører nærmere fra mig.“

Der var ikke Tid til at betænke sig og Synet af Assistentens Bedækning, medens den nærmede sig Forraads-huset, overtlydede mig om, at Pigen havde Ret. Hun løftede Lemmen op og jeg steg ned i det Hul, der tjente til Kjelder. Jeg hørte, at Lowiny tral en Dragtliste hen paa Lemmen, og troede derpaa at kunne høre Trinene paa Stigen knirke, idet hun gik op paa Loftet, hvor hun i Almindelighed pleiede at sove.

Alt dette foregik bogstaveligt i een Minut. Nok en Minut kunde være forløben, da jeg hørte de tunge Trin

af Tusindacres's Fod paa Gulvet ovenover mig og Raabet af mange Stemmer, der alle talte i Munden paa hinanden. Jeg blev aabenbart savnet og man havde allerede begyndt at søge efter mig. I en halv Minut var Alt mig saa godt som uforstaaeligt, men derpaa hørte jeg Prudences gjennemtrængende Stemme kalde paa Lowiny:

„Lowiny — Lowiny dog!“ raabte hun; „Hvor er den Pige bleven af?“

„Her er jeg, Moder,“ svarede min Veninde oppe fra Loftet; „Du sagde jo selv, at jeg skulde gaae herop og søge efter Din Bibel.“

Dette var rimeligviis sandt; thi Prudence havde virkelig sendt Pigen bort i dette Grinde, og det maa have været tilstrækkeligt til at dæmpe enhver Mistanke om, at hendes Datter havde haft noget at gjøre med min Flugt, isald en saadan overhovedet havde været vaft. Nu hørtes hurtige Fodtrin og deriblandt forskellige Mandfolks ovenover mit Hoved, og blandt mange Stemmer, som talte imellem hinanden, kunde jeg skjelne Lowinys, saa at hun altsaa maatte være gaaet ned ad Stigen og have givet sig til at søge tilligemed de Andre.

„Han maa ikke slippe bort, paa ingen Maade,“ sagde Tusindacres høit, „ellers er det ude med os. Alt, hvad vi have, vil falde i deres Hænder, og Mølle, Bjælker og det Hele være tabt. Vi faae ikke engang Tid til at bjerge Mølleværket og Bøhavet.“

„Han er ovenpaa!“ raabte En; „Han maa være nede i Kjelderen!“ sagde en Anden. Fodtrin gik op ad Stigen og jeg horte Dragkisten blive trukken bort fra Lemmen, og en Lysstraale, som trængte ned i Kjelderen, tilkjendegav, at Lemmen var bleven løftet op. Det Sted, hvor jeg befandt mig, var et Hul paa tyve Fod i Hirkant, med Vægge af Kampesten og næsten tomt, paa et Par Rjødtsønder og nogle gamle Foustager nær. Om Vinteren vilde det have være pakket fuldt af Rjøskenurter. Der var intet Smuthul og ethvert Forsøg paa at skjule mig vilde have ledet til en Dydagelse. Jeg trak mig tilbage i en Krog, men troede at være fortabt, da jeg saae et Par Ben gaar ned ad Stigen. Næsten i samme Dieblik kom to af Mandfolkene og tre af Fruentimmerne ned i Hullet, medens et fjerde Fruentimmer, som jeg siden fik at vide var Lowiny, blev staaende ved Lemmen, saaledes at hun fordoblede Mørket forneden. Det første Mandfolk, som kom ned, begynte at tumle med Foustagerne og titte ind i alle Krogene, og jeg fik det beldige Indfald at gjøre det samme. Ved at anstille mig ligesaa ivrig som de Dyrige undgik jeg at blive opdaget i Mørket, og To-bit styrtede kort efter hen til Stigen og raabte: „Vinduet, Vinduet; han er ikke her; Vinduet!“ En halv Minut senere var Kjelderen atter tom paa mig nær.

I Begyndelsen havde jeg ondt ved at troe paa min gode Lykke, men Lemmen faldt til og den dybe Stilhed,

som nu paafulgte, overtydede mig om, at jeg i det mindste havde undgaaet denne Fare. Denne Frelse var saa seltsom og uventet, at jeg neppe kunde troe paa dens Virkelighed, men virkelig var den i alle Maader. Det Latterlige indvirker ofte paa Indbildningskraften paa en latterlig Maade, og saaledes viste det sig ogsaa hos mig ved denne Leilighed. Da jeg var bleven fuldkomment vis paa, at Alt var i Rigtighed, satte jeg mig paa en Tønde og loe saa hjerteligt, at jeg maatte holde mig i Siderne, for at Lyden af min Stemme ikke skulde forraade mig. Lowiny var smittet paa samme Maade; thi jeg hørte hendes barnlige Stoggerlatter, medens hendes Brødre under deres frugtesløse, ifsomme Søgen rumsterede med Tønder, Kousager og Sengesteder i den øvre Del af Bygningen. Denne Lystighed gik imidlertid ikke ustraffet hen, idet Prudence gav sin Datter et Dask paa Siden af Hovedet, som i ren Forstand naaede endog mine Øren, men den bidrog rimeligviis til at befrie Vigen fra Mistanke om at være indviet i min Hemmelighed, netop paa Grund af hendes barnagtige Overgiveness høist naturlige Betschaffenhed. To eller tre Minuter derefter lukkedes Lemmen for anden Gang over mig. Lyden af Fodtrin og Stemmer ovenover mit Hoved ophørte og Hytten syntes at være forladt.

Min Stilling var nu langtfra at være behagelig. Indespærret i en mørk Kjelder, uden anden Udvei til Flugt, end Lemmen, og næsten ganske vis paa at falde i

mine Fjenders Hænder, ifald jeg vovede et saadant Forsøg, begyndte jeg nu at fortryde, at jeg var gaaet saa beredvilligt ind paa Lowinys Plan. Jeg vilde upaatvivleligt tabe i Værdighed ved atter at blive fangen, hvilket i og for sig ikke var behageligt, og jeg tilstaaer, at jeg begyndte at blive noget urolig for min personlige Sikkerhed for det Tilfælde, at jeg paa ny skulde falde i Hænderne paa saadanne Menneſter som Tusindacres og hans ældste Søn. Begravet i denne Kjelder, befandt jeg mig paa en Maade umiddelbart underneden dem, hvis Formaal det var at bemægtige sig mig, medens Flugt var umulig og Opdagelse næsten uundgaaelig.

Med disse Forestillinger plagede jeg mig, indtil Lyset atter strømmede ned i Kjelderen. Lemmen blev løftet op og strax efter hørte jeg mit Navn blive hvist, men da jeg nærmede mig Stigen, saae jeg Lowiny holde Lemmen i Veiret og vinke til mig, at jeg skulde stige op. Jeg fulgte blindt hendes Anviisning og stod snart ved Siden af hende. Den unge Pige var nærved at faae Krampe, halvt af Frygt for at blive opdaget og halvt af Lyst til at see, idet min Opduſten af Kjelderen paa ny fremstillede alle de latterlige Omſtændigheder ved den forrige Ransagning for hendes Indbildningskraft.

„Var det ikke snurrt, at Ingen af dem saae Dem?“ hvistede hun og paabød mig derpaa Taushed med en haſtig Bevægelse. „Tal ikke, thi de ſøge endnu tæt herved og

en af dem vender maaskee tilbage hertil. Jeg maatte have Dem op af Kjelderen, da nogle af de Unge snart ville rumstere nede i den for at hente Fless til deres Aftensmad, og deres Dine ere saa skarpe som Synaale. Troer De ikke, at De kan krybe ind i Møllen? Den staaer nu og bliver ikke sat i Gang igjen, førend al denne Forstyrrelse er forbi."

"Jeg bliver seet, min gode Pige, ifald nogen af Deres Folk søger efter mig tæt herved."

"Det troer jeg ikke. Kom hen til Døren, saa skal De see, at der er en Udvei. De søge nu Alle paa den høire Side af Huset, og naar De kan krybe hen til Bjælkerne, er De fuldkomment sikker. Kommer De i god Behold hen til Møllen, saa gaa op paa Loftet."

Jeg brugte et Dieblif for at iagttage Forholdene. I en Afstand af hundrede Fod fra Huset fandtes en bred Række Sommerstokke, som laa ved Siden af hinanden, og da de holdt fra to til fire Fod i Tværmaal, vilde det ikke være umuligt at krybe imellem dem hen til Møllen, ind i hvilken flere af dem vare blevene rullede. Den største Banfælighed bestod i at komme hen til Sommerstokkene hen over et aldeles aabent Rum. Huset vilde være et Skjul imod de fleste af Familien, som nu havde travlt med at underøge Alt, hvad der lignede et Skjul paa den modsatte Side af det, idet Ingen anede, at jeg kunde finde mig i Nærheden af Møllen, eftersom den laa lige-

overfor det Sted, hvor Hoben havde været forsamlet i det Dieblis, da jeg saa pludseligt var forsvunden. Men Drenge og Pigerne fore omkring i alle Retninger og gjorde det usikkert, hvor længe de vilde forblive paa et Sted, eller hvor længe deres Dine vilde være vendte bort fra min Bei.

Imidlertid var det nødvendigt at gjøre Noget, og jeg besluttede at vove et Forsøg. Efterat jeg havde lagt mig ned paa Jorden, krøb jeg, snarere langsomt, end hurtigt, hen over hiint frygtelige Rum og slap i god Behold ind imellem Tømmerstokkene. Da jeg ikke hørte noget Ansfrig vidste jeg, at jeg ikke var bleven seet. Nu var det forholdsviis let at naae Vollen. Men endnu var der et farligt Forsøg tilbage, det, at blotte min Person ved at stige op paa Loftet. Det kunde jeg ikke gjøre, uden at udsætte mig for at blive seet, og jeg indsaae Nødvendigheden af at bruge den største Forsigtighed. Først løstede jeg mit Hoved saa høit i Veiret, at jeg kunde see, hvorledes Alting stod til. Til Lykke laa Huset endnu steds imellem mig og de fleste af mine Fjender, men den unge Yngel viste sig ideligt og forsvandt derpaa igjen. Jeg saae mig om efter et Sted, hvor jeg kunde stige op, og betragtede for sidste Gang Skuepladsen. Der stod Loviny i Døren til Hytten med foldede Hænder og med et Udtryk af den dybeste Belymring i hendes Ansigt. Hun kunde see mit Hoved, vidste jeg, og jeg gjorde en

opmuntrende Bevægelse, som bragte hende til at studse. I det næste Dieblis stod min Fod paa et Trin og mit Legeme hævede sig op til Bjelkerne ovenover mig. Jeg troer ikke, at min Person var blottet i ti Sekunder, og intet Anstrig paafulgte. Nu indsaar jeg, at der virkelig var et Slags Himelighed for, at jeg kunde undslippe, og denne Tanke gjorde mig meget glad.

Syvende Kapitel.

Det var et temmelig aandeløst Dieblis. Den Ansændelse, hvormed jeg lyttede efter enhver Lyd, som maatte forkynde, at jeg var opdaget, var i Sandhed pinlig. Jeg bildte mig næsten ind, at jeg hørte et Raab, men det forholdt sig ikke saaledes. Dervaa orgav jeg ethvert Haab i den faste Tro, at Fodtrin nærmede sig Møllen i den Hensigt at gribe mig. Det var Indbildning. Vandets Brusen nedenfor mig var den eneste virkelige Lyd, som afbrød Stilleheden. Jeg fik Tid til at trække Veiret og see mig om.

Som jeg havde formodet, var Møllen indrettet meget tarveligt. Jeg har talt om et Loft, men der var Intet,

som i Virkeligheden fortjente dette Navn. Nogle Bragbræder vare hist og her lagte hen over Bjelkerne, saa at de dannede Brudstykker af et plumpt Guld, og det Første, jeg gjorde, var at styde nogle af disse Bræder tæt sammen for at have et Sted, hvor jeg, naar jeg lagde mig ned, ikke kunde blive seet, om Noget tilfældigviis kom ind i Nollen. Ikke langt fra det Sted, hvor Taget forenede sig med Remmen af Bygningen, laa der en Bunke saakaldte Kirsebærtræes Planter og indenfor denne indrettede jeg mig mit Smuthul. Der bebevædes ingen isinesaldende Forandring for at gjøre det fuldstændigt; thi ellers kunde Forsøget have været vanskeligt nok blandt Wiennesker, der vare saa vante til at bemærke Omstændigheder af en saadan Bestaafenhed. Den Maade, hvorpaa Bræderne vare stablede, da jeg kom hen til Stedet, var saa lidet forskjellig fra den, hvorpaa de laa, efterat jeg var bleven færdig med dem, at den neppe kunde vække Opmærksomhed.

Ikke saasnart havde jeg faaet mit Smuthul istand, førend jeg saae mig om for at opdage et eller andet Middel til at anstille Jagttagelser udenfor. Bygningen var ikke tækket med Tagspaaner, men Regnen holdtes ude ved Hjælp af løse Bræder, saaledes som man hyppigt seer det paa de plumpe, landlige Bygninger paa den amerikanske Grændse. Ved Hjælp af min Kniv fik jeg snart gjort et Hul imellem to af disse Bræder paa et for mit Dues med gunstigt Sted, og skjøndt Hullet ikke var større, end

mit Die, svarede det dog fuldkomment til Hensigten. Og nu begyndte jeg iorigt at speide.

Ransagningen fortsattes endnu lige usfortrødent. Disse erfarne Grandscheboere vidste meget godt, at det ikke havde været mig muligt at komme hen over det aabne Rum og naae Skoven i den korte Mellemtid mellem min Forsvinden og deres Opydagelse af denne, og de vare følgerigt overbeviste om, at jeg var skjult et eller andet Sted i Nærheden af Bygningen. Ethvert Hus var blevet undersøgt, men Ingen tænkte paa at gaae ind i Møllen, da jeg, som de Alle troede, nødvendigtviis maatte have bevæget mig i modsat Retning. Hegnene bleve ligeledes gennemstøvede og Alt, hvad der paa den rigtige Side af Huset kunde ligne et Skjul, undersøgtes med Omhyggelighed og Hurtighed. Det lod til, at mine Forsølgere, netop som jeg tittede første Gang ud gennem Yullet, vare komne i Bilerede. Alt var blevet ransaget, men naturligviis uden Nytte, og der var Intet tilbage, som paa nogen Maade kunde skjule mig. Man maatte nødvendigviis gjøre Holdt for at aftale Forholdsregler med Hensyn til en yderligere Ransagning.

Squatterfamilien var altfor vant til sin Stilling og de med denne forbundne Farer, til at den ikke skulde vare fortrolig med alle de Hjælpe midler, som Forholdene udskrævede. De yngre Børn stillede paa Udfig paa de Steder, som mest vilde begunstige min Flugt, ifald jeg

vilde forsøge paa at undvige paa denne Kant af Rydningen, og derpaa foriamlede Faderen sine aldre Sønner omkring sig, hvorpaa hele Flokken, syv i Tallet, med langsomme Skridt nærmede sig Møllen. Spændingen ved den første Forsølgelse havde lagt sig betydeligt og disse erfarne Skovbyggere raadsloge nu sindigt og alvorligt om de Foranstaltninger, som nu vilde være at træffe. I denne Stemning traadte de nu Alle ind i Møllen, hvor de enten satte sig, eller bleve staaende i en Kreds lige nedenunder min Post og ikke ser Fod fra mig. Jeg kunde naturligvis høre hvert Ord, der blev talt, skjøndt jeg var fuldsomment skjult for deres Blikke.

„Her ere vi sikre for de Smaaes lange Dren,“ sagde Faderen, idet han strakte sin egen svære Krop paa den Bjælke, som var først bestemt til at sauges. „Det er ganske ubegribeligt, Tobit, og jeg havde aldrig troet, at disse Kjøbstadfolk kunde bruge deres Ben saa godt. Sommerider troer jeg, at han ikke kan være en Littlepage, men maa være en af vore Bjergboere, der er bleven udstafferet paa Kjøbstadviis for at narre Folk. Det synes at være en ren Umulighed, at Wiennesket kunde slippe bort midt imellem os, uden at vi saae eller hørte det Mindste til ham!“

„Vi kan ligesaa gjerne strax skyde en hvid Vind efter Planterne og Forbedringerne som at lade ham slippe,“ brummede Tobit. „Det Første, han gjør, ifald han

kommer til Ravnereden, er, at han udtager Arrestordrer imod os, og Newcome er ikke den Mand, der holder med Squattere, naar de ere i Binden. Han vil ligesaa lidt fornegte sin Gudsseier, som sin Menighed."

Denne Tobits Yttring fortjener at bemærkes. Hos en vis Klasse Hellige iblandt os indtager „Menigheden“, som den unge Squatter kaldte sin Kirke, den høieste Plads i Omdømmet om Potentater og Magter, ja desværre maaſkee endog en høiere, end det almægtige Væsen, til hvis Tilbedelse hiin Menighed bestaaer.

„Nei, saa flette Tanker har jeg dog ikke om Squatteren,“ svarede Tusindacres. „Han udsteder ingen Arrestordre imod os, uden at lade os det vide og det saa betimeligt, at vi Alle kunne komme af Veien.“

„Men hvem skal skaffe Plankerne der nede i Bugten af Veien førend Bandet stiger? Og hvem skal stjule eller bortføre disse Bjeller? Der stikker mere end et Stippunds Bægt af mit Blod og mine Knokler i disse hersende Bjeller i Skikkelse af svært Arbeide, og jeg vil staae som en Hunbjørn for sine Unger, førend jeg lader mig drive bort fra dem uden Betaling.“

Det er høist forunderligt, at et Menneske, som satte en saa fortvivlet Priis paa Noget, som han ansaae for sin Eiendom, kunde have saa liden Agtelse for det, der tilhørte Andre. Men i denne Henseende var Tobits Følelse ikke Andet, end Underkastelse under den almindelig

Lov for vor Natur, der vender Billederne om for vort moraliske Dye, alt efterdem vi forandre vort eget Forhold til dem.

„Det skulde gaae haardt til, om jeg skulde opgive Planterne eller Rydningen,“ svarede Tusindacres med Eftertryk. „Vi have slaarts med Kong George for vor Frihed, hvorfor skulde vi da ikke slaes for vor Eiendom? Og hvad nytter Friheden overhovedet til, naar den ikke kan hjælpe en Mand ud af en Knibe som denne? Jeg foragter en saadan Frihed, Dreng, og behøver den ikke.“

Alle de unge Mand tilkjendegave mumlende deres Bifald med denne Yttring, og det var let nok at indsee, at den opbaiede Anskuelse om personlige Rettigheder, som naaredes af Tusindacres, fandt en tilsvarende Gjenslang i enhver af hans bestemte Sønners Bryst. Jeg er vis paa, at den samme Enighed vilde have hersket imellem dem, isald de havde været en Bande Kommethve, der vare forsamlede i en Sal i „Sorte Hest“ i Wapping i London.

„Men hvad skal vi gjøre med den unge Fur, Fader, isald vi skulde faae fat paa ham igjen?“ spurgte Zephaniah, et Spørgsmaal, der, som man vil indsee, havde en vis Interesse for mig. „Han kan ikke holdes i Forvaring ret længe, uden at der bliver søgt efter ham, og det vil dog fordrive os, enten det saa bliver tidligt eller sildigt. Vi have vistnok den klareste Ret til vore Hænders Arbeide;

men i det Hele taget troer jeg, at Landet er imod Squattere."

"Hvem vil bryde sig om Landet?" svarede Tusindacres heftigt. Vil det have den unge Littlepage, saa lad det komme og søge efter ham, saaledes som vi have gjort. Falder den Springsyr igjen i mine Hænder, skal han ikke slippe levende ud af dem, undtagen han giver mig et godt og tilstrækkeligt Skjøde paa tohundrede Acres, Møllen derunder indbefattet, og fuldstændig Dvittering paa sin Faders Regne for alt Efterkrav. Paa de to Ting holder jeg fast og lader mig ikke rokke i min Beslutning."

Paa denne bestemte Uttring fulgte en lang Pause, og jeg begyndte at blive bange for, at mit undertrufte Aandedræt skulde blive hørt under den dybe Stilhed, som opstod. Men Zephaniab talte tidligt nok for at befrie mig for denne Frygt og paa en Maade, som overtydede mig om, at de nedenfor mig Forsamlede, som Alle vare skjulte for mit Blik, havde grublet over det, deres Anfører havde sagt, og ikke lyttet for at opdage nogen forræderisk Lyd fra mig.

"Jeg har hørt sige," bemærkede Zephaniab, at Skjøder, udstedte paa denne Maade, ikke holde Stik for Retten. Endnu sidste Gang, jeg var nede paa Aeden, talte Squire Newcome om saadanne Kontrakter."

"Gid Nogen kunde udfinde, hvad der kan holde Stik for Retten," brummede Tusindacres. "Folk give

Løve og lægge megen Bægt paa, at de blive fulgte; men naar en Mand saa engang møder i Retten og troer, at han har Alting i Orden efter Reglerne, saa springe fem, sex Procuratorer op og bræge: „Det er imod Loven!“ Naar et Skjøde skal udfærdiges paa den og den Maade og være forsynet med Haand og Segl og Datum, og det er efter Loven, saa gad jeg vide, hvorfor et saaledes udfærdiget Document ikke skulde være gyldigt efter disse fordømte Love? Lov er Lov overalt i Verden, skulde jeg mene, og skjøndt den er en nederdrægtig Indretning, bør Folk dog, naar de endeligt ville have den, følge deres egne Regler. Jeg har tænkt en hel Del paa at flemme noget Skriftligt ud af den unge Littlepage, og ligesom jeg nu har besluttet at gjøre det, ifald jeg kan faae fat paa ham igjen, saa kommer Du og fortæller mig, at et saadant Document ikke duer noget. Zeph, Zeph, Du gaaer altfor tidt ned til disse Nybygder og bliver fordærvet af deres Snak og Syndighed.“

„Det vil jeg ikke haabe, Fader, skjøndt jeg tilstaaer, at jeg gjerne gaaer derned. Jeg er kommen til den Alder, da en Mand tænker paa at gifte sig, og da der ikke findes andre unge Piger her, end mine egne Søstre, er det jo naturligt nok, at jeg seer mig om i den nærmeste Nybygd. Jeg tilstaaer, at det har været Hensigten med min Gang til Neden.“

„Og Du har fundet en Pige, Du synes om? Herud

med Sproget som en Mand. Du veed jeg har altid været en Hader af Løgn og altid bestræbt mig for at faae Gæder til at tale Sandhed. Hvorledes er det, Zerhaniah? Har Du fundet en Pige efter Dit Sind og hvem er det? Glem ikke, at enhver kan komme ind i vor Familie for et godt Ord."

"Gud, Fader! Tus Mialbone tænker ikke mere paa at give mig et godt Ord for at tage hende, end hun tænker paa at gifte sig med Dig! Jeg har friet tre Gange og hun svarede mig saa tydeligt, som noget Kruentimmer kunde, at hun ikke kunde sige ja, og at jeg ikke maatte tænke mere paa hende."

"Hvem er den Pige her i Genen, der holder sig for god til en af Tusindacres's Sønner?" spurgte den gamle Squatter med en saadan, enten virkelig eller forstelt Berunding, som en Bourbon kunde antages at føle ved at see sin Haand forklæbet paa Grund af sit Blod. "Jeg gad see det unge Kruentimmer og tale med hende. Hvad var det. Du kaldte hende Zeph?"

"Tus Mialbone, Fader; det er den unge Pige, der er hos Assistenten. Hun er hans Søsterdatter, troer jeg, eller hvad det nu er."

"Ha, Assistentens Søsterdatter, siger Du? Hans antagne Datter? Siger Du ikke feil?"

"Tus Mialbone kald'r gamle Andrius Mørbrøder, og derfor antager jeg, at hun er hans Søsterdatter."

„Og Du har friet tre Gange til Vigen, siger Du, Zephaniab?“

„Tre Gange. Fader, og hvergang har hun givet mig Nei til Svar.“

„Den fjerde Gang kommer hun maastee paa andre Tanker. Jeg gad vide, om vi ikke kunde saae Kingre paa det Vigeboarn og skaffe bende herud i vor Nybygd? Opbejder hun sig hos Assistenten i hans Hytte her ude i Skoven?“

„Ja hun gjør, Fader.“

„Og holder hun af sin Niorbroder? Eller berer hun til det letfærdige Sags. der tænke mere paa dem selv og deres Stads, end paa deres eget Kjød og Bled? Kan Du sige mig det, Zeph?“

„Gfjer min Formening, Fader, holder Dus Malbone ligesaa meget af Assistenten, som om han havde været hendes fjædelige Fader.“

„Ja, nogle unge Vigeboarn have ikke halvt saa megen Kjærlighed og Græddighed for deres Fædre, sem de burde have. Men hvad forhindrer Dig fra, Zeph. at gaæ til Assistentens Bopæl og sige til Vigen, at hendes Niorbroder er i Forlegenhed, og at Du ikke veed, hvad der kan hændes ham, saa at hun gjør bedst i at komme horever og see til ham! Naar vi først have faaet bende hertil og hun har lært Sagens Sammenhæng at kjende, og Du tager Fine Søndagsklæder paa og vi sende Bud efter Squire New-

come, saa kan Du maaskee see Dig som gift Mand, min Søn, længe førend Du havde troet det, og sætte Foden under Dit eget Berd. Og saa vil der heller ikke være nogen synderlig Fare for, at Assistenten røber os, eller at hans gode Ven, denne Major Littlepage, rører ved Planterne førend Vandet stiger."

Dette mærkelige Forslag modtoges med en bifaldende Mumlen, og det forekom mig, at jeg kunde høre den unge Mand snise, som om han fandt Planen efter sit Sind og ansaae den for iværksættelig.

"Aa, Fader," sagde Zephaniah, "kald Lowiny herhen og snak lidt med hende om Dns Malbone. Der gaaer hun med Tobits Kone og med Moder og roder omkring imellem Kaalstokkene, som om et Menneske kunde ligge skjult paa saadant et Sted."

Tusindacres kaldte paa sin Datter i en bydende Tone, og kort efter hørte jeg Pigens Fodtrin, da hun, lidt nølende, som det forekom mig, traadte ind i Møllen. Da det for enhver i Lowinys Stilling maatte være meget naturligt at antage, at hendes Forbindelse med min Flugt havde foranlediget, at der var blevet kaldt paa hende, kunde jeg ikke andet, end ynkes over den Angst, hvori den stakkels Pige maatte befinde sig.

"Kom herhen, Lowiny," begyndte Tusindacres i den strenge Tone, hvori han pleiede at tale til sine Børn;

„Kom nærmere Pige. Ved Du Noget om en vis Dus Malbone der er en Søsterdatter af Assistenten?“

„Vor Herre bevare's, hvor Du gjorde mig forstrækket, Fader! Jeg tænkte, Du havde fundet den unge Herre og troede, at jeg havde hjulpet ham med at skjule sig!“

Saa underligt det end kan synes, saa vakte dette Udbrud af en ond Samvittighed dog ingen Mistanke hos nogen af Tilhørerne. Da Pigen saaledes havde robet sig selv, ventede jeg naturligviis, at der nu vilde blive optaget et Forhør, hvorunder hele Sammenhængen vilde blive presset ud af hende. Men tværtimod; hverken Faderen eller nogen af Sønnerne fattede Vigens uforsigtige Bemærkninger, men tilskreve dem den Spænding, der nyligt havde fundet Sted, samt den Omstændighed, at hendes Tanker ganske naturligt havde beskæftiget sig med Anledningen til den. Sandsynligviis har det rent Tilfældige ved min Flugt, som gjorde det umuligt at forbinde mistænkelige Omstændigheder med det, der virkelig var indtruffet, ved denne Leilighed begunstiget Lowiny, da hun jo ikke kunde mistænkes for noget af den Natur.

„Hvem taler nu om eller tænker nu paa den unge Littlepage?“ svarede Tusindacres, lidt vredsladen. „Jeg spørger, om Du ved Noget om Assistentens Søsterdatter, en vis Dus Malbone eller Malcome?“

„Ja, jeg ved rigtignok Noget om hende, Fader,“

svarede Lowiny, villig nok til at røbe den ene, den mindre, af sine Hemmeligheder, for at kunne skjule den anden, der i enhver Henseende var den langt vigtigere, — "stjendt jeg ikke har seet hende for mine Dine førend i Dag. Jevh har ofte talt til mig om den unge Pige, der i en vel Maaned gik med Kreen med sin Morbroder, og han tænker paa at gifte sig med hende, ifald han kan faae hende."

„Aldrig seet hende for Dine Dine førend i Dag? Hvor har Du da seet hende for Dine Dine i Dag, Pige? Kommer hele Verden nu pludseligt ind i min Nydning? Hvor har Du seet denne Pige i Dag?"

„Hun kom til Udkanten af Skoven med sin Morbroder og saa —"

„Naa, hvad saa? Hvorfor bliver Du ikke ved, Lowiny?"

Jeg kunde have sagt Tusindacres, hvorfor hans Datter nøiede; men den unge Pige bjalp sig ud af Forlegenheden ved sin egen Mandsnærværelse og Skarpsindighed og maaskee understøttet af en Smule Dvælselse i Synder af det Slags.

„Na, jeg var ude at plukke Bær i Formiddags, og paa Bærbladsen lige i Kanten af Skoven saa jeg et ungt Fjentimmer, og det var denne Tus Malbene. Saa snakkede vi sammen, og hun fortalte mig det Hele. Hun venter paa sin Morbroder til han kommer tilbage."

„Ja saa, det er i Sandhed Nyheder, Dreng!
 Ved Du, hvor Vigen nu er, Lewiny?“

„Ikke just nu, for hun sagde mig, at hun vilde
 gaae dybere ind i Skoven for ikke at blive seet; men en
 Time førend Solens Nedgang vil hun være ved Foden af
 det store Kastanietra ligeoverfor Bærpladsen, og jeg lovede
 at møde hende og enten skaffe hende Nattely i et af vore Huse,
 eller bringe hende Noget til Aftensmad og til at rede sig
 et Leie af.“

Dette sagdes frimodigt og med den Følelse og Del-
 tagelse, som Kræntimmerne ere saa tilbøjelige til at vise
 hinanden. Lewinys Tilhørere troede aabenbart hvert
 Ord, hun sagde, og navnlig besluttede den Gamle strax
 at skride til Handling. Jeg hørte ham rejse sig fra sit
 Sæde og hans Stemme klang som et Menneskes, der
 fjerner sig, idet han sagde:

„Tobit, Dreng, følg med; vi ville søge nok engang
 efter den unge Kyr mellem Planterne og Huene. Han
 har maaskee listet sig derind, medens vore Dine vare vendte
 den anden Vej. Du behøver ikke at følge med, Lewiny,
 for 3 unge Vigers hastige Bæsen duer ikke ved en saa-
 dan Mansgning.“

Jeg ventede til det sidste tunge Fodtrin ikke mere
 kunde høres, og vovede derpaa at krybe frem for at finde
 en Sprække, som jeg med Flid havde ladet blive for
 engang imellem at kunne titte ned igjennem den. Paa

Bjellsen, som hendes Fader nyligt havde forladt, havde Lowiny sat sig. Hendes Die svarede hen over den øverste Del af Møllen, som om hun søgte mig. Omfider sagde hun med dæmpet Stemme:

„Er De her endnu? Fader og Drengene kunne ikke mere høre os, naar De taler sagte.“

„Ja, jeg er her, gode Lowiny, takket være Deres venlige Bistand, og jeg har hørt Alt, hvad der er foregaaet. De saae Ursula Malbene og gav hende mit Brev?“

„Ja saa sandt som De er her, og hun læste det saa mange Gange igjennem, at jeg troer hun kan det udenad.“

„Men hvad sagde hun? Havde hun intet Budskab til sin Nierbroder — intet Svar paa det, jeg havde skrevet?“

„Na, hun havde nok at sige — unge Piger holde jo af at snakke, veed De, naar de mødes, og Du og jeg talte over en halv Time med hinanden. Hun havde meget at sige; men det gaaer ikke an, at jeg bliver siddende her og fortæller Dem det; ellers kunde Nogen let undre sig over, at jeg blev saa længe inde i Møllen.“

„De kan dog sagtens sige mig, om hun sendte noget Budskab eller et Svar paa mit Brev?“

„Hun sagde ikke et Ord om det, De havde skrevet. Jeg indstaaer Dem for, at hun nok kan tie, naar hun

faaer en Linie fra en ung Mand. Finder De hende saa fortvivlet smuk, som Zeph siger, at hun er?"

Dette varselede ilde, men det var et Spørgsmaal, som Klogskab bød at besvare og besvare med en vis Forsigtighed. Mistede jeg Lowinys Bistand, var mit bedste Anfortoung sprunget.

„Hun seer godt nok ud, men det er ikke saa længe siden, at jeg har seet ligesaa smukke unge Piger. Men smuk eller ikke, saa er hun af Deres Kjon og bør ikke forlades i sin Nød.“

„Ja, De har Ret,“ svarede Lowiny med et Udtryk, som strax overtydede mig om, at hendes Kjens bedre Følelser atter vare vendte tilbage, .og jeg vil ikke forlade hende, om saa Fader ogsaa jager mig ud af Nybygden. Jeg er kjed af al denne Squatten og synes, at Folk skulde blive saa meget som muligt paa et Sted. Men hvad skal man nu helst gjøre for Dus Malbone — moa'skee synes hun godt nok om Zeph til at gifte sig med ham?“

„Saae eller hørte De Noget af hende, som kunde bringe Dem paa de Tanker? Jeg langes ret efter at erfare hvad hun sagde.“

„Na, hun sagde en Mængde Ting, men det meste af det var om den gamle Assistent; Deres Navn nævnede hun ikke saa meget som en eneste Gang.“

„Nævnte hun da Zephaniahs? Jeg tvivler ikke paa, at Betyrningen for hendes Morbroder var hendes største

Eorg. Hvad har hun i Sinde, og vil hun forblive i Nærheden af Træet til De kommer?"

"Hun opholder sig under en Klippe ikke langt fra Træet, og der bliver hun til jeg gaar for at møde hende ved Kastanien. Vi talte sammen under denne Klippe, og det er let nok at finde hende der."

"Hvorledes seer det ud her omkring? Kan jeg gaa ned, liste mig ned i Flodleiet og gaae hen til Dus Malsbene for at underrette hende om den Fare, hvori hun befinder sig?"

Det varede næsten en Minut, førend Lowiny svarede mig, og jeg begyndte allerede at frygte for, at jeg havde gjort nok et uforståeligt Spørgsmaal. Hun syntes at være tankfuld, men da hun hørte Anstøtet saa høit i Beiret, at jeg kunde see det, udtrykte det den ædlest kvindelige Deltagelse.

"Vilde det ikke være haardt at faae Dus til at tage Jevn, isaldt hun ikke kan lide ham?" sagde hun med Gistertryk. "Jeg veed ikke, om det ikke var bedst at sige hende hvad der forestaaer, for at hun selv kan vælge."

"Hun har fortalt mig," sagde jeg, overensstemmende med den strengeste Sandhed, "at hun er forlovet med en Anden, og det vilde være mere end grusomt, det vilde være syndigt at faae hende til at gifte sig med een Mand, naar hun elsker en anden."

"Det skal hun ikke!" udbrød den unge Pige med

en Hæftighed, som forekom mig farlig. Men hun gav mig ikke Leilighed til at gjøre Indvendinger, idet hun nu, da hele hendes Aandskraft var bleven raft, begyndte for Alvor at satte mig i stand til at udføre det, jeg mest ønskede at gjøre.

„Erer De det lavere Hjørne af Møllen?“ vedblev hun hurtig. „Den Stolpe gaaer ned til Klippen, over hvilken Vandet falder. Hen til det Hjørne kan De gaa uden Fare for at blive seet, da Taget skjuler Dem, og naar De er kommen derhen, kan De vente til jeg siger Dem, at De skal klatre ud paa Stolpen. Det vil være let for Dem at lade Dem glide ned ad Stolpen til Klippen, og De vil ikke være synderligt udsat for at blive seet, da Stolpen næsten vil skjule Dem. Naar De er kommen ned paa Klippen, vil De finde en Fodsti, der fører langs med Bugten, indtil De kommer til en Gangbro. Gaaer De over denne og følger Stien til Venstre, vil den føre Dem til Udkanten af Rydningen op ad Bakken igjen, og saa behøver De kun at følge Udkanten af Skoven et lille Stykke indtil De kommer til Kastanie-træet. Klippen ligger til Høire, kun omtrent femten Færd fra Kastanietræet.“

Jeg opfattede beæjerligt denne Anvisning og stod ved Stolpen næsten i samme Stille, som den unge Pige opbørte at tale. For at gjøre dette behøvede jeg kun at gaae paa de Bræder, som laa bift og her paa Bjellerne i

Møllen, da Taget fuldkomment skjulte mine Bevægelser for Alle udenfor Bygningen. Jeg traf mine Foranstaltninger og ventede lun paa et Signal eller en Opfordring fra Lowiny til at gaae videre.

„Endnu ikke,“ sagde hun, idet hun saae ned og lod, som om hun var besjæftiget med Noget, der laa ved hendes Fod. „Fader og Tobit komme denne Bei og see lige paa Møllen. Nu — hold Dem særdig — de have dreiet deres Hoveder og det lader til, at de i næste Dieblif ville vende sig om. Nu have de atter vendt sig; tøv et Dieblif — nu er det Tid — gaa ikke rent bort, førend jeg har seet Dem een Gang endnu.“

Jeg hørte disse sidste Ord, men gled allerede ned ad Stolpen. Netop da mit Hoved var kommet saa langt ned, at det var i Linie med de Gjenstande, der laa spredte omkring paa Gulvet i Møllen, flyngede jeg mig fast til Stolpen for at opfange et Glimt af det, der foregik udenfor. Tusindacres og Tobit vare omtrent halvandet-hundrede Skridt borte fra mig og holdt sig afsides fra Gruppen af de unge Mænd, tiilsyneladende i en dyb Raadslagning med hinanden. Det var klart nok, at Intet var blevet bemærket, og jeg lod mig glide ned til Klippen. I det næste Dieblif stod jeg paa Stien, som førte ned til Gangbroen, et Træ, der var blevet sældet tværs over Floden. Førend jeg var kommen over dette Træ og et lille Stykke op ad den anden Bred langs med Stien til

Benstre, var jeg fuldkomment udsat for at blive opdaget af enhver, der stod saaledes, at han kunde see ned i Flodfløsten. I næsten ethvert andet Dieblis paa denne Aarstid vilde min Opdagelse have været saa godt som vis, da nogle af Mændene eller Drengene stedse arbejdede i Vandet; men Formiddagens Begivenheder havde kaldt dem andetsteds hen, og jeg foretog min farlige Vandring, en Strækning af over tohundrede Stridt, i god Behold. Saa snart jeg var kommen bag et Skjul, sagtnedes min Hurtighed, og da jeg atter var kommen i Linie med Husene, eller snarere lidt ovenfor dem, benyttede jeg mig af Abningerne mellem de smaa Granbuske, der omgave Etien, til at undersøge, hvorledes det stod til mellem Squatterne.

Der stod Klyngen af de svære, ørkesløse unge Mænd, og Tusindacres og Tobit holdt sig, ligesom før, afsides fra dem. Prudence sad ved Døren af et fjernt liggende Hus, som sædvanligt omringet af en Skare af den unge Ungel, og talte selv ivrigt med to eller tre af sine Sønnestøner. Lowiny havde forladt Møllen og vankede omkring langs med den modsatte Side af Klostet og saa tæt ved Randen af Klipperne, at hun maatte kunne have seet hele min Vandring hen over den aabne Plads. Da jeg bemærkede, at hun var ganske alene, vovede jeg at rømme mig høit nok til, at det kunde naae hendes Øre. En hastig, forstrøket Bevægelse forvissede mig om, at jeg

var bleven hørt, og efter først at have vinket til mig, at jeg skulde begive mig bort, vendte den unge Pige sig om og beprede ned til den Klynge af Fruentimmer, som omgave hendes Moder.

Hvad mig selv angik, saa tænkte jeg kun paa Dus. Hvad ønskede jeg, at hun maaskee elskede en Anden? En Pige med hendes Uddragelse, Varsen, Tænkemaade. Fødsel og Charakter turde ikke epoffres til et Menneske som Saphaniah, lad saa skee hvad der vilde, og kunde jeg blot tidsnok naae hendes Skjul, kunde hun maaskee endnu blive frelst. Disse Tanker bevingede min Flugt og snart fik jeg Kastanietræet i Sigte; tre Minuter senere lagde jeg min Haand paa Stammen af Træet selv. Da jeg i det mindste havde brugt et Kvarteer for at gjøre en Omvei paa denne Side af Rødningen, kunde en eller anden væsentlig Forandring let være opstaaet blandt Equatterne, og jeg besluttede derfor at nærme mig Udkanten af Buskene og rove mig ind paa Lewinys Bærplads, som fuldkomment skjulte Stedet, for at forvise mig om Forholdene, førend jeg besøgte Dus ved hendes Klippe.

Udsagnet viste, at Tuindacres og Tobit havde aftalt nogle Forholdsregler med hinanden. Ikke et af Mandfolkene var at see, med Undtagelse af en ung Knos, som stod Skildvagt, og nogle af de mindre Dreng. Jeg undersøgte omhyggeligt alle synlige Punkter, men ikke Een var at see. Gadog Susquejus, som havde drevet omkring

hele Tiden efter sin Løsladelse, var forsvunden. Prudence og hendes Døtre vare derhos i hård Berørelse, ilede fra Hus til Hus og viste al den Uro, som pleier at være et Tran paa Spænding blandt Fruentimmer. Jeg standsede lun et Dieblis for at forviiste mig om Heredomstans digbiderne og vendte mig derpaa om for at opøge Klirren. Viedens jeg trak mig tilbage mellem Bustene, hørte jeg en nedfalden Gren knage under et tungt Fodtræn og fik, idet jeg forsigtigt soae mig om, Die paa Jaaf eller Jaav, som vi i Almindelighed kaldte ham, der nærmede sig mig med en Pissel paa hver Skulder.

„Himlen veligne Dig, min trofaste Jaav!“ udbrød jeg og strakte min Arm ud efter et af Greværene. „Du kommer i det heldigste Dieblis og kan føre mig til Miss Walbone.“

„Ja, Eob, og glad ved at gjøre det. Miss Tus her eyre. Iill' Støtt', ind' i Skov. og kan meget snart see hende. Hun hold' mig her ned' paa Ufig og mig har' te Riffel, Waasser As stents og min egen, for Miss Tus iff' aed Haand til Krudt. Men hvor Dem kom' fra, Waasser Wierdaunt? Og brorier Dem løb saaledes bort ved Nættid?“

„Bryd Dig ikke derom nu, Jaav; til rette Tid skal jeg fortælle Dig det Altsammen. Nu maa vi sørge for Miss Ufula. Er hun urolig? Har hun yttret nogen Frygt for sin Vordbroders Skyld?“

„Hun græd halv' Tid, Sab; saa hun saae op kjed og bestemt, akkurat som gammel Masfer, naar ham sa'e til Regiment: „Fæld Gevær!“ og syntes hav' Lust til at gaae lig' ind i Tusindacres's Hytter. Gud velsign' mig, Sab, Masfer Mordaunt, har hun mig gjort et Spørgsmaal om Dem i Dag, hun mig har gjort hundred'!“

„Om mig, Jaap!“ — Dog jeg betvang den tilskyndende Følelse tidsnok til ikke at gjøre mig til Nar ved at udfritte min egen Djener om hvad Andre havde sagt om mig; en Lavhed, jeg ikke let vilde have kunnet tilgive mig selv. Men jeg gik raslere og stod, da jeg nu havde Jaap til Beviiser, snart ved Siden af Dus. Negeren havde ikke saasnart viist mig Gjenstanden for min Søgen, førend han havde den Betænkelse at vende tilbage til Udkanten af Rydningen, medtagende begge Rislerne; thi saasnart jeg havde saaet Die paa Dus, havde jeg i min Tørighed efter at komme afsted givet ham den tilbage, jeg havde taget.

Jeg kan aldrig glemme det Blik, hvormed denne aabenhjertige, høisindede Pige modtog mig! Det bragte mig næsten til at baabe, at mine Dren havde bedraget mig og at jeg dog, naar Alt kom til Alt, var en Gjenstand for hendes inderligste Deltagelse. Nogle halvt undertrykte, men med Moie undertrykte Taarer ledsagede dette Blik, og jeg havde den Glæde i nogen Tid at

holde og trykke den lille Haand, som utvungent, ja med Varme rakes mig, til mit Hjerte.

„Fader os ufortøvet forlade dette Sted, dyrebare Ursula,“ udtred jeg, saasnart jeg blev istand til at tale. „Vi kunne ikke med Sikkerhed opholde os i Nærheden af denne Familie af Uslinger, der leve af Rov og Voldsomhed.“

„Og lade Viorbroder blive i deres Hænder?“ svarede Dus i en bebreidende Tone. „Det Raad vil De vistnok ikke give mig!“

„Naar Deres egen Sikkerhed fordrer det, jo og tusinde Gange jo. Vi maa flygte og der er intet Dieblis at spille. Hine Uslinger have sammenrotet sig for at bemægtige sig Dem og benytte sig af vor Frygt om at sikre sig Deres Viorbroders Bistand til at befrie dem for Følgerne af Opdagelsen af deres Hverier. Det er ikke sikkert for Dem, jeg gjentager det, at blive her en Minut længere.“

Det Smil, Dus nu stjenkede mig, var sødt, skønt jeg fandt det uforklarligt; thi det var ligesaa smertefuldt og lidende, som det var indtagende.

„Har De glemt de Ord, Wordaunt Littlepage, som jeg talte, da vi sidst saaes?“ spurgte hun i en alvorlig Tone.

„Glemte dem! Jeg kan aldrig glemme dem! De dreve mig næsten til Fortvivlelse og vare Skyld i den Forlegenhed, hvori vi nu Alle befinde os.“

„Jeg sagde Dem, at jeg allerede havde bortstjenket
Landmaalerassistenten, 2 D.

min Tro, at jeg ikke kunde modtage Deres høihjertede, opriktige, ædle, mandige Tilbud, fordi en Anden havde mit Ord."

"Ja, ja! Hvorfor vil De fornøve min Glendighed?"

"Det er i en anden Hensigt, at jeg nu udtrykker mig tydeligere; den Mand, til hvem jeg er bunden, befinder sig i hine Hytter, og jeg kan ikke forlade ham."

"Kan jeg troe mine Sandler! Kan De — er det muligt, at et Væsen som Ursula Malbone kan elske Zephaniah Tuftindacres, en Squatter og Søn af en Squatter?"

Det Blik, hvormed Dus betragtede mig, sagde mig Alts, at hendes Forbauselse var ligesaa stor som min egen. Jeg kunde have vidt min ubeændige Tunge af saasnart den havde talt, og jeg er vis paa, at det forræderiske Blod, som strømmede op i mine Kinder, maa have sagt Dus, at jeg skammede mig dybt over mig selv. Denne Bølle forvandlede næsten til Fortvivlelse, da jeg saae det Udtryk af Ydmygelse og Krænkelse, der udbredte sig over Ursulas yndige og ellers saa glade Ansigt, og den Visie, hun havde med at undertruffe sine Lærere.

Vi taug begge en Minut, indtil min Vedfælgende brød Tauskeden ved i en rolig, ja næsten bøitidelig Tone at sige:

"Dette viser mig i Sandhed, hvor dybt min Lykke er dalet! Men jeg tilgiver Dem, Mordant; thi saa fattig denne Lykke ogsaa er, har De dog talt ædelt og

frimodigt til mig, og jeg fritager Dem for enhver Følelse, som ikke er fuldkomment overensstemmende med Forholdene. Maaskee — og en klar Rødme udbredte sig ved disse Ord over hendes Ansigt — maaskee tør jeg udlede den store Bilsfarelse, hvori De er falden, fra en Lidenstrib, som gierne følger med en heftig Kjerlighed, og maa forsaavidt sætte Priis paa den, istedetfor med Foragt at laste Prag paa den. Men hvad Følgen end bliver, bør ingen Bilsfarelse længere finde Sted mellem Dem og mig. Den Mand, hvem jeg har stjenket min Kjerlighed og hvem min Tid og mine bedste Bestræbelser ere helligede saa længe nogen af os er i Live, er Dierbroder Assistenten og ingen Anden. Var De ikke ilet bort fra mig saaledes som De gjorde, kunde jeg have sagt Dem det, Mordaunt, den Aften, da De selv viste saa megen ædel Oprigtighed."

"Dus! Ursula! Elskede Miss Malbone, har jeg da ingen foretrukken Medbeiler?"

"Ingen Mand har nogensinde talt til mig om Kjerlighed, undtagen hiin plumpe, raa, unge Squatter og De selv."

"Er Deres Hjerter da frit? Er De endnu Herre over Deres Tilbøieligheder?"

Det Blik, jeg nu fik af Dus, var lidt skjelmst, men dette Udtryk forvandlede sig snart til et andet, som indes

holdt mere af hendes herlige Kjønns dybe Følelse og ædle Deltagelse.

„Vilde jeg svare ja, vilde mange Fruentimmer finde, at jeg kun havde brugt den Digt, som tilkommer den Pige, der er bleven saa benseslekt behandlet; — men —“

„Men hvilket, fortryllende, beitelstede Ursula! Hvilket?“

„Jeg foretrakker Sanddrubed for Coquette og vil ikke søge at benegte, hvad det næsten vilde være Forræderi mod Naturen at forudsætte. Hvorledes kunde en ung Pige, opdragen som jeg er bleven, uden at noget Fortrin bandt hende til en Anden, blive indesparret i denne Skov med en Mand, der har behandlet hende med saa megen Gædhed, Hengivenhed og mandig Ombed, uden at rores af hans Forjenselser? Befandt vi os i den store Verden, Mordaunt, troer jeg, at jeg vilde foretrække Dem for endov Anden; men her ude i Skoven ved jeg, at jeg gjør det.“

Læseren skal ikke indvies i den bellige Fortrolighed, som nu paafulgte, i det mindste ikke mere, end han behøver for at lære Resultatet at kjende. Et Dvarteer gik saa hurtigt og saa sødt, at jeg neppe vilde kunne faae mig til at nedskrive Halvdelen af det, der blev sagt. Tus tog ikke længere i Betænkning at tilstaae mig sin Hengivenhed, og skjøndt hun anførte sin fattigdom som en grundet Hindring for mine Desser, gjorde hun det dog kun svagt, saaledes som de fleste Amerikanere af begge

Kjøn vilde have gjort. I denne Henseende i det mindste kunne vi med Rette være stolte af en beføiet Overlegenhed over alle Lande i den gamle Verden. Medens det neppe er muligt, at Manden eller Qvinden ikke skulde indsee, hvilken alvorlig Hindring Samfundsklassernes Anstuelser og Sædvaner opstille for ægteskabelig Lykke, er det sjældent, at nogen af dem i deres rette Kreds indrømmer, at Mangel paa Penge er en uoversigelig Eranke for en Forening, især naar den ene af Parterne besidder de fornødne Midler til at sørge for Husguderne. De Eldre have maaskee hyppigere deres Betænkeligheder i denne Henseende, men de Unge sjældent. Tus og jeg befandt os i den fuldkomneste Nydelse af denne naturlige Lykke, jeg med min Arm om hendes Liv og hun med sit Hoved hvilende paa min Skulder, da jeg vasktes af denne Tilstand, der forekom mig som et Elysium, ved det hase Ravneskrig:

„Der er hun! Der er hun, Fader! Der ere de begge!“

Idet jeg sprang frem imod de Indtrængende, saae jeg Tebit og Zephaniab lige foran mig og Lowiny staaende ikke langt borte bagved dem. Den Første saae glubst, den Anden skinsyg og forbittret, den Tredie beskæmmet og bedrøvet ud. I det næste Dieblis vare vi omringede af Tuindacres og hele hans mandlige Afkom.

Ottende Kapitel.

En mere raa og voldsem Aftrydelse af et Dyrtrin, hvorunder de blidere Egenheder saa gjerne ville vise sig, har aldrig fundet Sted. Jeg, som kjendte Alt, hvad der var foregaaet, indsaar strax, at vore Udsigter vare meget alvorlige; men Du følte i Begyndelsen kun den for Kvinden saa naturlige Forlegenhed, naar hendes helligste Hemmelighed er bleven robet for profane Blikke. Den samme Lidenskab, som det en Maaned senere og efter Egetestamentsløstets Afslaggelse vilde have været hendes Stoltshed at aabenbare for hele Samfundet, ifald noget af Vigtighed var bændet mig, gyste hun nu for at robe, og jeg troer, at den jomfruelige Udsættelse voldte hende større Smerte, da hun saaledes blev fangen, end noget som helst Andet. Med Hensyn til Squatterne havde hun rimeligviis ingen rigtig klar Forestilling om deres sande Charakter, og det var et af hendes mest levende Ønsker at blive gjenforenet med hendes Morbroder. Wien Tusindacres gav os snart at forstaae, hvor alvorligt han nu mente det.

„Aha, min unge Major, saa De er altsaa bleven fanget i den samme Rede? De kan nu vælge, om De vil gaae fredeligt tilbage, hvor De hører hen, eller om

De vil bindes og slæbes derhen ligesom en Bul, der er bleven skudt et lille Stykke ude i Skoven. De maa ikke have kjendt Luindacres og hans Afkom rigtigt, naar De kunde tree, at De kunde slippe fra ham, og det med tyve Mile Skov rundt omkring Dem!"

Jeg yttrede, at jeg ikke ønskede at blive bunden, og erklærede mig villig til at følge med mine Overvindere tilbage til deres Boliger; thi Intet kunde under de nu værende Omstændigheder have fristet mig til at forlade Dem. Squatteren kunde have ladet Veien staae aaben for mig, men Magnetnaalen viser ikke ufravigeligere mod Nord, end jeg vilde have fulgt min Magnet, om jeg ogsaa havde havt min fulde Frihed.

Der blev ikke verket synderligt flere Ord, førend vi vare komne ud af Skoven og ind paa de aabne Marker i Rydningen. Det tillodes mig at hjælpe min Ledsagerinde gennem Bussene og over et Par Sjerder, medens Squatterne, der alle vare bevæbnede, dannede en Kreds omkring os i en saadan Afstand, at jeg kunde hviſte nogle Ord til Dem for at sætte Mod i hende. Hun besad en bsi Grad af medfødt Uforskædethed af et Fruentimmer at være, og for at undgaae at beskoldes for Forkængelighed maa jeg tilføie, at vi begge følte os saa lykkelige over de Forklaringer, der saa nyligt havde fundet Sted imellem os, at denne nye Ulykke ikke ganske kunde berøve os Modet, saa længe vi ikke bleve skilte fra hinanden.

„Vær ikke modfalden, dyrebareste Dus,“ bristede jeg, da vi nærmede os Forraadsburet; disse Uslinger ville i intet Fald vove at overstride Lovene.“

„Jeg frygter kun lidt, naar De og Morbroder Assistenten ere mig saa nær, Mordaunt,“ var hendes smilende Svar. „Det kan ikke vare lange, førend vi høre fra Frank, der, som De maa have erfaret, er tagen til Ravnereiden for at søge Hjalp og Bistand. Han forlod vore Lytter paa samme Tid, som vi forlede dem for at begive os herhen, og maa forlangst være paa Tilbageveien.“

Jeg trykkede den dyrebare Viges Haand, modtog til Gjengæld et blidt Tryk og forberedte mig paa at blive adskilt fra hende, da jeg ansaae det for afgjort, at Prudence og hendes Døttre skulde holde Vagt over den quin- delige Fange. Lige siden vi forlede Sleven havde jeg taget i Betænkning at underrerte hende om den Prøvelse, der sandsynligviis forestod hende; thi da der ikke kunde gjøres noget Forsøg paa at tvinge hende til Gæstskab førend Krededommeren var kommen, fandt jeg, at en saadan Meddelelse kun vilde volde hende en unødvendig Besværlighed. Prøvelsen vilde, ifald den overhovedet kom, komme tidsnof af sig selv, og jeg frygtede ikke for, at et Bæsen med Dus's Mod og Charakter, et Bæsen, der saa nyligt og saa uforbeholdent havde tilstaaet, at hele hendes Hjerte tilhørte mig, vilde lade sig skræmme til en Ind-

rømmelse, som kunde give Jerbaniah noget Krav paa hende. Sandt at sige var et Bleg blevet væltet fra mit Bryst, og jeg var altfer glad af denne ene Grund til paa den Tid at kunne blive hynderligt nedslaaet af nogen anden. Og jeg troer, at Dus ligeledes opretholdtes af en lignende Følelse.

Dus og jeg skiltes ad ved Deren til det første Hus, hvor hun overgaves til Tobits Kones Haretægt, en Kvinde, der passede fuldkomment til sin brutale og egenlystige Mand. Der blev imidlertid ikke brugt Vold imod Fangen, som fik Lov til at gaae frit omkring, skjøndt jeg bemærkede, at et Par af Fru-nimmerne fulgte hende i Hælene, uden Tvivl som hendes Bevogtere.

Da vi vare vendte tilbage til Squatternes Huse ad en ny Rodsti, var Assistenten uvidende om sin Søsterdatters Fængsel, indtil jeg underrettede ham om den. Han vidste ikke engang af, at jeg atter var bleven grebet, førend han igjen saa mig træde ind i Fængselet, skjøndt han rimeligviis havde ventet, at dette vilde blive min Eskjebne. Hvad Susquesus angik, da robede han sjældent nogen ombelst Forundring eller Bevægelse, i hvad der saa end handtes.

Nu vel, Mordaunt, min Gut, jeg vidste, at De var forsvunden paa en eller anden Maade, men ingen vidste hvorledes, skjøndt jeg nok tænkte, at De vilde have ondt ved at skjule Deres Spor for disse Slynkler af

"Squattere," udbrød Andries og trykkede hjerteligt min Haand, idet jeg traadte ind i Fængslet. "Her ere vi nu alle Tre samlede igjen, og det er en Lykke, at vi ere saa gode Venner, da vort Quartier ikke hører til de største eller bedste. Indianeren syntes jeg var saa ene; derfor tog han sit Wresord tilbage og er nu ligesaa vel en Fange som vi andre, skjøndt i een Henseende en fri Mand. Du kan grave Stridesøren op imod disse Squattere naar Du vil, ikke sandt, Eiskersflint?"

"Ganske vist — Waabenstilstand forbi — Susquehus Fange ligesom alle Andre. Gav Tusindacres Wresord tilbage — Injin fri Mand nu."

Jeg forstod meget godt Onondagoens Mening, skjøndt hans Frihed var af en meget tvivlsom Natur. Han vilde kun sige, at da han igjen havde overgivet sig til Squatterne, var han fritagen for de til hans Wresord knyttede Betingelser og kunde undvige eller føre Krig med sine Opbringere, naar og hervedes han fandt for godt. Heldigvis var Jaap undkommen; thi jeg bemærkede intet Tegn til, at Tusindacres og hans Sønner engang vare vidende om hans Nærværelse. Det var altid Noget at vide en saa øret Skovmand og trofast Ven i Frihed og saa tæt ved os, og de Oplysninger han kunde meddele, isald han stødte paa Frank Walbone med Konstablen og Ørbudet, kunde komme os til største Nytte. Alle disse Punkter drøftede Assistenten og jeg omstændeligt, medens

Indianeren sad som en opmærksom, men taus Tilhører. Vi vare begge af den Formening, at Malbone ikke kunde være langt borte med Undlatning. Hvilken Birkning et Angreb paa Squatterne vilde gjøre, var ikke let at forudsæe, da de maaskee vilde gjøre Modstand, og saa lille deres Etyrke ogsaa var, vilde den dog sikkert vise sig kraftig i en Kamp af denne Natur. Fruentimmerne i en saadan Familie vare næsten ligesaa brugbare som Mandfolkene, naar de pesteredes bag Tommerstokke, og ved hundrede Leiligheder vilde deres Sædvaner, Erfaring og Kjelhed vise sig nyttige, isald det skulde komme til Yderliabeder.

„Gud veed, kun Gud veed, Mordaunt, hvad Enden vil blive,“ svarede Assistenten paa en af mine Bemærkninger, idet han af og til koldblodigt dampede af sin Pibe for at holde den i Brand. „Intet er usikrere, end Krigen, som Eus her meget vel veed af lang Erfaring, og som De ogsaa selv bør vide, min Dreng, da De har gjort Tjeneste og det skrap Tjeneste. Skulde Frank Malbone foretage et Angreb paa denne Nybygd, hvilket han som gammel Soldat sandtyngtviis vil gjøre, maa vi af alle Kræfter søge at slutte os til en af hans Flanker for at dække Fremrykningen eller Tilbagetoget, hvilken nu Besværgelsen bliver.“

„Jeg antager den bliver en Fremrykning, da jeg ikke anseer Frank Malbone for en Mand, der saa let trækker sig tilbage. Men kunne vi være visse paa, at Squire

Newcome vil udstede den af ham forlangte Arrestordre, da han selv staaer i saa nøie Forbindelse med disse Equatere?."

. Alt det har jeg med tænkt paa, Mordaunt, og der er Forstand deri. Jeg troer, at han i det mindste sender Tusindacres et Bud fer at underrette ham om, hvad der er i Gjære, og imidlertid selv gjør saa mange Forbalinge som muligt. Loven er en doven Djener, naar den ønsker at være langsom, og mangen en Skjelm er løben fra den, naar Væddeløbet gik ud paa at frelse en Kyg eller en Pengebod. Ikke desto mindre, Mordaunt, kæmper den Mand, der har Ret, med stor Overlegenbed paa sin Side og har megen Sandsynlighed for tilslidst at gaar af med Seiren. Det er en stor Fordel altid at have Ret, en Sandhed, som jeg har kjendt og indseet fra min Barn-dom, men som er bleven klarere og klarere for mig efter Freden og siden jeg atter begyndte at leve sammen med Dus. Den Pige har lært mig meget i alle saadanne Henseender, og det vilde glæde Deres Hjerte at see hende ene med en gammel uvidende Mand ude i Skoven om Søndagen og forsøge paa at lære ham hans Bibel og hvorledes han bør elske og frygte Gud!"

. Gjør Dus det fer Dem, min gamle Ben? Paa-tager dette beundringsværdige Væsen sig virkelig dette Pligtens og Kjærlighedens høitidelige Hverv? Hvor meget jeg end tidligere ærede og beundrede hende for hen-

des Kjærlighed og Erhødigbed for Dem, Assistent, saa ærer og beundrer jeg dog hende nu end mere for dette Brevs paa hendes sande og inderlige Deltagelse for Deres Vel."

"Jeg vil sige Dem Noget, min Dreng; Tus forsoaer bedre end tyve Præster at faae en gjenstridig gammel Krabat, hvis Samvittighed er bleven seig og baard ved, at han har levet tre Snese og ti i Verden, tilbage fra hans Syndighed og ind paa Gudsfrøgtens og Fredens Veie. De er ung, Mordaunt, og Syndens Brusk er endnu ikke bleven til Ben hos Dem, og De kan neppe vide hvilket stærkt Tog Planen og Verden kunne faae i en gammel Mand, men jeg haaber, at De maa leve længe nok for at see og fele det Altsammen." Jeg smilede ikke engang; thi den barnlige Alvor og oprigtige Naturlighed hvormed Andries fremsatte dette Dnske, skjulte dets Latenterlighed bag et Slør af Sanddrubed og Følelse, der var altfor agt værdigt til at tilskede en en eneste uærbodig Lyst. - Og det er det Værste, jeg kan ønske Dem, min kjære Dreng. De veed, hvorledes det har været fat med mig, Mordaunt; en Landmaalerassistent's Haandtering er ikke den bedste til at lære Religion, der ikke synes at trives i Skovene, skjøndt jeg ikke veed hvorfor, da dog Gud, saaledes sem Tus atter og atter har vist mig det, ligesaa vel er i Træerne og paa Bjergene og nede i Dalene og ligesaa godt kan høres i Bakkerne og i Floderne, som han

kan sees og høres i Rydningerne og i Byerne. Men mit Liv var intet religiøst Liv før Krigen, og Krigen er ikke det Haandværk, der faaer en Mand til at tænke paa Døden saaledes som han burde, thiøndt han baade Dag og Nat har den for Dine."

"Og Du, den fortræffelige, frimodige, livlige, oprigtige, gvindelige og fortryllende Du fører disse beundringsværdige Gjenstande til sine andre Fortjenester! Jeg vidste, at hun besad en dyb religiøs Følelse, Assistent; men jeg vidste ikke, at hun i Forbindelse med denne Alt overveiende Interesse tog saa levende Del i deres Vel, som hun elsker."

"Ja, De maa nok kalde Vigen ved alle disse smukke Navne, Mordant; thi hun fortjener hvert eneste et af dem og flere til. Nei, nei, Du lærer man ikke at kjende paa een Dag. Man kan gjerne boe flere Maaneder i Hus sammen med hende og see hendes smilende Ansigt og høre hendes muntre Sang, og dog ikke lære Alt det at kjende af Gudsfrøgt og Fremhed og Dyd og Kjærlighed og Blidhed, der ligger paa Runden af hendes Sjæl. Engang i Tiden vil De synes godt om Du, Mordant Littlepage."

"Jeg! — Sige til mig, at jeg vil synes godt om Ursula Malbone, den Vige som jeg næsten tilbeder! Synes godt om hende, som jeg nu elsker med en Inderlighed, som jeg for tre Maaneder siden ikke ansaar for mulig! Synes godt om hende, der udfylder alle mine vaagne Tanker

og ikke faa af mine Tanker i Søerne, om hvem jeg drømmer, med hvem jeg er forlovet, som har modtaget mit Løfte og selv har lovet, naar Alle, som det vedkommer, give deres Samtykke, om ikke lang Tid at blive min Kone!"

Gamle Andries havde med Forbauselse hørt paa mine kraftige Udbrud og selv Indianeren havde dreiet Hovedet for at see paa mig med velvillig Opmærksomhed. Da jeg mærkede, at jeg, drevet af en uimodstaaelig Magt, var gaaet saavidt, insaae jeg Nødvendigheden af at være endnu tydeligere og meddele Alt, hvad jeg havde at sige om Sagen.

"Ja," sagde jeg og greb gamle Andries's Haand, "ja, Assistent, jeg vil opfylde Deres ofte yttrede Ønske. Atter og atter har De anbefalet mig Deres elskverdige Søsterdatter til Hustru, og jeg kommer nu for at tage Dem paa Ordet og sige, at Intet vil gøre mig saa lykkelig som det at kunne kalde Dem Enkel."

Til min Forundring yttrede Assistenten ingen Glæde over denne Meddelelse. Jeg havde bemærket, at han siden min Ankomst til Neden ikke havde talt til mig om sit gamle Yndlingsbarn, at jeg skulde ægte hans Søsterdatter, og nu, da jeg ikke alene var saa beredvillig til, men tillige saa begjærlig efter at imødekomme hans Ønske, nu kunde jeg tydeligt see, at han tral sig tilbage for mit Forslag, og ønskede, at det ikke var blevet gjort. Forbauset

ventede jeg med en Smerte og Uro, som jeg ikke kan beskrive, paa, at han skulde tale.

„Niordaunt, Niordaunt!“ udbrød den gamle Wiand omsider af Hjertens Grund. „Jeg ønsker til Himlen, at De aldrig havde sagt disse Ord! Jeg elsker Dem, min Dreng, næsten ligesaa heit som jeg elsker Dus; men det bedrøver mig — det bedrøver mig at høre Dem tale om at gifte Dem med Pigen!“

„De bedrøver mig ligesaa meget som De forbauser mig, Assistent, ved at gjøre en saadan Bemærkning! Hvor ofte har De ikke selv vitret det Dulle for mig, at jeg maatte blive bekjendt med Deres Søsterdatter, elske hende og gifte mig hende! Og nu, da jeg har set hende, er bleven bekjendt med hende, elsker hende af mit Hjertes Inderside og ønsker at gjøre hende til min Hustru, nu behandler De mit Forslag, som om det var Dem og Deres uværdigt!“

„Nei, min Dreng, nei, Intet vilde være mig saa kjær som at see Dem gift med Dus, naar det kunde skee, uden at Noget forvættedes derved; men det lader sig ikke gjøre. Jeg har talt til Dem saaledes som De siger, men jeg talte som en taabelig, egenfjærlig, indbildt gammel Wiand. Jeg tjente dengang i Armeen og vi vare begge Capitainer; men jeg var den ældste Captain og kunde give og gav Dem Ordre, og jeg var en Spauler ligeisom enhver anden Captain og havde min Bedstefaders Kaarde

ved min Side og syntes, at vi vare hinandens Eigemand og at det var en Gæde at ægte min Søsterdatter; men Alt dette har forandret sig betydeligt, min Dreng, efterat jeg igjen er kommen ud i Skoven og har taget fat paa Kjeden og begyndt at leve og arbeide og føle mig fattig og see mig selv saaledes som jeg er. Nei, nei, Mordaunt Littlepage, Gieren af Ravnereiden og Arvingen til Mooseridge, Satanstaa og Lilacsbush og alle de smukke Huse og Boutiker og Forpagtergaarde i York og rundt omkring paa Landet, er intet passende Parti for Dus Malbone!"

"Det er en saa sølsom Anskuelse af Dem, Assistent, og saa aldeles modsat Alt, hvad jeg nogensinde har hørt af Dem om denne Sag, at jeg maa tillade mig at spørge Dem om, hvorfra De har faaet den?"

"Fra Dus Malbone selv, ja, af hendes egen Mund og med hendes egne smukke Ord."

"Har da Sandsynligheden af, at jeg engang kunde frie til Deres Søsterdatter, været en Gjenstand for Samtale imellem Dem?"

"Ja, det har den, det har den, og det mange Gange. Sæt Dem paa det Stykke Brænde og hør efter hvad jeg har at sige, saa skal jeg fortælle Dem den hele Historie. Susquesus, Du behøver ikke at gaae hen i Krogen lig en Gentleman, den Du er, skjøndt det kun er en indianer Gentleman; thi jeg har ingen Hemmeligheder for en Ven som Dig. Kom derfor tilbage, In-

dianer, og sat Dig paa Din gamle Plads, tæt ved min Side, hvor Du saa ofte stod, naar Fjenden angreb os dristigt i Fronten." Eifflersflint efterkom i al Stilhed Opfordringen, medens Assistenten vendte sig om mod mig og fortsatte Samtalen. "Det, jeg nu vil fortælle Dem, Mordaunt, er Sagens rette og sande Sammenhæng. Da jeg var kommen tilbage fra Feldten og endnu var fuld af Stoltthed og Myndighed og en Soldats Følelser, begyndte jeg at tale til Dem om Dem, saaledes som jeg havde pleiet at tale til Dem om Dem. Da jeg fortalte hende da hvilken en vacker, læk, smuk, høimodig, velankende ung Fyr De var" — Læseren vil tilgive, at jeg gjentager hvad Assistentens Partiskhed saa beredvilligt lod ham sige — "og jeg fortalte hende om Deres Opførsel i Krigen og om Deres Bid og om hvorledes De fik os Alle til at lee, selv om vi gik lige i Slaget, og hvilken Fader De havde og hvilken Bedstefader, og Alt, hvad en god og hengiven Ven bør sige om en anden, naar det er sandt og siges til et smukt og hjertefriskt ungt Fruentimmer, som han ønsker skal forelske sig i denne samme Ven. Nu vel, Alt det fortalte jeg Dem, og det ikke een Gang eller to Gange, Mordaunt, men tyve Gange; det kan De stole paa."

"Hvilket gør mig saa meget mere nysgjerrig efter at erfare, hvad Dem kunde have at svare eller svarede dertil."

„Det er netop det Svar, som er Etyld i hele den Forlegenhed, hvor vi nu befinde os. I lang Tid sagde Tus Lidet eller Intet. Undertiden satte hun et skjelmst Ansigt op og lo — og De veed selv, min Dreng, at den Pige kan gjøre begge Dele saa godt som noget ungt Fruntimmer. Undertiden begyndte hun at synge en Vise om troløse unge Mandfolk, maaskee, og Jomfruer med knuste Hjerter. Undertiden blev hun bedrøvet, og jeg kunde see Taarerne staae hende i Dinene, og saa blev jeg selv ligesaa blid og blød om Hjertet som en Pige ved at see En, som smiler saa let, fælde Taarer.“

„Men hvorledes endtes Alt dette? Hvad kan der være handet og have bevirket denne store Forandring i Deres egne Dnsfer?“

„Det er ikke saa meget mine Dnsfer, som mine Anskuelser, Mordant, der have forandret sig. Kunde et Menneffe faae det som han vilde, min Dreng, skulde De og Tus være Mand og Kone, for saavidt det beroede paa mig, inden Ugen var ude. Men vi ere ikke mere Herrer over os selv eller over det, der skal handles vore Broder- og Søsterbørn, end over det, der skal handles os selv. Men jeg vil fortælle Dem det, netop saaledes, som det gik til. En Dag, da jeg talte til Pigen som sædvanligt, hørte hun alvorligere, end ellers, paa det, jeg havde at sige, og da hun svarede, var det omtrent saaledes: „Jeg talter Dig af mit ganste Hjerter, Morbroder,“ sagde hun,

„ikke alene for Alt det, Du har gjort for mig, Din Søsters forældreløse Datter, men ogsaa for det, Du ønsker mig. Jeg seer, at Tanken om, at jeg skulde blive gift med Din unge Ven, Mr. Wordaunt Littlepage, har rodfæstet sig hos Dig, og det er paa Tiden at tale alvorligt om den Sag. Dengang Du omgikkes denne unge Gentleman, Morbroder, var Du Captain Coejemans af Staten New Yorks Linietropper og hans Foresatte, og det var ikke mere end naturligt, at Du syntes, at Din Søsterdatter egnede sig til at blive hans Kone. Men det er vor Pligt at tage Hensyn til det, vi nu ere og rimeligviis vedblive at være. Du har selv sagt, Morbroder, at Major Littlepage har Fader og Moder og Søster. Et Ægteskab er en alvorlig Sag; det indgaaes for hele Livet, og Ingen burde slutte en saadan Forbindelse, uden vel at betænke dens hele Betydning. Det er neppe tænkeligt, at saa formuende og lykkelige Mennesker som disse Littlepagers skulde kunne ønske at see deres eneste Søn og Arvingen til deres Navn og Rigdomme tage en Pige ude fra Skoven til Kone, en Pige, som ikke alene er en Søsterdatter af en Landmaalerassistent, men selv har været Landmaalerassistent og ikke medbringer Noget, som kunde erstatte dem Offeret.“

„Og De havde Hjerte til at holde Dem rolig og lade Ursula sige Alt dette, Andries?“

„Alt, min Dreng, hvor kunde jeg andet? De havde

selv gjort det, Mordaunt, ifald De havde kunnet høre hvor smukt hun afrundede sine Perioder, saaledes som jeg har hørt Dem kalde det, og hvorledes hver eneste Stavelse, hun sagde, kom fra Hjertet. Og desuden var hendes Ansigt nok til at overtyde mig om, at hun havde Ret; hun saa saa alvorlig og smuk ud, Mordaunt! Nei, nei, naar man først har saaet en Forestilling i Hovedet ved Hjælp af saadanne Ord og Blikke, min Dreng, saa er det ingen let Sag at blive den qvit igjen."

"Men det er dog vel ikke Deres alvorlige Mening Assistent, at negte mig Dus?"

"Det vil Dus selv gøre, min Dreng; thi hun er endnu stedse en Landmaalerassistent's Søsterdatter, og De endnu stedse General Littlepages Søn og Arving. Prøv hende, saa faaer De at høre hvad hun vil sige."

"Men jeg har jo prøvet hende, som De kalder det; jeg har jo tilstaaet hende min Kjærlighed, tilbudt hende min Haand og —"

"Og hvilket?"

"Hun svarede ikke mig saaledes som hun svarede Dem."

"Har Pigen sagt, at hun vilde have Dem, Mordaunt? Har hun sagt ja?"

"Betingelsesviis. Naar min Bedstemoder villigen samtykker og min Fader og Moder ligeledes og min Søster

Rettstet og hendes Mand og min smilende, muntre Kate, saa vil Dus tage mig."

"Det er besynderligt! Ah, nu seer jeg hvorledes det er gaaet til; Pigen har seet Dem og været noget sammen med Dem og har talt med Dem og suklet med Dem og leet med Dem, og det er formodentligt det, der har gjort en Forandring i hendes Dom om Dem. Jeg er Pebersvend, Mordaunt, og har hverken Kone eller Kjøreste, men det er let nok at forstaae, hvorledes alle disse Ting maa gjøre en meget stor Forandring. Det glæder mig imidlertid, at Forandringen ikke er saa stor, at den har ladet Pigen glemme Deres Familie; thi naar Vilde samtykke med en god Billie, saa er det ikke synderligt rimeligt, at den Omstændighed, at jeg var Landmaalerassistent og Dus saa fattig og forladt, vil blive erindret i Fremtiden, og fremkalde bittre Tanker hos Dem."

"Jeg sværger Dem til, Andries Corjemans, at jeg hellere vilde blive Deres Søster søn i dette Dieblis, end blive Washingtons Svigersøn, ifald han havde en Datter."

"Det vil sige, at De hellere vil have Dus, end nogen anden Pige, De kjender. Det er naturligt og kan maa skee for en Tid i Deres Dine give mig en vis Lighed med hans Excellence; men naar De er kommen til at tænke og føle befindigere, min kjære Dreng, er det at berygte, at De vil see en vis Forstjæl imellem den Høistcommanderende for alle de amerikanske Armeer og en fattig

Landmaalerassistent, som i sine bedste Belmagtsdage ikke var Andet, end Capitain i New Yorks Linietropper. Jeg veed, at De holder af mig, Mordaunt, men det er at befrygte, at det i Længden ikke vilde vedblive at være et Benskab imellem Onkel og Neveu. Jeg er kun en stakkels Hollander uden synderlige Kundskaber, uden Penge og uden noget videre fiint Væsen, hvorimod De har været paa Universitetet og har faaet Universitetslærdom og er saa galant en Cavalier, som der kan findes i Staterne, saaledes som vi nu kalde vore gamle Kolonier. Var De en Yankee, Mordaunt, vilde jeg see Dem gift og skilt tyve Gange, førend jeg vilde tilstaae Dem saa meget; for man kan nok være sig sin Uvidenhed og sine Svagheder bevidst, uden at have Lyst til at faae sig dem sagt lige i Dinene og blive udeelt derfor af enhver Gloseprikker fra Ny-England. Nei, nei, jeg er en stakkels Hollander, det veed jeg, og en Mand kan gjerne betroe en Ven hvad han ikke for Alt i Verden vilde tilstaae en Fjende."

"Jeg vilde med Glæde fortsætte denne Samtale, Andries, og faae en god Ende paa den," svarede jeg; "men der komme Squatterne alle tilhobe og have sagtens et eller andet Forslag i Baghaanden. Vi ville derfor udsætte vore Forhandlinger, idet De smukt maa huske paa, at jeg ikke har tiltraadt nogen af Deres Ansøelser eller Beslutninger. Dus skal blive min, isald vi blot kunne beskytte hende mod disse Uslingers Overlast. Derom har

jeg ogsaa Noget at sige; men dette er ikke Diebliffet til at komme frem med det."

Assistenten greb min Haand og gav den et venstabeligt Tryk, som gjorde Ende paa Samtalen. Angaaende Tusindacres's Hensigter med Dus var jeg ikke ganske fri for Uro, skøndt den Fervirring af henrykte Følelser, jeg nyligt havde været underkastet, midlertidigen havde bragt denne Sag i Glemme hos mig. Jeg frygtede ikke for, at Ursula Malbone nogensinde skulde ved sædvanlige Midler lade sig formaae til at blive Zephaniahs Hustru, men jeg skjælvede for Virkningen af Trudsler mod hendes Morkbroder og mig. Heller ikke var jeg saa ganske rolig med Hensyn til Iværksættelsen af disse Trudsler. Det er ofte Tilfældet med Forbrydelser ligesom med mindre Synder, at Menneskene tilskyndes af Omstændigheder, der drive dem til at begaae Gjerninger, som de vilde have gyst tilbage for med Forfærdelse, isald Fuldbrydelsen havde fremstillet sig i al sin Røgenhed for deres Blik uden middelbare Aarsagers Mellemkomst. Men Vendepunktet nærmede sig aabenbart og jeg oppebiede Udviklingen med saa megen Rolighed, som jeg kunde paatage mig. Da Assistenten endnu stedske var uvidende om den Samtale, hvortil jeg havde været Drevidne i Møllen, nærede han ingen Formodning om Endt fra Kilden til min største Frygt.

Dagen var imidlertid skreden fremad, Solen gaaet ned og Aftenen forhaanden, da Tobit og hans Broder

kom til Døren i vort Fængsel og raabte til Assistenten og mig, at vi strax skulde komme ud, men lade Susquesus blive tilbage. Vi adløde hurtigt; thi det var et Slags Frihed at befinde sig udenfor disse Bjelker med ubundne Lemmer, skjøndt der holdtes vaagent Die med os Begge. Paa hver Side af mig gik der en bevæbnet Mand og Assistenten beværedes med en lignende Vagt. Om Alt dette bekymrede gamle Andries sig kun lidt. Han og jeg vidste, at den Tid ikke kunde være meget fjern, da vi kunde vente at høre fra Frank Malbone, og enhver Minut, der forløb, forøgede vor Tillid i denne Henseende.

Da vi vare komne midtvejs imellem Forraadshuset og Tusindacres's Bolig, standsede Andries pludseligt og bad om Tilladelse til at tale et Ord i Fortrolighed med mig. Tobit vidste ikke rigtigt, hvad han skulde svare paa denne Begjering, men da han aabenbart ønskede at staae paa en nogenlunde god Fod med Assistenten, samtykkede han efter en kort Pause i med sine Brødre at danne en udvidet Kreds, i hvis Midte jeg og min gamle Ven bleve staaende.

„Jeg vil sige Dem hvad jeg anseer for det Raadeligste i denne Sag,“ begyndte Andries med et Slags Hvisken. „Det kan ikke vare længe, førend Malbone er paa Tilbageveien med Opbudet, Konstablerne o. s. v., og naar vi nu sige disse Slyngler, at vi maa møde vore Fjender ved Dagens Lys og ikke holde af Nattegjerning, føre de os

maaffee tilbage til Fængslet og forskaffe derved Frank bedre Tid til at komme herhen.“

„Det er langt bedre, Assistent, at vi trække vor Samtale med disse Squattere i Langdrag, paa det at De og jeg kunne være paa fri Fod, eller i det mindste ikke indespærrede i Forraadshuset, naar Malbone indfinder sig. I Forvirringen kunne vi maaffee endog undkomme og forene os med vore Venner, hvilket vil være tusinde Gange bedre, end at findes indenfor fire Vægge.“

Andries nikkede bifaldende og syntes fra nu af at stræbe efter at trække Tingen ud for at vinde Tid, istedetfor hurtigt at faae gjort Ende paa den. Saasnart vor Samtale var forbi, sluttede de unge Mænd sig atter tæt omkring os, hvorpaa vi Alle droge videre.

Da det saasnart blev mørkt, havde Tusindacres besluttet denne Gang at helde Ret inde i Huset, efterat have sørget for, at der var tilstrækkelig Bagt ved Døren. Der er kun liden Afverling i den indre Fordeling af Pladsen i en saakaldt amerikansk Bondegaard. Omrent to Trediedelen indtages af Hovedværelset, der indeholder Arnestedet* og bruges til Kjøkken og Dagligstue, medens Resten er delt i tre mindre Dele. Den ene af disse danner i Almindelighed et lille Sovestue, den anden er Epistokammeret og den tredie indeholder de Trapper eller Stiger, ad hvilke

* Nu har Kogekaffelovnen næsten overalt afløst den gamle Skorsten.

man gaaer op paa Loftet, eller ned i Kjelderens. Saaledes var Tusindacres's Bolig indrettet, og saaledes ere tusinde andre lignende Bygninger rundt omkring i Landet indrettede. Den driftige Landmand lader sig imidlertid sjeldent noies med en saa indskrænket og simpel Leilighed, men det to Stokværker høie Hus med fem Vinduer fortil afløser i Almindelighed snart en saadan Hytte. Det er virkelig sjeldent, at nogen yr vat amerikansk Bygning har mere end fem Fag Vinduer fortil, i det de saa Undtagelser, der gives fra Regelen, tilhøre rige Folk, og de overflødige Vinduer findes da i Almindelighed i Høiene. Nogle af vore gamle, solide, grundmurede Bygninger have undertiden otte eller ni saadanne Abninger, men de ere sjeldne. Dog jeg kan ikke sladdre her om Huse paa Landet og Vinduer, naar jeg har saa alvorlige Ting at meddele.

I Skoven og navnlig i de nye Dele af New York ere Aftenerne gjerne kolde, selv i de varme Maaneder. Hiin uforglemmelige Aften havde, det husker jeg godt, en Skarpbed ved sig, som endog truede med Nattefrost, og Prudence havde derfor antændt et Baal paa sin plumpe Skorstens gabende Årnesed. Ved det muntre Blus af dette Baal, som fra Tid til anden vedligeholdtes med tørre Grene, der paa den amerikanske Grændse træder istedetfor Favnebrænde, foregik de Optrin, som jeg nu er i Begreb med at beskrive.

Da Assistenten og jeg traadte ind, fandt vi alle Mandfollene og adskillige af Fruentimmerne forsamlede i

det tidligere omtalte store Bærelse. Tobits Kone var imidlertid fraværende tilligemed et Par andre af Søsterskabet, uden Tvivl for at passe paa Dus. Lowiny, bemærkede jeg, stod ganske tæt ved Skorstenen, og den unge Piges Ansigt forekom mig at være bedrøvet og tankesuldt. Jeg haaber, at man ikke vil ansee mig for en forsængelig Nar, naar jeg tilføier, at det faldt mig ind, at Synet af en ung Mand, der var dem, med hvem hun var vant til at omgaaes, saa overlegen i Udvortes og Væsen, havde gjort et vist Indtryk paa denne Piges — jeg vil ikke sige Hjerte, thi Indbildningskraft vilde være det rigtigere Ord — og vakt en Deltagelse, der havde yttret sig ved hendes tidligere Udfærd, hvorimod den Sky, der nu hvilede paa hendes Pande ligesaa meget hidrørte fra det Dytrin imellem Dus og mig i Nærheden af Klippen, hvortil hun havde været Bidne, som derfra, at hun atter saae mig som Fange. Denne unge Piges Benskab kunde endnu blive af Bigtighed for mig og endnu mere for Ursula, og jeg tilstaaer, at Frygten for at miste det ingeniunde var behagelig. Jeg kunde imidlertid ikke gjøre Andet, end oppebie hvad Tiden maatte bringe for at erholde Bished baade i denne og i andre høist magtpaaliggende Henseender.

Tusindacres var saa høflig at byde os Stole og vi satte os folgeligt. Da jeg saae mig om i denne alvorlige og opmærksomme Kreds, kunde jeg ingen nye Tegn paa Fjendtlighed opdage; tværtimod syntes Alles Ansigter at være

fredeligere, end da vi sidst skiltes ad. Jeg betragtede dette som et Barsel om, at der vilde blive gjort mig og min Ven Forslag, som gik ud paa Fred, og heri tog jeg heller ikke fejl, idet de første Ord, som bleve yttrede, bare Præget deraf.

„Det er paa Tiden, Assistent,“ begyndte Tusindacres selv, „at vi faae et Slags Endelighed paa den Sag, der er os imellem. Den afholder Drengene fra deres Arbeide og forstyrrer hele min Familie. Jeg kalder mig selv en rimelig Mand og er saa villig som nogen Mand, De kan finde i hele Landet, til at forlige en Tvist paa billige Vilkaar. Mangen en Tvist har jeg bilagt i mine Dage og jeg er endnu ikke for gammel dertil. Sommetider har jeg fegtet den ud, naar jeg stodte paa en haardnakket Krabat; sommetider har jeg voldgivet den til Andre og sommetider har jeg selv afgjort den. Ingen kan sige, at han nogen- sinde har seet mig negte at tage mod Fornuft, eller seet mig opgive en rejsfærdig Sag saalænge der var mindste Udsigt til at forsvare den. Vel tilstaaer jeg, at jeg, medens jeg var ung og uerfaren, et par Gange har bukket under enten for Overmagten eller for Eders fordømte Lov og saaledes er bleven nødt til at løbe min Bei; men Dvælsen gjør Mesteren. Jeg har seet saa Meget nu, da jeg er over de halvfjerde Snele, at jeg har lært at gribe Tiden i Pandehaaret og ikke opsatte Forretninger. Jeg betragter Dem, Assistent, som en Mand, der, ligesom jeg selv, er

fornuftig, erfaren og villig til at forlige sig, og jeg seer derfor ingen stor Vanskelighed i strax paa Stedet at faae Sagen afgjort uden Bitterhed og knubbede Ord imellem os. See, det er nu mine Tanker, og jeg gad gjerne høre Deres.

„Da De taler saa høfligt og artigt til mig, Tusindacres, er jeg villig til at høre Dem og til at svare i samme Tone,“ yttrede gamle Andries, idet hans Ansigt tabte meget af det bestemte og forbittrede Udtryk, som det havde haft, da han tog Plads i Kredsen. „Intet anstaaer en Mand, og navnligt en gammel Mand, bedre, end Naadeheld. Jeg troer imidlertid ikke, at der er nogen stor Lighed imellem Dem og mig, Tusindacres, i nogen anden Henseende, end i vor høie Alder. Vi ere begge To skredne temmelig langt fremad og have opnaaet en Livsalder, da det sommer sig en Mand at undersøge og overveie de store Sandheder, som findes i hans Bibel. Bibelen er en Bog, Aaron, der ikke bliver læst nok i Skovene, skjøndt Gud den Almægtige har den selv samme Ret til at dyrkes og tilbedes af sine Skabninger i Skoven, som til at dyrkes og tilbedes af sine Skabninger i Nybyggerne. Jeg siger Dem ikke dette, Tusindacres, for at vise Dem min egen Lærdom; thi Alt det, jeg veed derom, har jeg lært af min Søsterdatter Dus, der er ligesaa god og villig og dygtig til at forklare disse Sager som nogen Præst, jeg nogensinde har talt med. Jeg vilde ønske, at

baade De selv og Prudence vilde høre hende; thi jeg troer, at De vilde indrømme, at hendes Tale er meget opbyggelig. Nu, da De synes at være i den rette Stemning, er det Diebliffet til at benytte Dem af Leiligheden, eftersom man har sagt mig, at min Søsterdatter er her."

"Ja hun er, og det glæder mig, at De saa tidligt har bragt hendes Navn paa Tale, da jeg selv havde i Sinde at nævne det. Jeg seer vi have de samme Tanker om det unge Fruentimmer, Assistent, og jeg haaber og tænker, at hun vil blive et Middel til at forjone alle Parter og gjøre os til gode Venner. Jeg har sendt Bud efter hende, og hun vil snart være her med Tobits Kone, som allerede holder vidunderligt meget af hende."

"Ja, siden vi tale om vidunderlige Ting, saa troer jeg, at Vidunderne aldrig ville ophøre!" udbrod Assistenten, som virkelig troede, at Squatterens Familie pludseligt var bleven grebet af en religiøs Stemning og at et Slags Omvendelse vilde blive Følgen deraf. "Ja, ja, saaledes er det; vi støde paa Vidundere hvor vi mindst vente det, og det er det, som gjør Vidundere saa vidunderlige!"

Niende Kapitel.

Paa denne lille Indledning fulgte en Pause, under hvilken Forsamlingen ventede paa Ursula Malbone og den halvvilde Bevogterfke, der holdt saa meget af hende, at hun intet Dieblif tabte hende af Syne. I al denne Tid grublede Tusindacres over sine egne Planer, medens gamle Andries sandsynligvis anstillede Betragtninger over den mærkelige Omstændighed, „at Vidundere kunde være saa vidunderlige!“ Omfider blev der lidt Støi og Bevægelse ved Døren; den der forsamlede Skare aabnede sig og Traadte ind i Stuen, noget mere rødmusset, end ellers, af Spænding og Forventning, men med faste Skridt og modig Holdning. I Begyndelsen blandede Ilden hende og hun foer med Haanden hen over sine Dine. Da hun dervaa saae sig om, bemærkede hun mig og belønnede mig for al min Betyrning med et af de Blikke, hvori Kjærligheden forstaaer at lægge saa megen Betydning og Veltalenhed. Kun et Dieblif begunstigedes jeg saaledes, i det hine Dine vedbleve at løbe rundt, indtil de mødte Assistentens kjærlige, besvarende Blik. Den gamle Mand var staaet op og sluttet nu sin Søsterdatter i sine Arme saaledes som en kjærlig Fader vilde have omfavnet et høitelsket Barn.

Dette Udbrud af Følelse varede kun kort. Det var kommet uvilkaarligt og uforudset og blev næsten ligesaa pludseligt undertrykt, men det forskaffede mig dog den

Glæde at blive Bidne til et af de skønneste Syn, man kan see, det, at see Ungdom, Skjønhed, Delicatesse og qvindelig Omhed udgyde sine Følelser i Alderdommens Barm. For mig var Modsatningen imellem Dus's guld- gule Haar og hendes Morbroders sparsomme, blegnede Lokker, den unge Piges bløde, ferskenrøde Kind og Assistentens røde, rynkede, solbrandte Ansigt i Sandhed henrykkende. Den forkyndte, hvor dybt vor Natur maa være gennemtrængt af høie Sympathier, at de saa nøie kunde forene to Væsenet, der i alle Henseender vare saa forskjelligt bestaaende, og hyde Banens og Smagens tilsynsladende Tilboieligheder Trods.

Dus lod sig kun for et Dieblil saaledes henrive af sine Følelser. Skjøndt hun vistnok tildels var vant til Skovens raa Omgivelser, var dette dog første Gang hun stod for en saadan Forsamling, og jeg kunde see, at hun med qvindelig Tilbageholdenhed trak sig tilbage i sig selv, idet hun nu saae sig om og bemærkede i hvilken vild og uvant Kredts hun befandt sig. Og dog havde jeg aldrig seet hende see saa overordentligt elskværdig ud, som hun gjorde den Aften; thi hun fordunklede ganske Pris. Bayard og Kate, trods al deres Overlegenhed i Pynt og deres af den frie Luft upaa- virkede Hudfarve. Ursula Malbones Levemaade havde maaskee netop givet hendes Skjønhed den Fuldstændighed og Fylde, der saa ofte mangle den unge amerikanske Pige, som er bleven opdraget af altfor sømme og kjæle Forældre. Af

frisk Luft og Bevægelse havde hun allerede nydt tilstrækkeligt, og de havde meddelt hendes Person og Blomstring den Rigdom og Udvikling, som hyppigere findes blandt de lavere, end blandt de høiere Klasser i Landet.

Skjendt Tusindacres iagttog enhver af Ursula Malbones Bevægelser med flinsyg Interesse, sagde han dog Intet for at afbryde hendes Følelsers Strøm. Saa snart hun havde forladt sin Nørbrorders Arme, trak Dus sig imidlertid tilbage og satte sig paa den plumpe Stol, jeg havde sat hen til hende tæt ved Assistenten. For denne lille Opmærksomhed belønnedes jeg med et sødt Smil af dens Gjenstand og et skummelt Blik af den gamle Squatter, der paamindede mig om Nødvendigheden af at være forsigtig med at røbe for meget af den Deltagelse, jeg følte for den elskede Gjenstand foran mig. Som det gjerne gaaer i Forsamlinger af Uddannede og Uøvede, opstod en lang, kjedsommelig Pause efterat Dus var bleven indført iblandt os, men omsider tog Aaron dog atter fat paa den Sag, som skulde forhandles.

"Vi ere, som jeg før sagde, komne sammen for at bilægge vore Tvistigheder," bemærkede Tusindacres i en ligesaa rolig og besindig Tone, som om han øvede en af Livets pletfrieste Beskæftigelser, en saa overraskende indbyrdes Lighed har det ydre Skin af Dyd og Last. "Naar man kommer sammen i en saadan Hensigt og i den rette Aand, maa der være en Feil et eller andet Sted, ifald

det, som er Ret, ikke bliver til Ret. Det, der er Ret imellem Mand og Mand, det er min Troesbekjendelse, Assistent."

"Det, der er Ret imellem Mand og Mand, er en god Troesbekjendelse, Tusindaares, og en god Religion oveniisjabet," svarede Andries koldblodigt.

"Det er det, det er det! Og nu seer jeg, at De er i en fornuftig Stemning og at der er Udsigt til at komme til Forlig med Dem. Jeg foragter den Mand, der er saa forgabet i sine Meninger, at han ikke vil vige en Tomme fra dem under en Forligsmægling; er De ikke enig med mig heri, Capitain Andries?"

"Det kommer an paa hvilke Meninger det er. Nogle gjøre Ingen nogen Nytte, og jo før man bliver dem qvit, desto bedre, medens andre Meninger ere saa fortreffelige, at man ligesaa gjerne maa lade sit Liv som lade dem fare."

Dette Svar satte Tusindaares i Forlegenhed, da han ikke havde nogen Forestilling om, at et Menneske nogensinde kunde offere sit Liv for sine Meningers Skyld, og formodentlig netop i dette Dieblis gjerne havde seet, at hans Modstander havde været tilstrækkeligt ligegyldig for Grundsætninger til at bringe Hensigtsmæssigheden nogle Offere. Det var klart nok, at denne Mand var betænkt paa ved denne Leilighed at betjene sig af en List, som ofte bruges af Individuer og undertiden ogsaa af Stater, naar de ville gjøre sig

en stor Fordel af en meget lille Ret, den nemlig at forlange langt mere, end de vente at erholde, og at gjøre sig en stor Fortjeneste af at give efter i Punkter, som de ikke have mindste Krav paa at gennemføre. Den Squatterens Stemning vil vise sig tydeligt nok, naar man kommer længere frem.

„Jeg indseer ikke, at det er til nogen Nytte at tale om at lade Livet,“ svarede Tusindacres paa Assistentens Bemærkning, „da det jo slet ikke er en Livs- og Dødsdag. Det Meste, der kan komme ud af at squatte, selv naar Loven faaer fuldt Raaderum, er Eiendomskrænkelse og Skadeserstatning, og det er ikke Ting, som skulde skræmme en Mand, der har budt dem Trods hele sit Liv igjennem. Vi ere omtrent hvad Omstændighederne gjøre os til. Jeg vil gjerne indrømme, at der gives Menneſker, som man kan skræmme fra Sands og Samling med et Stykke Pergament,* hvorimod en hel Faareflokk baade med Ild og Stind paa ikke forknytter den, der er vant til saadanne Ting. Jeg følger den Grundsætning at gjøre hvad Ret er, hvad Loven saa end siger om Sagen, og efter denne Grundsætning onſter jeg ogsaa at afgjøre vor nærværende Uenighed.“

„Kom med Deres Betingelser, kom med Deres Betingelser!“ udbrod Assistenten lidt utaalmødt; „at snakte

* Baade i England og i de forenede Stater blive Steninger og andre Retssdocumenter stedsse skrevne paa Pergament.
D. A.

er at snakke, overalt i Verden, og at handle er at handle. Har De Noget at foreslaae, saa ere vi villige til at høre derpaa."

"Det var ærligt talt og netop saaledes som jeg tænker og føler, og jeg vil rette mig derefter, som om det kunde være St. Pauls eget Evangelium. Nu vel, til Sagen, som enhver kan forstaae. Der gives to Rettigheder til alt Land paa Jorden og i den hele Verden. Den ene af disse Rettigheder er hvad jeg kalder en Kongerettighed, eller en, som beroer paa Dokumenter og Love og saadanne Ting, og den anden beroer paa Besiddelse. Det er klart som Dagen, at en Kjendsgjerning er bedre, end Alt, hvad der skrives om den, kan være, men jeg vil gjerne for Døbliffet og for Bequemmeligheds Skyld stille dem ved Eiden af hinanden. Jeg er meget for at forlige en Sag og vil nødtigt sætte ondt Blod, og det siger jeg, Assistent, er den rette Mand til at bevare Enighed og Venstabs!"

Denne Dvsfordring belønnedes med en almindelig Bisaldsmumlen fra den Side af Forsamlingen, som kunde siges at repræsentere Squatterinteressen, hvorimod den, som kunde kaldes Modparten, gamle Andries derunder indbefattet, forblev taus, men meget opmærksom.

"Ja, det er mine Grundsætninger," vedblev Tusindacres, idet han tog sig en god Slurk Most, en Dril, hvoraf han havde fremsat et rigeligt Quantum, og skød derpaa høfligt Kruset hen til Assistenten, da han selv havde

afdrullet; „ja, det er mine Grundsatninger, og gode Grundsatninger ere de for dem, der holde af Fred og Enighed, hvilket enhver maa indrømme. I den Sag, som nu ligger for os, forestille General Littlepage og hans Makker det Skrevne og jeg og Mine Kjendsgjerningen. Jeg siger ikke, hvilket der er det Bedste, da jeg ikke vil være streng imod nogen Mands Ret, og især naar et Forlig kan opnaaes, men jeg er Kjendsgjerningen og Generalen saa at sige det Skriftlige. Men nu er der opstaaet Uenighed imellem os, og det er paa Tiden at faae den bilagt. Jeg henvender mig til Dem, Assistent, som en Ven af de andre Siere af Grunden, og er villig til at gjøre Forslag, eller til at høre paa dem, alt som det bedst kan falde sig.“

„Jeg har ingen Forslag at gjøre og er heller ikke bemyndiget dertil. Jeg er kun en Landmaalerassistent, der efter sin Contract skal opmaale Patentet i smaa Lodder, og dermed er mit Hverv ude. Men der staaer General Littlepages eneste Søn, og han er, saavidt jeg veed, bemyndiget til at gjøre Alt, hvad der er nødvendigt her i Egnen som Fuldmægtig —“

„Han er Fuldmægtig og han er ikke Fuldmægtig!“ afbrød Tusindacres ham temmelig heftigt for en Mand, hos hvem „Forligelighedens Aand var rakt.“ „Snart siger han, at han er Fuldmægtig, og snart, at han ikke er det. Jeg kan ikke ret lange udholde denne Uvisshed.“

„Na hvad, Tusindacres,“ svarede Assistenten roligt,

„De bliver jo bange for Deres egen Skygge, og det, skal jeg sige Dem, kommer af, at De ikke, som De selv siger, lever i Fred og Enighed med Loven. Ethvert Menneske har en Samvittighed, enten han saa er en Raffer, eller en Rodreng*, eller endog en Squatter, og han har den, fordi Gud har givet ham den, og ikke for hans egne Fortjenesters Skyld. Det er denne Samvittighed, som gjør min unge Ven Wordaunt her til Sagsførerfuldmægtig i Deres Dine, skjøndt han ikke er mere Sagsfører, end De selv.“

„Hvorfor har han da selv kaldt sig Fuldmægtig, og hvorfor kalder De ham det? En Fuldmægtig er en Fuldmægtig i mine Dine, og der er kun liden Forskjel paa dem. En Klapperslange vilde være bedre faren i en af Tusindacres's Rydninger, end den dygtigste Fuldmægtig i hele Landet.

„Godt, godt; De maa selv raade for Deres Følelser, thi Satan har sagtens nedlagt dem hos Dem, og med Enaf udrydder man dem ikke. Men denne unge Gentleman er ingen Fuldmægtig af det Slags, De mener, gamle Squatter, men har været Soldat, ligesom jeg selv, i mit eget Regiment, der var hans Faders, og en modig ung Mand er han og var han og har kæmpet tappert for Friheden —“

„Er han en Ven af Friheden, burde han ogsaa være

*) „Raffere“ og „Rodreng“ vare Benævnelser paa to berygtede Partigængerbander under den nordamerikanske Frihedskrig.
D. A.

en Ben af Frihedens Følk og give og tage Frihed. Men nu kalder jeg det Frihed at lade enhver have saa megen Jord, som han behøver, men ikke mere, og gjemme Resten til dem, der befinder sig i samme Stilling. Ere han og hans Fader sande Benner af Frihed, saa lad dem bevise det som Mand ved at opgive ethvert Krav paa mere, end de behøve. See, det kalder jeg Frihed! Lad enhver have saa megen Jord, som han behøver; det er min Religion. og det er ogsaa Frihed." *

- Jeg er lidt bange for, at de dybsindige Statsretsphilosofher, der i de sidste Aar ere opstaaede iblandt os, hvoriblandt adskillige i høiere Stillinger, og som paastaar, at Amerikaneren er saa ubetinget fri, at det strider imod Aanden i Landets Institutioner, at han enten er Godseier eller Forpagter, hvor meget han end onsker det (og Ingen vil dog vel paastaar, at Loven mod hans Villie tvinger ham til at være nogen af Delene), ville ærgre sig over at see, at de ikke have Fortienesten af først at have opstillet deres egen udsøgte Theori, idet Aaron Tusindacres er kommen dem tresindstyve Aar i Forkjøbet. Det er ingen stor Hemmelighed med Hensyn til den Grundsætning, som ligger paa Bunden af denne Indlingslære, idet Guddommen allerede i Moses's Dage gav Mennesket det tiende Bud i den aabenbare Herligt at styre det. Et Forsøg paa at bevise, at vort Lunds Institutioner ikke passe for Forholdet mellem Godseier og Forpagter, er et Forsøg paa at bevise, at de ikke passe for de forffjellige Tilfældigheder i de menneskelige Anliggender, og er en Opgivelse af deres Forsvar da

„Hvorfor er De saa maadeholden, Tusindacres, hvorfor er De saa urimeligt maadeholden? Hvorfor ikke sige, at enhver har Ret til enhver Ting, han behøver, og saaledes strax kan hjælpe sig ud af alle Forlegenheder? Det er uklogt at gjøre Noget halvt, og det er altid bedst at opmaale al den Jord, man behøver, medens Maalebordet er opstillet. Det er alskurat ligesaa godt Frihed at have Ret til at dele en Mand's Dollars, som til at dele hans Jord med ham.“

„Saa vidt gaaer jeg ikke, Assistent,“ sagde Tusindacres med et Maadehold, der burde bragt Fjenderne af hans Grundsætninger til at rødme. „Penge er Noget, som en Mand selv erhverver og som han har Ret til, og derfor siger jeg, lad ham beholde dem, men Jord er nødvendig, og enhver har Ret til saa meget af den, som han behøver — men jeg vil heller ikke give ham en eneste Acre mere.“

„Men for Penge kan man kjøbe Jord, og ved at dele Pengene, deler man Midlet til at kjøbe saa megen Jord for, som en Mand behøver; dernæst er der langt mere Jord i Landet, end der er Penge, og ved at give

dette Forsvar kun kan støtte sig paa klare, mandige og forsvarlige Grunde. Som politisk Grundsætning er det ligesaa sandt, at Forholdene mellem Creditor og Debitor ikke passe for Institutionerne og burde ophæves.

Udgiveren.

en Mand Jord, giver man ham kun Noget, der er saa almindeligt og billigt, at han maa være en fattig Djævel, isald han ikke kan skaffe sig al den Jord, han behøver, uden stor Uleilighed og uden at squatte, naar man blot giver ham om ogsaa nok saa faa Penge. Nei, nei, Tusindacres, De har stort Uret; De burde begynde med Pølselarne, og det vilde ikke forstyrre Samfundet, da Pølsarne ere i Lommen og gaar og kommer hver Dag; hvorefter Jorden er fast og mange Mennesker holde af deres egne Bakker og Klipper og Træer, især naar de have været længe i en Familie."

En mørk Skulen samlede sig paa Tusindacres's Pande, dels fordi han følte sig slaaet af Assistentens frimodige og ligefremme sunde Menneskeforstand, og dels af en Grund, som han selv aabenbarede ved det Svar, han meget hurtigt gav paa min gamle Vens Bemærkninger.

"Den, som vil være gode Venner med mig, maa ikke tale imod at squatte," yttrede Tusindacres med visse Trækninger i Mundens Mønstre, der vare ligesaa mange Kendetegn paa, at han mente det alvorligt. "Jeg holder paa Friheden og Menneskets Rettigheder og har ikke Grund til at afvige derfra. Mine Meninger ere Andres Meninger, det veed jeg, om de ogsaa kaldes Squatter-Meninger. Congressmedlemmer have udtalt dem og ville atter udtale dem, isald de ved Balgene kunne vente sig stærk Understøttelse i visse Egne af Landet. Jeg er vis paa, at den Dag vil komme, da

selv Gouverneurer ville udtale dem.* Gouverneurer ere dog ikke Andet, end Mennesker, og maa være Anskuelser, der tilfredsstille menneskelige Fornødenheder; ellers vilde de ikke ret længe blive ved at være Gouverneurer. Men Alt dette er ikke Andet, end Ord, og jeg vil gjerne komme til Sagen, Assistent. Her er nu Rydningen og Plankerne, og jeg er villig til at slutte Forlig paa følgende Bilkkaar: Jeg beholder Plankerne og fører dem bort saasnart Vandet stiger høit nok, og samtykker i at betale denne Ret ved at forpligte mig til ikke at fælde flere Træer, skjøndt jeg forbeholder mig at skjære de Sommerstokke, der allerede ere fældede og slæbte herved, og hvad Jorden og Rydningsgerne angaaer, saa kunne Papirseierne faae dem, hvis de ville have dem, imod at betale Forbedringerne efter Skjøn af uvillige Mænd herfra Egnen, da Kjøbstadsfolk ikke forstaae sig paa det Slid og Slæb, der er ved at rydde og svide og opdyrke unge Jorder."

"Det Forslag angaaer Dem, Mordaunt. Jeg har ikke andet at gjøre med Rydningen, end at opmaale den, og det vil jeg gjøre, saasnart jeg kommer paa Aastedet, enten saa Godt eller Ondt bliver Følgen deraf."

"Opmaale den Rydning!" udbrød Tobit med sin Ravnestemme nu i en noget truende Tone. "Nei, nei,

* Tusindacres taler her som et sand Profet.

Assistent; den Mand findes ikke i Skoven, som nogeninde fører sin Kjede over denne Rydning."

"Den Mand er Andries Gojemans, i Almindelighed kaldet Assistenten," svarede min gamle Ven roligt. "Endnu har ingen Rydning eller Squatter standset ham i at opfylde sin Pligt, og jeg haaber, at det heller ikke bliver Tilfældet her. Men det er en slet Egenskab at prale, og vi ville lade Tiden bringe Sandheden for Dagen."

Tusindacres rømmede sig stærkt og saae meget mørk ud, men sagde ikke et eneste Ord, førend hans Blod havde faaet Tid til at komme i sit sædvanlige Lob. Da fortsatte han, aabenbart i den Hensigt saa længe som muligt at holde Fred med Assistenten, Samtalen saaledes:

"I det Hele taget troer jeg det er bedst, Lobit, at Du ganske overlader denne Sag til mig. Aarene kjoelne Blodet og give Fornuften Tid til at udvikle sig. Aarene ere ligesaa nødvendige for Dømmekraften, som Toppen er det for Frugttræet. Jeg tænker, at Assistenten og jeg, da vi begge ere aldrende og sindige Mænd, bedst ville komme ud af det. Jeg er vis paa, Assistent, at dersom det blev Dem forbudt at opmaale denne Rydning, vilde De ikke taalmodigt finde Dem deri, men føre Deres Kjede, hvad der saa end stillede sig i Veien for Dem. Dog nok herom, De maa gjerne opmaale saa meget, De lyster, af denne Del af Patentet, og det kan komme os til Nytte, naar

vi skulle til at slutte Handelen. Fornuft er Fornuft og jeg er af et forligneligt Sind."

"Saa meget desto bedre, Tusindacres, ja, saa meget desto bedre," svarede gamle Andries, noget formildet ved den Tone, hvori Squatteren nu talte. "Naar et Arbejde skal gøres, saa maa det gøres, og da jeg har paataget mig at opmaale hele Godset, saa maa det ogsaa opmaales. Naar, hvad mere har De ellers at sige?"

"Jeg har endnu ikke faaet Svar paa mit første Tilbud. Jeg beholder Plankerne imod at forpligte mig til ikke at fælde flere Træer, og Værdien af Forbedringerne kan afgjøres ved Skjøn."

"Det er mig, som det tilkommer at besvare dette Forslag," fandt jeg det nu rigtigt at svare, for at Andries og Tusindacres ikke igjen skulde komme til at lides om et eller andet mindre og uvæsentligt Punkt og saaledes forstyrre ethvert Haab om at bevare Freden, indtil Malbone kunde komme. "Men tillige finder jeg det i sin Orden strax at sige Dem, at min Fuldmagt ikke er saa udstrakt, at den bemyndiger mig til at samtykke i Deres Betingelser. Baaade Oberst Folloff og min Fader have en stærk Retsfølelse og ingen af dem vil, efter min Formening, være synderligt tilbøjelig til at tiltræde Betingelser, som i mindste Maade have Skin af at gjøre Indgreb i nogen af deres Rettigheder som Godsciere. Jeg har hørt dem sige, at naar man i et saadant Tilfælde bortgiver en Finger,

giver man hele Haanden bort, og jeg tilstaaer, at ifølge Alt det, jeg i den senere Tid har erfaret om Nybyggere og Nybygder, helder jeg meget stærkt til den samme Mening. Mine Principaler ville maaske nok indrømme Noget, men de ville aldrig indlade sig i Underhandlinger om en Ting, hvorved hele Retten er paa deres Side."

"Er det saaledes at forstaae, unge Mand, at De er uforligelig, at mine Tilbud ikke ville blive borte i den Mand, hvori de ere gjorte?" spurgte Tusindacres noget tørt.

"Det er at forstaae netop saaledes, som det er bleven sagt, Sir. For det Første er jeg ikke bemyndiget til at antage Deres Tilbud og vil heller ikke tiltage mig en saadan Myndighed. Felgerne blive saa for mig hvilke de ville. Ethvert Løfte, der gives under Voldt og Tvang, er jo aldeles ugyldigt."

"Hvad for Noget?" udbrød Squatteren. "Dette er Mooseridge Patent i Grevskabet Washington, forhen Charlotte, og dette er Stedet, hvor vi skulle underskrive og forsegle, ifald noget Skriftligt bliver oprettet imellem os."

"Ved Løfter gjorte under Voldt og Tvang forstaaer jeg Løfter, som gøres, naar den, der gør dem, befinder sig i Fængsel, eller ikke har fuldkommen Frihed til at gøre dem eller ikke; saadanne Løfter ere aldeles ugyldige efter Loven, om ogsaa alt muligt Skriftligt var blevet oprettet mellem Parterne."

"Det er en snurrig Lære, som kun taler lidet for

Deres saa forroste Lov! Den ene Gang forlanger den skriftlige Dokumenter og kun skriftlige Dokumenter kunne forslaae, og en anden Gang due alle skriftlige Dokumenter paa Jorden ikke det mindste! Og dog klage visse Folk og blive vrede, naar man ikke i Et og Alt vil rette sig efter Loven.”

„Jeg troer snarere, at De overseer Lovens Hensigt for dens nøgne Bestemmelser Skyld. Loven er til for at gennemføre hvad Ret er, og gjaeldt det kun om at følge nøgne Regler uden Hensyn til Grundsætninger, kunde den let blive et Redskab til at afstedkomme de Ulemper, den er bestemt til at afværge.”

Jeg kunde have sparet mig Uleiligheden af at holde denne smukke Tale, som bragte den Gamle til at stirre paa mig fuld af Forundring og fremkaldte et Smil hos de yngre Mandfolk og en Knisen blandt Fruentimmerne. Jeg bemærkede imidlertid at Lovins belymrede Ansigt mere udtrykte Beundring, end den Følelse, der var saa fremherskende blandt Søsterskabet.

„Det nytter ikke at snakke med denne unge Springfyr, Assistent,” sagde Tusindæres lidt utaalmodigt; „han har tilbragt sine Dage i det aabne Land og faaet dets Væsen og Forestillinger og Talemaader, og dem giver jeg mig slet ikke ud for at forstaae. De er i Hovedsagen Skov, han aabent Land, og jeg Rydning. Der er Forstjel paa alle tre Dele; men Skov og Rydning nærme sig hinanden mest, og derfor vil jeg holde mig til Dem. Er De nu

virkeligt tilbøielig til et Forlig, gamle Andries, eller ikke?"

„Til Alt, som er rigtigt, retfærdigt og rimeligt, Tusindacres, og til Intet, som ikke er det.“

„Det er netop ogsaa min Tankemaade! Vilde Loven blot gjøre ligesaa meget for et Menneske, vilde Sagsførerne snart komme til at sulte. Nu vel, lad os nu see at blive enige. De er ugift, Assistent, veed jeg, men jeg har altid troet, at det ikke var saa meget af Ulyst til Ægtestanden, som fordi De ikke havde truffet paa det rigtige Pigebarn, eller maaskee paa Grund af Landmaaleriet, som holder en Mand i en temmelig jevn Bevægelse fra det ene Sted til det andet, sjøndt ikke mere, end Equatningen gjør det, naar man rigtigt vilde undersøge Sagen.“

Jeg fattede Hensigten med denne pludselige Overgang fra Selveiendom og Besiddelse og „Forligelighedens Mand“ til Ægtestanden, men det gjorde Assistenten ikke. Han saae kun forundret ud, hvorimod jeg, ifald mit Udseende har svaret til mine Kølleser, maa have seet ud som et Billede af Urolighed. Den elskede, uskyldige Dus sad der i sin jomfruelige Skjønhed, vistnok med spændt og bekymret Sind, men aldeles uvidende om det frygtelige Slag, der var rettet mod hende selv. Da Andries saae ud som om han gjerne vilde høre mere, sørend han besvarede den sære Bemærkning, der nyligt var bleven gjort, vedblev Tusindacres:

„Er det ikke ganske naturligt, Assistent, at tænke paa Giftermaal, naar man har saa mange unge Wiennesser omkring sig?“ tilsvarede Squatteren og smaaled over sit eget Indfald. „Her har jeg en hel Flok Drenge og Piger og jeg er ligesaa beredvillig til at skaffe mine Venner og Naboer Mand eller Kone, som jeg er til at jævne andre Banfeligheder. Alt for Fred og godt Naboskab, det er min Religion!“

Gamle Andries foer med Haanden hen over Sinene saaledes som man pleier at gjøre, naar man vil understøtte en aandelig Anstrengelse ved legemlige Midler. Det var tydeligt nok, at han ikke fattede, hvor den gamle Squatter vilde hen, skjøndt han snart oplastede et Spørgsmaal, der tilveiebragte ligesom et Slags Forklaring.

„Jeg forstaaer Dem ikke, Tusindacres, nei, jeg forstaaer Dem ikke. Ønsker De at give mig et af Deres raske, smukke Pigeboern til Kone?“

Squatteren lo hjerteligt ved denne Tanke og de yngre Mandfolk delte hans Lystighed, medens den idelige Ensen, som Fruentimmerne havde vedligeholdt lige siden Ægtestanden bragtes paa Bane, tilføjede betydeligt i Styrke. En uvedkommende Tilskuer vilde have troet, at den bedste Forstaaelse herskede iblandt os.

„Af ganske Hjerte, Assistent, ifald De kan overtale et af Pigeboerne til at tage Dem,“ udbrød Tusindacres med det mest tilsyneladende Bifald. „Naar jeg fik saa-

dan en Evigersøn, veed jeg ikke, om jeg ikke tilsidst selv tog fat paa Kjeden og opmaalte mine Rydninger, ligesom de kalkunste Forpagtere, der ere stolte af at vide, hvor deres Skjellinier ere. Der er nu Lowiny; hun har endnu ikke faaet sig en Fyr og vilde passe godt for Dem, isald hun selv synes derom."

"Lowiny tænker ikke paa saadant noget og vil rime ligviis heller aldrig tænke derpaa," svarede den unge Pige i en rask, opirret Tone.

"Ja," tog Tusindaeres atter til Orde, "jeg troer rigtignok heller ikke, at vi faae noget Bryllup istand med Dem, Assistent. For en Mand paa de halvfjerde Sene er det noget sildigt at tage sig sin første Kone, skjøndt jeg nok har seet Enkemand paa henved de Halvfems gifte sig igjen. Naar en Mand har taget sig en Kone i sin Ungdom, har han et Slags Ret til at tage sig nok en paa sine gamle Dage."

"Ja, ja, eller snarere hundrede," saaldt Prudence ham med Hestighed i Ordet. "Lad dem bare faae Leilighed, saa faae de sig nok Koner, naar de blot have saa megen Mand i Livet, at de kunne spørge Fræntimmerne, om de ville have dem! Det kunne I være sikre paa, Pigeborn; ingen Mand vil sørge længe over nogen af Eder, naar I først ere døde og begravede."

Jeg skulde næsten troe, at dette lille Udfald maa have været noget temmelig Almindeligt, da hverken "Drengene"

eller „Vigerner“ syntes at lægge videre Mærke til det. Saadanne ægteskabelige Hentydninger indtræffe hyppigt i Verden og Prudence var ikke den første Kone, der havde tilladt sig at gjøre dem.

„Jeg tilstaaer, at jeg ikke saa meget tænkte paa at skaffe Dem en Kone, Assistent, som jeg tænkte paa at skaffe en af mine Søner en,“ vedblev Tusindacres. „Zephaniah, som staaer der, er nu en saa rask og arbejdsom, ærlig, oprigtig og lydig ung Knekt, som der kan findes her i Landet. Han er af en passende Alder og begynder at tænke paa en Kone. Jeg siger ham, at han skal gifte sig; thi Ægtestanden er den mest velsignede Stand i Livet, som Mennesket nogensinde er traadt ind i. De troer det maaskee ikke, naar De betragter gamle Prudence der og seer, hvad hun nu er; men jeg taler af Erfaring, naar jeg anbefaler Ægtestanden, og jeg vilde paa ingen Maade sige Andet, end min sande Mening om den Sag. En Emule Ægteskab kunde jevne hele vor Uenighed, Assistent.“

„Da vil De dog vel aldrig have mig til at gifte mig med Deres Søn Zephaniah, Tusindacres?“ spurgte Andries uskyldigt.

Dennegang var Latteren hverken saa lydelig eller almindelig som før, idet den spændte Forventning gjorde Tilhørerne alvorlige.

„Nei, nei, det vil jeg ganske vist holde Dem fri for,

gamle Andries, skjøndt De gjerne maa faae Lowiny, itald De blot kan overtale Pigebarnet. Men siden vi tale om Zephaniah, saa kan jeg virkelig anbefale Knøsen, Noget, som jeg ikke vilde gjøre, naar han ikke fortjente det, skjøndt han er min Son. Ingen skal sige mig paa, at jeg har for Skik at rose mit Eget, ikke engang mine Planter. Tusindacres's Planter ere, hører jeg, ligesaa godt bekjendte paa alle Markederne dernede, som den mest ansete Møllers Mel. Og det samme er Tilfældet med Drengene; bedre Knøse finder man ikke, og jeg kan lige saa trygt rose Zephaniah, som jeg kan rose nogensomhelst Dyrt Planter, jeg nogensinde har flaadet ned."

"Men hvad gaaer Alt dette mig an?" spurgte Assistenten alvorligt.

"Ja, Sagen er den, naar De blot vil høre videre. Der er opstaaet en Uenighed og det en temmelig alvorlig Uenighed imellem os. Hos mig er Forligelighedsens Aand bleven rakt, som jeg før sagde og som jeg gjerne vil sige een Gang til. Nu, der staaer, som sagt, min Son Zeph, og han seer sig om efter en Kone, og De har en Søsters datter her — Dus Malbone hedder hun nok — og de To vilde passe for hinanden. Det lader til, at de kjende hinanden og alt i nogen Tid have omgaaets, og det leier Tingen. Det, jeg nu vil tilbyde, er dette og ikke en Smule mere. Jeg tilbyder at sende Bud efter en Fredsdommer, og det vil jeg gjøre paa min egen Beføining;

det skal ikke koste Dem en Skilling; og naar han er kommen, ville vi have de unge Folk gifte strax paa Stedet, og det vil, som De maa indsee, stifte Fred for evigt imellem Dem og mig. Nu vel, naar der er blevet Fred mellem os, vil det ikke falde vanskeligt at komme ud af det med Papireierne af Grunden, eftersom De staaer Dem saa godt med dem Allesammen, at man skulde troe, at de Alle hørte til een Familie. Vil General Littlepage forlange det, saa vil jeg gjerne indestaae for, at ingen af min Familie for Fremtiden skal squatte paa Jorder, som han maatte gjøre Fordring paa, enten han saa eier dem eller ikke."

Jeg saae ganske tydeligt, at Assistenten i Forskningen ikke tilfulde fattede Beskaffenheden af Squatterens Forslag. Heller ikke gjorde Dus det, skjøndt hun dog tildels var forberedt paa noget Eligt, da hun kjendte Zephaniabs hoit flyvende Dnsfer i saa Henseende. Men da Tusindacres talte om at sende Bud efter en Fredsdommer og saae „de unge Folk gifte paa Stedet," var det ikke let at tage feil af hans Viening, og Forbauselsen afløstes snart af fornærmet Stelthed i gamle Andries's Bryst, og det i en Grad og paa en Maade, som jeg aldrig før havde bemærket hos ham, men som ikke at gjøre min fortræffelige Ven Uret bør jeg maaskee tilføie, at hans ophsiede Grundsætninger og levende Retsbevidsthed bleve nok saa meget saarede ved det besynderlige Forslag som hans personlige Følelser. Det

varede noget, førend han kunde eller vilde tale, men da han gjorde det, var det med en Værdighed og en Alvorlighed, som jeg virkelig ikke havde troet ham istand til at antage. Tanken om, at Ursula Walbone skulde opoffres til en Skabning som Zephaniah og en Familie som Squatterens, oprørte alle hans Følelser og syntes for et Diebstik at overvælde ham. Paa den anden Side var det klart, at Tusindacres's Afkom ikke i deres Plan saae en saadan Krænkelse af det Sømmelige. For den simple Mand her i Landet udgjøre Venge næsten den eneste Maalestok for Standsforskjellen, og i denne Henseende saae, eller troede de at see, at Dus ikke var stort bedre faren, end de selv. Alle de Punkter, hvori det kommer an paa Tilhøieligheder, Dannelsse, Opdragelse, Baner og Grundsætninger, vare Hebraisk for dem, og de toge, som Noget, der faldt af sig selv, slet ikke Hensyn til Gjenstande, som de hverken kunde see eller fatte. Det er derfor ikke saa forunderligt, at de kunde troe, at den unge Squatter vilde være et passende Parti for en Pige, om hvem de vidste, at hun havde gaaet med Landmaalerstjeden i Skoven.

„Jeg troer jeg begynder at forstaae Dem, Tusindacres,“ sagde Assistenten, idet han reiste sig op fra sin Lænestol og gik hen til sin Søsterdatter ligesom instinktmæssigt for at beskytte hende, „stjøndt det just ikke er saa meget let at forstaae et saadant Forslag. De ønsker, at

Ursula Malbone skal blive Zephaniah Tusindacres's Kone, og dernæst ønsker De at slutte Forlig med General Littlepage og Oberst Folloch og erholde Frifindelse for alle de Forurettelser og Røverier, De har begaaet imod dem —"

"Hør engang, gamle Assistent, De gjør bedst i at tage Vare paa Deres Mund —"

"Hør først hvad jeg har at sige, Tusindacres, førend De afbryder mig. En klog Mand hører, førend han svarer. Skjøndt jeg aldrig har været gift, ved jeg dog hvad Høflighed kræver, og derfor vil jeg takke Dem for Deres Ønske om at træde i Forbindelse med Coejemans'erne og Malbone'rne. Efter at have opfyldt denne Pligt, maa jeg sige Dem, at min Søsterdatter ikke vil have Deres Dreng —"

"De har ikke givet Pigebarnet Leilighed til selv at tale," udbrød Tusindacres med en buldrende Stemme; thi han begyndte nu at blive egget af et Raseri, som paa den Maade gav sig en Smule Luft. "De har ikke ladet Pigebarnet faae Leilighed til selv at tale, gamle Andries. Zephaniah er en Knøs, hvis Mage hun skal lede længe om; det kan jeg sige Dem, skjøndt jeg maaskee ikke burde sige det, da jeg er Fader til Drengen — dog for Forligeligheds Skyld vil jeg gjerne oversee en hel Del."

"Zephaniah er en fortraffelig Søn," yttrede Prudence med en Moders Følelse og Stoltbed, idet Naturen feirede sin Triumf ligesaa godt i hendes Bryst som i den mest

dannede Qvindes. „Zephaniah er den bedste af alle mine Sønner, og jeg anseer ham for god nok til Mand for enhver, som boer i det aabne Land“

„Hoes Deres Varer og lovpriis Deres Søn saa meget De lyster,“ svarede Assistenten med en Rolighed, der, som jeg vidste, bebudede en eller anden fortvivlet Beslutning. „Hoes Deres Varer og lovpriis Deres Søn saa meget De lyster, jeg vil ikke medgive Deres Ret dertil; men denne Pige efterlodes mig af min eneste Søster paa hendes Dødsleie, og gid Gud glemme mig, ifald jeg glemmer den Pligt, jeg skylder hende. Hun skal aldrig ægte en Søn af Tusindacres; hun skal aldrig ægte en Equatter; hun skal aldrig ægte en Mand, der ikke hører til en Klasse og ikke har de Følelser, Anskuelser og den Dannelse, der passe sig for en Dames Mand!“

Et haanligt Raab, blandet med Udtrykket af frænklet Stoltheds vilde Harme oploftedes af den raa Hob, men Tusindacres's Terdenrøst overdøvede hele denne djævelske Larm.

„Vogt Dem, Assistent; vogt Dem for at fornærme os; Naturen kan og vil ikke taale Alt.“

„Jeg forlanger Intet af Dem eller Deres, Tusindacres,“ svarede Oldingen roligt, idet han lagde sin Arm om Livet paa Tus, der klyngede sig til ham med Kinder, der blussede som Ild, men med Dine, der ikke vare vant til at strammes, og syntes i dette frygtelige Dieblif rede og

istand til paa enhver Maade at understøtte sin Morbroders Anstrængelser. "De er mig Intet og jeg forlader Dem her med Deres Misgjerninger og syndige Tanker. Tilbage, siger jeg. Bev ikke at standse Broderen, som er i Begreb med at frelse sin Søsters Datter fra at blive en Equatters Hustru. Tilbage; thi jeg vil ikke blive læn- gere hos Dem. Om et Par Timer, usle Aaron, vil De erfare Taabeligheden af alt dette og ønske, at De havde levet som en ærlig Mand."

Nu bleve Raabene saa lydelige og forvirrede, at det var umuligt at skjelne hvad der blev sagt. Tusindacres brølede som en gal Tyr og blev snart hæs af sine Trudselser og Forbandelser. Tobit sagde ikke saa meget, men var sandsynligviis farligere. Alle de unge Mand syntes at være beftigt berøgede og tilbøielige til at lukke Døren for Assistenten, som med Armen omkring Dus endnu stedse gik langsomt fremad og vinkede Hoben tilside og befalede at gjøre Plads med en Rolighed og Værdighed, som jeg begyndte at troe virkelig vilde seire. Midt under dette forvirrede Optrin glimtede pludseligt en Riffel, i samme Dieblisk hørtes Knaldet og gamle Andries Gojemans faldt.

Tiende Kapitel.

Det er en af den mennefskelige Naturs Love, at Lidenfkapens Overdrivelser straffe sig selv. Mennefskets Hef- tighed tiltager, indtil en eller anden, under dens Paavirk- ning begaaet Forbrydelse fremstiller sig for Gjerningsmanden som et Vidnesbyrd om hans Blindhed og en Gjenopretter af hans Besindighed. Brøden udfører Fornuftens Hverv, standser Haanden, dæmper Pulsflagene og vækker Samvit- tigheden.

Saaledes syntes det ogsaa at gaae Squatterne paa Mooseridge. Kaldet af Riffen afløstes af en saa dyb Stil- bed, at jeg kunde høre Dus's kvalte Mandedræt, medens hun, forbauset og næsten forvandlet til en Billedstøtte ved det pludselige Slag, boiede sig ned over sin Morbroders Legeme. Ingen forsøgte paa at røre sig af Stedet, ja ikke Een gjorde den mindste Bevægelse. Det erfarede aldrig hvem der havde løsnat dette Skud. Først tillagde jeg Tobit det, men det var mere paa Grund af det, jeg kjendte til hans Sind og Charakteer, end paa Grund af hvad jeg vidste han i hint Dieblil havde foretaget sig. Senere heldede jeg til den Mening, at min Ven var fald- den for Tusindacres's egen Haand, skjøndt der ingen juris- diste Beviser var derfor. Om ogsaa Noget, foruden Us-

lingen selv, vidste, hvo Forbryderen var, blev Gjerningen dog aldrig aabenbaret. Denne Slægt var sig selv tro og syntes fast besluttet paa at staae og falde med hinanden. I Lovens Dine vare alle de Tilstedeværende, som havde været delagtige i Dus's og hendes Morbroders ulovlige Fængsling, lige skyldige; men den Haand, paa hvilken Blodpletten særligen bestede, kom aldrig for Lyset.

Saa snart jeg kunde fatte mig, var min første Tanke at lægge en Arm om Livet paa Dus og trænge hende gennem Hoben i den Hensigt at flygte. Harde jeg virkeligt gjort dette Forsøg, troer jeg ogsaa, det vilde være lykket, saa dybt et Indtryk havde den nyligt forøvede Volds-gjerning gjort endog paa disse raå og lovløse Mennesker. Men Dus var ikke den, der tænkte paa sig selv i et saadant Dieblis. En Sekund sank hendes Haand ned paa min Skulder og jeg trykkede hende til mit Bryst, medens jeg tilhviistede hende mit Dnsse at flygte; men da løftede hun atter Hovedet op, snørde sig blidt ud af mine Arme og knælede ved Siden af sin Morbroder.

„Han aander!“ sagde hun sagte, men hurtigt. „Gud være lovet, Mordaunt, han aander endnu. Saaret er maaskee ikke saa farligt som vi først troede; lad os gjøre Alt, hvad vi formaae, for at hjælpe ham.“

Jeg havde her et Beviis paa den for Ursula Malbone eiendommelige Snarraadighed og Omtanke! Idet hun

hurtigt stod op, henvendte hun sig til de tause, men opmærksomme Squattere og opfordrede den Levning af Menneskelighed, der endnu maatte være tilbage i deres Hjerter, til at staae hende bi. Tusindacres stod forrest i den mørke Klynge ved Døren og betragtede barsk det ubevægelige Legeme, ved hvis Side Tus stod, bleg og hjertegreben, men ikke desto mindre rolig og fattet.

„Den mest haardhjertede Mand iblandt Eder vil ikke negte en Datter Ret til at komme en Fader til Hjælp!“ sagde hun med en Høitidelighed i sin Stemme og en Værdighed i sit Væsen, som opfyldte mig med Kjærlighed og Beundring og oien synligt gjorde Indtryk paa Alle, som herte hende. „Hjælp mig at løfte min Morbroder op og lægge ham paa en Seng, medens Major Littlepage undersøger hans Saar. De vil ikke negte mig denne lille Villighed, Tusindacres; thi De kan ikke vide, hvor snart De selv kan komme til at trænge til Bistand.“

Zephoniah, som sikkert ingen Del havde i Mordet paa Assistenten, nærmede sig nu, og han, jeg, Lowiny og Tus løftede det endnu stedse ubevægelige Legeme op og lagde det paa Prudences Seng, der stod i den bedste Stue. Medens vi vare saaledes beffjestede, raadsløge Squatterne indbyrdes, og efterhaanden listede Familien sig bort, den ene efter den anden, indtil der ikke var andre tilbage, end Tusindacres, hans Kone og Lowiny, hvilken sidste blev

hos Dus som en nyttig, ja endog kjærlig Medhjælperinde. Faderen sad i skummel Taushed paa den ene Side af Kaminen, medens Prudence tog Plads paa den anden. Jeg syntes ikke om Udirykket i Squatterens Ansigt, men han hverken sagde eller gjorde Noget. Det faldt mig ind, at han maatte grublede over det Skete, idet han nærede sin Forbittrelse ved at fremkalde indbildte Forurettelser for sin Grindring, og lagde Planer for Fremtiden. Var dette Tilfældet, maatte han besidde megen Sjælsstyrke, da hans Træk ikke i mindste Maade røbede Uro eller Angsteligthed. Prudence var skrækkeligt bevæget. Hun sagde Intet, men hendes Legeme rokkede frem og tilbage i en nervøs Spænding og undertiden overvandt en tung, men dæmpet Stønnen hendes Bestræbelser for at undertrykke den. Ellers var det, som om hun ikke var tilstede.

Jeg var bleven vant til at see Skudskaar og havde et saadant overfladist Kjendskab til deres Virkninger, at jeg saa nogenlunde kunde bedømme, om de vare dødelige eller ikke. Det første Blik, jeg kastede paa Assistentens Saar, overtydede mig om, at der ikke var noget Haab om hans Liv. Ruglen var gaaet ind mellem to af Ribbenene og forekom mig at have taget en nedad gaaende Retning, men det var umuligt, at Livsorganerne ikke skulde være berørte, naar et Saar begyndte paa dette Punkt af det menneskelige Legeme. Den første Rystelse havde forarsaget Bevidsløshed, men neppe havde vi lagt den

Lidende paa Sengen og holdt lidt Vand til hans Læber, før han kom til sig selv igjen og snart gjenvandt sin Bevidsthed og Mælet. Døden svævede imidlertid over ham, og det var fuldkomment klart for mig, at hans Timer vare talte. Han kunde maaske leve nogle Dage, men det var umuligt, at han kunde staae det igjennem.

„Gud velsigne Dem, Mordaunt,“ hviskede min gamle Ven, efterat mine Bestræbelser for saavidt vare lykkede. „Gud evigt velsigne og bevare Dem, min Gut, og gjælde Dem al Deres Godhed mod mig og Mine. Disse Squattere have dræbt mig, Mordaunt, men jeg tilgiver dem; de ere en uvidende, egenkjaerlig og raa Yngel, og jeg har maaskee sat dem for stærkt paa Prøve. Men Du kan aldrig indlade sig i Egteskab med nogen af den Familie.“

Da Zephaniah var inde i Stuen, skjøndt for Dødsbliffet ikke tæt ved Sengen, var det mig magtpaaliggende at give den Saaredes Tanker en anden Retning, og jeg spurgte ham derfor om Besskaffenheden af hans Saar, da jeg godt vidste, at Assistenten havde seet altfor mange Soldater i lignende ulykkelige Stillinger som hans egen, til at han ikke skulde kunne nogenlunde bedømme sin Tilstand.

„Jeg er dræbt, Mordaunt,“ svarede den gamle Andries i en Tone, der endog var fastere, end den, hvori han nyligt havde talt, „derom kan der ikke være nogen Tvivl.“

De have skudt mig gjennem Ribbenene og de ædle Dele, og jeg kan ikke leve. Men det gjør ikke stort til Sagen for mit Vedkommende, thi jeg er nu en gammel Mand, over de halvsjerde Snese; nei, det gjør ikke stort til Sagen, skjøndt visse gamle Folk klynge sig langt fastere til Livet, end de Unge. Det er imidlertid ikke Tilfældet med mig, og jeg er færdig til at marschere, naar det store Kommando-ord bliver givet. Det gjør mig meget endt, Mordaunt, at denne Ulykke skulde hændes, førend Patentet blev fuldstændigt opmaalt; men jeg har ikke faaet Betaling for den Del af Arbeidet, der er bleven færdig, og det er en stor Trøst for mig at vide, at jeg ikke dør i Gjæld. Villen skylder jeg Dem og min gode Ven Generalen meget for Deres Godhed imod mig; men hvad Penge angaaer, er Intet gaaet tabt paa Grund af denne Ulykke."

"Tal dog aldrig om Sligt, Assistent; jeg veed, at min Fader med Glæde vilde give den bedste Gaard, han eier, for at see Dem staae frisk og rask paa Deres Ven saaledes som for tyve Minuter siden."

"Ja det troer jeg med; thi Generalen har altid været velvillig og god imod mig. Jeg vil meddele Dem en Hemmelighed Mordaunt, som jeg aldrig før har aabenbaret for nogen Dødelig, men som det nu ikke nytter stort at bevare længere og som jeg gjerne havde fortalt Dem for længe siden, ifald Generalen ikke selv havde paalagt mig ikke at tale derom —"

„Er det ikke bedre, kjære Ven, at De fortæller mig denne Hemmelighed en anden Gang? Det trætter og hidser Dem at tale, istedetfor De maaskee kunde have godt af No og Sønn.“

„Nei, nei, min Gut, det er et tomt og forfængeligt Haab. Jeg kommer ikke mere til at sove, førend jeg kommer til at sove Dødens sidste lange Sønn; jeg er overbevist om, at mit Saar er dødeligt og at min Time snart vil slaae. Ikke desto mindre smerter det mig at tale, og, min kjære Mordaunt, Venner, som skulle skilles ad for en saa lang Tid, bør ikke skilles, uden at have sagt hinanden et Ord til Afsked. Især vil det glæde mig at fortælle en Sønn alle de Beviser paa Godhed og Venstabs, jeg har modtaget af hans Fader. De veed selv, Mordaunt, at jeg ikke er nogen stor Regnemester, og det er underligt nok, da min Bedstefader Van Eyce var et sandt Vidunder i Regning, og den første Corjemans her i Landet, efter hvad jeg har hørt, førte alle Præstens Røgstaber for ham. Men det være nu som det vil, saa har jeg aldrig kunnet komme ud af det med Tal, og det er en Hemmelighed, som jeg ikke bør holde skjult for Dem, Mordaunt, at jeg ikke havde beholdt min Capitainebestalling i ser Uger, naar Deres Fader ikke havde været saa god imod mig. Da han mærkede, at det var mig umuligt at finde ud af Arithmetiken, tilbød han at besørge den Del

af Tjenesten for mig, og i alle de lange syv Aar og dets over, vi vare sammen, førte Oberst Littlepage Compagniet Goejemans's Regnskaber. Ypperlige Regnskaber vare de og enhver, som saae dem, beundrede dem, og jeg stammede mig ofte, naar jeg hørte Folk rose dem og undres over, at en gammel Hollænder havde kunnet lære at udføre sine Forretninger saa godt! Jeg faaer ikke Generalen mere at see og jeg beder Dem sige ham, at gamle Andries lige til sit sidste Aandedræt erindrede sig hans Godhed imod ham."

"Jeg vil gjøre Alt, hvad De beder mig om, Assistent; men det maa smerte Dem at tale saa meget."

"Nei slet ikke, min Gut, slet ikke. Det gjør Lege- met godt, at Sjælen bliver lettet for sine Forblytelse. Men da jeg seer, at Dus er urolig, vil jeg lukke mine Dine og undersøge mine egne Tanker en Smule; thi jeg døer ikke i de første Timer."

Det klang frygteligt i mine Øren at høre en Mand, som jeg holdt saa meget af, tale saa roligt og med saa megen Sikkerhed om sit nærførestaaende Endeligt. Jeg kunde see, at Ursula saa at sige vred sig under den Smerte, som disse Ord voldte hende; men dette hidsindede Væsens Træk vare saa rolige, at de vilde have skuffet enhver, der ikke kjendte hende saa godt som jeg. Hun tilkjendegav mig ved et Tegn, at jeg skulde forlade Sengen, i det frugtesløse Haab, at hendes Morbroder skulde falde i Søvn,

og satte sig taus paa en Stol tæt ved ham for at kunne høre ham den fornødne Pleie. Hvad mig selv angik, saa benyttede jeg Leiligheden til at undersøge Tingenes Tilstand udenfor og overveie, hvorledes jeg skulde forholde mig under de urante og fortvivlede Omstændigheder, hvori vi saa uventet vare komne, da Diebliffet til noget Afgjørende nu aabentbart forestod.

Det var nu næsten en Time siden, at Gjerningen var bleven forøvet, og Tusindacres og hans Hustru sadde endnu stedsse hver paa sin Side af Kammen hensunkne i dybe Tanker. Da jeg vendte mig om for at betragte Squatterne og deres Fader, saa jeg, at hans Afsyn havde antaget den tvære Skummelhed, der nok kunde betragtes som ildevarslende hos en Mand med hans løse Grundfætninger og heftige Sind. Prudences nervøse Trækninger vare heller ikke ophørte; kort sagt, begge disse fælsomme Skabninger befandt sig efter hiin Times Forløb endnu stedsse i den samme Tilstand, hvori de havde befundet sig ved dens Begyndelse. Idet jeg gik forbi dem for at nærme mig Døren, slog det mig, at der endog laa noget Døphøiet i denne deres Bestandighed i Brøden; men jeg maa dog tildels herfra undtage Ronen, hvis Bevægelse tydede paa, at hun angrede det, der var sket. Ved selve Døren fandt jeg Ingen, men to eller tre af de unge Mænd talte sammen med dampet Stemme ikke langt fra den og holdt

aabenbart. Die med det, der foregik inde i Huset. Desuagtet talte ingen af dem til mig, og jeg begyndte at troe, at den allerede begaaede Forbrydelse havde frembragt en saadan Rystelse, at der ikke vønsedes paa nogen ny Forurettelse mod os, og at jeg frit kunde gjøre og lade hvad jeg fandt for godt. Et Ryk i mit Ærme drog imidlertid mit Blik til Siden; og jeg saae Lowiny sidde skjult i Skyggen af Huset, aabenbart begjerlig efter at tiltrække sig min Opmærksomhed. Hun havde været en kort Tid borte og havde sandsynligviis lyttet til Samtalen imellem dem udenfor.

„Bov Dem ikke for langt bort fra Huset,“ hviskede den unge Pige. „Den onde Aand har bemægtiget sig Tobit, og han har for kort siden svoret paa, at den samme Grav skal gjemme Dem, Assistenten og Dus. „Gravene vidne ikke,“ sagde han. Jeg har aldrig seet ham saa skrækkelig som han er i Aften, skjøndt han kan være rædsom, naar Noget gaaer ham imod.“

Da Pigen havde sluttet sin iltsomme Meddelelse, gled hun forbi mig og stod i næste Dieblis ganske rolig ved Siden af Dus for at yde bende Hjælp ved den Syges Pleie. Jeg saae, at hun var undgaaet at blive bemærket, og undersøgte derpaa med megen Forsigtighed min egen Stilling. Det var nu blevet aldeles mørkt, og man kunde ikke gjenkjende et Menneſte i en Afstand af tyve Fod. Bistnok kunde man skjelne et Menneſte fra en Træstub i

en Afstand af dobbelt saa mange Skridt, men Gjenstandene i den raa Rydning begyndte at smelte sammen paa en saadan Maade, at Synet berøvedes en stor Del af dets sædvanlige Evne. Min Gruppe af unge Mænd indesholdt, antog jeg, den frygtelige Tobit, men jeg kunde aldeles ikke forvisse mig herom, uden at gaae ganske tæt hen til den. Dertil havde jeg ikke Lyst, da der ikke var Noget, som jeg særligen ønskede at sige til nogen af Familien i dette Dieblif. Kunde Squatterne have læst i mit Hjerte, vilde de ikke have følt nogen Uro med Hensyn til min Flugt; thi ganske afsæet fra Dem, vilde det have været mig en moralsk Umulighed at forlade Assistenten i hans Dødsstund. Men Tobit og hans Bredre vidste jo ikke dette, og det kunde derfor blive farligt for mig at stole for meget paa den modsatte Forudsætning.

Mørket var naturligviis tykkest nærmest ved Huset, og jeg listede mig fremad tæt op til Bjelkevæggene, indtil jeg naaede et Hjørne af Bygningen, i den Tanke, at min Bevægelse ikke blev seet. Men jeg fik en Visshed om, at jeg iagttoges, som ikke levede nogen Tvivl, ved et Raab fra en af de unge Mænd, som forbad mig, hvis jeg havde mit Liv kjær, at dreie om Hjørnet, eller i nogen Retning at gaae dem af Syne. Det var tydelige Ord, som indledede en kort Samtale, under hvilken jeg meddelte dem min Beslutning ikke at forlade mine Venner — thi

Assistenten vilde sandsynligviis ikke leve Natten over — og at jeg ingen Frygt nærede for min egen Person. Jeg var varm og ophidsset og havde kun forladt Huset for at trække frisk Luft; lagde de mig ingen Hindringer i Veien, vilde jeg i nogle Minuter gaae frem og tilbage i Nærheden af dem, alene for at forfriske mit feberhede Blod, og give dem mit Ord paa ikke at ville forsøge paa at undvige. Denne Forklaring i Forbindelse med den den ledsagende Forsikring syntes at tilfredsstille mine Bevogtere, som tillode mig at gjøre som jeg havde foreslaaet.

Den Vej, jeg valgte, gik imellem Squatterne og Huset og maatte ved hver Vandring føre mig tæt hen til de unge Mænd. I disse Dieblkke benyttede jeg mig af min Stilling til gennem Døren paa Huset at betragte Tus's ubevægelige Skikkelse, medens hun med Kvindens taalmodige, tause, sømme og opmærksomme Bæsen sad ved sin Dørbroders Leie, saaledes som jeg i Forbigaaende tydeligt kunde see hende. Men hvor trofast jeg end i disse Dieblkke hylkede min Beherskerinde, bemærkede jeg dog, at de unge Mænd stadigt standsede deres Samtale, hvergang jeg nærmede mig dem, og ligesaa stadigt fortsatte den igjen naar jeg fjernede mig. Dette foranledigede mig til efterhaanden at udstrække min Vandring ved at forlænge den en Smule ved hver Ende, indtil jeg var kommen et halvhundredes Skridt paa hver Side af Gruppen, som jeg valgte til Midtpunkt. At være gaaet længere, vilde have været

uforsigtigt, da det kunde have seet ud som et Forsøg paa Flugt og følgerigt som et Brud paa mit Ord.

Da jeg paa denne Maade havde gjort otte til ti Vendinger i lige saa mange Minuter, hørte jeg en sagte, hvislende Lyd tæt ved mig, idet jeg befandt mig ved Endepunktet af en af mine korte Vandringer. Der stod en Træstub der, og fra Roden af denne Stub kom Lyden. I Førstningen troede jeg, at jeg havde betraadt en eller anden Slanges Enemærker, skjøndt Dyr af denne Art, som kunde frembringe en saadan Trudsel, endog dengang vare meget sjældne iblandt os. Men snart kom jeg ud af min Uvisshed.

„Hvorfor Dem ikke standse ved Stub?“ sagde Susqueius med saa sagte Stemme, at den ikke kunde høres i en Afstand af ti Fod, medens den derhos var fuldkomment tydelig og ikke hviskende. „Gaaet noget at sige — glad at høre.“

„Vent til jeg har gjort et Par Vendinger til; jeg skal strax være her igjen.“ lød mit forsigtige Svar.

Derpaa fortsatte jeg min Gang og stillede mig op til en Stub, der stod ved det andet Endepunkt for min Vandring, og blev staaende der en hel Minut eller to, hvorpaa jeg vendte om og gik forbi de unge Mænd ligesom før. Dette gjorde jeg tre forskjellige Gange, standsende ved hver Vending, ligesom før at hvile eller betænke mig, og gjorde hver Standstning længere, end den foregaaende.

Omsider stillede jeg mig ved den Stub, som skjulte Indianeren.

„Hvorledes er Du kommen her, Susquesus,“ spurgte jeg „og er Du bevæbnet.“

„Ja, faaet god Riffel, Assistent's Gevær. Han ikke bruge ham længere, hvad?“

„Du veed altsaa hvad der er hændet? Assistenten er dødeligt faaret.“

„Det stemt — maa tage Skalp for at betale det! Gammel Ben — god Ben!“

„Det skal Du lade være; men hvorledes kom Du her? Og hvorledes blev Du bevæbnet?“

„Jaap gjorde det — kom og sprængte Dør. Neger stærk — gjør hvad han vil. Bringe Riffel — sige: tag han. Ønske han kommen før — saa Assistent ikke dræbt. Vi see!“

Da disse Ord vare blevene talte, fandt jeg klogest at gaar, og gjorde et Par Vendinger, førend jeg atter besluttede mig til at standse. Sandheden blev mig imidlertid snart indlysende. Jaap var kommen ind fra Skoven, havde sprængt Onondagorns Fængsel og givet ham Baaben og derpaa vare de begge gaaede ud i Mørket og havde listet sig omkring blandt Husene for at oppebie Dieblirket til at slaa et Slag eller Leiligheden til at faae mig i Tale. Hvorledes de havde erfaret, at Assistenten var bleven skudt, maatte jeg gjette mig til, skjøndt Susquesus maatte have hørt

Knaldet af Riflen, og naar en Indianer paa en Aften som denne overlades til sig selv, vil han snart skaffe sig Kundskab om alle Hovedpunkterne i enhver Omstændighed som interesserer ham.

Min Hjerne løb rundt, da alle disse Enkeltheder fremstillede sig for min Betragtning, og jeg var i stor Tvivl om, hvortil jeg skulde beslutte mig. Før at vinde Betænkningstid standsede jeg ved Stubben og bad hvissende Onondagoen at blive der, indtil jeg havde givet ham nærmere Forholdsbegreber. Et udtrykfuldt "Godt!" var det Svar, jeg fik, og jeg bemærkede, at Indianeren krob tættere sammen i sit Leie ligesom et Nordsvare i Skoven, der kuer sin Utaalmodighed for at gjøre sit Spring, naar det skal skee, saa meget desto sikrere og fordærveligere.

Nu kunde jeg betænke mig lidt. Hist laa den stakkels Assistent, udstrakt paa sit Dødsleie, saa ubevægelig som en Mandedrættet alt havde forladt hans Legeme. Dus var forbleven paa sin Post, næsten ligesaa ubevægelig som sin Morbroder, medens Lowiny stod ved Siden af hende og tilkjendegav sin Medynk over det sørgelige Dytrin foran hende. I Forbigaaende saae jeg ogsaa Glimt af Tusindacres og Prudence, og det forekom mig, som om den Første ikke havde rørt sig lige fra det Dieblis, han havde taget Plads ved Siden af Kaminen. Hans Malm var ligesaa barst, hans Wine ligesaa stummel og hans Holdning ligesaa trodsig som de havde været i de første sem

Minuter efterat Assistenten var falden. Ogsaa Prudence var ligesaa uforandret som hendes Mand. Hun rokkede bestandigt frem og tilbage i en nervøs Spænding, men ikke een eneste Gang havde jeg seet hende staae Dinene op fra det plumpe Arnested, der indtog næsten Halvdelen af Stuen. Ilden var næsten brændt ud, og da Ingen lagde frisk Brænde til den, var en ustadig Lue det Gæste, som kastede sit skjælvende Lys paa Stikkelseerne af disse af Samvittigheden slagne Skabninger og gjorde dem endnu mere gaadefulde og frastødende. Lowiny havde rigtignok tændt en ussel, tynd Tællepraas af det Slags, man i Almindelighed seer i de fattige Huse; men den var bleven sat i en Krog for ikke at skjære den formentligt Sovende i Dinene, og forøgede saaledes kun lidet Lyset i Stuen. Desuagtet kunde jeg see og saae jeg Alt, hvad jeg her har beskrevet, naar jeg et Dieblisk standsede paa et Sted, hvorfra man havde Udsigt over det Indre af Huset.

Om Dus kunde jeg kun erfare Lidet. Hun sad næsten ubevægelig ved sin Morbroders Leie, men hendes Ansigt var tilhyllet for mit Blik. Pludseligt — det var i et af de Diebliske, da jeg var bleven staaende ligeoverfor Huset — faldt hun paa Knæ, skjulte sit Ansigt i Sengetæppet og tabte sig i Bønnen. Da Prudence saae dette, soer hun op; derpaa reiste hun sig paa deres Bæis, som indbilde sig, at de have bidraget til Gudsdyrkelsens Simpeltid og følgerig til dens Skjønhed ved at undgaae den Ceremoni

at knæle for den Almægtige, og stod opret, men bevægede ligesom for sin høie, magre Skikkelse frem og tilbage og lignede derved en halvt udgaaet Fyr i den nærliggende Skov, naar den svaier hid og did for Stormen. Ikke desto mindre rørtes jeg ved dette tause Vidnesbyrd om, at denne Kvinde havde beholdt noget tilbage af den Ærbødighed og Følelse, for Guddommens Dyrkelse, der, skøndt forunderligt blandet med Fanatisme og haardnakket Indbildning om egen Fuldkommenhed, upaatvivleligt havde bidraget meget til for fem eller sex Menneskealdere tilbage i Tiden at føre dem, der hørte til hendes Stamme, hen over Atlanterhavet.

Næst i dette Dieblig gjenkjendte jeg Tobits Stemme, da han nærmede sig den af hans Brødre bestaaende Gruppe og talte med sin Kone, der ledsagede ham til hans Faders Bolig, hvor hun forlod ham for at vende tilbage til sin egen. Jeg kunde ikke skjælné hvad der blev sagt, men Squatteren talte i en tvær, truende Tone. I den Tanke, at denne Mand maaskee kunde behandle mig paa en uhøflig, fornærmelig Maade, ifald han saa mig gaae saaledes som jeg nu havde gjort det i henved et Kvarteer, sandt jeg det klogest at gaae ind i Huset og udføre hvad jeg havde i Sinde ved at holde en kort Samtale med Tusindacres.

Ikke saasnart var denne Beslutning tagen, førend jeg udførte den, stolende paa, at Indianerens Taalmodighed

og Jaaps vante Lydighed vilde holde dem rolige, indtil de hørte nærmere fra mig. Da jeg atter traadte ind i Stuen, laa Dus endnu paa Kna, medens Prudence stod opreist og rokkede ligesom før med Dinene stivt fæstede paa Arnefædet. Lowiny stod tæt ved Sengen, og det forekom mig, at hun ligesom sin Moder paa en vis Maade i Aanden deltog i Bønnen.

„Tusindacres,“ begyndte jeg med dæmpet Stemme, idet jeg nærmede mig Squatteren og fik ham til at see paa mig ved min Tilstale, „Tusindacres, det var en høist sorgelig Tildragelse, men vi bør Intet forsømme for at raade Ved paa Ulykken. Vil De ikke sende Bud til Neden efter Lægen?“

„Doctoren kan ikke udrette stort ved et Saar af en Riffelkugle, der er bleven affkudt paa saa kort Hold. Jeg vil ikke have nogen Doctor her, for at han skal forraade mig og Mine til Loven.“

„Men Deres Bud kan jo bevare Deres Hemmelighed, og jeg vil give ham Guld for at formaae Lægen til at komme og komme strax. Budet kan jo sige, at det er mig, som tilfældigviis er bleven saaret, og Lægen kunde endnu komme tidnok for at lindre Smerten; andet Haab, tilstaaer jeg, har jeg ikke.“

„Menneskene maa finde sig i Omstændighederne,“ svarede dette forhærdede Bæsen koldt. „Den, der lever i Skoven, maa tage tilstakke med Skovbygger Lykke, og den,

der boer paa det flade Land, med fladt Lands Lyffe. Min Familie og mine Planter maa i ethvert Tilfælde reddes, og en Doctor skal ikke sætte sin Fod her."

Hvad var der at gøre, hvad kunde der gøres med et saadant Væsen? Alle Grundsætninger, al Relebevidstbed vare sammentrængte i hans eget Jeg, i hans Moralsystem. Det var ligesaa umuligt at aabne hans Dine for den Side af en Sag, der stred imod hans virkelige eller indbildte Fordel, som at gøre den legemligt Blinde seende. Jeg havde haabet, at Angeren var bleven vakt hos ham, og at Noget havde ladet sig udrette ved en saa kraftig Talemands Indflydelse, men ikke saasnart var hans sløve Natur bleven bragt i et Slags Virksomhed, førend den styrede Ggennyttens Cours ligesom Magnetnaalen viser mod Nord.

Oprørt over dette Beviis paa det meest fremragende Træk i Squatterens Charakteer, var jeg i Begreb med at forlade ham, da jeg hørte en lydelig Raaben udenfor imellem Hygningerne og bemærkede Glimtet og Knaldet af tre eller fire Rifler. Styrtende hen til Døren, som jeg tidsnok for at høre Fodtrin af Mand, der syntes at trænge fremad i alle Retninger, og undertiden hørtes Riffelskud, som mere og mere trak sig tilbage til Skoven. Mand kaldte paa hinanden under Kampens og Forsølgelsens Hede, men jeg kunde ikke erholde nogen paalidelig Underretning,

da det tykke Mørke, som rugede over Stedet, ganske skjulte Alt for mit Blik.

Denne Tilstand af den pinligste Tvivl varede fem eller sex Minuter, og Larmen af Førfølgelsen nærmede sig mere og mere, indtil en Mand omsider styrtede hen til Døren, hvor jeg stod; han greb min Haand og jeg saae, at det var Frank Malbone. Undsætningen var altsaa kommen, og jeg var ikke langer en Fange.

„Gud være lovet, De er i det mindste frelst!“ udbrød Frank. „Men min elskede Søster?“

„Befinder sig her uskadt og vaager ved sin Morbroders Dødsleie. Er Nogen bleven saaret udenfor?“

„Det er mere, end jeg kan sige Dem. Deres Neger tjente os til Veiviser og førte os saa behændigt til vort Bestemmelsessted, at jeg ikke vilde have gjort Brug af vore Baaben, da vi kunde have fanget alle Squatterne uden at have løsnat et Skud, ifald mine Befalinger vare blevne efterkomne. Men en Riffel blev løsnat bagved en Træstub, og dette paadrog os en Salve fra Fjenden. Nogle af vore besvarede den, derpaa toge Squatterne Flugten. Den Skydning, De nyligt hørte, er enkelte Skud fra begge Sider og kan ikke være andet, end Knald, da det er umuligt at tage Sigte i dette Mørke. Min Hane har ikke været spændt, og det gjør mig ondt, at en Riffel er bleven løsnat.“

„Saa er maaskee Alting godt og vi have muligen

fordrevet vore Fjender uden at tilføie dem Skade. Er De mandstærk nok til at holde os dem fra Livet?"

"Juldkomment; vi udgjøre et Opbud af henved tredive Mand under Anførsel af en Uundersheriff og en Frelsdømmer. Havde vi vidst Veien til dette Sted, kunde vi have været her nogle Timer før."

Jeg sukkede ved at høre dette, da disse saa Timer kunde have frelst den stakkels Assistent's Liv. Imidlertid var denne Udsætning i alt Fald en Gjenstand for taknemlig Glæde, og et af de lykkeligste Øieblikke i mit Liv var det, da jeg saa Tus synke til sin Broders Bryst og briste i Taarer. Jeg stod ved Siden af hende ved Døren til Hytten, da dette Møde fandt Sted, og Tus udstrakte fjærligt en Haand til mig, idet hun trak sig ud af sin Broders Arme. Frank Malbone saa lidt forundret ud ved denne Bevægelse, men langselssuld efter at see og tale med Assistenten gik han ind i Huset og nærmede sig Sengen. Tus og jeg gik bagefter; thi Raabene og Skudene havde naaet den Saaredes Øren, og Andries var begjerlig efter at erfare Betydningen af dem. Synet af Malbone gav ham et almindeligt Indblik i Tingenes Tilstand, men en stærk Betyrning afsmalede sig i hans døende Aasyn, da han vendte sit Blik hen mod mig for at indhente nærmere Oplysninger.

"Hvad er det, Wordaunt?" spurgte han med betydelig Kraft i Stemmen, idet hans Interesse i Svaret

ansporede hans physiske Evner. „Hvad er det, min Gut? Jeg haaber, at der ikke har fundet nogen unyttig Kamp Sted for en stakkels gammel Mands Skyld som jeg, der har seet sine halvfjerde Sneise og som skylder sin Skaber det Liv, der skjenedes ham for halvfjerdsindstyve Aar siden. Jeg vil ikke haabe, at Nogen er bleven saaret for en saa ringe Sags Skyld.“

„Vi vide ikke, at Nogen er bleven saaret i Aften, undtagen De selv, Assistent. Den Skydning, De har hørt, kommer fra Frank Malbones Ledagere, som nyligt ere indtrufne og have fordrevet Squatterne mere ved deres Larm, end ved den Skade, de have gjort dem.“

„Gud været lovet, Gud være lovet! Det glæder mig at see Frank, førend jeg dør, for det første for at tage Afsted med ham som med en gammel Ven og dernæst for at overgive hans Søster til hans Varetægt. De have villet givet Dus en af disse Squattere til Mand for at stifte Fred mellem Tyve og stikkelige Folk. Det kunde ikke gaae an, Frank, da Dus, som Du veed, er en Datter af en Gentleman og en Datter af en Dame, og hun er selv en Dame og bør ikke giftes med en plump, raa, udannet simpel Squatter. Selv om jeg var ung og Pigen Mors broder, vilde jeg dog ikke fordrifte mig til at tree, at jeg vilde være en passende Egtemand for hende, da jeg vilde have al for liden Dannelse og Dydragelse til at kunne gifte mig med en Pige som Dus Malbone.“

„Vi behøve nu ikke at frygte for, at nogen Ulykke skal ramme min Søster, kjære Assistent.“ svarede Frank Walsbone, „ligesom jeg heller ikke troer, at Trudsler eller Farer vilde have kunnet skræmme Dus til at give en Mand, som hun ikke elskede eller agtede, sin Tro. De vilde have fundet det vanstelig at tvinge hende.“

„Det er bedst som det er, Frank, ja, det er bedst som det er. Disse Squattere ere nogle raa Slyngler og lade sig ikke forkynte af Smøating. Men siden vi nu engang have begyndt at tale om denne Sag, vil jeg sige endnu et Par Ord om Din Søster. Jeg seer, at hun er gaaet udenfor for at græde, og hun kan altsaa ikke høre, hvad jeg vil sige. Der staaer nu Mordaunt Littlepage, som siger, at han elsker Dus høiere, end en Mand nogen- sinde har elsket en Kvinde —“ Frank studsede og det forekom mig, at hans Ansyn formerkedes — „og det er naturligt nok, at naar en Mand virkelig elsker en Kvinde saa høit, er det ogsaa hans inderlige Ønske at gifte sig med hende,“ — Franks Ansyn opklaredes øieblikkeligt og da han saae, at jeg udstrakte min Haand imod ham, greb han den og gav den et hjerteligt Tryk. „Mordaunt vilde nu være et fortræffeligt Parti for Dus, et ganske hyppeligt Parti, thi han er ung og smuk og kjel og hæderlig og forstandig og rig, hvilket Altsammen er meget gode Ting i Ægtestanden; men paa den anden Side har han en Fader

og Moder og Søstre, og det vilde ogsaa være ganske naturligt, om de ikke bleve saa overdrevent glade ved at see en Søn og en Broder gifte sig med en Pige, der ikke har Andet, end et Sæt Kjeder og et nyt Kompas og nogle faa Landmaalerinstrumenter, som tilfalde hende efter min Død. Nei, nei, vi maa tænke paa Gojemans'ernes og Malbone'ernes Ære og ikke lade vor elskede Pige komme ind i en Familie, der maaskee ikke vil vide af hende at sige."

Jeg kunde see, at Frank Malbone smilede, skjønt tungsindigt, ved at høre denne Advarsel; thi paa ham gjorde den lidet eller intet Indtryk, da han var adelmødig nok til at bedømme mig efter sig selv og ikke kunde troe, at saadanne egennyttige Hensyn vilde gjøre sig gjældende. Jeg var derimod anderledes tilbøielig. Haardnakkehed i Ansigtet var et af de svage Punkter i Assistentens Charakter, og jeg indsaae klart Faren af, at han kunde efterlade disse Begreber som et Legat til Dus. Hun havde jo først næret og meddelt sin Morbroder dem, og de kunde maaskee atter opstaae hos hende, naar hun kom til at overveie de virkelige Forhold, og blive bestrøede ved hendes døende Morbroders Bønner. Under den Sammenkomst, da jeg af den dyrebare Pige modtog Tilstaelsen om hendes Kjærlighed, havde en saadan Hindring rigtig nok ikke syntes at være til; men dengang betragtede vi begge tillidsfuldt vor tilkommende Forening som en afgjort Sag;

dengang var Dus bleven bevæget af mine Forsikringer om den inderligste og ubeskriveligste Kjærlighed og revet hen af sine egne Følelser Styrke. Vi havde befundet os i Henrykkelsens af gjensidig Tillid og uforbeholden Tilstaaelse om gjensidig Kjærlighed fremkaldte Spænding, da Tusindacres havde overrasket os for at føre os hen til de Sorgens Dytrin, hvoraf vi havde været og endnu tildels vare omgivne. Under saadanne Omstændigheder kunde man nok give efter for Følelser og Fornemmelser, som det i roligere Diebliske vilde have været lettere at beherke. Det var derfor af største Vigtighed for mig at tale Assistenten tilrette i denne Henseende og drage Omsorg for, at han ikke forlod os, efterladende de to Versoner, han elskede høiest paa Jorden, ganske uden Nødvendighed uløselige og det alene for hans egne Fordommess Skyld. Dieblisset var imidlertid ikke gunstigt til at virke for dette Maal, og medens jeg stod og tænkte nedslaaet paa Fremtiden, kom vi Alle til at stude ved en dyb Stønnen, der syntes at trænge frem fra det Inderste af Squatterens Bryst.

Frank og jeg vendte os instinktmæssigt om mod Skorstenen, da vi hørte denne uventede Afbrydelse. Prudentes Stol var tom, da hun var styrtet ud af Hytten ved den første Lyd af den Larm, som nyligt havde fundet Sted, sandsynligviis for at opsoge sine yngre Børn. Men Tusindacres sad paa det selv samme Sted, hvor han nu

havde siddet i næsten, om ikke fuldt to Timer. Jeg bemærkede imidlertid, at hans Skikkelse ikke var saa rank som før; den var sunken mere sammen i Lænestolen og hans Hage hang ned paa hans Bryst. Da vi kom nærmere, bemærkede vi en lille Blodpyt paa Stenene nedenunder ham, og en kort Undersøgelse sagde Malbone og mig, at en Riffelfugle var gaaet i lige Linie igjennem Kroppen paa ham og det kun tre Tommer oven for Hosterne!

Elleve Kapitel.

Tusindacres var bleven skudt i sin Lænestol af en af de første Rifler, som vare blevene løsneede den Aften. Som det siden viste sig, var han den Eneste, vi med Bished vidste var saaret, skjøndt et Rygte, der fandt Tiltro hos Mange, sagde, at Tobit havde faaet et Ben knust og var bleven Krøbling for Livstid. Jeg er tilbøielig til at troe, at dette Rygte har sagt sandt; thi da Alting var forbi, fortalte Jaap mig, at han havde brændt løs paa en Mand, som fort isørveien havde skudt paa ham selv og som ganske

sikkert faldt og blev slæbt hinkende bort af to af sine Kammerater. Høist sandsynligt vare dette Tobits Saar og hans Faders Eljebne Grunden til, at vi ikke den Nat foruroligedes mere af Squatterne, der alle vare forsvundne saa fuldstændigt fra Rydningen tilligemed de fleste af Fruentimmerne og Børnene, at vi næste Morgen ikke kunde finde Spor af, hvorhen de havde begivet sig. Lowiny var midlertid ikke fulgt med Familien, men forbleven i Nærheden af Dus, og gjorde megen Nytte ved den Bistand, hun ydede under det sørgelige Dytrin, som nu paafulgte. Jeg kan ligesaa gjerne her tilføie, at det aldrig kom rigtig for Dagen, paa hvilken Maade Tusindacres havde faaet sit Banesaar. Han var upaatvivleligt bleven skudt gennem den aabne Dør, medens han sad i sin Lænestol og sørgelig i Begyndelsen af Angrebet; thi kun dengang var det, at en Riffel var bleven løsnet tæt i Nærheden af Huset, eller fra et Punkt, hvorfra Kuglen havde kunnet træffe sit Offer. For mit eget Bedkommende troede jeg strax fra Begyndelsen af, at Susquesus havde effret Squatteren til sin Ven Assistentens Mænes og uden Betænkning eller Samvittighedsnag udøvet indianisk Retfærdighed; men vis i min Sag kunde jeg ikke blive, da Onondagoen var enten forsigtig eller filosofisk nok til at bevare sin egen Hemmelighed. Vel undslap der ham kort efter Begivenheden et Par Bemærkninger, som bidroge til at nære min Mistanke, men i det Hele taget var han mærkeligt tilbageholdende i

denne Henseende, mindre af Frygt for Følgerne, end af Selvgagtelse og Stoltbed i Charakteren. Der var ogsaa kun lidet at frygte for, idet det foregaaende Mord paa Assistenten og den ulovlige Bessaffenbed af Squatterens hele Forhold retfærdiggjorde et umiddelbart og pludseligt Angreb fra Opbudets Side.

Netop som Malbone og jeg havde opdaget Tusind- acres's Tilstand, begyndte dette Opbud, med Squire Newcome i Spidsen, at flokke sig omkring Huset, som nu kunde kaldes vort Hospital. Da Forsamlingen var talrig og naturligviis noget støjende, bad jeg Frank føre den hen til nogle af de andre Huse. saasnart en Seng kunde blive gjort istand til Squatteren, der blev lagt i det samme Værelse som Assistenten for at døe. Ingen, som kjendte det mindste til Saar af denne Natur, kunde nære Haab for nogen af dem, skjøndt der sendtes Bud til Nybygden efter det Individ, som kaldtes „Dectoren“ og som virkelig temmelig hurtigt erhvervede mange nyttige Kundskaber i sit Fag ved at øve sig paa det menneskelige System. Man siger: „at en liden Erfaring er ligesaa meget værd som et helt Pund Theori.“ og denne Skulaps Discipel synes at have bygget sin Kunst paa dette Princip, idet han besad lidet eller intet af den sidste, medens han erhvervede sig et meget anstændigt Forraad af den første, idet han praktiserede til Høire og Venstre ligesom Navesægteren, der søger at ramme sin Modstander hvor

han bedst kan. Undertiden slog han dog ogsaa et Dommedagslag.

Saa snart de fornødne Foranstaltninger vare truffene vort Hospital, sagde jeg Dem, at vi vilde lade hende og Lowiny blive tilbage hos de Saarede, der begge røbede Mæthed og Lyst til at sove, medens hele det øvrige Selskab skulde begive sig bort og indkvartere sig i de nærmeste Bygninger om Natten. Malbone skulde blive tilbage som Skildvagt et lille Stykke fra Døren, og jeg lovede at komme til ham igjen om en Time.

„Lowiny kan passe sin Fader, medens Du, som jeg ved, yder Din Mørbroder den smæste Pleie. Lidt at drikke engang imellem er det Gnefte, som kan lindre deres Smerter —“

„Lad mig komme ind,“ lød nu en bøs Fruentimmerstemme ved Døren, og en Kvinde trængte sig frem gjennem den forsamlede Mængde. „Jeg er Arons Kone og man siger, at han er saaret. Gud har selv befalet, at Hustruen skal følge sin Mand, og Tusindacres er min, og han er mine Børns Fader, om han ogsaa har myrdet og til Gjengjæld er bleven myrdet.“

Det laa noget saa Bydende i denne Kvindes naturlige Bevægelse, at Bagten ved Døren strax gik tilside, da Prudence traadte ind. Hendes første Blik gjaldt Assistentens Leie, men der var Intet der, som fængede det. Dette Blik standsede først, da det faldt paa Tusindacres's

svære Skikkelse saaledes som han laa paa sit Dødsleie. Denne erfarne Husmoder, der havde seet saa mange Ulykkestilfælde paa sin lange Løbebane og siddet ved saa mangen et Svgeleie, fattede sandsynligviis strax sin Mands Tilstands fortvivlede Betskaenhed, saasnart hendes Dine faldt paa hans blege Ansigt; thi idet hun henvendte sig til dem, der vare hende nærmest, var det Første, hun tænkte paa, at hegne den Uret, som hun troede var tilføjet hende og Hendes. Jeg tilstaaer, at jeg følte mig forfærdet og at en Gysen gennemførte mit Legeme, da denne raa, udannede Kvinde, tilskyndet af sine Følelser, i myndig Tone spurgte:

„Hvo har gjort dette? Hvo har berøvet min Mand hans Mandedræt førend den af Herren bestemte Time? Hvo har vovet at gjøre mine Børn faderløse og mig til Enke med Lov og Ret? Jeg forlod min Mand siddende ved dette Arnested, hjertegreben og urolig over det, der var hændet en Anden, og man siger, at han er bleven myrdet i sin Stol. Herren vil tilsidst være paa vor Side, og da skulle vi see, hvem Loven vil begunstige og hvem den vil fordømme!“

En Bevægelse og en Stønnen af Tusindacres syntes først at underrette Prudence om, at hendes Mand endnu ikke var død. Studsende ved denne Ordtagelse, ophørte denne Tigermage og Tigermoder, om ikke selv Tigerinde, med enhver Klage, enhver Tiltale, for med hele den

Kraft, der sømmede sig for en Grandsæboerqvinde, en Skovbyggerhustru og Moderen til en stor Flok Skovbygger sønner og Døttre, at varetage de Pligter, som strax fremstillede sig for hendes erfarne Blik. Hun tørrede Tusindacres's Ansigt, vadede hans Læber, vendte hans Hovedpude. saaledes som den var, lagde hans Lemmer i den Stilling, hun ansaae for den bekvemmeste, og yttrede paa mange andre Maader en fortvivlet Energi i sin Omhu. Medens hun gjorde dette, fremmumlede hendes Tunge hele Tiden Bønner og Trudslar i en forunderlig Blanding imellem hinanden og paa en endnu forunderligere Maade sammenblandede med kjærlige Benævnelser, der vare aldeles svilte paa hendes endnu følelseløse og næsten bevidstløse Mand. Hun kaldte ham Aaron og det i en Tone, derklang, som om Tusindacres havde et stærkt Krav paa hendes Kjærlighed og i det mindste havde været god og trofast mod hende.

Da jeg var overbevist om, at Dus ikke havde Noget at frygte af Prudence, gik jeg, saasnart de to Sygevogterster havde ordnet Alt for deres Patienter og Huset var sikket mod ethvert Besøg af ubudne Gjæster. Idet jeg forlod hende, som nu beskjeftigede de fleste af mine Tanker, lovede jeg at tilhvidske hende den Bøn, at hun ikke vilde glemme de Løfter, hun havde givet mig i Skoven, og bad hende kalde mig ind til Assistentens Leie, ifald han skulde vaagne af den Slummer, hvori han var

falden, og yttre Lyst til at tale, idet jeg nemlig var bange for, at han atter skulde tage fat paa det Emne, hvormed han allerede een Gang havde beffjefstiget sig, efterat han var bleven saaret, og bibringe sin Søsterdatter nogle af de Anstuelser, han nærede i saa Henseende. Ursula var Venligheden selv. Hendes Sorg havde endog mere end nogen= sinde blidnet hendes Følelser for mig, og for hendes Bedkommende havde jeg i Sandhed ikke Grund til at være urolig. Idet jeg gik forbi Frank, der stod paa Post en Snøs Skridt fra Huset, sagde han: „Gud vel= signe Dem, Littlepage, vær ved godt Mod. Min Stil= ling ligner Deres altfør meget, til at jeg ikke skulde være Deres varmeste Ven.“ Jeg besvarede hans gode Ønsker og gik, glædende mig i det mindste i een Henseende.

Opbudet var, som sagt, i Besiddelse af de forskjellige forladte Huse, der tilhørte Familien Tusindacres. Da Aftenen var kold, blussede Ilden paa samtlige Arnesteder, og Stedet havde et saa livligt Udseende, som det rimelig= viis aldrig før havde havt. De fleste af Folkene havde flokket sig sammen i to af Vaaningshusene og overladt et tredie til Afbenyttelse for Fredsdommeren, Frank Malbone og mig, naar vi maatte ville betjene os af det. Da jeg kom til, havde Mandsskabet spist til Aften og dertil brugt Squatternes Mælk, Brød og andre Fødevarer ad libitum, og var nu i Begreb med at leire sig paa Sen= gene og Gulvene for at søge en Smule Hvile efter den

lange og hurtige Marsch. Men i mit eget Dvarteer forefandt jeg kun Equire Newcome, med Undtagelse af den taule og ubevægelige Onondago, der sad paa en Stol i en Krog ved Kaminen. Ogsaa Jaap havde, ventende paa mit Komme, staaet ved Døren, og da jeg gik ind i Huset, fulgte han med for at oppebie mine Befalinger.

Det var let for mig, som kjendte Newcomes Forhold til Squatterne at opdage Tegn paa Forvirring i hans Ansigt, da hans Dine første Gang mødte mine, men den, som var ubekjendt med Omstændighederne, vilde sandsynligviis ikke have bemærket noget Usædvanligt hos ham. Man vil erindre, at Equiren ikke havde nogen bestemt Kundskab om, at jeg var bekjendt med hans tidligere Besøg i Mollen, og man vil let see, at han plagedes af et uroligt Sinde om at faae Bished herom. Paa denne Omstændighed beroede der Meget, og det varede heller ikke længe, førend jeg fik en Prøve paa hans Færdighed i at speide rundt omkring Sandheden i den Hensigt at lette sit Sind.

„Hvem vilde have tænkt paa at finde Major Littlepage i Philisternes Hænder paa et saa afsides Sted som dette!“ udbrod Mr. Newcome, da vi havde bilst paa hinanden. „Jeg har nok hørt sige, at der skulde være Squattere her i Eggen; men Eligt er saa almindeligt, at det ikke faldt mig ind at give Majoren et Bink derom, da jeg sidst saae ham.“

Intet kunde overgaae dette Wienneskes ærbødige Bæsen, naar han havde et Maal at naae, idet han da pleiede at betjene sig af den tredie Person, naar han tiltalte en Overmand, en Skif, som næsten er gaaet rent af Brug i det engelske Sprog og som sjældent eller aldrig bruges i Amerika, undtagen af denne særegne Classe Wiennesker, som bøie sig for Ens Ansigt, men bestræbe sig for at undergrave En, naar man har vendt dem Ryggen. Jeg var ikke oplagt til at spøge med denne Mand, skjøndt jeg ikke vidste, om det just var klogt netop i dette Øjeblik at lade ham vide, at jeg havde seet og hørt ham under hans tidligere Besøg og nøie kjendte hans tidligere Krogveie. Imidlertid var det ikke let at modstaae den Anledning, som hans egne Bemærkninger gave til at hænges ham en Smule paa Samvittighedens Marterkroge, hvilken Egenstabs bes den menneskelige Sjæl er en af de stærkeste Forbundsfaller, en Angriber kan have i Tilfælde af denne Natur.

„Jeg havde troet, Mr. Newcome, at det i det Hele taget var Dem overdraget at have Tilsyn med de til Mooseridgde hørende Jorder, som en af de med Inspecteurposten paa Ravnereden forbundne Betingelser?“ bemærkede jeg noget tøvt.

„Ganske vist, Sir; Obersten — eller Generalen, som han jo nu bør kaldes, overdrog mig paa en og

samme Tid Tilsynet med Begge. Men Majoren veed sagtens, at Mooseridge ikke var til Salg?"

"Ja, Sir; det lader til, at det kun har været til Plyndring. Man skulde troe, at en Forvalter, som havde Dvysyn med et Guds og som havde hørt, at Squattere havde nedsat sig der og plyndrede Skovene, vilde anseet det for sin Pligt at underrette Eiermændene derom, for at de kunde tage sig af Tingene, naar han ikke vilde."

"Majoren har ikke forstaaet mig rigtigt," yttrede Squiren i en særdeles undskyldende Tone; "det var ikke min Mening at ville sige, at jeg med nogensomhelst Bestemthed vidste, at der var Squattere her i Egnen; men kun, at der var et Rygte i Omlob derom. Men Squattere ere noget saa Almindeligt i nye Lande, at man neppe vender sig om for at see efter dem!"

"Det lader til det, i det mindste for Deres Bedkommende, Mr. Newcome. Denne Tusindacres er imidlertid, efter hvad man har sagt mig, en velbekjendt Person og har siden sin Ungdom ikke gjort stort Andet, end drive omkring paa andre Folks Eiendom. Jeg skulde dog mene, at De maa have truffet ham i de fem og tyve Aar, De har boet i denne Del af Verden?"

"Gud velsigne Majoren! Truffet Tusindacres? Ih, jeg har jo truffet ham de hundrede Gange! Vi kjende Allesammen meget godt den gamle Mand, og jeg har mangen en god Gang truffet ham ved Rejsninger og

Communalforsamlinger og politiske Forsamlinger med. Jeg har endog seet ham i Retten, skjøndt Tusindacres ikke beskymrer sig synderligt om Loven, nei, ikke halvt saa meget, som han og ethvert andet Menneske burde; thi Loven er en fortræffelig Ting, og Samfundet vilde ikke være Andet, end en Flok vilde Dyr, som jeg saa tidt siger til Mrs. Newcome, naar Loven ikke holdt det i Tømme og lærte de Billedede og Ildesindede, hvad der er Ret. Jeg antager, at Majoren er enig med mig heri?"

"Jeg har Intet at indvende mod denne Anskuelse, Sir, men vilde kun ønske, at den var mere almindelig. Da De har seet denne Tusindacres saa ofte, kan De maaſkee meddele mig Noget om hans Charakter. Jeg har just ikke havt den bedste Leilighed til at lære Manden at kjende; thi det meste af Tiden var jeg hans Fange, og han holdt mig indespærret i en Udbygning, hvor jeg troer han pleier at opbevare sit Salt, Korn og overflødige Levnetsmidler."

"Dog vel ikke Forraadshuset!" udbred Fredsdommeren og saae lidt forskrækket ud; thi Læseren vil sikkert erindre, at den fortrolige Samtale mellem ham og Squatteren om Planterne blev ført saa tæt ved hin Bygning, at jeg kunde høre den. "Hvor længe har Majoren da været her i denne Hydning?"

"I Virkeligheden ikke saa meget længe, skjøndt længe nok, til at det forekommer mig at være en hel Del. Jeg

blev spærret inde i Forraadshuset kort efterat jeg blev tagen tilfange og har siden tilbragt i det mindste Halvdelen af min Tid der."

"Det maa jeg sige! Majoren kom maaskee allerede i Gaar Morges ind i det Hul?"

"Ja maaskee, Sir. Men, Mr. Newcome, naar jeg betragter alle de Planter, som disse Menneſker have ſtaa- ret, og tænker paa, hvor langt de ere fra Albany, kan jeg ikke begribe, hvorledes de kunde haabe at bringe deres ſlet erhvervede Bytte til Markedet, uden at blive opdagede. Det forekommer mig, at deres Bevægelſer maatte blive beſjendte, og at de virkſomme og redelige Forvaltere i denne Del af Landet vilde bemægtige ſig deres Tømmer- ſlaader i Vandløbene og ſaaledes bruge ſelve Gjenſtandene for Squatternes Kjeltringeſtreger til at ſtraffe dem med. Er det ikke paafaldende, at Tyveri, i det mindſte i mo- ralſk Betydning, kan forøves ſaa aldeles uſtraffet, og det i et ſaa betydeligt Omfang?"

"Na, Majoren veed nok, hvorledes det gaar her i Verden. Der er Ingen, der har Lyſt til at blande ſig i, hvad der ikke kommer ham ved."

"Hvorledes, Sir, ikke blande ſig i, hvad der ikke kommer ham ved? Dette ſtrider ganſke imod Alſt, hvad jeg ſjender til Landets Sæder og Skikke, og mod hvad jeg har hørt om dem. Denne Lyſt til at blande ſig i andre Folks Sager er, efter hvad jeg har hørt, netop

den store Ejødesynd hos vor indvandrede Befolkning, der ikke troer at faae, hvad der tilkommer den, naar den ikke maa tale om og sidde til Doms over alle deres Anliggender, der boe i tyve Miles Omkreds, og saaledes skabe sig sine Kjendsgjerninger for at kunne bringe sine Theorier i Samklang med de forønskede Resultater."

"Ah, jeg mener ikke Indblanding i denne Betydning, hvoraf der er nok, hvilket Enhver maa indrømme. Men Folk holde ikke af at blande sig i saa alvorlige Sager som denne, naar de ikke komme dem ved."

"Jeg forstaaer Dem; den, som kan tilbringe hele Dage med at drøfte sin Naboers private Anliggender, om hvilke han slet ikke veed Andet, end hvad han har faaet at vide af de fletteste og upaalideligste Kilder, kan staae og see paa, at denne Nabo bliver plyndret, uden at han skal sige et Ord, idet han paavirkes af en Følelse, der er saa fin, at den forbyder ham at blande sig i, hvad der ikke vedkommer ham."

For at Læseren ikke skal troe, at jeg var utilbørligt streng mod Squire Newcome, maa jeg paaberaabe mig hans egen Erfaring og spørge, om han ikke har kjendt, ikke alene Individider, men hele Nabolag, som vare i høieste Grad tilbøielige til at stifte Næsen i enhvers Anliggender og til at opdigte, naar Omstændighederne ikke passede nøjagtigt til Theorierne, kort sagt, til at bryde sig med Ting, som egentligt talte slet ikke angik dem, og trække sig

tilbage med gravitetist Taushed, hvor de vare Vidner til alle Slags Uretfærdigheder, som det er enhver brav Mands Pligt at modsætte sig? Jeg vil gaa videre og spørge, om den Mand, der tilfældigviis træder frem for at haandhave, hvad der er Ret, forsvare Sandheden, beskyrme den Svage og straffe Foruretteren, ikke i Almindelighed blander sig mindst i Livets sædvanlige og underordnede Anliggender, mindst falder sine Naboer til Besvær og taler mindst om deres private Sager? Hændes det ikke ofte, at den selvsamme Person, der paa Grund af sin Ulyst til at blande sig i det, der ikke kommer ham ved, kan staa og see paa, at hans Nabo forurettes, anvender en stor Del af sin Tid til at drøfte, lade falde Vink om og paa andre Maader yttre sig ever den samme Naboes private Anliggender?

Mr. Newcome var snild og forstod mig meget godt, skjøndt han sagtes sandt sin Frygt noget lettet ved at bemærke, at Samtalen tog denne almindelige Retning, istedetfor at dreie sig om Forraadshuset. Ikke desto mindre maa „Plankerne“ dog have tynget ham stærkt paa Samvittigheden, og efter en Pause gjorde han et Anfald paa Tusindacres's Løbebane, for at forhindre mig fra at gaae altfor lige løs paa Sagen.

„Denne gamle Squatter var en fortvivlet Mand, Major Littlepage,“ svarede han, „og det er maaskee et Held for Landet, at det er forbi med ham. Jeg hører,

at denne gamle Karl er bleven dræbt, og at hele hans Familie er flygtet."

"Slet saa galt er det dog ikke. Tusindacres er saaret, maaskee dødeligt, og alle hans Sønner ere forsvundne; men hans Kone og een af hans Døttre ere her endnu for at pleie Manden og Faderen."

"Prudence er her altsaa!" udbrød Mr. Newcome, lidt uforstågt, som det forekom mig.

"Ja; men De synes at kjende Familien godt af en Fredsdommer at være, Squire, i Betragtning af dens sædvanlige Besjæftigelse — saa godt, at De kalder Konen ved hendes Navn."

"Prudence, saaledes synes jeg, at Tusindacres pleiede at kalde sin Kone. Ja, Majoren har fuldkommen Ret; vi Fredsdommere lære Nabolaget temmelig godt at kjende formedels alle disse Stevninger og Arrestordrer og Cautionstillelser. Men Majoren har endnu ikke sagt, naar han faldt i Hænderne paa disse Menneſter?"

"Jeg kom først i Gaar Morges, kort efter Solens Opgang, ind i denne Rydning, og siden den Tid er jeg bleven holdt tilbage her, enten med Magt, eller af Omſtændighederne."

Paa denne Meddelelse fulgte en lang Pause. Squiren nøiede og syntes ikke at vide, hvorledes han skulde forholde sig; thi skøndt min Meddelelse maatte have vakt en stærk Formodning hos ham om, at jeg kjendte hans

Forbindelse med Squatterne, havde den dog ikke sagt det rent ud. Jeg kunde see, at han overveiede Hensigtsmæssigheden af at komme frem med en eller anden for Tilfældet opdigtet Fortælling, og vendte mig om mod Indianeren og Negeren, som jeg begge kjendte som grundarlige — paa Indianer- og Negervæis — for at sige dem et venligt Ord hver især.

Susquesus var i en af sine tause Stemninger og havde tændt en Pibe, som han røgte med stor Rolighed. Ved at see paa ham skulde Ingen have troet, at han saa nyligt havde deltaget i et Dyrtrin som det, hvori han virkelig havde spillet en Rolle, men snarere, at han var en eller anden tankesuld Philosoph, der pleiede at tilbringe sit Liv med Betragtninger og Studeringer.

Da denne var en af de Heiligheder, da Onondagoen var nærmest ved at tilstaae sin egen Medvirksomhed i at afstedkomme Squatterens Død, vil jeg meddele det Tidt, der foregik imellem os.

„God Aften, Sifferflint,“ begyndte jeg og udstrakte Haanden, som den Anden høfligt tog, i Overensstemmelse med vore Skikke. „Det glæder mig at see Dig i Frihed og ikke længere at være en Fange i Forraadshuset.“

„Forraadshus slet Fængsel. Jaap knække Bolt som
Pibestift. Sært, Tusindacres ikke tænke paa det.“

„Tusindacres har havt for Meget at tænke paa i

Aften til at huske paa en saadan Ubetydelighed. Han maa nu tænke paa sit Endeligt."

Medens jeg jagde dette, var Onondagoen i Begreb med at rydde den overflødige Afse ud af sit Pibehoved og gjorde sig ogsaa ganske sindigt færdig dermed, førend han svarede:

"Ganske vist — han sagtens dræbt denne Gang."

"Jeg frygter for, at hans Saar er dødeligt, og besklager meget, at det er skeet. Det var nok, at vor gamle prøvede Den Assistentens Blod skulde udgydes i en saa jammerlig Sag som denne."

"Ja, Sag meget jammerlig; tænker det med. Naar Squatter stjød Landmaalers, maatte tænke, Landmaalers Ven vilde styde Squatter."

"Dette er maaskee Indianerens Lov, Sifferflint; men det er ikke det blege Ansigts Lov i fredelige og rolige Tider."

Susquesus vedblev at røge, uden at svare.

"Det var høist skammeligt at myrde Assistenten, og Tusindaeres burde være overleveret til Dommerne for at straffes, isald han havde havt Del deri, men ikke sludt som en Hund."

Onondagoen tog Piben af Munden, saae paa Squiren, der var gaaet hen til Døren for at trække frisk Luft, og svarede derpaa med et høist betydningsfuldt Blif paa mig:

„Hvilken Dommer gaar til, hvad? Hvad nytter god Lov med daarlig Dommer? Bedre have Rødhuds Lov, og Kriger være sin egen Dommer — egen Galge med.“

Sikkerflint tog atter Piben i Munden og lod til at være veltilfreds med, hvad der var skeet; thi han vendte sig bort og syntes paa ny at tabe sig i sine egne Begtræbninger.

Naar Alt kom til Alt, havde denne Barbars skarpe, medfødt Forstand indviet ham i en af de største Hemmeligheder, der staaer i Forbindelse med vor Samsundsorden. Gode Love, som blive slet haandhævede, ere ikke bedre, end en fuldkommen Mangel paa Love, da de kun opmuntre Forbryderen ved den Beskyttelse, de yde gjennem den Magt, der er anbetroet udygtige Retsfæder. De, der have studeret det amerikanske System i den Hensigt at komme til Kundskab om Sandheden, sige, at Mangelen af en stor bevægende Kraft, som kunde sætte Retsfærdigheden i Bevægelse, ligger til Grund for dets Svaghed. Ifølge Theorien skal den offentlige Dyd udgjøre denne Magt; men den offentlige Dyd er aldrig halvt saa virksom som den private Last. Forbrydelsen kan kun lues af den stærke Haand, og denne Haand maa tilhøre Almenheden i Virkeligheden, ikke blot i Navnet, da det forurettede Individ ellers let bliver den eneste bevægende Kraft, og i saare mange Tilfælde danner der sig locale Partier, og Skurken møder for Skranken, understøttet af en Autoritet,

der besidder et fuldkomment saa stort praktisk Herredømme, som Loven selv. Juryer og Storjuryer ere ikke længere til at stole paa, og Dommerbanken taber langsomt, men sikkert sin Indflydelse. Naar den Dag kommer — og den maa komme, naar de nuværende Tilbøieligheder vedblive — da Kjendelser afgives stik imod Lov og Beviser, og Edsørne indbilde sig at være Lovgivere, da kan den Retfærdige troe, at han nærmer sig i Sandhed onde Tider, og Fædrelandsvennen begynde at fortvivle. Det vil være Begyndelsen til Skurkens Paradis! Intet er lettere, det indrømmer jeg villigt, end at regjere Wiennester for meget, men det bør ikke glemmes, at den næstletteste politiske Feil er at regjere dem for lidet.

Jaap eller Jaaf havde bestemt ventet paa, at Turen skulde komme til ham at blive lagt Mærke til. Der fandt en fuldkommen Fortrolighed Sted mellem ham og mig, men der gaves ogsaa Grænser med Hensyn til Erbødigheden, som Slaven aldrig ferdristede sig til at overskride, naar han ikke opmuntredes dertil af sin Herre. Havde jeg ikke fundet for godt at tale til Negeren den Aften, vilde han ikke have begyndt en Samtale, hvori han, da den begyndtes af mig, indlod sig med den største Frimodighed og Uvungethed.

„Du synes at have spillet Din Rolle i denne Sag, Jaap,“ sagde jeg, „med Klogskab og Mod. Jeg har al Grund til at være tilfreds med Dig, især fordi Du bes

friede Indianeren og for den Maade, hvorpaa Du viste Opbudet Bei fra Skoven ind i Rydningen."

"Ja, Sar; tænkte nok, Dem vilde synes det ganske godt. Hvad Sus angaaer, mig syntes det bedst at slippe ham ud, for han forstræffeligt sikker med Riffel. Det gaaet langt bedre, Massa Mordy, men Equire saa nødigt vilde lade Follene skyde paa Squatter! Gud, Massa Mordy, naar ham kun sagt „Fyr“, da mig vilde ha' det, mig ikke troer saa meget som en Halv var kom; men væk."

"Det er bedst som det er, Jaap. Vi have Fred og befinde os i Hjertet af vort Fædreland, og Blodsudgydelse bør undgaaes."

"Ja, Sar, men Assistent; naar dem ikke lide Blod, hvorfor de skyde ham, Sar?"

"Der er en Følelse af Retfærdighed i det, Du siger, Jaap; men Samfundet kan ikke tiltage i Sikkerhed, naar vi ikke lade Leven raade. Det var vort Hverv at gribe disse Squattere og overantvorde dem til Loven."

"Meget sandt, Sar. Ingen kan negte det, Massa Mordy, men nu dem hverken greben eller fludt. Ganske vist, bedst at gjøre det Ene eller det Andet med saadan Slynge! Naa, mig tænke ham Tobit, som de kalde ham, vil huske Jaap Satanstaa saa længe ham leve. Det een god Ting i alt Fald!"

"Godt!" udbrød Onondagoen med Kraft.

Jeg saa nu, at det var unyttigt at dresse abstracte Grundsætninger med saa rent praktiske Mennesker som mine to Stalbrødre, og forlod Huset for at speide, sørend jeg begav mig til vort Hospital for at blive der om Natten. Negeren fulgte med mig, og jeg udsurgte ham om, hvorledes Angrebet var skeet, og i hvilken Retning Squatterne vare flygtede, for at forvisse mig om, hvilken Fare der muligen kunde true os i Mørkets Timer. Jaap gav mig at forstaae, at Mandfolkene af Tusindacres's Familie havde trukket sig ned ad Floden til, idet de havde benyttet sig af Skrænten til saasnart som muligt at dække sig. Fruentimmerne og Børnene maatte være komne ind i Skoven paa et andet Sted, og sandsynligviis havde de Alle opsogt et eller andet Tilflugtssted, som ganske naturligen iforveien var bleven udsøgt af Mennesker som disse. Der vidste, at de levede i en bestandig Fare for at komme til at trænge til et saadant. Jaap var ganske vis paa, at vi ikke vilde faa Mere at see af Mandfolkene, og deri havde han fuldkommen Ret. Der saars aldrig siden Noget til nogen af dem i den Del af Landet, skjøndt der senere hen naaede os et Hingte fra de vestligere Grevskaber om, at Tobit var bleven seet der som en Krøbling, som jeg allerede har sagt, men beholdende sit gamle Ry for Lovløshed og Ligegyldighed for Andres Rettigheder.

Jeg gik derpaa hen til Frank Malbone, som endnu stedse holdt Vagt ikke langt fra Døren, gennem hvilken

vi begge kunde see hans stjerne og elskede Søsters Skilfelse og Ansigtstræk. Tus sad ved sin Morbroders Leie, ligesom Prudence havde taget Plads ved sin Mandes. Frank og jeg gik tæt hen til Døren og betragtede det høitidelige og eiendommelige Skue, som dette Bærelse frembød. Det var i Sandhed et sølsomt og sørgeligt Syn at see disse to Oldinger, hvis tynde Lokker halvfjerd-sindsthye Aar havde bleget, nærme sig deres Ende som Offere for lovløs Veld; thi om end Tusindacres's Dødsmaade var indhyllet i et vist hemmelighedsfuldt Slør og maaffee af nogle Dine kunde betragtes som retmæssig og fortjent, kunde der dog ikke være Tvivl om, at den var en umiddelbar Følge af det feregaaende Mord paa Assistenten. Det er saaledes, at Uretten udstrækker og undertiden foreviger sin Indflydelse, hvorved den godtgjør Nødvendigheden af at gribe Tiden i Vandebaaret og paa Ondets første Stadier at anvende Forebyggelse istedetfor Lægemidler.

Der laa de to Offere for de falske Grundsætninger, som Landets physiske Tilstand, i Forbindelse med dets passive Overbærenhed mod Retsbrud, efterhaanden havde avlet iblandt os. At squatte var en Følge af Befolkningens Tyndhed og Overflødigheden af Jord, de samme to Omstændigheder, som gjorde det mindre forsvarligt fra et moralsk Synspunkt, men sem ved at gjøre den ene Part ligegyldig for sine Rettigheder og den anden anmassende i Forhold dertil, efterhaanden havde ledet ikke alene til

denne Krænkelse af Loven, men ogsaa til Antagelsen af Begreber, der i ethvert Tilfælde stride imod Lovens Overherredømme. Det er denne gradvise Undergravning af rigtige Anstuelser, der udgjør den truende Fare for vort Samfundssystem; en falsk Mænestekjærlighed med Hensyn til Straffe, falske Begreber om personlige Rettigheder, og Indførelsen af Tal istedetfor Grundsætninger, hvilket let kan bewirke den vigtigste Revolution, der endnu har fundet Sted paa det amerikanske Fastland. Den sande Friheds Ven burde under disse Omstændigheder aldrig glemme, at Veien til Despotiet ligger imellem Grændserne for Frækhedens Hylster, selv om den undgaaer at tumle ned i dens Afgrunde.

Da Walbone og jeg i nogen Tid havde betragtet Optrinet inde i Huset, fortalte han mig omstændeligt Alt angaaende sin egen Fremgangsmaade. Læseren veed, at det var paa Grund af et Møde mellem Indianeren og Negeren i Skoven, at min Ven først blev bekendt med min Anholdelse og den Fare, hvori jeg sandsynligviis svævede. Assistenten, Dus og Jaap havde usfortøvet begivet sig til Tusindacres's Rydning, medens Walbone var ilst til Ravnereiden for at søge Lovens Bistand og en tilstrækkelig Styrke til min Befrielse. Ved at overveie alle Sagens Omstændigheder og idet han sandsynligviis nærede en overdreven Forestilling om Tusindacres's ondslabsfulde Charakter, var min nye Ven, da han naaede Reden,

kommen i den mest feberagtige Spænding. Det Første, han gjorde, var skriftligt at meddele min Fader en kort Skildring af Forholdet og at affende dette Brev med et særligt Bud, som han paalagde at gaae, enten tillands eller tilvands, alt som Vinden tillod det, lige til Fishkill, hvor hele Familien dengang befandt sig i Be'og hos Kettletas's. Jeg studsede ved denne Underretning, idet jeg forudsaae, at den vilde bringe ikke alene Generalen, men ogsaa min kjære Moder og Kate, sandsynligvis med Tom Bayard i deres Følge, med Extrapost til Harnereden. Den kunde maaskee endog foranledige min fortræffelige gamle Bedstemoder til at vove sig saa langt bort fra sit Hjem; thi af de sidste Breve, jeg havde modtaget, havde jeg seet, at de Alle vare i Begreb med at besøge min Søster Anneke, og derved var det, at Frank havde erfaret, hvor Familien var at finde.

Da Malbones Bud havde forladt Reden tidligt den foregaaende Aften, og Vinden hele Dagen havde blæst stift fra Nord, laa det ganske inden for Mulighedens Grænser, at han var i Fishkill i samme Dieblil, som jeg borte Beretningen om hans Afsendelse. Afstanden var omtrent to hundrede og fyrgetyve Mile, og næsten de hundrede kunde tilbageslægges tilvands. Et saadant Bud vilde ikke tage synderligt Hensyn til Beqvemmelighederne ombord i et Fartoi, og havde han naaet Albany om Morgenen og foresundet en Slup, som var klar til at benytte sig af

Binden, hvilket turde være rimeligt nok, var det ganske i sin Orden, at den, understøttet af den halve Storm, det havde blæst, i Løbet af Aftenen vilde naae Landingsstedet ved Fiskelill. Jeg kjendte General Littlepage altfor godt til at tvivle enten paa hans Kjærlighed, eller paa hans Hurtighed. Albany kunde naaes i een Dag over Land og Ravnereden i een til. Jeg gjorde derfor Regning paa at see en Del af Familien, om ikke den hele, paa Reiden, saasnart jeg selv kunde komme derhen, hvilket dog rimeligviis ikke, paa Grund af Assistentens Tilstand, vilde skee for det Første.

Jeg skal ikke negte, at denne nye Tingenes Tilstand tilligemed de dermed forbundne Forventninger gav mig tilstrækkeligt Stof til Eftertanke. Jeg kunde ikke dadle og dadlede heller ikke Frank Malbone for hvad han havde gjort, eftersom det var naturligt og passende, men desuagtet vilde det, hvad mit Forhold til Tus angik, fremskynde Sagen noget mere, end jeg kunde have ønsket. Jeg ønskede Tid for at kunne udforske min Familie angaaende det vigtige Spørgsmaal: mit Giftermaal — for at de tre eller fire Breve, jeg allerede havde skrevet og hvori hun var bleven omtalt paa en betegnende Maade, kunde gjøre deres Virkning, og jeg stode væsentligt paa den Bistand, jeg vilde erholde af Mijs Bayards Venskab og Forestillinger. Jeg følte mig overbeviist om, at hele Familien vilde føle sig dybt skuffet med Hensyn til Pris,

og det var mit Ønske ikke at gjøre den bekjendt med Ursula, førend Tiden havde dampet denne Følelse noget. Men Tingene maatte nu gaae deres Gang, og det var min faste Beslutning at gaae saa ærligt og oprigtigt som muligt tilværks imod mine Forældre i denne Sag. Jeg kjendte deres inderlige Kjærlighed til mig og stode trygt paa denne naturlige Bistand.

Jeg talte en halv Times Tid med Dus medens vi spadserede udenfor Hospitalet om Natten og Frank indtog sin Søsters Plads ved Assistentens Leie. Da var det, at jeg atter talte om mine Forbaabninger og udviklede Sandsynligheden af, at vi om kort Tid vilde faae alle mine nærmeste Slægtninge at see paa Havnereden. Min Arm laa omkring den dyrebare Piges Liv, medens jeg meddelte hende disse Omstændigheder, og jeg mærkede, at hun skjælvede, som om hun frygtede for den Prøvelse, der forestod hende.

„Dette kommer høist pludseligt og uventet, Mordaunt,“ bemærkede Dus, efterat have haft lidt Tid til at samle sine Tanker; „jeg har saa megen Grund til at frygte for, hvad Dine agtværdige Forældre, Din indtagende Søster, om hvem jeg har hørt saa Meget gjennem Priscilla Bayard, ja for hvad Alle, der, saaledes som de, have levet blandt en dannet Samfundstilstands Forfinelser, ville dømme om mig, Dus Malbone, en Landmaalerassistent's Søsterdatter, der selv har gaaet med Kjeden.“

"Du har aldrig baaret nogen Kjede, min Elskede, der er saa varig eller saa stærk som den, Du har lagt om mit Hjerter og som for stedse vil binde mig til Dig, lad saa Verden tænke om os Begge hvad den vil. Men Du kan Intet have at befrygte af Nogen og mindst af mine Venner. Min Fader kjender ikke til jordiske Hensyn og hvad min elskede, dyrebare Moder, Anneke Mordaunt, som Generalen selv endnu ofte kjærligen kalder hende, som om selve Navnet mindede ham om hendes jomfruelige Elskværdigheds og Stolttheds Dage, hvad denne elskede Moder angaaer, Ursula, da troer jeg fuldt og fast, at hun, naar hun lærer Dig at kjende, endog vil foretrække Dig for sin Søn."

"Det er et Billede af Din blinde Partisthed, Mordaunt," sagde den beroligede Pige, thi beroliget kunde jeg see, at hun var bleven, „og bør ikke stoles altfor villigt paa. Men nu er det ikke Tiden til at tale om vor fremtidige Lykke, medens disse to gamle Mænds evige Lykialighed eller Glendighed ligesom hænger i en Traad. Jeg har allerede een Gang læst Bønner med min dyrebare Morbroder, og hin sølsomme Kone, i hvem saa meget af hendes Kjønn er blandet med en Glubskhed som en Hunbjørns, har yttret et Haab om, at hendes egen „døende Mand“, som hun kalder ham, ikke maa blive glemt. Jeg har lovet, at han ikke skal blive det, og det er paa Tiden at opfylde denne Pligt."

Hvilket Dytrin paafulgte der ikke nu! Dus satte Lyset paa en Kiste i Nærheden af Tusindacres's Seng og knælede ved Siden af den med Bønnebogen i Haanden. Prudence stillede sig saaledes, at hendes Hoved skjultes af et af hendes egne Klædningsstykker, der hang paa en Knag, og der stod hun, medens Ursula Malbones melodiske Stemme med ydmyg, men brændende Gudsfrygt fremsagde de Bønner, der indeholdes i Liturgien for de Døende. Jeg siger stod; thi hverken hun eller Lowiny knælede. Den Selvretfærdiggjørelsens snedige Mand, der havde forkastet Knæfaldet under Bønnen som en tom Formalitet, var gaaet i Arv til dem, og der stode de, vistnok bedende i deres Hjerter, men dog selv uhyggelige Formalitetstilhængere i deres Iver imod Former. Frank og jeg knælede ved Døren, og jeg kan med Sandhed forsikre, at aldrig have Bønner klinget saa sødt i mine Øren som de, der dengang udgik fra Dus Malbones Læber.

Colvte Kapitel.

Paa denne Maade gik hin mindeværdige Nat. De to saarede Mænd slumrede en hel Del af Tiden, og heller

ikke gif deres Dnsfer videre, end til en Drif Vand engang imellem for at kjøle deres feberbede Mund eller vade deres Læber. Jeg overtalte Dus til at lægge sig paa Lowinys Seng og søge at faae lidt Hvile, og jeg havde den Glæde at høre hende sige, at hun havde sovet sødt et Par Timer ud paa Morgenstunden. Frank og jeg toge os ligeledes en Lur paa Soldatermaner, og Lowiny sov paa sin Stol, eller idet hun støttede sig paa sin Faders Seng. Hvad Prudence angaaer, troer jeg ikke, at hendes Aarvaagenhed formindskedes et eneste Dieblis. Der sad hun hele den udslagne Nat, taus, uden Taarer, nedslaaet og hjertegreben af den store og pludselige Ulykke, der havde ramt hendes Elagt, men aarvaagen og opmærksom paa enhver Bevægelse af hendes saarede Hætsfælles svære Legeme. Ingen Klage undslap hende; hun vendte sig neppe engang om for at see, hvad der foregik omkring hende, eller ændrede i nogen Henseende Andet, end sin Viand. Ham syntes hun at være ufravigeligt tro, og hvad hun end kunde og maatte have tænkt om hans medfødte Barfthed og Anfald af Strengthed imod hende selv, saa syntes Alt nu at være glemt.

Omsider vendte Lyset tilbage efter nogle Mørkets Timer, der vare forekomne mig usædvanligt lange. Da var det, at Frank og jeg, efterat Jaap og Indianeren havde afløst os paa vor Post, gif hen til en af Hytterne og lagde os til Hvile paa et Par Timers Tid, og til

samme Tid var det, at Dus fik sin sødeste og mest veder-
 quægende Søn. Lowiny tillavede vor Frokost, som vi
 Tre, det vil sige Dus, Frank og jeg, nøde saa godt vi
 kunde i Tobits Bolig. Hvad Squire Newcome angik,
 da forlod han Rydningen i Løbet af Natten, eller tidligt
 om Morgen, uden Tvivl meget urolig i sin Samvittig-
 hed, men endnu stedse uvis paa, om hans Forbindelse med
 Squatterne var mig bekjendt eller ikke, til Undskyldning
 for hvilken Berørelse han brugte den sandsynlige Nødven-
 dighed af at sammenkalde en Jury, idet Mr. Jason New-
 come i egen Person eller ved Fuldmægtig varetog de for-
 skjellige Functioner som Fredsdommer, Coroner, Inspecteur
 ved Kommunen Ravnereiden, Kjøbmand, Kræmmer, Møl-
 ler, Tømmerhandler, Landmand og Krovært, ikke at tale
 om, at han skrev Testamenter for hele Egnen, var staaende
 Boldgiftsmand, naar Tvistigheder overgaves til Afgjørelse
 paa den Maade, ordførende Politiker, Fædrelandsven af
 Haandtering og en mærkelig og standhaftig Forsvarer af
 Folkets Rettigheder lige til Smaaligheder. De, som
 kjende Menneskene, ville efter denne Fortegnelse over hans
 Bestillinger og Bessjæftigelser ikke undres over at høre
 tilføjet, at han var en mærkelig Kjeltring ovenikjøbet.

Der gives to Ting, som jeg har levet længe nok til
 at betragte som af min Erfaring stadfæstede Sandheder,
 nemlig, at jeg aldrig har kjendt en Mand, som talte vidt
 og bredt om sin Kjærlighed til Folket og om sit Dnske

at tjene det ved enhver Leilighed, uden at det jo var hans Hensigt at bedrage det til hans egen Fordel, og at jeg aldrig har kjendt en Mand, der var nødt til at komme i hyppig Berøring med Folket og som til samme Tid var personligen yndet, i hvem der i Grunden var noget egentligt Stof. Men det er paa Tiden at forlade Jason Newcome og Manglerne ved hans Charakter for at bivaane det interessante Optrin, der ventede os i Tusindacres's Bolig, hvorhen vi nu kaldtes af Jaap.

Hjere op paa Dagen vaskes baade Assistenten og Squatteren op af den Døs, der var fulgt efter deres Saar, og bleve mere eller mindre modtagelige for hvad der foregik omkring dem. Livet ebbede stærkt hos dem begge, men dog syntes enhver af dem netop i dette Øieblik at rette sine Tanker tilbage paa Verden for ligesom at kaste et sidste Blik paa de Skurpladse, hvor han nu havde bevæget sig i den lange Tid af tre Snes og ti Aar.

„Norbroder er bleven mere livlig nu,“ sagde Tusindet hun kom Frank og mig imøde ved Døren, „og har spurgt efter Eder begge, især efter Mordaunt, hvis Navn han har nævnt tre Gange i de sidste fem Minuter. „Send Bud efter Mordaunt, Barn,“ sagde han til mig; „thi jeg ønsker at tale med ham, førend jeg forlader Eder.“ Jeg er bange for, at han i sit Indre føler en Paamindelse om sit nærførestaaende Endeligt.“

„Det er meget muligt, dyrebareste Ursula; thi Livet

forlader ikke Viennesket, uden at det mærker, at Døden nærmer sig. Jeg vil strax gaae hen til hans Seng, for at han kan vide, at jeg er tilstede. Det er bedst at lade hans egen Følelse afsløre, om han kan tale eller ikke."

Lyden af Assistentens Stemme, der talte i en dæmpet, men tydelig Tone, ramte vore Øren, da vi nærmede os ham, og vi bleve Alle staaende for at høre efter.

"Hør, Tusindacres," gjentog Andries lidt høiere, end før, "hører De mig, gamle Mand, og kan De svare, snifter jeg, at De vilde sige mig det. De og jeg ere i Begreb med at tiltræde en meget lang Reise, og det er baade ufornuftigt og syndigt at begynde den med flette Følelser i Hjertet. Harde De havt en Søsterdatter ligesom Dus der, som havde kunnet sige Dem Besset derom, gamle Maron, vilde det været bedre for Deres Sjæl i den Verden, som vi begge snart skulle betræde."

"Det ved han — det ved han ganske vist og føler det med," mumlede Prudence, bestandigt rokkende med Kroppen ligesom før. "Han har havt gudsfrygtige Forfædre og kan ikke være falden saa langt bort fra Naaden, at han skulde have glemt Død og Evighed."

"Hør, Prudence, Maron kunde aldrig falde bort fra Noget, som han ikke havde været beskæftiget i. Hvad gudsfrygtige Forfædre angaaer, saa kunne de være gode nok til at nævnes i en Tale paa den fjerde Juli, men de have ikke stort at betyde med Hensyn til at rense et

Menneske for dets Synder. Jeg antager, at disse gudsfrugtige Fædrene, som De taler om, vare de Folk, som først gik i Land ved Plymouth; men jeg maa sige Dem, Prudence, at om der ogsaa havde været dobbelt saa mange af dem, og om de ogsaa havde været dobbelt saa gode, som De gjør Dem til af, at de have været, vilde det dog ikke nytte Deres Mand, med mindre han angrer og fortryder alle de ulovlige og syndige Handlinger, han har begaaet her i Verden, og den Naade, hvorpaa han har omgaaets med Grændsefjæl i Almindelighed og andre Folks Jorder i Eærdelesshed. Det kan være godt nok at have gudsfrugtige Fædrene, men en god Opførsel er langt bedre, naar den sidste Time nærmer sig."

"Svar ham, Naren," tog Konen tilorde, "svar ham, Mand, for at vi Alle kunne faae at vide, i hvilken Sindstæmning Du gaaer bort. Assistenten er i Grunden en godhjertet Mand og har aldrig med Forsæt gjort os Fortræd."

For første Gang siden Andries var bleven saaret hørte jeg nu Tusindacres's Stemme. Forinden havde Squatteren, hvad enten saaret eller usaaet, siddet i en knarvurren Taushed, og efterat han var bleven saaret, havde jeg troet, at han ikke havde været istand til at bruge sin Tunge. Men til min Forundring talte han nu med en Dybde og Kraft i Stemmen, som i Førstningen

bragte mig paa den feilagtige Tanke, at det Saar, han havde faaet, ikke kunde være dødeligt.

„Var der ingen Landmaalere,“ brummede Tusind-acres, „vilde der heller ikke være Linier, eller Skjel og Grændser, som man kalder dem; og var der ingen Skjel og Grændser, vilde der ikke være nogen anden Ret, end Besiddelsen. Være disse skriftlige Adkomster ikke, laa jeg nu ikke her i mit sidste Aandedræt.“

„Tilgiv det Altsammen, Mand, tilgiv det Altsammen, som det sømmer sig en god Christen,“ svarede Prudence paa dette karakteristiske Blik paa Fortiden, hvorved Squatteren saa tydeligt havde overseet alle sine egne Feil og saa gjerne vilde give Andre hele Skylden for Følgerne. „Det er Guds Lov, at vi skulle tilgive vore Fjender, Aaron, og jeg ønsker, at Du vil tilgive Assistenten og ikke gaac til Wandernes Land med Nag i Dit Hjerte.“

„Det vilde være langt bedre, Prudence, om Tusind-acres vilde bede Gud tilgive ham selv,“ afbrød Assistenten hende. „Jeg vil meget gjerne og med Glæde modtage ethvert Mennesses Tilgivelse, og det er ikke usandsynligt, at jeg kan have gjort eller sagt Noget, der har været haardt for Deres Wands Følelser; thi vi ere plumpe og ligefremme i Tale og Gjerning her ude i Skovene, og derfor, siger jeg, vil jeg med Glæde modtage Tusind-acres's Tilgivelse, ifald han vil tilbyde mig den og tage min til Gjengjæld for den.“

En dyb Stønnen arbejdede sig frem fra Squatterens brede Bryst, der lignede en Hule. Jeg ansaae den for en Indrømmelse af, at han var Andries's Morder.

„Ja,“ vedblev Assistenten, „Dus har bragt mig til at indsee —“

„Norbroder!“ udbrod Ursula, der havde hørt til med spændt Opmærksomhed, men nu ikke længere kunde modstaae sin Trang til at tale.

„Ja, ja, min Vige, det er Altsammen Dit Bærf. Vige siden Du kom tilbage fra Skolen og vi drog ud i Skoven ganske alene med hinanden, har Du aldrig forsømt at lære en gammel glemsom Mand hans Pligt —“

„O, Norbroder, det er ikke mig, men Gud i sin Barmhjertighed, som har oplyst Din Forstand og rørt Dit Hjerte.“

„Ja, min Ven, ja, kjære Dus, ogsaa det indseer jeg; men Gud sendte i sin Barmhjertighed en Engel til at være hans Tjener paa Jorden hos en stakkels uvidende Hollænder, der uden Din Bistand ikke vilde have faaet den Lærdom og Naade, han kunde og burde have, og saaledes foregik denne gladelige Forandring. Nei, nei, Tusind-aares, jeg vil ikke engang foragte Deres Tilgivelse, hvor lidet De end kan have at tilgive; thi naar en Mands Tid er kort, letter det hans Hjerte for en Byrde, naar han veed, at han ingen Tjender efterlader sig. Man siger jo, at det er godt at have selv en Hunds gode Dnsker

med sig, og hvor meget bedre er det da ikke at have de gode Duffer af Gen. som har en Sjæl, der kun behøver at renses for at boe i den Almægtiges Nærværelse gennem Evigheden!"

"Jeg haaber og troer," brummede Tuindacres, "at der i den Verden, hvor vi skulle ben, hverken gives Lov eller Sagførere."

"Deri, Aaron, tager De høiligen fejl. Det Land er altsammen Lov og Retsfærdighed og Ret, skjøndt Gud tilgive mig, om jeg gjør noget Menneske Uret; men for at være oprigtig imod Dem, som det sømmer sig to Dødelige, der ere deres Ende saa nær, saa troer jeg selv, at der ikke vil findes ret mange Sagførere til at plage dem, som modtages ved den Almægtiges egne Domstole. Deres Praxis paa Jorden gjør dem ikke skikkede til Himmels Praxis."

"Harde De altid tænkt saa fornuftigt, Assistent, vilde De ingen Skade være kommen til, og baade mit og Deres Liv var da bleret skaanet. Wien i denne Tilværelsestilstand er Kortsynetheden stærkere, end de bedste Beregninger. Jeg var aldrig mere sikker paa at faae Planter til Markedet, end jeg for tre Dage siden var paa at faae dem, der ligge i Floden, i god Behold til Albany; og nu seer De selv, hvorledes det staaer sig! Drengene ere splittede ad og see maaskee aldrig dette Sted mere; Pigebørnene ere ude i Skoven og løbe omkring mellem Hjor-

tene; Planterne ere faldne i Lovens Hænder, og det ovenijsøbet ved en Mands Hjælv, som Nødsnød burde have forpligtet til at beskytte mig, og her ligger jeg og døer!"

"Tænk ikke mere paa Planterne, Mand, tænk ikke mere paa Planterne," sagde Prudence alvorligt; "Tiden er i bedste Fald fortrivlet kort, og Din er kortere end sædvanligt, selv for en Mand paa de Halsfjerds, hvorimod Evigheden er uendelig. Glem Planterne og glem Drengene og glem Pigeboerne, glem Jorden og Alt, hvad den rummer!"

"Vil Du, at jeg skal glemme Dig, Prudence," afbrød Tusindacres hende, "Dig, som nu i forgetyve lange Aar har været min Hustru og som jeg tog, da Du var ung og smuk, og som har født mig saa mange Børn og som altid har været en trofast og stræbsom Kone, Dig vil Du, at jeg skal glemme!"

Denne eiendommelige Dyrskning fra et saadant Bæsen og det næsten i hans Dødsstund sprog selsomt og høitideligt blandt de phantastiske og halvt vilde Omgivelser ved et Optrin, som jeg aldrig kan glemme. Indtrykket, som den gjorde paa Ursula, var endnu tydeligere; hun ferled sin Nærbredders Leie og nærmede sig, med en stærk quindelig Deltagelse udpræget i hendes Ansigt, der Leie, der tilbørte dette bedagede Par, som nu skulde adskilles i det mindste for en kort Tid. Hun blev staaende der og

stirrede vist paa den Mand, der sandsynligviis var hendes Morbroders Morder, som om hun nu med Glæde vilde have lindret hans sjælelige Lidelser. Endog Assistenten forsøgte paa at løfte Hovedet i Beiret og betragtede med Interesse den anden Gruppe. Ingen talte imidlertid; thi Alle følte, at de høitidelige Grindringer og Aensler hos et Par i deres Stilling vare for hellige til at forstyrres. Samtalen fortsattes uden Afbrydelse imellem dem.

„Jeg ikke, Aaron, jeg ikke, Mand,“ svarede Prudence med en stærk Bevægelse i Stemmen; „det kan ingen Lev fordrø. Vi ere eet Kjød, og hvad Gud har sammenføiet, vil Gud ikke længe holde adskilt. Jeg kan ikke blive længe bagefter Dig, Mand, og naar vi atter mødes, vil jeg haabe, at det er paa et Sted, hvor hverken Planter eller Træer eller Jorder kunne volde os flere Bryderier.“

„Jeg er dog bleven haardt behandlet med Hensyn til disse Planter,“ mumlede Squatteren, der nu aabenbart var kommen til klarere Bevidsthed, end før, og ikke kunde lade være at dvæle ved det, der havde været hans Hovedbestjefsigelse i Livet, selv medens dette Liv smuldrede bort under hans Fødder, „haardt behandlet, Prudence, med Hensyn til disse Planter. Om man ogsaa vil sætte Litteraturernes Ret aldrig saa høit, kunde de dog ikke med nogen Rimelighed gjøre Fordring paa mere, end Træerne, hvorimod Drengene og jeg, som Du selv veed, forandrede

disse Træer til saa gode og smukke Planter, som en Mand nogensinde har flaaet til Markedet."

„Det er en Forandring af en anden Betskaft, som Du nu trænger til, Aaron; et andet Slags Forandring er det, som nu behøves. Vi maa Alle forandre os een Gang i vort Liv, i det mindste alle de, som ere Børn af puritanske Forældre og nedslamme fra gudsfrøgtige Forsædte, og det maa indrømmes, at i Betragtning af vor Alder og af Exemplets Vigtighed i en Familie som vor, have Du og jeg udsat det temmelig længe. Komme maa det, eller ogsaa noget Værre, og Tiden og Evigheden ere omtrent Et og det Samme for Dit Bedkommende, Aaron."

„Jeg vilde døe med et lettere Sind, Prudence, naar Assistenten blot vilde tilstaae, at den Mand, der fælder og flaab og sauger og flaabder et Træ, faaer en vis naturlig eller lovlig Ret til Planterne."

„Det gjør mig ondt, Tusindacres," tog Andries til orde, "at De anseer en saadan Tilstaaelse af mig for noðoendig for Dem i dette høitidelige Dieblil, da jeg ikke kan afgive den som en ærlig Mand. De maa hellere høre efter Deres Røne og forandre Dem, isald De kan og saasnart De kan. De og jeg have kun nogle faa Timer tilbage at leve i; jeg er en gammel Soldat, Tusindacres, og har seet over tretusinde Mennesker blive skudte ned i mine egne Rækker, ikke at tale om Fjendens,

og med saa megen Erfaring faaer en Mand tilsidst lidt Forstand paa Saar og deres Følger. Jeg er af den Formening, at ingen af os kan have mindste Haab om at overleve næste Nat, og derfor bør De faae denne Forandring bragt saa hastigt og saa godt istand, som De kan; thi der er ingen Tid at spille, og De er jo en Squatter. Dette er Diebliffet fremfor alle andre, Tusindacres, til at vise det sande Værd af Mæringsveie, Haandtering og Bestillinger, saavelsom af den Maade, hvorpaa deres Pligter ere blevne opfyldte. Det kan maaffee være fordelagtigere og baderligere at være Landmaaler og forstaae sig paa Regning og blive omtalt i Verden for Gjerninger, udførte efter en stor Maalestok; men endog hans Excellence selv kan, naar han kommer til det sidste Dieblif, være glad ved, at Kristelserne ved saa megen Lærdom og det, at han er en saa grundærlig Mand, ikke bringer ham til at misunde en fattig Assistent's Tilstand, der, om han end ikke forstod Nieget og ikke kunde udrette Nieget, dog opmaalte Jorderne med Trostob og gjorde det saa godt, han kunde. Ja, ja, gamle Aaron; De maa omvende Dem, siger jeg; og skulde Prudence ikke forstaae sig tilstrækkeligt paa Religionen og sin Bibel og paa at bede Gud have Barmhertighed med Deres Sjæl, saa er der min Søsterdatter, Dus Malbone, som forstaaer sig derpaa, og hvad langt bedre er, føler disse Ting fuldt saa godt som de fleste Præster, og bedre, end nogle domne og egen-

hjørter, der behandle deres Hjorder, som om det var Herrens Mening, at de kun vare til for at klippes, og som ere for lade til at gjøre Andet, end raabe — ikke med den hellige Skribents Ord: „Vagter, hvad er Kloffen? Vagter, hvad er Kloffen?“ men: „Mine elskede og høist kristelige og gudsfrugtige Brødre, betaler, betaler, betaler!“ Ja, der er altfor meget af saadan Gjerrighed og Egennytte til her i Verden, og det gjør Frelserens Sag Skade; men Sandheden er en saa klar og deilig Ting, min stakkels Aaron, at selv Løgne og Laster og alle Slags Syndigheder ikke længe kunne besudle den. Følg mit Raad og tal med Dus; og skøndt De upaatvireligt vil blive værre paa Legemet, vil De blive bedre paa Sjælen.“

Tusindacres vendte sit borte Ansyn om og saae vist paa Ursula. I min Elskedes yndige, kloge Ansigts klare Speil saae jeg den Kamp, der foregik, og jeg fandt, at jeg burde gaae. Frank Malbone forstod mit Blik, og vi forlode Huset og lukkede Døren efter os.

Der paafulgte nu to, for mig lange og angstelige Timer, under hvilke jeg og min Fedsager gik omkring i Rydningen for at udspørge de Mand, der dannede Opbudet, og høre paa deres Beretninger. Disse Mand mente det alvorligt med hvad de havde for; thi Agtelse for Loven er et fremherskende Træk i den amerikanske Charakter, og maaskee mere i Niv England, hvorfra de

fleste af disse Folk vare, end i nogen anden Del af Landet, hvor meget Squire Newcomes Lumpenhed end kunde synes at tyde paa det Modsaatte. Nogle Jagttagere paa-
 staae, at denne Agtelse for Loven er i Aftagende iblandt os, og at der i dens Sted vinkynligt yttres sig en Til-
 bøielighed til at tage Hensyn til locale Majoriteters An-
 skuelser, Onsker og Interesser, hvorved Landet bliver
 afhængigt af Mennesker, istedetfor af Grundsætninger. De
 Sidste ere evige og uforanderlige, og da de hidrøre fra
 Gud, ere Mennesker, hvor enstemmigt enige de end kunne
 være, ikke mere berettigede til at forsøge paa at forandre
 dem, end til at spotte Hans hellige Navn. Alt, hvad
 Gavnligt den mest ophøiede og omfattende politiske Frihed
 kan gjøre, bestaaer i at anvende disse Grundsætninger til
 Menneskeslægtens Bedste ved Bestyrelsen af dens daglige
 Anliggender; men naar man forsøger paa at afløse disse
 rene og retfærdige Retsregler med Love, udtænkte af
 Egennytten og haandhave ved Flertallets Magt, viser
 man kun Tyranniet i dets folkelige Form, istedetfor i dets
 gamle Stikkelse af kongelige eller aristokratiske Misbrug.
 Det er en fordærvelig Bildfarelse at troe, at Friheden
 vindes alene ved at Folket udøver Retten til at regjere,
 naar Maaden, hvorpaa denne Ret baade skal opfattes og
 udøves, ikke er nøiagtigt sammensmeltet med alle de folke-
 lige Anskuelser om hvad der er opnaaet. Denne Ret til
 at regjere betyder ikke Andet, end Folkets Ret til at be-

nytte sig af den saaledes erhvervede Magt til at anvende Retfærdighedens store Grundsætninger til dets egen Fordel og fra hvis Besiddelse det hidtil har været udelukket. Den giver ikke Myndighed til under nogetsomhelst Paaskud at gjøre hvad der i og for sig er urigtigt; og der vilde ikke være vundet Noget, isald Amerika, saasnart det havde befriet sig fra et Herredømme, der bortledede saa mange af dets Kræfter til Forøgelsen af et fjernt Folks Rigdom og Indflydelse, havde givet sig til at indføre en Samsundsorden, der vilde avlet lignende Retfærdigheder i dets eget Stjød.

Min gamle Bekjendt, den djerne Rhode Islander, var med i Opbudet, og medens jeg opholdt mig udenfor Huset, havde jeg en Samtale med ham, der for en Del kan tjene til at indvie Læseren i den bemmelige Tingenes Tilstand i Rydningen. Da vi mødtes ved Møllen, begyndte min Bekjendt, hvis Navn var Hosmer, saaledes:

„God Dag, Major, og hjerteligt velkommen i fri Luft!“ udbrod den kraftige Landmand, idet han frimodigt, men ærbødigt rakte mig Haanden. „De faldt i en Snare her, eller i en Hule blandt Tyve, og det er et rent Guds Forsyn, at De iagen kom til at see og indaande den friske Luft! Jeg har i denne Morgenstund drevet lidt omkring med Indianeren, og ingen Hund har bedre Næse, end han. Vi gik ind i Klostet ved Floden, og det er en fortvovlet Masse Planker, som det Utei har faaet i Van-

det, kan jeg fortælle Dem! De ere ligesaa vist fæmbundrede Pund, som de ere fyrgethve værd. De vilde have gjort deres Lykke, hver eneste Kjeltring af dem. Jeg ved ikke, om jeg ikke selv kunde faae Lyst til at bjerge saa mange og saa deilige Planker, hvad enten de nu vare skaarne med Rette eller ikke!"

Her taug den djerve, gamle Krabat for at give sig til at lee, hvilket han gjorde paa den samme frimodige og glade Maade, hvorpaa han talte og gjorde alt Andet. Jeg benyttede mig af Leiligheden til at faae et Ord indført til Svar.

"De er altfor ærlig en Mand til nogensinde at tænke paa at skjære Planker af anden Mandes Træer," svarede jeg. „Disse Menneſker have bestandigt ernæret sig ved uredelige Midler, og nu seer man, hvad det har ført til."

"Ja, det haaber jeg, at jeg er, Squire Littlepage, det haaber jeg, at jeg er. Strengt Arbeide og jeg have ikke været bange for hinanden, og saa længe en Mand kan og vil arbejde, faaer Satan ikke rigtigt Tag i ham. Men, som jeg sagde, Sporløs fulgte Sporet nedad Floden, skøndt det gik langs ad en temmelig slagen Fodsti; men den Indianer vilde ikke have større Uleilighed med at finde det paa en Landevei, end De og jeg vilde have med at finde vore Skrifsteder i Bibelen den ene Søndag, hvor vi havde holdt op den foregaaende. Jeg mærker mig altid

mine med en Snor, som den gamle Kone har flettet der-
til, og en rigtigt god Maade er det; for medens man
tager sine Briller med den ene Haand, er det saa nemt
at slaae Bibelen op med den anden. Det er saadan en
beqvem Ting at have ved Haanden; og naar De er ble-
ven gift med en eller anden fornem Dame nede i York,
Major, saadan en, som Deres Moder var, for jeg kjendte
hende og ærede hende, som vi da Alle gjorde her i Egnen
— men naar De er bleven gift, saa bed Deres Kone at
flette Dem en Snor til at finde Stedet i Bibelen med,
og Altid vil gaae godt; tro De en gammel Mands Ord."

"Jok, min Ven, jeg skal huske Deres Raad, selv om
jeg skulde gifte mig med en Dame her fra Egnen, og ikke
nede fra York."

"Her fra Egnen? Nei, vi have ingen Fruentimmer
her, der ere gode nok til Dem. Lad mig engang see;
Newcome har en Datter, der er gammel nok; men hun
er saa fortrivlet grim og vilde nu slet ikke passe sig for
Dem. Jeg troer ikke, at Littlepagerne vilde synes videre
godt om at slaae sig sammen med Newcomerne."

"Nei! Min Fader var en gammel Ven, eller i det
mindste en gammel Bekjendt af Mr. Newcome og maa
kjende hans Fortjenester."

"Ja, ja, jeg indstaaer for, at Generalen kjender
ham. Nu vel, Menneſſenatur er Menneſſenatur, og jeg
troer, sandt at sige, at ingen af os er halvt saa god,

som han burde være. Vi læse baade om tro og utro Forvaltere i den gode Bog, *Equire*," her standsede den gamle Landmand for at gjøre sig tilgode med en af sine hjertelige Pattere, der tydeligt viste, at han helt vel sølte Meningen af sine Ord. „Nu vel, Alle maa indrømme, at Bibelen er en god Bog. Jeg har aldrig slaaet den op, uden at lære Noget af den, og hvad jeg lærer, gjør jeg mig Umage for ikke at glemme. Men der kommer et Bud efter Dem, Major, fra Tusindacres's Hytte, og det vil sagtens vise sig, at han eller Assistenten er sit Endeligt nær.“

Lowiny kom ganske rigtigt for at kalde os ind i Huset, og jeg tog for Diebliffet Afsked med min Collega, den anden Major. Det var tydeligt nok, at denne ærlige Landmand gennemskuede Newcome og hans Uundersundighed og ikke var utilboielig til at gjøre opmærksom paa dem, men ikke desto mindre havde denne Mand begaaet en Feil, og det en for hans Klasse høist eiendommelig. Han kunde ikke tale uforbeholdent, men lod sig nøie med at give Bink om en Gjenstand, istedetfor strax at komme frem med Sproget og sige, hvad han havde at sige, og rumsterede saaledes imellem Bussene for at skræmme sit Vildt op, hvor han strax kunde have jaget det op ved at gaae lige løs paa det. Før end vi skiltes, gav han mig at forstaae, at Susquesus og min Tjener Jaap havde besgyndt at sætte efter de flygtede Squattere og vilde for-

følge deres Spor nogle Mile for at forvise sig om, at Tobit og hans Bande ikke lustedede omkring i Nærheden af Rydningen for at passe paa deres Eiendom og slaae et Slag, naar man mindst ventede det.

Dus kom mig imøde i Døren til Huset, nedslaaet og med taarefyldte Dine, men med en saa bellig Ro i sit ellers saa straalende Ansigt, at den tilkjendegav Beskaffenheden af den høitidelige Forretning, hvormed hun havde været beskæftiget. Hun udstrakte begge sine Hænder mod mine og hvidskede: „Morbroder ønsker at tale med os — om vor Forbindelse, antager jeg.“ Ursula skjælvede over hele Legemet, men hun gjorde en Anstrengelse, smilede vemodigt og vedblev: „Hør taalmodigt paa ham kjære Mordant, og glem ikke, at han i en vis Forstand er min Fader og ligesaa berettiget til min Lydighed og Ærbødighed, som om jeg virkelig var hans Datter.“

Da jeg kom ind i Bærelset, kunde jeg see, at Dus havde boldet Bon; Prudence havde fattet sig, men i Tusindacres's Ansigt laa der et vildt og uroligt Udtryk, som om Trivsel havde begyndt at omspænde ham netop i det Dieblis, da de maatte være mest nagende. Jeg bemærkede, at hans ængstelige Blik fulgte Dus's Skikkelse, og at han stirrede paa hende, som om hun var det Bæsen, der nyligt havde været Redskabet til at vække ham til Bevidsthed om hans farlige Tilstand. Men min Opmærksomhed lededes snart hen til det andet Lede.

„Kom hen til mig, Mordaunt, og kom Du ogsaa herhen, Dus, Du min kjæreste Datter og Søsterdatter. Jeg har nogle Ord af Bigtighed at sige Eder førend jeg gaaer bort, og blive de ikke sagte nu, blive de maaskee aldrig sagte. Det er stedsse bedst at gribe Tiden ved Pandebaaret, som man siger, og jeg skal ikke bestyldes for at forhaste mig med at tale, naar ikke alene min ene Fod, men begge mine Fødder og min halve Krop med Dette kunne siges at være i Graven. Hør nu efter en gammel Mand's Raad og afbryd ikke mine Ord, førend de alle ere blevene sagte; thi jeg bliver svagere og svagere og har ikke Kræfter nok til at faste noget af dem bort.“

„Mordaunt har sagt tydeligt nok, at han elsker og beundrer min Pige, og at han ønsker og haaber og venter at gjøre hende til sin Kone. Paa den anden Side har min Søsterdatter Ursula eller Dus tilstaaet og indrømmet, at hun elsker, agter og ærer Mordaunt og ønsker at blive hans Kone. Alt dette er naturligt, og der var en Tid, da det vilde have gjort mig saa glad, som Dagen er lang, at høre det blive sagt baade af den ene og den anden af Parterne. I vide, mine Børn, at jeg elsker Eder begge lige høit, og at jeg i enhver Henseende, undtagen med Hensyn til timeligt Guds, anseer Eder for at være saa godt skikkede til at blive Mand og Kone, som noget ungt Par i Amerika. Min Pligt er Pligt, og den maa opfyldes. General Littlepage var min Oberst,

og da han selv er en ærlig og hæderlig Mand, er han fuldkomment berettiget til at vente, at navnlig en enhver af hans forrige Kapitainer opfører sig saaledes imod ham, som han vilde, at han skulde opført sig imod ham. Skjøndt nu Himlen er Himlen, maa denne Verden dog betragtes som denne Verden, og Reglerne for dens Styrelse bør iagttages paa deres Sted. Malbonerne ere en hæderlig Familie, ved jeg nok, og skjøndt Dus's egen Fader var lidt vild og lefsindig og udsteiende —

„Kjære Morbroder!“

„Sandt, min Pige, sandt; han var Din Fader, og et Barn skal ære sine Forældre. Det indrømmer jeg og vil ikke sige Mere, end uundgaaligt nødvendigt. Desuden, havde Malbone sine flotte Egenstaber, saa havde han ogsaa sine gode. Der kunde ikke findes en smukkere Mand nær og fjernt, hvilket min stakkets Søster sølte, tør jeg nok sige; og han var saa modig som en Bulbider, og adelmødig og godhjertet, og mange Wiennesker bleve ganske indtagne af disse blændende Egenstaber og ansaae ham for bedre, end han var. Ja, ja, Dus, mit Barn, han havde sine gode Egenstaber ligesaa vel som sine flotte. Men Malbonerne ere Gentlemen, hvilket kan sees paa Dus's Broder, Frank, og andre Medlemmer af Familien. Ogsaa min Moders Familie, gennem hvilken jeg er beslægtet med Dus, var meget god — endog bedre, end Gojemans'erne — og Pigen er en sødt Dame. Det

kan Ingen negte; men Blodet gjør ikke Alt. Børn skulle ernæres og klædes, og Penge ere dog nødvendige til Enighed og Velvære i en Familie. Jeg kjender godt Madame Littlepage. Hun er en Datter af gamle Herman Morsdaunt, der var en stor Gentleman i Landet, Eier af Diavnereden og andre Godser, og holdt Omgang med de fornemste Folk i Provindsen. Nu vil Madame Littlepage, der er bleven saaledes opvant og opdraget, maaskee ikke synes om at have Dus Malbone, en Landmaalerassistent's Søsterdatter og en Pige, der selv har gaaet med Kjeden, hvorfor jeg kun ærer og elsker hende saa meget desto høiere, Mordaunt, men hvorfor en haardt dømmende Verden vil foragte hende —"

"Min Moder — min ædle, retfærdigt dømmende og rigtigt følende Moder — aldrig!" udbød jeg, henvendt af en Følelse, som det var mig umuligt at beherstke.

Mine Ord, min Tone og mit Alvor gjorde et dybt Indtryk paa mine Tilhørere. En Straale af smerteblansdet Fryd seer som en elektrisk Gnist hen over Ursulas Ansigt. Assistenten saae vist paa mig, og det var let i Udtrykket af hans Ansigt at spore den dybe Interesse, han følte for mine Ord, og den Vigtighed, han tillagde dem. Hvad Frank Malbone angik, da vendte han sig om for at skjule de Taarer, der trængte sig frem i hans Dine.

"Kunde jeg troe — kunde jeg haabe det, Mor-

daunt," sagde Assistenten, "vilde det være en glad Trøst for min bortgaaende Mand; thi jeg kjender General LITTLEPAGE saa godt, at jeg er overbevist om, at han er en retfærdig og retsindig Mand og at han i Tidens Længde vilde betragte Tingene, som de bør betragtes. Med Madam LITTLEPAGE frygtede jeg for, at det forholdt sig anderledes; thi jeg har altid hørt, at MORDAUNT'erne vare nogle egne Folk og tænkte som forsinde Folk pleie at tænke. Dette gjør imidlertid en vis Forandring i mine Ansættelser og Planer. Imidlertid, mine unge Venner, maa jeg nu forlange et Løfte af Eder — et høitideligt Løfte til en døende Mand — og det er —"

"Hør mig først, Assistent," afbrød jeg ham ivrigt, "førend De overilet og jeg havde nær sagt grusomt bevæger Ursula til et uforståeligt Løfte, der kunde gjøre os Begge ulykkelige for vort hele Liv. De, De opfordrede, fristede, formaaede selv mig først til at elske hende, og nu, da jeg kjender og paastjønner hendes Værd, gyder De Vand i min Ild og byder mig at gjøre, hvad det nu er for siddigt at tænke paa."

"Det tilstaaer jeg, det tilstaaer jeg, min Søn, og jeg haaber, at Herren i sin store Misfandhed vil tilgive mig den store Feil, jeg begik. Vi have for talt herom, MORDAUNT, og De vil erindre, at jeg sagde Dem, at det var Du selv, der først bragte mig til Erkjendelse af Sandheden og til at indsee, hvor langt bedre og sommes

ligere det var, at jeg holdt Dem tilbage, end at jeg oymuntrede og tilskyndede Dem. Hvorledes gaar det til, min kjære Pige, at Du har glemt alt dette og nu synes at ønske, at jeg netop skal gjøre, hvad Du raadede mig til ikke at gjøre?..

Ursulas Ansigt blev ligblegt; derpaa rødmede det som den klareste Sommeraften, og hun sank paa sine Knæ og skjulte sit Ansigt i det grove Sengenæppe, idet hendes sanddru og oabne Natur udtalte hendes Svar.

„Morbroder,“ sagde hun, „dengang vi først talte om denne Sag, havde jeg ikke seet Mordaunt“

Jeg knælede ved Siden af Ursula, trykkede hende til mit Bryst og søgte at udtrykke den dybe Følelse af Taknemmelighed, jeg følte ved at høre denne aabenhjertige Forklaring, ved saadanne Kjærtegn, som Naturen og Følelsen fremkaldte. Dus snoede sig imidlertid blidt ud af mine Arme, og vi reiste os og stode og oppebiede Virkningen paa Assistenten af hvad han nys havde seet og hørt.

„Jeg seer, at Naturen er stærkere, end Fornuft og Anskuelser og Sædvaner,“ vedblev den gamle Mand efter en lang, grublende Pause; „men jeg har kun en kort Tid tilovers til denne Sag, mine Børn, og maa bringe den til Ende. Lov mig, begge To, at I ikke ville gifte Eder undtagen med General Littlepages og den gamle Madame Littlepages og den unge Madame Littlepages

frivillige Samtykke saa længe de Alle eller nogen af dem lever."

"Det lover jeg Dig, Morbroder," sagde Dus med en Beredvillighed, som jeg neppe kunde tilgive; „det lover jeg Dig, og jeg skal holde mit Løfte, saa sandt jeg elsker Dig og ærer og frygter min Skaber. Det vilde være en Ulykke for mig at træde ind i en Familie, som ugjerne vilde modtage mig —"

„Ursula! Dyrebareste — dyrebareste Ursula — bestemt dog! Er jeg da Intet i Dine Dine?"

„Det vilde ogsaa være en Ulykke for mig at leve uden Dig, Mordaunt; men i det ene Tilfælde vilde jeg opretholdes af Bevidstheden om at have opfyldt min Pligt, medens jeg i det andet vilde i Alt, hvad der gik mig imod, see en Straf for mine egne Wildfarelser."

Jeg vilde ikke give noget Løfte; thi, sandt at sige, skjøndt jeg intet eneste Dieblisk nærede den ringeste Mistillid til min Fader og Moder, stolede jeg dog ikke paa min kjære og ærværdige Bedstemoder. Jeg vidste, at hun ikke alene havde sat sin Hu til, at jeg skulde gifte mig med Pricilla Bayard, men ogsaa, at hun havde en Lidenskab for at stifte Partier i sin egen Familie, og jeg frygtede for, at hun havde noget af Alderdommens Fastholden ved dens egne Anskuelse. Dus bestræbte sig for at formaae mig til at give mit Ord, men jeg undgik at

binde mig, og alle Bønner opgaves paa Grund af en Bemærkning, som Assistenten fort efter gjorde.

„Lige meget, lige meget, kjære Barn; Dit Løfte er nok. Saa længe Du er trofast, gør det Intet til Egen, om Mordaunt er baleskarrig eller ikke. Og nu, Børn, ønsker jeg ikke at tale mere om denne Verdens Anliggender, men henvende alle mine Tanker paa Gud, og jeg vil derfor sige Eder mine Afkedsord. Hvad enten I blive gifte eller ikke, beder jeg Gud den Almægtige at skænke Eder sin bedste Velsignelse saavel i dette, som i det tilkommende Liv. Lever saaledes, mine kjære Børn, at I kunne gaae det høitidelige Dieblis, brødt I nu ser mig, imøde med Haab og Glæde, paa det at vi Alle herefter kunne mødes i Himlens Sale. Amen.“

Paa denne Velsignelse fulgte en kort, høitidelig Pause, der afbrødes af en frygtelig Stonnen, som arbejdede sig frem af Tusindacres's brede Bryst. Alles Bine vendtes om mod den anden Seng, der dannede den mest flaaende Modsetning til den rolige Skueplads, der omgav hans bortdragende Sjæl, omkring hvem vi havde flokket os. Kun jeg nærmede mig Prudence, der som en trofast Hustru klyngede sig til sin Mand til det Sidste. „Ven af hans Ven, og Kjød af hans Kjød“. Jeg maa imidlertid tilstaae, at Rædsel lammede mine Lemmer, og da jeg var kommen hen til Fødderne af Squatterens Leie, blev jeg flaaende som rodfæstet til Gulvet.

Tusindacres var ved Hjælp af Vuder bleven løftet saaledes op, at hans halve Krop var kommen i en siddende Stilling, en Forandring, han havde forlangt under det foregaaende Optrin. Hans aabenstaaende Dine vare spøgelseagtige, vilde, haabløse. Idet Læberne trak sig sammen af Dødskrampen, gave de hans barske Ansigt et Slags sardonisk Grin, som gjorde det dobbelt skrækkeligt. I dette Dieblis kom der en pludselig Ro over Ansigtet og Alt blev stille. Jeg vidste, at det sidste Aandedræt endnu var tilbage, og ventede paa det, ligesom den fortryllede Fugl stirrer paa Slangens Baalliste. Det kom og aabnede Læberne saaledes, at de viste hver eneste Tand, og der manglede ikke een i dette Jernlegeme; men dette Syn var for frygteligt selv for mine Nerver, og jeg bedækkede mine Dine. Da jeg atter tog Haanden bort, opfangede jeg et Glimt af den Humle Bølg, hvori Morderens og Squatterens Mand havde dvælet saa længe, idet Prudence var i Begreb med at lukke de brustne, men endnu stedse glødende Dine. Jeg havde aldrig før seet et saa modbydeligt Lige, og ønsket ikke at faae Magen til det at see.

Trettende Kapitel.

Jeg bemærkede, at hverken Assistenten eller Dus betragtede den modbydelige Gjenstand, som fremstillede sig i Tusindacres's Lig, efterat dette egenfjærlige og egenfindige Væsen havde or hørt at leve. Jeg lod strax en anden Hytte gjøre istand til dets Modtagelse, og Liget blev ufortøvet bragt derhen. Prudence ledsagede det afsjælede Legeme og tilbragte Næsten af Dagen og hele den paa følgende Nat der i Selskab med Lowiny, ligesom Mændene af Opbudet af og til bøde hende Mød og Hjælp. To eller tre af dem, der vare Tømmermænd af Haandsværk, forfærdigede en Kiste af Grantræ, og Liget blev paa sædvanlig Maade lagt i den. Andre gravede en Grav midt i en af de raa Marker, som Squatteren havde til-egnet sig til egen Brug, og gjorde saaledes Alting færdigt til Begravelsen, saasnart Ceroneren, efter hvem der var gaaet Bud, havde holdt Liassue.

Bortfjernelsen af Tusindacres's Levninger efterlod et Slags hellig Ro i Assistentens Hytte. Min gamle Vens Kræfter aftog mere og mere, og han talte kun lidt. Han beholdt sin Bevidsthed til det Sidste, og Dus bad ofte med ham i Løbet af Dagen. Frank og jeg hjalp med til at forrette Tjeneste som Sygevogtere, og vi for- maade Dus til at gaae ovenpaa og søge at hvile sig

lidt efter sin utrættelige Narvaagenhed. Henved Solens Nedgang henvendte Andries sig atter tildels til mig, der sad ved hans Side, da Dus dengang sov.

"Jeg mærker nu, at jeg lever til i Morgen, Mordaunt," sagde han; „men lad Døden komme naar den vil; den kommer fra min Herre og Skaber og er velkommen. Døden har ingen Skræk for mig."

"Det har den aldrig havt, Capitain Gojemans, hvilket Deres hele Løbebane ved Haren noksom viser."

"Ja, min Gut, der var en Tid, da jeg vilde været glad ved at være bleven stødt paa Balpladsen og være falden med Montgomery og Laurens og Wooster og Warren og saadanne tappre Helte; men nu er det Altsammen forbi. Jeg er som en Mand, der er gaaet over en vid Slette og er kommen til dens Grandse, hvor han seer en bundløs Afgrund, hvori han nu skal træde ned. Ved et saadant Syn. min Gut, synes alle Slettens Besværligheder, Gjenværdigheder og Vanskeligheder saa ubetydelige, at de glemmes. Men De maa ikke troe, at jeg mener, at Evigheden er en Afgrund af Frygt og Smerte og Fortvivlelse for mig; thi Guds Godhed har opklaret min Sjæl i saa Henseende, og Haab og Kjærlighed og Længsel efter min Skaber ere komne i deres Sted. Førend jeg forlader Dem, Mordaunt, lunde jeg ønske at sige Dem et Par Ord om denne hellige Gjenstand, ifald De ikke har Noget derimod."

„Stig Alt og hvad De vil, kjære Assistent. Vi ere Benner fra Leiren og Valpladsen, og Ingens Raad kan være mig kjærkomnere, end Deres, i et saa høitideligt og sanddru Dieblif som dette.“

„Jeg takker Dem, Mordaunt, takker Dem af mit ganste Hjerter. De veed, hvorledes det har været med mig siden min Barndom; thi mange Gange har De og jeg talt om disse Ting i Leiren. Jeg var kun ung, da jeg kom ud i Verden, og maatte hjælpe mig frem uden Fader og Moder. Da jeg var eneste Barn efter min Fader, thi Dus er, som De veed, en Datter af min Halvsøster, var der Ingen, som tog sig af mig, og jeg vorede op i stor Uvidenhed om Hærskarernes Herre og om mine Pligter mod ham og hans velsignede Søn. Nu vel, Mordaunt, De veed, hvorledes det gaaer til i Skovene og ved Hæren. En Mand er langt fra saa god der, som det forlanges af ham af den Almægtige, der gav ham hans Sjæl og frelste ham fra hans Synder og hver Dag rækker ham Naademidlerne. Da jeg kom her til med Dus, vidste et Barn næsten ligesaa god Bæstet som jeg om Religionens sande Betsæffenhed. Men denne herlige Pige har ved den guddommelige Naade været Midlet til at bringe en gammel, uvidende Mand til Erkendelse af hans sande Tilstand og lært mig bedre Sæder, end dem, De kjendte hos mig. Forhen holdt jeg nok af en Svir, Mordaunt, og Punsch og andre velsmagende

Drikke vare mig meget kjærkomne, ja og det endog efterat
 Narene kunde og burde have viist mig det Taabelige i en
 saadan Levemaade. Men De har i denne Sommer ikke
 seet Glaslet ved mine Læber, min Gut, paa urassende
 Tider, eller utilbørligt ofte, og det ere de Samtaler, som
 jeg har havt med Dus derom. Skyld i. Det vilde have
 glædet Deres Hjerter, Wordaunt, at have seet den kjære
 Pige sidde paa mit Skjød og glatte mine gamle, graa
 Haar med sine bløde, hvide Fingre og lege med mine
 haarde, røde Kinder, ligesom Barnet leger med Moderens,
 medens hun talte med mig om Christi Historie og hans
 Lidelser for os Alle, og viste mig, hvorledes jeg skulde
 lære min Frelser at kjende i Sandhed og Dyrtighed!
 De finder Dus smuk og behagelig at see til og behagelig
 at tale med; men De kan ikke lære Pigen at kjende i
 hendes gyldne Farver, Wordaunt, førend hun begynder
 at tale usorbeholdent med Dem om Gud og om Forløs-
 ningen.“

”Jeg kan troe alt muligt Godt om Ursula Walbone,
 kjære Assistent, og ingen Munk kunde være sødere for
 mine Øren, end saaledes at høre Dem udtale hendes
 Priis.“

Assistentens Død indtraf, som han selv havde foruds-
 sagt, omtrent ved Daggry den følgende Morgen. Et
 roligere Endeligt har jeg aldrig været Vidne til. Hans
 Lidelser ophørte flere Timer førend han drog sit sidste

Suf, men i Løbet af Dagen havde han hvidsket til mig, at han undertiden følte Smerter, hvilket han dog ønskede at skjule for Dus, for at det ikke skulde forøge hendes Sorg. „Saa længe den kjære Vige er uvidende om mine Lidelser,“ tilføjede den fortræffelige gamle Mand med sagte Stemme, „kan hun ikke tage sig det saa meget til Hjerter for min Skyld, eftersom hun maa have Tillid til Værdien af sin egen gode Gjærning og troe, at jeg kun nærmer mig min Lyksalighed. Men De og jeg, Mordaunt, vi vide, at Mennesker ikke ofte blive studte gennem Kroppen, uden at føle mange Smerter, og jeg har haft min Del deraf — ja, jeg har haft min Del deraf!“ Ikke desto mindre vilde det have været vanskeligt for den, der ikke var indviet i Hemmeligheden, at opdage det mindste Tegns paa, at den Lidende udslod en Tiendedel af de Smerter, han virkelig følte. Ursula blev skuffet og endnu i denne Time er hun uvidende om, hvor meget hendes Morbroder led. Men denne Smerte ophørte, som sagt, aldeles omtrent Klokken ni, og Andries slumrede endog mange Minuter ad Gangen. Dog ikke længe førend Lyset vendte tilbage vaagnede han atter op og slumrede ikke mere ind, førend han faldt i Dødens lange, sidste Søvn. Hans Søsterdatter bad med ham omtrent Klokken fem, hvorefter han syntes at betragte sig som færdig til den sidste Afmarsch.

Det var maaffet paa Grund af Patientens Alder,

men i dette Dieblit anmeldte Døden sit nærforestaaende Komme ved en hurtig Glippen af Sandserne. Først indtraadte en Besværlighed ved at høre og derpaa en hurtig Svækkelse af Synsønen. Den Første betegnedes for os ved en Gjentagelse af Spørgsmaal, som allerede mere end en Gang vare blevene besvarede, medens den sørgelige Omstændighed, at Synet var, om ikke aldeles forsvundet, saa dog i Begreb med at forsvinde, tilkjendegaves derved, at uagtet Du svævede omkring ham som en beskyttende Engel, spurgte han dog ivrigt efter hende.

„Her er jeg, Morbroder,“ svarede den hulde Vige med skjælvende Røst, „her, foran Dig, i Begreb med at vade Dine Læber.“

„Jeg længes efter Vigen — det vil sige — jeg ønsker, at hun skal være nær ved mig, naar Sjælen stiger op til Himlen. Kald paa hende, Frank eller Mordaunt.“

„Kjære — kjæreste Morbroder, jeg er her — her foran Dig — nærmest ved Dig af Alle, næsten i Dine Arme,“ svarede Du og talte med en Anstrengelse, der kostede hende meget, saa høit, at han kunde høre hende. „Tro ikke, at jeg kan forlade Dig, førend jeg veed, at Din Aand er stegen op til Guds Naades Throne.“

„Det vidste jeg,“ sagde Assistenten og søgte at løfte Armene op for at samle efter sin Søsterdatter, der afværgede Anstrengelsen ved at tage hans matte, flamme-
 Haand i begge sine. „Hust paa mine Ønsker angaaende-

Mordaunt, min Vige — men skulde Familien samtykke, saa tag ham med min Velsignelse — ja, min bedste Velsignelse. — Kys mig, Dus. — Var det Dine Læber? — De vare saa kolde, og Du er ellers aldrig kold, hverken om Hænderne, eller om Hjertet. Mordaunt — kys De mig ogsaa, min Gut — det var varmere og havde mere Kærlighed i sig. — Frank, giv mig Din Haand — jeg skylder Dig Penge — der er en Strømpe halvt fuld af Dollars. — Din Søster vil betale min Gjæld. Og General Littlepage skylder mig Penge — men mest skylder han mig dog Velvillie. — Jeg beder Gud velsigne ham — og velsigne Madame Littlepage — og gamle Madame Littlepage, som jeg aldrig har seet — og Majoren, eller Obersten, som han nu kaldes — og hele vort Regiment — og Dit Regiment med. Frank, som var et meget godt Regiment. Farvel, Frank — Dus — Søster — herlige — Jesus Christus, annam min —

Disse Ord kom kun frem med Vige og bleve snarere hvidskede, end sagte høit. Derhos kom de med afbrudte Mellemrum, især mod Slutningen, ligesom for at bebude det nærførestaende Komme af den Tilstand, for hvilken de vare de mere umiddelbare Forløbere. Ikke saasnart var den sidste af de af mig optegnede Stavelser udtalt, førend Aandedrættet for en Tid horte op. Jeg fjernede Dus med blid BOLD, idet jeg lagde hendes Arm i hendes

Broders, og vendte tilbage for at lægge Mærke til det sidste Gisp. Dette sidste Aandedræt, hvori Sjælen synes at udaandes, var roligt, stille og saa let, som det lod sig forene med Sjælens Adskillelse fra Legemet, og efterlod det Udtryk af salig Fred i den Hedengangnes haarde, bedagede, rynkede, men dog hjærlige Ansyn, som den Dødes Benner saa gjerne stue. Af alle de Dødsfald, jeg har bivaanet, var dette det roligste og bedst stillede til at gjenoplive en Christens Forhaabninger. Hvad mig selv angik, føiede det en dyb Agtelse for Ursula Malbones Charakter og moralske Egenskaber til den Kjærlighed og Beundring, jeg allerede havde næret for hende og som vare Frugterne af hendes Skjønhed, Vid, Hjerter og andre Fuldkommenheder.

De tvende imødesete Dødsfald havde nu fundet Sted, og det stod nu kun tilbage at blive færdig med de juridiske Spørgsmaal, hidrørende fra de Begivenheder, der havde foranlediget dem, begrave Ligene og vende tilbage til Heden. Jeg sørgede for, at en af Hytterne blev gjort istand til Ursula og Lowiny, hvilken Sidste endnu stedse holdt sig til os, medens Assistentens Lig lagdes i en Kiste, som var bleven forfærdiget af de samme Hænder og paa samme Tid som den til Tusindacres. Ved Middagstid kom Coroneren, ikke Squire Newcome, men en Anden, efter hvem han selv havde sendt Bud, og der blev strax sammensat en Jury af Medlemmer af Opbudet.

Forhandlingerne varede ikke længe. Jeg fortalte min Historie, eller saa meget af den, som der behøvedes, fra Begyndelsen til Enden, og Andre aslagde Vidnesbyrd om de forskjellige Afsnit af Begivenhederne. Kjendelsen lød med Hensyn til Assistenten paa: "Vord ved en eller anden ubekjendt Persons Haand," og med Hensyn til Tusindacres paa: "Tilfældigt Dødsfald". Det Første var upaa tvivleligt rigtigt; hvad det Sidste angaar, da troer jeg, at der var ligesaa lidet "Tilfældigt" med i Spillet her, som ved enhver anden Leilighed, hvor en Mand er bleven skudt igjennem Kroppen af en sikker Haand og et ligesaa sikkert Die. Men saaledes lød Kjendelsen, og til Støtte for min Mening havde jeg ikke Andet, end Formodninger om Indianerens Virksomhed ved Drabet paa Squatteren.

Samme Aften, og en kold Efteraarsaften var det, begravede vi Tusindacres midt paa den omtalte Mark. Af hele hans talrige Familie vare kun Prudence og Lewiny tilstede. Forretningen varede kun kort, og Boldsomhedens Mand steg ned i Graven for at blande sig med Jordklumperne, uden nogen almindelig Bøn, et Vers af den hellige Skrift, eller nogensomhelst religiøs Ceremoni. Mændene, der havde baaret Liget, og de saa tilstedeværende Tilskuere kastede Graven til, rundede den smukt og brødfædede den med Græstørv, og de vare allerede i Begreb med at vende tilbage til Baaningshusene, da den dybe Stilhed, som havde hersket under hele den korte Høis-

tidelighed, pludseligt afbrødes af Prudences klare, fyldige Stemme, der talte i en Tone og paa en Maade, som standsede ethvert Skridt.

„Mænd og Brødre,“ sagde denne overordentlige Kvinde, hos hvem mange af hendes Stillings Laster formildedes af mange af hendes Kjønns og Oprindelses Dyder, „thi jeg kan ikke kalde Eder Naboer og vil ikke kalde Eder Fjender, jeg takker Eder for denne Handling af sømmeligt Hensyn for baade den Hedengangne og de Efterlevende, og fordi I saaledes ere komne og have begravet min Døde, hvem jeg nu ikke længere kan see.“

En saadan lignende Tiltale, ja endog nogle af de samme Ord vare noget Sædvanligt, men da Ingen havde ventet noget af det Slags i dette Dieblis, overraskede det os ligesaa meget, som det forbausede os. Dog da Selskabet havde forvundet sin Forundring, begav det sig til Hytterne, efterladende mig alene hos Prudence, der stod ved Graven og rokkede som sædvanligt med Kroppen.

„Natten truer med at blive kold,“ sagde jeg, „og De gjør vel i at vende tilbage til Hytterne med mig.“

„Hvad ere Husene nu for mig? Aaron er borte, Drengene, deres Koner og Børn og mine egne Børn ere flygtede og have ikke efterladt sig Andre her i Rydningen, end Lowiny, der hvad Følelser angaaer mere tilhører Eder, end mig og Mine, og det Lig, der ligger under Grønsværen. Der er noget Bohave i Husene, som jeg

troer, at selve Loven vilde tilstaae os, og maaskee En eller Anden kunde trænge til det. Lad mig beholde det, Maasjor Littlepage, til Hjælp til at flade og søde mit Afkom, og jeg skal aldrig mere forurolige dette Sted. Man vil ikke kalde Naron en Squatter, fordi han har udfyldt det lille Stykke Jord, og een Gang vil De maaskee ikke negte mig ligesaa meget ved Siden af det. Det er nu snart forbi med min Squatten, og det næste Sted, hvor jeg opflaaer min Bolig, vil være det sidste."

"Jeg ønsker paa ingen Maade at skade Dem, min gode Kone. Deres Bøhave kan De lade flytte herfra, naar De vil," svarede jeg, "og jeg skal endog hjælpe Dem dermed, saaledes at Deres Sønner kunne blive istand til at modtage Tingene uden Fare for dem selv. Jeg huser at have seet en temmelig stor Pram i Floden nedenfor Møllen; kan De sige mig, om den er der endnu eller ikke?"

"Hvorfor skulde den ikke være der? Drengene byggede den for to Aar siden til at flytte Gods med, og det er ikke rimeligt, at den er gaaet sin Vej af sig selv."

"Godt, saa vil jeg bruge denne Baad til at skaffe Deres Bøhave bort uden Fare for Dem selv. I Morgen skal enhver Gjenstand af Vardi, som findes her paa Stedet og hvortil De kan have noget Ret, blive bragt ned i denne Baad, som jeg derpaa vil sende nedad Floden med min egen Neger og Indianeren, der skulle forlade den

et Par Mile længere nede, hvor de, som De sender afsted efter den, kunne tage den i Besiddelse og føre Godset hvorhen De selv vil."

Konen syntes at blive forundret og endog rørt over dette Forslag, men lod dog ikke til ganske at troe mine Bevæggrunde.

"Kan jeg stole paa det, Major Littlepage?" spurgte hun tvivlende. "Tobit og hans Brødre vilde blive fortvivlede, isald der herunder skulde skjule sig en List for at fange dem."

"Tobit og hans Brødre have Intet at frygte af nogen Troløshed fra min Side. Har en Gentlemans Ord intet Værd i Deres Dine?"

"Jeg veed, at Gentlemen i Almindelighed holde, hvad de love, og det har jeg ogsaa ofte sagt Aaron som en Grund, hvorfor han ikke burde handle ilde med deres Eiendom; men han vilde ikke høre mig. Nu vel, Major Littlepage, jeg vil troe Dem og søge Prammen paa det Sted, De har nævnt. Gud velsigne Dem derfor og give Dem Fremgang i hvad der ligger Dem mest paa Hjertet! Vi sees aldrig mere — Farvel!"

"De vil dog vel vende tilbage til Huset og tilbringe Natten under Tag?"

"Nei, her forlader jeg Dem. Husene indeholde nu kun Lidet, som jeg holder af, og jeg vil hellere være ude i Skoven."

„Men det er saa koldt, og vi saae Frost i Nat.“
 „Det er koldere dernede i Graven,“ svarede Konen
 og pegede sorgmodigt med sin lange strumpne Finger paa
 den Hoi, der skjulte hendes Mands Levninger. „Jeg er
 vant til Skoven og gaaer for at søge mine Børn. Den
 Moder, der søger efter sine Børn, lader sig ikke holde
 tilbage af Storm og Frost. Nok engang Farvel, Major
 Littlepage. Gud ihukomme, hvad De har gjort og vil
 gjøre for mig og Mine!“

„Men De glemmer Deres Datter. Hvad skal der
 blive af Deres Datter?“

„Lowiny har faaet Dus saa inderligt kjær og sønster
 at blive hos hende saa længe Dus vil tillade hende det.
 Blive de kjede af hinanden, kan min Datter let finde os.
 Ingen af mine Døttre vil være længe om en saadan
 Søgen.“

Da alt dette lød sandsynligt og godt nok, havde
 jeg ingen flere Indvendinger at gjøre. Prudence bevæ-
 gede Haanden til Afsked og skred hen over de øde Marker
 med en Mands Skridt, begravende sin høie, magre Skif-
 felse i Skovens Skygger med ligesaa liden Betænkning,
 som en Anden vilde have betraadt de velbekjendte Udgange
 til en By med. Jeg saae hende aldrig siden, men fik dog
 et Par Hilsener fra hende gennem Lowiny.

Da jeg vendte tilbage fra Graven, kom ogsaa Jaap
 og Sporløs tilbage fra deres Søgen. Den Beretning,

de aslagde, var fuldkomment tilfredsstillende. Efter det Spor at dømme, som de havde forfulgt flere Mile, vare Squatterne flygtede og tyede hen til et eller andet affides Punkt, saa at der ikke var Noget af dem at befrygte i denne Del af Landet. Jeg gav nu mine Befalinger med Hensyn til Familiens Efterladenskaber, som hverken vare synderligt talrige eller kostbare, og jeg kan ligesaa gjerne strax her sige, at Alting blev udført næste Dag i nøieste Overensstemmelse med det af mig givne Løfte. Det første af de Budskaber, jeg fik fra Prudence, indløb inden en Maaned og indeholdt en Tilstaaelse for Modtagelsen af hendes Sager, Mølleværket derunder indbefattet, og en Bevidnelse af hendes dybe Taknemlighed for denne Tjeneste. Jeg har derhos Grund til at troe, at næsten Halvparten af Planterne faldt i Squatternes Hænder, nemlig den Del af dem, der alt laa i Strømmen, da vi flyttede fra Stedet, og som skylledes bort af Regnen, der kort efter begyndte at falde. Hvad der senere fandtes, blev solgt, og Udbyttet deraf anvendtes til at dække Omkostningerne ved Opbudet og til Foræringer til Deltagerne i dette, for at opmuntre dem til at haandhæve Lovens Majestæt.

Tidligt næste Morgen traf vi vore Forberedelser til at forlade den øde Ølle. Ti Mand af Opbudet for- enede sig om at besørge Assistentens Lig flyttet hen til Reden, hvilket skete ved, at der forfærdigedes en plump

Baare, som bæres af to Heste, der havde den hængende imellem sig. Jeg blev ved Liget, men Dus gik, ledsaget af Lowiny og under sin Broders Beskyttelse, isorveien og oppebiede i Assistentens Hytte vort Komme. Der tilbragte vi den første Nat underveis, og Dus og Frank gik derpaa atter isorveien til Rieden, stakkels Andries's endelige Blivested, hvor Broderen og Søsteren indtraf en Time før Middag, hvorimod vi Andre først kom dertil med Liget da Solen var ved at gaae ned.

Idet vort lille Dptog nærmede sig Huset, saae jeg i den Frugthave, som omgav det, en Mængde Vogne og Heste, som jeg i Begyndelsen ansaae for en Forsamling af Forpagterne, der havde indfundet sig for at vise Assistentens jordiske Levninger den sidste Geng. Men snart opklaredes den rette Sammenhæng sig for mig. Da vi langsomt nærmede os, hele Dptoget tilføds, opdagede jeg mine kjære Forældre, Oberst Folloch, Kate, Pris, Bayard, Tom Bayard, ja selv min Søster Kettletas blandt Gruppen. Og til allersidst saae jeg min dyrebare og ærværdige gamle Bedstemoder, der, skjøndt lidt forstræffet ved Synet af Ligisten, ilede mig imøde.

Her var altsaa næsten hele Familien Littlepage forsamlet tilligemed to eller tre af dens nærmeste Venner. Frank Malbone var ligeledes tilstede og havde uden Tvivl fortalt sin Historie, saa at Selskabet ikke kunde overrastes ved Synet af os. Paa den anden Side kunde jeg godt

forstaae, hvorledes det Hele var gaaet til. Franks Bud havde truffet Selskabet i Fishkill, forrettet sit Grinde, sat Alle i Bevægelse paa Kjærlighedens og Betymrings Binger, og her vare de. Reisen havde heller ikke været saa særdeles hurtig, da der var forløbet en tilstrækkelig Tid efterat min Anholdelse af Squatterne først var bleven mine Venner bekjendt og indtil nu, til at der kunde være gaaet Bud til Lilacsbusk og være kommet Svar derfra.

Kate fortalte mig siden, at det havde seet meget høitideligt og imponerende ud, da vi nærmede os Porten paa Ravnereden med Assistentens Lig. Foran gik Susquesus og Jaap, begge bevæbnede og den Sidste tillige forsynet med en Dre, for, naar det behøvedes, at forrette Tjeneste som Pioneer. Efter dem fulgte Bærerne, To og To, bevæbnede som Deltagere i Dpbudet og bærende Pakker, og efter dem fulgte Hestene med Baaren, hver af dem ført af en Dypasser; jeg var Hovedpersonen i Sørgeskaren, skjøndt ligeledes bevæbnet, og endeligt sluttede Assistentens stakkels Slaver, der nu tilhørte Dus, Toget, bærende hans Kompasser, Kjeder og andre Sindbilleder paa hans Fag.

Vi gjorde ikke Holdt, men gik, dragende forbi den paa Grønningen forsamlede Skare, ind ad Porten og bleve først staaende, da vi vare komne midt ind i Gaarden. Da alle Foranstaltninger forud vare truffet, var

det næste Skridt at jorde Liget. Jeg vidste, at General Littlepage oftere havde forestaaet lignende Høitideligheder, og Tom Bayard overbragte ham nu en Anmodning i saa Henseende. Hvad mig selv angik, da sagde jeg ikke et Ord til nogen af min Familie, men bad mig undskyldt, indtil jeg havde viist min afdøde Vens Levninger den sidste Tjeneste. En halv Time derefter var Alting færdigt, og det høitidelige Optog satte sig atter i Bevægelse. Ligesom før gik Susquehus og Jaap foran, den Sidste nu med en Skovl og fungerende i Egenkab af Graver. Indianeren bar en blussende Fakkell af Fyrretræ, da det allerede var saa mørkt, at vi behøvede en konstig Belysning. Andre af Selskabet bare ligeledes saadanne naturlige Kjærter, som i høi Grad forøgede det Høitidelige og Imponerende ved Optoget. General Littlepage gik foran med en Børnebog, og efter ham fulgte Børnene med Kisten, da Hestene nu vare overflødige. Indhyllet i Sort fra Hoved til Fod og støttende sig paa Frank, viste Du sig nærmest efter Kisten. Skjøndt dette ikke var i streng Overensstemmelse med agte New Yorkske Skikke, fandt dog Ingen dette at være en Leilighed til at lægge Kjønnets sædvanlige Tilbageholdenhed for Dagen. Alle paa og i Nærheden af Reden, baade Wiandsfolk og Fruentimmer, viste sig for at ære Assistentens Minde, og Du var den Første i Sørgetoget. Priscilla Bayard, som støttede sig paa sin Broders Arm, fulgte tæt bagefter sin

Beninde, skjøndt de endnu ikke havde verlet en Stavelse, og da det Hele var forbi, fortalte Pris. mig, at dette var den første Ligbegængelse, hun nogensinde havde bivaaset, og den første Gang, hun havde været ved en Grav. Det samme gjaldt om min Bedstemoder, min Moder og begge mine Søstre. Jeg anfører dette, for at ikke en eller anden Oldgransker, naar han maa skee om tusinde Aar støder paa dette Haandskrift, skal bedømme vore Skikke urigtigt. I de sidste Aar have Ny Engländerne begyndt at indføre Forandringer i Coloniens gamle Vedtægter, men blandt de høiere ægte New Yorkske Familier bivaane Fruentimmerne ikke engang nu nogen Ligbegængelse. I saa Henseende antager jeg, at vi følge hvad der er brugeligt i England, hvor Fruentimmerne af de lavere Classer, efter hvad jeg har hørt, vise sig ved saadanne Leiligheder, hvorimod de af de høiere ikke gjøre det. Grunden til denne Forskjel er meget let at fatte, skjøndt jeg indskrænker mine Bemærkninger til hvad jeg betragter som Kjendsgjerninger, uden at ville indlade mig paa Commentarer til dem.

Næsten alle vore Damer bivaanede Assistentens Ligbegængelse. Jeg fulgte næst efter Tom og Priscilla, idet Kate trykkede sig op til min Side og lagde sin Arm i min, uden at tale. Men idet den søde Pige gjorde dette, lagde hun sin lille Haand paa min og gav den et varmt Tryk som for at sige, hvor glad hun var over at

see mig frelst og ude af Philisternes Hænder. Resten af Selskabet sluttede sig til, og da Indianeren havde seet, at Enhver havde taget Plads, gik han langsomt fremad og holdt sin blussende Fakkell saa høit i Beiret, at den kunde lyse for dem, der fulgte nærmest efter ham.

Der var blevet sendt Befaling til Røden om at grave en Grav til Andries i Haven ikke langt fra Klipperne. Som jeg senere erfarede, var det netop paa dette Sted, at en af de mærkeligste Begivenheder i Generalens Liv var foregaaet, en Begivenhed, hvori baade Susquesus og Jaap havde spillet en fremragende Rolle. Derhen begave vi os da i høitideligt Optog og med høitidelige Skridt, medens Fakterne kastede deres phantastiske Belysning ud over de nærmeste Omgivelser. Heller aldrig havde Begravelsesformularerne klinget høitideligere i mine Øren; thi der laa en Følelse og Fylde i min Faders Stemme, som passede beundringsværdigt til Anledningen. Han følte, hvad han lyste, hvilket just ikke altid er Tilfældet, selv naar Præster forrette Tjenesten; thi General Littlepage var ikke alene en fortrolig Ven af den Afdøde, men tillige en oprigtig Christen. Jeg følte et Stik i Hjertet ved at høre de første Græstøv falde ned paa Assistentens Kiste; men Gistertanken bragte sin Beroligelse, og fra dette Dødblik blev Du mig ligesom dobbelt dyrebar. Det forekom mig, som om hendes Vordbroders hele Kjærlighed og Omhu vare gaaede over paa mig, og at jeg fra nu af

stod i hans Sted hos hans høitelskede Søsterdatter. Jeg hørte ikke en Sullen af Ursula under hele Ceremonien. Jeg vidste, at hun gråd og gråd bitterligt; men hendes Selvbeherstelse var saa stor, at den afholdt hende fra at paastrænge Andre hendes Sorg paa en utilbørlig Maade. Vi bleve Alle staaende ved Graven, indtil Jaap havde klappet den op med den største Omhyggelighed og lagt den sidste Græstørv paa den. Derpaa donnede Toget sig paa ny og vi fulgte Frank og Dus til Husdøren hvor hun gik ind og forlod os Andre. Priscilla Bayard svævede ind bagefter sin Veninde, og gennem Dagligstuevinduet saae jeg dem, ved Skinnets af Jlden indenfor, slyngede i hinandens Arme. Strax efter begave de sig til det lille Værelse, som Dus havde tilegnet sig til egen Brug.

Nu var det, at jeg omfavnede mine Venner og atter omfavnedes af dem. Min Moder holdt mig længe i sine Arme, kaldte mig sin kjære, kjære Dreng og efterlod Taa-
 rer paa mit Ansigt. Kate gjorde omtrent det Samme, men sagde Intet. Og hvad Anneke, min kjære Søster Ketiletas, angik, da var hendes Omfavnelse ligesom hun selv, blid, oprigtig og inderlig. Heller ikke bør min kjære gamle Bedstemoder glemmes; thi skjøndt hun var den sidste af Fruentimmerne, holdt hun mig dog længst i sine Arme, og efter fromt at have takket Gud for min Frelse, forsikrede hun, „at jeg med hver Time kom til

at ligne Littlepagerne mere og mere." Tante Mary kysede mig med sin sædvanlige Godhed.

En Del af disse Omsættelser sandt dog først Sted, efterat vi vare komne ind i Dagligstuen, som Frank, efterlignende Dus, havde med ligesaa megen sin Følelse som Betænkksomhed overladt til os. Men Oberst Folloch overøste mig med sine Hilsener og Lykønskninger, førend vi forlode Gaarden, og de vare saa hjertelige og oprigtige, som om han havde været min anden Fader.

"Hvor Generalen dog læser beundringsværdigt, Mordaunt!" tilføjede vor gamle Ven, der stedse blev meget hollandst, naar han kom i Spænding. "Jeg har altid sagt, at Corny Littlepage kunde bleven ligesaa god en Præst som nogen Geistlig i gamle Trinity. Men han blev ogsaa en ligesaa god Soldat. Corny er en overordentlig Mand, Mordaunt, og bliver nok med Tiden Gouverneur."

Dette var en af Oberst Van Ballenburghs Yndlingstheorier. For sit eget Vedkommende var han fri for enhver Ergjerrighed, hvorimod han ikke sandt Noget godt nok til sin Ven Corny Littlepage. Der gik neppe noget Aar, uden at han bentydede til Rigtigheden af at ophoie "Generalen" til et eller andet vigtigt Embede, og heller ikke er jeg ganske vis paa, at disse Hentydninger ikke gjorde deres Virkning; thi min Fader blev valgt til Congressen, saasnart den nye Forfatning var kommen istand,

og beholdt sit Sæde der, saa længe hans Helbred tillod ham det.

Der tilberededes naturligviis et Aftensmaaltid for begge Reiseselskaber, og da det var færdigt, satte vi os Alle tilbords. Jeg siger Alle; men dette er ikke bogstaveligt nøiagtigt; thi hverken Frank, Dus eller Priscilla Bayard viste sig mere iblandt os den Aften. Jeg formoder, at de hver især fik Noget at spise, skjøndt Ingen af dem nød sit Maaltid i Selskab med Resten af Familien.

Efter Bordet opfordredes jeg til at fortælle samtlige de Begivenheder, som stode i Forbindelse med mit Besøg paa Reden, min Anholdelse og min Befrielse. Det gjorde jeg naturligviis, siddende ved Siden af min Brøstmoder, som hele Tiden medens jeg talte holdt fast paa en af mine Hænder. Selskabet fulgte mig med den dybeste Opmærksomhed, og en tankefuld Tausshed fulgte ovenpaa min Fortælling, som først sluttede med Beretningen om vor Afreise fra Nollen.

„Ja,“ udbroød Oberst Folloø, der var den Første, som tog Ordet, efterat jeg havde endt min Historie, „der have vi Yankee Religionen! Jeg er vis paa, Corny, at denne Karl Tusindacres kunde have prædiket og bedet ligesaa godt som nogen af Pillegrimsfædrene.“

„Der gives ligesaavel Skjelmer,“ der have faaet deres Opdragelse i New York, som Skjelmer, der have faaet deres i Nye England, Oberst Folloø,“ svarede min

Fader tort, „og den Skik at squatte er en naturlig Følge af Landets Tilstand, da man stedse kan være vis paa, at Folk ville gjøre Indgreb i det Slags Eiendom, der er mindst beskyttet og bevogtet. „Squattere fremkomme ved Omstændighederne og ikke ved nogen særlig Tilbøielighed hos en vis Classe af Befolkningen til at tilegne sig Andres Jorder til deres egen Brug. Det Samme vilde være Tilfældet med vore Heste og vore Evin, naar de vare ligesaa udsatte for Angreb af løvløse Mennesker, hvad enten disse saa komme fra Connecticut eller fra Long Island.“

„Lad mig bare faae Fingre paa en af disse Godtsfolk blandt mine Heste!“ svarede Obersten med en truende Hovedrysten; thi som en ægte Hollænder havde han en stor Forkjærlighed for denne Dyreart. „Jeg vilde uden mindste Betænkning med mine egne Hænder studie Dreene paa ham!“

„Det kunde let lede til næsten ligesaa store Ulemper, som de, der ere en Følge af at squatte, Dirsk,“ svarede min Fader.

„Det er sandt, Sir,“ afbrød jeg dem, da jeg vidste, at Oberst Follot undertiden gjorde sig skyldig i Overdrivelser i saadanne Henseender, skjøndt han var saa hæderlig og velstænkende en Mand, som Nogen; „jeg har glemt at omtale en Omstændighed, der maaskee kan have en vis Interesse, da Squire Newcome er en gammel Bekjendt af

Dem." Jeg meddelte nu alle Omstændighederne ved Mr. Jason Newcomes første Besøg i Tusindacres's Nydning og Indholdet af den Samtale, jeg havde hørt mellem Squatteren og hin retsindige Dyrighedsperson. General Littlepage hørte til med spændt Opmærksomhed, og Oberst Follock trak Dienbrynene i Beiret, gryntede, lo, saa godt det lod sig gjøre for en Mand, der med det samme havde en Tobakspibe i Munden, og udtalte saa godt han under disse Omstændigheder formaaede det og med tilstrækkeligt Eftertryk de to Ord: "Den Puritaner!"

"Nei, nei, Dyrk," svarede min Fader, „vi maa ikke tillægge vore Naboer alle disse Laster og Forbrydelser; thi mange af dem vore, ligesaa Frøskornet og indtil Træet bærer Frugt, i vor egen Jordbund. Jeg kjender denne Mand, Jason Newcome, temmelig godt; og skjøndt jeg maaffee har viist ham en større Tillid, end jeg burde, har jeg dog aldrig anseet ham for en Person, der i mindste Maade lod sig paavirke af vore engang vedtagne Begreber om Gode og Redelighed. Hvad man kalder „juridisk ærlig“, har jeg rigtignok altid anseet ham for at være, skjøndt det nu lader til, at jeg har taget feil. Men derfor kan jeg dog ikke indrømme, at enten hans Fødsel eller hans Opdragelse skulde være den eneste Grund til hans Uredeligheder.“

„Tilstaa Søndheden, Corny, som en Mand og indrøm, at det Altsammen er Pillegrimsfædrenes Anstuelser.

Hvad nytter det, at Du vildsleder Din egen Søn, da han dog tidligt eller sent vil lære den hele Sandhed at kjende?"

"Det vilde smerte mig, Dirck, at bibringe min Søn sneverhjertede Fordomme. Den sidste Krig bragte mig hyppigt i Forbindelse med Officierer fra Ny England, og Omgangen med dem har lært mig at agte denne Del af vore Medborgere høiere, end vi pleiede at gjøre før Revolutionen."

"I stille med „Omgang" og „Agtelse" og „Ærdom", Corny! Hele Squatterrynglen er gaaet over Byram Floden, og passe vi ikke paa, ville Yankeerne snart faae alle vore Jorder fra os."

"Da jeg lærte Jason Newcome at kjende," vedblev min Fader, uden, som det lod, at skjenke sin Ven Oberstens Bemærkninger synderlig Opmærksomhed, „var han en saare udannet, indskrænket Provindsbeboer med de mest indbildste Begreber om Fortræffeligheden af den Samsunds-tilstand, af hvilken han nyligt var dukket op. Han nærede den selvsamme Foragt for New York og New Yorksk Bid, New Yorkske Skikke og navnlig New Yorksk Religion og Moral, som Dirck her synes at nære for alle disse fortræffelige Ting, saaledes som de vise sig i Ny England. Kort sagt, Yankeen foragtede Hollænderen, og Hollænderen afstuede Yankeen. I alt dette er der intet Nytt, og jeg troer, at Ny Engländerens Hovmod meget let kan udledes fra hans Oprindelse fra Moderlandet. Men der gives

Forfjælligheder, det indrømmer jeg, og jeg troer, at den Stemning, hvori enhver Ny Englander befinder sig, naar han kommer iblandt os, er ved Banens Magt i mange Henseender — nogle gode, andre slette — fjendelig imod vor Samfundstilstand, og det alene fordi han ikke kender den. Blandt Andet ynder disse Staters Befolkning, som en Helhed betragtet, ikke de Udkomster, hvormed vore store Godser besiddes. Der gives mange Mænd fra den Del af Landet, der ere altfor oplyste, og hvis Redelighed er altfor uroffelig til, at de ikke skulde modsætte sig alt Forkert i saa Henseende; men dog ere næsten Alle de, som komme fra Osten, hildede af Fordomme mod Forholdet mellem Godseier og Fæster, og det fordi de ikke kunne lide at see store Godseiere iblandt sig, da de ikke selv ere store Godseiere. Jeg har aldrig truffet nogen Gentleman eller oplyst Mand fra Ny England, der saae noget Ondt i, at en Mand bortfæstede en enkelt Gaard til en enkelt Fæster, eller en halv Snes Gaarde til en halv Snes Fæstere, hvilket altsaa viser, at det ikke er Fæstevæsenet selv, som de have imod, men kun mod den Klasse Mennesker, der ere eller synes at være deres Overmand."

"Jeg har hørt den Indvending brugt mod Fæstesystemet, at det forsinker Opdyrkningen og formindsker Velstanden i enhver Egn, hvor det finder Sted."

"At det ikke forsinker Opdyrkningen, sees af den Omstændighed, at Gaarde stedse kunne bortfæstes, medens

der ofte behøves flere Aar til at faae dem solgte. Dette Gods er allerede nu halvt besat med Fæstere og vil være helt bortfæstet, førend Trediedelen af Mooseridge er solgt. At det Sidste til Slutning vil være det mest velstaaende og bedst dyrkede District, er sandsynligt, og det af den simple Grund, at de mere Velhavende hellere strax lise, end fæste, og at Eieren i Almindelighed sørger bedre for sin Gaard, end den, der kun er Fæster. Nogle af de mest velstaaende, bedst dyrkede og mest civiliserede Egne paa Jorden ere ikke desto mindre saadanne, hvor Besiddernes Adkomster ikke ere og aldrig have været Andet end Fæstebreve. Det er let at tale og føle i disse Henseender, men ikke fuldt saa let, som Nogle troe, at komme til rigtige Slutninger. Der gives Egne i England — Norfolk, f. Ex. — hvor Forbedringerne næsten udelukkende hidrøre fra de store Godseieres Rigdom og Foretagelses-aand. Fra det statsøkonomiske Synspunkt betragtet, har dette Spørgsmaal aabenbart to Sider, Mordant; men som blot Smagssag vil Enhver bedømme det efter sin egen Tilboielighed.

Kort efterat dette var sagt, klagede Damerne over Træthed, en Følelse, som vi Alle delte, og Selskabet skiltes ad for at søge Hvile. Det lod til, at Generalen havde med Budet sendt Bæstet tilbage om de Foranstaltninger, der skulde træffes, hvorved de gode Folk paa Neden vare

blevne satte istand til at gjøre det saa hyggeligt for enhver af os, som vi med Villighed kunde forlange.

Fjortende Kapitel.

Trætheden holdt mig længe i Sengen næste Morgen. Da jeg forlod Huset, gik jeg igjennem Vorten, som da stedse stod aaben — eftersom der nu ikke mere tænktes paa Forsvar — og gik i dybe Tanker hen til Assistentens Grav. Forinden gik jeg imidlertid hen til ethvert Hjørne af Bygningen for at kaste et Blik ud over Markerne. Paa den ene Side bemærkede jeg mine Forældre staae Arm i Arm og see sig om; paa den anden stod Tante Mary og saae vist hen mod en storbevoret Kloft, der havde været Skuepladsen for en vigtig Begivenhed i Landets tidligere Historie. Da hun vendte sig om for atter at gaae ind i Huset, fandt jeg hendes Ansigt badet i Taarer. Denne hæderlige Dame, der nu var langt over de Fyrgethye, havde for omtrent fem og tyve Aar siden mistet sin Forlovede i en Kamp paa det selvsamme Sted og betragtede nu for første Gang siden hin Begivenhed den sørgelige Balsplads.

Noget næsten ligesaa Interessant, om end ikke af en saa bedrovelig Natur, drog mine Forældre hen til den anden Side af Huset. Da jeg kom hen til dem, var et Udtryk af taknemlig Glæde, maaskee lidt formørket af tilfældige Grindringer, udbredt over deres Ansigter. Min kjære Moder kyskede mig kjærligt, og Generalen rakte mig hjerteligt Haanden, idet han bød mig god Morgen.

„Vi talte om Dig, netop som Du kom,“ sagde han. „Ravnereden begynder nu at blive en værdifuld Eiendom, og Indtægterne af den ville tilligemed Udbyttet af Din egen store og særdeles gode Gaard være mere end tilstrækkelige til en Landhusholdning. — Du vil naturligviis snart tænke paa at gifte Dig, og Din Moder og jeg talte netop om, at Du skulde opføre en solid, grundmuret Bygning her paa Stedet og bosætte Dig paa Din egen Eiendom. Intet bidrager saa meget til et Lands Civilisation, som naar det beboes af ret mange dannede Mennesker, og det vil være til Fordel baade for Dig selv og for Andre, at Du vælger denne Fremgangsmaade. De, som ikke have seet Resultatet, kunne ikke bedømme, hvad en dannet Familie formaaer at udrette i en Egn med Hensyn til gode Sæder, Smag, Oplysning og Civilisation i Almindelighed.“

„Jeg vil meget gjerne gøre min Pligt i denne som i enhver anden Henseende, kjære Fader, men et anseeligt, grundmuret Baaninghus, saaledes som en Godseier bør

opføre det paa sin Eiendom, koster Penge, og jeg har ingen Sum tilovers i et saadant Diemed."

"Huset vil koste langt mindre, end Du troer. Baade Byggematerialier og Arbeidskraft ere for Tiden billige. Din Moder og jeg kunne nok styde nogle Tusinder til; thi vor Eiendom i Byen begynder nu atter at give godt af sig, saa at Du ikke behøver at være bange i den Henseende. Bælg Dig en Byggeplads og læg Grunden til Huset endnu i dette Efteraar; sørg for, at Sommeret bliver sauet, Kalken brændt, og andre Forberedelser gjorde — og indret det saaledes, at Du i Aaret 1785 kan holde Julegilde i den nye Bolig paa Ravnereiden. Til den Tid vil Du være istand til at gifte Dig, og vi kunne Alle besøge Dig for at indvie Huset."

"Er der hændet noget Særdeles, kjære Fader, som har bragt Dig paa den Tanke, at jeg har et saadant Hastværk med at gifte mig? Du synes at sætte Giftermaal og det nye Hus i en saadan Forbindelse med hinanden, at jeg næsten maa troe det."

Der fangede jeg Generalen, og medens min Moder dreiede Hovedet tilside og smilede, saae jeg min Fader blive lidt rød, skjændt han lod, som om han lo. Efter et Dieblifs Forlegenhed svarede han imidlertid raff, og min gode, gamle Bedstemoder kom hen til os og lagde sin Arm i hans, medens han gjorde det.

"Jh, Mord, min egen Dreng, Du kan ikke besidde

synderligt af Littlepagernes Følsomhed," sagde han, "naar Du kan være en daglig Tilskuer af den qvindelige Elfs værdighed, der nu omgiver Dig, uden at Du mister Dit Hjerter."

Bedstemoder blev urolig, og det blev min Moder med; thi jeg kunde see, at Begge syntes, at Generalen var gaaet altfor dristigt tilværks. Med deres Kjons Takt vilde de have været bedre paa deres Post. Jeg betænkte mig et Dieblil og beslattede derpaa at være aabenhjertig, da det nærværende Dieblil var ligesaa beleiligt som ethvert andet til at aabenbare min Hemmelighed.

"Jeg vil ikke skjule Noget for Dig, kjære Fader," svarede jeg; "thi jeg veed, hvor langt bedre det er at være aaben i Sager, der ere af fælleds Interesse for en Familie, end at paatage sig en hemmelighedsfuld Mine. Jeg er en ægte Littlepage med Hensyn til Modtagelighed for Kjønnetts Yndigheder, og har ikke levet i dagligt Samqvem med qvindelig Elfværdighed, uden at erfare saa meget af dens Indslydelse, at jeg er bleven en varm Forsvarer af Egtestanden. Jeg ønsker at gifte mig, og det endog førend den nye Bygning paa Ravnereiden kan blive færdig."

Det almindelige Glædesudraab, der fulgte paa denne Erklæring, klang for mine Øren som en Liggloffe; thi jeg vidste, at det vilde blive afløst af en til de nuværende Forhaabninger svarende Skuffelse. Men jeg var gaaet

for vidt til at kunne trække mig tilbage og følte mig forpligtet til at forklare mig.

„Jeg frygter for, at I, mine elskede Forældre, og Du, min dyrebare Bedstemoder, have misforstaaet mig,“ vedblev jeg, saasnart jeg kunde komme til orde, idet jeg erkjendte Nødvendigheden af at handle saa rask som muligt. „Aldeles ikke, min kjære Dreng, aldeles ikke,“ afbrød min Fader mig. „Du beundrer Priscilla Bayard, men har endnu ikke dristet Dig til at frie. Dog hvad gjør det? Din Bessedenhed taler til Din Fordel, sjøndt jeg vil indrømme, at en Gentleman, efter min Formening, er forpligtet til, saasnart han har taget sin Beslutning, at underrette sin Beherskerinde om, at han beiler til hendes Haand, og at det er uhsimodigt og umandigt at tøve, indtil han er vis paa sit Held. Høst paa det, Mordaunt; Bessedenheden kan blive til en Feil i en Sag af denne Bessaffenhed.“

„Du misforstaaer mig endnu stedse, Fader. Jeg har Intet at bebreide mig hvad Mandighed angaaer, om jeg end maaskee er gaaet for vidt i en anden Henseende, uden at have raadført mig med mine Venner. Med Undtagelse af oprigtig Velvillie og Vensskab er Priscilla Bayard Intet for mig, og jeg Intet for Priscilla Bayard.“

„Mordaunt!“ udbrød en Stemme, som jeg aldrig kunde høre, uden at den vakte sønlig Æmhed.

„Jeg har kun sagt Sandheden, dyrebare Moder, og

en Sandhed, der burde være sagt før. Miss Bayard vilde afflaae min Haand i Morgen, ifald jeg tilbød hende den."

"Det veed Du ikke, Mordaunt, det kan Du ikke vide, førend Du har forsøgt det," afbrød min Bedstemoder mig lidt ivrigt. „De unge Pigers Sind bør ikke bedømmes efter de samme Regler, som de unge Mænds. Et saadant Tilbud faaer hun ikke hver Dag, kan jeg fortælle hende, og hun er altfor klog og forstandig, til at hun skulde bære sig saa tosset ad. Visnok er jeg ikke bemyndiget til at sige, hvorledes Priscilla Bayard føler med Hensyn til Dig; men hører hendes Hjerte hende endnu til, og er Mordy Littlepage ikke den Yngling, der har stjaalet det, forstaaer jeg mig ikke paa at bedømme mit eget Kjøen."

"Men Du glemmer, kjæreste Bedstemoder, at selv om Dit smigrende Dmdømme om mig var rigtigt, — hvilket jeg har god Grund til at troe, at det ikke er, — men selv om det var det, kunde jeg kun beklage det; thi jeg elsker en Anden."

Denne Gang blev Forbauselsen saa stor, at den frembragte en almindelig Tausshed, men netop i samme Dieblisk indtraadte en Afbrydelse, paa engang saa yndig og paafaldende, at den i høi Grad lettede i det mindste mig og gjorde det unødvendigt, at jeg strax forklarede min Mening. Jeg vil fortælle, hvorledes det gik til.

Laseren husker maaskee, at der oprindeligt havde været anbragt Skydehuller i Huset paa Ravnereiden, for at de kunde benyttes til Forsvar, men som nu i disse fredelige Tider traadte istedetfor Vinduer. Vi stode underneden et af disse Skydehuller, dog ikke nær nok til at sees eller høres af Noget udenfor det, med mindre vi talte i en høiere Tone, end sædvanligt. Gjennem dette Skydehul trængte nu netop i dette Dieblis de dæmpede, søde Toner af en af Dus's deilige indianst Hymner, som jeg næsten kunde kalde dem, der, som sædvaaligt, var sat til en klagende skotsk Melodi. Ved at see hen mod Assistentens Grav saae jeg Susquesus staae bøiet over den, og jeg fattede strax den Tilskyndelse, der havde bevæget Dus til at synge denne Sang. Ordene vare blevene mig forklarede, og jeg vidste, at de handlede om en Krigers Grav.

Den opløstede Finger, det henrykte Udtryk i Diet, den spændte, lyttende Stilling, som min elskede Moder antog, alt dette robede den Glæde og Bevægelse, hun fornam. Men da Sangerinden pludseligt, efterat Onondagoens sidste Guttaralstavelser vare hendøde for vore Øren, forandrede Sproget til Engelsk og til den samme Melodi begyndte en høitidelig engelsk Psalme, der vel var fort, men fuld af Fromhed og Haab, da strømmende Taarerne af min Moders og Bedstemoders Dine, og selv General Littlepage søgte en Leilighed til at pudse sin

Næse paa en høist mistænkelig Maade. Kort efter hendes Døds Tonerne, og hin deilige Melodi hørte op.

„Men hvem i alt Vidunderligts Navn, Mordant, kan denne Rattergal være?“ spurgte min Fader; thi ingen af Damerne kunde tale.

„Det er den Person, Fader, som jeg har givet min Tro, den Kvinde, som jeg maa ægte, eller ogsaa forblive ugift.“

„Saa maa det være den Dus Malbone eller Ursula Malbone, om hvem jeg i det sidste Par Dage har hørt saa meget af Priscilla Bayard,“ sagde min Moder i den Tone og med det Væsen hos et Menneſte, som pludseligt oplyses om en eller anden Gjenstand, der har en stor Interesse for det; „jeg burde have ventet mig noget Lignende, om ogsaa kun Halvdelen af Priscillas Lovpræisninger var sand.“

Ingen havde en bedre Moder, end jeg. Skjøndt en fuldkommen Dame hvad Charakteren angik, var hun derhos en ydmyg og from Christen. Ydmyghed og Fromhed ere imidlertid, navnlig den Første, i mange Henseender conventionelle Begreber. Det Væsselige havde store Fortjenester i begge mine Forældres Dine, og jeg kan ikke ſige, at det ganske ſavner dem i mine. Ingenſinde er denne Væsselighed mere paa ſit Sted, end ved Egteſkaber, og ſaa Ting ville blive mindre overſete af forſtandige Forældre, end den tilbørlige Omhu for, at

deres Barn indgaaer en fornuftig Forbindelse, og dette ligesaa vel med Hensyn til Stilling, Bæver, Ansættelse, Dydragelse og almindelig Tankemaade, som hvad Formue angaaer. Blandt Folk med Grundsætninger blive naturligvis Grundsætninger satte over; men ogsaa Samfundsstillingen er af stor Vigtighed i Forældres Dine. Mine Forældre kunde ikke være meget forskellige fra andre Menneſkers, og jeg kunde nu see, at de Regge sandt, at Ursula Malbone, Landmaalerassistentens Søsterdatter, en Person, som endog selv havde gaaet med Kjeden — thi i et af mine Breve havde jeg løseligt omtalt denne Omstændighed — neppe var et passende Parti for General Littlepages eneste Søn. Ingen af dem sagde imidlertid Synderligt, skjøndt min Fader gjorde et Par noget skarpe Spørgsmaal førend vi skiltes.

„Er dette at forstaae saaledes, Mordaunt,“ spurgte han med lidt af det Alvor, en Fader kan ventes at ville lægge for Dagen, naar han hører en uvelkommen Efterretning, „er dette at forstaae saaledes, Mordaunt, at Du er formeligt forlovet med denne unge — unge — Person?“

„Betænk Dig ikke paa, kjære Fader, at kalde Ursula Malbone en Dame. Hun er en Dame baade af Fødsel og Dydragelse; thi ellers kunde hun aldrig have staaet i det Forhold, hvori hun staaer til vor Familie.“

„Og hvad er det for et Forhold, Sir?“

„Dette, kjære Fader. Jeg har friet til Ursula —

uforstandigt, overilet, om Du saa vil, da jeg burde have ventet for at kunne have raadført mig med Dig og Moder — men vi følge ikke altid Sammelighedens Bud, naar Følelsen har saa meget at sige. Du bar Dig vistnok bedre ad“ — her saae jeg et let Smil om min Moders smukke Mund og begyndte at saae en Mistanke om, at Generalen ikke havde været lydigere, end jeg selv, i denne Henseende — „men jeg haaber, at min Glemsomhed vil finde sin Undskyldning i den Lidenstabs Magt, som det falder os Alle saa vanskeligt at modstaae.“

„Men hvad er det for et Forhold, hvori denne unge — Dame — staaer til min Familie, Mordant? I ere dog vel ikke allerede gifte?“

„Langtfra, Sir; i den Grad kunde jeg ikke have tilfødesat min Erbødighed for mine Forældre og min Bedstemoder, ikke engang for Anneke og Katrinke. Jeg har friet, og mit Tilbud er betingelsesviis blevet antaget.“

Dg denne Betingelse er?“

„I Trendes Samtykke; hele min nærmeste Slægts udelste Bifald. Jeg troer, at Tus, den dyrebare Tus, elsker mig og med Glæde vilde række mig sin Haand, naar hun var vis paa at være Eder velkommen; men ingen Overtalelse fra min Side vil nogensinde kunne formaae hende til at gjøre det under andre Omstændigheder.“

„Det er Noget; thi det viser, at Pigen har Grundsatninger,“ svarede min Fader. „Men hvem gaar der?“

Ja, hvem gif der? Der gif Frank Malbone og Priscilla Bayard Arm i Arm og saa fordybede i Samtale, at de ikke bemærkede dem, der iagttog dem. Jeg troer næsten, at de indbildte sig at være ude i Skovene, aldeles skjulte for nysgjerrige Dine, saa at de kunde vandre omkring, hvor de vilde, og beffjeste sig med hinanden saa meget, de vilde, eller, hvad der er sandsynligere, at de i dette Dieblis ikke tænkte paa Andet, end sig selv. De gif ud ad Gaarden og hurtigt ind i Haven, ret som om de traadte paa Luft, og tilsynsladende ligesaa glade som Fuglene, der quiddrede i Træerne.

„See der, Fader,” sagde jeg betydningsfuldt, „see der, kjære Moder, er Beviset for, at Priscilla Bayards Hjerter ikke vil knuses for min Skyld.”

„Det er i Sandhed høist overordentligt!” udbrød min stoffede Bedstemoder. „Er det ikke den unge Mand, om hvem vi have hørt, at han arbejdede som Landmaaler for Assistenten, Corny?”

„Jo det er, gode Moder, og det er en meget vakker og behagelig ung Mand, hvilkede jeg mærkede af en Samtale, jeg havde med ham i Aftes. Det er aldeles klart, at vi Alle have taget feil,” tilføiede Generalen, „skjøndt jeg ikke veed, om vi tør sige, at Nogen af os er bleven ført bag Lyset.”

„Der kommer Kate med et Ansigt, som viser, at hun er indviet i hele Hemmeligheden,” sagde jeg, idet

jeg saae min Søster dreie om vort Hjørne af Bygningen med et Afsyn, som jeg vidste tydede paa, at hendes Hjerter og hendes Sjæl vare fulde. Hun nærmede sig os, tog min Arm uden at tale og fulgte min Fader, som førte sin Kone og sin Moder hen til en plump Bænk, der var anbragt ved Foden af et Træ, og hvor vi Alle satte os, medens den Gne ventede paa, at den Anden skulde tale.

Min Bedstemoder brød Tausheden.

„Kan Du see Pris. Bayard spadserer hist nede med Mr. Frank Assistent eller Laandmaaler, eller hvad han nu hedder, kjære Katrinke?“ spurgte den gode gamle Dame.

„Ja jeg kan, Bedstemoder,“ svarede min Søster med en saa svag Stemme, at den neppe kunde høres.

„Og kan Du forklare, hvad det skal betyde, min Snut?“

„Det troer jeg nok jeg kan, Bedstemoder — ifald — ifald Mordaut ønsker at høre det.“

„Bryd Dig ikke om mig, Kate,“ svarede jeg smilende; „mit Hjerter lader sig ikke knuse af Miss Priscilla Bayard.“

Det Blik af søsterlig Betyrning, som jeg erholdt af denne ærlige Pige, burde have stemt mig til Taknemlighed; og jeg følte mig ogsaa taknemlig stemt; thi en Søsters Kjærlighed er en sød Ting. Jeg troer, at

Noligheden i mit Ansigt og dets smilende Udtryk opmun-
trede det dyrebare Væsen; thi hun begyndte nu at fortælle
sin Historie saa hurtigt, som det lod sig gjøre.

„Meningen er altsaa denne,“ sagde Kate. „Denne
Gentleman er Mr. Frank Malbone, og han er Priscillas
trolovede Væiser. Jeg har hørt alle Omstændighederne
af hendes egen Mund.“

„Vil Du da meddele os saa mange af dem, som
vi tør faae at vide?“ spurgte Generalen alvorligt.

„Priscilla ønsker paa ingen Maade at skjule Noget.
Hun har kjendt Mr. Malbone i flere Aar, og de have i
al den Tid været forlovede. Kun hans Fattigdom for-
hindrede deres Giftermaal, da den gamle Mr. Bayard
gjorde Indvendinger imod det, som Fædre nu altid gjøre,
og Priscilla vilde ikke binde sig paa egen Haand. Men
hvis Du ikke, Moder, at vi i Sommer hørte tale om,
at en gammel Mrs. Hazleton var død i Bath i Eng-
land? Bayard'erne bære nu Sorg for hende.“

„Ganste rigtigt, min Ven; Mrs. Hazleton var Mr.
Bayards Tante; jeg har engang kjendt hende meget godt,
förend hun flygtede her fra Landet; hendes Mand var
en pensioneret Oberst Hazleton af det kongelige Artilleri,
og de vare naturligtvis Torper. Tanten bed Priscilla
og stod Fadder til vor Pris.“

„Ja vist. Nu vel, denne Dame har efterladt Pris.
titusinde Pund i de engelske Fonds, og Bayard'erne sam-

blødt og hendes Aand saa nedbøjet, at en Person med Annekes Blidhed let kunde vinde hendes Sympathi og drage de To tæt til hinanden. Læseren maa ikke troe, at Dus havde aabnet sin Sjæl som en almindelig Skolepige og betroet min Søster det Forhold, hvori hun og jeg stode til hinanden. Hun havde ikke yttret en Stavelse eller givet noget Bink om dette Emne. Den Underretning, Kate besad, var kommen fra Priscilla Bayard, der naturligvis igjen havde erholdt den af Frank, og min Søster tilstod senere for mig, at hendes Venindes Lykke forøgedes ved Bevidstheden om, at jeg ikke kom til at lide ved det Fortrin, hun tidligere havde givet Malbone, og at hun gjerne vilde have mig til Svoger. Alt dette erfarede jeg af Kate under vore senere Samtaler.

„Det er overordentligt,“ udbrød Generalen, „høist overordentligt, og mig aldeles uventet!“

„Vi ere ikke besejrede til at raade for Miss Bayards Valg,“ sagde min forstandige og adelttænkende Moder. „Hun er, hvad os angaaer, sin egen Herre, og naar hendes Forældre billige hendes Valg, gjøre vi bedst i at tale saa lidt som muligt derom. Hvad Mordaunts Forbindelse angaaer, haaber jeg, at han selv vil indrømme os Ret til at have vor Mening.“

„Ganske vist, dyrebareste Moder. Alt, hvad jeg imidlertid heder om, er, at I ikke ville yttre nogen Mening, førend I have seet Ursula og ere blevene bekendte med

hende og satte istand til at bedømme, hvorvidt hun egner sig til at blive ikke blot min, men enhver Mands Hustru. Jeg forlanger kun dette af Eders Retfærdighed."

"Det er ikke mere, end billigt, og jeg skal rette mig efter dette Forslag," bemærkede min Fader. "Det er Du berettiget til at forlange af os, Mordant, og jeg kan indestaae for Din Moder, ligesaa vel som for mig selv."

"Naar Alt kommer til Alt, Anneke," sagde min Bedstemoder, "veed jeg ikke rigtigt, om vi ikke have Grund til at beklage os over Miss Bayards Opførsel imod os. Havde hun blot givet os det fjerneste Vink om, at hun var forlovet med denne Mialbrook, vilde jeg ikke have søgt at formeae min Sønnesøn til at tænke alvorligt paa hende et eneste Dieblis."

"Deres Sønnesøn har ikke et eneste, eller noget halvt Dieblis tænkt alvorligt paa hende, dyrebareste Bedstemoder," udbrød jeg; "saa De kan være ganske rolig i den Henseende. Intet kan glæde mig mere, end at vide, at Priscilla Bayard skal giftes med Frank Mialbone, det skulde da være at forvisse os, at jeg skulde giftes med dennes Halvsøster."

"Hvorledes skulde det gaae til? Hvorledes kunde Sligt nogensinde blive muligt, Barn? Jeg bufter ikke, at jeg nogensinde har saa meget som hørt tale om denne Person — end sige at have talt til Dig om en saadan Forbindelse."

„Al, kjæreste Bedstemoder, vi ulydige Børn faae undertiden saadanne Indfald i vore Hoveder og vore Hjerter, uden, som vi burde, isorveien at raadsøre os med vore Slægtninge.“

Men det er overflødigt at gjentage alt det, der blev sagt i den lange og flygtige Samtale, som nu paafulgte. Jeg havde ingen Grund til at være misfornøiet med mine Forældre, der stedse behandlede mig meget forstandigt og tillige meget overbærende. Jeg tilstaaer, at da en Tjener kom og sagde, at Miss Dus ventede paa os ved Frokostbordet, skjælvede jeg lidt for den Virkning, som de Dytrin, hun saa nyligt havde oplevet, muligens kunde have gjort paa hende. Hun havde grædt meget i den sidste Uge, og da jeg sidst saa hende ved Ligbegængelsen, havde hun været bleg og modfalden at see til. En Elsker er saa skinsyg endog paa det Indtryk, hans Beherskerinde vil gjøre paa dem, som han ønsker skulle beundre hende, at jeg var noget urolig, da vi gik ind i Gaarden, derpaa ind i Huset og omsider ind i Spisestuen.

Et rummeligt og rigeligt besat Bord var blevet dækket for vort talrige Selskab. Anneke, Priscilla, Frank Malbone, Tante Mary og Ursula havde allerede taget Plads, da vi traadte ind, og Dus sad for Enden af Bordet. Ingen havde endnu begyndt at spise, ja den unge Bærtinde havde ikke engang begyndt at skenke Theen og Kaffeen (min Ankomst havde bragt Overflødighed i Hu-

set), men der sad hun og ventede ærbødigt paa dem, som med Rette kunde betragtes som de fornemste Gjester. Jeg syntes, at Dus aldrig havde seet yndigere ud. Hun var isort en pyntelig og smagsfuld, let Sørgedragt, hvortil hendes guldgule Haar, rosenfarvede Kinder og klare Dine dannede en beundringsværdig Modsætning; thi Dus's Kinder havde gjenvundet deres Farve, og hendes Dine deres Klarhed. Tingen var, at Efterretningen om hendes Broders forbedrede Stilling endog havde været bedre, end vi nyligt havde hørt. Frank havde paa Røden foresundet Breve, der meldte ham hans Slægtnings Død og indstændigt opfordrede ham til at komme til den nedboiede Fader, en aldrende og sengeliggende Invalid, og træde ham i Søns Sted. Han var bleven anmodet om at tage Dus med og havde til den Ende modtaget en ikke ubetydelig Sum tilsendt for at kunne gjøre det uden Uleilighed for sig selv. Alene dette vilde have bragt Glæden tilbage i den Fattiges og Afhængiges Ansigt. Dus sørgede oprigtigt over sin Morbroder og vedblev længe at sørge over ham; men hendes Sorg var en haabende Christens. Assistenten var bleven saaret flere Dage isorveien, og den første Sorg var bleven mildnet ved Tiden og Estertanken. Hans Endeligt havde været saligt, og han troedes nu at nyde Frugeterne af sin Anger gennem Guds Søns Offer.

Det var let at bemærke den Overraskelse, som malede sig i alle mine Slægtnings Ansigter, da Miss Malbone

reiste sig som den, der nu kjendte sin Stilling og Adkomst til at give og modtage de Hilsener, der passede sig til Anledningen. Aldrig har nogen ung Pige skilt sig bedre herved end *Dus*, der neiede saa høvst som en Dronning, medens hun tillige besvarede de Complimenter, hun modtog, med en Fatning, som om hun havde været opfødt ved et Hof. Dette skyldte hun for en stor Del Naturen, skjøndt hun tillige havde været i en god Skole. Mange af *Coloniens* første unge Piger havde i flere Aar været hendes Omgangsveninder, og dengang lagdes der langt mere, end nu, Vægt paa den ydre Anstand. Min Moder var benrykt; thi hun havde, som hun bagefter forsikrede mig, allerede besluttet at modtage *Ursula* som Datter, da hun fandt det at være en Gressag at indløse mit givne Ord. Generalen vilde maaskee ikke have været saa samvittighedsfuld, skjøndt ogsaa han indrømmede Besøielsen af de Forpligtelser, jeg havde paadraget mig; men *Dus* tog ham formeligt med Storm. Den dæmpede Sørgmodighed i hendes Træk gav hendes Skønhed et sjældent Udtryk, og Alt, hvad hun den Formiddag sagde og gjorde, var fuldkomment. Kort sagt, Alle forundrede sig, men Alle vare tillige indtagne i hende. Et Par Timer senere og efterat Damerne havde været ene sammen, kom min fortræffelige Bedstemoder hen til mig og ønskede at tale et Par Ord med mig under fire Væge. Vi opsogte en Bænk i Lusthuset i Gaarden, og min ærværdige Slægtning begyndte saaledes:

„Na, kjære Mordaunt, det er paa Tiden, at Du tænker paa at gifte Dig og slaae Dig til Ro. Da Miss Bayard nu er lykkeligt forlovet, seer jeg ikke, at Du kan gjøre noget Bedre, end at frie til Miss Malbone. Jeg har aldrig seet saa smuk en Skabning, og den høisindede Pris har sagt mig, at hun er ligesaa god, dydig og klog, som hun er smuk. Hun er af god Herkomst og har faaet en god Opdragelse, og hun faaer maastee ovenikøbet en god Formue, isald denne gamle Mr. Malbone er saa rig, som man siger, og samvittighedsfuld nok til at gjøre et retfærdigt Testamente. Følg derfor mit Raad, min kjære Søn, og gift Dig med Ursula Malbone.“

Kjære Bedstemoder! Jeg fulgte hendes Raad, og jeg er overbeviist om, at hun lige til sin Dødsdag var saa meget desto lykkeligere ved Tanken om, at hun væsentligen havde bidraget til at bringe denne Forbindelse istand.

Da General Littlepage og Oberst Folloff vare reiste saa langt, besluttede de at blive et Par Maaneders Tid for at see til deres Jorder og besøge nogle Steder der i Egnen, for hvilke de følte en levende Interesse. Min Moder og Tante Mary syntes ligeledes gjerne at ville blive, thi de husede paa Begivenheder, som Omegnen gjenkaldte i deres Grindring med vemodig Glæde. Imidlertid begav Frank sig til sin Fatter og havde Tid nok til at komme tilbage, førend vort Selskab bestemte sig til at bryde op. Under hans Fraværelse blev Alting ordnet til mit Bryllup med hans Søster, og denne Begivenhed

sandt Sted netop to Maaneder efter Assistentens Begravelse. En Præst blev hentet fra Albany for at forrette Vielsen, da Ingen af os hørte til den puritanske Menighed, og en Time efterat vi vare blevne forenede, reiste Alle Syd paa og efterlode os ene paa Riden. Jeg siger Alle, skjøndt Jaap og Susquesus gjorde en Undtagelse herfra. Disse To bleve tilbage og ere endnu i denne Time hos os, skjøndt Negeren vendte tilbage til Lilacsbusk og Satanstaa for at hente sin Familie og aflægge nogle Besøg.

Der var megen dyb Følelse, men kun liden Stads ved Vielsen. Min Moder var kommen til at holde af Ursula, som om hun kunde været hendes eget Barn, og jeg havde ikke alene den Glæde, men tillige den Triumph at see, hvorledes min Forlovede med hver Dag indvundede sig mere og mere hos mine Venner og det kun ved de naturligste og mest ukunstlede Midler.

„Dette er en fuldkommen Lyksalighed,“ sagde Dus en yndig Eftermiddag til mig, medens vi vandrede omkring paa Skranten i Nærheden af Riden og kort efterat hun havde forladt min Moder, der havde omfavnet og velsignet hende saaledes, som en from Moder omfavner og velsigner et høit elsket Barn, „dette er en fuldkommen Lyksalighed, Mordant, at være valgt af Dig og modtaget af Dine Forældre! Først nu veed jeg, hvad det er at have en Moder. Morbroder Assistenten gjorde Alt, hvad han kunde, for mig, og jeg skal elske hans Minde til

mit sidste Mandedræt, men Morbroder Assistenten kunde dog aldrig erstatte en Moders Savn. Hvor lyksalig, hvor ufortjent lyksalig lover min Lod ikke at blive! Du skjenker mig ikke alene Forældre og det Forældre, som jeg kan elske, som om de vare mig skjenkede af Naturen, men Du skjenker mig ogsaa to saadanne Søstre, som kun saa Andre besidde! —

„Og alt dette, kjæreste Dus, skjenker jeg Dig i Forbindelse med en saadan Mand, at jeg næsten frygter for, at Du vil ansee de andre Gaver for at vare for dyrt kjøbte, naar Du lærer ham bedre at kjende.“

Det aabne, taknemlige Blik, den bessedne Rødmen og det takkefulde Smil sagde mig, at min glade og partiske Tilhørerinde ingen Frygt nærede i saa Henseende. Havde jeg dengang kjendt Kjønnets saa godt, som jeg nu kjender det, kunde jeg have forudseet, at en Hustrues Kjærlighed tiltager, istedetfor at aftage, at den Kjærlighed, som den rene og hengivne Hustru nærer for sin Mand, voxer med Tiden og bliver til en Bestanddel af hendes moralske Tilværelse. Jeg er ingen Forsvarer af hvad man i streng Forstand kalder „Fornuftgistermaal“; jeg troer, at det høitidelige og varige Baand bør knyttes af den varme, instinetmæssige Følelses Hænder og bestyrkes og befæstes ved fortrolige Udvekslinger af Tanker og Stemninger; men jeg har levet længe nok til at have erfaret, at hvor levende Ungdommens Lidenskaber ogsaa ere, frem-

bringe de dog ikke Henrykkelser som de, der udspringe af et lykkeligt Ægteffkabs prøvede og inderlige Hengivenhed.

Dg vi bleve Ægtefolk! Ceremonien fandt Sted førend Frokosten, for at vore Venner kunde naae den store Landevei, førend Natten indhentedes dem. Maaltidet, der fulgte efter Vielsen, var taust og tankesuldt. Da tog min kjære, kjære Moder. Dus i sine Arme og kysede og velsignede hende atter og atter. Min elskede Fader gjorde ligesaa og bad min grædende, men lykkelige Brud at huske paa, at hun nu var hans Datter. „Mordaunt er i Grunden en god Fyr, min Ven, og vil ære og elske Dem, som har har lovet,“ tilføjede Generalen og pudsede sin Næse for at skjule sin Bevægelse, „men skulde han nogensinde forglemme noget af sine Løfter, saa kom til mig, og jeg skal besøge ham med en Faders Mishag.“

„Frygt kun ikke for Mordaunt, frygt kun ikke for Mordaunt,“ sagde min fortræffelige Bedstemoder, hvis Tur det nu var at tage Afsted, „han er en Littlepage, og alle Littlepager blive fortræffelige Ægtemænd. Drengen ligner sin Bedstefader, da denne var paa hans Alder, som den ene Draabe Vand den anden. Gud velsigne Dig, min Datter; til Efteraaret besøger Du mig nok paa Satanstaa, og da skal det være mig en stor Fornøjelse at vise Dig min Generals Portrait.“

Anneke, Kate og Pris. Bayard knugede Dus saaledes, at jeg blev bange for, at de vilde spise hende rent op, medens Frank tog Afsted med sin Søster med den man-

dige Omhed, han stedse viste hende. Han var imidlertid selv altfor lykkelig til at fælde mange Taarer, skjøndt Dus formeligt hulkede ved hans Bryst. Den søde Skabning gjennemløb uden Tvivl i sine Tanker det Forbigangne og sammenlignede det med det glade Nu.

Efter Hvedebrodsdagene elskede jeg Dus dobbelt saa høit som jeg havde elsket hende i den Time da vi vare blevene gifte. Havde Nogen sagt mig, at dette kunde være muligt, vilde jeg have spottet denne Tanke; men saaledes var det, og jeg kan med Sandhed tilføie, at saaledes vedblev det stedse at være. Efter den Tids Forløb reiste vi fra Ravnereiden til Lilacsbush, hvor jeg havde den Fornøielse at see min Brud blive indført i den Del af den saakaldte Verden, hvortil hun egentligt hørte. Førend vi imidlertid forlode Patentent, vare alle mine Planer bragte i Rigtlighed, og Alfordter sluttede om Opførelsen af det Baaningshus, min Fader havde omtalt. Grundstenen blev lagt samme Efteraar og vi feirede vor Jul i det det følgende Aar, til hvilken Tid Dus havde gjort mig til Fader til en herlig Dreng.

Det er neppe nødvendigt at sige, at Frank og Pris., ligesom ogsaa Tom og Kate bleve gifte ikke ret lange efter os. Begge disse Ægteskaber ere blevene fuldkomment lykkelige. Den gamle Mr. Malbone overlevede ikke Vinteren og efterlod sin Slægtning hele sin betydelige Formue. Frank ønskede at gjøre sin Søster delagtig i sit Held, men det vilde jeg ikke vide Noget af. Dus var i sig selv en

for Skat nok og trængte ikke til Penge for at faae større Værd i mine Dine. Saaledes tænkte jeg i 1785 og saaledes tænker jeg i Dag. Vi fik noget Sølvstøi og nogle Foræringer, hvilket jo var saa meget godt, men vilde ikke modtage nogen Del af den egentlige Arv. New Yorks hurtige Udvidelse bragte vore Byggegrunde i denne blomstrende By paa Markedet, og vi bleve snart rigere, end vi behøvede for at være lykkelige. Jeg haaber, at Forsynets Gaver aldrig ere blevene misbrugte. En Ting er jeg vis paa, og det er, at jeg stedse har sat langt større Pris paa Tus, end paa nogen af mine øvrige Besiddelser.

Jeg maa sige et Par Ord om Jaap og Indianeren. Begge leve endnu og Begge opbolde sig paa Neden. Til Indianeren lod jeg opføre en Bolig i en vis Kløft ikke langt fra Huset, som havde været Skuepladsen for en af hans tidligere Bedrifter i denne Del af Landet. Her lever og har han levet i de sidste tyve Aar og her haaber han at døe. Han faaer sin Føde, Tæpper og hvad der ellers behøves til at tilfredsstille hans saa Fornødenheder, paa Neden og kommer og gaar som han vil. Han nærmer sig nu snart Alderdommen, men har beholdt sine elastiske Skridt, sin ranke Gang og sine Kræfter. Han kan for den Sags Skyld gjerne blive hundrede Aar. Det samme gjælder om Jaap. Den gamle Karl holder ud og nyder Livet som en Afrikas ægte Søn. Han og Sus ere uadskillige og strøise ofte om i Skovene paa lange Jagtture, endog om Vinteren, hvorfra de komme

hjem belæssede med Raabukke, vilde Kastuner og andet Vildt. Negeren boer paa Røden, men tilbringer Halvdelen af sin Tid i Wigwamen, som vi kalde Sus's Hus. De to gamle Karle mundhugges ofte og skjendes endog undertiden, men da Ingen af dem drikker, ere disse Tvistigheder sjældent langvarige eller alvorlige. De blive i Almindelighed uenige angaaende Moralphilosophien med Hensyn til deres forskjellige Anskuelser om det Forbigangne og det Tilkommande.

Loviny blev hos os som Pige, indtil hun indtraadte i et meget passende Ægteskab med en af mine egne Fæstere. En kort Tid efter mit Bryllup fandt jeg, at hun var tungsindig, sandsynligviis af Længsel efter sin fraværende og adspredte Familie; men denne Følelse forsvandt snart, og hun blev glad og tilfreds. Hendes smukke Udvortes forbedredes ved Civilisationens Indflydelse, og det er mig en Glæde at kunne tilføie, at hun aldrig har havt Grund til at fortryde, at hun knyttede sig saa fast til os. Endnu i dette Dieblif er hun en beskeden uden-dørs Veninde af min Kone, og vi have megen Nytte af hende, naar der indtræffer Sygdom blandt vore Børn.

Hvad skal jeg sige om Squire Newcome? Han oplevede en høi Alder, idet han først for nyligt er død, og blandt mange af dem, der kjendte ham, eller, rettere sagt, ikke kjendte ham, gjaldt han for en Del af Jordens Salt. Jeg søgte ham ikke paa Grund af hans Forbindelse med Squatterne, og han levede i et Slags fraværende

Uvisshed om, hvorvidt jeg kjendte noget til hans Rånker. Denne Mand blev et Slags Præst i sin Kirke, var mere end en Gang Medlem af den lovgivende Forsamling og vedblev til sit sidste Dieblif at være en begunstiget Modtager af offentlige Gunstbeviisninger, og det alene fordi hans Sædvaner bragte ham Massen nær, og fordi han gjorde sig den omhyggeligste Umage for aldrig at sige den en Sandhed, som var ubehagelig. Engang havde han den Dristighed at stille sig imod mig ved et Valg til Congressen, men dette Forsøg mislykkedes. Var det blevet gjort fyrgetyve Aar senere, havde det maaskee faaet et bedre Udfald. Jason døde fattig og forgjeldet, trods alle sine Underfundigheder og Skjelmstykker. Begjerligheden efter Guld havde gravet sin egen Grav hos ham, saaledes som den gjør det hos saa mange Andre. Hans Efterladte opholde sig imidlertid iblandt os, og medens de kun have gjort en kummerlig Lykke hvad Formue angaaer, ere de de retmæssige Arvinger til deres Stamsfaders Gemenhed i Sind og Sæder, til hans Rånker, hans Forstillelse og hans Bedragerier. Dette er den Maade, hvorpaa Forsynet „hjem søger Fædrenes Synder paa Børnene i tredje og fjerde Led.“

Der er kun Lidet tilbage at tilføie. Det er lykket Eierne af Mossesridge at sælge alle de Lodder, de vilde bringe paa Markedet, og store Summer staae inde i dem i Skikkelse af Prioriteter og Forfkrivninger. Anneke og Kate have erhholdt en betydelig Del af denne Formue,

hvoriblandt Meget, som tilhørte Oberst Follof, der nu ganske boer hos mine Forældre. Tante Mary døde desværre for saa Aar siden som et Offer for Børnekopperne. Hun giftede sig naturligviis aldrig og efterlod sin anseelige Formue til mine Søstre og en vis Dame ved Navn Ten Eyck, der trængte til det og hvis væsentligste Aldomst bestod i, at hun var langt ude beslagt med hendes forlums Beiler, troer jeg. Min Moder sørgede, som vi Alle, oprigtigt over sin Venindes Død, men vi havde den Trøst at troe hende salig blandt Englene.

I den store Have, som udlagdes omkring den nye Bygning paa Heden, lod jeg opføre et Mindesmærke paa Assistentens Grav. Det bærer en simpel Indskrift, som mine Børn nu ofte læse med Fornøielse og anstille Betragtninger over. Vi omtale ham endnu stedse Alle som „Morbroder Assistenten,“ og hans Grav kaldes aldrig anderledes, end „Morbroder Assistentens Grav.“ Den fortræffelige gamle Mand! At han ikke var havet over den mennesskelige Naturs Skrøbeligheder, behøver jeg ikke at sige; men saa længe han levede, var han et levende Beviis paa, hvor langt hæderligere og agtværdigere den Mand er, som vælger Lige fremhed, Redelighed, Samvittighedsfuldhed og Sandhed til sine Beviisere, end den, som søger at kæmpe sig gjennem Verden ved Hjælp af Falskhed, Chicaner og Rænker.

Ende.

